

Giới thiệu Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời

Tác giả Hồ Già gửi đến bạn đọc một truyện ngôn tình khá đặc sắc với những tình tiết đầy sức lôi cuốn. Truyện vẫn là đề tài tình yêu với nhiều khó khăn, tình yêu này có nhiều điều còn khúc mắc. Nếu bạn yêu thích những câu chuyện tình yêu, nếu bạn muốn đọc những câu chuyện có chút vui vẻ những cũng tràn đầy xúc cảm, có chút thực lại mang theo chút cảm xúc, không đậm cũng chẳng nhạt, nhẹ nhàng và dung dị, bạn hãy đọc truyện Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời. Vị thần đầy sức mạnh từ thời thượng cổ, Ma Đế Hiên Viên. Lưỡi kiếm vừa vung lên, kiếm đi đến đâu, nơi đó xương trắng thành núi, oan hồn chết vô số dưới kiếm của hắn. Vì báo mối huyết cừu từ kiếp trước, hắn tự cắt đứt tơ tình, gặp thần sát thần, gặp yêu chém yêu, sinh linh khắp lục giới, không ai có thể quản chế hắn. Lại đâu biết trời xanh đưa đến một tiểu Bạch, mơ hồ hoa si, dũng mãnh không sợ chết, vừa gặp nhau đã túm lấy vật áo hắn không buông: “Đại thúc, cứu người a!” “Đại thúc, đừng bỏ ta lại!”, “Đại thúc, ta lạnh, ôm ta một cái đi...” Từ nay về sau, vận mệnh của cả lục giới đặt lên vai một người. Là chuyện đã được định sẵn, hay là do mưu cầu? Nếu người thật sự có thể chuyển thế, thế gian thực sự có thể luân hồi. Vậy thì, tình yêu của ta, kiếp trước của ta là gì.... Liệu đến cuối cùng tình yêu này sẽ kết thúc ra sao, còn gì thú vị nữa, truyện còn những gì tiếp nối nữa đây. Mời bạn đón đọc truyện để tìm được lời hồi đáp, bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến,...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Đại Họa Của Thiên Địa

Edit: Tiểu Trần

Nếu như chàng thật sự có thể chuyển thế

Thế gian có thể luân hồi

Nếu như thế

Tình yêu của ta

Chúng ta kiếp trước từng là gì

Chàng từng là cao tăng diện bích*

Ta hẳn là một nén hương trước điện

Đốt cháy lên

Làm bạn cùng chàng một quãng thời gian tĩnh lặng.

(Cao tăng diện bích: diện bích là hành động một người quay mặt đối diện với bức tường, cao tăng diện bích ám chỉ việc tụng kinh gõ mõ của một vị cao tăng)

Gió nổi mây phun*, sét đánh từng trận, ngàn vạn tia sét như xé rách bầu trời tối thăm đến chấn động lòng người thành từng mảnh vụn, mưa như trút nước giống như bầu trời đổ máu thoáng chốc tràn ngập cả trời đất. (gió nổi mây phun: gió cuốn ầm ầm, mây phủ cuộn cuộn=gió giục mây vần)

Trên Thiên giới, một tia sáng chói mắt màu vàng mang theo ánh hồng từ giữa mây mù dày đặc xuyên qua, cắt qua thác nước, bỏ đồi núi non, (nguyên gốc là tiết đoạn phi bích, phách liệt phù nhạc, nghĩa là cắt ngang thác nước đang bay, chém đứt ngọn núi đang nổi lên (Tiểu Trần: đây là huyền huyền nhé)) tạo thành từng khối, từng khối lớn đất đá vụn từ không trung rơi xuống, khiến cho sinh linh đồ tán khắp nhân gian. (Sinh linh đồ tán=Trăm họ làm than.).

Khắp nơi trên Nhân giới* (Đề nhân giới cho thống nhất với năm giới còn lại), vô số núi sông đồng ruộng đều bị tàn phá bởi hồng thủy, người dân giữa con sông thần gãy gào khóc, cuối cùng dần biến mất giữa con sông lớn, không còn thấy bóng...

“Hiên Viên!” Một tiếng quát lớn giống như sấm sét đánh giữa đám mây, mây đen đầy trời đột nhiên tan ra, một chút ánh sáng kì dị trong nháy mắt chiếu thẳng vào trong bóng tối hỗn độn, cực kì chói mắt.

“Ngươi tổn hại tính mạng muôn dân trong thiên hạ, nghịch thiên phạm thượng, gây ra họa lớn còn không biết hối cải! Trẫm ra lệnh cho ngươi mau buông Đế Thiên* trong tay ra, nhận tội đền tội, trẫm có thể lưu lại cho ngươi một mảnh tình hồn, để ngươi có thể nhập vào luân hồi, tu thành chính quả một lần nữa.” (Đế thiên: tên thanh kiếm).

Giữa mây mù dày đặc, một người mặc ngân giáp, đầu đội kim quan, cưỡi trên ngựa trắng đi ra, kim kích nặng trĩu* cầm trong tay chỉ thẳng về phía trước, một cổ hơi thở tôn quý vương giả từ trên người nam tử tỏa ra, khiến cho mưa gió đầy trời nhất thời dịu xuống vài phần. (kim kích: cái kích bằng vàng, kích là một loại binh khí cổ, ai coi phim có anh Lữ Bố thì thấy cái anh ấy dùng là cái kích nhé)

“Đế Thích, ngươi cuối cùng cũng chịu đi ra!”. Một bóng đen không một tiếng động bay đến đối diện với người mặc bạch y, tiếng nói trầm thấp giống như gió rét lạnh thấu xương lượn lờ giữa không trung.

Cả trời rơi vào một mảnh trầm mặc khiến người ta hít thở không thông, chỉ có hai đạo hắc bạch đối lập nhau ở phía xa, trắng là không nhiễm một hạt bụi, mà đen, lại có thể thôn tính hết thảy, tĩnh mịch lãnh tuyệt.

“Ngịch tặc tiếp chiêu!” Yên lặng rút cuộc bị phá vỡ, Đế Thích giận quát một tiếng, một kích đâm tới, một đạo hồ quang* chói mắt nhanh chóng bắn về phía bóng đen phía trước. (Hồ quang: ánh sáng đi theo đường vòng tròn giống cánh cung >”<)

Bóng đen miễn cưỡng động đậy một chút, giống như mây mù bị gió cuốn đi, không buồn để ý lấy một chút. Một đạo kiếm quang đen đặc mà lấp lánh ánh hồng từ trong bóng đen bỗng nhiên bắn ra, chẳng những cắt đứt hồ quang, lại còn bắn thẳng về phía Đế Thích.

“Hộ giá!” Kinh hoàng hô lên một tiếng, Đế Thích gấp rút giờ lên trường kích ra sức đỡ, lại chỉ nghe “Đương” một tiếng giòn tan, kim quan cột tóc rơi xuống, mà người cũng mạnh mẽ ngã xuống từ lưng ngựa!

“Thiên đế!”

“Mau mau bảo vệ Thiên đế!”

Tiếng hô kinh hoàng vang lên ồn ào rồi rít, vô số đạo ánh sáng từ mây mù sau lưng thiên đế đồng thời bắn ra, muốn đoạt mệnh bóng đen phía trước.

“Hừ, Tam Thập Tam Thiên chúng?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, bóng đen đột nhiên ngưng tụ, hóa thành nam tử cao lớn tóc đen dài mặc hắc bào, lạnh lùng đứng giữa đám mây, một đôi mắt lạnh thâm trầm sâm uy* lạnh lùng quét qua mọi người. (Sâm uy: tôn nghiêm đáng sợ).

“Hiên Viên!” Một người mặc thanh y trong đám Thiên chúng tức giận quát một tiếng, đôi song câu* trong tay va chạm phát ra “Đinh” một tiếng ròn vang, nghiêm nghị dẫn đầu đám người kia quát một tiếng. (song câu: một loại vũ khí có một đôi hình như cái móc)

“Ngươi nghịch thiên phạm thượng, tội đáng chết vạn lần! Thiên đế nếu không phải niệm tình ngươi ngày xưa có công, lại cùng ngươi kết nghĩa kim lan, tình như thủ túc, ngươi đã sớm bị tòa* tại Trảm Thần Thai, chịu vạn lời kích thân***, hồn phi phách tán.” (tòa: khóa. Vạn lời kích thân: vạn đạo sét đánh lên người.)

“Tình như thủ túc?” Lãnh mâu trầm xuống, Hiên Viên giờ lên trường kiếm, kiếm phong nhắm thẳng Thiên Đế đang tránh sau lưng mọi người, gần từng chữ: “Xá Chi, ở nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Gán Tội

Edit: Tiểu Trần

“Ngịch tặc, ngươi còn có mặt mũi hỏi tới Xá Chi cô nương!” Một lão nhân trong Thiên chúng tiến lên quát: “Nếu không phải nàng trốn lên Thiên Giới, đem cả tâm cùng kế hoạch mưu oán để vị, huyết tẩy Thiên Đình của ngươi nói cho Thiên Đế, chỉ sợ chúng ta hôm nay đều phải táng thân dưới kiếm của ngươi, trở thành đá kê chân cho ngươi mưu đoạt đế vị!”

“Mưu oán để vị, huyết tẩy Thiên đình?” Lãnh mâu híp lại, đồng tử co lại tràn đầy âm vụ gió lốc, Hiên Viên chậm rãi bước lên trước một bước, hỏi lần nữa: “Nàng ở nơi nào?”

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười duyên chói tai phát ra, một nữ Thiên chúng khinh bỉ nhếch miệng nói: “Hừ, ta còn tưởng rằng đường đường là Chiến Thần, Nhân Vương nhân gian tài giỏi tới mức nào? Hóa ra lại là anh hùng khó qua ải nữ nhân! Ngươi yên tâm, Xá Chi cô nương nàng rất tốt. Nàng được Thiên Đế phong làm Duyệt Ý phu nhân, được sủng ái nhất Thiên Đình...”

Một đạo kiếm khí vô thanh vô tức đánh tới, lạnh lẽo giống như bão tuyết, làm cho chúng thần hô hấp cứng lại. Xa xa, một ngọn núi nổi giữa mây bị kiếm khí đánh bể, thanh âm sụp đổ chấn động khắp nơi, rung động lòng người.

“Duyệt Ý phu nhân?” Thanh âm lạnh như sắt, mặt trầm như băng, Hiên Viên nhìn qua Đế Thích nói: “Ngươi phong nàng làm phu nhân?”

“Phải!” Máu tươi theo ống tay áo màu trắng rách rách nhỏ xuống, nhưng Đế Thích lại không thèm để ý, sâu kín cười một tiếng, “Ngươi nói với nàng ngươi đã bình định nhân gian, như vậy kế tiếp sẽ tấn công thiên đình, tự lập vì đế*!” (Tự mình xưng vương).

Gió mạnh nổi lên cuộn mái tóc dài của Thiên Đếm lộ ra đôi mắt phượng. Rõ ràng là một đôi mắt trong trẻo, cao quý như vậy, lại cố tình phiêu tán một lớp ánh sáng quý quý, che giấu suy nghĩ chân thật.

“Ngươi còn nói chỉ có huyết tẩy Thiên đình, chấn động đế uy, mới có thể khiến cho muôn dân trong thiên hạ cúi đầu nghe theo, không còn dị tâm*. Từ đó mới có thể ‘Thiên Thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn.’**!” (Dị tâm: tâm tư khác. Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn: Trong thiên hạ này chỉ mình ta là bá chủ).

Một tiếng thờ dài, Đế Thích giống như vô cùng đau đớn, nan giải vô cùng, “Hiên Viên, trăm biết rõ ngươi luôn tâm cao khí ngạo, lại không nghĩ rằng ngươi sẽ có dã tâm này, chẳng những muốn mưu hại tính mạng trăm, thậm chí không tiếc độc hại muôn dân thiên hạ! May thay Xá Chi nàng hiểu rõ đạo nghĩa, kín đáo tiết lộ cho trăm âm mưu của ngươi, đối với muôn dân trong thiên hạ có công, lại với trăm có tình có nghĩa, trăm phong nàng Duyệt Y phu nhân, có gì không ổn?!”

“Có gì không ổn?” Trào phúng kéo khóe miệng, Hiên Viên nghiêm lại sắc mặt, nói: “Ngươi nói, bản vương muốn huyết tẩy thiên đình, tự lập vi đế?!”

“Trăm biết rõ ngươi sẽ không dễ dàng nhận tội, nhưng đúng hay sai, hỏi sẽ biết!” Bình tĩnh cười, Đế Thích đưa tay ra, lòng bàn tay hướng lên, trong lòng bàn tay trắng nõn của kẻ quen sống trong cảnh an nhàn sung sướng, nhẹ giọng kêu: “Xá Chi!”

“Ồ đây!” Ngay tức khắc, có tiếng dịu dàng đáp lại, giống như âm thanh tiếng đàn tranh trong veo linh động, dễ dàng lay động tâm can chúng thần.

Một đạo phản ảnh dần dần bước tới, giống như loại yên chi* tốt nhất giữa lớp mực dày đặc bỗng nhiên loang ra, sao mà tươi mới và rực rỡ. (Yên chi: sơn phấn)

“Chàng gọi ta?” Tà váy nhẹ nâng, tóc khẽ hát lên, nữ tử một thân váy áo đỏ tươi giống như một cánh mẫu đơn ướt sương, thướt tha mềm mại đi tới bên cạnh Thiên Đế, đem bàn tay nhỏ dài xinh đẹp đặt vào trong tay hắn.

Trong chớp lát, đạo quang âm đạm, kiếm ảnh nhu hòa, vũ khí giết người bén nhọn nhất trong Thiên địa đều bị vẻ đẹp của nàng biến thành cực quang hoa mỹ, chỉ để phô bày ra tuyệt lệ dung nhan khiến cho cả thiên địa đều thất sắc.

“Tới đây!” Khóe môi nhẹ câu dẫn, Đế Thích kéo Xá Chi tới bên cạnh mình, , lại “không cẩn thận” đụng phải bàn tay bị thương.

“Chàng bị thương?” Kinh hô một tiếng, hai tròng mắt Xá Chi thoáng chốc đầy lệ, như hồ nước mùa hè thủy quang liễm điểm* (sóng nước mênh mông) ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Kiểm Phách Chiếu Bích Sơn (Kiểm Chém Chiếu Bích Sơn)

Edit: Tiểu Trần

“Đau không?” Dè dặt nâng nên cánh tay bị tổn thương của Đế Thích, Xá Chi đau lòng hỏi.

“Không sao!” Lắc đầu cười một tiếng, lúc này Thiên Đế nghiêm nhiên trở thành một đế vương ôn nhu sẵn sóc lại can đảm dũng mãnh.

Nhu tình của hắn, tôn quý của hắn, sự ung dung cùng nét hoa mỹ nơi hắn, có thể mê loạn trái tim mỗi một nữ nhân.

“Trăm không có chuyện gì, là Hiên Viên hắn có lời muốn hỏi nàng!”

** chấn động, Xá Chi nung nịu nghiêng đầu, lại bị hai đạo ánh mắt giống như nhũ băng đâm tới toàn thân chấn động, lập tức biến sắc, sợ hãi tựa sát bên mình Đế Thích. (* ở đây là của tác giả, k phải của ta)

“Hóa ra là thế, thì ra là tự nàng muốn tới đây!” Mắt trở nên thông suốt, Hiên Viên nhìn hướng không trung gió mây vùn vụt, tiếng nói lạnh như băng mang theo cảm giác áp bách khiến người ta khó có thể thừa nhận, “Bản vương hỏi ngươi, bản vương khi nào thì nói muốn phản thượng thiên đình, tự lập vi đế?”

Cánh môi anh đào run rẩy, nhưng lại không nói ra lời nào, Xá Chi khe khẽ khóc, hai giọt lệ trong suốt rơi lên quần đỏ, để lại dấu vết giống như hai vệt máu.

“Xá Chi!” Thanh âm ôn nhu vang lên bên tai, Xá Chi chỉ cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, Thiên Đế lại cầm lấy tay nàng.

“Đừng sợ, làm theo lời trăm nói!” Môi áp sát tai nàng, Thiên Đế dùng giọng nói thâm tình mà kiên định cúi đầu nói, cực kì mê hoặc: “Chẳng lẽ ngươi muốn cùng trăm duyên đoạn cách phân*, đôi đôi kiếp kiếp không thể gần bó tới đâu bạc sao?” (duyên đoạn cách phân: duyên đứt đoạn, người li tan).

“Không!” Mạnh mẽ rung mình một cái, Xá Chi hoảng sợ nâng mi mắt, nhìn vào đôi mắt phượng ưu nhã tràn đầy triu mến.

Ánh mắt giao nhau, nàng đọc được bí ẩn đen tối chỉ có hai người biết, còn có đau lòng, u buồn cùng tuyệt vọng chôn giấu nơi đáy mắt Thiên Đế.

“Ta...” Tình cảm dâng trào đánh bay một tia áy náy cùng lưỡng lự cuối cùng, Xá Chi nhỏ giọng: “Ta muốn cùng chàng ở cùng một chỗ!”

Khóe môi ngạo nghễ câu dẫn, Đế Thích quay đầu nhận lấy ánh mắt Hiên Viên, trong đôi mắt phượng xẹt qua một tia tự đắc khó có thể che giấu.

Mắt lạnh hiểu rõ ràng, Hiên Viên nghe thấy tiếng nói Xá Chi dịu dàng trong mảnh yên tĩnh vang lên rõ ràng: “Hiên Viên hỡi ta... Lúc đáp ứng phụ vương ta cầu hôn, chính miệng nói muốn phá vỡ càn khôn, tự lập vì đế...”

“Nghịch tặc đáng chết!”

“To gan lớn mật”

Lời còn chưa dứt, đám quần thần đã ò lên.

Cả một đám phần nộ lên tiếng phê phán, Hiên Viên ngạo nghễ đứng thẳng, ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha, tốt. Rất tốt!”

Lãnh mâu giận dữ quét qua đôi nam nữ vô si tự mình sai trái lại ăn nói bừa bãi, lại quét qua bốn phía quần chúng phần nộ, một đám thiên thần hồ đồ u mê, Đế Thiên trong tay Hiên Viên vốn giương cao nay một kiếm vùng xuống...

Một hồi tiếng đã thú kêu loạn chấn động khắp nơi, một con mặc long (rồng đen) từ trong kiếm quang đột nhiên thoát ra, giương nanh múa vuốt, khí thế hung hăng hướng phượng xa lao tới,

Một lát sau, từ phía chân trời truyền đến thanh âm ngọn núi rầm rầm sụp đổ, chúng thần về mặt sợ hãi biến sắc, một Thiên chúng thất thanh kêu lên: “Chiếu Bích Sơn?! Ác tặc này cư nhiên phá hủy Chiếu Bích sơn!”

“Không sai!” Cát kiếm xoay người, Hiên Viên nhìn qua Xá Chi dung nhan khuynh thế tuyệt mỹ, khóe miệng khẽ động lộ ra nụ cười băng lãnh nhất.

“Các ngươi nói ta muốn hủy thiên diệt địa?” Đế Thiên nắm trong tay, mũi kiếm phá vỡ mây mù dày đặc, gió thổi lướt qua lưỡi kiếm phát ra thanh âm kêu ô ô như phê hồn đoạt phách* bóp chặt trái tim mọi người. (phê hồn đoạt phách: cắn nuốt linh hồn, lấy đi hồn phách.)

Chiếu Bích Sơn, sinh tử tường, nhân duyên tường. (Chiếu bích sơn, bức tường ghi lại sinh tử, nhân duyên)

Đã từng, tên của hắn và nàng song song khắc lên trên tường, trên ngọn núi đứng sừng sững qua vạn năm, nhân duyên giữa hắn và nàng cũng từng khắc trên nhام bích.

Chỉ là, cho dù duyên phận đã định tam sinh tam thế cũng không lưu lại được một trái tim thủy tinh dương hoa*. (thủy tinh dương hoa: lãng lợ, ong bướm)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Cuộc Chiến Với Chúng Thần

Edit: Tiểu Trần

Nàng, phản bội hắn! Nữ nhân vốn nên cùng nhau mấy kiếp, đã có thân phận là thê tử!

Mà hắn ta, hãm hại hắn! Thiên đế, bằng hữu tốt nhất của hắn!

Hết thấy, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra? Vì lợi? Vì địa vị? Hay là vì thanh danh?

Hận ý trào dâng trong đáy lòng, máu nóng như sôi lên, mà linh hồn cũng lạnh như băng.

Nếu quyền lực tối thượng có thể thay đổi hết thấy, không chế hết thấy, sao còn muốn tường nhân duyên, sinh tử tường còn có ích lợi gì? Sự tồn tại của chúng chẳng phải đều trở thành một loại trào phúng, mỉa mai sự phản bội buồn cười nhất mà cũng vô tình nhất.

Đế Thiên trường kiếm chậm rãi giơ cao, tiếng dị thú gầm gừ càng thêm thê lương, từng đạo kim mang (mũi nhọn màu vàng) xẹt qua thân kiếm, một con mặc long dữ tợn từ trên thân kiếm hiện ra, nộ khí trùng trùng, sát khí lăm lệt.

Gió chợt thổi mạnh hơn, mọi người chỉ cảm thấy bị một cánh tay mạnh mẽ bóp chặt cổ họng, chỉ cần nó thoáng dùng lực, tất cả mọi người sẽ vạn kiếp bất phục*. (Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.)

“Chúng thần nghe lệnh!” Kinh hoàng lùi lại vài bước, Đế Thích hoàn toàn mất đi phong thái ưu nhã ung dung vừa rồi, điên cuồng rống to: “Nghịch tặc muốn dùng Đế Thiên kiểm chế nghịch chuyển thiên địa, nhiễu loạn càn khôn! Chúng thần mau mau tể xuất hệ mệnh tác* do Phật Tổ ban cho, bắt được phản tặc, công đức vô lượng. (Hệ mệnh tác: dây thừng trói buộc tính mạng- tên trận pháp).

Tiếng nói vừa dứt, Thiên chúng khẩn cấp rút ra kim sắc ti thăng* quấn bên hông, theo gió bay lên, hóa thành ba mươi ba đạo kim tác** bay tán loạn giữa không trung. (kim sắc ti thăng: dây thừng bằng tơ màu vàng. Kim tác: dây thừng (chảo) màu vàng).

Trong lúc nhất thời, dây thừng đang xen vào nhau, biến hóa ngàn vạn, một hóa mười, mười hóa trăm, trăm hóa ngàn ngàn vạn, chồng chất lẫn nhau tạo thành mạng lưới kim tác dày đặc, tạo thành cái lồng hướng Hiên Viên ùn ùn kéo đến.

“Hệ mệnh tác!” Lãnh mâu phần nộ đỏ thẫm như máu, giống như huyết trì* địa ngục nơi đáy mắt, Hiên Viên quát lớn một tiếng, trường kiếm chém ra, một kiếm chém lên dây thừng ở phía trên. (huyết trì: ao máu)

“Bồ đề tọa hạ hệ mệnh tác, phước hồn tỏa phách hệ nguyên thần” (Bồ đề tọa trên hệ mệnh tác, trói hồn khóa phách buộc nguyên thần)

Chỉ là Hiên Viên hẳn luôn không biết sợ là gì! Cho nên, hẳn không sợ phải gánh vác tội trạng không thuộc về mình, cũng không sợ đối mặt với thiên địa vô tình bạc bẽo này, càng không sợ đem chính mình trở thành tội nhân chân chính!

Trường kiếm có chút nóng nảy, giống như tạt phong, như nộ vũ*, chém vào kim tác phía trên, trong lúc nhất thời, tia lửa văng ra khắp nơi, kiếm phát ra âm thanh bén nhọn. (tạt phong, nộ vũ: tạt-cắm hận, nộ-phần nộ).

Quang nhận cùng huyền mang* bắn ra trong thiên địa, kinh lôi cùng phích lịch** giữa màn trời bữa bãi tàn sát khắp nơi. Tiếng dị thú gầm gừ ngày càng điên cuồng, tiếng kêu thảm của chúng thần cũng ngày càng thảm thiết. (Quang nhận: lưới lao ánh sáng, huyền mang: mũi nhọn lửa mắt. Kinh lôi, phích lịch: Sấm chớp, sét đánh).

Máu tươi nhuộm đỏ bầu trời, tiếng kiếm va chạm huyền não khắp thế giới, nhưng sau cùng, từng tiếng Phật ngâm hung hồn vang dội đem hết thảy đè xuống, dường như thiên địa, vũ trụ vạn vật đều dừng trong tiếng tụng ngâm Phật hiệu, tiếng Phật ngâm phổ độ chúng sinh, từ bi cứu khổ cứu nạn.

Từng cái kim ấn phù cực đại từ hư vô thoáng hiện ra, giống như mưa vôi vàng rơi vào trong kim võng*, kiếm quang mặc hoàng càng ngày càng âm đậm, càng ngày càng thừa thốt, cuối cùng hoàn toàn biến mất. (kim võng: cái lưới màu vàng)

Kim võng không ngừng thít chặt vào thân thể to lớn mà ngạo mạn kia, dây thừng cắt vào trong cơ bắp, tạo thành vết máu thật sâu.

Đột nhiên, một đạo kim sắc quang thoi nhanh như thiểm điện cắm vào trong lưới, lập tức “Phốc” một tiếng trầm đục, kim kích mang theo một cổ máu tươi nhanh chóng rút về, Đế Thích ngửa mặt lên trời cười to, đắc ý phi phàm: “Tới đây! Đem nghịch tặc Hiên Viên áp giải lên Trảm Thần Thai, chịu thiên lôi đánh xuống, hủy đi nguyên thần!”

Hai tay sít sao bị trói chặt, chỉ có thể mặc cho máu tươi ồ ồ chảy ra, Hiên Viên lạnh lùng trừng mắt nhìn Thiên Đế, ngạo nghễ không kinh hãi, trầm định* như xưa, “Bồ đề tọa hạ hệ mệnh tác, nguoi quả nhiên có chuẩn bị mà đến!” (Trầm định: bình tĩnh nặng nề).

“Trẫm, chưa bao giờ đánh trận chiến nào mà không nắm chắc phần thắng!” Thị uy giờ lên cánh tay đan vào nhau cùng Xá Chi, Đế Thích dương dương tự đắc cười một tiếng, thanh âm lạnh lùng nói: “Là nguoi quá ngu xuẩn, cũng quá cuồng vọng, cho nên mới có kết cục hôm nay!”

Tiếp nhận kim quan từ một Thiên chúng đưa tới, Đế Thích vui vẻ cúi đầu để Xá Chi đội lên đầu mình.

Áo bào trắng lằn nửa ưu nhã giương cao, trong nháy mắt lúc đi ngang qua người Hiên Viên, Thiên Đế khẽ mỉm cười, cười đến trong sạch tuyệt mỹ, chỉ là tiếng nói âm lãnh chỉ có hai người mới có thể nghe thấy, mang theo khoái ý đao qua trong lồng ngực...

“Nguoi phải hiểu được, trong thiên địa chỉ có một hoàng đế, đó chính là trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Trảm Thần

Edit: Tiểu Trần.

Ngon núi lớn cao chót vót, sừng sững giữa trời, đỉnh núi cao vạn nhận* , mây mù quấn quanh, giống như một cây cột lớn dựng trên mặt đất chống lấy bầu trời từ thừa mới khai sinh thế giới, lại giống như một tấm bình phong ngăn cách không gian. (Nhận: đơn vị đo cổ thời chu, tương đương với khoảng 6 thước 4 tấc 8 phân, 1 thước (1 xích, tchi) = 10 tấc = 0,23 m, 1 tấc, thốn (cun) = 10 phân = 2,3 cm, 1 phân (fèn) = 10 li = 2,3 mm)

Vô số cây tùng (thông), bách không lồ sinh trưởng giữa đỉnh núi mây mù bao phủ, mỗi khi cuồng phong cuốn qua chỉ nghe được tiếng thông reo từng

trận, cảnh lá lòa xòa, ngay cả một tiếng chim hót cũng không nghe thấy, càng khiến nơi này trở nên yên tĩnh, lạnh lẽo và thê lương.

Một bệ đá đường kính khoảng một trượng* được xây dựng ở chân núi, rêu phong phủ đầy mặt đá, giống như đã ở đây ngàn năm vạn năm (1 trượng (市丈, zhang) = 2 bộ = 3,33 m)

Khác hẳn cảnh trên núi là cỏ thụ che trời, xum xuê tươi tốt um tùm, bệ đá ở chân núi cảnh sắc hoang vu sụp đổ, chỉ có một gốc cây sinh trưởngng phá vỡ sự tĩnh lặng ở đây, là một nhành hoa cỏ yếu ớt nhỏ bé nở hoa trên bệ đá, rễ cắm trong nham thạch.

Thân cây màu trắng muốt, đến nhụy hoa cũng màu trắng. Gió khẽ thổi qua, vài phiến lá nhỏ dài nhẹ nhàng múa trong gió, giống như một cô gái khéo léo tinh tế nhẹ nhàng nhảy múa, vô cùng quyến rũ.

Nguyên bản, đây vốn là một chỗ xa xôi, yên tĩnh đến cực điểm, lại đột nhiên bị một tiếng vang kì quái quá nhiều, giống như âm thanh của xích sắt kéo trên mặt nham thạch, rét lạnh cả lòng người.

Từ rất xa, bóng một nhóm người đi tới gần, là vài chục tên đại hán* vạm vỡ áp tải Hiến Viên chậm rãi đi tới. (đại hán: người đàn ông cao lớn, vạm vỡ.)

Gió núi lạnh thấu xương gào thét quất qua, cuộn tung mái tóc đen như mực của hán, lộ ra khuôn mặt lãnh ngạo tuấn đạt, chỉ là vẻ mặt lại nghiêm nghị đông cứng quá mức, giống như mặt băng vạn năm không thay đổi.

Một đôi mắt sâu không thấy đáy hờ hững nhìn qua phía trước, cho dù trên người bị từng đạo dây thừng màu vàng kim siết tới trầy da sứt thịt đến không thể nhận ra, huyết nhục mơ hồ, lại vẫn như cũ không thể che hết khí độ cương quyết bề ngẩng lại hùng hồn trên người hán.

Hán đi ở chính giữa, như một vị đế vương đang dạo chơi trên quốc thổ của mình, mà quân lính áp giải hán ngược lại giống như tùy giá. Mặc dù nguyên một đám thân hình cao lớn, khôi ngô dị thường, lại bị khí thế của hán làm có vẻ luống cuống tay chân, hữu dũng vô mưu, dường như ngay cả làm người hầu cho hán cũng có chút không xứng.

“Đến rồi!” Đại hán cầm đầu hô một tiếng, quay đầu lại, trên khuôn mặt to lớn lộ ra một tia không có hảo ý, âm hiểm cười, khinh mạn nói: “Hiến Viên đại vương, mời lên đài đi!”

Lãnh mâu nhàn nhạt quét qua vô lễ đại hán, Hiến Viên hiên ngang bước lên bệ đá, giống như đế vương ngạo nghễ bước lên long tọa* (long tọa: ghế rồng).

Ngược lại đại hán bị nhìn chằm chằm bỗng nhiên rùng mình một cái, giống như đột nhiên bị ném vào một thùng nước đá, nụ cười hơi chậm lại, ảo não hét lớn một tiếng: “Tới đây, lên phía trên đóng cọc linh hồn.”

“Dạ!” Tiếng hô hưởng ứng đồng thời vang lên, binh sĩ đang đứng tản ra bốn phía lập tức cõi xuống chín cái cọc sắt đen sì, cùng đặt trên bệ đá phát ra “Đông” một tiếng, chấn động trong lòng.

“Đóng cọc!” Hung hăng cung dây thừng dài trong tay, đại hán oán hận từ giữa hàm răng rít ra hai chữ.

Bọn binh sĩ trả lời rồi bước lên, người giữ cọc, người đập búa, chỉ chớp lát sau liền đem chín cái cọc sắt nện thật sâu vào khe đá, khảm vào bệ đá.

Cùng với những nhát búa nặng nề đập xuống, Hiến Viên cắn chặt hàm răng, toàn thân rung mạnh, giống như từng nhát từng nhát đều rơi vào trên người hán.

Một đôi lãnh mâu bởi vì chịu đựng kịch liệt đau nhức mà che kín toàn tơ máu, giữa hàm răng cũng thấm ra tia máu nhỏ, cọc sắt tựa hồ trực tiếp đóng vào thân thể hán, chém vào ngực bụng, đâm xuyên qua trái tim.

“Động tác nhanh một chút, thiên lôi sắp tới rồi!” Đại hán cầm đầu nhìn nhìn trời, có chút hoảng loạn kêu mọi người cầm hệ mệnh tác trong tay thắt lên trên đóng hồn cọc, sau đó chạy vào rừng mà đi, chặt vật tới cực điểm.

Dưới chân núi rốt cục khôi phục yên tĩnh, gió núi thổi qua, hiu hiu thổi qua ti thăng * (đã giải thích trong chương trước), phát ra tiếng khóc trầm thấp. Chín cây cọc sắt khổng lồ như chín cây cột chống trời, vững vàng tạo thành một cái lồng giam, gắt gao vây hãm Hiến Viên ở trên thạch đài, không thể đào thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 6: Đóng Cọc Linh Hồn

Edit: Tiểu Trần

Đột nhiên, một tiếng sấm rất lớn nổ vang giữa không trung, một đạo sét đánh dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai thỉnh linh đánh xuống, bổ vào trên

kim vồng, ti thẳng nhất thời rung lên ong ong dữ dội, trong tiếng kêu to mang theo điện mang* đâm về phía Hiên Viên bị vây ở giữa. (Điện mang: mũi nhọn mang điện).

Kêu một tiếng đau đớn, Hiên Viên vùng vẫy, vừa khẽ động khiến ba mươi ba sợi kim tác đột nhiên kéo căng, chín cây cọc đóng hờn không hề giao động, chắc chắn mà vô tình đứng sừng sững bốn phía.

Bất quá trong một nháy mắt, vô số đạo sấm sét lần lượt đánh xuống, giữa sấm sét vang dội, âm thanh kim tác kêu to, tia lửa văng ra khắp nơi, ma sát vào chín cây cọc đóng hờn phát ra âm thanh kêu kệt chói tai.

Máu tươi từng dòng chảy ra từ trên người, miệng, mũi, hai lỗ tai, thậm chí từ trong đôi mắt Hiên Viên, rơi trên thạch đài, đỏ sẫm đến chói mắt.

Cho dù áo bào trên người toàn bộ bị sét đánh phá hủy, trên khuôn ngực trần cũng loang lổ vết máu, vết cháy chongchát, nhưng từ đầu đến cuối hẳn không hề phát ra một tiếng kêu đau, chỉ dùng đôi mắt đỏ quạch đầy phẫn nộ nhìn lên bầu trời, hận ý nơi đáy mắt cơ hồ có thể đem bầu trời cao vô tận đốt thành một lỗ thủng.

“Vương!” Tiếng gọi mang theo vô cùng lo lắng ầm ỹ truyền đến, năm thân ảnh nhanh như sao băng trong nháy mắt xẹt qua không trung, lao tới bên cạnh thạch đàn, chính là năm người hầu của Nhân Vương: Tùy Hi, Mâu Chân, Thường Túy, Thường Hữu, Bì A Đa La.

Một đạo sấm sét đánh xuống, Bì A tóc tím mắt tím dẫn đầu nhảy lên, hai thanh đoản đao chói mắt từ trong ống tay áo rút ra vung một nhát, nhát thời hóa đi uy thế của đạo sấm sét này, nhưng người cũng đột ngột bị đánh bay ra, hung hăng đâm vào phía trên một cây cọc đóng hờn.

Không cho người ta có cơ hội thở dốc, một đạo sét lại đánh xuống, lần này đôi thành Thường Hữu ngũ quan trầm lãnh kiên quyết xuống phía trước, đem thanh trường đao có gắn vòng bạc dày mà nặng cổ gắng tiếp nhận một đạo thiên lôi, thân mình nhoáng một cái, mạnh mẽ quỵ rạp xuống bên cạnh bệ đá.

“Thường Hữu coi chừng!” Một đóa hồng vân bay nganh, hồng y tóc đỏ Thường Túy tung người nhảy lên, ồng áo vung lên đón nhận đạo sét đánh thứ ba đột ngột tiến đến.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển, quang cầu khổng lồ đột nhiên nổ, Thường Túy thân thể ngã xuống, từ không trung nặng nề té rớt xuống.

Nhân lúc một đạo thiên lôi lần nữa đánh tới, hai đạo thân ảnh một đen một trắng nhất tề nhảy lên phía bệ đá, là Mâu Chân cùng Tùy Hi, hai thanh trường kiếm giống như hai con ngân long vượt biển, hung hăng bay về hướng Hệ Mệnh Tác giăng khắp nơi.

“Lui ra!” Hiên Viên bỗng dung hét lớn một tiếng, tiếng quát lãnh lệ* cơ hồ chấn áp cả tiếng sấm sét, nhưng hai thân ảnh nhanh chóng không chút nào ngừng, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, nghĩa vô phản cố** khua kiếm chém lên trên kim tác. (lãnh lệ: lạnh lùng nghiêm nghị. Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước.)

“Ông” một tiếng vang lên trầm trọng, ánh sáng chói lọi của kim ti tác vồng đột nhiên mạnh hơn, khiến cho hai thanh trường kiếm đồng thời gãy, mà hai người vừa huy kiếm chém ti tác trong nháy mắt cũng bị đánh bay, giống như hai phiến lá rời cành rụng xuống, bị gió cuốn thổi bay đi.

“Vương!”

Tuyệt vọng khàn khàn hô lên một tiếng, Bì A cắn, cổ đứng lên lần nữa.

Đem máu tươi dính đầy tay vẽ loạn trên một cây cọc đóng hờn, Bì A ngược mặt cười một tiếng, tràn đầy đôi mắt là tình cảm nóng bỏng cùng quyền luyến thật sâu không cách nào che giấu.

“Vương, Bì A đi trước!”

Một đạo sấm sét thoáng hiện lên, giống như quang đao* hung hăng chém lên người Bì A. Trong điện quang hóa thạch*, huyết nhục cùng thân thể trong nháy mắt bị xóa tan, hóa thành một mảnh tinh hồn màu tím, lảng lảng dung nhập vào cọc đóng hờn. (Điện quang hóa thạch: Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (theo Baidu))

“Đoàng!”

Một tiếng nứt vang, chấn động vòm trời, một cây cọc đóng hờn theo tiếng đó mà nứt ra, hóa thành bột mịn màu xám đen tan vào giữa gió lạnh.

Mắt đỏ tròn tròn, Hiên Viên khàn giọng quát to: “Lui ra! Điều lui hết ra cho bản vương!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Huyết Thệ

Edit: tiểu Trần

Giống như không nghe thấy, Thường Túy vừa bò dậy vừa lấy một tay xoa ngực, lại khẽ mỉm cười, vết máu chường mắt nơi khóe môi khiến khuôn mặt tươi tắn càng thêm tà mị, so với nữ tử còn muốn đẹp hơn ba phần.

“Xuy xuy*, hay cho Bi A Đa La, lại muốn dùng biện pháp ‘Lấy máu trả máu, dùng hồn hộ hồn’!” Chậm rãi đi về phía bệ đá, Thường Túy cười hướng Thường Hữu đang đứng bên đài nói: “Huynh đệ, xem ra hôm nay chúng ta cũng phải táng thân như thế!” (Xuy xuy: âm thanh của tiếng cười)

Im lặng không nói, Thường Hữu quả quyết vùng trường đao trong tay cắt lên mạch môn, máu tươi tuôn ra, nhiễm đỏ một cây cọc đóng hồn ngay trước người.

“Sách sách sách, người gấp cái gì?” Lắc đầu, ông tay áo Thường Túy giương lên, một đạo hồng mang sáng rực thoáng hiện từ trong lòng bàn tay, một đoàn huyết vụ* phun lên trên một cây cọc đóng hồn khác. (vụ: sương, bụi nước)

“Àm âm...”

Tiếng sét nổ vang, sét đánh chói mắt, hai cây cọc đóng hồn đồng thời đổ, khiến hai người hầu còn lại ở xa xa sợ ngây người.

“Thường Hữu, Thường Túy!” Nước mắt thương tâm chảy tràn xuống má, Mâu Chân một thân bạch y lớn lên có dung nhan cùng Duyệt Ý phu nhân nhiều phần tương tự, chỉ là đôi mắt của nàng nhỏ màu xám nâu, thiếu vài phần xuân ý quyến rũ, nhiều hơn vài phần ôn nhu trong vắt.

Một đạo huyền ảnh thoáng hiện lên, là Tùy Hi vô thanh vô tức lao về phía Trâm Thần Thai.

Thân hình còn chưa rơi xuống, một cánh tay đã giơ lên cao. Một khối cầu đầy gai bạc mĩ lệ từ lòng bàn tay hóa ra, không một chút do dự đánh vào lồng ngực. Ngay lập tức, máu từ trong ngực tuôn ra, máu nóng phun trên một cây cọc đóng hồn, Tùy Hi mày kiếm nhướn lên, hắng giọng thét dài: “Phật Tổ không có mắt, Vương của ta bị oan a.....”

Tiếng gào thét không cam lòng vang vọng mãi về phía chân trời, sét đánh nhanh chóng mà mãnh liệt không chút lưu tình đánh lên người hấn, một mảnh tinh hồn màu bạc rực rỡ dần dần biến mất, lại thêm một cây cọc đóng hồn nổ tiếp.

“Tùy Hi...” Tiếng gào thét ai oán trong gió núi, Hiên Viên hai tay đột ngột gãy giữa, kiến những cây cọc đóng hồn đồng thời nhoáng lên một cái, không còn kiên cố như trước.

Mâu Chân chân mềm nhũn lao đảo chạy tới, vội vàng dùng tay bấu víu vào một cây cọc đóng hồn. Giương mắt lên, lại đón nhận ánh mắt Vương đầy hung ác, hận ý trong mắt cơ hồ có thể đem nàng đốt cháy đến gần như không còn một mảnh, xương cũng không lưu. (đoạn này có thể hiểu là vì dung nhan của c ấy quá giống Xá Chi)

“Vương!” Buồn bã cười một tiếng, Mâu Chân đem nửa đoạn kiếm trong tay đâm vào lồng ngực, máu tươi nhiễm đỏ bạch y, cũng nhiễm đỏ lên một cây cọc đóng hồn sơn màu đen lạnh lẽo.

“Ta là Mâu Chân, không phải là...” Con người trong suốt, thần nhiên không kinh hãi.

Sét chợt đánh tới, trời đất bỗng nhiên sáng ngời, đôi mắt Hiên Viên đỏ máu giống như khóc, nhìn chăm chăm mảnh tinh hồn trắng noãn chậm rãi ẩn vào cây cọc đóng hồn.

“A...” Lòng tràn đầy phần uất cùng hận ý hóa thành một tiếng thét dài xé rách bầu trời, chấn động mặt đất, giống như đầu một con cuồng long đang phần nộ gầm gừ phía chân trời.

Một đạo quang mang hắc kim, mang theo màu hồng bỗng nhiên lóe ra, đánh nhanh lên trên một cây cọc đóng hồn, rung chuyển bốn cây cọc sắt chắc chắn còn lại cuối cùng.

Một cánh tay, từ giữa đám dây thừng vurun ra, thanh trường kiếm Đế Thiên màu đen sậm từ giữa cánh tay thoáng hiện lên, Hiên Viên dựng thẳng thanh kiếm, nhắm hướng trời cao.

“Hiên Viên ta, ngày hôm nay hướng trời cao mà thề!”

Lời thề quyết tuyệt lạnh như băng, giống như ở trong trời đông giá rét băng tuyết khắc nghiệt, một con mặc long dữ tợn trên ngực đã huyết nhục mơ hồ hiện ra rõ ràng, như hận ý bất bình cháy tràn dưới đáy lòng, một vết đỏ hình giống như ngọn lửa hiện lên giữa lông mày, giống như khắc lại kí ức đen tối trong đầu.

Tiếng nói sang sảng giữa mây mù trên núi vang vọng, kéo dài không dứt...

“Nguyện rơi vào ma đạo hủy thiên diệt địa cho thỏa mối hận này, nếu không đòi đòi kiếp kiếp không nhập luân hồi!”

Vạn đạo sấm sét, một đạo cuối cùng hung hấn đánh xuống, đánh lên thân thể cao lớn vĩ đại tựa như núi cao lặng đứng, không thể bị đánh ngã, cuối cùng

đánh xuyên thủng lồng ngực. Máu nóng phun ra như suối, thấm đỏ bệ đá, lấp đầy các khoảng trống giữa khe nứt.

Trên Trảm Thần Thai, bốn cây cọc đóng hõn ầm ầm đứt đoạn, ba mươi ba căn hệ mệnh tác trong nháy mắt biến mất, thân thể nguy nga cao lớn dần dần đổ xuống, giống như núi lớn sập xuống, ngã xuống trên bệ đá, trường kiếm từ trong tay hất rơi ra, xuyên qua mây mù dày đặc rơi xuống nhân gian.

Gió núi khê nác, tiếng thông reo nức nở nghẹn ngào, dưới chân núi lại lâm vào một mảnh lạnh lẽo tĩnh mịch, chỉ là giữa khoảng tĩnh mịch này lại tràn ngập một cỗ bi ai, bi ai nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Bồ Đề Thương Tâm

Edit: tiểu Trần

“Uy, không được chết! Nghe thấy không? Không được chết!”

Một tiếng kêu lớn đầy chấp nhất theo gió lọt vào tai, kích thích nội tâm. Giống như dùng hết khí lực toàn thân, đôi mắt đóng chặt rồi cuộc mờ ra, hắc ám thâm thúy giống như vũ trụ vô tận.

Trong đôi mắt đó không có ánh sáng, cũng không có hình ảnh. Có chăng chỉ là yên tĩnh nặng nề cùng ảm đạm u ám và rét lạnh, chôn giấu tang thương từng xảy ra, ghi chép lại năm tháng luân phiên tuần hoàn.

Tuy rằng có nhật nguyệt cùng các vì sao thay đổi ở trong đôi mắt đó, lại như cũ vẫn lạnh như vậy, tối tăm nặng nề như vậy. Sinh mạng trong vô thanh vô tức trôi qua, chỉ còn đại biểu cho sự tồn tại, lại sớm không còn niềm vui vì được tồn tại ở cõi đời. (nguyên văn của đoạn này: 虽有日月星辰浮耀其间, 却依然那么冷, 那么暗沉. 生命只是在无声无息的运行, 代表着存在, 却早已没有了存在的欢喜)

Chỉ là trong mảnh tối tăm nặng nề không chút tiếng động như thế, lại phản chiếu bóng dáng một góc hoa rực rỡ.... nhụy hoa màu trắng, cánh hoa cũng màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, đẹp tới kinh tâm động phách!

Thần kì nhất chính là, vừa rồi giữa một phen sấm sét phê hồn đoạt phách, Hoa Nhi* rõ ràng may mắn không có chút tổn thương, vẫn như cũ đứng bên cạnh bệ đá, đánh đứng nhẹ nhàng, u nhiên nộ phóng** (Hoa Nhi: Cây hoa nhỏ, vì đây là loại cây tu tiên nên coi như có linh hồn. U nhiên nộ phóng:)

Gió núi phát qua, cuốn những phiến lá thon dài của Hoa Nhi, giống như một nữ tử hoạt bát xinh đẹp đang nhanh nhẹn nhảy múa, chỉ vì mong được con mắt của hắn ngẫu nhiên nhìn tới.

“Ngươi...” Khóe miệng vừa động nhẹ, hiện ra một tia mỉm cười có chút gian nan. Hắn giơ tay lên, muốn đụng vào nét xinh đẹp cuối cùng kia.

Hoa Nhi lay động, lá cây thon dài múa vờn tới, như muốn nghênh đón đôi tay nhuộm đầy máu tươi của hắn.

Khoảng cách giữa tay và lá, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Chỉ là, một thoáng khi chạm vào nhau, tay rơi xuống, không thể nâng lên nữa.

Máu, rồi cuộc chảy hết. Bóng tối lần nữa đánh tới, chỉ là cái nhìn kia, đã đủ để khắc sâu một vạn năm!

Hoa nhi run lên, một giọt lệ hoa trong suốt từ giữa nhụy rơi ra, “Tạch” một tiếng rơi vào rên mặt của hắn, nhưng tụ thành một viên lệ trong suốt, nhưng cũng không thể gọi dậy cặp mắt đã đóng chặt kia....vĩnh viễn không mở ra nữa.

Gió lạnh thổi qua, sinh mạng dần trôi qua, thân thể tan thành bụi, hóa thành một mảnh tinh hồn sáng rực nhẹ nhàng nổi lên trong không trung, lại bị gió thổi làm đột nhiên phát nổ, mắt thấy sắp tan ra.

Hoa Nhi mạnh mẽ nghiêng gãy cành hoa, đem toàn bộ tinh hồn bị tán ra hút vào trong tâm hoa (trái tim của bông hoa, để hoa chẳng?), ôn nhu mà lại quý trọng.

Cành lá trong nháy mắt khô héo, tàn hoa héo tàn rơi xuống trên bệ đá, cánh hoa bị gió thổi lơ thơ lất phất, nhu nhược không nơi nương tựa, lại thủy chung không chịu buông ra khỏi tàn hoa.

Bỗng nhiên, một tiếng chim hót trong trẻo khác lạ vang lên, một con đại bàng cao hơn ba thước lông màu vàng rực rỡ từ trên không trung đáp xuống, ngậm lấy tàn hoa chỉ còn hai cánh rơi trên bệ đá, bay lên biến mất giữa mây mù ngàn dặm.

Trên chín tầng trời, thiên ngoại thiên, thiên thượng thiên, mây trắng như được gột sạch, trời xanh lam như ngọc bích.

Một tòa đài sen lẳng lặng trôi trên mây trắng, Phật Tổ đại từ đại bi nhắm mắt ngồi, mặt cười hiền hòa.

Một tiếng chim hót trong trời sáng lạn truyền đến, chim đại bàng thân mình khổng lồ vẫy đôi cánh màu vàng dần dừng lại, đậu trên vai Phật Tổ.

Phật mở mắt ra, mâu quang trong suốt, nhìn thấu mọi thứ rõ ràng.

Bàn tay độ lượng chậm rãi mở ra, tiếp nhận nhụy Bồ Đề đã héo do Kim Bằng* thả vào. (Kim Bằng: Chim đại bàng lớn màu vàng)

Cánh hoa trắng như tuyết đột nhiên rơi là tả, trong không khí vắng vẻ không có chút gió nhẹ bay quanh quẩn, là lướt rơi xuống. Dừng trên cánh tay áo của Phật Tổ, tiện đà dính lên đó, không chịu rời đi.

“Ừ!” Gật đầu nhẹ, Phật nhắm nửa con mắt, trong đôi mắt tràn đầy thương xót: “Cần khôn rung chuyển, dục niệm nổi lên. Nhân Vương chịu khổ, Bồ Đề điều linh. Không thể nghĩ tới, vì bảo vệ một mảnh tinh hồn của hân, người thế nhưng bỏ qua ngàn năm tu hành. Thôi được! Đã như vậy, ta theo như mong muốn của hân, nhanh chóng đưa hân đến ma đạo khổ giới nằm ngoài vòng luân hồi, từ nay về sau nếu không không còn nhập vào luân hồi nữa!”

Nhìn hạt bồ đề đen thẫm trong lòng bàn tay, Phật khẽ mỉm cười, bàn tay lật một cái, hạt bồ đề trong nháy mắt rơi xuống, rơi vào giữa biển mây mờ mịt, không chút dấu vết.

“Ma sinh, kiếp nạn đến, chịu khổ chịu tai chính là muôn dân trong thiên hạ. Bồ Đề, ta cũng đưa người đến chốn hồng trần một lần, chỉ mong người có thể hóa giải Thiên Địa đại nạn, tu thành công đức viên mãn!”

Tòa sen chậm rãi bay đi, vài tia sáng nhỏ thoáng hiện phía chân trời, mang theo từng cánh hoa trắng như tuyết, lặng lẽ hướng về nhân gian mù mịt...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Vui Lấp Trong Tuyết

Edit: tiểu Trần

Mặt trời rực rỡ, mặt đất rộng lớn trải đầy tuyết, trắng muốt đầy đất giống như toàn bộ thế giới bị cất bên trong một cái lồng bằng lưu ly, trong suốt lung linh, khắp nơi ánh lên từng tia sáng long lanh chói mắt.

Trên sườn núi cao, Tôn Đường Đường người mặc áo lông màu vàng tươi, đầu đội nón len, trên mặt đeo kính chống tuyết hưng phấn giang rộng hai cánh tay hét lớn: “Wow, đẹp quá a! Cảnh đẹp như thế này chỉ có thể nói là: ‘Quang đoạt song tiền kính, hương niêm bích thượng tiêu’*! Oa ha ha ha....”

(Quang đoạt song tiền kính.

Hương niêm bích thượng tiêu

Hai câu thơ trích trong tác phẩm Hồng Lô Mộng. Tạm dịch:

Ngoài cửa sổ, sáng hơn gương

Mùi hương quyện với trên tường hương tiêu

Tiêu là một loại cây dùng để lấy hạt làm gia vị có vị cay)

Âm thanh ngâm vịnh thơ bỗng dừng bị tiếng kêu thảm thiết thay thế, Tôn Đường Đường bị một cô gái mặc đồ đen từ trên sườn núi đập một cước ngã xuống.

Hai cây gậy trượt tuyết trong tay căn bản không dùng được, Đường Đường hét chói tai, kêu như khi lăn một đường cùng với ván trượt tuyết, ngã tới ngã lui, ngã trái ngã phải, nghe răng trợn mắt, cuối cùng cũng lăn tới đáy dốc, đầu cắm trong đồng tuyết --.

Thế giới, an tĩnh.

“Mẹ nó, còn lải nhải ngâm thơ! Cũng không phải không ai biết.” ‘Xuy’ một tiếng đầy khinh thường. Tổng Tinh liếc xéo nam nhân cao lớn bên cạnh đang cười đến toàn thân run rẩy như bị điên nói: “Ta nói Lưu Khắc người a, người rốt cuộc có thích Đường Đường hay không? Thích thì tiến tới đi, không thích thì coi như xong! Để cho nàng đỡ phải cả ngày lẫn đêm cô giả trang thực nữ, người nhìn cảm thấy đặc biệt hưng phấn đúng không?”

“Oa, oa ha ha ha....” Nhìn chằm chằm Đường Đường ở phía trước vừa mới từ trong đồng tuyết chui ra, mặt và cổ đầy là tuyết, mà kính tuyết vẫn còn ở trên mặt, Lưu Khắc cười đến không thở nổi, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Tĩnh Tĩnh, người không biết khi Đường Đường cổ làm ra vẻ mặt thật đáng yêu sao? Vạn nhất một ngày nào đó ta thổ lộ cùng nàng, chẳng phải không có gì vui để nhìn? Hắc hắc, người để cho ta vui vẻ thêm một hai ngày đi!”

“Con mẹ người!” Lại một cước đá lên mông Lưu Khắc, Tổng Tinh tháo kính trên mặt cảm hận mắng: “Người cho rằng Đường Đường nhà ta là đồ chơi

a? Hoàn toàn đem lời cảnh cáo của cô nãi nãi ta giống như đồ thú!”

“Oa a!” Âm thanh gào khóc lần nữa phiêu đảng trong khu trượt tuyết, trên sườn dốc phủ đầy tuyết Lưu Khắc làm một động tác có độ khó cực cao— Trước nhào lộn trên không và xoay tròn 360 độ rồi sau đó rơi xuống cũng theo quán tính mà trượt đi, giống như đầu chim cánh cụt mang theo tuyết cuộn cuộn sương mù lao về phía Đường Đường.

Đường Đường nghe âm thanh vừa ngẩng đầu lên, nhất thời vui mừng trừng lớn mắt, trong lòng âm thầm cười điên cuồng: “Oa ha ha! Tình Tình, người hiểu lòng ta nhất a! Người yên tâm, lão nương sẽ nắm chắc cơ hội lần này, chẳng những mang ước mơ trên tuyết ôm nhau từ lâu, mà còn muốn đem nụ hôn đầu tiên trừ hàng hơn hai mươi năm xử lý hết! Ha ha ha- -”

Một tiếng sấm sét rung trời khiến cho Đường Đường đang đắc ý chảy nước miếng chờ mỹ nam tiến vào lòng toàn thân chấn động, ôi chao một tiếng ngay ngóc ngàng đầu nhìn trời một chút.

Trên đỉnh đầu, mới vừa rồi trời còn đang là một mảnh mùa đông quang đãng trong sáng lại đột nhiên tối sầm. Một tia sáng huyền lệ màu vàng từ giữa màn trời đầy mây đen cuộn cuộn hoa lệ đánh xuống, tạo thành một vết nứt nhìn thấy mà ghê người, ngay sau đó là một tiếng sấm rất lớn, khiến các du khách trong sân trượt tuyết đều hoảng sợ thét lên.

“Thượng da!”* Bà vai run rẩy, Đường Đường nhớ lại một câu toan từ: “Đông lôi chấn chấn hạ vũ tuyết?!”**

(Thượng da là tên một bài thơ cổ của Trung Quốc.

上邪

Thượng da

Hỡi trời (Người dịch: Diệp luyến hoa)

上邪！

我欲與君相知，

長命無絕衰。

山無陵，

江水為竭，

冬雷震震，

夏雨雪，

天地合，

乃敢與君絕。

Thượng da,

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lăng,

Giang thủy vị kiệt,

Đông lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dữ quân tuyệt.

Hỡi trời,

Ta nguyện với chàng tương tri,

Mãi mãi chẳng phân ly.

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn kiệt,

Đông vang sấm dậy,

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng chàng ly biệt.

“Khách lạ – -.” Tiếng vật thể gãy lia khiến người vang lên, lập tức “Rầm rầm- -,” Đường Đường dưới chân không còn gì chống đỡ nữa, cả người lập tức không thể khống chế trượt xuống dưới.

Lưu Khắc lúc vừa rồi vừa rơi xuống đáy dốc, còn chưa kịp bò dậy, liều mạng đưa tay muốn bắt lấy Đường Đường, lại chỉ có thể nắm lấy áo lông bên ngoài của Đường Đường, trơn trượt giống như nước, không thể giữ lại.

“A, Coi chừng!” Một du khách nhanh tay nhanh mắt kéo lại Lưu Khắc sau đó, tất cả mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn – Đường Đường bị động tuyệt lớn do sét vừa tạo thành trên mặt đất thô tính, không còn thấy bóng. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Cosplay

Edit: tiểu Trần

“Ngô oa oa- -nha khanh khách- - ô lập lập.” Đường Đường nhắm chặt hai mắt, miệng mở rộng, ở giữa không trung không ngừng khua khoắng tay chân, liều mạng giãy giụa. Kì thật trạng thái phí công sức, không một điểm tựa này đã duy trì liên tục hơn nửa canh giờ, nhưng nàng lại vẫn như cũ khua tay múa chân. (Tiểu Trần: *tái mặt* rơi tự do suốt nửa canh giờ >”<)

Cho dù nàng biết rõ rằng sau quãng thời gian dài dòng buồn chán rơi tự do này chờ đợi nàng là điều gì, nhưng Đường Đường cảm thấy, nếu lúc này không thét chói tai, không giãy giụa, thì ngay cả cái rầm cũng không phóng mà chết đi, thật sự rất đáng sợ.

Nhưng càng về lâu sau, cuống họng vì kêu đã quá đau, mà tay cũng vung vẩy hoàn toàn vô lực, Đường Đường mới bỗng nhiên nghiêng người khom mình thành tạo hình dáng ngủ của Phật, tròng hai mắt giống như cá chết mà ngán người-muốn té chết cứ té đi. (Tiểu Trần: >O<, bị sặc, 1 like ^^).

“Bùm bùm! Đùng đùng!” Những tiếng vang kì dị từ dưới thân truyền đến, Đường Đường miễn cưỡng liếc xuống phía dưới một cái, lập tức cả kinh.

Một khối cầu đen tuyền rất to, không, không phải là khối cầu đen, mà là một bán cầu đen sẫm, hiện ra những ánh sáng kì lạ, hư ảo chụp xuống một thân hình ở phía dưới. Phỏng đoán nếu chiếu theo tốc độ rơi xuống hiện tại, không cần hai giây sẽ chạm- -.

“Rầm!” Mặt chúi xuống đất, mộng chổng lên trời, Đường Đường rơi một cách hoàn mỹ nằm trên cái chụp*, nhất thời đau đến không có cảm giác, lại nhớ đến một chuyện cực kì nhảm chán- - . (Cái chụp: một dụng cụ hình nửa bán cầu, gần giống mấy cái mà mình hay đập mâm cơm á)

“Mẹ nó, lại là mặt trước chạm đất!”

“Răng rắc!” Tiếng nứt vỡ mang theo điềm xấu từ cái chụp vang lên, đoán chừng là do không chịu được lực va chạm của người nào đó, sắp xong đời!

“Cáp-cáp – -.” Cuống họng hét lên một tiếng kinh hãi, Đường Đường nhìn xuống cảm giác đau nhói tê dại toàn thân đột nhiên đến, qua đôi mắt nhắm lờ mờ nhìn thấy một người.

Một người nam nhân.

Một người nam nhân mặc cổ trang!

Một thân hắc y, đầu tóc trắng xóa, một thanh trường kiếm đen tuyền nhắm thẳng trời cao, khí thế hùng hồn, sát khí凛冽.

“Này, đây là tuồng gì mới ra sao?” Đường Đường tròn tròn mắt, hóa ra Diêm Vương lại thích chơi kiếm? Không có chuyện gì lại giả trang thành kiếm khách, đại hiệp gì đó, muốn giấu giếm thân phận thật?

Nhe răng trợn mắt giật giạt tay chân, đường đường muốn rời sang bên cạnh để né tránh kiếm phong sắc bén đối diện.

Chiều theo phương vị sắp phải té xuống, phỏng đoán nàng còn phải chết một lần. Lần đầu tiên đã đủ bi thống “Chết” thành kiểu mặt trước chạm đất, chẳng lẽ chết thêm lần nữa còn muốn bị xuyên thành cây “Mứt quả” tia máu phun phần phật. (Tiểu Trần: edit đoạn này ta đang nhai mứt me!!!!!! *Đập đầu*. Đoạn này là chị này đang nằm trên cái chụp ấy, mà mũi kiếm anh kia chỉ thẳng vô người, nếu cái chụp nứt vỡ là chị ấy lo mình bị kiếm xuyên thành mứt quả >”<).

Ai ngờ, dùng hết toàn bộ sức mạnh, cái chụp tựa như bầy dím ruồi đang mò, “Đường ruồi bọ” bị dím cố định lại, tự nỗ lực vô ích nửa ngày, lại chưa động nổi một phân!

“Oa ha ha, Hiên Viên Hận Thiên, bản vương dùng mệnh của 9999 tên ma chúng kết làm Sát Huyết Trận này, ngươi còn cho rằng ngươi có thể chạy thoát được hay sao?!”

Một hồi tiếng nói đầy cuồng vọng vang lên, Đường Đường quay đầu tìm nơi phát ra tiếng nói, phát hiện đối diện với người tóc bạc còn một nam tử tóc đỏ mặc áo bào tro đứng thẳng, tạo hình cực độ khiếp người.

Một đầu tóc đỏ dài toàn bộ dùng tơ tết chạy dọc đỉnh đầu, rõ ràng ngũ quan coi như tuấn tú, nhưng lại bởi vì vẻ mặt vắn vẹo tới cực điểm mà có vẻ – rất biến thái!

“Vương? Bộ dáng như thế này cũng có thể làm vương?” Co giật khóe miệng, Đường Đường quay đầu nhìn người tóc trắng cầm thanh kiếm đen, đứng sừng sững như núi, cảm giác, cảm thấy hân ta mới là vương!

Dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng vô luận từ thế đứng hay thân ảnh của người tóc bạc, Đường Đường dù không hiểu gì nhưng cũng cảm thấy toàn thân hân ta không chỗ nào không tản ra hơi thở vương giả, yên lặng nghiêm nghị, bình thản bình tĩnh, giống như dù trời có sập xuống cũng không giao động hân ta lấy nửa điểm, chỉ là –.

“Meo meo, chuyện gì xảy ra a?” Tinh thể quý dị, Đường Đường chảy mồ hôi hột, run run khóe miệng: “Đều là một xấp đầy tuổi, lại còn đi chơi cosplay a?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Gặp Nhau

Edit: Tiểu Diệp

Beta: Trần

Đột nhiên, người tóc đỏ giơ hai tay lên, Đường Đường cảm thấy như có một dòng điện mạnh mẽ tức thì chạy qua tứ chi bách hài, đau đớn khiến nàng quát to một tiếng, mắt cũng đỏ lên! (tứ chi bách hài: hiểu là toàn bộ cơ thể, “hài”: xương)

“Này, thả ta xuống! Thả ta xuống rồi các người lại đánh tiếp!” Lấy tay liều mạng đập vào cái chụp, Đường Đường bắt đầu ra sức đẩy mạnh việc cầu cứu cùng tự giải cứu mình.

Nhưng mà cái chụp này không biết được làm từ cái gì, nói mềm không mềm, nói cứng không cứng, bất kể là nàng túm hay là cắn, gặm hay là cào, cũng không thể phá được!

Tiếng cười điên cuồng của người tóc đỏ dần dần vang lên, Đường Đường toàn thân lạnh lẽo, nhưng cái chụp lại phát ra độ ấm khiến người ta sợ hãi, mà ở bên trong, thân hình người tóc bạc nhoáng lên một cái, một đầu gối té khụy trên mặt đất.

“Ta kháo! Mới vừa còn khen ngươi không thể lung lay, sao lại gục thật rồi?!” Mặc dù không rõ hai người này rốt cuộc là ai tốt ai xấu, nhưng không hiểu tại sao thấy người tóc bạc bất lợi lại làm cho Đường Đường không hiểu sao cảm thấy một trận hoảng hốt, vội vã lớn tiếng kêu: “Này, đại thúc, đứng lên! Mau đứng lên!”

Dường Đường nghe được tiếng gọi của Đường Đường, thân hình người tóc bạc bất động lại vùng trường kiếm chỉ thẳng lên trời, một đạo ánh sáng lóa mắt màu đen từ mũi kiếm bắn ra, đánh vào trên cái chụp làm phát ra tiếng kim loại cọ xát chói tai, Đường Đường toàn thân ảm áp, đau đớn lập tức giảm bớt rất nhiều,

Theo kiếm quang càng ngày càng mạnh, bên trong cái chụp bắt đầu bắn ra những tia lửa, sấm sét giạt đùng đùng, mà bên ngoài cái chụp cuồng phong gào thét, những luồng khí luân chuyển vòng quanh.

Người tóc bạc y bào tung bay phần phật, tựa như một đóa hoa màu đen yêu dị đang phần nở, mà mái tóc bạc giống nhụy là nhụy hoa màu bạc của đóa hoa yêu dị đó, rực rỡ đến cực điểm.

Đang nhìn đến nhập thần, Đường Đường chợt thấy một con dao nhức đâm xuyên qua ngực, lập tức không nhìn được mà ” oa oa” kêu một tiếng, một dòng nước mắt nước mũi không khống chế được phun ra, xuyên qua cái chụp ti tách rồi xuống, vừa lúc rơi vào trên thân kiếm màu đen.

“Tranh !” Tiếng kêu kì dị vang lên, là thanh kiếm của người tóc bạc đang phát ra tiếng kêu, vừa giống như tiếng đàn lại vừa tựa như tiếng chuông xa, Đường Đường kinh ngạc nhìn, kiếm quang màu đen đang bắn trên cái chụp chợt biến đổi, đồng thời lại phát ra một tia sáng màu vàng mang theo ánh đờ chói mắt, cái chụp nhất thời nóng như lửa.

“A, aaaa...” Cảm giác không trọng lượng lại một lần nữa truyền đến, dưới thân Đường Đường không còn gì chống đỡ, thẳng tắp rơi xuống phía thanh trường kiếm kia.

Trường kiếm đen lạnh lẽo buốt giá giống như là cái ôm của tử thần, lạnh lẽo chờ Đường Đường chui đầu vào lưới, nhiệt tình hiến thân.

“Đại thúc, đại thúc, lấy thanh kiếm ra!” Cổ họng khan khan lớn tiếng khóc hô, nước mắt Đường Đường như bão táp rơi trên thanh kiếm, giống như là từng giọt nước trong suốt nhỏ giọt trên thanh sắt được rèn đỏ hồng, phát ra tiếng xèo xèo làm người ta vô cùng sợ hãi.

Lại là một đạo ánh sáng chói lọi nổ tiếp, như pháo hoa bắn thẳng lên bầu trời, bảy màu rực rỡ. “Rầm” một tiếng, cái chụp hóa thành bột mịn, bị gió cuốn đi, giống như một trận tuyết lớn màu đen rơi xuống.

Giữa những bông hoa tuyết đen bay đầy trời, người tóc bạc ngẩng đầu nhìn trường kiếm trong tay, lại vừa lúc nhìn thấy Đường Đường đang rơi rất nhanh xuống.

Cúi đầu dường như không nhìn thấy gì, thân hình người tóc bạc nhoáng một cái đã đứng cách hơn vài trượng, chẳng những tránh khỏi “Vật từ trời cao ném xuống”, thậm chí còn một kiếm mang khí thể vạn quân đâm về phía người áo xám phía trước.

Chỉ trong nháy mắt, dường như có mãnh thú không biết tên ở khắp nơi rít gào, rõ ràng là kiếm quang vô cùng ảm áp sáng lạnh nhưng lại mang một sát khí lạnh lẽo đến tan xương, hung hăng đánh về phía người áo xám.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Đường Đường lại lấy mặt tiếp đất hung mãnh rơi thẳng vào trong một bụi cây nhỏ mềm mại, không nhìn thấy người áo xám ngay cả hừ một tiếng cũng không được đã bị kiếm quang đâm trúng, hóa thành một đóa huyết liên yêu dị sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

“Sang...” Trường kiếm cắm vào mặt đất, thân hình người tóc bạc lại nhoáng lên một cái, mấy giọt máu tươi từ trong miệng tràn ra, rơi ở trên thân kiếm.

“Tranh...” Kiếm quang cực mạnh, một đạo quang mang màu đen xen lẫn màu vàng, đỏ đầy khí thể mà xinh đẹp phát ra chói lọi, trường kiếm ong ong chấn động, một đồ án mơ hồ chợt hiện lên trên thân kiếm rồi trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Cứu Người

Edit: Tiểu Diệp

Beta: Trần

Hai trông mắt người tóc bạc nhú lại, đứng im một lúc lâu, sau đó rút thanh trường kiếm lên chuẩn bị rời đi.

Gió mạnh gào thét, vạt áo tung bay, thanh kiếm đen tuyền tỏa ra luồng khí đen sẫm, người tóc bạc đi đến bên cạnh Đường Đường, vừa nhắc chân sai bước đi qua, như là đi qua một bờ ruộng nho nhỏ.

“Đại thúc!”

Một bàn tay, đột nhiên vươn lên tóm lấy vạt áo đang bay nhảy trong không trung, hai màu trắng đen xen lẫn, màu đen ảm đạm băng lãnh, quyết tuyệt vô tình, mà trắng, là ôn nhuận tinh tế, dường như trắng đến trong suốt.

Đường Đường gian nan hô một câu: “Cứu, cứu người a!”

Không trả lời, áo bào chỉ quả quyết gãy ra khỏi bàn tay đang tóm lấy nó, trong lòng Đường Đường trống rỗng, lo sợ giống như tất cả máu thịt trong người đều bị lấy ra, cảm giác trống không sợ hãi khó có thể chịu được.

“Đại thúc!” Lòng như lửa đốt lại giờ tay lên nắm lấy, Đường Đường đột nhiên cảm giác lòng bàn tay đau đớn mãnh liệt, gương mặt nhìn mới phát hiện, nằng cu nhiên lại liều chết nắm lấy thanh trường kiếm kia.

“Tê tê...” Vội vàng buông tay hít một ngụm khí lạnh, Đường Đường kinh hồn bạt vía đích nhìn chuỗi kiếm hút sạch máu của nàng trên thân kiếm không dư một giọt, ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại.

“Ông...” Trường kiếm phát ra tiếng vang sung sướng, tiếng dị thú rít gào mơ hồ truyền tới từ bốn phía, chỉ là lần này tiếng kêu rất trầm thấp, rất ôn hòa, làm cho người nghe tâm hồn thanh thản.

Trường kiếm lại chấn động, từng tia sáng màu vàng kim ánh đỏ quần quanh trên thân kiếm, một con rồng đen uy phong lẫm liệt hiện ra trên thân kiếm, rõ nét mà mỹ lệ, và không hề biến mất!

“Oa a a...” Một trận trời đất đảo lộn thành linh xảy ra, Đường Đường bị người mạnh mẽ nhấc lên vai, xương bả vai cứng rắn nhô lên làm dạ dày nàng đau quá!

“Đại, đại thúc?!” Mặc dù bị khiêng đi giống như bao tải cực không thoải mái, nhưng Đường Đường vẫn cười trộm lộ ra một tia vui sướng, nàng biết, mình cuối cùng đã được cứu.

Nắm chặt quần áo của đại thúc hơi xoay thân mình, Đường Đường muốn đổi một tư thế thoải mái hơn, lại nghe thấy một thanh âm cực lạnh cũng cực trầm thấp ở bên tai lạnh lùng vang lên: “Đừng nhúc nhích!”

Hai chữ, lạnh lẽo giống như huyền băng đọng trên mái hiên vào mùa đông, lại trầm thấp tựa như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, Đường Đường đột nhiên thấy tâm hồn run động, dứt khoát duỗi tay ra ôm lấy cổ đại thúc, móng trượt thẳng xuống phía dưới một chút, giống như con koala dính chặt vào trên lưng đại thúc.

“Đại thúc, ta tên là Tôn Đường Đường!” Tựa đầu trên vai đại thúc mở miệng, Đường Đường bỗng nhiên thấy cảm giác đau đớn giống như thủy triều bị quét qua toàn thân, người cũng trở nên mê man mà thiếp đi.

“Đừng bỏ ta lại!” Ni non một tiếng, Đường Đường thít chặt cánh tay, trong lòng một mảnh an bình, để cho bản thân rơi vào trong bóng tối hỗn độn hư vô...

Màu đen!

Tất cả đều là màu đen!

Nóc nhà màu đen, vách tường màu đen, mặt đất cũng là màu đen. Mọi thứ đều là màu đen, màu đen đầy cứng rắn mà lạnh như băng.

Vừa mới tỉnh ngủ, Đường Đường cầu nhàu, mắt tìm kiếm xung quanh, rốt cục phát hiện ra một nguồn sáng mỏng manh --

Ánh trắng lạnh lẽo nghiêng nghiêng chiếu vào cửa sổ đá, mà phía trước cửa sổ có một thân hình cao lớn, mái tóc đen dài buông xuống áo bào màu đen, gần như chặn hết ánh trắng.

“Không phải đại thúc, đại thúc là tóc bạc!” Đối mặt với gian phòng lạnh như băng mà tối đen, Đường Đường rốt cục cũng nổi lên một tia không yên cùng bất an đáng lẽ sớm nên có, nhưng tựa hồ là bởi vì không thấy được hân — đại thúc đã cứu nàng.

“Xin hỏi — “

“Tĩnh rồi?” Nam tử phía trước cửa sổ quay người lại, ánh trắng thoáng chốc chiếu vào trong phòng, Đường Đường ngây người.

Soái ca!

Siêu cấp soái ca!

Mẹ ơi, một nam nhân cực phẩm, kiệt tác trong kiệt tác!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Tù Hỉ (Một)

Edit: Tiểu Trần

“Ta là Tù Hỉ!” Đến gần một chút, nam tử cúi đầu nhìn phía Đường Đường, một đôi mắt hẹp dài thâm trầm sắc bén, lông lánh giống như nước. Đôi mày thẳng che khuất sau lớp tóc mai, sống mũi thẳng tắp làm đôi mắt trông có vẻ ôn nhuận hơn, cho thấy nội tâm quả cảm và kiên nghị của hân.

“Ta ~ Ta là Tôn Đường Đường!” Trờ mình đứng thẳng dậy, vẻ mặt Đường Đường xán lạn cười vượn tay, “Rất hân hạnh được làm quen với anh!”

“Tôn Đường Đường?” Gật gật đầu, Tùy Hi bước lui về phía sau hai bước, khẽ mỉm cười nói: “Cô nương có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

“Tôn thương lòng tự ái, trái tim không thoải mái có tính không?” Len lén quệt quệt miệng, Đường Đường thu lại cánh tay đang cương giữa không trung, cười nói: “Ta rất tốt, không cảm thấy chỗ nào không thoải mái cả!”

Nói xong, Đường Đường nhảy một cái xuống giường, muốn chứng minh mình không nói dối, lại lao đảo ngã về phía trước một cái, mắt thấy sắp phải thân mật tiếp xúc với mặt đất lần thứ ba – -

“Tôn cô nương cẩn thận!” Một lực lớn đúng lúc đỡ lấy Đường Đường, thanh âm ôn hòa dãn dãn của Tùy Hi xa xa vang lên, xa – - đến nỗi có điểm nào đó không hợp lẽ thường!

Đứng thẳng người, Đường Đường nhìn Tùy Hi cách mình “xa vạn dặm”, không biết có phải vừa rồi là hấn giúp mình hay không!

Nếu đúng là hấn, sao có thể ngăn ngui trong nháy mắt chạy qua chạy lại? Tôn Ngộ Không a, một cái cân đầu vùn cách xa vạn dặm?

“Ừ~~ cảm ơn. Suy nghĩ một chút, Đường Đường vẫn quyết định nói cảm ơn. Lẽ nhiều người không trách, động chút mồm mép không mệt người, hướng chi trong phòng này không hề có người khác. (Câu này ám chỉ cảm ơn, tạ ơn nhiều người ta thường không chê, nói cũng không mệt, chỉ ấy khẳng định là anh ấy giúp vì trong phòng không hề có người khác).

Đặt mông ngồi xuống giường lần nữa, Đường Đường kéo lại đôi giày trượt tuyết bị rút ra khiến nàng xấu mặt, phát tiết cực độ ảo não đang dâng trào trong lòng.

Nên biết, ấn tượng tốt ban đầu là cực kì quan trọng đối với việc phát triển tình cảm sau này. Nhưng nàng lại có tình giống như Vương Trùng Dương khi xuất môn, bị một chiếc giày phá hỏng, từ đó về sau rất đen đui, vô hạn tiền đồ bị chôn vùi! (Vương Trùng Dương (1113 – 1170) là một đạo sỹ sống vào đời nhà Tống. Ông là người sáng lập ra Toàn Chân giáo, là Bắc Tông của Đạo giáo Trung Quốc)

Chỉ là, mắt bò mới lo làm chuông, ai dám nói mọi chuyện sẽ là quá muộn?

Hít sâu một hơi, Đường Đường lấy lại bình tĩnh cầm lấy giày du lịch đi vào rồi bật dậy – -

Lúc này, dùng một tư thế tạo nhả, động tác nhẹ nhàng rơi xuống đất chậm chạp mà lại đầy cảm giác thanh uân, giống như một con chim yến nhỏ đi loanh quanh, max điểm! Chắc chắn là điểm tuyệt đối!

“Ba ba ba ba!” Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Đường Đường kêu ngao khe héch cảm, lại chỉ nghe một tiếng “ầm ầm” nổ thật lớn, mỗ Đường nào đó rụt cổ lại, chỉ cảm thấy bụng đau từng đợt – - hôm nay thật sự bị dọa quá nhiều, không chừng vỡ mật mất!

Buồn cười nhìn Đường Đường một cái, Tùy Hi lên giọng nói: “Vào đi!”

“Dạ!” Tiếng nũng nịu truyền đến, Đường Đường lúc này mới chú ý trên tường đá nứt ra một khe nhỏ.

Khe nứt càng lúc càng lớn, có ánh sáng chiếu vào, cuối cùng Đường Đường đã có thể thấy rõ, là cánh cửa.

Vài vị nữ tử bụng bê không ít đồ đi qua cửa mà vào, Đường Đường nhất thời bị kinh diễm mà trừng lớn mắt – -

Váy dài cổ trang thuần một màu, đủ loại kiểu dáng, những búi tóc tinh mỹ, bước đi trên hành lang như có gió mát vờn quanh cạnh người, thoắt lán váy của một vị nữ tử nhẹ phiêu, đầy quyến rũ. Đường Đường bỗng nhiên có cảm giác mình giống như một cây cỏ dại chường mắt không muốn nhìn đến, sinh trưởng dưới chân một mảnh muôn hồng ngàn tía, chờ khi héo rũ sẽ bị mang đi cho heo ăn.

Cau mũi, Đường Đường hiểu được, vừa rồi soái ca không phải vỗ tay vì mình, mà là vì gọi người a?!

“Tôn cô nương thỉnh trước tiên rửa mặt chải đầu một chút!” Thanh âm ôn hòa vang lên, Tùy Hi nở nụ cười nhìn Đường Đường đang ngây ngốc. Không nghĩ tới nữ nhân ngấm nữ nhân cũng có thể ngấm đến si mê như thế, có vẻ như hao sắc đến choáng váng cả đầu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6: Tùy Hỉ (Hai)

Edit: Trần

“A!” Lưu luyến rồi đi tầm mắt, Đường Đường phát hiện trong phòng không phải là ánh sáng chiếu vào, mà vật dùng để chiếu sáng không phải là đèn điện, cũng không phải ánh nến, mà là – - dạ minh châu?

“Oa a!” Tò mò sờ sờ “Đấng châu”, Đường Đường tựa đầu nhìn vào chậu nước đặt trên bàn – -

“Oa ~!” Tiếng kêu thê lương thăm thiết đột nhiên phá tan bầu trời đêm, cùng với một tiếng cười to trong vắt vang lên, đám thị nữ vừa ra khỏi phòng cũng không khỏi che miệng nở nụ cười, đầy xinh đẹp.

“Đây là ta sao? Đây là ta sao?” Hồn hên chỉ vào chậu nước, Đường Đường thà chết cũng không dám tin xấu nữ về mặt đầu bùn, tóc tai rối bù trong nước là mình.

Đẩy chậu rửa mặt ra xa, Đường Đường hai mắt đầy lệ quang trong suốt, khóe miệng kéo ra như bị ủy khuất rất lớn.

“Ta muốn tắm rửa!”

Khẽ nhưn mày, Tùy Hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bần thui phía trước chỗ đen chỗ trắng, một đôi mắt hạnh trong đám bùn đang căm giận nhìn mình lom lom, như thể chính mình quệt bùn lên mặt nàng vậy.

“Được rồi!” Mím cười, Tùy Hi hiểu nữ nhân đều thích được xinh đẹp, bất kể là thiên sinh lệ chất, hay là trời sinh – - không thể nào xinh đẹp nổi.

“Chuẩn bị dục dũng* cho Tôn cô nương!” Quay đầu phân phó một câu, Tùy Hi cười với Đường Đường, “Tôn cô nương, ta đợi ở ngoài cửa, khi nào người sẵn sàng, ta mang người đi dạo xung quanh đây.” (dục dũng: thùng tắm)

“Được!” Khóe miệng kéo càng ngày càng thấp, Đường Đường nhìn bóng lưng Tùy Hi nhanh nhẹn rồi đi phần nộ sụp bả vai.

Người nam nhân này lúc cười lộ nên không phải đẹp trai bình thường, chỉ tiếc hần càng đẹp trai, Đường Đường càng muốn khóc.

Mọi người thường nói, cho dù thượng đế đóng lại tất cả các cánh cửa, cũng sẽ luôn mở rộng một cánh cửa sổ. Duy chỉ có Đường Đường là ngài đối xử rất đặc biệt, tuy rằng không chút nào keo kiệt mở rộng một cánh cửa, nhưng lại đào trước cửa một cái hố, càng đau hơn!

Thống thống khoái khoái tắm rửa một cái, chà sát đến nổi làn da cũng đau đớn, Đường Đường rốt cục lưu luyến đi ra khỏi dục dũng.

Cầm lên những bộ y sam sạch sẽ để trên bàn, Đường Đường phát hiện đó là một bộ trăm phần trăm là cổ trang, phiền phức, nhưng rất xinh đẹp.

Nếu nói về làm đẹp, Đường Đường tuyệt đối là vô sự tự thông, tư chất tuyệt hảo. Trong hoàn cảnh không có bất kì ai giúp đỡ, nàng cư nhiên có thể mặc bộ váy dài lam sắc phiêu sa thành công mặc lên người.

Đào dạt đắc ý đi lại loanh quanh trong phòng một hồi lâu, Đường Đường nhìn ống tay áo phiêu dật buông xuống dưới hai cánh tay, tự đắc đến nỗi ngay cả họ của mình là gì cũng quên mất. Không biết lớp vải rệt mỏng manh này làm bằng cái gì, mặc vào không hề thấy lạnh lẽo, lại rất đẹp mắt, đúng là thứ nữ nhân thích nhất.

Cầm cây lược gỗ đặt trên bàn chải tóc, tóc dài vừa mới gội đầu xong được nàng chải lại, lập tức buông thẳng xuống khôi phục lại trạng thái phiêu dật như trước, tâm tình Đường Đường tốt hơn chút, ném gương đồng đi, bước đến trước cửa đưa tay đẩy – -

Dưới ánh trăng, dáng vẻ Tùy Hi hiện ngang khoanh tay mà đứng, tóc đen hòa lẫn màu áo bào đen thẫm nhẹ bay múa trong gió, như một bức tranh cổ họa đầy tiêu sái thoải mái, khiến cho tâm tình người ta thư thái an tĩnh.

“Tùy Hi!” Tiếng hô giòn tan vang lên, Đường Đường mỉm cười đi đến trước mặt Tùy Hi.

Tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ phiêu dật, lại có soái ca tuyệt thế chờ ở ngoài cửa, đứng dưới sương đêm, chờ dưới trăng sáng, hoàn toàn là cảnh chỉ có trong mộng a!

“Tôn cô nương!” Mâu quang chột lóe, Tùy Hi cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phía trước đã khôi phục tướng mạo sẵn có ban đầu – -

Đây là một khuôn mặt nhân loại bình thường, trên mặt nàng có thể tìm thấy ít nhất trăm khuyết điểm, ngũ quan cũng không hoàn mỹ, nhưng khi đặt cùng nhau lại có cảm giác trong suốt xinh đẹp tuyệt trần, nhìn rất thoải mái

“Ta ok rồi, chúng ta đi thôi!” Quay đầu nhìn cảnh sắc bốn phía, Đường Đường đột nhiên kinh ngạc kêu lớn: “A, nơi này của các người rõ ràng không phải là mùa đông?” (chữ ok là của tác giả, không phải của tớ nhé).

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Tùy Hỉ (Ba)

Edit: Trần

“Bây giờ là mùa thu!” Khẽ nhếch mày, trên mặt Tùy Hi hiện ra một tia hoài nghi, nhưng sau đó cười nói: ” Kéo tay áo xuống, ta đưa ngươi đi xung quanh!”

“Được!” Là lỗi, Đường Đường nhớ rằng cổ nhân không thích để lộ da thịt, cho dù là lộ ra ở ống tay áo thì cũng chỉ hơn nửa bàn tay.

Người nam nhân này, ôn nhu, sắc sảo, ngoại hình lại đẹp trai, lại có chút bá đạo, quả thực rất có cá tính!

Túm lấy ống tay áo hấp tấp theo sau, Đường Đường cười đến nỗi hai mắt đều nhỏ như cánh đào: “Tùy Hi, đại thúc đầu bạc cứu ta đâu?”

Không biết có phải do hoa đào che mắt hay không, Đường Đường cảm thấy bóng lưng Tùy Hi cứng lại một chút, nhưng lập tức khôi phục sự nhu hòa tự nhiên, “Đại thúc gì cơ, ta chỉ biết một đường mang ngươi từ Tây Ma Vực trở về là ta!”

“Ngươi chưa từng nhìn thấy hấn?” Thất vọng đầy mặt, Đường Đường không rõ vì sao mình lại thấy khổ sở như vậy. Tuy rằng không thân cũng chẳng quen, ngay cả duyên gặp mặt cũng không thể tính, (nàng chỉ thấy được sau đầu đại thúc), nhưng nàng rõ ràng có kêu đại thúc đừng bỏ nàng lại!

“Ngươi rất nặng!” Không muốn thấy nàng thất vọng, Tùy Hi cười rồi đề tài.

“A – - a?” Máu nóng xông lên mang tai, Đường Đường nổi giận, soái ca thì rất giỏi à? Soái ca cũng không thể tùy ý đã kích lòng tự tin của người khác như thế a!

“Ta nặng?” Một tay chống nạnh, một tay chỉ mũi mình, Đường Đường trong lúc nhất thời quên phải nguy trang, lộ ra nguyên hình.

Đưa tay chỉ vài vị mỹ nữ lác đác trong viện, Đường Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nói Tùy Hi đại nhân, ngươi cả ngày bị mỹ nữ vờn quanh, trái ôm phải ấp, kẻ hương dựa thụy, kết quả mới dẫn đến dùng sức eo quá độ đi? A? Mỗ Đường ta mới tám mươi cân, ngươi cư nhiên dám chê ta nặng?” (sức eo quá độ: Trần, khu *mặt đỏ tai hồng*, mới m.n tự tường tượng. Tám mươi cân: 1 cân TQ bằng khoảng 5 lạng Việt Nam).

“Dùng eo quá độ?” Bước chân bỗng dừng lại một chút, Tùy Hi nhìn Đường Đường chậm rãi kéo khoe miệng, tươi cười giống như gợn nước tạo thành từng vòng từng vòng gợn sóng, muốn có bao nhiêu tà ác có bấy nhiêu, mà muốn bao nhiêu tuấn mỹ có bấy nhiêu tuấn mỹ.

“Thế nào gọi là dùng eo quá độ, Tôn cô nương có thể giải thích rõ ràng hơn chút được không?”

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng giả bộ!” Luống cuống chuyển tâm nhìn, Đường Đường đột nhiên phát hiện các mỹ nữ rải rác trong sân đều đồng loạt nhìn mình, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Thế nào gọi là dùng eo quá độ? Tôn cô nương mau nói nghe một chút đi!”

“Mẹ ơi, các ngươi cứ giả bộ tiếp đi!” Cầm giận thắm mắng một câu, Đường Đường có cảm giác như tự cầm đá đập vào chân mình.

Không dự đoán được cổ nhân cũng như vậy, chẳng lẽ muốn nàng trước công chúng giảng dạy một khóa “tri thức sinh lý”, chẳng lẽ không sợ sau khi nghe xong tim đập gia tốc, buổi tối mất ngủ sao!

“Àm. ...” Một tiếng động rung trời vang lên, bầu trời đêm tối đen lập tức sáng ngời, một góc trời đỏ thẫm sắc lửa, hình như là – -

“Cháy!” Hét lớn một tiếng, Đường Đường nhảy vọt lên, chỉ là ngữ khí hưng phấn rõ ràng có vẻ lớn hơn kinh hoàng, cực kì quái dị.

“Không phải cháy, là lễ mừng bắt đầu* vừa bắt đầu!” Buồn cười liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, Tùy Hi hiểu rõ cười cười, xoay người đi về nơi có ánh lửa. (Nguyên bản là: “不是着火, 是七头的庆典开始了!”), ai biết nó là cái lễ gì thì giúp ta vs.

“Thất đầu? Thất đầu là gì?” Đi phía sau Tùy Hi, Đường Đường vốn vui mừng trong lòng dần chìm xuống. Lễ mừng bắt đầu, là cỡ nào vừa ý, là thời điểm chuẩn xác a! Tôn Đường Đường nàng đến đây cũng không phải để giáo dục, dựa vào cái gì phải dạy công khai một khóa học miễn phí? (Trần: :3, thế có thần thánh là ta k hiểu c này muốn nói gì :’()

“Các ngươi chúc mừng cái gì thế?” “Lễ chúc mừng Vương lấy lại thắng lợi!” Bước chậm lại chờ Đường Đường, Tùy Hi nhàn nhã thoải mái, không nhanh không chậm, “Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi! Đúng rồi, trở lại cái đề tài dùng eo quá độ kia – -”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Ma Giới (Một)

Edit: Trần

“Oa khu khu khu!” Tiếng ho khan kịch liệt vang lên, Đường Đường mạnh mẽ bước lên hai bước rồi trở mình nhìn một cái đầy khinh thường, “Ngươi ít giả

bộ hồ đồ, đêm nay ta không có hứng nói, chờ ngày nào đó cao hứng sẽ dạy cho ngươi!”

“Ha ha ha!” Tiếng cười to sang sảng theo gió bay đến, mỹ nữ cả viện vốn miệng cười sáng lạn nhất thời đứng si mê –

“Tùy Hỉ đại nhân vừa cười, thật sự quá mê người a!”

Lửa trại cháy rừng rực, cả đám người nhảy múa xung quanh.

Trên đài cao, ** những vũ nương hết sức quyến rũ và xinh đẹp đang nhảy, tất cả mọi người quay cuồng tạo thành một cảnh tượng náo nhiệt. Trong lúc mọi người tâm huyết dâng trào như thế, bỗng Đường lại vô lực co rúm người ngồi bên cạnh Tùy Hỉ, trong đôi mắt hạnh tràn ngập nỗi lo sợ – (dấu ** ở đây là của tác giả)

Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Vì sao tất cả mọi người lại chết tiệt có thể hoàn mỹ đến như vậy?

Từ trong phủ đi đến cái nơi gọi là quảng trường Thất đầu, mắt của Đường không đủ để dùng. Nếu mẹ mà sinh ra cho mình một đôi mắt kép giống mắt chuồn chuồn thì tốt quá a! Vậy sẽ không bỏ lỡ mất mỹ nữ và soái ca đằng trước, phía sau, bên phải, bên trái!

Tiếng trống nhạc bỗng nhiên dừng lại, đám người chợt im lặng, một người từ trong đám người chậm rãi đi tới, giống như một chiếc thuyền nhỏ một mình lướt qua mặt nước, đem “nhân triều” lẳng lặng đặt sang hai bên, tạo thành một thủy lộ vừa tịch mịch lại ôn nhu, hắt ở trên đường đi đến, ung dung tự nhiên. (Nhân triều: Tổ nghĩ ở đây là phép ẩn dụ, so sánh đám người với thủy triều, giống như một chiếc độc mộc lướt trên thủy triều mà tới).

Một bộ trường bào bằng gấm khoác hồ hững trên người, dùng một chiếc đai lưng kết thành một nút thắt miễn cưỡng, lộ ra một mảng ngực màu nâu đồng khiến người ta mơ màng. Mái tóc màu đỏ như lửa giống như đang cháy sáng ở trên hai bờ vai, một đôi mắt hẹp dài nửa mở nửa khép, giống như bị ngấm vài phần men say. Bước chân nam tử hơi dừng lại, chậm rãi nâng mắt nhìn về hướng trưởng bối –

Thời gian như đột nhiên ngừng lại, Đường Đường kinh ngạc nhìn người nam nhân phía trước đang chậm rãi bước tới, đẹp trai đến không có thiên lý, chỉ cảm thấy hàm răng như muốn cắn vào lồng ngực kia. (=.=, sắc nữ)

“Lách tách!” Mu bàn tay nóng lên, Đường Đường khóc không ra nước mắt ngẩng mặt ngẩng mặt lên bi thương nói: “Tùy Hỉ, ta lại chảy máu mũi ~”

“Ai – -” Bất đắc dĩ thở dài, Tùy Hỉ vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Nhắm mắt lại đi!”

“A!” Ngoan ngoãn nhắm nghiền hai mắt, một cảm giác mát lạnh tức thì xuyên qua xoang mũi.

Đường Đường không biết Tùy Hỉ rốt cuộc dùng biện pháp gì, nhưng đêm nay đã đến không dưới mười lần, nếu không nhờ hắn tùy thời tùy chỗ giúp mình ngừng chảy máu mũi, chỉ sợ năng đã vì mất máu quá nhiều mà chết.

“Đường Đường, ngươi không thể nhẫn nại được nữa sao?” Thu tay lại, ma mạng trong tay dần dần biến mất. Một buổi tối chung đụng này, Tùy Hỉ đối với nữ tử nhân loại có tính tình sáng sủa, tâm tư hoạt bát này cũng có vài phần hiểu biết, nói rất nhiều, luôn có vài phần thân thiết như người bạn thân giao đã quen biết nhiều năm.

“Ta chưa từng thấy cô nương nào đối với nữ nhân cũng có thể phun máu mũi!”

“Ngươi tưởng ta không đau lòng a!” Cúi đầu nhìn bộ y phục mới mặc trên người loang lổ vết máu, Đường Đường mặt ửng mảy chau rứt rứt người ra sau Tùy Hỉ, chỉ cảm thấy ánh mắt “thân thiết” dừng ở trên người mình lại nhiều hơn. Lượng máu mũi chảy trong đêm nay cũng đủ cho một lần đi hiến máu, chẳng biết làm thế nào để lấy lại đây!

Hơn nữa, Tùy Hỉ nói đến cũng không phải là những nữ nhân bình thường, mà là những vũ nương đang nhảy múa trên đài cao, eo nhỏ xoay lắc kia a!

Không nói đến việc vũ nương mặc một thân sa y có cũng như không, chỉ nói đến một đôi mị nhãn câu hồn đoạt phách, cùng ** đáng người, Tôn Đường Đườn nàng không kích động đến nỗi hết các mạch máu đã là phải cảm tạ trời đất! (dấu ** ở đây là của tác giả)

Tiếng cười to vang lên, Tùy Hỉ không biết đây là lần thứ mấy trong đêm nay. Nữ tử nhân loại này luôn có những ngôn hành cử chỉ vĩnh viễn nằm ngoài dự đoán của mọi người, lại luôn làm cho mình có xúc động muốn cười to.

Đã bao lâu không có cảm giác sáng khoái cười to như thế? Chắc cũng đến hơn một ngàn năm đi. Cảm giác cười thoải mái như thế này đều nhanh quên mất.

Thời gian, thật sự trôi quá nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Ma Giới (Hai)

Edit: Trần

“Tùy Hi, đây là chỗ nào thế?” Cọ cọ mũi ngẩng đầu lên, đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh của Đường Đường khó có được sự nghiêm túc thanh minh.

Tuy rằng bình thường luôn cười hi hi ha ha không có chút ý thức về nguy cơ, hay mơ hồ lại thêm chút sắc, nhưng Đường Đường không đàn, cũng không ngốc.

Những người ở nơi này rất hoàn mỹ!

Muốn soái ca, loại đừng mảnh, kiểu ấm áp, hay lạnh lùng... Chỉ cần ngươi thích, tuyệt đối có thể cung ứng!

Muốn mỹ nữ, quyến rũ, lãnh diễm, **... Tùy tiện lôi một người ra đều là kiểu người hại nước hại dân. (mấy dấu ** ở đây đều là của tác giả)

Chỉ là, con người làm sao có thể hoàn mỹ đến thế. Cứ như thể phiên bản 3D vẽ từ máy tính mà ra! Cả một đám người, gần như đẹp đến cực hạn, ngược lại làm người ta có cảm giác mao cốt từng nhiên*, cảm giác rất không thực. (Mao cốt từng nhiên: rợn cả tóc gáy)

“Các ngươi -- là con người sao?” Trùng mắt nhìn Tùy Hi, trái tim Đường Đường bang bang nhảy dựng lên.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi cảm thấy chúng ta không phải là người?” Mây kiếm giương lên, khoe miệng Tùy Hi gọi lên một tia tươi cười, vẻ mặt thần bí, tựa hồ có một đạo hồng mang chợt lóe ra từ đôi mắt hắc, làm cho nụ cười trên khuôn mặt trong sáng thoáng chốc trở nên tà mị khác thường.

“Tiểu mỹ nhân a, chúng ta không phải là người, mà là ma!” Tiếng nói biếng nhác giống như thanh âm lá cây bị gió thổi qua, ôn nhu sần sật còn mang theo giọng mũi rất giống như bị cảm mạo, Đường Đường nghe thấy cảm thấy rung động một hồi, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng --

“Quý?” Nhảy dựng lên một cái, mặt Đường Đường tái xanh.

Là vị “quý” soái ca cực phẩm tóc đỏ kia.

Không biết hắn ta đi vào trường từ lúc nào, giờ đang ngồi bên cạnh Tùy Hi, đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, ngay cả lông mi dài che tầm mắt cũng có cảm giác biếng nhác mê man.

Chạy trốn hay không?

Chạy? Quý ở bên ngoài còn nhiều hơn!

Không chạy?

Đường Đường có cảm giác, tên quý tóc đỏ này còn nguy hiểm hơn hàng vạn con quỷ bên ngoài kia!

“Xuy --” Lấy tay chống đầu tỳ lên mặt bàn, nam tử tóc đỏ ung dung nhàn hạ nhìn Đường Đường ôm ghế dán lên tấm vải bạt của trường, như thể chiếc ghế kia là thần binh muôn đời có thể trấn thần giết ma.

“Ôm ghế làm gì? Chúng ta là ma, không phải là quý cấp thấp!” Nam nhân tóc đỏ vung ống tay áo lên, một đạo hồng quang đột nhiên hiện lên, Đường Đường theo bản năng giờ ghé lên đỡ --

“Thường Túy!” Tiếng quát khê vang lên, khuôn mặt Tùy Hi căng thẳng, ngón tay dài vội vàng bắn ra, một đạo bạch quang từ đầu ngón tay bắt tới, hoàn toàn chặn đứng đạo hồng quang yêu dị kia.

Một đỏ một trắng trên không trung va chạm vào nhau, nhất thời tạo thành một đoàn ánh sáng chói lọi, xinh đẹp, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm!

“Oa~~~!” Tiếng kêu điên cuồng còn chưa dứt, Đường Đường dùng tốc độ không thể tưởng được ném ghế đi, trong nháy mắt còn 0.01 giây chuẩn bị chạm đất lại nhảy một bước đến sau lưng Tùy Hi, ôm lấy thắt lưng hắn.

Kỳ thật, Đường Đường có thể phán đoán và hành động nhanh như thế hoàn toàn bởi vì đoàn bạch quang kia, trong đêm nay nàng đã “nhìn” đến nó không dưới mười lần.

Mỗi lần Tùy Hi cầm máu cho nàng, Đường Đường đều cảm thấy có vàng sáng màu trắng rất sáng xuyên thấu qua mi mắt nhắm chặt, sau đó cảm giác thanh lương thoải mái truyền vào xoang mũi, máu ngừng chảy, cả người thư sướng.

Cho nên trong nháy mắt sinh tử tồn vong, trong 0.01 giây đại não khó có được thanh tỉnh đã làm ra một phán đoán anh minh mà tuyệt đối chính xác --

Tùy Hi, hẳn chắc sẽ không hại mình!

Dù hẳn là quý, không, là ma, cũng là một ma tốt!

Về cái vị khiến mình chảy máu mũi một lần kia -- Thường Túy?

Đề đặt ló đầu ra, rồi lập tức rút lại, Đường Đường nghe thấy tiếng cười cuồng mị của Thường Túy vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 10: Lăm Đại Hầu Cận (Một)

Edit: Trần

Bầu môi, Đường Đường lại thít chặt hai cánh tay, gắt gao ôm lấy Tùy Hi, mặc kệ nói thế nào, có thể sống sót mới là quan trọng nhất.

Có vẻ như Tùy Hi sẽ che chở cho mình, vậy mặc cho bọn họ quý đánh quý -- không, ma đầu ma đi! Chờ hết đêm nay, rồi nghĩ biện pháp chạy ra khỏi động ma này. Đương nhiên, tốt nhất là có thể lừa gạt Tùy Hi cùng nhau đi, thuận tiện làm một lần tình yêu người ma khoáng cổ tuyệt kim*, kinh thiên động địa, mị oa ha ha! (Khoáng cổ tuyệt kim: từ trước đến giờ vẫn chưa có).

“Thường Túy, ngươi nên biết nàng là ai!” Cảm giác cánh tay trên thắt lưng càng thắt chặt, Tùy Hi trong lòng có chút buồn cười, lại có chút tình tự không hiểu trong âm thầm bắt đầu khởi động --.

Nếu sợ ma vì sao lại không sợ hán, chẳng lẽ hán không phải là ma?

“Bởi vì biết nên mới đặc biệt chạy đến xem!” Khẽ ngửa về phía sau, mái tóc đỏ của Thường Túy chảy xuống từ trên trán, khiến cho vầng trán tròn bóng và ngũ quan tuấn mỹ hoàn toàn hiện ra dưới ánh dạ minh châu, đẹp trai đến nỗi kinh thiên địa, khắp quỷ thần. (kinh thiên địa, khắp quỷ thần : Trời đất kinh sợ, quỷ thần khiếp vía).

Bụng chén rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, y bảo vốn mở rộng theo động tác này của Thường Túy lại trượt ra thêm vài phần, lộ ra mấy khối cơ bụng rắn chắc, làm cho Đường Đường vốn tránh phía sau Tùy Hi nhất thời nuốt nước miếng. (=.=’)

Thân hình thoảng chốc căng cứng, Tùy Hi nghiêm nghị nói: “Vậy ngươi vừa làm cái gì?”

“Chỉ đùa một chút thôi, làm gì phải khẩn trương thế!” Tùy ý ném ly rượu trống rỗng lên mặt bàn, Thường Túy ngoắc ngoắc ngón tay với Đường Đường nói: “Ra đây đi, tiểu mỹ nhân a! Ta không giết nữ nhân!”

“Thật sao?” Chần chờ nhìn Tùy Hi, nhìn đến khi hán lộ ra nụ cười trấn an đầy chắc chắn, Đường Đường mới lựa chọn tin tưởng. Không vì lý do gì, đây thuần túy là vấn đề về nhân phẩm!

Nhưng, có một số việc vẫn nên hỏi cho rõ ràng --

“Tùy Hi, các ngươi có ăn thịt người không?”

“Không ăn!”

“Có uống máu người không?”

“Không uống! Không phải ta vừa giúp ngươi cầm máu sao?”

“A, đúng vậy a! Vậy các ngươi có -- “

Đang nói lại mạnh mẽ dừng lại, Đường Đường ôm “eo nhỏ” của Tùy Hi, mặt dần đỏ lên, mắt đảo quanh, vẻ mặt né tránh, một câu “Có thái âm bồ dương” hoàn toàn tắc trong cổ học, thế nào cũng không ra đến miệng.

“Sao?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa xấu hổ vừa chột dạ của Đường Đường, Tùy Hi nở nụ cười, đôi thủy mâu

hiện lên đạo quang mang mờ ám mà thú vị, như ánh mặt trời chiếu trên mặt nước hắt lại nhiều tia sáng nhỏ.

“Không, không có gì!” Mặt đỏ tai hồng buông tay ra, Đường Đường thì thào nói.

“Ngươi yên tâm --” thanh âm mang theo dày đặc giọng mũi biếng nhác tiếp lời đúng lúc, Thường Túy câu lên khoe môi xấu xa nói: “Ma nam đều dùng eo quá độ, không thể làm được những chuyện xấu ngươi đang nghĩ!” (Trần: ôm bụng lăn long lóc)

“Gì, gì chứ?” Mặt đỏ tai hồng mạnh mẽ tron trắng mắt, Đường Đường thầm hận mấy vị ma kia sao còn bát quái hơn cả con người, chuyện nhỏ trên đường truyền quá mau đi!

Tiếng cười to đầy vui vẻ lại vang lên, Tùy Hi vén trường bào ngồi xuống, mà Thường Túy lại giống như lúc đầu miễn cưỡng ngồi lệch xuống bên cạnh bàn, chỉ là nụ cười trên mặt lại sáng rỡ đến cực điểm, mà cũng yêu nghiệt đến cực điểm!

Bên ngoài quảng trường, một đạo thân ảnh hiện ngang lẳng lẳng đứng trong bóng tối, một đôi lãnh mâu lợi hại thẳng tắp nhìn về phía xa, thân hình cao lớn giống như dãy núi tối tăm, tĩnh lặng, trầm mặc, càng khiến cho bóng tối nơi này càng ngưng trọng, như thể vô luận là ánh lửa ngút trời trong quảng trường hay là ánh trăng trong đêm tối, đều chiếu không tới, chiếu không đến bóng tối nơi này. Chỗ này, đã trở thành một nơi có thể ngăn cách hết thảy ánh sáng cùng âm áp tồn tại, ngay cả gió cũng không thổi qua được.

Lãnh mâu đảo qua trường lớn ở phía trước, khuôn mặt tươi cười của Tùy Hi và Thường Túy thu vào hết trong đáy mắt, cũng nhìn nữ tử nhân loại kia rành mạch, hóa ra – - hóa ra, nàng lớn lên thành hình dáng như thế này!

“Ông – -!” Đế Thiên trong cánh tay bỗng nhiên run rẩy một chút, phát ra tiếng ngâm trầm thấp, tựa hồ nó rất hưng phấn, hưng phấn đến nỗi toàn bộ thân kiếm đều nóng lên, đến tận cùng là vì nguyên nhân gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Lăm Đại Hầu Cận. (Hai)

Edit: Tiểu Trần

Một nữ tử loài người không hề có một chút tu vi lại có thể khiến cho Đế Thiên vốn ngủ say đáp lại, nó đã bắt đầu thức tỉnh, lực lượng một lần nữa lại ngưng tụ.

“Bản Vương không đi!” Thanh âm trầm thấp vang lên, khiến cho hai nữ một nam đang đứng im lặng trong bóng tối hắc ám đều biến sắc, đồng thời cúi đầu.

Không khí trở nên ngưng đọng, tràn đầy cảm giác áp bách, tiếng nói trầm thấp lại tiếp tục: “Bảo Tùy Hi thay mặt Bản Vương chủ trì lễ mừng, đi đi!”

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh cũng biến mất, không khí hắc ám trở nên thông thoáng hơn, ngay cả gió cũng bắt đầu nhẹ nhàng thổi.

“Đi thôi!” Có người nói một câu, ba đạo thân ảnh trong bóng tối cũng nháy mắt không thấy đâu nữa, ánh trăng phủ xuống mặt đất, giống như nơi này nguyên bản chính là – - cái gì cũng chưa từng tồn tại.

“Tùy Hi!” Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng ngoài trường vang lên, rõ ràng lạnh như băng lại rất êm tai, mang theo một cỗ ngạo khí.

Vốn đang cùng Thường Túy mắt to trừng mắt nhỏ đấu khí, Đường Đường nghe tiếng nói quay đầu lại, nhất thời hít một hơi lạnh khí...

Tổ hợp hai nữ một nam cực hoàn mỹ.

Nam tử đứng giữa ngũ quan rõ ràng sâu sắc, mắt ưng sâu lắng trầm tĩnh, nước da hơi đen, biểu cảm trên mặt nghiêm túc, không buồn không vui, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng khó tiếp cận, tựa hồ hắn ta từ trước đến giờ luôn như vậy, im lặng ít nói, là một nam nhân có ý chí cứng như sắt thép.

Mà cô gái tóc tím bên tay phải hắn, lông mi cong vút, một đôi mắt phượng mị sắc liêu nhân*, dưới chiếc mũi thẳng là bờ môi mềm đỏ mọng, nổi bật trên da thịt trắng như tuyết, giống như quả anh đào trang trí trên nước đá bào mùa hè, khiến cho người ta nhìn không được muốn nếm thử. (Mị sắc liêu nhân: Sắc đẹp trên người.)

Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ như vậy, lại bởi vì vẻ mặt kiêu ngạo mà lạnh lùng của nàng mà lộ ra khí chất lạnh như băng, cự tuyệt người khác từ xa ngàn dặm.

Người này tên gì? Băng sơn mỹ nữ?

Miệng há lớn, Đường Đường sững sờ nhìn băng sơn mỹ nữ trực tiếp lướt qua mình, đến trước mặt Tùy Hi, giống như coi nàng à không khí, căn bản khinh thường ngoảnh lại nhìn.

Tùy hi, Vương lệnh cho người chủ trì lễ mừng!” Âm thanh băng sơn mỹ nữ cũng lạnh lùng, hoàn toàn không có một tia tình cảm.

“Mặt cứng nhắc là Thường Hữu, mặt lạnh lùng là Bi A Đa La – -.” Tiếng nói lười biếng vang lên bên tai Đường Đường, gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở ấm áp mang theo hương hoa hồng vương trên vành tai, Đường Đường cả kinh quay đầu lại, đôi môi suýt chút nữa sượt qua khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh của Thường Túy.

“Ngươi, ngươi, ngươi làm cái gì?” Mặc dù sự thật, sự thật là chưa tiếp xúc “đa thịt”, nhưng Đường Đường rất không có tiền đồ đồ mắt lên, toàn thân ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông tập thể rủ nhau hướng ra phía ngoài thoát nhiệt, khiến nàng hận không thể một chưởng đánh chết tên nam nhân yêu nghiệt kia.

Tiếng cười thấp giễu cợt vang lên, Thường Túy giống như hoài niệm sờ sờ gò má, khoe miệng cong lên nhẹ giọng nói: “Chắc chắc, chỉ thiếu chút xíu nữa! Tiểu mỹ nhân, ngươi thất vọng sao?”

“Thúi lắm, ta thất vọng cái gì?” Phát diện nắm chặt hai đấm, Đường Đường rút cuộc hồng mắt, cái tên ma nam này cũng quá rắm thúi đi?

Không cho hắn chút dạy dỗ, hắn còn tưởng mình là vạn nhân mê đây! -- . Ngươi vốn rất đẹp, đồ đom đóm đáng!

Hai tay ôm cánh tay mình, Đường Đường bày ra vẻ mặt khinh thường, “Ngươi đừng tưởng rằng ngươi rất giỏi! Gương mặt của ngươi, phỏng đoán da trên mặt sớm sẽ bị người khác găm ba bốn lần đi? Ngươi cho rằng Tôn Đường Đường ta sẽ thích đem miệng của mình phun nước miếng lên mặt người khác? Hừ, đây chính là nụ hôn đầu tiên của ta, nụ hôn đầu tiên đây, biết không? So với gương mặt đỏ của ngươi quý báu hơn nhiều!”

Tiếng cười phụt vang lên, tựa hồ không chỉ một người, mà ngay cả Thường Hữu mặt luôn nghiêm túc cứng nhắc trên mặt cũng hiện ra một tia vui vẻ không được tự nhiên.

Đường Đường chợt ngậm miệng, tình ngộ phát hiện như thế nào mà mình lại đem chuyện xấu của mình vạch trần sạch sẽ? Người đã quá hai mươi, mà ngay cả nụ hôn đầu tiên còn chưa có, che đến mốc meo, còn quý báu gì? Thực sự mất mặt, mặt đều ném đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Mâu Chân Lân Đà

Edit: Tiểu Trần

“Nụ hôn đầu tiên sao?” Lòng mi rung nhẹ, trong đôi mắt hẹp dài của Thường Túy bỗng nhiên thoáng hiện lên một tia sáng, tiếng nói trở nên cực dịu dàng chậm rãi, nửa thật nửa giả nói: “Vậy ngược lại ta có hơi thất vọng nha!”

“Ngươi, ngươi, ngươi có dừng lại hay không?” Mặc dù biết nam nhân yêu nghiệt này là đang lấy mình trêu đùa, nhưng Đường Đường vẫn nhịn không được tim đập rộn lên, da mặt như sắp bốc hơi, xoay người trốn sau lưng Tùy Hi, né tránh tên nam nhân đầy mị hoặc khiến người ta không thể chống đỡ này.

Kỳ thực, Đường Đường luôn không phủ nhận bản thân mình mắc phải tật xấu hoa si, nhưng làm kẻ háo sắc cũng có nguyên tắc háo sắc. Với nam nhân yêu nghiệt như Thường Túy, lòng mảy mao, hai mắt ẩn tình, vừa nhìn đã biết là đồ mệnh hoa đào, loại người không chịu ở yên trong nhà như vậy, ai chọc phải hắn xem như xui tám đời! Cho dù hắn không câu dẫn phụ nữ, phỏng đoán đám nữ nhân cũng sẽ trở thành tình trạng người trước ngã xuống, người sau tiến lên, hung hãn không sợ chết câu dẫn hắn!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, làm nữ nhân của hắn nếu không phải là tức giận mà chết, hoặc là trường kì kháng chiến chống tiểu Tam* luôn sinh sôi mà mệt chết, mau tỉnh lại thôi! (Tiểu Tam: người thứ ba xen vào tình cảm hai người, thông thường ám chỉ người phụ nữ).

Nụ cười cứng đờ, Thường Túy ngạc nhiên nhìn Đường Đường đang co người sau lưng Tùy Hi, nội tâm nhất thời bị khơi dậy một tia buồn bực. Nữ tử nhân loại này, năng lực cuộc sống có mắt hay không, vì cái gì mà hết một lần, hai lần đến ba lần kháng cự mình?

Cánh tay dài thò ra chụp lấy Đường Đường, Thường Túy ngoài dự tính lại đối với nữ tử nhân loại lời nói và việc làm luôn biểu đạt ý nghĩ thật của mình sinh ra vài phần hứng thú.

“Đường Đường, ta phải đi chủ trì lễ mừng, ngươi ở yên chỗ này!” Không chút dấu vết chắn trước người Đường Đường, Tùy Hi cười một tiếng, tiếng cười sáng khoái như gió, “Mâu Chân, ngươi tới đây bồi nàng!”

“Được!” Giọng nữ cực kì động lòng người truyền đến, giống như thanh âm của thần tiên phiêu đảng trong không khí, Đường Đường xương cốt như mềm nhũn ra, mê man ngất ngưởng đầu lên.

Một thân ảnh nhỏ nhắn mà mỹ lệ đến làm rung động lòng người đứng trước mặt Đường Đường, mang theo một cỗ hương thơm thanh nhã, thấm vào ruột gan.

“Đây, đây là ma nữ sao?” Si ngốc nhìn bạch y nữ tử toàn thân nằm trong quang sáng nhàn nhạt, Đường Đường trong lòng lộp bộp một chút, choáng váng cả người.

“Ta là Mâu Chân Lân Đà, ta ở cùng ngươi được không?” Giọng nữ mềm mại truyền vào trong tai Đường Đường, bạch y nữ tử cười, giống như bóng trăng trong nước đang di chuyển tạo thành từng mảnh loang lổ, xinh đẹp trong veo mà khéo léo, lại mang theo một tia mê ly.

“Được, được!” Khiếp sợ nói liên tục đến âm đều khăn đi, Đường Đường nỗ lực hai lần rút cục mới phun ra một chữ đầy đủ.

“Vậy ngươi ở cùng nàng đi! Ta đi!” Khóe miệng giương cao, Tùy Hi hài lòng nở nụ cười.

Lần đầu tiên Đường Đường trông thấy Tùy Hi cười như vậy, không phải là kiểu nhàn nhạt trào phúng cùng với nòng đậm nghiền ngẫm, chỉ là một nụ cười sạch sẽ mà trong sáng, ôn nhã mà hữu lễ, trong tươi cười có mang theo tình cảm, là một loại ẩn ý, tín nhiệm đầy chân thành, không thể lý giải, và còn....

“Rắc!” Có tiếng đồ vật bị bẻ nát, Đường Đường hiểu rằng, lần yêu thâm thứ mười tám của nàng – tuyên cáo thất bại. (=.=)

Trên đài gỗ cao cao, vũ nương diêm dúa quyền rũ đã lui xuống, Tùy Hi đứng phía trên, giống như cây tùng thanh dật tuấn lãng, thu hút tầm mắt của mọi người.

Nếu như là bình thường, Đường Đường chắc chắn sẽ thét chói tai mấy tiếng “Tùy Hi ta yêu ngươi” để cổ vũ, tiếc là hôm nay tâm hồn của nàng lại đang bay bổng trên trời cao.

Tai nghe được tiếng Tùy Hi đang nói nào là Vương lại đánh bại ma đầu La Mộc Hầu ở phía tây, dùng sức một người phá tan Sát Huyết Trận được kết lại từ hồn của 9999 tên ma chúng, ngày thống nhất Ma giới đã không còn xa....

“Xem ra nơi này cũng không quá an bình!” Thở dài một hơi, Đường Đường hơi hơi mê man nhìn nhóm “Ma chúng” đứng dưới đài đang phấn chấn, vẻ mặt kích động điên cuồng, tràn đầy tinh thần quân chúng, lại không có chút ngoài ý muốn nào thấy trên mặt nhiều ma nữa về si mê cùng khát vọng.

Đó là một loại khát vọng không hề che giấu, hận không thể lập tức xông lên trên đài nhào lên người Tùy Hi, sao đó – -ngao ngao ngao (tiếng gào khóc =)))

“Tôn cô nương, ngươi đang suy nghĩ gì thế, lúc thì nhủ mầy, lúc thì cười?” Nhìn Đường Đường bên cạnh thần sắc biến đổi không ngừng rất đặc sắc, Mâu Chân nhìn không được cười lên một tiếng, nhẹ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Lý Do Tu Ma

Edit: tiểu Trần

“A? À, không có gì!” Nhìn Thường Túy đang cười quý dị một cách khinh thường, Đường Đường quay đầu sang Mâu Chân cười ranh mãnh nói: “Ta phát hiện ra, có rất nhiều ma nữ thích Tùy Hi a!”

“Đúng thế!” Gật đầu nhẹ, Mâu Chân quay đầu nhìn lên đài cao, trên mặt thuần túy là nụ cười ôn nhu, không có ghen ghét, không có miễn cưỡng, ngược lại còn là loại vui sướng phát ra từ đáy lòng.

“Ngươi không ăn giấm chua?” Đường Đường rất muốn hỏi một câu, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã kịp nuốt lại, không cần thiết!

Nữ nhân nơi này đều rất đẹp, nhưng nếu đứng cùng một chỗ thì kém hơn Mâu Chân. Nàng giống như ánh trăng thanh nhuận sáng tỏ, lại tựa như thủy tinh óng ánh trong suốt, lại có vẻ giống như bông tuyết phiêu dật linh hoạt kì ảo.

Một tuyệt thế mỹ nhân như thế, lại một mực si tình như thế, tính tình dịu dàng khiến ngay cả Đường Đường cũng nhìn không được si mê, nói gì đến Tùy Hi?

“Mâu Chân, các ngươi so với trong tưởng tượng của ta hoàn toàn khác nhau a!” Nhìn vào đôi đồng tử ôn nhu thần nhiên của Mâu Chân, Đường Đường sớm đã quên mất sợ hãi cùng đề phòng.

“Vậy ngươi nghĩ chúng ta phải là thế nào?” Gió lạnh âm âm nổi lên, Bì A Đa La ngồi đối diện Đường Đường nhìn thẳng nàng, vẻ mặt trào phúng nói: “Mặt xanh nanh vàng, thị huyết tàn bạo?”

“Ôi....” Trán nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, Đường Đường lúng túng giật giật khóe miệng lại không thể phản bác lại, quả thực là nàng đã nghĩ như thế.

“Kì thật, ma cũng là một giữa các chúng sinh!” Nhìn qua ngàn vạn ma chúng vai kề vai giữa quảng trường, Mâu Chân khẽ mỉm cười nói: “Có rất nhiều ma chúng là từ người hóa thành, bọn họ tự nguyện tu ma, vì tu ma so với nhập môn tu tiên dễ dàng hơn chút, nhưng về sau nếu muốn đạt đến trình độ cao hơn sẽ khó khăn hơn nhiều.

“Tu ma?” Nhận thức ban đầu hoàn toàn bị phá vỡ, Đường Đường ngạc nhiên hỏi: “Người có thể tu ma sao?”

“Có thể!” Vui vẻ gật đầu, Mâu Chân kiên nhẫn giải thích: “Người có thể tu tiên, mà cũng có thể tu ma, hoặc thuận theo tự nhiên chờ sau khi chết nhập

vào Quỷ giới, chọn lựa hoặc là đầu thai làm người hoặc tu hành thành quỷ có uy đức.”

“Tiên? Ma? Quỷ?” Mắt trừng càng lớn, Đường Đường cuối cùng cũng hiểu rõ, nàng có lẽ đã xuyên đến dị giới rồi.

“Nhưng mà, tại sao phải tu tiên hoặc tu ma? Làm người không tốt sao?” Cau mày, nếu như là Đường Đường nàng, vô luận ở chỗ nào cũng có thể tự mình sống thoải mái vui vẻ, xem khát vọng đơn giản phong sinh thủy khởi* của nàng, nàng thật sự không rõ vì sao muốn tự tìm đến phiền não, cố sức thay đổi “chủng loại” trời sinh của mình. (Phong sinh thủy khởi tạm dịch nghĩa là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Theo tứ tượng hiểu câu này trong hoàn cảnh này chắc là giống kiểu: trời sinh voi trời sinh cỏ chẳng?)

“Nguyên nhân có rất nhiều.” Tiếng nói trầm thấp đầy mê hoặc vang lên, Thường Túy miễn cưỡng nhìn lên đỉnh trưởng nói: “Có thể là vì cầu trường sinh bất lão, cũng có thể vì mong đạt được sức mạnh chí cao vô thượng, thậm chí cũng có thể chỉ vì – người nào đó!”

“Người nào đó?” Đường Đường nở nụ cười, vẻ mặt khinh thường mang theo trào phúng nhìn Thường Túy, “Người đừng nói với ta, người tu ma là vì người nào đó!”

“Chúng ta vốn không cần tu ma!” Đầu ngón tay miết nhẹ lên chén rượu trên bàn, Thường Túy cười lười biếng mà tịch tịch, giống như một người đã trải qua hồng trần nằm bên ngoài thế tục, hoàn toàn hiểu rõ thế sự, phóng túng chỉ la về bề ngoài, trống vắng mới thực sự là cảm thụ sâu bên trong nội tâm.

“Lắm vị đại hân cận đều là Thiên Ma chuyển sinh theo Vương, không cần tu hành. Nhưng người thì khác, nếu người muốn thành ma nhất định phải tu hành!”

“Ta?” Nhíu mày, Đường Đường chỉ ngón tay cái vào người mình nói: “Tại sao ta phải tu ma? Ta vừa không muốn sống cùng nhật nguyệt, lại càng không muốn trở thành nữ ma đầu người gặp người sợ...”

“Khanh khách!” âm thanh kì dị cắt đứt lời trần thuật của Đường Đường, nàng kinh ngạc quay đầu, đối diện với cặp mắt phượng lạnh lẽo của Bí A Đa La, mà tiếng vang khanh khách dường như là – nàng ta vừa nghiêng răng!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Thường Túy Quyến Rũ

Edit: Tiểu Trần.

“Ngạch!” Lạnh run cả người, Đường Đường lập tức từ “Đường cứng” biến thành “Đường mềm”, vẻ mặt nịnh nọt cười: “Mỹ nữ a mỹ nữ, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta không phải là nói người đâu! Người coi các ngươi quá xinh đẹp như vậy, chỗ nào khiến cho người gặp người sợ, rõ ràng là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở a! Tôn Đường Đường ta dù có chuyển thể luân hồi tám đời cũng không cần nổi một đầu ngón tay của các ngươi a! A ha ha.” (Tiểu Trần: E sặc >”<)

“Ai!” U oán thờ dài, trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Mâu Chân bỗng nhiên hiện ra một tia ưu thương nặng nề, thoáng chốc khơi dậy trong lòng Đường Đường vài phần chân thành thương tiếc, “Ma mặc dù đẹp, nhưng cũng chỉ là vẻ đẹp từ tâm sinh, hoa trong gương, trăng trong nước thôi*! (âm chỉ vẻ đẹp không chân thực).

“Mâu Chân!” Vội vàng bật dậy, Đường Đường vẻ mặt khoa trương thành khẩn, chỉ thiếu nước không chảy ra hai giọt nước mắt để tăng cường sức thuyết phục.

“Ta không có ý nói tu ma không tốt, mà là con người của ta vừa lười, tư chất lại kém, lại không tìm được người khiến ta có thể sửa đổi bản thân mình, cho mình lý do hăng hái tu ma, thế nên –.”

“Tiểu mỹ nhân, vì ta tu ma được không?”

Há hốc miệng, Đường Đường trong nháy mắt hóa đá, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một đôi mắt – mắt Thường Túy.

Hai mắt hẹp dài hoàn toàn mờ to, hàng mi dài đậm rõ ràng, giống như cánh bướm, mà đôi mắt lại là màu tím sậm, kiểu màu tím rất gần với màu đen, nhờ dạ minh châu sáng ngời trên mặt bàn nên mới có thể thấy rõ.

Nhưng có điều sau khi thấy rõ ràng lại không thể rời con mắt đi chỗ khác, đôi mắt hân giống như hồ nước màu tím thần bí, có thể khiến người ta chết chìm, hơn nữa còn đón chào người ta rơi vào đó.

“Được không?” Đưa tay, Thường Túy xoa lên mặt Đường Đường, cảm nhận xúc cảm mềm mại như tơ trắng mịn, không khỏi hài lòng cười một tiếng, thanh âm chậm rãi trầm thấp, giống như rượu ngon được ủ lâu năm, có thể khiến người say chết.

Tiếng vang rầm rầm trong tai, Đường Đường cảm thấy trái tim cùng bộ não như bị hai con ngựa mạnh mẽ đồng thời kéo đi, băng băng mà chạy theo hai

hướng khác nhau. Trong đầu rõ ràng muốn kháng cự lại hắn ta, nhưng trái tim lại không nghe sai khiến, muốn dựa gần vào hắn ta, đáp ứng tất cả yêu cầu của hắn, bất luận điều gì, chỉ cần là do hắn đưa ra.

“Ta...” Mê man nói một chữ, Đường Đường mơ hồ nghe được một tiếng Phật khánh* du dương, sau đó trước mắt bỗng dưng thoáng hiện lên một đôi mắt, mơ hồ quen biết. (khánh: một đồ vật sử dụng trong chùa, hình dáng gần tương tự với cái chuông).

Một đôi mắt đen, lạnh, nhìn vào đó giống như ngấm nhìn vũ trụ vô biên, lạnh lùng bình tĩnh, trống rỗng vô tình, nhưng kì lạ là Đường Đường lại chỉ cảm thấy đau lòng sâu sắc, loại đau lòng như sâu thẳm bên trong bị chôn giấu thứ gì đó, có thể đau nhói lòng người, như đã từng rung động nơi bí ẩn nhất của linh hồn.... (tiểu Trần: m.n đoán đôi mắt của ai >O<)

“Ta không muốn!” Giống như bị một châm châm tĩnh lại, Đường Đường mạnh mẽ vọt về phía đằng sau, trong nháy mắt thoát ra khỏi bóng ma của Thường Túy, lần nữa trở lại trong ánh sáng ấm áp.

“Ta không muốn vì ngươi tu ma!” Có chút tức giận đón nhận ánh mắt của Thường Túy, Đường Đường trả lời như chém đinh chặt sắt, sang sảng hữu lực.

Một hồi lặng ngắt như tờ, yên lặng gần như quỷ dị!

Đường Đường sống lưng thẳng tắp, mắt sáng như đuốc, trên người lại không hiểu vì sao mà cảm thấy một muốn chết, một mỏi giống như vừa đánh một trận ác chiến, tay chân như nhũn ra, tứ chi đau nhức.

“Tôn cô nương” vừa đứng lên, vẻ mặt Mâu Chân khiếp sợ đi về phía Đường Đường, nhưng mới vừa đi được hai ba bước sau bước chân vội dừng lại –

Một thân ảnh thon dài đứng ở sau lưng Đường Đường, hắc y, tóc đen, nét vui vẻ hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt tuấn lãng, chỉ còn lại ngưng trọng khiếp người.

Đôi thủy mâu vẫn sáng ngời như trước, chỉ là nét dịu dàng dường như đã kết thành băng, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người, Tùy Hi đưa tay đặt lên vai Đường Đường, nhẹ nhàng xoay người nàng hướng mặt về phía mình, băng giá trong mắt lập tức tan ra, vẫn ôn nhuận như nước như cũ –

“Đường Đường, lễ mừng kết thúc, ta đưa ngươi trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Cảnh Trong Mơ (Một)

Edit: Tiểu Trần.

“Được!” Vui vẻ gật đầu, Đường Đường thoải mái thờ phào nhẹ nhõm. Thật là mệt, mệt tới nỗi chỉ muốn nằm xuống ngủ, cái gì cũng không muốn làm, điều gì cũng không muốn nghĩ nữa!

“Mọi người, ta đi trước, gặp lại sau a!” Vẫy vẫy ống tay áo về phía bốn người vẫn im lặng không nói gì, Đường Đường đặc biệt áy náy gật đầu nhẹ với Mâu Chân. Dù sao muốn nhờ vả bạn trai người ta đưa mình đi về nghỉ ngơi, vẫn nên khách khí một chút tốt hơn!

“Tôn cô nương đi thông thả!” Gật đầu đáp lễ, Mâu Chân đưa mắt nhìn theo thân ảnh của Đường Đường và Tùy Hi đến khi biến mất trong bóng đêm, không còn thấy bóng nữa mới thôi.

“Nàng phá bỏ được mị hồn thuật của ta!” Khóe miệng khẽ nâng, mỉm cười đầy suy nghĩ sâu xa, tròng mắt Thường Túy được đôi mi dày che giấu thần sắc phức tạp dưới đáy mắt, “Ngay cả ma chúng tu hành ngàn năm cũng không chống đỡ được mị hồn thuật của ta, vậy mà nàng lại có thể!”

“Xem ra”, Thường Hữu vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm ổn mà kiên định, giống như mặt đất vững chắc: “Nhân loại này do Vương mang về không tầm thường!”

Cánh môi đỏ mọng khẽ nhếch, Mâu Chân nở nụ cười, nụ cười trong trẻo dịu dàng, lại ý vị thâm trường.

Hừ lạnh một tiếng, Bi A Đa La đột nhiên đứng dậy ra khỏi trường lớn, tạo thành một hồi gió lạnh mang theo hương thơm, lại bị gió đêm cuốn một cái, nhất thời tiêu tán....

Trời xanh thăm thẳm, mây trắng noãn, gió ấm nhẹ thổi qua, mang theo hương của một loài hoa không biết tên.

“Đây là chỗ nào?” Kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, Đường Đường trước đây chưa từng nhìn thấy trời xanh như vậy, màu xanh giống như một loại pha lê

vừa chạm đã vỡ; cũng chưa từng thấy qua mây trắng như vậy, từng đám từng đám lơ lửng dưới chân, đáng yêu như kẹo bông đường.

“Hey hey!” Hưng phấn nhảy dẫm lên một “đám” mây trắng. Đường Đường phát hiện mình có thể vững vàng đứng lên trên, cảm giác giống như dẫm trên một cái ván trượt tuyết bằng mây mù.

“Hey, đi nào!” Trong lòng có chút ấn tượng mơ hồ, tựa hồ nàng đã từng làm như vậy vô số lần, Đường Đường tâm niệm vừa động, hồi thúc đám mây trôi lên phía trước, nhanh chóng, ổn định, thoải mái tới cực điểm.

Đường như bay đã lâu, nhưng lại có vẻ như mới chỉ là một lát mà thôi, Đường Đường nhìn thấy một ngọn núi nguy nga cao lớn.

Ngọn núi cao vạn nhận, chọc thẳng vào bầu trời, mây mù trên đỉnh núi và sương mù không phân biệt rõ, nhưng Đường Đường không hiểu sao dám khẳng định rằng phía trên cao kia cái gì cũng không có, thật sự là “Thiên Sơn Phi Điều Tuyết, Vạn Kính Nhân Tung Diệt”.

(Đây là hai câu thơ trong bài thơ Giang Tuyết của Liễu Đông Nguyên

江雪

Giang tuyết

Tuyết trên sông (Người dịch: Trương Như)

千山鳥飛絕,

萬徑人蹤滅。

孤舟蓑笠翁,

獨釣寒江雪。

Thiên sơn phi điều phi tuyết

Vạn kính nhân tung diệt

Cô chu thôi lạp ông

Độc điếu hàn giang tuyết

Ngàn non, bóng chim tắt

Muôn nẻo, dấu người không

Thuyền đơn, ông tôi nón

Một mình câu tuyết sông.

Nguồn: thivien.net)

Đường như, có một loại lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt nàng, Đường Đường thẳng hướng chân núi mà bay, cho đến khi nhìn thấy một bệ đá loang lổ màu sắc, giống như bàn tròn bằng đá ở nhà khách chính phủ. (Nguyên bản câu này là như thế này, ai biết rõ hơn chỉ cho t vs 像石化了的国宾馆团圆桌).

“Trăm Thần Thai?” Không hiểu vì sao trong đầu lại đột nhiên nảy lên một từ ngữ, Đường Đường đột nhiên cảm thấy nơi này cực kì quen thuộc, quen thuộc tựa như nơi sống rõ ràng không nên quên lại cứ cố tình quên mất.

Đám mây tản ra, hóa thành một trận sương mù rồi biến mất vô tung, Đường Đường ngơ ngác đứng bên cạnh bệ đá, nhìn mặt ngoài rạn nứt của nham thạch ánh lên sắc đỏ thắm, không biết đã bị gió mưa ăn mòn qua bao năm tháng. Mà ở những khe hở dày đặc tạo thành những cái hố nhỏ, tựa hồ còn cất giấu vài thứ, ánh lên màu đỏ tối –

“Là máu?!”

Chân đột nhiên mềm nhũn, Đường Đường té ngã xuống bên cạnh bệ đá, trong lòng kịch liệt đau nhức, đau đến nỗi hai mắt nàng nhìn mọi thứ thành màu đen, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Trong lúc ý thức mơ hồ, một gốc hoa cỏ cực kì xinh đẹp rơi vào trong mắt Đường Đường, thân cây non mềm mại ra từ kẽ hở, phiến lá màu trắng nhỏ hẹp dài mềm mại, theo gió chấp chới, giống như một thiếu nữ thanh khiết nhẹ nhàng mà linh hoạt nhảy múa.

Trên phiến lá, những giọt sương trong suốt bị gió thổi rơi xuống, vài giọt rơi trên bệ đá, vài giọt rơi trên thân một người.

Q.2 - Chương 16: Cảnh Trong Mơ (Hai)

Edit: tiểu Trần.

“Là ai?” Trái tim bỗng dưng như bị bóp chặt, Đường Đường vươn người muốn nhìn rõ khuôn mặt người kia.

Đáng tiếc, tựa hồ có sương mù che phủ trên mặt của hắn, vô luận Đường Đường cố gắng thế nào cũng không thấy rõ, chỉ nhìn thấy máu đỏ sậm chảy ra không ngừng từ người hắn, không ngừng, chảy quá nhiều và nhanh, nhuộm đỏ cả bề đá, lại theo những khe rãnh sâu nông không đồng nhất trên bề mặt đá chảy vào chỗ cành hoa trong khe đá, tưới cho cây hoa đâm cả nền đất. (ý là máu chảy vào cây hoa đến ướt sũng cả đất).

“Hắn ta sắp chết sao? Thật đáng thương!” Lệ, không tự chủ được rơi xuống, Đường Đường đau lòng khó chịu, lại thấy cây hoa nhỏ khẽ run lên, nụ hoa đầu cành càng thêm xinh đẹp.

Một giọt sương trong suốt sáng long lanh đọng lại trong nhụy hoa, chậm rãi chảy ra, rất chậm, rất chậm giống như lệ chảy ra từ trong lòng Hoa nhi.

“Tách!” Giọt sương rơi vào trên mặt người kia, Đường Đường chợt cảm thấy đau lòng khó chịu, cả trái tim như bị lôi ra khỏi lồng ngực, đau đến nằng quất to một tiếng mạnh mẽ ngồi dậy –.

Ánh vàng đầy đất, ánh mặt trời rực rỡ từ mép phiên đá cạnh cửa sổ chiếu vào, sáng trưng cả gian phòng, trong gian phòng, màu đen không còn cảm giác chướng mắt nữa.

Tiếng đập cửa vang lên*, vài nữ nhân mặc cổ trang tiến vào. (nguyên bản tiếng trung là: 石砖磨砺声响起, ai biết dịch chuẩn của nó như thế nào thì chỉ cho t nhé).

“Tôn cô nương!” Một mỹ nữ tiến lên cười đến mỹ lệ, đôi mị nhãn lưu quang dật đãi, lại lộ ra vài phần địch ý.

“Ta là Ngọc Dung, Tùy Hi đại nhân có việc phải đi vài ngày, ngài trước khi đi có dặn dò, muốn vài người chúng ta tới chăm sóc cô nương.”

Nheo neho mắt, Đường Đường lạnh đến rùng mình một cái. Khuôn mặt tươi cười của Ngọc Dung thật là khủng khiếp, không cam lòng cùng oán hận viết hết trên khuôn mặt.

“Ha ha, không cần, không cần! Ta sao dám làm phiền chư vị mỹ nữ đây!” Khoát tay liên tục, Đường Đường không muốn làm cho vị “Hồ ly mặt cười” tới chăm sóc mình, mình cũng không bị ngứa da a! (Trần:Càng ngày càng thích Đường Đường rồi a)

“Khanh khách, Tôn cô nương đừng khách khí!” Lấy tay che miệng cười duyên một tiếng, Ngọc Dung lướt mắt về phía chúng mỹ nữ sau lưng nóng lòng muốn xông lên, nũng nịu nói: “Mọi người còn chờ gì nữa? Còn không tới đây “Chăm sóc” Tôn cô nương?”

“Vâng!” tiếng nói thiên kiều bá mị cùng nhau vang lên, chúng ma nữ lác lác mông lao tới, Đường Đường khiếp sợ trừng lớn mắt, nhìn mấy “con nhện tinh” lao tới càng ngày càng gần, càng chạy càng gần, bàn tay bắt về phía “Đường lão nạp”.... (Tiểu Trần: =.=, *toát mồ hôi*, giờ nhảy sang tây du kí rồi >O<)

“Cứu mạng a” Tiếng kêu thê lương thảm thiết phá vỡ không trung, thân ảnh vốn đứng lặng im trong hoa viên đột nhiên cứng đờ, trong nháy mắt hóa thành một đạo hắc phong cuốn về phía tiếng hét chói tai truyền đến.

“Này này này, đại tỷ, các vị nhĩ nhận một chút được không? Các vị rốt cuộc muốn làm gì? Ta nói cho các vị hay, ta không chơi “Đoạn tụ” a! (Đoạn tụ: xuất phát từ tích “Đoạn tụ chi phích”, mối tình đồng tính nổi tiếng giữa Hán Mai Đế và Đồng Hiền. Trần: tớ nghĩ chị nữ chính cuồng quá nói sai rồi ^^, chỗ này phải là “Bách hợp” mới đúng ^^).

“Đoạn tụ?” Hắc phong ngưng tụ lại, hóa thành một thân ảnh ngạc nhiên đứng trước mặt Đường Đường, là Tùy Hi.

“Con bà nó, đừng kéo! Đừng kéo nữa – -!” Nữ nhân cời quần áo nữ nhân là chuyện gì xảy ra? Tùy Hi, người không phải nói các người không ăn thịt người sao?”

“Khanh khách....” Một tiếng cười duyên quynh rũ đến tận xương tủy vang lên, tùy hi bắt đầu xoay người lác đầu, khoe miệng không để ý cũng giương lên!

“Ta kháo! Đại gia người, người rốt cục là nhéo thịt hay là lột y phục a?” Tiếng hét chói tai lại vang lên, tràn trề phần nộ. (Ta kháo: tiếng trung của nó là 我靠,tớ nghĩ đây là 1 câu chửi thề, ai biết chỉ cho t nhé)

“Xoạt” một tiếng vang lên, âm thanh Đường Đường trong nháy mắt lại cao thêm tám độ. “Ta kháo, ta kháo kháo kháo! Ta không nổi đóa lên các người

vẫn còn làm tiếp phải không? Ta cời của người ra, ta cời ra -- hắc hắc, ta cời lại, ta cời lại... Oa ha ha, chiêu này gọi là ‘Long trào hạ son trào nãi thủ’! Ai nọ bắt? Lão nương tới giúp người chải tóc a chải tóc! (=.=, muốn chết, cái chiêu long trào hạ son trào nãi thủ kia hiểu là vuốt rồng xuống núi, nãi là... khụ khụ, là bầu ngực, đại để là M.n tự hiểu. còn chải tóc kia là túm tóc đó)

Một trận oanh oanh yến yến riu rít, tiếng cười duyên liên tục, nương theo tiếng nước chảy rào rào, làm cho người ta sinh ra vô hạn mơ màng...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Cuộc Sống Hăm Sâu Vào Sào Huyết Ma Giới.

Edit: Tiểu Trần

Tùy Hi cười khỏ lắc đầu, trong đầu bỗng dưng hiện ra một màn quần nữ xuất dục đồ, chỉ tiếc một chút cũng không hương diễm, ngược lại có chút bừa bộn không chịu nổi.

“Nhìn gì vậy! Không cho nhìn! Các người có ta cũng có, đừng có nhìn nó nhỏ, ta còn chưa rủ xuống! (=.=, tớ nghĩ ý chị ấy là đừng coi thường ngực c ấy nhỏ, c ấy còn chưa có còi yếm đâu :v)

Nhìn không được bật cười thành tiếng, trước mắt Tùy Hi tựa hồ hiện ra khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, như dòng suối mát giữa ngày hè, chỉ tiếc những chuyện năng làm, lời năng nói, lại hoàn toàn tương phản so với gương mặt đó.

Có lẽ, năng làm ma nữ còn thích hợp hơn -- một ma nữ chuyên gây sự lại có khuôn mặt ngây thơ vô tội.

Xoay người, thu lại vui vẻ, Tùy Hi nói với nữ tử mặc áo tím khom người đứng sau lưng mình nói: “Phi Lộ, để ý năng! Năng muốn cái gì đều cho năng, chỉ là -- đừng nói với năng chuyện về vương, cũng đừng cho năng ra khỏi Diệu Cực uyển, một bước, cũng không được!”

Gió thổi qua hoa cỏ cây cối, tạo thành những thanh âm xào xạc động lòng người, dưới ánh tà dương, có mỹ nhân ngồi một mình dưới mái hiên khắc hoa, gió nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa quần áo của nàng, làm ống tay áo màu thủy lam của nàng bay lất phất, cùng với đai lưng rộng bản bằng lụa cũng màu thủy lam, đẹp đến như vẽ như mộng.

“Oáp” bỗng nhiên, bóng lưng tiểu mỹ nhân đánh một cái ngáp thật to, một chân trông hết sức chướng tai gai mắt treo lên lan can đình viện phía chên, dùng nhánh cây trong tay nhảm chán đập đập lên nền đá trong đình, sau đó thở dài một hơi, nhánh cây bị ném vào trong bụi hoa, “Tiểu mỹ nhân” nóng nảy mạnh mẽ ngửa mặt lên trời hét lớn: “Tùy Hi, người rốt cuộc chạy đến chỗ nào a? Ta nhảm chán muốn chết rồi!”

“Khúc khích!” Tiếng cười khê vang lên, một đạo mị ảnh từ sắc đột nhiên xuất hiện ở giữa hành lang có treo những bức tranh, tiếng kiều âm ngọt đến phát ngân lặc lặc vang lên, “Tôn cô nương!”

Buồn bã ỉu xiu ngẩng đầu, Đường Đường đáp: “Là Phi Lộ a!”

“Vâng!” Chuyển thân ngồi xuống bên người Đường Đường, nhìn đến thứ to lớn, mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy, cuộn cuộn nổi lên rung động a rung động lại rung động, Đường Đường tinh thần dâng cao, vô hạn thần phục nhìn năng -- nhìn ngực năng nhìn đến chăm chú (Tiểu Trần: E sắc :))

“Người đang làm gì thế? Ta dạy cho người chiêu ‘chia hoa rẽ liễu’ đã học xong chưa?”

“Cũng không kém bao nhiêu” Nhảm chán thở dài, Đường Đường vươn tay không chút chú ý phẩy bên trái một cái, lại bên phải một cái, trông như đuổi ruồi.

Phía trước, một cụm hoa phía bên trái rung động nhẹ rồi ngã xuống, lại đồng thời lay động nghiêng về phía bên phải, giống như là bị Đường Đường dùng tay nghịch, Phi Lộ cả kinh bất khả tư nghị* tròng lớn mắt: “Người học xong? Người, người, người cũng quá kì lạ rồi!” (Bất khả tư nghị: không thể tin được)

“Ta kì lạ?” Cười gượng hai tiếng, trong lòng Đường Đường tự nhủ người mới kì quái đấy.

Rõ ràng không thích mình, lại cứ đi theo mình cả ngày lẫn đêm, không có gì để nói thì có tìm đề tài để nói chuyện, không có việc gì lại kiếm việc để làm, thậm chí còn chủ động dạy mình một chút pháp thuật nhỏ luyện chơi để giết thời gian.

Không học thì đại tỷ năng mất hứng, học đại tỷ năng cũng mất hứng, vì ‘Sóng~ bá lộ’ này thật đúng không phải bình thường, khó hầu hạ! (*vã mỗ hôi*, cái biệt danh.... c Đường Đường đang gào với bộ ngực khủng của phi lộ đây mà >O<)

“Người thật sự chưa từng tu ma?” Lòng mảy mẩy thẳng, Phi Lộ quẹt miệng, vẻ mặt hỗn hển.

“Không, thật sự chưa từng! Hơn nữa, người dạy ta những tâm thuật này không phải là để ta chơi đùa sao? Liên quan gì đến tu ma?” Xòe hai tay, Đường Đường vẻ mặt vô tội, lại nhìn không được liếc mắt nhìn ngực Phi Lộ, âm thầm nín thở: “Sách sách sách, size này, chạy 50m chắc mất đến 100 giây đó!” (Tiểu Trần: Sặc nước miếng)

“Hừ!” Khó chịu nhếch miệng, Phi Lộ không dám nói cho Đường Đường biết, kì thật nàng niệm cái gọi là tâm thuật – - “Tâm tùy ý động, niệm tùy tâm phát” chính là tâm pháp nhập môn tu ma.

Chỉ là cô gái loài người được vương mang về này thật kì lạ, ngày thường luôn hi hi ha ha, cà lơ phớt phơ, nhưng khi học tập, thật đúng là thần tốc kinh người!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Cuộc Sống Hăm Sâu Vào Sào Huyệt Ma Giới (Hai)

Edit: Tiểu Trần.

Người ta tiêu tốn mất vài chục năm mới đạt được, nàng ta rõ ràng chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi đã làm được. Điều này nếu như bị Tùy Hi đại nhân biết mình tự mình truyền thụ tâm pháp tu ma cho nàng, vậy không biết sẽ bị xử trí thế nào đây. Ai, thật phiền toái!

“Phi Lộ, lần trước lúc ngươi dùng cách gì để gọi Ngọc Dung a? Ta thấy ngươi vừa nhắm mắt, trong miệng mặc niệm hai tiếng, nàng “vèo” một tiếng xuất hiện ngay!” Khẽ nâng cằm, Đường Đường nhân nhả ung dung nhìn mặt Phi Lộ lúc trắng lúc xanh, như nhìn một con tắc kè hoa, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

“A? A! Đó là thần giao cách cảm mà chúng dùng để kêu gọi lẫn nhau, chỉ cần bài trừ tạp niệm, sử dụng tâm pháp ở trong lòng gọi người mà ngươi muốn gọi, nói cho nàng biết ngươi muốn nói chuyện, nàng có thể nghe được!”

“Thiên lý truyền âm?” Nhảy dựng một cái đứng bật dậy, Đường Đường một churong vỗ vào bả vai Phi Lộ, hải lòng nhìn “sóng cuộn mãnh liệt” một hồi, rồi mới hào hứng ngẩng cao đầu nói: “Lộ mỹ nữ, ngươi dạy ta cái đó đi!”

Đại diện tuyến một màu đen, trống trải, hùng vĩ, nghiêm ngặt, không khí ngưng trọng tràn ngập khắp không gian khiến cho người ta hít thở không thông.

Đứng ở chỗ này, hô hấp cũng đều kiềm chế xuống, bởi vì một chút động tĩnh cũng sẽ bị không khí vốn yên lặng tuyệt đối phóng đại lên gấp mấy trăm lần, đập vào màng nhĩ, chấn động lòng người, kinh tâm động phách.

“Bác Thứ Ma nói thế nào?” Tiếng nói lạnh như băng đột nhiên vang lên trong đại điện, làm cho năm vị nam nữ vô cùng xuất sắc đứng dưới bậc thềm không khỏi đồng thời rùng mình.

“Bác Thần Ma nói, nếu như Vương muốn thống nhất Ma Giới, vậy chờ ngàn năm sau hấn đầu thai đi!” Nhú chặt đôi lông mày, trên khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc của Tùy Hi tia không vui lộ ra rõ ràng.

“Vậy sao?” Tạm dừng một chút, nam tử tóc trắng ngồi trên ghế đá ở đại điện chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn từ từ lộ rõ, dường như thần nhiên trước thương hải tang điền, một cỗ khí thế bức người hùng hồn nghiêm nghị ép tới, khiến cho năm người đang đứng dưới bậc vòm vàng cúi đầu.

Chậm rãi đi xuống, Hiên Viên Hận Thiên đi tới trong quảng sáng yếu ớt trước điện, ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt của hắn, chiếu rọi ngũ quan hoàn mỹ tuấn dật của hắn, lại không thể xua tan ớn lạnh nơi đáy mắt hắn, như u ám đen sẫm đã tích tụ cả ngàn năm, chứa đầy tử vong và hủy diệt.

“Nếu hấn đã muốn chết như vậy, vậy thì đừng chờ đến ngàn năm, ba ngày sau khiến cho hấn phải đầu thai đi!” Tiếng nói bình thản mà lãnh khốc lạnh lùng vang vọng trong đại điện, năm vị đại hầu cận hơi kinh hãi, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía nam tử cao lớn đắm mình trong ánh sáng nhạt nhòa.

Đây chính là Vương của bọn họ, trăm ngàn năm qua, chỉ cần chuyện hấn muốn làm, chưa có lần nào là không thể thực hiện!

Hắn ta là tượng trưng cho sức mạnh, là biểu tượng cho sự cường đại! Hắn là vô địch, không gì làm không được, nhưng cũng cao ngạo lạnh lùng, khiến cho người ta kính sợ!

“Vương! Lần này để cho chúng ta đi là được rồi, vết thương của ngài – -” Quỳ một gối xuống đất, ánh mắt Bi A Đa La nóng bỏng nhìn Vương của nàng, trong ánh mắt có mong mỏi, có kính yêu, còn có tình yêu say đắm đầy điên cuồng không có cách nào che giấu.

“Các ngươi chờ ở ngoài tường Bắc thành! Chỉ cần là kẻ không muốn quy hàng ma chúng – - giết!” Thân Hình cao lớn bỗng nhiên chuyển động, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng bước vào trong bóng tối, ném lại phía sau ánh mặt trời cùng mọi người. Đây là cuộc chiến của hắn, là một bước để hấn thực

hiện mục tiêu cuối cùng, không thể mượn tay người khác, càng không cần người khác làm bạn!

Trăm ngàn năm qua, vẫn luôn chỉ có một mình hắn, trước kia như thế, sau này cũng thế, vĩnh viễn đều như vậy!

“Bỉ A tuân lệnh!” Thất vọng hạ mi mắt, Bỉ A Đa La cô đơn đáp.

“Tùy, Tùy Hi” giọng nữ hưng phấn vang lên, trong nháy mắt phá vỡ yên lặng ở đại điện. Giống như tín hiệu điện thoại di động bị nhiễu sóng, âm thanh Đường Đường nhấp nhô không rõ vang lên.

“Ngươi, ngươi có nghe, nghe thấy không? Nghe thấy được thì – trả lời một tiếng, đừng làm cho ta sỗ hỏ* kêu loạn, o~over~!” (sỗ hỏ hỏ: ngốc nghếch)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Cuộc Sống Hăm Sâu Vào Sào Huyệt Ma Giới (Ba)

Edit: tiểu Trần

Một tiếng nấc cụt chấm dứt, đại điện một lần nữa lại khôi phục yên tĩnh, chỉ là lần này trong yên tĩnh có chút lúng túng quý dị. Đứng ở phía trước lăm vị đại hầu cận hai mặt nhìn nhau, nhất là vị bị điểm tên là Tùy Hi, vẻ mặt xanh lét khó coi.

Thanh âm này, chẳng lẽ là – Tôn Đường Đường?

Dám vận khởi thần giao cách cảm gọi mình, ngoại trừ Vương và tứ đại hầu cận, bình thường mà chúng nếu không có việc lớn trong quân tình hồi báo, chắc chắn là ngủ da, muốn tìm cái chết!

“Là ai?” Lãnh mâu quét qua Tùy Hi, Hiên Viên Hận Thiên thân ảnh cao lớn dừng lại ở chỗ giao nhau giữa bóng tối và ánh sáng, trên mặt đầy vẻ đen tối không rõ và lạnh như băng.

“Là – – Tôn Đường Đường”. Đáy lòng có chút cảm giác lạnh cả người, Tùy Hi khom người đáp.

Đường Đường này, nàng rốt cục học thần giao cách cảm lúc nào? Hơn nữa, không biết là có vấn đề gì, thuật này nàng niệm có chút thất bại, trở thành thiên lý truyền âm sư tử hồng, bất kỳ ai cũng có thể nghe thấy!

“Là nàng?” Lãnh mâu híp lại, Hiên Viên Hận Thiên bỗng nhiên nhớ lại đây chính là thanh âm thì thảo bên tai mình nói: “Đại thúc, ta tên là Tôn Đường Đường!”

“Đại thúc, đừng ném ta xuống...”

Mây kiếm sát lại, Hiên Viên Hận Thiên nặng nề phun ra ba chữ, “Trả lời nàng!”

“Vâng” Nhú chặt lông mày, Tùy Hi mơ hồ có chút lo lắng cho Đường Đường, mặc dù thời gian ở chung không nhiều lắm, nhưng nàng thực sự khiến cho người ta thích, luôn có thể khiến cho mình vui vẻ cười to, rất thú vị!

“Đường Đường!” Vận khởi thần giao cách cảm gọi một câu, Tùy Hi cố gắng làm cho mọi người ở đây đều có thể nghe được, chỉ là không chú ý tới giọng nói của mình rất ôn nhu, giữa ôn nhu có chút bận tâm, còn có cả thấp thỏm.

Sắc mặt hơi trầm xuống, Hiên Viên không thích nghe người hầu cận cấp cao nhất của mình mang giọng điệu như thế gọi một người, trong giọng nói không nên tồn tại tình cảm.

“Oa oa, Tùy Hi, ngươi cư nhiên nghe thấy được! Ha ha, ta thật cao hứng!” Giọng nữ thanh thúy lần nữa vang lên, lần này lưu loát thông thuận hơn nhiều, nhưng âm lượng vẫn có chút không ổn định như trước –

“Không ngờ ta mới luyện hai ngày ngươi đã có thể nghe được. Hi hi, Phi Lộ còn nói ta có luyện hơn một trăm năm cũng không thể gọi cho ngươi! Ngươi nói, điều này có tính là tâm hữu linh tê không?” (Tâm hữu linh tê: sự thấu hiểu sâu sắc giữa hai người yêu nhau).

Mấy cặp mắt đồng thời trùng mắt nhìn Tùy Hi, trong đó có cả đôi mắt uy nghiêm lãnh người của Vương, Tùy Hi cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng lên tiếng cắt đứt Đường Đường công khai đùa giỡn: “Ngươi tìm ta có việc gì?”

“Có, mà cũng không có a!” Ngữ điệu trầm thấp, giọng nữ vừa rồi còn hưng phấn hoạt bát bỗng dưng có chút trầm thấp, mang một chút hương vị oán

phụ, “Tùy Hi, người rót cuộc khi nào mới trở lại a? Ta thấy ngọt ngào đến sắp điên rồi! Những mỹ nữ trong viện của người đều coi ta là tình địch mà nhìn, không có việc gì đều bày vẽ coi thường ra cho ta xem, khiến cho ta bây giờ một ngày không ăn cơm cũng không cảm thấy đói, chẳng lẽ các nàng không biết người đã là ‘danh thảo có chủ’, cho dù có thái độ khinh khỉnh thì cũng phải là bày cho Mẫu Chân chứ!”

Mấy cặp mắt lại nhất tề nhìn về phía Mẫu Chân, mặc dù không khí vẫn khàn trướng như trước, nhưng Tùy Hi nhìn không được kéo kéo khóe miệng. Dám ở trong đại điện này hô to gọi nhỏ, nhân rồi kêu loạn, ngoại trừ Tôn Đường Đường nàng chỉ sợ cũng không còn người nào nữa?

Ngẩng đầu nhìn Vương, thần sắc tỉnh táo, hi vọng khó phân, nhưng dường như cũng không có sát ý, Tùy Hi len lén thở phào một cái.

Kỳ thật, Đường Đường là do Vương cứu mang về. Trong ngàn năm kể từ khi Vương chuyển sinh, Tùy Hi chỉ thấy Vương giết người, chưa từng, chưa từng thấy Vương cứu người, mà Đường Đường, là người thứ nhất!

Trên người nàng có rất nhiều bí mật, lai lịch mơ hồ, lời nói cứ chỉ quái dị mà không câu nệ tiểu tiết, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy thô tục vô lễ, ngược lại chỉ cảm thấy thẳng thắn đáng yêu, mà Vương đối với thái độ nàng lại càng quý đi, làm cho người ta đoán không ra.

“Đi đi!” Lãnh đạm phân phó một câu, Hiến Viên Hận Thiên xoay người đi vào chỗ sâu bên trong đại điện, “Tìm cách biết rõ lai lịch của nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Cầu Ma (Một)

Edit: Tiểu Trần

Ngạc nhiên ngẩng đầu, Tùy Hi không thể tin nhìn phía trước, bóng tối mờ ảo mà trống rỗng, thân ảnh Vương sớm đã không còn nhìn thấy.

Không thể tưởng tượng được, ngay cả Vương cũng không biết lai lịch của nàng!

Tiếng cười nhẹ khúc khích vang lên, không khí trong đại điện bỗng dung thoải mái hơn rất nhiều, Thường Túy trào phúng ngoáy Tùy Hi một cái nói: “Tùy Hi đại nhân khi nào thì trở thành danh thảo đã có chủ, ta sao lại không hề biết nhỉ? Đúng rồi, trong nhà có người ngóng chờ cảm giác có phải rất tốt không?”

“Ha ha!” Chắp tay xoay người, gió mạnh cuốn hắc bào bay lên trong không trung, trong nháy mắt lúc đi qua bên người Thường Túy, Tùy Hi không đếm xỉa phân lại một câu: “Thường Túy đại nhân xin yên tâm, ta trở về nhất định sẽ giúp người hỏi Tôn cô nương một chút, hỏi xem nàng có còn nhớ người không!”

“Tùy Hi, Tùy Hi? Sao lại mất tiếng rồi?” Cẩn rằng, nhắm hai mắt lại, vẻ mặt Đường Đường thống khổ như bị táo bón.

“Thần giao cách cảm cái gì chứ, chẳng lẽ còn muốn vác theo cái anten chảo để tăng cường tín hiệu?” Nhặt chỉ mờ mắt, Đường Đường buồn bực thở mạnh một cái. Sống hơn hai mươi năm, đây là cuộc “điện thoại” mệt nhất!

“Đường Đường!” Một tiếng gọi ôn hòa, một bàn tay vỗ lên vai Đường Đường.

“Oa!” Đột nhiên bị giật mình, Đường Đường phản ứng không kịp, cả người giống như một pho tượng Bò Tát bằng bùn mất đi chỗ tựa, hai chân đảo một cái ngã trên mặt đất.

“Sợ như thế cơ à? Đưa tay dễ dàng nhắc một cái, Tùy Hi nhắc Đường Đường dậy, buồn cười nói: “Không phải người gọi ta về sao?”

“Người gây chút tiếng động không được sao?” Khó chịu duỗi duỗi hai chân, váy dài phiêu dật thoáng chốc tách ra làm hai, biến thành một cái quần dài.

“A!” Hai tay ôm cánh tay. Tùy Hi hồ nghi cao thấp đánh giá Đường Đường một phen, mày kiếm hơi nhướn, nở nụ cười.

“Nhìn cái gì?” Kinh ngạc cúi đầu, Đường Đường lập tức cười một tiếng rất thú vị héch càm, “Thấy sao? Đây là váy quần, phát minh mới nhất của bản cô nương, có thể dạng thẳng chân, có thể chạy bộ, có thể bay lên một cước – Ạp người! Nhìn đẹp không?”

“Ha ha ha...” Tiếng cười lớn đầy vui vẻ vang lên, Tùy Hi nhìn Đường Đường đang hoa tay múa chân cười đến cực kì vui vẻ, một bụng đầy ngọt ngào từ Bắc Ma vực đảo một cái biển sạch sẽ, tâm tình trong sáng thoải mái vô cùng.

“Có gì hay mà cười?” Xụ mặt, Đường Đường có cảm giác xúc động muốn đánh người, không, muốn đánh ma. Một cho nàng còn cố gắng đem hiện đại và cổ điển kết hợp lại sao cho đúng chỗ, còn chia tỷ lệ vẽ ra cùng giải thích nửa ngày, té ra vị trước mắt này hoàn toàn không biết thưởng thức a!

“Được, được, không cười!” Tính tình tốt cố gắng khoát tay nhìn cười, Tùy Hi đột nhiên cảm thấy có chút may mắn vì Vương giao Đường Đường cho mình trông coi.

Đường Đường luôn khiến cho người ta thấy buồn cười, có thể khiến hoài vọng ưu*, hiệu quả kiện tỳ khai vị*, đặc biệt khiến cho người ta yêu thích.

(Khiến hoài vọng ưu: loại bỏ hoài niệm, quên đi nỗi lo. Kiện tỳ khai vị: hiểu là cường kiện tỳ (lá lách) kích thích ăn uống)

“Nói xin lỗi!” Trợn trắng mắt, “Đường tùy tiện” không để ý đến người khác.

“Xin lỗi!” Mày khề giương, “Hi hiền hòa” rất biết nghe lời.

“Chỉ nói xin lỗi căn bản không thể đền bù tổn thương tâm linh của ta!” Chồng nạnh, một Đường nào đó bắt đầu càn quấy.

“Vậy phải làm thế nào?” Tùy Hi cố tỏ ra lo lắng nhưn mi.

“Dẫn ta ra ngoài bách bộ, đền bù tổn thất của ta!” Nhìn Tùy Hi, Đường Đường theo bản năng ngừng hô hấp. Nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc Tùy Hi nhất thời mềm lòng, sau đó nhân cơ hội thoát khỏi động ma tràn đầy “ngoại tộc” này!

“Ngươi muốn ra ngoài?” Nụ cười vẫn như cũ, chỉ là đôi thủy mâu đã từ từ đông lạnh, Tùy Hi nhìn Đường Đường nói.

“Được không?” Trái tim thoáng run lên một chút, Đường Đường nặn ra một nụ cười nịnh nọt. “Tùy Hi đại nhân, Tùy Hi soái ca, ngươi dẫn ta đi ra ngoài bách bộ được không? Ta muốn xem một chút xem người ở nơi này cùng với chỗ ta có gì khác biệt –

“Chỗ các ngươi?” Mày nhăn lại, trong mắt Tùy Hi hiện lên một tia sáng kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Cầu Ma (Nhị)

Edit: Trần

“Đúng vậy a, cuộc sống của ta ở thế giới kia.” Gật gật đầu, Đường Đường cũng không ngại đem lai lịch và thân phận của mình cho Tùy Hi. Nếu như nàng đã có thể tiếp nhận việc hấn là ma, hấn dựa vào cái gì không thể tiếp nhận nàng đến từ dị thế?

“Mang nàng đi!” Thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai, Tùy Hi chấn động, là thanh âm của Vương.

“Trông coi nàng! Xem nàng nói thật hay giả!” Tiếng nói dừng lại, lúc sau vang lên lại càng lãnh khốc: “Nếu nàng có dị động gì, giết!”

“Đường Đường!” Bỗng nhiên bước nhanh lên phía trước một bước, Tùy Hi nghiêm mặt nói: “Nhất định phải đi sao?”

“Muốn đi muốn đi a!” Hưng phấn đập đập tay, hai mắt Đường Đường tỏa sáng. Đây chính là kế hoạch chạy trốn nàng mới nghĩ đến vài ngày nay, thành hay bại cũng tại bước này.

“Ngươi xem, ngay cả biện pháp để đổi tiền ta đều đã nghĩ ổn!” Sờ sờ bên hông, Đường Đường như hiển vật quý mở ra hai bàn tay, mấy viên đá trong suốt lấp lánh nằm ở lòng bàn tay, khiến đôi bàn tay trắng muốt càng phá lệ xinh đẹp.

“Trong vườn của ngươi chỗ nào cũng có những tảng đá như thế này, ngươi có biết là tùy tiện một viên ở chỗ của ta đều có thể đổi được thiết nhiều, thiết nhiều tiền! Dù sao các ngươi cũng không hiếm lạ, để ta nhặt thêm mấy viên đổi ít tiền đi! A?”

“Ngươi muốn nhặt thì cứ nhặt!” Khóe miệng kéo kéo, muốn cười nhưng không thành công, ánh mắt Tùy Hi có chút mơ hồ, như hòa tan trong nước.

Hai tay kết ấn, nhân lúc nàng không để ý cảm nhận được khắc một cái liên y ấn lên trên lưng nàng, kể từ đó, vô luận nàng đi tới chỗ nào đều không thể đào thoát khỏi truy tung của hấn!

“Đi thôi!” Nắm lấy cánh tay của Đường Đường, Tùy Hi thôi động tâm pháp đem nàng rời khỏi nơi điều ngự hoa hương của Diệu Cực Uyển, hướng về phía Đông Lâm Châu phồn hoa ở Nhân Gian giới bay đi —

“Tôn Đường Đường, chỉ mong ngươi có thể để cho ta mang ngươi quay về! Phải còn sống, có thể trở về từ Nhân Gian giới!”

Đông Lâm Châu, là kinh thành phồn hoa nhất của Nhân Gian giới.

Hoàng cung, dinh phủ, phủ hào trạch viện, thực tứ*, tửu lâu, cửa hàng, kỹ viện, rục rờ muôn màu, náo nhiệt rộn rã. (thực tứ: cửa hàng ăn)

Một cửa hàng có mặt tiền tinh xảo, một chữ “Đương” cực lớn treo ở bên trái đại môn, ánh vàng lấp lánh, bắt mắt đến cực điểm. Một trận gió nhẹ thổi tới, thổi tấm màn bằng vải bố màu chàm ở cửa bay lên, truyền ra một tiếng nữ sinh giòn tan, dễ nghe, đang thờ hồn hèn. (Chữ Đương ở đây nghĩa là cầm cố, thế chấp ==> tiệm cầm đồ)

“Lão bản, người xem lại xem, người nhìn kỹ lại đi!” Đây chính là loại bảo thạch tốt nhất, trong suốt, thông thấu, không chút tạp chất...”

“Ai nha, ta nói cô nương a!” Giọng nói đàn ông hơi có chút bén nhọn vang lên, trong giọng nói lộ rõ nét khéo đưa đẩy và vài phần không kiên nhẫn: ” Người không phải người đầu tiên cầm Ma Giới thạch đến đây thế chấp, tự nhiên cũng không phải người cuối cùng. Tầng đá kia mặc dù đẹp mắt, nhưng trừ bỏ người tu hành cần để khám vào pháp vật, dân chúng bình thường chẳng ai dám cầm a, nếu không chẳng phải tỏ rõ là có cấu kết với người trong Ma giới hay sao?”

“Vậy người hãy thu lại bán cho người tu hành a! Ta đem cầm đồ, người cứ tùy tiện ra giá đi!”

“Bộp!” Thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

“Cô nương xem, chỗ này của ta còn thu mấy hộp, so với mấy viên trong tay người còn lớn hơn, đẹp hơn, nếu không người mua mấy khối đi...”

Rèm cửa bị người nhấc lên, một thân ảnh lam sắc như gió cuốn bước ra cửa hành lang. Đứng ở bậc dưới, hắc y nam tử thấy thế cười cười, tiếng cười vang vang như ánh sáng rực rỡ của ngày xuân, thoáng chốc làm cho một đám người từ bà bác đến thiếu nữ ngẩn ngơ.

“Sao rồi, cửa hàng này cũng không chịu nhận sao?” Tùy Hi cười thâm trong lòng, trên mặt lại là một tia hiểu rõ, khẽ ôm cánh tay, tùy ý hỏi.

“Người đã sớm biết phải không?” Từ trên cao trừng mắt nhìn Tùy Hi, Đường Đường thờ phỉ phỉ chỉ vào mũi con người anh tuấn kia, ” Người sớm đã biết mấy tầng đá này cần bản không thể đổi tiền, thế mà người vẫn đem ta đi khiến ta xấu mặt, làm trò cười!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Nhân Gian (Một)

Edit: Trần

“Ha ha!” Ngửa đầu cười, Tùy Hi xấu xa nói: “Là người nói muốn xem một chút, xem Nhân Gian giới ở nơi này của chúng ta có khác gì so với nơi của người, cho nên ta muốn để cho chính người tự mình chạm rầy phát hiện!”

“Người, người, người...” Bị nghẹn đến đỏ bừng, Đường Đường cắn giận dậm chân nói: “Quên đi, đi thôi!”

“Này!” Duỗi cánh tay kéo lại Đường Đường, Tùy Hi sờ sờ từ bên hông ra một khối bạc vụn, “Nếu đã đến đây thì đi chơi đi, cho người!”

“Bạc?” Hai mắt chợt lóe ra tinh quang, Đường Đường giả vờ nhăn nhó một chút: “Cầm tiền của người, không hay cho lắm!”

“Không cần thì thôi!” Ngón tay thon dài khẽ nhúc nhích, Tùy Hi lăm bộ nhét bạc vào túi bên hông, đã thấy Đường Đường vội bám vào cánh tay của mình

“Từ từ, từ từ!” Cười có chút vô lại, Đường Đường vội đoạt lấy bạc, cười nói: “Tục ngữ nói, rận nhiều không chê ngứa, nợ nhiều không chê lo*! Dù sao ta cũng đã nợ người một đồng, thêm một chút nữa cũng không sao! Hi hi, đa tạ Tùy Hi đại nhân!” (có thể hiểu là bị nhiều quá rồi, thêm 1 chút cũng k sao, quá nhiều rận sẽ không thấy ngứa, quá nhiều nợ sẽ không cảm thấy lo lắng nữa>><)

Tiếng cười to đầy thoải mái lại vang lên bên tai, Tùy Hi ngửa đầu ôm ngực cười cực kì vui vẻ, nhưng Đường Đường lại nhìn bạc trắng trong tay thờ dài thật sâu.

Nói thật, Tùy Hi là một con ma rất tốt, rất tốt, nhưng dù sao hắn cũng không phải là nhân loại, mà mình cũng không thể cứ ngây ngốc tại Ma Giới, nàng không thuộc về nơi đó.

Bởi vậy, đường nhất định phải chạy mà lộ phí cũng nhất định phải chuẩn bị. Chỉ là việc còn thiếu Tùy Hi một phần ân tình, chờ sau này có cơ hội sẽ trả lại.

Mở lòng bàn tay ra, nhìn khối bạc vụn trong tay trái, lại nhìn nhìn Ma giới thạch trong tay phải, Đường Đường do dự một chút, cuối cùng vẫn nhét Ma giới thạch vào bên hông.

Tuy rằng không đáng giá tiền, nhưng chúng dù sao cũng là những minh chứng cho cuộc sống mình đã trôi qua ở Ma giới, là một loại kỉ niệm, nói không chừng, sau này vĩnh viễn nàng cũng sẽ không quay trở lại nơi đó nữa.

Ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt như có điều suy nghĩ của Tùy Hi, Đường Đường bướng bỉnh cười, ra vẻ nghiêm túc nói: “Tùy Hi, hôm nay đi hái có hợp chân không? Có thích hợp để đi đường dài không? Nên biết, cùng nữ nhân đi dạo phố là khảo nghiệm tàn khốc bậc nhất a!”

Một đạo lam ảnh nhào tới, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái thoang thoang bên người, Tùy Hi buồn cười cong cong khóe môi, mặc cho Đường Đường lôi kéo mình cầm đầu chạy trái chạy phải đụng loạn khắp nơi, mà trên mặt là nụ cười dung túng mà chính bản thân cũng không ý thức được...

Vì xương sống, thất lưng đều đau mà phải dừng chân, Đường Đường đặt mông ngồi trước cửa một cửa hàng, vẻ mặt mệt nhọc, hai mắt vô thần.

Phía sau người, Tùy Hi thân nhiên bước tới, hai mắt sáng ngời, thần thái sáng láng, một chút cũng không giống như một người phải đi liên tục hai ba canh giờ từ hừng đông đến xẩm tối.

Ai oán thở dài, Đường Đường biết, muốn dựa vào thể lực mà bỏ rơi Tùy Hi là không có khả năng!

“Công tử, tiểu thư, mua nhân mã* không?” Tiếng người bán hàng rong ân cần tiếp đón vang lên, Đường Đường nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy trước mặt một xe nhỏ bày đầy các loại kiểu dáng nhân mã, có động vật, có mặt người, đầy đủ các loại, thần thái khác nhau, trông rất sống động, thật sự rất thú vị! (nhân mã*: tởn nghĩ nó giống với cái tò he ở Việt Nam)

“Chúng ta mua!” Nhân châu xoay động, Đường Đường nở nụ cười, đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh dưới bóng đêm tràn đầy quang hoa rực rỡ, mắt người bán hàng rong chợt lóe, lại thu được ánh mắt sắc lạnh của hắc y nam tử phía trước vội giật mình rùng mình một cái, hoảng sợ vội vàng cúi đầu.

“Chúng ta mua một lô mười hai cái nhân mã!” Cười hi hi chỉ Tùy Hi lại chỉ chỉ mình, Đường Đường nói: ” Trước nặn cho hắc một cái, rồi lại nặn cho ta một cái, sau đó nặn 1 con mèo, một con chó, 1 con thỏ... Tóm lại là muốn mua mười hai cái!”

Nói xong, Đường Đường nhảy lên một cái, cười với Tùy Hi: “Hắc nặn cũng phải mất một lúc, ta thấy ở đằng trước có một nhà bán đồ ăn vặt, người ở chỗ này chờ, ta đi mua một ít rồi quay lại!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Trốn Đi

Edit: Trần

“Cùng đi đi!” Sờ sờ trong tay áo lấy một khối bạc vụn đưa cho người bán hàng rong, Tùy Hi bất động thanh sắc cười nói.

“Đừng!” Kéo lại ống tay áo Tùy Hi, Đường Đường cười hề hề đe thấp giọng: “Không được trả thù lao bây giờ, bằng không hắc sẽ nặn không trung thực. Người ở đây nhìn hắc, cẩn thận hắc lừa bịp ăn bớt nguyên vật liệu, ta đi một chút rồi trở lại, yên tâm, rất nhanh!”

“Được rồi!” Mâu quang trầm xuống, khuôn mặt tươi cười của Tùy Hi giữa đêm tối bỗng nhiên có chút u ám, không trong sáng như ngày xưa, “Đi nhanh về nhanh!”

“Tốt!” Liên tiếp gật đầu, Đường Đường trả lời cực kì rõ ràng.

“Tiền có đủ không?”

“Đủ! Một xu — không, một văn là đủ rồi!”

“Vây đi đi!” Chuyển tầm mắt, Tùy Hi chuyên tâm nhìn người bán hàng rong nặn nhân mã, ánh đèn chiếu lên mặt, từ chỗ mũi bị chia làm hai, tranh tối tranh sáng.

“A!” Do dự một chút, Đường Đường chợt phát hiện, sau khi thực hiện được kế hoạch nàng cũng không có cảm giác khoái hoạt như lúc trước mong muốn, ngược lại là cảm giác bức rứt thật sâu khi lừa gạt bằng hữu.

“Tôn Đường Đường, lúc này không đi thì khi nào mới đi, chẳng lẽ ngươi còn muốn quay về cái “Động ma” kia sao? Trong lòng thầm mắng một câu, Đường Đường cắn răng một cái xoay người —

“Đường Đường!” Hai mắt buông xuống, Tùy Hi không ngẩng đầu, chỉ nhẹ giọng gọi một tiếng. Đây là đường sống cuối cùng hắc lưu cho nàng.

“Nếu người đồng chen chúc bị lạc, nhớ gọi ta, ta sẽ nghe thấy!”

“Ừ!” Khóe miệng khẽ kéo, Đường Đường bức bản thân mình phải cất bước về phía trước, rõ ràng đúng với ts nguyện lại có loại xúc động muốn khóc.

Ma thì sao chứ, là hấn cứu mình!

“Nhưng, có thật là hấn cứu ngươi sao?” Trong lòng, lập tức lại có một thanh âm dịu vỗ giương oai vang lên: “Ngươi đã quên, cứu ngươi rõ ràng là đại thúc đầu bạc! Chẳng lẽ ngươi là loại người bị hoa đào làm hoa mắt, thấy soái ca sẽ đem ân nhân cứu mạng chân chính quên mất?”

“Không quên, ta sẽ không quên!” Thở hổn hển biện hộ cho mình với cái thanh âm trong lòng kia, Đường Đường nâng chân chạy.

“... Ta chỉ biết người công ngươi về từ Tây Ma Vực là ta!” Tiếng nói mang theo nụ cười trong sáng của Tùy Hi lại mơ hồ vọng bên tai, bước chân Đường Đường dừng lại, mạnh mẽ quay đầu.

Giữa đám đông nhộn nhịp, Tùy Hi một thân hắc bào khoanh tay hiện ngang mà đứng, thân ảnh cao ngất giống như một ngọn cờ, bắt mắt mà rêu rao.

“Xin lỗi!” Âm thanh thờ dài cúi thấp đầu, Đường Đường không nhìn thấy Tùy Hi cũng quay đầu đột nhiên nhìn về phía mình, tươi cười trên khuôn mặt tuấn lãng đã biến mất, chỉ còn lại là nhàn nhạt thất vọng cùng đau đớn hạ quyết tâm, rồi đến lãnh khốc.

“Xin lỗi, ta không thuộc về nơi đó của các ngươi, hơn nữa, ta không muốn tu ma!” Xoay người, tiếp tục đi về phía trước, lúc này Đường Đường đã không còn quay đầu lại, chỉ một lát sau đã biến mất trong biển người mờ mịt...

Đôi thủy mâu thoáng chớp ngưng kết, Tùy Hi lộ ra nụ cười trào phúng lạnh lùng. Xem ra Vương lại dự liệu đúng rồi, nàng quả thật có chỗ dị động!

Chỉ là, Tôn Đường Đường, ngươi cho là ngươi có thể tránh thoát sự truy tập của ma sao?

Sắc đỏ chột lóe trên đôi thủy mâu, khiến người bán hàng rong sợ tới mức thiếu chút nữa đánh đổ sạp hàng của mình, Tùy Hi đỡ lại, trước khi đi lạnh lùng nói một câu: “Tiếp tục nặn tiếp, một cái cũng không được thiếu! Nếu không, đền bằng mạng của ngươi!”

Phía trước, biển người mờ mịt, ánh đèn rực rỡ, nhưng trong lòng có chút tĩnh lặng kì quái bắt đầu khởi động.

“Tôn Đường Đường, ta thật sự không muốn giết ngươi! Nhưng vì sao ngươi cứ muốn bức ta động thủ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 24: Mặc Phong

Edit: Trần

Buồn bức đi lại trong đám người, Đường Đường cơ hồ càng chạy càng không có dừng khí, càng chạy càng muốn quay đầu trở về, trong đáy lòng lúc nào cũng luôn có một thanh âm phiền lòng phê phán chính mình: “Quay trở lại, trở lại! Vậy không tốt, rất không có nghĩa khí!”

“Phải quay lại sao?” Dừng chân lại, Đường Đường mờ mịt nhìn phía trước, không khỏi cả kinh hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Một bé con đang chơi đùa một mình trước quán bán con rối đột nhiên bị đụng ngã xuống đất, mà tên nhà giàu lại vỗ vỗ y bảo hoa lệ, vẻ mặt ghét bỏ, giận dữ hét với vài tên gia đình đằng sau: “Đồ vô dụng, không thấy thằng nhóc kia đụng phải bồn thiếu gia hay sao?”

Không có người nào lên tiếng, cũng không có người tiến lên hỏi thăm, lão bán bán con rối khúm núm rụt rụt cổ, mặc cho vài tên gia đình cao lớn thô kệch đồng loạt xông lên túm lấy đứa nhỏ trên mặt đất, mắt thấy bàn tay to như quạt hương bồ chuẩn bị hạ xuống- --

“Dừng tay!” Phẫn nộ hô to một tiếng, Đường Đường liều mạng đẩy đám người chắn phía trước, liều mạng xông vào.

Một bóng trắng xẹt qua, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, cánh tay một tên gia đình bị xoay thành một góc không thể tin được, đau đớn khiến hấn hô to một tiếng, khiến cho phố xá nguyên bản ồn ào náo động nhất thời lâm vào yên tĩnh.

“Đường đường là nam nhi thân cao bảy thước lại chỉ biết ý thế hiếp người, lãng nhục kẻ yếu, tâm không có lòng thương, có còn tính người hay không?” Thanh âm du dương, như ngâm như tụng, trong màn đêm yên tĩnh thong thả vọng lại, vô nộ, vô oán, vô bi, mang đầy xót thương, những người có mặt ở đó đều hồ thẹn cúi đầu.

Thật vất vả chen vào giữa đám người, Đường Đường liếc mắt nhìn thấy nam tử phía trước một thân bạch y, lưng đeo trường kiếm, một tay vịn cánh tay tên gia đình đang gào khóc, bóng lưng này sạch như liên, thanh như tuyết, khiến cho nàng không khỏi lớn tiếng tán thưởng một tiếng trong lòng: “Hay cho một ‘bóng lưng mỹ nam’, thật sự là đẹp trai chết người!”

Không kịp thưởng thức, Đường Đường kéo đứa bé vẫn còn đang khóc ra khỏi tay một tên gia đình, thuận tiện miễn phí tặng cho một cái trợn trắng mắt, trừng chết cái tên cáo mượn oai hùm này.

“Bảo bối ngoan, đừng khóc, ba ba mụ mụ của đệ đâu?” Ngồi xổm người xuống, Đường Đường giương lên một khuôn mặt tươi cười tự nhận là vô hại nhất, thân thiết nhất, ai ngờ – -

“Oa~~~~” Tiếng khóc đứa bé đột nhiên tăng cấp, hiệu quả so với tiếng còi cảnh sát 110 còn tê tâm liệt phế hơn, nụ cười của Đường Đường nhất thời suy sụp, miệng nghẹn lại muốn khóc cùng với nó.

Mặt của nàng thực sự đáng sợ vậy sao? Còn có thể kích thích mấy bạn nhỏ rèn luyện hô hấp.

“Phụ thân—, mẫu thân—!” Mang theo ho suyễn hô hai tiếng, vẻ mặt huyết lệ của bé nam lên án trình độ dọa người của Đường Đường.

“Đừng, đừng khóc, đệ đang bị chảy máu!” Phòng chừng là do lúc này té ngã bị đụng phải thái dương, Đường Đường tay chân loạn xạ ôm lấy đứa bé, nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, tý tý giúp đệ cầm máu, rồi mang đệ đi tìm cha mẹ!”

Ngoan tâm chặn cánh tay đứa bé, Đường Đường đưa ống tay áo vào miệng, hai hàm răng trắng tinh dùng lực cắn, “Soạt~~~~”

Đau tim, tim rất đau a!

Đây chính là bộ cổ trang duy nhất của Đường Đường, toàn bộ áo lông, quần bò và vân vân đều ném ở MA giới, hơn nữa có khi sau này cũng không có cơ hội mặc!

“Cô nương, ngươi đang làm gì thế?” Tiếng nói ôn nhuận từ phía sau truyền đến, mang theo nghi hoặc, lộ ra chút thân thiết.

“Làm gì sao?” Cầm giận nhả ra miếng vải trong miệng, Đường Đường hận nhất là mấy tên thờ ơ lạnh nhạt lại cứ cố diễn!

“Ngươi không thấy được tiểu tử này đang bị chảy máu sao? Ta muốn cầm máu cho hắn!” Nói xong một hơi, Đường Đường thở mạnh ngẩng đầu lên, hai mắt nhất thời thành con gà chọi.

Là bóng lưng mỹ nam kia? Hơn nữa – - con mẹ nó thế nào lại là soái ca a!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Ma Thì Sao

Edit: Trần

Tiếng cười ôn nhuận, đôi mắt cười trong trẻo, bóng lưng mỹ nam thoát nhìn tựa như hình ảnh phản chiếu lăng nguyệt thanh đàm*, thanh dật bất phàm, cả người hiện lộ rõ cổ tiên khí. (lăng nguyệt thanh đàm: bóng trăng sáng trong nước hồ trong).

“Mẫu Chân?” Không hiểu sao trong đầu lại hiện ra bóng dáng của Mẫu Chân, đây là người thứ hai Đường Đường nhìn thấy vẻ đẹp như trích tiên, mang vẻ đẹp ung dung, thanh nhã và ôn nhu của mặt trăng.

“Tại hạ Mặc Phong!” Ánh sáng trong mắt khẽ xao động, khuôn mặt tươi cười tràn đầy, như ánh trăng lẳng đàng hiện ra giữa gợn nước, thần hồn Đường Đường lại xuất khiếu. (Trần: đẹp trai đến nỗi hồn phách bay ra, ha ha ha).

“Cô nương đang cầm máu cho đứa nhỏ này sao, hay để cho tại hạ thử xem?”

Miệng thì hỏi nhưng tay cũng đã vươn ra. Ngón tay thon dài trắng nõn, móng tay đầy đặn mượt mà, như bàn tay trời sinh dùng để đánh đàn dương cầm, sạch sẽ mà tao nhã.

Một tia sáng ánh nhuận từ bàn tay chiếu ra, tia sáng trong suốt chiếu lên trán đứa bé. Một lát sau, máu bỗng nhiên ngừng chảy, chỉ để lại một vết sẹo hồng nhạt.

Cầm lấy miếng vải rách, Đường Đường kinh ngạc nhìn Mặc Phong, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một màn như đã từng quen biết- -

Một tia sáng chói mắt màu trắng bạc, mang theo một cảm giác thanh lương thoải mái xuyên qua xoang mũi, trong phút chốc máu mũi của mình ngừng chảy, tiếng thở dài bất đắc dĩ của Tùy Hi lập tức vang lên, có chút không hài lòng nhưng cũng không phải là thật: “Đường Đường, ngươi không thể nhẫn nhịn được sao?”

“Tùy Hi!” Mũi đau xót, Đường Đường mạnh mẽ đứng lên.

Một đôi phụ phụ vội vàng đi tới, thiên ân vạn tạ rồi ôm lấy đứa nhỏ mà đi, Đường Đường nhìn theo bóng họ rồi đi, cười xoay người, kiên định đi theo

con đường từ lúc mình đi đến.

“Cô nương!” Tiếng nói du dương vang lên từ phía sau, Đường Đường quay đầu lại, đón nhận ánh mắt trong suốt của Mặc Phong.

“Cô nương vốn có lòng thương người lại vì lý do gì mà phải tu ma?”

“Tu ma?” Nhíu mày, lần này Đường Đường là thật sự, thật sự vô tội: “Ta không tu ma a!”

Chăm chú nhìn Đường Đường một lát, Mặc Phong nở nụ cười, tươi cười thanh đậm như bóng trúc trong ánh trăng, thanh trong thoát tục.

“Trên người cô nương chứa ma khí, cho nên đứa bé kia vừa chạm vào đã khóc nỉ non không ngừng. Mặc Phong chỉ là muốn khuyên cô nương một câu, cô nương nếu muốn tu hành, không ngại cân nhắc một chút việc tu tiên. Tuy rằng tu tiên kham khổ, nhưng dù sao cũng là con đường tu đạo chính thống. ...”

“Đợi một chút!” Đưa tay ngăn lại Mặc Phong đang lái nhai, Đường Đường có chút tiếc hận, một người nam nhân đẹp trai như vậy lại giống như Đường Tăng, niệm kinh không dứt!

“Ta cưỡng ép lại lần nữa, ta không tu ma! Hơn nữa, ma có gì không tốt? Ngươi hiểu rõ bọn họ sao? Bọn họ ăn thịt người hay uống máu? Thật sự có tội ác tày trời hay sao?”

Mặc Phong sững sốt, nhưng lập tức lại cười, tươi cười tao nhã, như nước ấm trên cao nguyên, vĩnh viễn không đạt tới điểm sôi.

“Ma, thủy chung là ma, tuy rằng sẽ không vô duyên vô cớ giết người, nhưng cũng có khi sẽ vì lợi của bản thân mà không tiếc hi sinh sinh mệnh vô tội! Hơn nữa đạo tu ma, không không chế thất tình, không thu liễm lục dục, chỉ có thiên nhân chi phúc nhưng không có thiên nhân chi đức (chỗ này tớ thật sự không hiểu), cuối cùng sẽ không tu thành chính quả, phi thăng không được, cô nương vẫn nên cân nhắc rõ ràng cho thỏa đáng!

“Ta cân nhắc rất rõ ràng, ta không có tu ma, cũng sẽ không tu ma!” Nhìn Mặc Phong, Đường Đường cũng cười, cười đến vẻ mặt thản nhiên, cả người cũng vì nụ cười này mà có vẻ có chút chói mắt, có loại khí khái bằng phẳng khoáng đạt lại tiêu sái không kiềm chế được.

“Người thì sao? Tiên thì sao? Mà Ma thì thế nào?” Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, Đường Đường nghĩ tới Tùy Hi.

Cũng là tươi cười, nụ cười của Mặc Phong là tao nhã nội liễm, mà Tùy Hi lại là sang sảng tự nhiên, khi thì trào phúng, khi thì bốn cợt, khi thì cười kì quặc, nhưng luôn khiến người thích, trách không được tên là Tùy Hi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhảm Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 26: Trở Về

Edit: Trần

“Nhân tình cũng có âm lạnh, lòng người khó lường, vừa rồi không phải ngươi cũng nhìn thấy hay sao? Người cũng phân biệt tốt xấu, ma cũng thế! Ngươi có biết, ma cũng sẽ cứu người!” Phát phát tay, Đường Đường cười híp mắt xoay người cất bước, bước chân thoải mái đến cực điểm, tựa hồ là nói cho Mặc Phong nghe, lại như là nói cho mình nghe. Đường Đường vui vẻ chạy, bóng tối trong lòng bị quét sạch sẽ, rộng thoáng đến cực điểm.

“Ma thì sao chứ, có đôi khi người còn không bằng ma! Đó là cái gọi là ‘ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?’, cùng lắm thì bốn cô nương cảm rở tại Ma giới, lấy thân độ ma, oa ha ha!”

Nhìn nữ tử áo lam như bị kích động biến mất dần trong đám người, Mặc Phong bất đắc dĩ cười cười, xoay người rời đi, bên tai thủy chung lắng đọng một thanh âm thanh thúy mà kiên định: “Ngươi có biết, ma cũng sẽ cứu người!”

Mơ hồ, lại có một giọng nữ dịu dàng như nhạc vang lên, cũng kiên định như thế: “Ngươi có biết, ma cũng có tâm, cũng hữu tình. ...”

“Ma sao?” Bước chân kiên định, ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt vốn lạnh sâu như giếng cổ yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên một tia gọn sóng, trong giây lát lướt qua, khiến cho người ta hoài nghi, không biết có phải là ảo ảnh do mây che ánh trăng gây nên.

Yên lặng đứng phía ngoài đám người, đôi mắt Tùy Hi lạnh lẽo nhìn Đường Đường cùng với đại đệ tử của chương môn tiên giới đứng trò chuyện thoải mái, tươi cười rục rờ, đôi thủy mâu không khỏi từ từ lạnh như băng, rốt cuộc hiện lên sát khí nhàn nhạt.

Có lẽ, nàng thật sự là gian tế lên vào Ma giới.

“Tùy Hi!” Thanh âm tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên, quyết tuyệt không có một đường sống nào, là Vương!

Hóa ra Vương vẫn luôn theo dõi, căn bản không hề buông lỏng cảnh giác đối với Đường Đường. Vương đứng, vương vĩnh viễn là luôn đứng!

Nhắm mắt, Tùy Hi vận khởi ma công vào lòng bàn tay phải. Tôn Đường Đường, điều không nên nhất của ngươi chính là gặp Vương, rồi sau đó muốn lừa gạt Vương.

Điều Vương không thể dễ dàng tha thứ nhất, chính là phản bội và lừa gạt!

Tay phải vừa đưa ra, ngón tay khê cong làm cho ma mạng tụ tập trong lòng bàn tay, chỉ cần một kích, nữ tử loài người không hề có tu vi kia sẽ hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội để đầu thai sang kiếp khác cũng không có, sẽ không còn là tai họa ngầm của Vương. ...

“Người thì sao? Tiên thì sao? Ma thì thế nào?” Trong đám người, Đường Đường xoay người, nét thanh tú trên khuôn mặt mỉm cười như mặt trời sáng lạn, khiến cho nàng thoạt nhìn dị thường xinh đẹp, ánh sáng chói mắt.

“Người có phân biệt tốt xấu, ma cũng có!”

Khiếp sợ, ma khí trong lòng bàn tay phút chốc thoát đi. Tùy Hi kinh ngạc đứng trong bóng đêm, cảm thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời chói mắt của Đường Đường trong phút chốc xua đi đêm đen hắc ám, chiếu sáng đến chỗ hắc ẩn thân, khiến cho hắc không thể nào che giấu, không chỗ ẩn thân!

Sải bước đi về phía trước, Đường Đường không biết rằng Tùy Hi mà nàng muốn tìm kì thật đang đứng cách đó không xa, quan sát nhất cử nhất động của nàng.

“Không thể cứ thế mà quay lại, đi lâu như vậy, dù sao cũng nên có chút gì để mà nói chứ!” Dừng chân lại, Đường Đường đứng tại chỗ đảo mắt lòng vòng.

Đằng trước, một quán nhỏ bị người đứng vây quanh, lò lửa hừng hực, khói nhẹ bốc lên. Một trận gió đêm phát qua, đưa tới hương thơm quen thuộc khiến người ta thêm đến nước dãi chảy ba thước. Hai tròng mắt Đường Đường sáng ngời, bước vọt qua, “Cho ta hai chuỗi, thật nóng, thật mới nha!”

“Xong rồi đây!” Tiếng người bán hàng vui sướng khoa trương đáp lại, Tùy Hi đang đứng dưới mái hiên sắc mặt biến đổi, lập tức biến mất hành tung. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 27: Lệnh Vương

Edit: Trần

“Tùy Hi, Tùy Hi!” Hưng phấn kêu to, Đường Đường cầm hai chuỗi không rõ là vật gì đen tuyền, thoắt hoặc còn nhỏ từng giọt, về mặt cười chói mắt đi đến bên Tùy Hi.

“Đường Đường!” Cúi đầu, nhìn vàng trán Đường Đường thắm một tầng mồ hôi, Tùy Hi cười dị thường âm áp.

Cái kiểu tươi cười này Đường Đường từng gặp qua, là khuôn mặt tươi cười lúc hắc cười với Mâu Chân, đẹp trai chết người a!

“Hey, đừng có cười như thế với ta, cẩn thận ta yêu ngươi a!” Trên mặt nóng lên, Đường Đường phô trương thanh thế nhe răng, cảm vật trong tay đưa lên, cười đến tà ác: “Cho ngươi!”

“Đây là cái gì?” Ghét bỏ nhũ mào, Tùy Hi mặc dù tiếp nhận nhưng lại duỗi tay đưa ra rất xa.

“Chao!” Há mồm cắn tiếp một miếng nữa, Đường Đường hạnh phúc thò ra một hơi mùi hôi, “Ừ, nhân gian cực phẩm a! Không nghĩ tới nơi này cũng có chao.” (Chao là một món ăn làm từ đậu phụ lên men, có mùi hôi).

Mặt mũi tái xanh, Tùy Hi miễn cưỡng cười đem chuỗi của mình đưa qua: “Thích ăn như thế, vậy chuỗi này cũng cho ngươi đi!”

“Vậy sao được!” Mặt hạnh hiện lên quang mang bốn cột, Đường Đường nắm mũi Tùy Hi, hét lớn: “Một hơi thôi, ta cam đoan chỉ cần một hơi ngươi sẽ yêu mùi hôi của chuỗi này!”

Chần chờ đối diện với cặp mắt kiên định của Đường Đường, Tùy Hi cười khổ một chút, mang theo quyết tâm xả thân vì nghĩa mở miệng. ...

“Hô.....”

“Sao rồi?” Buông tay ra, Đường Đường cười đến hai tròng mắt đầy sao.

“Ăn thật ngon!” Cao giọng khen thưởng, Tùy Hi thuần thực xử lý chuỗi của mình, hai người nhìn nhau cười to, tiếng cười thống khoái cắt qua bầu trời đêm, cũng chấn động một hồ nước ở chỗ xa xôi khác.

“Ào!” Một tiếng nước chảy, nam tử bước ra từ trong nước, thân hình cao lớn tựa như bức tượng điêu khắc hoàn mỹ nhất, mái tóc dài trắng như tuyết tản mạn sau người, dưới ánh trăng sáng lên ánh bạc huyền bí.

Bọt nước trong suốt từ ngũ quan tuần mỹ như được trạm chỗ mà chảy xuống, lăn qua lồng ngực rộng lớn, bờ vai rắn chắc rồi đến vùng thắt lưng không có một chút sọc lõm nào, đến cặp đùi thon dài chậm rãi nhỏ xuống, lưu luyến mà rơi trên mặt đất, hình thành một vòng sáng nhỏ, như giọt lệ tiếc hận (Trần: Edit đoạn này mà phải bịt máu mũi >”<.)

Cánh tay dài nâng lên, bàn tay to giữa hư không khẽ xoay, một kiện trường bào màu đen vô thanh vô tức bay tới, rơi vào lòng bàn tay nam tử, nhẹ nhàng xoay tròn rồi bao lấy thân hình hoàn mỹ, ung dung mà tiêu sái.

Ngẩng đầu nhìn qua mười nữ nhân tuyệt sắc đi lên hành lang màu đen, nam tử chỉ là hồ hững hờ ở đằng trước, căn bản không lưu ý đến ánh mắt bao hàm cả hưng phấn lẫn oán và mỉa của những nữ nhân này, ngược lại chỉ nghĩ đến một màn vừa nhìn thấy trong Thủy Kính - - -

Khuôn mặt tươi cười của Tùy Hi và nhân loại kia, bữa bãi vui sướng khiến cho Thủy Kính vốn trong trẻo lạnh lùng đều nổi lên gợn sóng, sau đó không có cách nào truyền lại hình ảnh rõ ràng.

Cánh cửa điện vừa dày vừa nặng mở ra, tiếng vọng sau hồi lâu mới nghe thấy. Hiên Viên Hận Thiên trong bóng đêm lạnh lẽo mà yên tĩnh ngồi xuống.

Đã bao lâu? Hơn một ngàn năm đi!

Từ khi Tùy Hi theo mình chuyển thế sang kiếp khác chưa từng cười như vậy, thuần túy mà cười, khoái hoạt không chút ưu phiền.

“Tôn Đường Đường!” Lãnh mâu nheo lại, một chương khẽ chém ra, cửa điện ầm ầm khép lại, khiến cho ánh sáng và ấm áp thoáng chốc bị ngăn cách bên ngoài cửa.

Không thể dễ dàng ở bên cạnh Tùy Hi được nữa!

Lực ảnh hưởng của nàng đã vượt qua sự tưởng tượng của chính mình, khiến cho Tùy Hi một lần lại một lần xuất hiện khác thường, thậm chí ngay tại lúc chấp hành mệnh lệnh của mình, lần đầu tiên xuất hiện — do dự!

Đưa tay chống đầu, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng mở miệng: “Tùy Hi, ngay lập tức mang Tôn Đường Đường quay lại, đưa về đại điện!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Do Dự

Edit: Trần.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại, Tùy Hi kinh ngạc đứng tại chỗ.

“Sao thế?” Dừng bước quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười không rõ của Đường Đường dưới ánh đèn ban đêm hung hăng đập vào mắt Tùy Hi.

Trầm mặc, là không biết nên trả lời thế nào, hàng mi Tùy Hi gất gao nhắm lại.

Phải nàng mang về sao, Vương?

Nếu vừa rồi nàng không nói những lời kia, nếu vừa rồi nàng không kiên quyết quay đầu lại tìm hắn, vậy thì Tùy Hi còn có thể là Tùy Hi trước đây.

Chỉ cần là mệnh lệnh của Vương, cho dù là khó khăn thế nào, nguy hiểm thế nào, hắn cũng không chút do dự mà chấp hành! Chỉ là tình huống hiện tại — — hình như là không thể!

“Tùy Hi?” Nhìn Tùy Hi trầm mặc không nói, Đường Đường kinh ngạc giương mi. Đến tột cùng là hắn đang suy nghĩ gì, nghĩ đến chuyên chú mà ngưng trọng như vậy. Chẳng lẽ là đang hỏi quan hệ giữa loài người và vũ trụ? Quá sâu sắc đi! (=.=”)

“Đường Đường!” Thở dài thật sâu, Tùy Hi tránh đi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Đường Đường, “Có mệt không? Chúng ta về thôi!”

“Được!” Vừa nhấc cánh tay chờ Tùy Hi nắm lấy, đôi mắt hạnh của Đường Đường sáng lấp lánh cười nói: “Có phải là sợ đi quá lâu, Máu Chân sẽ mất

hứng phải không?”

“Ha ha – -” Miễn cưỡng cười, Tùy Hi nắm lấy cánh tay Đường Đường, khoe miệng khê cong hàm chứa nét treu ghẹo bướng bỉnh khiến người ta mặt đỏ tim đập, “Ta công ngươi được không?”

“A?” Ánh sáng quá chói mắt, không đợi Đường Đường kịp phản ứng, cả người đã nằm trên lưng Tùy Hi.

Gió mát, trăng thanh, ngọn đèn đường và bóng người, soái ca công minh theo đúng phong cách cổ xưa chậm rãi mà đi ở ngã tư đường, đây là cảnh tượng mỹ lệ nhất trong mộng ảo suốt hai mươi bốn năm qua của Đường Đường, chỉ là – -

“Tùy, Tùy Hi,” mặt đỏ như xung huyết, tim đập như sét đánh, Đường Đường nói năng lộn xộn hỏi ra một vấn đề rất đáng kinh sợ, rất kinh sợ: “Thất lung của ngươi vẫn tốt chứ?”

Yên lặng một hồi, Đường Đường hận không thể tát vào miệng mình, không nói lời nào sẽ chết sao, sát phong cảnh!

“Ha ha ha ha...” Thanh âm cười khê mang đầy ý cười vang lên, Tùy Hi khê nâng Đường Đường lên một chút, ngẩng đầu cất bước đi về phía trước.

Không vận khởi ma công trực tiếp mang nàng về từ Nhân Gian giới, cũng không vâng theo mệnh lệnh của Vương phải lập tức mang nàng về, bởi vì có cảm giác không thoải, như thể sau lần này, là thật sự phải đưa nàng đi.

Từ nay về sau, nàng là nàng, mà mình là mình, sẽ không bao giờ còn thời gian vui vẻ không lo nghĩ như đêm nay nữa.

“Tùy Hi!” Ghé vào trên lưng Tùy Hi, Đường Đường rốt cục cũng khôi phục như bình thường, lại đột nhiên có loại xúc động muốn kể hết mọi thứ. Tựa hồ như cái kế hoạch chạy trốn không thể thực hiện kia, mặc dù là phải cất giấu trong lòng, thế nhưng đối với Tùy Hi mà nói cũng là một loại khinh nhờn, là sự khinh nhờn đối với bằng hữu.

Nắm chặt cánh tay, Đường Đường lắp bắp nói: “Ta – - kì thật vừa rồi là ta muốn trốn, trốn không theo ngươi quay trở lại Ma giới!”

“Ta biết!” Không quay đầu lại, khoe miệng Tùy Hi giương cang cao, nếu không cần phải đối diện với đôi mắt hạnh đầy tín nhiệm kia, tựa hồ nói chuyện có thể dễ dàng, thẳng thắn thông dong hơn chút.

“Ngươi biết?” Kinh ngạc ngẩng đầu, lại lập tức thoải mái nằm úp sấp, Đường Đường cười hi hi ha ha nói: “Đúng vậy a! Đâu có chuyện gì có thể giấu diếm được Tùy Hi đại nhân anh minh thần võ, cái thể vô song của chúng ta đâu? Là ta ngốc!”

Hơi hơi nghiêng đầu, Tùy Hi cảm giác được những sợi tóc mềm mại của Đường Đường cọ cọ trên cổ mình, giống như cọ đến trong lòng, mềm mềm lại ngứa ngứa!

“Vì sao lại quay lại?”

“Bởi vì ngươi đã cứu ta, bởi vì ngươi đối tốt với ta, cho nên mặc kệ ngươi là người, là ma, là tiên hay yêu, Tôn Đường Đường ta đều nhận định ngươi là bằng hữu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Động Tình

Edit: Trần

Tuyên thệ đầy hào hùng xong, Đường Đường lại lặng lẽ bổ sung thêm một câu trong lòng: “Nếu không phải ngươi sớm có bạn gái xinh đẹp đỉnh kiêu kiêu*, ta còn muốn khiến ngươi trở thành boyfriend a! (Trần: Đỉnh nghĩa là đỉnh, ngon, nhô lên, kiêu nghĩa là vênh lên, khu, đại ý ở đây nghĩa là đang ám chỉ bộ ngực ORZ).

Nói xong, tâm cũng thoải mái không ít, Đường Đường bắt đầu một môi ghé vào lưng Tùy Hi.

“Tùy Hi, ta mệt quá!”

“Đường Đường, đừng ngủ vội!” Mày khê nhăn, Tùy Hi đưa mắt nhìn về phương xa. Sau khi trở về, chờ đợi nàng sẽ là điều gì?

Vương cứu nàng, nhưng lại luôn đề phòng nàng, thậm chí còn mệnh lệnh cho mình giết nàng, giờ lại sai mình đem nàng về.

Làm việc luôn quả quyết, thế nhưng Vương cư nhiên vì nàng mà phá lệ, đến tột cùng nàng là ai? Nàng rốt cuộc có bí mật không thể tường tượng được như thế nào? Vì sao Vương lại đối với một người bình thường kĩ càng đến thế?

Trái tim, bị bao trong một mớ bông bong phân không ra đầu đuôi, Tùy Hi lo lắng thờ dài nói: “Đường Đường, sau khi trở về ta sẽ dẫn ngươi đi gặp Vương!”

“Vương? Vương của các ngươi – - Ma Vương?” Trong lòng rung mình, buồn ngủ cũng biến mất, Đường Đường khẩn trương ngóc đầu dậy, “Vì sao muốn dẫn ta đi gặp hắn?”

“Mệnh lệnh của Vương” Trả lời thể ngắn gọn hơn, lại cũng không thể giải thích nghi vấn đồng thời tồn tại trong đáy lòng hai người, Tùy Hi chỉ nhẹ giọng trấn an một câu: “Ngủ đi! Khi nào nhìn thấy Vương ngươi nhất định sẽ cao hứng. Nhất định!”

Trăng lạnh, gió nhẹ, mùi hoa yên tĩnh.

Một tòa đại điện to lớn, trong bóng đêm bao phủ lại càng có vẻ hùng tráng thâm nghiêm. Nhưng như thể có một bức tường vô hình đem gió nhẹ cùng mùi hoa đều ngăn lại bên ngoài điện, chỉ còn lại một hơi thở lạnh lẽo mà tĩnh mịch xoay quanh bốn phía đại điện, làm người ta cảm thấy áp lực.

Toàn bộ thế giới ở trong này bị phân ra thành hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Một bên là có gió, có mây, có trăng có hương hoa trong đêm, mà bên còn lại là không khí trầm lắng, hắc ám tuyệt đối và tĩnh mịch lạnh như băng, giống như là một thế giới bị âm áp và ánh sáng từ bỏ vậy.

“Tùy Hi!” Giọng nữ ôn nhu phá vỡ yên lặng như bị nguyên rùa, một thân ảnh màu trắng óng nhuận đột nhiên hiện ra ở chỗ phân cách, đón nhận thân ảnh đi tới đứng trước.

Bóng dáng đằng trước có chút mập mạp, đến gần mới nhìn rõ, là nam tử cồng trên lưng một nữ tử đang ngủ say chậm rãi đi tới.

“Mâu chân!” Ánh mắt Tùy Hi khẽ xao động, vẻ mặt tươi cười tràn ra, “Ta quên mất, tháng này là đến ngươi làm Trị túc quan!”

“Đúng vậy a!” Cười dịu dàng, khuôn mặt tươi cười của Mâu Chân giống như mặt trăng mềm mại, đẹp như mộng ảo.

Nhìn Đường Đường đang ngủ say, lại ngẩng đầu nhìn sang Tùy Hi, trong mắt Mâu Chân hiện ra tia nhìn sáng tỏ, nhẹ giọng nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ trông coi nàng!”

“Xin nhờ ngươi!” Không khách sáo, Tùy Hi cười như trút được gánh nặng, mang theo vài phần lo lắng và quyến luyến.

“Tùy Hi!” Đôi mi dịu dàng như khói nhẹ khẽ nhấc lên, Mâu Chân đưa tay xoa ngực trái của Tùy Hi, cảm giác nhịp đập của trái tim hần dưới bàn tay mình không giống trong dĩ vãng, “Ngươi – - động tình?”

“Vương lệnh cho ta mang nàng đến đại điện!” Không thừa nhận, cũng không phủ nhận, Tùy Hi vòng qua Mâu Chân đi vào đại điện, cho đến khi cả người chìm trong bóng tối, đôi thùy mâu mới nổi nên tầng tầng lớp lớp gọn xóng phức tạp, như con cá nhỏ giữa tầng tầng lớp lớp gọn sóng.

“Tùy Hi!” Nhìn bóng lưng Tùy Hi, Mâu Chân phát ra một tiếng thở dài thật sâu, tiếng than trong bóng đêm như có sức nặng, theo gió cuốn thật xa.

“Vương lệnh cho ngươi mang Tôn cô nương đến Tây điện, sau đó – - ngay lập tức lĩnh ba ngàn ma chúng chạy tới Bắc Ma Vực, chuẩn bị cho ba ngày sau khai chiến!”

“Ngay lập tức?”

“Ngay lập tức!” Lại là thờ dài, Mâu Chân cúi đầu nói: “Ngươi đừng quên, nàng là do Vương cứu về! Huống chi, nàng là nhân loại, lại không muốn tu ma – - !”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Tình Kiếp

Edit: Trần

“Mâu Chân! Quả quyết mở miệng cắt ngang lời Mâu Chân, Tùy Hi không quay đầu lại, chỉ là chậm rãi nói: “Người khác không biết, chẳng lẽ ngươi cũng không biết sao?”

Ngạc nhiên dừng lại, Mâu Chân trầm mặc, gương mặt xinh đẹp như ánh trăng tịch mịch mà lạnh lẽo trong nước hồ thu, nổi lên ưu thương mà lạnh lùng

trong treo khiến người ta không thể nào giải thích

“Đúng vậy, sao ta lại không biết?” Mím cười chua chát, trước mắt Mâu Chân tựa hồ hiện ra một đạo thân ảnh thanh dật, sạch như liên, thanh như tuyết, đôi mắt cười ôn nhuận, ánh nhìn ôn nhuận –

“Tại hạ Mặc Phong, xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?”

“Trúc Vũ, ta tên Trúc Vũ!”

Trúc điệp khinh vũ* (lá trúc nhẹ múa), bạch y tung bay, bởi vì một lần gặp nhau kia, từ đó về sau, Mâu Chân Lân Đà đã không còn là Mâu Chân Lân Đà, nàng là Trúc Vũ, tâm đã động, chỉ còn là một nữ tử bình thường.

Nàng là một trong ngũ đại tùy thị* của Ma Vương, dung mạo như thiên tiên, tính về bày trận, chủng phong trong phút chốc có thể lấy đi sinh mệnh của vạn vật, nhưng nàng cũng chưa từng lạm sát kẻ vô tội, lại càng không bao giờ khi dễ kẻ yếu. (tùy thị: hầu cận)

Ma tuy rằng không khổng thất tình, không liêm tư dục, nhưng ma cũng có tâm, cũng hữu tình!

Ngày đó vì cứu một nhân loại vô tội không cần thận roi vào phê hồn trận, nàng không tiếc chính mình bị trận pháp của mình phản phê gây thương tích. Ma hán, một tu tiên đệ tử có tấm lòng thương xót lại ra tay cứu nàng.

Ba ngày trong rừng trúc, hán chữa thương cho nàng, nàng nghe hán giảng đạo, hán khuyên nàng vứt bỏ tu ma, nàng chỉ cười nhạt cho qua.

Nàng là thiên ma chuyển sinh theo Vương, căn bản không tồn tại vấn đề vứt bỏ hay không! Khoảng cách giữa nàng và hán chính là trời và đất, núi và biển, có thể cùng mong nhớ, tương tư, nhưng lại không thể gần nhau!

Ba ngày sau rời đi khỏi rừng trúc, hán vẫn là hán, là đại đệ tử của chủng môn Tiên Linh đảo, mà nàng vẫn là nàng, Mâu Chân Lân Đà tùy thị của Ma Vương

Nàng đem hán khắc thật sâu ở trong lòng, vì hán mà lấy tên Trúc Vũ, vì hán mà hiển lộ hết duyên hoa, bỏ đi vẻ khúm núm, lộ ra phong tư bất đồng hoàn toàn so với các ma nữ khác, chỉ là –

Nguyên nhân, động tình. Mặc Phong, chàng có còn ghi nhớ Trúc Vũ trong lòng?

Phong xuy trúc điêu, trúc ảnh bà sa, hữu phong tài hữu vũ, vô phong, tiện dã vô – trúc vũ liễu! (Gió thổi trúc lay, bóng trúc che phủ, có gió mới múa, không gió, cũng sẽ không có trúc múa. Trần: tớ k muốn dịch câu này, vì đây là phép ẩn dụ giữa tên của a ấy là Phong và tên giả của c ấy là Trúc Vũ).

Khỏe miệng mang theo tia mỉm cười ưu thương, thân ảnh Mâu Chân dần dần nhạt đi, giống như hóa vào ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng.

Nếu người và ma mến nhau chính là một trường kiếp nạn, vậy tiên cùng ma? Chi sợ là một trường họa kiếp đi! (họa kiếp: tai họa lớn).

Tùy Hi, hán vẫn luôn biết bí mật của mình, nhưng hán lại chưa từng nói gì nhiều, chỉ luôn giúp mình giữ gìn bí mật này.

Mà nay, nếu Đường Đường đã là bí mật của hán, là kiếp số của hán, như vậy, có lẽ cũng chỉ có hán là rõ ràng, một kiếp này, đến tốt cùng là may mắn hay là bất hạnh?

Vô cực, phái sinh vạn vật chi bản thể, dĩ kỳ vô vị, vô xú, vô thanh, vô sắc, vô thủy, vô chung, vô khả chi danh, cố viết vô cực.

(Vô cực, sinh ra bản thể của vạn vật, dĩ kỳ vô vị (không mùi vị), vô xú (không thối), vô thanh (không tiếng động), vô sắc (không màu sắc), vô thủy (không có bắt đầu), vô chung (không có kết thúc), vô khả chi danh (không thể đề tên), cố viết vô cực. (vì thế mới gọi là vô cực)).

Đại diện chìm trong bóng đen, bóng tối dày đặc, như người bị ngủ đông trong bóng đêm, hai tròng mắt lạnh như băng, như mặt hồ đóng băng, vô tình mà vắng lặng.

“Tùy Hi đi rồi?” Thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong đại điện, mang theo hơi thở lạnh như băng.

“Vâng!”

Nhẹ giọng trả lời, Mâu Chân cung kính cúi thấp đầu.

Một mảnh trầm mặc, giống như thời gian đều bị ngưng trệ lại, Mâu Chân nín thở ngưng thần mà đứng, đợi mệnh lệnh tiếp theo của Vương. Điều này như đã thành thói quen, chỉ cần đứng trước mặt của Vương, tựa hồ ngay cả tiếng tim đập cũng đều phải cố gắng nhỏ hơn so với bình thường.

“Tùy Hi!” Giọng nữ mờ mịt đột nhiên vang lên, đánh vỡ tĩnh mịch làm người ta hít thở không thông trong điện, giống như gần bên tai, lại giống như cách xa ngàn dặm, là Đường Đường.

“Ngươi đi đi!” Ánh mắt nhìn qua Mâu Chân, mặt Hiên Viên Hận Thiên trầm như nước, hi vọng khó dò.

“Vâng!” Khom người trả lời, Mâu Chân xoay người đi về phía Tây Thiên Điện.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Vô Cực Điện

Edit: Trần

Ngồi một mình trong bóng đêm, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi đưa tay xoa cánh tay phải.

Không biết là vì nguyên nhân gì, tối nay, Đế Thiên vốn vẫn ẩn trong cánh tay liên tục hưng phấn, phần kích đến nỗi thân kiểm từng đợt nóng lên, nhưng không có làm bỏng da thịt, mà ngược lại rất ấm áp thoải mái.

Trong đôi lãnh mâu rốt cuộc nổi lên một tia dao động rất nhỏ, nhẹ đến nỗi không thể quan sát, lại thoáng nhanh trong giây lát rồi biến mất. Lúc nâng mắt lên lần nữa đã khôi phục trầm định lãnh khốc lúc trước, trong lãnh khốc mang theo cả đen tối và quyết tuyệt.

Ba ngày, thời gian còn ba ngày!

Ba ngày nay vừa hay có thể tìm hiểu một chút, rốt cuộc là điều gì có thể ảnh hưởng đến Đế thiên? Là bởi vì hưng phấn trước khi đại chiến, hay là vì ...

“Tùy Hi?” Mờ mịt ngồi trên giường đá, Đường Đường quay đầu đánh giá bốn phía xung quanh.

Dùng những khối đá cẩm thạch màu đen giống nhau xây thành căn phòng này, nơi này giống như một hòn đảo biệt lập mang đến cảm giác cô quạnh buốt giá, như thể toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình mình, một người duy nhất còn có thể hô hấp, có thể nói chuyện, có thể cô độc, và còn sợ chỉ mình còn sống.

Cảm giác trống không trong lòng khiến nàng cảm thấy có chút hốt hoảng, Đường Đường nhảy xuống giường đi tới bên cạnh cửa sổ duy nhất trong phòng.

Một dãy cung điện đen sẫm trùng điệp, khí thế khoáng đạt ánh vào mi mắt, mái cong đầu cung*, hùng vĩ đồ sộ, nói vậy nơi này là một tòa điện các tương đối không lồ.

(Đầu cung: một loại kết cấu kiến trúc đặc biệt của kiến trúc Trung hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu)

Nhìn chỗ xa xôi ngoài điện, hình như có một đường phân cách vô hình, ngăn cách một bên là một mảng cây xanh tươi tốt, trăm hoa khoe sắc rực rỡ, cảnh đẹp tự nhiên, một bên là điện các trang nghiêm đường hoàng. Một bên là ôn nhu, một bên là mạnh mẽ, đẹp thì đẹp thật, nhưng có chút không hòa hợp, gần như không hề hợp nhau.

“Tôn cô nương!” Tiếng gọi ôn nhu đánh vỡ tĩnh mịch khiến người ta rợn cả tóc gáy, Đường Đường nghe thấy tiếng gọi quay đầu lại, nhìn thấy Mâu Chân tươi cười dịu dàng đang đứng cạnh cánh cửa.

“Mâu Chân!” Mắt sáng ngời, Đường Đường giống như người khách lữ hành độc hành trên sa mạc, giữa lúc sắp chết vì khát lại đột nhiên gặp được nguồn nước, kích động đến hận không thể tự mình ôm chặt lấy Mâu Chân một hồi.

“Mâu Chân, đây là chỗ nào a? Tùy Hi đâu? Hắn không phải đã nói dẫn ta đi gặp Vương của các người sao?”

“Nơi này là Vô Cực điện, là đại điện của Vương.” Hé miệng cười, Mâu Chân ôn nhu nói: “Tùy Hi có việc phải ly khai, mà Vương cũng có việc, chỉ sợ trong mấy ngày này sẽ không rảnh gặp người!”

“Không sao!” Nhún vai tỏ vẻ không vấn đề gì, Đường Đường không có hứng thú đi gặp vị Ma Vương nào đó đâu! Việc nàng muốn nhất bây giờ, là nhanh chóng rời khỏi cái chỗ quỷ quái này, rời xa cái điện các vô cùng tĩnh mịch có thể khiến người ta sinh ra áp lực thành bị thần kinh này.

“Nếu không cần phải gặp Vương của các người, ta có thể đi được rồi?” Hưng phấn cười toét miệng, Đường Đường xoay người chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc.

“Tôn cô nương, Vương lệnh cho người ở lại chỗ này!” Mắt đẹp đảo qua, Mâu Chân nhìn thấy trên chiếc bàn phía sau Đường Đường bày vài cái nhân mạ, trong đó có một cái giống như bản thu nhỏ của Tùy Hi, giữa đầu, khoanh tay, cười buồn bã mà sáng sủa, đó là khuôn mặt tươi cười từ rất lâu không còn được nhìn thấy của Tùy Hi, quen thuộc đến khiến cho người ta đau lòng, rồi lại xa lạ giống như trí nhớ của kiếp trước.

“Ở chỗ này?” Mắt hạnh tròn tròn, vẻ mặt Đường Đường đầy biểu tình bị dọa đến kinh sợ, sau một lúc lâu sau mới lắp ba lắp bắp từ chối: “Này ~ nơi này là hoàng cung a! Ta mà ở chỗ này có chút không hay đi?”

“Tôn cô nương xin yên tâm!” Lòng mày khẽ nhếch, giống như dáng nghiêng nghiêng của ngọn núi phía xa, Mâu Chân ôn nhu trấn an: “Đây là mệnh lệnh của Vương, người xin cứ an tâm ở lại chỗ này đi! Tháng tới này là đến phiên ta làm trị túc quan, có việc gì người cứ gọi ta! (Trị túc quan: chức quan trông coi việc ban đêm ở hoàng cung)

“Trị túc quan?” Đáo tròn mắt, Đường Đường cuối cùng cũng đã hiểu, nàng ở lại vẫn phải ở, mà không muốn cũng phải ở lại, đây chính là — lệnh vua!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Đường Đường Thỉnh Cầu

Edit: Trần

“Bất đắc dĩ bữu môi, Đường Đường cười đến lộ ra hai chiếc răng nanh, hé ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, “Mâu Chân, nếu không thì để cho ta giúp người làm chút việc đi! Dù sao cũng quá nhàn rồi, vừa hay người có thể nói cho ta nơi này có cái gì... cần phải kiêng kị. Ví dụ như buổi tối không thể tùy tiện đi ra ngoài, nghe được thanh âm kì quái gì cũng ngàn vạn lần không được để ý tới! Còn có còn có, có phải có cả những chỗ cấm cung biệt viện trăm triệu lần không thể đi vào, nếu không sẽ bị giết người diệt khẩu, đốt xác ném xuống biển...”

“Tôn cô nương!” Bất cười, Mâu Chân thật sự không nhịn được.

Nếu nói là Đường Đường lo lắng gặp phải tai họa, điều đó hiển nhiên là tuyệt đối chính xác, nhưng vấn đề nàng hỏi lại quá ngây thơ, khờ dại đến mức ngu xuẩn!

Vô Cực điện, là nơi vô cùng thần bí, im lặng tuyệt đối, nơi khiến cho chúng sinh lục giới nghe thấy mà biến sắc.

Trừ bỏ ma vương, ngũ đại hầu cận và những thị nữ thân cận, cho dù mà Ma chúng đã tu hành ngàn năm ở Ma giới muốn nhìn nén đều là nơi thứ nhất, chứ đừng nói là tùy ý tiến nhập.

Bất kể là người tu tiên có tu vi cao thâm cỡ nào, hay là yêu vật ngả ngón cuồng vọng không biết trời cao đất dày, nếu muốn tự tiện xông vào Vô Cực điện, chỉ cần cách ngoài đại điện sẽ bị Huyết Hồn ma trận do vương tự tay bày ra thôn tính, rơi vào kết cục hồn phi phách tán!

Nơi này u ám như một mảnh tử địa, mà ngay cả chim muông hay côn trùng bốn phía đại điện cũng bị ma khí bá đạo của vương làm kinh sợ, không dám phát ra một tiếng gáy, chỗ nào dám phát ra thanh âm kì quái? (Đương nhiên, trừ bỏ hai lần Đường Đường sử dụng thần giao cách cảm bị thất bại- lòi tác giả)

Mà Tôn Đường Đường nàng là nhân loại đầu tiên có thể vào đại điện, cũng là vì mệnh lệnh của vua mới có thể tới đây, cho nên nàng mới có thể bình an vô sự.

Nhưng nếu chỉ bằng sức của nàng là một nữ tử loài người không hề có chút tu vi nào, dù là nghĩ muốn ở trong đại điện tùy tiện đi lại đều không có khả năng, vì căn bản nàng không thể xuyên qua được kết giới cực mạnh có trong điện.

Khóe môi cong cong, Mâu Chân buồn cười nhìn vẻ mặt giả bộ đáng thương của Đường Đường, không khỏi nghĩ tới vẻ mặt có chút không thoải mái trước khi chia tay của Tùy Hi.

Nếu như có thể, có lẽ hẳn càng hi vọng biến thành tượng đất kia, tự mình ở lại đây bảo hộ cho nàng!

Sâu kín thờ dài một tiếng, Mâu Chân trong lòng thầm đưa ra quyết định. Có lẽ, nên kiếm cho Đường Đường chút việc để làm cũng tốt!

Dù sao, nàng đã từng dễ dàng phá giải mị hồn thuật của Thường Túy, lại trong mấy chục ngày ngăn ngừa linh hội được thần giao cách cảm bậc sơ cấp cho nên, nàng không phải là một nhân loại bình thường khiến người ta bất lo.

Một gian phòng rộng lớn trông giống như lễ đường, cả phòng rực rỡ muôn màu, các loại đèn đầy ắp và đồ sộ.

Một loạt giá gỗ thật lớn xếp cạnh nhau, những chiếc đèn cổ xinh đẹp lóa mắt.

Từ ngăn tủ dưới xếp chồng dần dần lên đến ngăn tủ trên đỉnh, từ trên nền đá cẩm thạch xếp chồng đến chạm được trần nhà.

Vàng, bạc, đồng, thiếc, lớn, nhỏ, vừa phải, để chứa dạ mình châu, hay cắm nến, đựng dầu thắp đèn, chạm vàng, khắc bạc, khắc hoa, sơn son, Đường Đường nhìn đến nổi đầu vàng mắt hoa, nghĩ thầm “Sớm biết vậy thì chẳng đi kiếm mấy tảng đá vỡ vụn làm gì a? Đến đây trộm đèn, tùy tiện trộm một cái cầm ra ngoài cũng có thể đổi được trăm tám mươi hai lượng!”

“Tôn cô nương, người giúp ta lau chùi, dọn dẹp những chiếc đèn này được chứ?” Cười tủm tỉm nhìn Đường Đường, khuôn mặt Mâu Chân tươi cười dịu dàng như nước, nhưng lần đầu Đường Đường cảm nhận nàng quả chính là một ma nữ.

Một phòng đầy đèn như thế này, lau thì tới lúc địa cầu hủy diệt mất, chẳng lẽ những thời giờ đa dạng của Tôn Đường Đường nàng đều sẽ phải ở trong này cùng với thanh đăng làm bạn, cô đơn yên tĩnh cả một đời sao?

Một trận kinh ngạc chấn động qua đi, Đường Đường dường như mơ hồ thấy mình hóa thành một bà lão tóc bạc da nhăn, dáng người còng xuống, còn cổ tinh lại vẫn mặc một thân quần lụa mỏng màu thủy lam, mười ngón tay gấp lại cầm lấy một cái khăn lau rách, cầm một cái đèn nhỏ không ngừng lau a lau . . .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 33: Tai Nạn

Edit: Tiểu Trần

“A~~” Hoảng sợ tròn tròn mắt, Đường Đường túm lấy ống tay áo Mâu Chân, “Mâu Chân, Mâu đại cô nãi nãi, người sẽ không thật sự muốn ta lau hết toàn bộ đèn ở đây chứ?”

“Không cần!” Cười đậm mực, thân ảnh Mâu Chân đột nhiên trở nên mơ hồ, thanh âm cũng bắt đầu trở nên xa xôi, “Người muốn lau thì lau, không lau thì nghỉ ngơi, dù sao cũng không vội~~”

“Mâu Chân! Mâu Chân~~” Trợn mắt há hốc mồm nhìn Mâu Chân dần dần tiêu thất vào hư không, Đường Đường hung hăng dậm chân, đau nhức mắng một câu: “Không có việc gì tự dưng ân cần làm gì cơ chứ! Ngu ngốc!* (tớ đoán nó là một tiếng chửi thề, 该, ai biết chỉ tớ nhé :))

“Người bảo nàng đi lau đèn?”

“Đúng vậy! Ty chức nghĩ nên kiểm chút việc cho nàng làm, có lẽ để Tôn cô nương ngáy ngốc thì an tâm hơn!

Một hồi tiếng gọn nước vang lên, tay Hiên Viên Hận Thiên xẹt qua mặt nước, vô số bọt nước bám trên tay bị vỡ tan trên mặt nước, làm nổi lên nhiều gợn sóng nhỏ.

Một vầng sáng kì dị đột nhiên lộ ra từ trong nước, dường như có ngọn lửa thiêu đốt ở bên dưới mặt nước, vầng sáng kì dị hắt ánh sáng lên mặt Hiên Viên Hận Thiên, chiếu vào một đôi mắt so với núi xa, hàn đàm còn lạnh hơn. . .

“Lách cách! Rầm rầm~~”

“Ai u, ta kháo!”

Thanh âm ồn ào theo gợn nước truyền đến, đôi mày kiếm của Hiên Viên Hận Thiên khẽ nhíu lại, giữa đôi lông mày bỗng dung hiện lên một tia sáng khác thường. . .

Trong Thủy kính, khuôn mặt Tôn Đường Đường dính đầy dầu đang ôm đầu chạy như chuột để tránh những ngọn đèn ở trên cao.

Một chiếc đèn bằng đồng từ trên giá cao nện xuống, mỗi lần đều suýt chút nữa là nện vào người Đường Đường.

Mà Tôn Đường Đường đã sớm bị “Loạn Đăng trận” làm mất đi lí trí, tựa như một chú mèo hoang nhỏ bị cháy lông ở giữa những giá đèn điên cuồng tránh né lung tung.

Kì thật, ngay cả bản thân Đường Đường cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra. Nàng chỉ là “nhẹ nhàng” đập một cái giá đèn cho hả giận, lại không ngờ cái giá đó trông cao lớn đồ sộ thế mà không còn dùng được, ngay lập tức nghiêng về bên phải một cái – - ngã xuống.

Tai nạn bắt đầu!

Giá đèn bị Đường Đường đập ngã dùng một tư thế cực kì sắc bén và hung hãn ngã về phía một giá khác, lập tức chúng tựa như những quân bài domino, giá đèn cả một phòng bắt đầu đổ hết xuống.

Thấy mọi thứ sắp sửa đổ xuống hết, Đường Đường đương nhiên không anh dũng như vậy, thấy mình chỉ là một con kiến hôi, đi ngăn cản tai nạn chỉ làm cho nó càng kinh khủng hơn, cho nên phản ứng thứ nhất cũng là duy nhất của nàng chính là: “Chạy a! Chỉ vì mấy cái cốc đèn vớ vẩn này, chẳng lẽ còn muốn lão nương hi sinh thân mình hay sao?”

Hai chân vội chạy trốn nhanh như bay, Đường Đường một bên nước mắt như bão táp, một bên âm thầm cảm thán, vốn tưởng rằng phải dùng thời gian cả đời để ở trong này lau đèn, lại không nghĩ rằng chỉ dùng chưa đến ba phút đồng hồ đã làm hỏng cả một phòng chứa đèn. Không biết vị ma vương chưa từng gặp mặt kia có khi nào trực tiếp tóm lấy nàng, làm thành một chiếc đèn lồng mới mẻ bằng da người?

Đang cảm thấy kinh khủng, đột nhiên Đường Đường vấp chân một cái, cả thân thể nhất thời bay thẳng lên rồi sau đó ngã thật mạnh trên mặt đất.

Họa vô đơn chí, một giá đèn cuối cùng ầm ầm đổ xuống, một chiếc đèn bị quăng ra không nghiêng lệch đi đâu được gõ mạnh lên ót Đường Đường, đầu thấp ở trong đèn bắn lên môi, đầy trên khuôn mặt của nàng.

Kêu một tiếng yếu ớt, Đường Đường nằm trên mặt đất tứ chi vô lực, ngay sau đó lặng như vũng bùn, dường như không bao giờ... cử động nữa.

Trong yên tĩnh tuyệt đối, Hiên Viên Hận Thiên yên lặng chăm chú nhìn vào mặt nước, không quá xác định nữ nhân kia có phải đã chết không, nhưng trong lồng ngực cảm thấy có chút kì quái, tựa hồ không hy vọng nàng cứ như vậy mặc danh kì diệu mà chết.

Cho dù muốn chết, cũng phải chờ hẳn biết rõ sự khác thường của Đế Thiên cùng nàng có quan hệ gì thì mới được chết.

“Mẫu Chân~~!”

Lấy sự nghiêm túc trước nay chưa từng có vận khởi thần giao cách cảm, Tôn Đường Đường từ từ nhắm lại hai mắt, chết sống nắm chặt tay, dùng hết toàn bộ tinh thần đau khổ gọi cứu tinh duy nhất.

“Help me! Ô ô, ta bị thương vì công việc, ta mặc kệ! Ô ô, con mẹ nó ta còn bị hủy dung nữa --!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Thần Đèn

Edit: Trần

Cơ hồ là không thể khổng chế, khoe miệng Hiên Viên Hận Thiên hơi hơi co rúm lại một chút, giống như dòng nước ấm ngày xuân chảy qua mặt hồ bị đóng băng trong mùa đông, thoáng chốc lộ ra gợn sóng ầm ập dưới lớp băng dày.

“Vương?” Đứng lặng bên hồ nước, Mẫu Chân không thể tin tưởng lớn mắt --

Vương, lại có thể nở nụ cười?

Suốt một ngàn năm, gáng trên lưng sự phản bội và cừu hận mà luân hồi sang kiếp khác, trong mắt của người từ trước đến nay chỉ có lạnh băng và hận ý.

Cho dù là lúc tâm tình của người tương đối bình thân, thì vẻ mặt cũng chỉ là hờ hững không quan tâm đến mọi thứ, mà ngay cả ngũ đại hầu cận theo Vương chuyển sinh sang kiếp này, cũng chưa từng nhìn thấy Vương lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Nhưng hôm nay, Vương nở nụ cười, nụ cười khiến từng bắp thịt như co rút, mà nhanh chóng như sao băng lóng lánh lướt qua!

“Chuyện gì?” Lên tiếng trả lời rồi ngoái đầu nhìn lại, hai tròng mắt âm u của Hiên Viên Hận Thiên thoáng chốc khôi phục lại lãnh khốc lạnh lẽo như trước, khiến Mẫu Chân không khỏi rùng mình một cái.

Có lẽ, vừa rồi chẳng qua chỉ là một ảo ảnh của gợn nước, Vương vẫn là Vương, không có... chút nào thay đổi!

“Ty chúc, Ty chúc chỉ là muốn đi nhìn Tôn cô nương!” Ý thức được mình vừa làm gì, Mẫu Chân lo sợ cúi thấp đầu xuống.

“Đi đi.” Đưa tay xóa bỏ hình ảnh trong nước, Hiên Viên Hận Thiên mặt không chút thay đổi phản phó nói. Bắt đầu từ khi nào, Mẫu Chân cũng bắt đầu quan tâm đến nhân loại kia?

Chẳng qua, sự quan tâm của nàng đối với nhân loại kia không đến mức đặc biệt khiến người ta chán ghét, bởi vì tính cách nàng vốn vẫn luôn như thế, nhưng Tùy Hi -- không thể được!

“Tôn Đường Đường?” Mẫu quang trầm xuống, lần đầu tiên Hiên Viên Hận Thiên gọi tên Đường Đường, bên cạnh hồ nước yên tĩnh không một bóng

người.

Đề cho nàng sống lâu thêm chút nữa đi! Chờ đến khi biết rõ nguyên nhân sự khác thường của Đế Thiên, đến lúc đó quyết định sự sống chết của nàng, cũng không muộn!

Ánh sáng u ám chiếu cả căn phòng, Đường Đường đang vui đùa lau đèn đột nhiên cứng đờ người, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn bốn phía.

“Quái lạ, hôm nay sao lại cảm thấy như có người gọi mình?” Nghi hoặc lắc lắc đầu, lại nhìn không được rên rỉ một tiếng, xoa khoé bả vai trên đầu, Đường Đường nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Đèn hồng, bốn cô nương hôm nay thiếu chút nữa bị ngươi hủy dung. Hừ, hiện giờ ngươi rơi vào trong tay bốn cô nương, khách khách...”

Quăng chiếc khăn lau, Đường Đường bật hỏa chiết tử*, cười âm u: “Cô nãi nãi ta không đốt hết dầu của ngươi, phá ngươi thành đồng sắt vụn, thế không bỏ qua! Ha, ha ha ha ha ~~~~ a?” (Hoả chiết tử: hộp diêm, mồi lửa, tớ nghĩ để hộp diêm có vẻ hiện đại quá nên để nguyên).

Thét một tiếng kinh hãi, Đường Đường không thể tin tròng lớn mắt, không nghĩ tới sau khi châm lửa, “Đèn hồng” rõ ràng lại xinh đẹp như thế!

Không có hoa văn tinh mỹ, cũng không có những họa tiết trang trí phiền phức, thậm chí ngay cả kiểu cách đều đơn giản đến cực điểm. Chiếc đèn giống như một nữ nhân khẽ khom mình, bàn tay gợn lên đón nhận những hạt mưa nhỏ ở bên hành lang, lẳng lặng nâng một khay bắc dầu, dưới ánh lửa uốn lượn, sắc đồng sáng tròn bóng, sáng rọi dọa người.

Thì ra là thế, đồng nếu không trải qua quá trình ô-xy hóa rõ ràng có thể tản mát ra ánh sáng lóng lánh sáng bóng như ánh vàng, hơn nữa so với vàng càng êm dịu hơn, càng an tĩnh hơn, càng đôn hậu hơn!

Kì diệu nhất là, lúc châm lửa cho ngọn đèn, Đường Đường mơ hồ nghe thấy được tiếng tụng kinh rất êm tai, linh hoạt kì ảo, bình thản ôn hòa, truyền vào trong tai có thể khiến người ta thần thanh khí sảng, đầu óc minh mẫn, tâm hồn thanh tịnh.

“Ngươi – - chẳng lẽ là thần đèn?” Nhẹ nhàng xoa vuốt từng đường cong duyên dáng trên thân đèn, vẻ mặt Đường Đường hưng phấn thì thầm nói: “Ngươi có thể hóa ra tiền hay là có thể hóa thành thần tiên? Hóa ra bọn đầu gấu xem nào! Nếu không hóa ra một đám mây màu xanh, không, mây màu tím đi!...”

Ngọn lửa nháy nháy, tựa hồ là run rẩy đến không thể nhìn nổi nữa, ngọn lửa dần dần trở nên lớn hơn, tạo thành quần sáng vàng nhạt chói mắt, Đường Đường khiếp sợ há to miệng, lại không biết rằng cử chỉ vô tình của nàng đã nhắc lên sóng to gió lớn ở Vô Cực Điện.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 35: Ánh Sáng

Edit: Trần

Những vật xung quanh điện.

Hắc ám vốn tích tụ dày đặc qua cả ngàn năm lại đột nhiên bị xua tan, những ma chúng có thói quen ngủ đông suốt một thời gian dài trong bóng tối đều hiện hình, chen chúc ở trên con đường thật dài đến cung điện, thần sắc hoảng sợ, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Sao lại thế này?”

“Có chuyện gì xảy ra thế?”

Tiếng hỏi đầy nghi ngờ sợ hãi không rõ ràng vang lên, tiếng đàm luận đầy bất an ồn ào, lại không có người nào dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không có mệnh lệnh của Vương, cho dù là cháy lớn, lửa cháy đến thân cũng không thể tùy ý đi loạn trong đại điện, nếu không sẽ bị kết giới trong Vô Cực điện thôn tính, ngay cả mẫu nhỏ cũng không thừa lại.

Một ngàn năm qua, Vô Cực điện luôn luôn yên tĩnh, buồn tẻ và đầy nguy hiểm, đêm tối ở nơi này tuyệt đối không thấp một ngọn đèn dầu nào, mà thậm chí đại đa số các điện các vào ban ngày vẫn như bị giấu trong bóng đêm.

Nhưng giờ phút này, một mảng ánh sáng ảm áp mà thoải mái tràn đầy điện các, ma chúng đều vừa khản trương vừa mừng thầm cúi đầu nói nhỏ, không rõ đến tột cùng là Ma Giới xảy ra chuyện gì, vừa mừng lại vừa lo. Là tốt hay là xấu?

“Ma chúng nghe lệnh! Ai về chỗ nấy, các ti đều có những chức vụ riêng, không được vọng động!” Thanh âm Mâu Chân đại nhân bỗng nhiên vang lên, ma chúng nghe thấy đều cả kinh vội vàng tản đi, ẩn vào trong tường đá dày nặng, hành lang rất dài trong thoáng chốc chỉ còn lại ánh sáng trống rỗng

phiêu tán khắp không trung.

Lải nhải hết tất cả thần chú sở hữu đèn trong truyện cổ tích, nhưng đèn vẫn cứ là đèn, không hề có khối nhẹ mang theo một tinh linh nhảy ra, cũng không có hiện tượng kì lạ nào xảy ra.

Tôn Đường Đường ừ ừ vỗ bàn – - chẳng lẽ từ bỏ!

Vừa gặp đại họa một hồi khiến nàng rất mệt, hơn nữa vừa rồi bị “Tai nạn lao động” làm kinh hách một hồi, giờ Đường Đường chỉ muốn nằm trên một chiếc giường xinh đẹp đánh một giấc.

Xoay người lười biếng đi đến bên giường, vàng sáng màu vàng từ ngọn đèn trong bóng tối tạo thành một mảng sáng ấm áp, thích hợp để ngủ. Đường Đường ngã xuống giường, vừa lòng khép mắt.

Ngọn đèn trên bàn tự động thu nhỏ lại, đến khi chỉ còn là một ngọn lửa nhỏ leo lét lay lắt trên bấc đèn, như sợ quá nhiều mộng đẹp của nàng, tự động điều chỉnh độ sáng xuống. ...

Lại là giấc mộng kia, lại là nơi mà bầu trời màu lam, mây trắng, núi lớn nguy nga, bệ đá loang lổ vết máu, nhưng sự khác biệt là nam tử nằm trên bãi đá đang hấp hối, tính mạng bị đe dọa.

“Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai?” Không nhìn rõ mặt của hắn, trái tim Đường Đường đau đớn, đau đến nỗi nàng nằm trên giường bất an trằn trọc, mồ hôi toát ra đầm đìa đầy trán.

Một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện ở trong điện, dưới ánh đèn lay lắt hắt thành một chiếc bóng phóng đại trên tường đá, tĩnh mịch như sơn, đoan túc như nhạc*. (yên lặng trang nghiêm như núi, ngay ngắn uy nghiêm như núi lớn).

Ngọn lửa vốn cháy rất nhỏ đột nhiên nhảy loạn, lại tự dung âm đậm xuống, như sợ hãi thân ảnh kia, sau đó khi ánh lửa sắp tắt lại đột nhiên sáng lên, tia lửa chói mắt, ánh đèn sáng rực ánh vào hai tròng mắt đen sẫm, sâu như hai hàn đàm. (Hàn đàm: đầm băng).

“Quả nhiên là thanh tâm đèn!” Đứng trước bàn nhỏ, Hiên Viên Hận Thiên đưa tay cầm đĩa bấc đèn còn đang sáng.

“Đừng!” Ánh lửa phụt lên, giống như pháo hoa nổ rộ, tuôn ra những mũi tên lửa nhỏ bé xú, một đóa hỏa liên từ đầu mũi tên bắn lên tay của hắn.

Nhưрон mây, Hiên Viên Hận Thiên vung tay trái, một đoàn hắc khí lạnh như băng đánh úp về phía đóa hỏa liên màu vàng. Hắc khí và ngọn lửa không ngừng chống chọi lẫn nhau, phát ra những tiếng xuy xuy nhỏ, giống như tiếng nước lạnh nhỏ giọt trên than lửa, khiến người ta không rét mà run.

Một đám sương lạnh lẽo bỗng nhiên nổi lên, hỏa liên rốt cục ảm mất giữa đám sương đen, chỉ để lại một vết sẹo dữ tợn trên mu bàn tay Hiên Viên Hận Thiên, như một vết lửa đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Đăng Chủ (Chủ Của Đèn)

Edit: Trần

Lãnh mâu nheo lại, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu nhìn vết sẹo trên mu bàn tay, sau đó ngẩng đầu nhìn ngọn đèn dầu ở phía trước vẫn sáng quắc như cũ, nhớ tới thanh âm già nua đã từng nói: “Mang theo nó đi! Sẽ có một ngày, nó sẽ có ích ngươi!”

“Có ích? Có ích lợi gì?” Quay đầu, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi đi tới bên giường đá.

Ánh sáng hôn ám từ ngọn đèn phía sau chiếu tới, che phủ Tôn Đường Đường đang cuộn tròn trên giường trong chiếc bóng của hắn, chỉ còn gương mặt ngủ say của nàng lộ ra bên ngoài, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt, miệng mũi, thậm chí cả khối bầm mới xuất hiện trên đầu nàng hiện ra một cách rõ ràng, ánh vào mắt của hắn.

Nhân loại, là một con người bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, nhưng nàng lại có thể đốt lên thanh tâm đèn, điều đó có nghĩa là, nàng được bảo vệ mà chúng sinh trong lục giới đều muốn có nhận làm chủ nhân.

Cây đèn này trước đây để ở trước đại bị phạt tọa* để tụ tập linh khí của thiên địa, tinh hoa của nhật nguyệt muôn đời mới trở thành thần khí, lúc trước nó bị vị kia mạnh mẽ ném cho mình, nhưng đèn không tiếp thụ mình trở thành tâm chủ nhân của nó, hắn biết điều đó. (tọa: chỗ ngồi, hiểu ở đây là cây đèn đặt trước đài sen của Phật).

Nhưng hắn không cần muốn đòi thần khí, càng không cần ngọn đèn nào chiếu sáng.

Lưng đeo cừu hận mà luân hồi sang kiếp khác, trong sinh mệnh của hắn chỉ có cô độc, hắc ám, lạnh lẽo và giết chóc. Đèn, đưa cho hắn cũng vô dụng, mà ánh sáng, lại càng vô dụng!

Sau khi chiếm được Vô Cực điện, hắn tiện tay ném thanh tâm đèn vào một khoảng trống trong điện các. Mà bây giờ, nơi đó đã bị ngũ đại hầu cận chất đầy thêm ngàn vạn cây đèn khác, cho dù có là đại từ đại bi Phật tổ tự mình đi tìm, cũng chưa chắc đã tìm được cây thanh tâm đèn đã bị năm tháng và tro bụi ăn mòn đến hoàn toàn thay đổi.

Chẳng qua, thanh tâm đèn tại sao lại chọn một con người bình thường không hề có tu vi hay linh tính làm chủ nhân?

Là do nàng có vận khí quá tốt, có thể lấy được cây đèn từ xó xỉnh nào đó, chịu sự hao mòn sau ngàn vạn năm đến nỗi hầu như không còn gì, cuối cùng “Đèn hồng chọn bừa” lựa chọn một phẩm nhân, lấy nàng làm điểm tựa để thoát khỏi cảnh nhơ nhác, bụi bặm ngày ngày.

Ánh mắt vừa động, Hiên Viên Hận Thiên đột nhiên phát hiện nữ nhân trước mắt cùng với hình ảnh lúc trước nhìn thấy trong thủy kính hơi có chút khác, hình như là –

Trên trán thiếu mất một chòm tóc!

Có lẽ là vì để lấy được thanh tâm đèn từ trên đầu xuống mới phải bắt đắc dĩ cắt đi, khiến cho khối bầm vốn được che giấu đột ngột hiện ra, trông cực kì buồn cười!

“Hừ!” Một tiếng xuy nhẹ, không rõ là trào phúng hừ lạnh, hay là tiếng cười không tự chủ được bật ra, Hiên Viên Hận Thiên hồ hững xoay người, chuẩn bị rời đi.

Nếu thanh tâm đèn đã nhận nàng làm chủ nhân, như vậy cứ mặc kệ nó đi. Nào là chí bảo vô thượng, thánh vật tu hành, hắn căn bản chưa bao giờ đặt ở trong lòng.

“Này! Không được chết!” Tiếng khóc thương tâm từ phía sau truyền đến, làm bước chân Hiên Viên Hận Tiên đột nhiên ngừng lại, hắn cảm thấy thanh âm này quen thuộc đến cực điểm, như muốn phóng xuất chỗ sâu nhất trong kí ức phủ đầy bụi từ ngàn năm, vạn năm trước.

“Ông – -” Đế Thiên giữa cánh tay đột nhiên nóng lên, phát ra một tiếng ngậm nhẹ nhàng, giống như an ủi người còn đang trong giấc mộng.

“Đừng chết – -” Lại là một tiếng thì thầm, trong mộng Đường Đường cố gắng đưa tay, muốn đụng vào nam nhân đang nằm trên bãi đá, từ khóe mắt nước mắt không thể tự kìm chế cuộn cuộn chảy xuống, thấm ướt tóc mai trên trán.

Hiên Viên Hận Thiên gắt gao nhìn chăm chăm Đường Đường, lãnh mâu không còn là đêm tối yên tĩnh, mà là thần sắc quý dị khó phân biệt.

Bỗng dung, một tia sáng màu đỏ từ lòng bàn tay đột nhiên hiện lên, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía Đường Đường đang nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Cung Điện Quỷ Dị

Edit: Trần

“Oáp!!!” Ngáp một cái thật lớn, hai mắt Đường Đường mở lung lay lẹ nằm úp sấp trên bàn nhỏ, ngón tay chọc chọc tượng Tùy Hi nhỏ nhỏ, “Thật nhảm chán, thật là nhảm chán a!”

Từ ngày hôm qua giúp lau đèn lại hủy đi Tàng Đăng Các, Đường Đường vẫn luôn phải ở lại phòng nhỏ của mình, cả một ngày một đêm, không có ai nói chuyện phiếm với nàng, cũng không có người nhắc nàng đánh rắm (>O<), mà ngay cả Mâu Chân – - từ lúc đem Đường Đường từ hiện trường tai nạn cứu về cũng không thấy mặt.

Mà những ma chúng mang đồ đến cho Đường Đường đều lựa chọn thái độ “Im lặng là vàng”. Bất kể Đường Đường có nhiệt tình tiếp đón, chân thành cảm tạ hay nhảm chán đến gần, tất cả bọn họ đều đồng loạt áp dụng thái độ hoàn toàn coi thường, khiến cho Đường Đường thật buồn bực, không phải buồn bực bình thường!

Như thế không phải là mình lấy mặt nóng dán vào miệng lạnh của người ta, có thể không buồn bực hay sao?

“Sặc! Người không thích đề ý đến ta, ta cũng không thèm đề ý đến các ngươi!” Buồn bực đứng lên, Đường Đường miễn cưỡng đi đến bên cửa sổ.

Phía xa ngoài cửa sổ là một mảng cây xanh chim hót, nhiều loại hoa thi nhau nở, phồn hoa tự cảm, cảnh đẹp thật sự hấp dẫn người, giống như cảnh ở Diệu Cực Uyển của Tùy Hi.

Diệu Cực Uyển chính là khung cảnh điều ngự hoa hương, sức sống tràn đầy, hoàn toàn không giống ở đây, không khí trầm lắng, tựa như ngôi mộ cho người chết, ngay cả ngủ cũng không dám, không thì sẽ lại mộng cái giấc mộng kì lạ kia.

Nâng hai má nhần nhần mi, đây là lần thứ hai Đường Đường mộng thấy cái giấc mộng kì quái kia.

Nam nhân trong mộng từ đầu đến cuối vẫn không thể thấy rõ khuôn mặt, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy đau lòng, đau lòng muốn chết!

Hắn rốt cuộc là ai?

Hắn tốt cùng đã chết hay chưa?

Vì sao mình luôn mơ phải cái giấc mộng kì quái kia?

Chỉ là giấc mộng lần này có chút không giống, Đường Đường nhớ rõ nàng mơ hồ nhìn thấy một đoàn quang sáng lạn mang màu vàng lẫn sắc đỏ, tuy rằng chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng đẹp đến nỗi khiến người ta khó quên.

Ánh đỏ thuần khiết vây kín lấy bóng tối dày đặc, từ trước đến giờ Đường Đường không hề biết, sắc đỏ và màu đen đặt cùng một chỗ lại có thể đẹp như thế, xinh đẹp mà trang nghiêm, đường hoàng mà trang trọng!

Hoàng hốt sò sò đầu, Đường Đường đột nhiên phát hiện vết bầm trên đầu không còn nữa. Ngày hôm qua vẫn còn sưng phồng, sao hôm nay lại tốt rồi? Quá thần kỳ đi!

Ba bước lại hai bước vọt tới trước bàn, Đường Đường cảm gương đồng nên thò đầu vào nhìn, chỉ thấy cái trán trơn bóng, tóc bị hủy thành hình chữ “Ao” như nước chảy vào biển giờ trắng nõn như bình thường, quả nhiên đã ổn rồi. (Chữ ao: 凹).

“Oa ha ha!” Cuồng tiếu cười hai tiếp bỏ gương đồng xuống, Đường Đường xoay người chạy về phía đại môn.

Mâu Chân cũng chưa hề nói mình không thể đi dạo, mà nàng hiện tại cũng đã “Có mặt” để gặp người, vậy còn chờ gì nữa? Minh tự cảm đoán mình một ngày, chính là sám hối vì hủy đi Tàng Đăng Các, mà sám hối xong rồi thì --

Ngày sẽ trôi qua, nhân sinh khổ đoản, ngày lành cảnh đẹp há có thể tùy ý bỏ qua?

Dùng lực đẩy vào cửa đá khảm trên vách đá, một con gió lạnh hòa lẫn mùi hương mốc meo khó chịu đập vào mặt, Đường Đường nhất thời bị rét lạnh mà nổi da gà.

“Có chuyện gì vậy?” Một chân trong cánh cửa, một chân ngoài cánh cửa, Đường Đường ngạc nhiên trừng lớn mắt, hôm qua lúc đi cùng Mâu Chân ra ngoài rõ ràng không phải là như thế này a?

Ngoài cửa, hành lang đen tuyền kéo dài hai bên trái phải ra ngoài, nhìn xa không thấy điểm cuối, khiến người ta sinh ra cảm giác bất an và sợ hãi không yên.

Mà càng quý dị là, rõ ràng Đường Đường đứng trong ánh sáng của cửa phòng, mà ngoài cửa ngay một tia sáng cũng không có. Khung cửa trống trơn như một lưỡi dao, đem ánh sáng chặt đứt ở trong phòng, phân chia thế giới thành hai thái cực -- trắng và đen, ánh sáng và bóng tối

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 38: Đèn Dẫn Đường

Edit: Trần

Đột nhiên, Đường Đường thấy hoa mắt, một ánh sáng mạnh mẽ đâm vào hai mắt, mà mơ hồ giữa vàng sáng có một người đang đứng, gần đến nỗi chỉ cần duỗi tay là có thể bóp chết nàng.

“Oa, oa oa!” Bước mạnh ra sau hai bước, Đường Đường thiếu chút nữa đặt móng ngời trên mặt đất.

Ai ngờ bóng người đằng trước cũng nhoáng lên một cái, hình dáng nhất thời nhỏ đi một vòng, ra vẻ nó cũng lui về sau mấy bước.

“Sao thế nhỉ?” Sững sờ há to miệng, Đường Đường đột nhiên ý thức được đó chính là bóng của mình. Nhưng, ánh sáng là từ đâu mà có?

Nghi hoặc quay đầu nhìn phía sau, Đường Đường thấy “Đèn hồng” trên bàn đang tỏa ra quang hoa rực rỡ.

Ngọn bắc đèn nhỏ bé bằng hạt đậu đang cháy trên bình đèn, vì vàng sáng của nó quá mỏng manh nên dưới ánh mặt trời chói chang ở ngoài phòng sẽ không nhìn thấy, nhưng cư nhiên chiếu sáng được đến bóng tối bên ngoài cửa, hắt bóng của nàng và cánh cửa lên trên bức tường đá phía ngoài cửa.

“Đèn hồng?” Kinh ngạc nâng ngọn đèn trên bàn lên, Đường Đường ôm lấy tâm lý “thử một lần” duỗi cánh tay cầm đèn về phía cửa.

“Bùng~~~~” Lại là một trận âm phong thổi úp lại, khiến cho tay áo của Đường Đường bay lên phần phật, thế nhưng ngọn đèn vẫn thẳng tắp đứng vững trong gió, như có một cái chụp che đỡ cho nó mà mắt thường không thể nhìn thấy.

“Ha ha, hóa ra nguoi quả thật là một cây đèn thần!” Vui mừng sờ sờ thân đèn, Đường Đường cuối cùng thật cẩn thận bước ra khỏi phòng.

Bức tường đá lớn đứng vững ngoài cửa, trên mặt tường có điêu khắc những hoa văn cổ xưa mà tinh mỹ, giống như phù trù, lại giống như một bức tranh tượng hình, uốn lượn một đường thật dài ra phía ngoài tạo thành con đường sâu hun hút, đi về phía xa thần bí nào đó.

“Đi đâu bây giờ? Trái hay phải?” Gió giờ đèn, Đường Đường do dự chiếu sang bên trái.

“Đùng!” Một tiếng nổ nhỏ vang lên, ngọn lửa trên cây đèn bùng nổ, rồi đột nhiên biến thành màu xanh tím.

“Ngạch~~!” Rùng mình một cái, thanh âm của ngọn đèn khiến Đường Đường không hiểu sao có dự cảm xấu.

“Vẫn là đi bên phải đi!” Gió đèn sang phía bên phải, sắc đèn quý dị tức thì biến trở về ánh vàng ấm cúng. Trong lòng Đường Đường ám áp, không chút do dự đi về phía bên phải.

Một đường yên ổn, không một tiếng người.

Mỗi khi gặp chỗ ngã rẽ thì sẽ xem màu sắc ngọn lửa của cây đèn, nếu là sắc lửa đỏ, ánh vàng thì đi tiếp, mà u lam, xanh tím thì rẽ sang hướng khác. Cũng không biết đi mất bao lâu, thẳng đến khi hai chân bủn rủn, hai mắt biến thành màu đen, Đường Đường mới phát hiện -- hết đường!

“Ngõ cụt?” Gió đèn, Đường Đường cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, vẫn là ngõ cụt, không có một lối rẽ hay một cơ quan nào, một bức tường đá thật lớn chặn trước mặt, bóng loáng như gương.

“Đèn thôi, ta còn tin nguoi!” Vừa mệt vừa đói bụng, hòn đồi không có chỗ để xả, Đường Đường hung hăng giơ ngọn đèn đập nhẹ lên bức tường đá.

“Bụp bụp!” Ngọn đèn đột nhiên bốc lên, liếm lên lông mày, lông mi của Đường Đường cháy khét lẹt. (Trần: lăn ra cười).

Đường Đường bị hoảng sợ còn chưa tỉnh hồn, ngọn đèn dầu đã phốc một tiếng rồi tắt đi, có ánh sáng không hiểu từ đâu tiến vào, bức tường đá trước mắt đột nhiên trở nên hư ảo, tựa như hiện tượng ảo ảnh của máy chiếu phim 3D, hóa ra là hiệu ứng quang ảnh, bức tường đá thật sự không hề tồn tại.

Đường Đường kinh ngạc vươn tay, lại phát hiện ra cánh tay của mình không hề trực tiếp đâm vào tường, mà nửa cánh tay còn lại biến mất sau bức tường cảm thấy mát mát, như có tia gió nhẹ phát qua đầu ngón tay.

Hít sâu một hơi, Đường Đường cất bước xuyên qua bức tường.

Gió đêm lướt qua, ráng chiều nghiêng ở phía chân trời, ánh sáng không còn nóng bức rải đầy khắp mặt đất.

Giữa một mảng lớn cỏ cây tươi tốt hỗn loạn không ra hình dáng gì, một con đường mòn nhỏ hẹp quanh co uốn lượn về phía trước, đi tới trước một cây cầu độc mộc cũ kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 39: Kỳ Ngộ

Edit: Trần

Nước dưới cầu đã khô hết, lộ ra đám bùn đất nứt toác màu vàng nâu. Một cái lều cỏ cực kì đơn sơ, đến nỗi nhìn như lung lay sắp đổ ở phía bên kia cầu, bên trong buộc một con -- lừa?

Xoa xoa mắt, Đường Đường có chút không dám tin vào ánh mắt của mình.

Con lừa! Một con lừa màu xanh lam, hơn nữa nó còn có biểu cảm?

Dưới trời chiều, bên trong lều cỏ, con lừa ngâm mảy cọng cỏ khô chậm rãi nhai nuốt, trên mặt dài ngoẵng của nó tràn ngập nỗi lo âu, như có vô hạn tâm sự, lại như một trí giả hiểu hết sự đời, nhiều lần trải qua đau khổ, từ đó mà thận trọng, sâu xa tự hỏi. Nhai nuốt, chẳng qua cũng chỉ là bản năng hành động của nó thôi (>”<, con lừa xanh :3)

Chuyện như thế này, khung cảnh này, con lừa này, khiến Đường Đường bỗng nhiên sinh ra cảm giác thê lương,

giống hệt những câu kia --

“Khô đăng lão thụ hôn nha, tiểu kiều lưu thủy nhân gia, cổ đạo tây phong sáu ‘lư’, đoạn tràng nhân tại thiên nhai!”

(Đây vốn là bài thơ Thiên tịnh sa – Thu tứ:

枯藤老樹昏鴉,

小橋流水人家,

古道西風瘦馬。

夕陽西下,

斷腸人在天涯。

Hán việt:

Khô đăng lão thụ hôn nha,

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia,

Cổ đạo tây phong sáu mã.

Tịch dương tây hạ,

Đoạn trường nhân tại thiên nhai.

Dịch thơ:

Cây khô, cảnh cỗi, quạ chiều

Chiếc cầu nhỏ nhỏ, nước reo bên nhà

Gió tây đường cũ ngựa già

Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời.

(nguồn: thivien.net)

Trần: Đường Đường chế thơ, ngta là ngựa gầy, nàg đôi trực tiếp thành lừa gầy (sáu lư :)))))))

Tựa hồ nghe thấy tiếng Đường Đường ngâm vịnh, con lừa kia quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, liếc thật là sâu.

Chỉ một cái liếc mắt ấy, Đường Đường cảm thấy nàng và con lừa kia có cùng một cảm giác, đó là kiểu ‘người (lừa) cùng lưu lạc thiên nhai, vừa gặp như đã quen biết từ lâu’.

Giống như bị điều gì đó lôi kéo, Đường Đường lập tức đi qua cây cầu độc mộc đến trước mặt con lừa kia.

“Hi, xin chào!” Đối với con lừa này, Đường Đường không dùng thái độ vô cùng khiêm tốn, giống như khi bình thường đối với đồng loại (nhân loại).

Trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng không phải kinh ngạc vì thái độ của Đường Đường đối với nó mà là kinh ngạc vì -- nữ nhân này, một nhân loại bình thường không thể hiểu được, tại sao nàng có thể tới được đây? Làm sao nàng có thể bình an vô sự, khỏe mạnh không chút tổn hao gì mà tới đây?

Nhưng kinh ngạc cũng chỉ trong chốc lát, con lừa lại lập tức hờ hững chuyển tầm mắt, tiếp tục yên lặng gặm cỏ khô, như một vị tu hành cao thâm, một vị cao tăng không để mọi chuyện trong lòng.

“Hi, xin chào!” Trong lòng hơi tức giận, Đường Đường bình thường đã bị coi thường suốt cả một ngày, không nghĩ tới đến bây giờ ngay cả một con lừa cũng dám nhìn mặt với nàng.

Hoàn toàn yên tĩnh, con lửa kia ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, chỉ lặng lẽ nhai nuốt, nhai nuốt...

“Hừ?” Không cam lòng cười xấu xa, Đường Đường ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhặt mấy cọng cỏ đuôi chó không còn xanh tươi nữa, phe phẩy trước mũi con lửa: “Con lửa nhỏ này, sao không chịu để ý đến ta? Ta nói ngươi a, mấy cái cọng cỏ trong tay ta so với mấy cái cây cỏ ngươi nhai đi nhai lại còn ngon hơn, nếu muốn ăn ngươi kêu cho bọn cô nướng nghe một tiếng, kêu một tiếng bọn cô nướng sẽ – –”

“Hắt xì~~~” Mũi phì một tiếng vang dội, mặt Đường Đường sau tiếng vang này bị văng lên đầy nước dãi của lửa, nhất thời lửa bốc đầy đầu, tức tối đến đau cả gan, vung tay ném cả đồng cỏ như hoa bay đầy trời, hung tợn nói: “Khôn khiếp, ngươi lại dám phun lên ta?”

“Ô ô – –” Con lửa khóc, kì thật không phải nó khóc, mà là do tiếng kêu của nó thật sự khó nghe, nghe như tiếng mấy ông già thô lỗ gào thét khóc tang. Nó dựng thẳng người, đứng lên hai chân sau, có vẻ như muốn dùng 2 chân trước giẫm đạp lên nữ nhân gây chuyện thị phi kia.

“Ôi mẹ ơi!” Mạnh mẽ nhảy bật ra sau, Đường Đường sợ tới mức đặt mông ngồi xuống đất, ngọn đèn trong tay bất ngờ bị ném ra xa.

Trong nháy mắt, ngọn lửa vốn tắt ngủm lại “bùng” một cái đột nhiên đón gió cháy bùng lên, lưỡi lửa liếm lên cỏ dại khô héo trên mặt đất, tức thì biến thành một mảnh biển lửa trải khắp mặt đất.

“Nữ nhân ngu ngốc này!” Tức giận mắng một tiếng, con lửa nhìn liệt hỏa hừng hực cháy về phía mình, trên mặt không hề thấy chút kinh hoàng nào, ngược lại chỉ có vẻ cực kì coi thường và khinh miệt, lạnh lùng nhìn Đường Đường.

“Ngươi, ngươi vừa nói chuyện?” Ngón tay run rẩy chỉ con lửa, Đường Đường đột nhiên nhảy dựng lên, cất bước bỏ chạy: “Lửa biết nói tiếng người a! Con lửa biết nói tiếng người kia!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Bò Đẻ Chân Hỏa

Edit: Trần

“Hừ!” Nhìn bóng lưng Đường Đường hốt hoảng chạy trốn, con lửa miễn cưỡng lắc đầu, vẫy vẫy đôi tai lửa thật dài.

Một cổ gió xoáy kì dị từ bàn chân con lửa bỗng nhiên nổi lên, dần dần thổi mạnh hơn, thổi đến khiến ngọn lửa hơi tán ra phía ngoài, nhưng chốc lát lại cháy mạnh hơn, cuốn vào giữa.

Một ngọn lửa không chút lưu tình cháy đến chân lửa, về mặt con lửa vốn thoải mái bỗng nhiên biến đổi, trở nên cực kì thống khổ mà lay động dữ dội: “Bò đẻ chân hỏa?”

“Đừng!” Gió mang theo thể lửa cháy đột nhiên thổi đến, ngọn lửa theo gió cháy lên cái lều cỏ vốn nghiêng lệch muốn ngã.

“Chết tiệt!” Nổi giận gầm lên một tiếng, con lửa bắt đầu trốn tránh khắp nơi, lại giống như có một bức tường chắn vô hình giam cầm ở bốn phía, con lửa chỉ có thể giãy dụa bất lực ở tại chỗ, mặc cho ngọn lửa chặn hết mọi đường lui.

Tiếng kêu bi thảm cắt ngang chân trời, Đường Đường hét hồn quay đầu lại, nhất thời bị cảnh tượng thê thảm trước mắt khiến chấn động – –

Giữa hỏa hoạn khí thế hung hăng, con lửa thống khổ đá đạp lung tung, lại không chịu lao ra khỏi cái lều cỏ đang cháy già

“Ông nội nó, ngu hơn heo!” Căm giận dậm chân một cái, Đường Đường xoay người vọt lại,

“Ê, con lửa chết tiệt, khụ khụ, mau ra đây!” Bị ho khan do sặc khói, Đường Đường đứng cách xa ngọn lửa khoảng ba trượng mà vẫn cảm thấy hơi nước trong người đều bị bốc đi hết, không khỏi cả kinh, thầm nghĩ: “Xong rồi, đừng nói bởi vì ta nhất thời sơ xuất, mà làm một con lửa chết đi đi?”

“Nữ nhân ngu ngốc này!” Hai mắt đỏ ngầu điên cuồng hét một tiếng, con lửa chịu đau do chân hỏa đốt thân, trong lòng đem nhân loại cổ quái không biết Hiên Viên Hận Thiên lấy ở đâu về này hận đến muốn toàn tâm oan cốt*, hận không thể lập tức lao ra lột da nàng, uống máu nàng, rút gân nàng. ... (Toàn tâm oan cốt: xuyên tim chặt xương >”<).

Chỉ tiếc đó chỉ là nguyện vọng ngây thơ mà tốt đẹp của mỡ lửa, kết giới do Hiên Viên Hận Thiên bày ra há có thể dễ dàng mà thoát khỏi như thế?

Con lửa chết tiệt, nếu ngươi không ra đây thì sẽ thành lửa nướng đó!” Thanh âm nữ nhân la lớn lại vang lên, con lửa thống khổ lắc lắc lỗ tai, thầm hận ông trời sao lại an bài cho mình một cái kết cục thê thảm như thế?

Đẳng nào cũng chết, nếu sợ biết trước khi chết còn bị đau do chân hỏa đốt thân và nỗi khổ bị nữ nhân kia la nhải bên tai, còn không bằng lúc trước bị Hiên Viên Hận Thiên kia cho một kiếm chết còn thống khoái hơn!

“Lừa, ngươi còn sống không?” Tiếng nữ chói tai đột nhiên biến đổi, mang theo vài phần khóc nức nở.

Con lừa nghe xong cũng cảm thấy sầu thảm thống khổ đành nhếch miệng không trả lời, giờ mặc dù còn sống, chỉ sợ cũng không được bao lâu.

“Lừa!” Một bóng đen bỗng dưng vọt vào, dọa khiến con lừa nhảy dựng, không thể tin mà trừng lớn mắt nhìn nữ nhân gốc gác đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt hỗn hển.

“Ta gọi nửa ngày sao ngươi không trả lời? Ta bảo ngươi lao ra sao ngươi không ra? Ta hỏi ngươi chết sao ngươi không lên tiếng?” Tiếng mắng giận liên tiếp vang lên, Đường Đường tức giận đến đau cả ngực lại vẫn không quên tìm dây thừng buộc con lừa, nhưng tìm được nửa ngày –

Đứng thành tạo hình âm trà, một tay chống hông, một tay chỉ, Đường Đường rít gào nói: “Không có dây buộc, sao ngươi không chạy?”

“Hừ, nói lắm thế!” Ngửa mặt lên trời cười lạnh hai tiếng, con lừa trầm aặt trừng mắt nhìn Đường Đường, ngửi khí mang theo tuyệt vọng nhận mệnh nhưng vẫn bá đạo: “Ngươi đi đi! Ta trốn không thoát!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 41: Tình Cảm Lừa Và Người

Edit: Trần

Vì sao? Đường Đường nghe vậy ngẩn ra, sau đó lại nổi trận nổi đình, lúc này là lúc nào, nó lại còn giả vờ bình tĩnh, Lừa Hồ Lan* a?

(Lừa Hồ Lan là người ở thôn Vân Chu Tây, tỉnh Sơn Tây (nay đổi thành thôn Lừa Hồ Lan theo tên bà). Năm 1945 bà tham gia ban huấn luyện cán bộ, sau đó trở thành đảng viên dự bị. Năm 1946 bà tham gia ám sát trưởng thôn Thạch Bội Hoài của Vân Chu Thôn, sau đó bị bắt. Lừa Hồ Lan không chịu đầu hàng, bị giết năm 15 tuổi. Năm 1947 chủ tịch Mao Trạch Đông tự tay viết đề từ vì Lừa Hồ Lan: “Sinh vĩ đại, chết quang vinh.”)

Một bước vọt qua, Đường Đường muốn túm lấy con lừa kia trực tiếp tránh ra chỗ khác, ai ngờ “Rầm” một tiếng, giống như có bức tường đá vô hình chắn trước người, cả người Đường Đường bị đánh bay ra ngoài, tiếng móng chạm đất giữa đồng lừa kêu thực vang (Trần: ><)

“Nữ nhân ngu –” Tiếng la kinh hãi tắc lại trong cuống họng, vẻ mặt con lừa không thể tin trừng lớn mắt nhìn phía trước.

Vừa rồi, ngay lúc nữ nhân gốc gác kia ngã vào đám lừa, liệt hỏa như có linh hồn tán hết ra, tạo thành một mảng đất trống, nàng rơi trên mặt đất, mây may không tổn hao gì, lông tóc vô thương.

“Sao, sao lại thế này? Vỗ vỗ cái trán đau nhức, Đường Đường nghi hoặc nhìn con lừa, “Cái gì đụng vào ta thế?”

“Là kết giới trời thân!” Nhìn Đường Đường chăm chú không chuyển mắt, lừa quên mất lừa giận cũng như cừ hận, chỉ toàn tâm toàn ý, vô cùng chuyên chú nghiên cứu nhìn Đường Đường. Nữ tử nhân loại này, năng không phải gốc bình thường, mà vô cùng gốc, và cả – cô quái nữa!

“Kết giới trời thân của Ma Vương giam cầm ta, ta không trốn thoát được!”

“Vậy phải làm thế nào?” Đôi mắt Đường Đường đỏ lên, nàng không muốn chỉ vì một khoảng khắc sơ sẩy mà làm một con lừa bị chết, huống chi lại là một con lừa biết nói.

Ý nghĩa của việc có thể nói, nó đã không còn là một con lừa bình thường, mà là một người, một con người có tư tưởng, có ngôn ngữ, còn có cả tình cảm!

“Ngươi có thể tránh lừa sao!” Con lừa cúi đầu, hai mắt màu đỏ trừng trừng nhìn mong Đường Đường.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi nhìn chỗ nào thế hả?” Nhăn nhó đưa tay xoa móng, Đường Đường có thể chấp nhận việc con lừa có những tình cảm của loài người, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận con lừa này có tình cảm “cái kiểu đó” đối với mình.

“Đồ nữ nhân ngu ngốc!” Thống khổ mà run rẩy môi lừa, con lừa tức giận đến nổi nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên. Mạng cũng sắp không giữ nổi, nó nào còn lòng dạ nào mà sinh ra tà niệm với một nữ tử nhân loại mà tướng mạo chỉ bình thường. (Nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên có nghĩa là chết đi sống lại. Trong đạo Phật, thế giới mỗi khi kinh qua một kiếp nạn đều có một vị Phật xuất thế, ra đời. Xuất thế nghĩa là sinh, thăng thiên nghĩa là tử.)

Ta đang nói, chân hỏa hình như trốn tránh ngươi, sợ đốt tới ngươi!” Nghiến răng nghiến lợi gào thét, rom rạ từ trên đỉnh lều rơi xuống, khiến cho thế lừa càng thêm mạnh mẽ, con lừa đau đến không thể chịu đựng được nữa, bắt đầu cựa mạnh mà cố sức lao vào tường kết giới.

“Hình như đúng là thế?” Tinh thể càng ngày càng nguy cấp, Đường Đường không kịp suy nghĩ nhiều cắn răn một cái đưa tay thò vào trong đồng lửa. Ngọn lửa “Vèo” một tiếng rút lại, như vội vàng né tránh.

“Lửa, là thật này!” Hưng phấn quay đầu, Đường Đường hoảng sợ tròn tròn mắt. ...

Giữa đám lửa cháy, một cái cột trong lều âm âm sập xuống, cả mái lều cháy rừng rực đổ xuống, con lửa tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến với mình.

“Lửa – -” Trái tim co rút mạnh mẽ, đầu óc Đường Đường nóng lên không suy nghĩ nhiều lao tới. ...

Lửa, đốt cháy vạn vật, điên cuồng tàn nhẫn. Con lửa ở giữa địa ngục toàn lửa, bị thảm khếp mắt lại, lại nghe thấy thanh âm nữ nhân thanh thúy đột nhiên vang lên, lo lắng mà kiên định, chân thật đáng tin: “Lửa, mau qua đây!”

Con lửa mở mắt, thấy nữ nhân ngu ngốc kia cả người đứng thành hình chữ đại (大) đang cố bám vào trên kết giới, mắt mũi bám đầy bụi, tóc tai bù xù, xấu đến kinh tâm động phách, thể nhưng nụ cười lại tươi sáng đến không có cách nào tả được.

“Mau qua đây, ta không tới đó được!” Giọng nữ lại vang lên, giống như tiếng trời.

Kim lòng không đậu, con lửa cố lết tới, cố gắng đem thân mình đầy rẫy vết thương áp sát vào kết giới, lại tựa hồ không có bất cứ vật nào ngăn cách hai người, an tâm mà dựa sát vào nhau.

Ngọn lửa bị đẩy lui, nữ nhân ngu ngốc lại cười lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, “Lửa, người yên tâm, chờ ta dùng thần giao cách cảm gọi Mâu Chân tới, chúng ta có thể – -”

Một thanh xà ngang cháy đỏ đột nhiên rơi xuống, lúc cách đầu nàng còn khoảng chưa đến một tấc thì ngọn lửa tắt, nhưng lại không thể ngăn cản thanh xà ngang nặng trĩu kia nện lên người nàng.

“Ô oa ~~~” Trước khi lều sụp xuống, con lửa kêu một tiếng bị thương quanh quẩn cả vòm trời, trời chiều dần ngả về tây, cả trời đất phủ trong sắc đỏ như lửa. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 42: Hấn Đến Đây

Edit: Trần

Mây đỏ giăng đầy trời, cùng với sắc lửa cháy trên mặt đất như thể đem cả trời đất nung chảy, đỏ rực cả một khoảng không gian.

Giữa ánh lửa đỏ đầy trời, một bóng đen chợt thoáng hiện ra, không nhanh không chậm bước về chỗ mà lửa cháy hung mãnh nhất, gió mạnh thổi tung vạt áo màu đen của hắn, mái tóc bạc so với ánh trắng còn sáng hơn cũng theo gió mà bay lên, đôi mắt lạnh thẳng tắp dừng ở phía trước, nét lạnh lùng ngạo nghễ ẩn hiện trên khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, cứ như đám hỏa hoạn trước mắt chẳng qua chỉ là lửa khói biểu diễn, không đủ thanh thế, căn bản chẳng đủ để gây cho hắn sợ hãi,

“Àm – -” Ngọn lửa như không thể chịu nổi sự coi thường ngang nhiên như vậy, mượn sức gió đột nhiên cháy bùng lên, ngọn lửa tham lam cuốn lên vạt áo, lộn tóc của nam tử, như muốn một hơi nuốt lấy hắn để làm giảm cơn tức giận.

“Hừ!” Lạnh lùng hừ một tiếng, trong tay nam tử bỗng nhiên hiện ra một thanh trường kiếm đen như mực, chém nhẹ một đường, một đạo kiếm quang đen như mực tức thì lao tới, kiếm phong sắc bén nhất thời thổi tan ngọn lửa ở bốn phía, một túp lều sụp đổ hiện ra ở đằng trước.

Đôi mắt lạnh lẽo neo lại, nam tử giờ tay khẽ phát một chưởng, chưởng phong cuồng bá khiến cho cỏ khô cháy xém và bụi tro bay tán loạn đầy trời, lộ ra thân ảnh màu lam bị thanh xà ngang đè lên giữa đồng cỏ, nằm không nhúc nhích, im lặng như đã chết.

Con lửa màu xanh lam lại vẫn nằm cạnh thân ảnh màu lam kia, mặc kệ cả thân mình chong chất vết thương, máu chảy đầm đìa, vẫn như cũ dùng đôi mắt lửa đỏ đậm gắt gao nhìn trừng trừng hắc y nam tử đằng trước, về mặt đề phòng mà oán độc.

Không để ý tới con lửa đang nhìn chòng chọc, hắc y nam tử đi về phía thân ảnh màu lam kia, trường kiếm trong tay từ từ giờ lên – -

“Dừng tay!” Con lửa nhảy dựng lên, lại như bị đập phải bức tường đá vô hình, cả người nó ngã lăn ra mặt đất.

Thanh mặc kiếm vô tình khẽ cắt xuống, kiếm phong lạnh thấu xương phá tan không khí nóng bỏng đủ để nung chảy sắt thép, không khí lạnh lẽo hấn xuống, thanh xà ngang to lớn rơi trên mặt đất trong nháy mắt bị chặt gãy, như cây tầm yếu ớt không chịu nổi một lực nhẹ.

Không khí lạnh băng ngăn cách ngọn lửa, xâm nhập vào xương tủy người đang nằm trên mặt đất, ngay đến từng đầu mút dây thần kinh rất nhỏ cũng không bỏ qua. Ý thức vốn đang trôi nổi chợt hạ xuống, Đường Đường cảm thấy sau gáy truyền đến từng cơn đau đớn kịch liệt, đau đến không thể mở mắt, cũng không thể kêu to, cho dù chỉ là cử động nhỏ nhất cũng sẽ khiến cho đầu văng mắt hoa, đau đớn thống khổ.

Trong bóng đêm, xúc giác dần dần thức tỉnh, Đường Đường cảm thấy một đôi bàn tay to lớn bỗng nắm lấy mình, nắm thật nhanh, cũng thật dùng sức, làm cho nàng cảm thấy đau đớn.

“Ưm~!” Không kim lại được mà bật ra một tiếng rên nhẹ như mèo con, Đường Đường bị đôi tay kia nhấc lên, cảm như cầm một con búp bê vải bị rách. (=.=”)

Cho dù toàn thân không có chỗ nào là không đau, cho dù đầu óc choáng váng khiến nàng không thể mở mắt, nhưng kì lạ thay Đường Đường lại không cảm thấy sợ hãi. Đôi tay kia thật ấm áp, thật vững chắc, hơn nữa lúc nó nắm chặt nàng, cố gắng không để nàng ngã xuống, Đường Đường lại cảm thấy an tâm, loại cảm giác yên lòng chân thật phát ra từ nội tâm.

Loại cảm giác này nàng chỉ nhận được một lần, là người kia --

“Đại thúc...” Mê man thốt ra hai chữ, Đường Đường cảm thấy đôi bàn tay to lớn kia bỗng nhiên căng thẳng, không khỏi đau đến nhếch miệng, nhưng cũng nở nụ cười.

Nhiều chột mày, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng nhìn Đường Đường chăm chú một lúc lâu, sau đó chậm rãi đưa tay xoa xoa sau gáy của nàng.

Một cổ khí lạnh kì dị xông vào sau đầu, đau đớn và mê muội tức thì giảm bớt, Đường Đường mở mắt, trông thấy một đôi mắt đen, sâu thẳm như biển mà cực kì lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 43: Rung Động

Edit: Trần

Chỉ một khoảng khắc, nhưng Đường Đường lại cảm thấy như rơi vào giữa vũ trụ vô tận vô cùng, ở nơi đó chỉ có bóng tối, không khí lạnh như băng, che giấu đi những bí mật, yên lặng mà trống rỗng, không có bất kì một vật gì, nhưng lại như thể không nói gì mà đã hiển lộ tất cả.

Đây là mắt của Đại Thúc sao? Đường Đường choáng váng, ngỡ ngàng, cả trái tim như bị ném vào mặt biển lạnh giá, trôi theo sóng biển dập dềnh, cảm giác như hư không, khiến nàng cảm thấy mê muội, hoảng hốt.

Đưa tay đẩy Đường Đường ra xa một chút, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng cúi đầu nhìn nhân loại mình mang về này.

Trên khuôn mặt bản thiêu bị che kín bởi tro bụi và những vết trầy, mái tóc rối tinh rối mù đầy vụn cỏ, chỉ có một đôi mắt hạnh hắc bạch phản minh, trong sáng mà kiên cường đang thần thờ nhìn mình, mang theo chút mê man lẫn nghi hoặc, nhưng không hề có sợ hãi hay né tránh, chỉ ngỡ ngàng nhìn, dường như đang cố gắng phân biệt, hoặc như đang tìm kiếm gì đó, vô cùng chấp nhất.

“Đại thúc, người chính là đại thúc!”

Bỗng nhiên, trong đôi mắt hạnh nở rộ ra một thứ ánh sáng chói mắt, ánh mắt Hiên Viên Hận Thiên bỗng nhiên trầm xuống, cảm thấy sâu trong trí nhớ, thứ ánh sáng sáng lạn nhất cũng không thể hơn được.

Cùng lúc đó, cùng với thanh âm vừa kinh ngạc vừa vui mừng kia, đôi cánh tay kia thể nhưng lại không biết sống chết mà ôm lấy mình, đôi mày kiếm của Hiên Viên Hận Thiên nhíu lại một cái, mà khí hộ thể trong nháy mắt bức ra --

“Bộp!” Một thanh âm phát ra, Đường Đường ngã lộn ra mặt đất, miệng chu lại, mắt trừng lên, móng bị rơi ngã nên đau đớn, nhưng càng khiến nàng cảm thấy khiếp sợ và xấu hổ chính là -- đại thúc đẩy nàng?

Đế Thiên nằm giữa cánh tay bỗng nhiên nóng lên, phát ra một tiếng ngâm nhẹ, giống như lên án mình vô tình. Hiên Viên Hận Thiên xoay người, xem nhẹ cái cảm giác quen thuộc mà cặp mắt hạnh dần dần dâng lên một tầng sương mờ kia mang đến cho mình, cánh tay phải khẽ động. Đế Thiên lại nằm im trong cánh tay, xúc cảm lạnh như băng thoáng chốc bình ổn tia tình tự vốn không nên có kia.

Một cánh tay khẽ phẩy vào hư không, chiếc đèn hầy còn đang cháy sáng tức thì bay tới, mắt thấy ngọn lửa sắp đốt vào lòng bàn tay, Hiên Viên Hận Thiên giờ trường kiếm lên, tạo thành một đường cong duyên dáng.

Một màn sương dày đặc bốc lên, sắc lửa chợt thay đổi, mà khí lạnh như băng đầu chơi cùng ngọn lửa cực nóng, chỉ là chưa phân thắng bại, ngọn đèn bị đưa đến trước mặt Đường Đường.

“Đập lửa!” Lạnh lùng phun ra hai chữ, Hiên Viên Hận Thiên xoay người khua trường kiếm đánh vào ngọn lửa đang tiến đến, khí thế sắc bén, mỗi một đường kiếm, chiêu thức tuy đơn giản nhưng lại mang theo sát khí lạnh buốt như băng.

Kiểm khí đánh lên trên ngọn lửa, thể lửa nhất thời tiêu tán, như sợ hãi, cũng như kính phục, phủ phục dưới chân Hiên Viên Hận Thiên, theo sát bên người hắn, lại không dám... hành động bừa bãi như lúc đầu, chẳng dám phản kháng.

Ngồi ngơ ngẩn, sự khiếp sợ và xấu hổ sớm đã bị Đường Đường ném lên chín tầng mây, nàng gần như si mê mà ngồi nhìn, nhìn bóng lưng cao ngất mà kiên định của đại thúc che trước người mình, trường kiếm đen tuyền nặng nề xẹt giữa không chung, mái tóc dài màu bạc và áo bào đen tung bay trong gió, ngọn lửa vốn tàn sát bừa bãi lập tức lui xuống, tạo thành phông nền phụ trợ cho bóng lưng oai hùng của hắn, tạo thành hình ảnh một vị anh hùng uy phong lẫm lẫm, ngạo nghễ thiên hạ.

“Nữ nhân ngu ngốc này, ngươi còn đứng đó phát ngốc cái gì thế, muốn hại chết ta hay sao?” Thanh âm hỗn hển mắng nàng từ phía sau truyền đến, Đường Đường cả kinh quay đầu lại, nhìn thấy con lửa bị thảm nằm trong đồng lửa.

Nói cũng kỳ quái, trước mặt nàng con lửa này hết nhảy, lại rống lại nháo, thế mà vừa rồi thấy đại thúc lại không rên một tiếng, cho dù ngọn lửa đốt cháy nó, đốt trụi lông của nó, nó cứ nhiên ản nhẩn đến bây giờ mới lên tiếng.

“Sao lại bị diệt?” Vội vàng đưa tay cầm lấy chiếc đèn, Đường Đường một lòng muốn che giấu sự quần bách do vừa rồi “hoa sĩ” bị người phát hiện, lại quên mất chiếc đèn bị ngọn lửa nướng rất lâu, “chạm tay là bỏng”.

“Oa~~~~” Tiếng hét thảm từ phía sau truyền đến, Hiên Viên Hận Thiên không chút suy nghĩ vội quay lại, trái tim hơi co rút lại, nảy nên cảm xúc kì quái không thể gọi tên.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 44: Hồng Quang Trong Mộng

Edit: Trần

“Phù, phù phù!” Vẫy vẫy tay, Đường Đường đau đến chảy nước mắt nhảy lung tung tại chỗ, mái tóc tai bù xù không ngừng rơi xuống đám cỏ khô, giống như nhân vật chú hề trong các vở hài kịch.

Một bàn tay nhanh như tia chớp không tiếng động duỗi tới nắm lấy tay Đường Đường, lật tay một cái, lộ ra vết da thịt bị cháy xém trong lòng bàn tay.

“Đau quá, đại thúc!” Chu miệng, Đường Đường ngẩng đầu nhìn đại thúc, lại cảm thấy hai ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú vào miệng vết thương trong lòng bàn tay của mình, khiến cho vết thương như thể được giảm bớt đau đớn đi vài phần, chỉ là trong lòng càng cảm thấy tủi thân không thể kìm nén, khiến cho nước mắt tràn mi, rơi trên mu bàn tay của đại thúc phát ra hai tiếng “lộp bộp”. Thanh âm Đường Đường ai oán nói: “Ta không đập lửa, sao ta biết phải đập lửa thế nào --”

Tiếng nói liên miên đột nhiên nghẹn lại trong cổ họng, Đường Đường kinh dị nhìn trong lòng bàn tay của đại thúc xuất hiện một đạo hồng quang, giữa sắc đen đặc quánh lại mang theo ánh hồng, xinh đẹp mà trang trọng, không gì sánh được.

Như có một tia sét đánh vào đầu nàng, Đường Đường chợt hiểu ra, đạo hồng quang mà mình mơ hồ nhìn thấy trong mộng là do đại thúc tạo ra, mà vết bầm trên đầu nàng cũng không phải vô duyên vô cớ mà biến mất! Là đại thúc, chắc chắn là đại thúc đã giúp nàng chữa vết bầm kia!

Ngơ ngác trừng mắt, Đường Đường vô cùng chuyên chú ngắm khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ của đại thúc, ngay cả hàng lông mi dài đẹp cũng nhìn tỉ mỉ, trái tim quanh quẩn pháp phòng theo vầng sáng giữa bàn tay hai người, lúc sáng lúc tối, thẳng đến khi --

“Diệt!” Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, giống như thanh âm trầm thấp thuần hậu trong trí nhớ của nàng, Đường Đường cả kinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngọn đèn còn cách bàn tay đại thúc khoảng ba thước bắt đầu pháp phòng quỷ dị, như bị một năng lượng vô hình nâng đỡ.

Ngọn lửa run lên, như sắp tắt, sau khi run rẩy lắc lư vài cái, lại do dự đốt cháy lên.

Đại chương thu hồi lại, ngọn đèn rơi trên mặt đất, ngọn lửa đột nhiên thoát ra, giống như sau khi bị trêu đùa phải làm cho hả giận. Hô hấp mọi người cứng lại, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu nhìn Đường Đường, ý vị thâm trường liếc một cái.

Hai tròng mắt sâu thẳm như mặt biển lạnh lẽo trong đêm đông, lại như không có chút tiếng động nào mà nói rõ hết thảy, Đường Đường hiểu rõ cười cười, học cách của đại thúc vươn bàn tay bần thiêu về phía ngọn đèn --

“Diệt!”

Thanh âm thanh thúy bị gió mạnh cuốn vang lên, ngọn lửa bốn phía nhất thời thu lại, hết thảy như có kì tích mà nuốt vào ngọn đèn, trong chốc lát, cả mặt đất rộng mênh mông chỉ còn lại khói đặc cuộn cuộn, không còn một đồng lửa.

Mắt lạnh hơi chuyển động, hiện lên một tia sáng khác lạ, Hiên Viên Hận Thiên co rút khóe miệng một chút, may mắn, nàng còn chưa quá ngốc!

Giữa đám khói đặc bay đầy trời, bốn thân ảnh nhanh nhẹn xuyên qua màn khói cấp tốc chạy tới, dẫn đầu là một thân ảnh màu đỏ như ráng đỏ cuối chân trời, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt hai người.

“Vương?” Khiếp sợ quay đầu lại, Đường Đường thấy dưới bóng đêm âm đạm, khói cuộn cuộn dày đặc, đại thúc hiên ngang mà đứng, hắc y cùng với mái tóc bạc bay trong gió, khí thế bức người, khí phách mãnh liệt.

“Hóa ra đại thúc chính là Ma Vương!” Trong lòng, bỗng dưng nảy lên một cảm xúc phức tạp, không thể nói rõ, chỉ là có một cảm giác kì lạ phập phồng trong lồng ngực, thôi thúc Đường Đường muốn lập tức bước qua, muốn nói bất cứ điều gì với đại thúc, ví dụ như...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 45: Đại Thúc, Ta Yêu Chàng

Edit: Trần

“Mang nàng về!” Thanh âm lạnh lẽo tức thì dập tắt ngọn lửa trong lòng Đường Đường, Hiên Viên Hận Thiên không hề quay đầu lại, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng không hề đảo qua, nhưng lại kì dị có thể cảm giác được, giờ phút này, cảm xúc của nữ nhân này đang loạn xạ, suy nghĩ không thể tách bạch.

Hắn quyết đoán cất bước đi về phía trước, Tùy Hi trước giờ làm việc luôn khôn khéo quả quyết truyền đến cấp báo, như vậy Bắc Thử Ma lần này chắc chắn sẽ có chấn động lớn.

Đại chiến sắp tới, lại có mâu thuẫn nội bộ, nữ tử loài người này, nếu không phải vì muốn tìm ra nguyên nhân thật sự ảnh hưởng đến Đế Thiên, chỉ sợ hắn đã sớm đem nàng...

“Đại thúc~~~!” Tiếng gọi nhẹ tiêu tán trong gió, Đường Đường nắm chặt tay, nhìn thân ảnh đại thúc càng ngày càng mờ nhạt, như thể hóa vào làn khói hòa tan vào trong bóng đêm vô tận.

Trong lòng bàn tay, là vết sẹo mới kết vảy màu hồng nhạt, đó là kết quả mà đại thúc dùng đạo hồng quang quen thuộc kia trị thương cho mình. Vết tích để lại trong lòng bàn tay trắng mịn tựa như để lại trong lòng, khiến nàng không kìm được lại đọng vào, sự ám áp khiến nàng nghĩ muốn cả đời này quý trọng.

Khóe miệng cong cong, Đường Đường vui vẻ nở nụ cười, tươi cười trong bóng đêm càng sáng lạn vô cùng, lộ ra hai chiếc răng nanh nho nhỏ.

“Đại thúc, chàng đã cứu ta một lần, ta thật sự rất yêu chàng a!” Hướng về nơi mờ mịt hoang dã giờ đã không còn một bóng người nào mà thẳm kêu gào một câu không tiếng động, trái tim Đường Đường rối cuộc cũng bình tĩnh lại.

Có lẽ, vừa rồi có vài thứ đập liên hồi trong lòng, chính là những lời này đi!

Ngọn gió quý dị phát qua bên tai, Hiên Viên Hận Thiên bỗng dưng dừng lại, trên hành lang yên tĩnh không một bóng người đứng lặng yên một lát.

Trên mu bàn tay nóng rực lên, như trực tiếp đốt vào tận đáy lòng. Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi nâng tay lên, ánh mắt hạ xuống, nhìn đến chỗ mà hai giọt lệ của nàng nhỏ lên, hai giọt lệ mang theo uất ức đốt cháy da thịt của mình, vì thế lúc ấy mới mặc danh kì diệu mà chữa thương cho nàng, nhưng về sau sẽ không bao giờ thể nữa!

Bước tiếp về phía trước, thân ảnh cao lớn xuyên qua hành lang dài uốn lượn, đi vào đại điện tối đen lạnh lẽo. Một tiếng “ầm ầm” vang lên thật lớn, cửa điện đóng cửa, ngăn cách toàn bộ mọi thứ bên ngoài cánh cửa, kể cả một màn vừa phát sinh vừa rồi...

Gió đêm thổi càng mạnh hơn, làm tán bớt đám khói, Mâu Chân chậm rãi đi đến bên cạnh Đường Đường, nhẹ giọng nói: “Tôn cô nương, chúng ta trở về đi!”

“Được!” Si ngốc nhìn về phía xa, đó là hướng mà đại thúc biến mất, chỉ cần nghĩ đến hắn đã từng tới, lại cứu mình thêm một lần, Đường Đường lại nhìn không được muốn nở nụ cười, ngây ngốc mà cười.

“Mấy ngày tới tốt nhất là ngươi nên có quy củ chút!” Tiếng nói lạnh lùng sâu kín truyền đến, phá vỡ mạch suy nghĩ của Đường Đường. Đường Đường sững sờ mới hiểu là Bì A Đa La đang nói với mình.

“Nếu ngươi còn dám gây rắc rối cho Vương, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!” Lửa giận bùng bùng trong mắt, Bì A trừng mắt nhìn khuôn mặt bần thiêu kia, hận không thể rút thanh đoản đao từ trong người ra vẽ lên đó vài nhát.

Có điều, mình cũng không cần phải làm bần binh khí “Hoa Cẩm Lĩ” của mình làm gì? Khuôn mặt thế kia, đã đủ xấu để dọa người rồi!

Hừ một tiếng đầy ngạo nghễ, Bì A xoay người sai bước rồi đi, bóng lưng kiêu ngạo như cánh bướm xinh đẹp đang bay múa trong đêm.

Bất mãn quệt quệt miệng, Đường Đường làm cái mặt quỷ với bóng lưng Bì A, ngay sau đó lại cười, tâm tình đang tốt, không thêm so đo với nàng!

“Tiểu mỹ nhân a~~~~” Tiếng nói biếng nhác vang lên, Thường Túy cười cười nhìn Đường Đường, trên mặt vẫn là nét tà mị và khiêu khích không đổi, nhưng dưới đáy mắt lại ẩn ẩn tia nghiền ngẫm.

“Nghe lời Bì A, mấy ngày này ngoan ngoãn ở trong phòng, hiểu không? Ngủ khí mềm mại như đồ dành chú mèo nhỏ, đôi hàng mi hẹp dài của Thường Túy khẽ run lên, đẹp trai đến khiến nữ nhân phát cuồng, nhưng kì lạ là Đường Đường không hề cảm thấy mặt đỏ tim đập mà vẫn bình tĩnh, miễn cảm phát hiện ra có chuyện khác lạ trong lời nói của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Lập Khế Ước Với Yêu. (Yêu Trong Từ Yêu Quái, Yêu Giới)

Edit: Trần.

“Sao rồi, có chuyện gì xảy ra?” Nhăn nhăn mi trừng mắt nhìn Thường Túy, lại quay đầu nhìn Mâu Chân, Đường Đường duỗi cánh tay, dùng mấy cái “móng vuốt” vừa bản vừa đen kéo ống tay áo trắng muốt không một hạt bụi của Mâu Chân, đại thúc hấn --

“Tôn cô nương!” Thanh âm vẫn dịu dàng như trước, chỉ là trong nét ôn nhu tươi cười như mặt hồ yên ả lại mang theo chút lo lắng, Mâu Chân khẽ cau mày nhìn “Bùn trào” của Đường Đường, nhẹ giọng nói: “Đừng hỏi nữa, nghe lời Thường Túy đi!”

Nàng quay đầu, nhìn khuôn mặt Thường Túy đầy vẻ đắc ý nhìn mình, Đường Đường yên lặng thả lỏng nắm tay, xoay người đi về phía đại điện.

Chắc chắn là đã có chuyện gì đó nghiêm trọng xảy ra, chẳng qua bọn họ không muốn nói với mình mà thôi.

“Ê này, nữ nhân ngu ngốc kia!” Tiếng con lừa khàn khàn truyền đến từ phía sau, Đường Đường lên tiếng trả lời, chợt thấy một vật thể sáng loáng bay tới, rơi trên mặt đất tạo thành âm thanh “Loảng xoảng!”. Là cái đèn chết tiệt kia.

“Nhớ cho kĩ, ta tên là Húc Thanh Lam. Miễn cưỡng đứng dựa vào vách kết giới để ổn định cơ thể, về mặt con lừa trịnh trọng mà trang nghiêm nói.

Hoi hoì sững sờ, Đường Đường cúi người nhặt lên ngọn đèn đã nguội, dùng ngửi khí cũng nghiêm túc không kém nói: “Ta là Tôn Đường Đường!”

Yên lặng một hồi, người và lừa yên lặng đối mặt. Thu lại loại cảm giác như tìm được tri kỉ, Đường Đường mỉm cười khoát tay áo, xoay người rồi đi.

“Chắc chắn, không ngờ thừa tướng Yêu giới bị Vương nhốt suốt năm trăm năm cũng không hề nói một lời, cuối cùng lại cúi đầu trước một nhân loại. Lười biếng phui phui bụi trên ống tay áo, Thường Túy trào phúng nói: “Ngươi nói cho nàng tên của ngươi, chẳng lẽ là chuẩn bị để sau này cung cấp cho nàng sử dụng, dựa vào nàng triệu hoán sao?”

Không trả lời, con lừa chỉ yên lặng chuyển tầm mắt, như cam chịu, hoặc là lười đáp lại, trầm trầm trước sau như một.

“Xuy!” Không kiêng nể gì cười giễu cợt, thân mình Thường Túy khẽ động, như lật phong cuốn qua đồng bằng, thoáng chốc không thấy bóng dáng. (Tật phong: Con gió lớn)

Mây rậm nhàn lên, Thường Hữu gật đầu với Mâu Chân, cũng ẩn thân rồi đi. Chỉ còn lại Đường Đường và Mâu Chân đứng trong bãi đất toàn tro rom rạ, hai người một trước một sau yên lặng không nói gì chậm rãi đi về đại điện nguy nga mà lạnh lẽo...

Trăng non lẳng lẳng hiện lên phía bầu trời đêm, lạnh lùng nhìn xuống vùng đất hoang vu không một bóng người, con lừa rút cuộc không cố gắng được nữa âm âm nga xuống, nhưng trong đôi mắt lừa thật to bỗng dung hiện lên một vầng sáng quý dị, như hưng phấn, lại như chột dạ.

Một tiếng nứt rất nhỏ vang lên, trong bóng đêm không người càng rõ ràng hơn, hàng rào hình tròn vây quanh con lửa bỗng nhiên thoáng hiện ra. Vết rách rất nhỏ trên bức tường dần dần kéo dài, mở rộng ra, như một loại thực vật nguy hiểm phát triển rất nhanh, khuếch đại từng nhánh cây của mình, cho đến khi – - “Rầm” một tiếng, kết giới sụp đổ hoàn toàn.

Con lửa không thể kìm nén mà phát ra tiếng cười nhẹ, lại động đến miệng vết thương khiến đau rù rẩy cả người.

“Ha ha, Hiên Viên Hận Thiên, ngươi vẫn chưa ý thức được rằng nữ nhân kia có thể ảnh hưởng đến ngươi đi? Ha ha, khụ khụ...”

Vì nàng, ngươi cư nhiên lại gấp gáp đến mức vội vàng ra tay, ngay cả chém phải kết giới của mình cũng không biết, ha ha, ha ha ha ha...”

“Húc Thanh Lam ta sợ dĩ không tiếc bán rẻ tôn nghiêm của mình cho một nữ nhân nhân loại dưng, chính là vì muốn trông chừng hộ nhược điểm của ngươi! Khụ khụ, chỉ cần Húc Thanh Lam ta còn một hơi thở, Hiên Viên Hận Thiên, ngươi đừng vọng tưởng mà chiếm được yêu giới!

Mây mù dày đặc che khuất mặt trăng, cả trời đất chìm trong bóng đêm không chút ánh sáng, một ngôi sao cô đơn treo ở phía cuối chân trời, lóe ra chút ánh sáng mờ mờ.

Bóng đêm tối tăm, Màu tím đen là bầu trời đêm, màu đen sẫm là những dãy núi, còn có một vết đen so với bầu trời đêm, so với núi non còn tối đen hơn, đen tuyền một mảng, là bóng Hiên Viên Hận Thiên.

Trong khung cảnh đó, một thân ảnh cũng màu đen đột nhiên thoáng hiện, một gối quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Vương!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 47: Yêu Ma

Edit: Trần

“Sao rồi?” Ngắn gọn đáp lại hai chữ, Hiên Viên Hận Thiên đưa mắt nhìn về không trung, trong đôi mắt mờ hồ thoáng hiện ra một đạo lục quang, như dư chấn trước cơn động đất khủng khiếp.

“Yêu Vương Trọng Lê đến!” Bóng đen ngẩng đầu lên, một đôi thủy mâu dưới bóng đêm hơi hơi lóe sáng, ngưng trọng, lo lắng, nhưng không sợ hãi.

“Trọng Lê?” Lãnh mâu nheo lại, đến khi mở ra đã ngưng tụ thành sát khí cuộn cuộn, lạnh băng mà quyết tuyệt vô tình, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi nói: “Hắn – - tự tìm đường chết!”

Bóng tối lui dần, mặt trời treo giữa không trung, trong lớp sương mù dày đặc tạo thành một bóng trắng mờ mờ, ngay cả ánh sáng cũng đều mờ hồ ảm đạm.

Một trận gió thổi lên từ khe núi hoang tàn, thổi qua giữa những gò cát vàng, một bóng đen chọt chui ra từ giữa đồi cát, thanh trường kiếm đen tuyền trong gió tạo thành tiếng ngâm lâm liệt, như con thú to lớn nhẹ nhàng khiêu khích đối thủ.

Bóng đen càng lúc càng gần hơn, đến trước một tòa thành nguy nga màu vàng đất mới dừng bước lại, khẽ ngẩng đầu, một đôi mắt lạnh lẽo như đêm tối chống lại một đôi mắt yêu nghiệt long lánh, lóe ra ánh sáng ngà ngọc tà tử.

Hắc y nhân yên lặng giờ lên trường kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng mắt người đối diện, cùng lúc đó trên mi mắt người kia xuất hiện một vết màu đỏ, như giọt máu chuẩn bị rơi xuống đôi mắt yêu nghiệt kia.

Một tiếng cười phóng khoáng bỗng nhiên vang lên, chủ nhân đôi mắt yêu nghiệt kia kéo dài âm điệu mà nói: “Hiên Viên Hận Thiên bản vương đợi ngươi đã lâu!”

“Yêu Vương Trọng Lê?” Đôi môi mỏng lạnh lùng phun ra bốn chữ, cổ tay Hiên Viên Hận Thiên khẽ chuyển động, trường kiếm cắt một đường vào giữa không trung, ngao nạo như đùa giỡn, nhưng những đạo hắc mang bắn ra từ mũi kiếm lại sắc bén vô cùng, như một con mọt long đánh về phía những người đang đứng trên tường cao.

“Bây trận!” Một tiếng hét to vang vọng giữa không trung, một bóng đen rất lớn rơi xuống từ bức tường, một gã đại hán có thân hình phi tráng, mặt đầy râu quai nón, vung đôi trùy thật lớn về phía Hiên Viên Hận Thiên.

“Dừng!” Một tiếng giòn vang, kiếm quang bắn lên đôi cự chùy tạo thành từng chuỗi đóm lửa lóe sáng, trên mặt vị đại hán béo phì kia đột nhiên xuất hiện một tia sợ hãi, nhưng vẫn không thể giữ thăng bằng cho cơ thể, “Oái” một tiếng ngã lộn trên mặt đất.

Mây kiếm nhìn lại, Hiên Viên Hận Thiên hóa thành một bóng đen lao về phía bên cạnh, ngay lập tức cũng chỉ nghe “Ầm” một tiếng, mấy khối thịt ngã trên mặt đất, tạo thành từng đám bụi mù mịt.

“Ha ha ha ha!” Trên tường cao, tiếng cười chói tai quái đản lại vang lên, Trọng Lê giả dò thân thiết thăm hỏi trào phúng nói: “Bác Thứ Ma đại nhân, bốn vương đã nói, có bốn vương ở đây, người không cần ở đây bêu xấu! Ha, ha ha, xem ra Hiên Viên Hận Thiên cũng chỉ được như vậy, chỉ có hư danh mà thôi, nếu không thì tại sao người lại có thể chiếm lấy Bắc Ma Vực suốt hơn một ngàn năm?”

“Câm miệng lại cho lão tử!” Gầm một tiếng, Bắc Thứ Ma từ trên chiếc chùy, thân hình béo tốt gồng gượng đứng dậy, hai chùy lớn lại múa lên đánh về phía Hiên Viên Hận Thiên.

Trường kiếm nhắm thẳng về phía trước, Hiên Viên Hận Thiên chỉ đứng bất động, nhìn hai quả chùy lớn của Bắc Thứ Ma múa thành hai đĩa sáng sắc bén, gió do chiếc chùy tạo ra kêu ù ù, mặc dù cách cơ thể rất xa, nhưng cũng đã có khả năng trực tiếp xé rách quần áo.

“Hừ!” Mắt thấy hai đĩa sáng sắp đến trước người mình, Hiên Viên Hận Thiên bước lên trước một bước, trường kiếm vừa chuyển, chỉ một đường, thanh kiếm đã chen vào giữa đĩa sáng, mà đĩa sáng kia vốn là thể công mãnh liệt, phòng thủ kiên cố thể mà giờ phút này không chịu nổi một kích trí mạng.

Trong đôi mắt đục ngầu của Bắc Thứ Ma tràn đầy tia nhìn sợ hãi và không thể tin, thân hình rất lớn ầm ầm ngã xuống, đôi chùy lớn rơi khỏi tay, nện vào vách đá, làm cả nửa tòa thành nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Tự Yêu Kỳ

Edit: Trần.

“A!”

“Cẩn thận!”

Giữa những tiếng kêu sợ hãi, thanh âm kêu gào điên cuồng của Trọng Lê phá lệ rõ ràng, liễu lĩnh khiến người ta chán ghét, “Chúng ma đừng nên kinh hoảng! Có bốn vương ở đây, sẽ khiến cho Hiên Viên cuồng tặc này thi cốt không còn...”

Hừ!” Bắc Thứ Ma vẫn còn đang nằm trên mặt đất nhìn không được mà cười trào phúng. Cười chính mình, cười tên Trọng Lê luyên thuyên không biết sống chết kia. Giá để cho chính hắn nhận lấy một kiếm của Hiên Viên Hận Thiên, chỉ sợ sẽ bị chém đến phun ra yêu nguyên*, hồn phi phách tán cũng không chừng. (Tớ nghĩ nó nghĩa là viên nội đan của yêu quái).

Có tiếng bước chân truyền đến, một mũi kiếm lạnh băng dí sát vào mặt, Bắc Thứ Ma nghe thấy thanh âm của Hiên Viên Hận Thiên vang lên trên đỉnh đầu mình, ngữ điệu lãnh khốc trước sau như một, không có niềm vui khi giành chiến thắng trong cuộc chém giết, cũng không có điên cuồng khi một kích đắc thủ, chỉ là lạnh lùng hỏi một vấn đề khiến người ta rối rắm đến cực điểm –

“Chết, hay hàng?”

Trái tim căng thẳng, Bắc Thứ Ma há miệng thở dốc, sau đó lại khép lại miệng, từ từ nhắm chặt hai mắt, giống như dùng hết sức lực toàn thân mà rít qua kẽ răng –

“Hàng!”

“Phé vật!” Trên tường thành, Trọng Lê cười trào phúng nói: “Xem ra Bắc Thứ Ma người cũng chẳng có bản lĩnh gì, có thể mất mặt mà nói ra chữ “Hàng!” này, bản lĩnh có thể nói là trong thiên hạ có một không hai, không người địch lại, hừ...”

Mở to hai mắt dờ ra nhìn phương xa, Bắc Thứ Ma không nhúc nhích một chút nằm phủ phục trên mặt đất,

như thể tôn nghiêm, vinh nhục, lửa giận hay sinh mệnh đều bị lấy mất, chỉ còn lại thể xác yếu đuối mà vô dụng, không có chút sức phản kháng.

Thu lại trường kiếm, Hiên Viên Hận Thiên xoay người đi về phía tòa thành cao ngất kia. Trọng Lê khoanh tay đứng trên bức tường, cười đến vẻ mặt âm trầm, cứ như việc Bắc Thứ Ma lên chiến trường phản chiến đều không hề nằm ngoài ý muốn, mà ngược lại còn có chút bình tĩnh ung dung và đắc ý.

“Ông – -” Thanh trường kiếm bỗng phát ra một tiếng ngâm nhẹ, đôi lãnh mâu của Hiên Viên Hận Thiên khẽ nhúc nhích lại, trong lòng mơ hồ cảm giác có chỗ không đúng.

Quả nhiên, một cơn gió lốc sắc bén đột nhiên đánh tới phía sau lưng, dòng khí mạnh mẽ mang theo sát khí một kích tất trúng thoáng chốc phá vỡ hộ thân mà khí bên ngoài cơ thể.

Hiên Viên Hận Thiên bước mạnh ra sau, trường kiếm phản kích, nhưng con lốc quỷ dị lúc tán đi, lúc ngưng tụ lại, giống như dòng khí có ở mọi chỗ, lại vô hình vô tướng, giao hoạt khó liệu, như nước chảy chém mãi không ngừng.

Trường bào trên lưng bị xé rách, máu tươi phun ra, một vết máu dữ tợn chậm rãi loang ra trên lưng.

Trên tường thành, Trọng Lê đắc ý cuồng tiếu, trong đôi mắt xanh biếc yêu nghiệt lóe ra những tia sáng âm ngoan, hất lấy ra một lá cờ màu vàng từ bên hông.

“Ha ha ha ha, Hiên Viên Hận Thiên!” Vốn nằm úp sấp trên mặt đất, Bắc Thử Ma vốn còn nửa cái mạng lại đột nhiên mất đi bóng dáng, tiếng cười thô ráp từ bốn phương tám hướng đồng thời vang lên, không rõ đâu là thật, đâu là giả.

“Ngươi tưởng rằng bốn tọa quả thật không chịu nổi một kích hay sao?”

Trường kiếm nhanh chóng chém về phía thanh âm truyền đến, nhưng lại chỉ có gió lạnh gào thét và tiếng ngấm đầy phần nộ của Đế Thiên. Hiên Viên Hận Thiên cất kiếm, nghe thấy thanh âm Bắc Thử Ma cười đắc ý vang lên sau người.

“Chẳng qua bốn tọa muốn cho đám tiểu yêu này một cơ hội, trước dùng Thập Thương Thập Sát trận vây khốn ngươi, sau đó mới chậm rãi xé nát ngươi, cho đám yêu vật này cắn nuốt tu hành. Ha ha ha, Trọng Lê, tể cò!”

Một trận gió lại xuất hiện, cánh tay cầm kiếm của Hiên Viên Hận Thiên bị thương, hắn trông thấy một lá cờ màu vàng đầy mùi máu tanh xuất hiện trong gió rồi đột nhiên mở rộng ra, theo gió mà lớn dần lên, che khuất cả bầu trời.

Tiếng gió đột nhiên biến đổi, muôn vạn tiếng vang ở khắp nơi theo gió bay tới, tiếng cây cối bị thương gào thét, tiếng chim hót thê lương, núi non giận giữ, nước chảy điên cuồng...

Vạn vật trong thế gian đều có thanh âm của chính mình, loại thanh âm đoạt hồn, chấn động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 49: Thập Thương Thập Sát

Edit: Trần

“Tự yêu kỳ?” Vứt bỏ chiếc trường bào rách nát của mình, Đế Thiên chấn động mãi không ngừng, Hiên Viên Hận Thiên nắm lấy nó vẽ một đường, kiếm quang hóa thành một con mặc long gào thét về bốn phương, lại chỉ làm cho những thanh âm kì dị ở bốn phía lặng im một lát, chốc lát sau, những thanh âm thê lương kì dị lại vang lên, như có hàng nghìn hàng vạn những sinh vật mà mắt thường không thể nhìn thấy chậm rãi di chuyển về hướng này.

“Ha ha ha, Hiên Viên Hận Thiên, bốn vương biết ngươi lợi hại, nhưng có lợi hại thế nào cũng chỉ có một mình ngươi!” Ngông nghênh ngồi trong chiếc ghế bành rộng rãi, vẻ mặt tươi cười của Trọng Lê đầy nét âm ngoan, đôi mắt yêu nghiệt trong bão cát đầy trời lóe ra thứ ánh sáng xanh khiến người ta ớn lạnh, như hai ngọn lửa ma trời lập lòe.

“Cái gì gọi là song quyền nan địch tứ thủ, bốn vương đã té ra tự yêu kỳ, không cần đến thời gian uống đủ một chung trà, tất cả yêu chúng từ bốn phương tám hướng đều sẽ hưởng ứng lời gọi mà tới đây. Bốn vương sẽ ngồi đây nhìn ngươi bị đám yêu binh của ta gặm nhấm đến máu thịt không còn.

Lãnh máu hơi trầm xuống, Hiên Viên Hận Thiên quay bàn tay đưa cổ mà khí lạnh băng ra sau lưng mình, dòng máu đang chảy trong chốc lát ngừng lại, chỉ còn một đóa tuyết liên đỏ sậm màu máu uốn lượn dữ tợn trên lưng.

Chậm rãi bước về phía trước từng bước, đôi mắt Hiên Viên Hận Thiên sâu như bóng đêm thoắt chốc biến thành đỏ sậm, đầy sát ý thị huyết. Thanh kiếm đen tuyền thông thả cắt qua không trung, cuồng phong gào thét từ phía, màn đêm dưới kiếm phong hóa thành sát khí cuộn cuộn đánh về bốn phương tám hướng.

Tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên khắp nơi, đôi mắt đỏ như máu nhìn thẳng vào đôi mắt yêu nghiệt, Trọng Lê cả kinh đỡ lấy cột cờ quát lên: “Chúng yêu nghe lệnh, xông lên cho bốn vương! Nếu dám lâm trận bỏ chạy, dám không lên ứng chiến, bốn vương sẽ dùng yêu nguyên của hắn té cò!”

Màn đêm buông xuống, ánh sao sáng lấp lánh.

Gió đêm lạnh lẽo thổi quanh quần trên dãy núi, đưa tới từng đợt mùi tanh, như mùi máu sau khi khô lại, lại giống như mùi hôi ở chuồng bò, chuồng ngựa, khiến người ta vừa nghĩ thấy đã thấy buồn nôn.

“Máu Chân, sao rồi?” Trên đỉnh núi cao ngất, ngũ đại tùy thị đứng song song nhau, mắt cả năm người đồng thời nhìn về khe sâu dưới dãy núi.

Một đoàn hắc ám không rõ bao phủ ở đó, thi thoảng lại hiện lên từng tia sáng yếu ớt, như có một cái lồng hình bán cầu che đi mây mưa ở son cốc, giữa đám mây phía dưới là từng đạo thiểm điện, mưa to gió lớn, mà bên trên, là gió êm sóng lặng đến quỷ dị.

“Là Thập Thương Thập Sát trận, nhưng ta vẫn chưa tìm được phương pháp nào để phá trận!” Đôi mắt xinh đẹp không hề chớp lấy một lần chăm chú nhìn phía dưới, trên khuôn mặt Mậu Chân tràn ngập lo lắng, đôi môi đỏ mọng bị cắn đến tạo thành mấy dấu răng, mơ hồ thấy cả tia máu.

“Thập Thương Thập Sát trận này vốn biến hóa vô cùng, hướng chỉ cả mười phương vị đều là sát vật kinh thiên chiếm đóng, tăng cường sát lực. Mà trong trận lại có đến chín cửa tử, chỉ duy nhất một cửa sinh. Nếu không tìm thấy cửa sinh, cho dù phá tất cả các cánh cửa còn lại cũng vô dụng, chỉ cần bước nhầm vào cửa tử, cửa sinh sẽ lập tức đóng lại, người trong trận không thể thoát thân. Chỉ có thể chờ mười hai canh giờ sau, cửa sinh mở ra lần nữa, mới có thể xông trận...”

Vậy tại sao yêu chúng lại không gặp trở ngại nào mà vào trận?” Hai tay chấp sau lưng, đôi thủy mâu của Tùy Hi hiện lên một tia sáng lợi hại.

“Nếu ta đoán không sai, là vì có Tụ yêu kỳ!” Thanh âm trầm thấp bỗng nhiên vang lên, nghiêm túc mà lạnh lùng khiến người ta không thể nghi ngờ, Thường Hữu nhủ mi nói: “Đó là vật chí bảo của yêu tộc, chắc chắn có biện pháp mà chúng ta không biết khiến cho đám yêu chúng kia có thể yên bình mà vào trận.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 50: Tung Tích Của Vương

Edit: Trần

“Nhưng Vương đã ở trong đó một ngày một đêm, chúng ta không thể đợi thêm được nữa!” Rút hai lưỡi dao ra khỏi tay áo, Bì A Đa La quay đầu nhìn Tùy Hi.

“Không được hành động thiếu suy nghĩ!” Khẽ nhăn mày, Tùy Hi trầm giọng nói: “Mọi người trước tiên đừng vội vội động. Yêu Vương đang ở đây, nói như vậy thập đại sát vật đều là yêu vật tu hành đắc đạo hơn ngàn năm. Trước hết chúng ta nên diệt trừ mấy con yêu vật này để Vương ở trong trận có thể nhẹ nhàng hơn chút. Mậu Chân, nhân cơ hội này người phải tìm ra vị trí của cửa sinh!”

“Kế này có thể làm được!” Gật gật đầu, Thường Túy cầm ống tay áo che kín mũi và miệng: “Ta sắp bị thối chết rồi, mọi người nhanh lên xem nào, đầu tiên trừ khử mấy con yêu vật này để mọi người thoáng khí dễ thở chứ?”

“Được rồi, mọi người phân công nhau ra làm việc!”

“Này!” Mùi hoa từ đâu kéo tới, xua tan bớt đi mùi tanh hôi, Thường Túy chắn trước mặt Tùy Hi, tươi cười mỉa hoặc mà nói: “Ta đi hướng Tây Nam! Người là tùy thị thủ tịch* của Vương, yêu vật trấn giữ ở phương bắc rất lợi hại, người đi đối phó với nó đi!” (Thủ tịch: Cấp cao nhất)

Hồng ảnh chợt lóe, Thường Túy cũng không đợi Tùy Hi trả lời, trong nháy mắt đã biến mất trong bóng đêm.

Một bàn tay dày rộng mà hữu lực vỗ vào vai Tùy Hi, là Thường Hữu vẫn luôn trầm mặc ít lời.

“Chú ý che kín miệng mũi lại! Bàn tay sắt cứng như kim cương bóp bóp bả vai Tùy Hi, Thường Hữu lộ ra ánh mắt đồng tình: “Ta và Thường Túy mới từ phương bắc tới đây, yêu vật trấn giữ chỗ đó là một con chồn hôi tu hành ngàn năm...” (Trần: Khổ thân anh :))

Một con gió lạnh thổi qua, thổi vài ba chiếc lá khô bay đến bên chân, con lừa neho hai mắt nhìn phương xa, đám mây dày đặc bị gió thổi phù kín khắp bầu trời, mang theo một tia khí tức quỷ dị.

Đó là một hiệu lệnh, hiệu triệu, mà con người không thể nghe thấy, mà cũng không nghe được, mà nghe thấy được nó, chỉ có yêu!

Đứng thẳng người, con lừa kiểng chân nhìn về phía xa, mặc cho đám lông bờm bị gió thổi bay loạn lên, như thể hiện sự sốt ruột và khủng hoảng ở đáy lòng.

“Tụ yêu kỳ?” Trong đôi mắt thật to của con lừa hiện lên một tia bi thương, con lừa đau lòng cúi thấp đầu xuống, giống như một người bị đánh một gậy thật mạnh vào đầu.

“Vương, điều thần lo lắng rốt cuộc cũng biến thành sự thật! Năm trăm năm trước ngày không chịu xuất binh tiêu diệt Hiên Viên Hận Thiên, mà nay lại chỉ vì Đại vương tử tâm phù khí táo* đi khiêu khích cánh chim đã cứng cáp của hắn. Aiz, Yêu tộc bây giờ chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng. (Tâm phù khí táo: Tính tình nóng nảy, bộp chộp)

Tiếng thờ dài nặng nề khê vang lên trong gió, vừa bi thương mà cũng đầy bất đắc dĩ, con lửa lắc lắc đầu, như muốn vẫy đi đám u uất đè nén trong đáy lòng, lúc ngẩng đầu lên lại hơi giật mình, trong đôi mắt con lửa hiện lên tia sáng mỏng manh, là một thứ hi vọng yếu ớt.

“Nhị vương tử, mong người có thể đến kịp, cũng chỉ mong thần không đánh cuộc sai – - nhân loại kia, là uy hiếp của hần!”

Gió thổi mây phun, một thân ảnh nhỏ nhỏ chậm rãi đi trên bãi đất hoang này, cố sức mà gian nan, cố gắng né tránh những bụi và cành cây khô bị lửa cháy rụi, động tác chậm chạp ngốc nghếch, nhưng khóe môi con lửa lại bất chợt bắt gặp giương lên, ánh sáng trong mắt cũng càng ngày càng sáng.

“Người đã đến rồi?” Nhìn Tôn Đường Đường đến càng lúc càng gần, con lửa nhanh chóng bình ổn tâm trạng của mình, đứng trang nghiêm, chỉ chờ nàng đến hỏi cái vấn đề trong dự kiến của mình.

Gật gật đầu, Đường Đường nhủ mi nói: “Lửa – - Thanh Lam, ta muốn hỏi người một chút, người biết đám người Máu Chân đi đâu không?”

Ta tên là Húc Thanh Lam!” Chuyển tầm mắt, con lửa hơi khó chịu khi phải cố gắng duy trì khuôn mặt bình tĩnh: “Bọn họ đi tấn công Bắc Ma Vực, tấn công Bắc Thứ Ma, muốn nhất thống Ma giới!”

“Nhất thống Ma Giới?” Giữa đôi mắt hạnh hiện lên một tia lo âu, Đường Đường đi đến đứng đối diện với mặt con lửa, nhìn thẳng vào đôi mắt lửa đậm mạc kia, “Đại thúc cũng đi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 51: Tâm Đẳng Hiệu Triệu

Edit: Trần

“Đương nhiên là đi rồi!” Giấy gựa thoát khỏi tay Đường Đường, trong lòng con lửa cảm thấy tức giận.

Nếu Hiên Viên Hận Thiên không đi thì Đại vương tử cũng đã không đi. Đại vương tử không đi, Tự yêu kỳ cũng sẽ không bị té ra, đám yêu chúng cũng sẽ không phải theo lệnh hiệu triệu mà chịu tội chết. Tất cả những chuyện này, đều do tên Ma Vương lãnh khốc cuồng bá kia, nhưng giờ phút này, tuyệt không thể để cho nữ tử nhân loại này biết mình ước hần chết, bằng không – -

Thở dài, con lửa như lơ đãng nói: “Chỉ sợ chuyến đi lần này, bọn họ là lãnh ít dữ nhiều rồi!”

“Cái gì?” Khiếp sợ tròn tròn mắt, trái tim Đường Đường thoáng chốc treo lên: “Người nói vậy là có ý gì?” Con lửa không nhìn Đường Đường, nhưng đối với phản ứng của nàng đều hiểu rõ trong lòng, đúng như sở liệu lúc trước của mình, nàng thật sự rất quan tâm nam nhân máu lạnh kia.

“Đừng gạt ta, ta sớm đã cảm thấy chuyện này không bình thường!” Giận giữ dậm chân, Đường Đường kêu lên: “Trách không được, ngày đó đám người Máu Chân lại nói chuyện kì quái thế! Trách không được, hai ngày sau, bất kể ta vận khởi thần giao cách cảm gọi bọn họ thế nào, dù là Máu Chân hay Tùy Hi, thậm chí cả Thường Túy ta đều thử qua, nhưng không có một ai trả lời ta. Còn nữa, người nhìn chiếc đèn này xem!”

Xò tay đưa ngọn đèn ra, Đường Đường không chút khách khí vỗ nhẹ lên thân đèn quát khê: “Đèn hồng, mau nổi lửa lên!”

Con lửa co rúm lại một chút, kìm ức về nỗi đau đớn trên thân thể do bị chân hỏa đốt vẫn còn mới mẻ, nữ nhân ngu ngốc này lại muốn làm gì?

Một tia sáng nhỏ chọt dấy lên trên bắc đèn cháy đen, lập lòe như ánh sáng ở đuôi con đom đóm, con lửa rùng mình trợn lớn mắt, hoàn toàn quên mất việc phải giả vờ đậm mạc và thâm trầm.

Cho dù ngày đó nữ tử nhân loại này không rõ vì sao lại cầm theo thanh tâm đèn mà đến đây, cho dù ngày đó hần biết được thánh bảo của Phật giới này chọn một nữ nhân ngốc nghếch làm Đẳng chủ, con lửa vẫn chần động như cũ.

Hần chỉ nhìn một cái đã biết rõ, nhân loại này, nàng còn chẳng biết chỗ thần diệu của cây đèn này, thậm chí là ngay cả lai lịch của chiếc đèn cũng không rõ ràng. Nhưng chỉ hai ngày, đúng hai ngày thôi, thế mà một nhân loại không hề có chút tu vi cư nhiên lại học xong tâm niệm điểm hỏa? (nghĩa là học được cách niệm chú để đốt lửa).

Có thể làm được điều này, giải thích điều này chỉ có thể hoặc là tu vi người dùng đèn đã đạt đến trình độ siêu phẩm, hoặc là... Khó tin lắc lắc đầu, con lửa từ đầu đến cuối không muốn tin tưởng nữ nhân loại người này hay căn nhân này là kỳ tài tu luyện ngàn năm khó gặp trong truyền thuyết!

“Thanh Lam, người xem này!” Hai tay nâng ngọn đèn đặt trước mắt con lửa, Đường Đường nhẹ giọng hô một câu: “Đại thúc!”

“Phụt!” Ngọn lửa run lên, như sắp tắt lại chọt bùng cháy, ánh lửa của cây đèn trong gió thổi khê run rẩy, sắc lửa vô cùng quý dị dần dần biến thành màu xanh, âm u lạnh lẽo.

“Đại thúc chắc chắn đã gặp nguy hiểm!” Căn môi dưới, trái tim Đường Đường như bị treo lên, trong mắt bắn ra ánh sáng quật cường, “Thanh Lam, ta muốn đi tìm đại thúc! Hắn đã cứu ta hai lần, lần này đến lượt ta đi cứu hắn. Bất cứ ai dám làm hại đại thúc, ta sẽ – ta sẽ dùng lửa thiêu chết hắn.

Một tiếng gào thét thê lương, một tiếng rỗng ngậm kéo dài vang vọng ra xa, một bóng đen khổng lồ từ giữa không trung rơi xuống, hóa thành một con mãnh hổ đầy những vết vằn ngả lặn ra đất, lập tức như nước đá khô tức thì biến mất, vô thanh vô tức. (nước đá khô giống băng phiến chuyển trực tiếp từ trạng thái rắn hóa hơi, hiện tượng này gọi là thăng hoa).

Một đám sương máu rơi xuống từ không trung, thấm ướt lớp áo bào màu đen, nhiễm cả vào mái tóc trắng, từng giọt từng giọt máu lướt qua thân kiếm, nhưng lại không có bất kì giọt nào rơi trên mặt đất.

Từ thân kiếm đến chuôi kiếm màu đen này, chỗ nào cũng lóe ra ánh sáng phệ huyết, mà người cầm kiếm đã biến thành một tên la sát dục huyết, cả trời đất cũng biến thành một cái lồng giam thị huyết, tàn nhẫn nuốt hết máu của yêu chúng hội tụ từ bốn phương tám hướng.

“Àm!” Một tiếng vang thật lớn truyền đến, con người đầy máu đứng trong bóng đêm hơi ngẩng đầu lên, là Thiên Phá! Xem ra ngũ đại tùy thị đã trừ khử toàn bộ đám yêu sát trần trần đóng bốn phương rồi, nhưng đám sương mù dày đặc này vẫn chưa hề có dấu hiệu tan ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 52: Vô Ưu

Edit: Trần

Trường kiếm khẽ vung lên, những giọt máu bám trên thân kiếm vẩy khắp nơi, Hiên Viên Hận Thiên minh bạch, nếu muốn thoát khỏi trận pháp này, chắc chắn phải chém hai tên yêu, mà câu kết với nhau làm vậy kia!

“Bác Thứ Ma, cái đồ cháu nội con rùa nhà ngươi trốn đâu rồi?” Thanh âm tức giận mắng người đầy hỗn hển vang lên trong bóng đêm, một bóng trắng đột nhiên hiện lên, như ngôi sao chói lóe xông vào bầu trời đêm, không phân biệt rõ đông tây nam bắc mà hốt hoảng chạy trốn.

“Ừ ừ –” Tiếng gió thổi ầm ầm chợt trở nên cuồng bạo, trường kiếm ngậm một tiếng lẩm liệt cắt một đường, kiếm quang đen đặc như một con mặc long tức thì quán lên bóng trắng kia.

“Đừng, đừng giết ta!” Tiếng thét chói tai sợ hãi, trong tiếng rên rỉ yếu ớt ở bốn phía lại càng rõ ràng hơn, Trọng Lê hoảng sợ giơ lên Tụ yêu kỳ trong tay, run giọng nói: “Hiên, Hiên Viên Hận Thiên, bốn vương muốn giao dịch với ngươi một chút, chỉ cần ngươi đồng ý tha bốn vương một mạng, bốn vương lập tức thu hồi Tụ yêu kỳ, thậm chí có thể gọi tất cả yêu chúng về giúp ngươi đối phó với Bác Thứ Ma...”

“Không cần!” Thanh âm quả quyết tuyệt cắt đứt tia hi vọng xa vời cuối cùng của Trọng Lê, Hiên Viên Hận Thiên kẻ thanh trường kiếm sát cô hồn yêu vương, lạnh lùng nói: “Đừng yêu chúng đòi lấy mạng của ngươi?”

Trong đôi mắt yêu nghiệt hiện lên một tia âm ngoan lại đầy chặt vật, Trọng Lê hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn phải cố gắng không dám cử động cò một chút nào, chỉ sợ lưỡi kiếm sắc bén chém đứt rồi vô số yêu chúng này lại không cần thật cắt đứt yết hầu của mình.

“Hiên Viên – không không, Ma Vương, Ma Vương đại nhân! Bốn Vương vốn không muốn đối nghịch với ngươi, nhưng cái tên khốn kiếp Bác Thứ Ma kia lại dám lừa bốn vương! Hắn nói giờ là lúc ngươi muốn nhất thống Ma giới, sau đó sẽ xâm lược Yêu giới, thậm chí còn muốn ngầm chiếm Nhân giới, tiên giới, thế nên bốn vương mới nhất thời hồ đồ...”

“Không phải hồ đồ đâu!” Thanh trường kiếm khẽ cứa vào lớp da thịt non mịn, mũi kiếm lạnh như băng tham lam đem đám máu tươi nóng hổi nhỏ giọt lên mặt đất, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng nói: “Đến khi nào cần thiết, bốn vương có lẽ sẽ làm như vậy!”

Ngạc nhiên trừng lớn mắt, Trọng Lê không thể tin nhìn Hiên Viên Hận Thiên chòng chọc, không biết là bị lời của hắn làm vỡ mặt, hay là bị hắn nói trắng ra mà choáng váng cả người, từ yết hầu phát ra những tiếng khùng khục kì lạ, nhưng thật lâu sau vẫn không thể thốt lên một chữ nào.

“Ngươi –” Cuối cùng cũng tìm được tiếng nói của mình, Trọng Lê vội vàng dâng lên Tụ yêu kỳ, mặc cho máu tươi ồ ồ chảy ra từ yết hầu, trong đôi mắt yêu nghiệt tràn đầy điên cuồng và tuyệt vọng: “Tha cho ta một mạng! Chỉ cần ngươi đồng ý tha mạng cho ta, ta nguyện ý dẫn yêu chúng quy thuận Ma giới, giúp ngươi nhất thống nhân gian –”

“Ầm ầm!!!” Một đạo sấm sét không có dấu hiệu nào báo trước mà đánh xuống, phía trước ánh sáng có một thân ảnh mờ ảo, không biết đến từ khi nào, đến đây đã bao lâu, giống như việc giữa khoảng không tối đen như mực lại khê về lên một vết bụi xám trắng, thoáng nhìn như mang theo chút bi thương.

“Ai –” Tiếng thờ dài trong gió, truyền vào tai hai người, Trọng Lê cả kinh quay đầu, trong khoảnh khắc đôi mắt yêu nghiệt hiện lên ánh sáng oán độc, cúi đầu nói: “Vô Ưu?”

“Dạ, thần đệ ở đây.” Bóng người dần dần rõ ràng, hóa thành một bệnh y nam tử đứng hiên ngang trong bóng tối, khuôn mặt cực kì giống Trọng Lê, đều có vẻ mặt âm nhu yêu mị, đều có một đôi mắt ánh xanh, chỉ là vết màu đỏ giữa đôi hàng mi của Vô Ưu rõ ràng hơn, đỏ rực một mảng.

“Vương huynh, huynh muốn đem vận mệnh của toàn bộ Yêu tộc giao vào tay Ma giới hay sao?” Khóe môi nhợt nhạt gọn lên nụ cười lạnh lùng, Vô Ưu chậm rãi đi về phía hai người, bước chân vừa nhẹ lại chậm rãi, như một con thú lười biếng.

“Thế thì sao?” Mắt xanh đối diện mắt xanh, Trọng Lê nở nụ cười âm u: “Giờ người mới đến, là vì muốn chờ bốn vương chết rồi sẽ trở thành yêu vương sao? Hừ, người đừng vọng tưởng! Bốn vương đã quyết định dẫn yêu chúng quy hàng Ma vương, chỉ cần bốn vương còn sống, người vĩnh viễn chỉ có thể là một vương tộc nhân tàn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 53: Thí Huynh (Thí Nghĩa Là Giết, Nhưng Từ Đây Để Chỉ Kẻ Dưới Giết Người Trên, Ở Đây Âm Chỉ Việc Vô Ưu Giết Trọng Lê).

Edit: Trần

Tiếng thờ dài bất đắc dĩ lại vang lên, Vô Ưu dùng chân lắc đầu cười, trong nụ cười có vài phần cuồng tứ, vài nét khinh miệt. Ánh mắt liếc nhìn Trọng Lê đang quỳ rạp trên mặt đất, trong đôi mắt xanh biếc hiện lên một tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo cả phần nộ.

“Vương huynh, huynh cũng biết trong trận chiến ngày hôm nay, những yêu chúng tu hành hơn ngàn năm trong Yêu tộc của chúng ta đã chết gần trăm người, mà những vị trưởng lão trấn thủ mười phương vị cũng đã chết hơn phân nửa, những người còn lại không tàn cũng phế, không biết Vương huynh nghe xong tin tức này có cảm tưởng gì?”

Trong đôi mắt biếc hiện lên ánh nhìn của đôi mắt biếc phía trên mình, trong mắt Trọng Lê đầy sự xấu hổ và chật vật, mà trong mắt Vô Ưu chỉ còn lại thanh minh và lãnh khốc.

“Đó, đó là vinh dự của bọn chúng!” Cắn chặt răng không chịu nhận sai, Trọng Lê mặt đỏ tai hồng nghẹn ra một câu.

Huyết mâu hơi đỏ, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn Trọng Lê một cái.

“Không, không phải là vinh dự,” chân động cả người, Trọng Lê lắp ba lắp bắp vội vàng chữa lời: “Đúng rồi, đó là do bọn chúng quá ngu xuẩn...”

“Ha – -!” Tiếng cười nhẹ đầy trào phúng trong từng đợt gió lớn vang lên, Vô Ưu chậm rãi rút ra một ra một sợi xích bạc dài hơn hai thước, chân bước nhỏ một bước, đôi mắt biếc trầm xuống, tiếng nói đầy sát ý lạnh lùng: “Bọn họ ngu xuẩn? Sự đại đột của người chẳng những khiến cho cả Yêu tộc lâm vào mối nguy hại trước nay chưa từng có, hơn nữa rất có thể từ nay về sau không thể không thần phục dưới tộc của hắn. Song ngu xuẩn có thể tha thứ, nhưng không thể dung thứ cho việc, người dám đem toàn bộ vận mệnh của Yêu tộc để đổi lấy tính mạng của một mình người!”

Tiếng nói vừa dứt, cổ tay Vô Ưu khẽ run lên, dây xích dài tựa như một con rắn màu bạc tức thì lao về phía trước. Cùng lúc đó Hiên Viên Hận Thiên chém ra một kiếm, trong phút chốc dây xích bạc khẽ chuyển, tránh khỏi kiếm quang trí mạng, trực tiếp đánh về phía Trọng Lê

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, kiếm quang ản vào trong một mảng trắng noãn, Vô Ưu lấy tay che ngực, nở nụ cười. Nhìn sợi xích bạc quấn quanh cổ Trọng Lê khiến hắn chết không nhắm mắt, Vô Ưu nở nụ cười bi thương mà tàn nhẫn, máu tươi từ những kẽ tay chậm rãi chảy ra, rơi trên lớp áo bào trắng, chói mắt mà tươi đẹp. Tỏa Tâm Ngân chúng quy vẫn không phải đối thủ của Đế Thiên kiếm, mà Hiên Viên Hận Thiên, hắn tuyệt đối sẽ không cho đối thủ có một cơ hội may mắn nào.

“Vương huynh, xem ra chúng ta chỉ có thể nhận thua!” Đưa tay khẽ phẩy nhẹ một cái trong không chung, một hạt ngọc sáng rực bóng loáng bay ra từ trong miệng Trọng Lê, rơi vào bàn tay của Vô Ưu.

“Khụ~~” Máu tươi tràn ra từ khóe miệng, Vô Ưu không chút để ý đưa tay lau đi, lúc buông tay xuống thì trong lòng bàn tay lại xuất hiện thêm một hạt ngọc khác còn lớn hơn, sáng hơn. Hai viên ngọc cùng nhau chiếu sáng, rực rỡ muôn màu.

Hiên Viên Hận Thiên bất động thanh sắc nhìn Vô Ưu, như kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi ý đồ cuối cùng của hắn, một sự kiên nhẫn đầy ngạo mạn.

“Hiên Viên đại vương, người có cảm thấy ta tàn nhẫn không?” Nhếch mi cười, môi Vô Ưu càng trắng thêm vài phần, gần như một tia huyết sắc cũng hoàn toàn không có, “Ta tự tay giết Vương huynh của mình, lại cướp lấy Yêu nguyên của hắn.”

Đôi mắt xanh nâng lên, đối diện với đôi mắt đỏ như máu, trên khuôn mặt Vô Ưu là sự quyết tuyệt đầy cao ngạo, sự cao ngạo thà làm ngọc nát còn hơn

ngồi lạnh, “Ta không thể dễ dàng tha thứ cho việc hấn khúm núm thần ngục dưới chân ngươi, lại càng không thể tha thứ cho việc hấn dám dùng vận mệnh của yêu tộc để đổi lấy tính mạng của mình, thế cho nên – ta phải tự tay giết hấn!”

Đôi mắt đỏ máu nhú lại, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng nâng lên thanh kiếm đen tuyền, mà Vô Ưu lại chậm rãi mở bàn tay phải ra, nét tươi cười trên mặt càng âm ngoan, hai viên yêu nguyên tức thì nhảy lên không trung sau đó mất hút. Tụ yêu kỳ vốn rơi trên mặt đất đột nhiên dựng thẳng lên, lá cờ xoay một vòng, thêm hai ba vòng vẫn không ngừng lại.

Tiếng gió lại nổi loạn, như hàng nghìn con di thú đồng thời phát ra tiếng gầm thét. Bão cát điên cuồng thêm sức gió ầm ầm, như hàng ngàn lưỡi đao bé nhỏ mà sắc bén chém vào thân thể một ma một yêu đang đứng đó. Đế Thiên phát ra từng tiếng kêu rất nhỏ, thân kiếm run rẩy dữ dội, trong gió bão ầm ầm mà thống khổ gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 54: Đồng Quy Vu Tận

Edit: Trần

Giữa cơn cuồng phong, khuôn mặt Vô Ưu đầy bình tĩnh mà cười, tà áo trắng bay trong gió như từng đám ma quái ở âm phủ bay lên.

“Hiên Viên đại vương, kì thật ta và ngươi đều biết, ngày hôm nay Yêu tộc đã đến nông nổi này, chỉ còn hai loại kết cục một là hàng, hai là diệt! Nhưng hai kết cục này ta đều không thể chấp nhận, cho nên ta tình nguyện dùng yêu nguyên của hai huynh đệ chúng ta để tế cờ, lúc sống thì tranh đoạt đến ngươi chết ta sống, còn bây giờ, sẽ là đồng quy vu tận.

Tiếng nói vừa rơi xuống, đôi mắt đỏ máu của Hiên Viên Hận Thiên ngưng lại, trường kiếm đâm ra mạnh mẽ, mũi kiếm lạnh như băng gào thét chém vào thân thể Vô Ưu. Một cơn mưa máu phụt lên, Vô Ưu bị sức kiếm mạnh mẽ đâm vào khiến bay thẳng ra ngoài, nhưng khóe miệng trước sau vẫn luôn mang theo một tia cười lạnh đầy đắc ý, tiếng nói mờ ảo bị cuồng phong thổi tới, mỏng manh, nhưng cực kì rõ ràng –

“Trong thiên địa chỉ cần còn một yêu chúng tồn tại, Yêu tộc chúng ta sẽ không thể diệt vong.”

Bên ngoài trận pháp, trên vách đá Cự Ma.

Gió mạnh thổi ầm ầm lại bị dãy núi cao chặn lại trong sơn cốc, thanh âm kêu khóc thê lương vang lên khắp các tầng trời, ngũ đại tùy thị về mặt cả kinh, không kịp đề phòng mấy yêu sát trấn quan vốn chỉ còn một hơi thở mỏng manh đột nhiên quay đầu trực tiếp vọt vào trong Thập Sát trận, như liều lĩnh lao vào chỗ chết.

“Ồ~”, gió lạnh đột nhiên thổi mạnh hơn, đám sương mù đen đặc trong cốc tức thì khuếch tán, cơ hồ tràn ngập cả vách núi, trời đất tối đen, che khuất cả mặt trăng.

“Không hay rồi!” Nhìn đám sương đen cuộn cuộn bay đến ở phía trước, trái tim Mâu Chân nóng đập ầm ầm, vận khởi thần giao cách cảm run giọng nói: “Nhóm yêu sát kia tự tiện xông trận, cửa sinh đã đóng. Vương hoàn toàn bị vây ở bên trong!”

“Cái gì?” Cắn chặt răng, Tùy Hi nhảy vút lên một khối đá to hét lớn: “Tất cả tùy thị theo ta, xông vào trận!”

Cùng với tiếng nói của mình, Tùy Hi trực tiếp nhảy vào trong trận, nhưng lại bị một trận âm phong đánh úp lại, cả người như bị một cơn sóng thần đẩy thật mạnh văng lên vách núi.

“Tùy Hi!” Tiếng kinh hô vang lên, Mâu Chân hóa thành một tia sét nhanh chóng vọt đến bên cạnh vách đá, nghiêng người chặn lại Tùy Hi đang muốn xông vào trận, tuyệt vọng lắc đầu: “Không được xông vào! Ngươi nhìn xem –”

Dừng thân lại, Tùy Hi nhìn theo hướng Mâu Chân chỉ, lại thấy trong sương mù cuộn cuộn, vô số yêu chúng đồng thời hiện hình, tất cả vây quanh trận đều có vẻ mặt khiếp sợ mà mất tinh thần, mờ mịt mà bi ai.

“Không biết đã xảy ra chuyện gì, không chỉ cửa sinh đóng, mà ngay cả cửa tử cũng đã đóng lại.” Thanh âm bi thảm của Mâu Chân vang lên bên tai, từng chữ từng chữ như từng đạo sấm sét đánh vào tai Tùy Hi: “Chúng ta, không thể giúp được gì cho Vương!”

“Phù!” Thổi tắt ngọn đèn, Đường Đường ngẩng đầu lên nói: “Thanh Lam, Bắc Ma Vực ở đâu? Làm cách nào ta mới có thể đến đó?”

Đôi mắt lừa lóe sáng một chút, sau đó nhìn về phương xa, ánh mắt trở nên sâu thẳm mà xa cách, cơn lừa dùng ngữ khí vừa tang thương lại mờ ảo mà nói: “Bắc Ma Vực ở một chỗ xa – rất xa – rất xa!”

“Ta kháo!” Một bàn tay đưa tới, con lửa kêu một tiếng. Đường Đường dùng hai bàn tay nắm chặt lấy lỗ tai của con lửa, về mặt mẹ kể hung tợn mắng: “Trong cuộc đời này lão nương hận nhất là có người giả bộ thâm trầm trước mặt ta, huống chi là con lửa thối nhà người!”

“Buông, buông tay ra mau!” Đau đến nỗi bốn chân lửa đập lung tung, hai mắt Húc Thanh Lam đầy nước mắt cũng không dám quá sức dằn dụa. Hai chiếc tai lửa dưới lớp lông mềm này là nhược điểm trí mạng ủa hắn, nữ nhân ngốc ngếch này làm sao mà biết mà tóm ngay chỗ đó?

“Buông tay?” Cười hi hi hai tiếng, Đường Đường bỗng nhiên cả kinh nói: “A, lửa oi, ta cư nhiên có thể chạm được vào người!”

“Nữ nhân ngu ngốc!” Con lửa nhe răng trợn mắt run rẩy môi, Húc Thanh Lam dừng lại việc đá lung tung, có hỏi có đáp, sáng khoáy trả lời: “Kết giới bị chính tay Ma Vương chém hỏng rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 55: Sức Eo? Yêu Lực?

Edit: Trần

“Vậy sao?” Đường Đường nghe thế ngẩn ra, nhưng ngay lập tức lại lộ ra vẻ mặt ngọt ngào mỉm cười, hai chiếc răng nanh dưới ánh sáng trắng như đang lóe sáng: “Ngoan, nói sớm có phải tốt rồi không! Đúng rồi, người nói Bắc Ma Vực ở rất xa – rất là xa, thế thì hay là – người công ta đến đó đi?”

Lửa quay đầu đi tỏ vẻ khinh thường, chỉ cảm thấy đôi tay ngọc trên tai mình bỗng nhiên dùng sức vặn một cái –

“Được rồi, được rồi mà!” Con lửa thở hổn hển lớn tiếng gào thét, nghe thế nào cũng giống mấy ông già khóc nhà có tang “oa oa~~oa oa~~”

“Ta có một con lửa, đến tận bây giờ ta chưa bao giờ cười...” Giọng nữ vui vẻ trong ngự hoa viên tĩnh mịch của Ma giới vang vọng, đám ma chúng cả kinh trừng lớn mắt, nhìn một đạo thân ảnh màu xanh thoáng xuất hiện rồi lại biến mất, một con lửa màu xanh chở một thiếu nữ mặc váy xanh.

“Lửa, có người nhìn chúng ta! Nhanh lên, nhanh lên, ngọn đèn lại đổi màu rồi, đi về bên trái, sang bên trái đi!” Giọng nữ thanh thúy lại vang lên, gậy vừa đập nhẹ một cái, cô gái cầm ngọn cỏ màu xanh non vẫy vẫy sang bên trái, con lửa nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu rẽ sang bên trái, con lửa nghiêm mặt chạm chân xuống mặt đất, một người một lửa trong nháy mắt cứ thế biến mất.

“Người~~ người đâu!” Đám ma chúng vốn còn đang kinh ngạc ngẩn ngơ rút cuộc lấy lại tinh thần, tiếng bàn tán đầy hoảng sợ như đàn ong vỡ tổ đuổi theo đạo thân ảnh màu xanh đã ra khỏi bức tường.

“Đó là nhân loại Vương mang về, nàng trốn rồi!”

“Vậy mau đuổi theo nàng! Có nên đuổi theo không?”

“Sao đuổi kịp bây giờ? Chẳng còn thấy bóng dáng họ đâu cả!”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Ta con mẹ nó biết làm thế nào chứ, ta chỉ là tùy thị đại nhân...”

Một trận gió lạnh thổi qua, Đường Đường cố gắng đuổi đuổi cổ trên lưng lửa.

Phía trước, cát vàng cuốn lên, sa mạc rộng thênh thang nhưng hoang vắng, một mảng tường thành trùng điệp dựng thẳng lên, hùng tráng ngăn cách trời đất, chẳng lẽ đây mới là diện mạo chân chính của Ma giới?

“Nữ nhân ngốc, nắm chặt vào! Ra khỏi Thất Trọng thành là ta có thể dùng yêu lực” Vẫy vẫy đôi tai dài, Thanh Lam buồn bực trầm giọng nói.

“Sức eo*?” Mặt nóng bừng lên, Đường Đường đâm vào cổ con lửa không nặng không nhẹ, gặng tìm mặt nói: “Người đứng đắn một chút cho ta, người là lửa, ta là người, lúc này là lúc dùng ‘sức eo’ hay sao?”

(Trần: ở đây, từ mà Thanh Lam nói là 妖力, còn nữ chính lại nghe thành 腰力, hai từ này cách đọc tương tự nhau. Còn vì sao Đường Đường đỏ mặt thì mời đọc lại chương 7 quyển 2).

Lửa bị phản ngựa mặt lên trời hí dài một tiếng, giữa hai tròng mắt xuất hiện một tia sáng xanh kì dị, bốn vó giương lên trực tiếp nhảy lên không trung.

“Oa~~~” Trượt chân thiếu chút nữa rơi khỏi lưng lửa, Đường Đường ôm chặt cổ lửa thét lớn: “Người người, người đang bay này! Người nói sức eo là

sức eo nào thế? Hà? A? Oa a a ~~~”

Trong mắt con lửa hiện lên một tia sung sướng vì trả được thù, bốn vó của Húc Thanh Lam vững vàng găm lên một đám mây dày đặc, ngẩng đầu cười to nói: “Ha ha ha ha, đã năm trăm năm rồi! Nữ nhân ngu xuẩn, lửa đương nhiên biết chạy, nhưng mà Yêu thì sẽ biết bay! Ha ha ~~~”

“Aaaa~~~~” Không thể tự dè nén xuống, Đường Đường cũng phát ra tiếng khóc gào như tiếng lửa hí rất khó nghe, Thanh Lam sững sốt một chút, sau đó cười to.

Ở vùng núi yên tĩnh đầy mây mù, bóng đêm tối đen, vô số bóng đen thấp thoáng trong đám mây mù, có ma chúng, có yêu chúng, đứng trong gió cúi đầu nức nở, yêu ma khắp núi như đã hóa thành núi đá, trầm mặc không một tiếng động.

Giờ phút này, không còn sát phạt, không còn tranh đoạt, ma chúng trên núi và yêu chúng dưới núi đều chỉ chung một ý nghĩ, lo lắng –

“Vương (nhị vương tử) vẫn còn ở bên trong, mà trận pháp đã đóng lại, làm thế nào bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 56: Thần Đèn Lập Tức Tuân Lệnh

Edit: Trần

“Các người đều ở đây à, đại thúc đâu rồi?” Giọng nữ thanh thúy đột nhiên vang lên, phá tan yên tĩnh, thu hút ánh nhìn của tất cả yêu ma ở đó.

Một đạo lam ảnh đột nhiên xuất hiện, là một nữ tử mặc váy xanh lam, khoan thai mà nhẹ nhàng đột ngột xuất hiện bên cạnh đám sương đen, trong bóng đêm dày đặc tạo thành một vầng sáng lấp lánh, khiến cho chúng ma kinh ngạc, lũ yêu cả kinh –

“Nhân loại? Một nhân loại sao lại tới đây?”

“Đường Đường?” Giữa đôi thủy mâu thoáng qua một tia ngạc nhiên, Tùy Hi tiến lên nắm lấy cánh tay Đường Đường, “Sao người lại tới đây? Ai nói cho người biết chúng ta ở đây?”

Không để ý khẩu khí chất vấn của Tùy Hi, Đường Đường khó chịu giật giật cổ tay bị nắm chặt đến phát đau, đang muốn trả lời, lại nghe tiếng bước chân lộc cộc vang lên, Húc Thanh Lam chậm rãi bước ra khỏi bóng đêm, vẫn mang vẻ âm trầm không nhanh không chậm, sống chết mặc kệ như trước, “Là ta mang nàng tới!”

Một lời vừa nói ra, đám yêu chúng dưới núi nhất thời ồ lên, là Thanh Lam đại nhân, là Thanh Lam đại nhân đã mất tích suốt năm trăm năm nay!”

“Là người?” Thủy mâu nheo lại, Tùy Hi xòe bàn tay ra, khe khẽ nâng lên, trong lòng bàn tay có tia sáng màu bạc đang lưu chuyển, chờ phát động.

“Thì sao?” Nghiêng mặt lạnh lùng nhìn Tùy Hi, Thanh Lam chậm chạp nói: “Giờ phút này Tùy Hi đại nhân không nghĩ cách cứu Vương của các người, chẳng lẽ còn có tâm tư phân cao thấp với một tiểu yêu thần như ta sao?”

Như vậy, Đường Đường ngẩng đầu nhìn Tùy Hi, lại quay đầu nhìn Thanh Lam, thế nào cũng cảm thấy không khí này thật quý dị. Tuy rằng con lửa vẫn luôn duy trì vẻ mặt thâm trầm như người chết kia, nhưng khí thế vô hình từ người nó thoát ra, tương đương với Tùy Hi.

Tiếng cười khúc khích vang lên, mùi hương hoa hồng từ đâu bay tới, Thường Túy miễn cưỡng chen miệng vào: “Kệ hấn đi! Có Tôn đại cô nương ở đây, con lửa yêu kia sẽ không dám làm loạn, hi hi!”

Hơi hơi cúi đầu, đôi thủy mâu nhìn đôi mắt hạnh, Tùy Hi thả lỏng tay nhưng vẫn không buông Đường Đường Đường Đường ra, “Người –”

“Ta đến tìm đại thúc,” Đón nhận ánh mắt của Tùy Hi, vẻ mặt Đường Đường thản nhiên mà kiên định: “Ta biết chàng đang gặp nguy hiểm!”

“Không còn thời gian đâu, lấy đèn ra!” Ngang ngược chen lời, Thanh Lam không có mắt dùng cơ thể chen vào giữa Đường Đường và Tùy Hi, “Dùng tâm đốt đèn, dò đường đi!”

“A!” Không quan tâm được nhiều việc nữa, Đường Đường thoát khỏi tay Tùy Hi, nâng ngọn đèn lên, hơi khép mắt lại nói: “Đèn hồng, đốt lên nào!”

Ngọn đèn sáng lên tia lửa nhỏ như hạt đậu, trong bóng đêm ánh lửa hơi run rẩy chiếu rọi khuôn mặt ma chúng bốn phía xung quanh, vẻ mặt mỗi người đều là kinh dị.

Không để ý đến sắc mặt mọi người, Đường Đường lại nhìn ngọn đèn khê gọi một tiếng: “Đại thúc!”

Ngọn đèn tối sầm lại, sau đó sắc lửa dần dần đỏ sẫm như máu, Đường Đường cả kinh thất thanh kêu: “Thế này là thế nào, sao lại biến thành màu này? Đèn hồng, dẫn đường cho ta, ta muốn đi tìm đại thúc!”

Ngọn lửa sáng ngời như lên tiếng trả lời, cầm ngọn lửa cẩn thận dò xét phía trước, trái, phải, trước sau. ... Suốt một vòng, sắc lửa từ đầu đến cuối vẫn luôn đỏ thẫm như máu, chói mắt ảm đạm.

“Không có đường?” Không thể tin tưởng lớn mắt, Đường Đường vỗ mạnh vào thân đèn kêu lên: “Tìm đường cho ta! Tìm không được ta nấu chảy người –”

“Tôn cô nương, ” giọng nữ dịu dàng vang lên, hàng mi đẹp như sương khói của Mâu Chân hơi nhăn lại, nhẹ giọng nói: “Vương bị vây trong Thập Thương Thập Sát trận, giờ cửa sinh và cửa tử đều đã bị phong lại, chúng ta không vào bên trong được, đã chờ đến mười hai canh giờ...”

“Mười hai canh giờ? Là một ngày một đêm rồi?” Khiếp sợ cắt ngang lời Mâu Chân, đôi mắt hạnh của Đường Đường trợn lên, lại vỗ vào thân đèn một cái, quát to: “Tìm không được đường là ta đốt người, đèn hồng! Tìm cho ta một con đường, ta không thể chờ lâu, đại thúc cũng không chờ được lâu nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 57: Nàng Vì Ai Mà Đến

Edit: Trần

“Vù...” Ngọn lửa như lên tiếng trả lời mà điên cuồng cháy phụt lên, hóa thành một con hỏa long khóa mắt lao thẳng về phía trước.

“Ầm” Một tiếng vang thật lớn vang lên, đất rung núi chuyển, Đường Đường ngạc nhiên nhìn đám lửa lớn cháy về phía mình, trong lúc mơ hồ, chỉ nghe thấy Tùy Hi hét to một tiếng: “Đường Đường!”

Gió mang theo hơi nóng thổi qua, cả sơn cốc như bị một trái bom có uy lực vô cùng ném thẳng vào, một cột khói lớn như cây nấm bay thẳng lên trời, không khí bốn phía bị thiêu đốt hầu như không còn. (tớ k muốn dùng từ bom, nhưng chả còn từ nào miêu tả rõ cả, hix).

Đường Đường từ đầu đến cuối vẫn đứng bên vách núi đen, không hề chạy trốn, cũng chả ợ hãi, bởi vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nàng không kịp làm thành phản ứng vĩ đại nào, trong lòng nàng hơi mê man trầm nghĩ: “Chẳng lẽ đám sương đen này chính là khí thiên nhiên từ giếng phun lên trong truyền thuyết, chỉ cần gặp lửa là nổ mạnh?”

“Mau tránh ra!” Một chương chém vào lửa yêu đang che trước người mình, Tùy Hi tung người nhảy đến bên cạnh Đường Đường, thanh âm cả kinh mang theo run rẩy: “Người~ người không sao chứ?”

“Không sao!” Quay đầu cười, Đường Đường không hề biết mình trở thành một người thợ mỏ, hàm răng trắng bóc trên khuôn mặt đen thui càng chói mắt hơn, “Người nhìn xem, có đường rồi!”

Nhìn theo ngón tay Đường Đường chỉ, đám ma chúng trông thấy cảnh tượng một con đường đỏ sộ mà lửa vẫn còn hùng hực thiêu đốt, vô cùng nguy hiểm, mà phía trước khoảng mười trượng bị đám sương đen đặc che khuất.

Một thân ảnh màu tím xuất hiện, Bì A Đa La giống như một cánh bướm màu tím xinh đẹp kì ảo nhảy về phía ngọn lửa có thể khiến nàng hương tiêu ngọc vẫn.

“Ầm!” Thế lửa đột nhiên tăng mạnh, ngọn lửa phun lên lập tức cuốn Bì A lên giữa không trung, như một con quái thú bị đói khát từ lâu.

“Bì A cẩn thận!” Hai thân ảnh nhanh chóng bay lên, Thường Hữu và Thường Túy một trái một phải đỡ lấy Bì A Đa La bay về chỗ cũ, sắc mặt ba người đều trắng bệch, cảm thấy sợ hãi.

Bầu trời, Hiên Viên Hận Thiên nhìn Bì A được hai soái ca đỡ lấy, lại cúi đầu nhìn quần áo tóc tai mình bị sức nóng thiêu đốt, không khỏi chặc chặc cảm thán hai tiếng.

Mỹ nữ chung quy vẫn là mỹ nữ! Mới vừa trải qua nguy hiểm một chút là đã có nam nhân tranh nhau xum xoe, chẳng hề như mình, vừa rồi bị lửa nuốt lấy cũng chỉ đòi được một tiếng gọi lo lắng của Tùy Hi, không đau cũng chả nhột.

Buồn bực quay đầu, Đường Đường đột nhiên rất nhớ đại thúc, đại thúc luôn cứu mình trước tiên. Thế nên, nàng cũng muốn cứu được đại thúc trước tiên!

“Các ngươi đừng đi vào, lửa này có linh tính!” Hít sâu một hơi bước vào trong lửa, Đường Đường cảm thấy mình thật vĩ đại, thật lãng mạn! Vì cứu đại thúc, nâng lên núi ma, xuống biển lửa, quả không phải lãng mạn bình thường mà còn vĩ đại nữa.

“Đường Đường!” Trái tim như bị nắm lấy, Tùy Hi theo bản năng quát bảo dừng lại, lại cảm thấy trước mắt thoáng hiện lên một bóng đen, con lửa yêu lại như âm hồn bất tán chấn ở đằng trước.

“Ngươi muốn làm gì?” Trong mắt lửa tràn đầy lạnh lùng châm chọc, đồng thời phản chiếu bóng lưng Đường Đường dần dần đi xa, chậm rì rì nói: “Nàng đến là vì muốn tìm đại thúc của nàng, – – cũng là Vương của ngươi!”

Gió, từ giữa không trung lạnh lùng thổi qua, ánh lửa theo bóng lưng của Đường Đường dần dần tắt ngấm. Giữa không gian vắng lặng, Máu Chân lặng lẽ đi đến đứng ở phía sau Tùy Hi, tiếng nói mềm mại uyển chuyển không biết là nói cho Tùy Hi đang cứng còng cả người, hay là nói cho Bì A vẫn mang về mặt ghen ghét – –

“Tôn cô nương cảm thanh tâm đèn, Phật đưa nó cho Vương, nhưng nó lại nhận Tôn cô nương làm đăng chủ, thiên ý đã thế, chúng ta không thể phỏng đoán...”

Cơ thể hơi chấn động, Tùy Hi bước lên trước một bước quát sang sảng: “Ma chúng nghe lệnh, trông coi trận quan cẩn thận, đợi mười hai canh giờ sau, xông trận!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 58: Là Chó Mà

Edit: Trần

Dưới chân là ánh lửa lóa mắt, xa xa là bóng tối hỗn độn không rõ. Tiếng gió rít gào, tựa hồ như có những con dã thú không biết tên rít gào ở bốn phía, cao một tiếng, thấp một tiếng, kêu đến nỗi Đường Đường nổi cả da gà, trái tim co lại, đập bùm bùm trong ngực.

“Đại thúc, chàng ở đâu?” Xoa xoa họng kêu một câu, Đường Đường không dám lớn tiếng, sợ lại kêu phải cái gì đó đáng sợ đến, trong lòng lãng mạn với vĩ đại sớm đã không còn sót lại chút nào, chỉ còn sợ hãi.

“Bùm bụp!” Ngọn lửa nổ một chút, Đường Đường bị dọa sợ tới mức trắng bệch cả mặt, màu của ngọn lửa biến thành mà xanh lá quỷ dị đáng sợ, âm trầm tàn độc, trong ánh lửa hiện lên một vật thể màu trắng, tản ra ánh sáng bạc mềm mại. Nó nằm lẳng lẳng trên mặt đất, đẹp như một dòng sông trắng.

“Đừng, đừng đốt nó!” Mắt thấy ngọn lửa xanh không chút lưu tình cháy về phía vật thể kia, Đường Đường vội hô to một tiếng.

Ngọn lửa do dự một chút, như muốn nuốt lấy vật thể kia, lại như không muốn vi phạm mệnh lệnh của Đường Đường, giãy giụa một phen, cuối cùng chậm rãi thối lui.

Ba bước thành hai bước vọt đến, Đường Đường tròn tròn mắt: “Đây là cái gì?”

Mèo không ra mèo, chó cũng chẳng phải chó! Tai thon dài, miệng cũng thế, hồ ly? Không phải, đuôi hồ ly không giống thế này! Cái đuôi này vừa dài lại phiêu dật, như chùm đuôi ngựa màu bạc vậy.

“Hiromi? Đúng rồi, chính là chó Hiromi*!” Bình tĩnh đại ngộ mà vỗ vỗ đầu, Đường Đường lập tức quyết định sinh vật này chẳng qua chỉ là một con chó Hiromi to lớn một chút thôi! (Hiromi là tên một giống chó của Nhật)

Mất đi cảnh giác, Đường Đường lập tức ngồi xổm xuống sờ sờ con chó.

Mềm mại, mượt mà, xúc cảm vô cùng tốt, còn ấm áp nữa. Chỉ là một bên thân của nó ướt đầm máu loãng, lớp lông mềm mịn bị máu khô bám thành từng mảng, từng mảng lớn, bụng nó hơi phập phồng, thoạt nhìn như sắp hấp hối.

“Ai mà ác như vậy chứ?” Nhấn mi lại, Đường Đường đưa tay nâng đầu chú chó lên, phát hiện có một vết lõng hồng cực xinh đẹp ở giữa đôi mi của nó, so với đám lông trắng xung quanh thì vô cùng tiền điểm.

“Đẹp quá!” Vui mừng sờ sờ đầu chú cún, Đường Đường dùng sức xé ống tay áo rộng thùng thình, cẩn thận ôm chú cún trong ngực mình, như ôm một bé con mới sinh.

“Đừng sợ, ta mang ngươi đi tìm đại thúc!” Dùng tay bông lấy thân thể vẫn còn ấm áp của chú cún, Đường Đường trong khoảnh khắc cảm thấy được an ủi, rốt cục nàng cũng không phải chỉ có một mình!

Cất bước tiếp tục đi về phía trước, ánh lửa dần dần yếu đi, sau khi quay một góc chín mươi độ thì có chuyển biến, Đường Đường ngay nhiên dừng chân.

Ngon lửa dừng lại hướng về phía trước như muốn nói là đại thúc ở trong này, sắc lửa đỏ thắm tạo thành một vòng tròn thật lớn, vây quanh một mảnh hắc ám. Nơi đó vô cùng kì dị, ánh lửa trước nó hoàn toàn mất đi tác dụng, như một miệng cống chặn lại dòng nước, nó là một cái cửa cống chặn lại nguồn sáng.

“Đại thúc!” Trái tim như đang thì thầm, Đường Đường theo bản năng ôm chặt hai tay, chính là màu sắc này! Lúc nàng ở bên ngoài trận pháp nhìn ngọn đèn gọi đại thúc, ánh lửa đã biến thành màu sắc này, màu đỏ khiến người ta khủng hoảng, như đèn báo hiệu trên xe cứu thương, lóe ra tín hiệu về một sinh mệnh đang bị đe dọa.

“Vù ~” Một trận âm phong thổi qua, Đường Đường run rẩy cả vai, thấy bóng đen giữa vòng lửa hơi động, trong giây lát đã đến gần ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 59: Muốn Giết Ta Sao

Edit: Trần

“Ầm – – Tiếng kiếm ngâm thê lương, hàn ý lạnh đến tận xương, trong nháy mắt Đường Đường cảm thấy lạnh như biến thành tượng đá, cảm giác có gì đó mềm mại rơi xuống tay, hình như là tóc của mình, sau đó cảm thấy có thứ gì đó nóng hổi nhỏ giọt trên tay, dường như là máu tươi của ai đó, nhưng nàng đều không rảnh để ý tới, chỉ trợn mắt há hốc mồm nhìn một đoàn huyết sắc xen lẫn hắc ám ở phía trước.

Không thể xác định được, bóng tối mang theo rét lạnh, người khiến mình hoàn toàn nằm trong bóng đêm dày đặc có phải là đại thúc hay không.

Người trước mắt, quần áo đầm máu đã rách tả tơi, mái tóc đầy máu bay loạn lên, một đôi mắt đỏ như máu vẫn còn bám đầy vết máu hung tợn nhìn mình lom lom, ánh mắt đó đầy hung ác, xa lạ, trừ bỏ sát ý điên cuồng thì không còn gì khác, Đường Đường run sợ, trái tim như bị người bóp chặt, nhào nặn thành một khối, dùng đủ mọi cách mà tra tấn khiến nàng đau đớn.

Đây là đại thúc sao?

Không, không phải đại thúc! Sao đại thúc có thể không nhận ra nàng? Sao đại thúc có thể giết nàng? Đại thúc của nàng sẽ chỉ cứu nàng! Người này điên rồi, bị bệnh, điên cuồng chỉ biết giết người, không thể phân biệt thật giả tốt xấu!

“Muốn giết ta sao?” Lệ rơi, trên khuôn mặt đen đúa xuất hiện hai vệt trắng noãn, Đường Đường đưa tay, sờ thanh kiếm đen tuyền đang đặt trên cổ mình.

Lạnh quá, lạnh lẽo từ từ chỉ cho đến tận xương tủy, thân kiếm phát ra một tiếng ngâm trầm thấp, như từ trong giấc mộng xa xôi nào đó tỉnh lại, ngáp một cái thật dài. Hai tia sáng màu vàng chột lóe trên thân kiếm, càng ngày càng sáng, càng ngày càng chói mắt, chói đến nỗi Đường Đường phải nhắm chặt mắt lại, không thể mở mắt ra nổi.

“Hóa ra, là ta tự mình tình nguyện chạy đến đây tìm chết!” Một cơn gió mạnh cuốn tới, ngọn lửa vì một tiếng lại dấy lên cao, Đường Đường nghe thấy tiếng mình kêu thê thảm đến tê tâm liệt phế, tiếng kêu thật khó nghe, nặng nề mà thô khàn, so với tiếng con lừa Húc Thanh Lam rống còn khó nghe hơn!

Ánh sáng hỗn độn chồng chất lên nhau tức thì bùng nổ, Đường Đường ngã mạnh trên mặt đất.

“Cũng vẫn còn may, chết cũng không thống khổ!” Muốn khóc lại không có nước mắt, Đường Đường thở dài suy nghĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 60: Đại Thúc, Ôm Ta Một Cái

Edit: Trần

Một cơn gió mát từ từ thổi qua, ngọn lửa vốn im lặng mà đột ngột nhiên “Dùng” một tiếng, bốn phía rất im lặng, Đường Đường có thể nghe rõ tiếng hô hấp của mình, vững vàng mà ngân nga, thờ ra, hít vào, lại thờ ra, lại hít vào....

Mở bừng mắt ra, Đường Đường kinh ngạc nghĩ tại sao mình vẫn có thể thở, vẫn cảm thấy được đau và nóng, thậm chí còn thấy ngọn lửa biến về ánh vàng sáng sủa óng ánh, đang thiêu đốt bên cạnh mình.

Chỗ xa xa, một bóng đen cao lớn nặng nề té ngã trên mặt đất. Nương theo ánh lửa, Đường Đường thấy trước ngực người kia có một cái lỗ thật lớn, máu đen ồ ồ chảy ra từ đó.

“Hiên Viên Hận Thiên – -” Không cam lòng gào thét một tiếng, bóng đen chợt bắn tung tóe, hóa thành một đóa hoa sen máu tức thì biến mất vào hư vô.

Ngon lửa ầm một tiếng cháy lan lên, vây quanh thân ảnh lạnh lùng cầm trường kiếm trong tay, một gối quỳ trên mặt đất, sống lưng hơi nghiêng, đầu rũ xuống, như đang ẩn nhẫn thống khổ thật lớn, trầm mặc như núi đá cứng rắn.

“Đại – -” Thanh âm khê gọi nghẹn trong cổ họng, Đường Đường nghĩ nghĩ một lát vẫn quyết định xoay người, cẩn thận bò ra ngoài vòng lửa.

Bò một bước, đi một bước, lại quay đầu lại nhìn người như con hùng sư đang ngủ say kia. Kế hoạch thất bại, mỹ nữ không thể cứu được anh hùng, ngược lại thiếu chút nữa bị anh hùng cho là củi mà chém, thế nên tốt nhất vẫn nên chạy đi thôi!

Mệnh không còn, chẳng phải là tất cả đều kết thúc hay sao! Con mẹ nó trước đây có đứa mù nào nói “Ninh tại thảo hạ tử, tổ quý dã phong quang*”? Đường Đường quyết định, nếu lần này có thể sống sót thoát khỏi đây, nhất định phải khiến cho người nói ra những lời này hối hận vì đã sinh ra! (tạm dịch: Chết dưới gốc cây cỏ, thành quý là hóa thành phong cảnh. Trong thơ văn TQ tổ chỉ biết câu: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu).

Trường kiếm cắm thật sâu vào mặt đất, Hiên Viên Hận Thiên một tay chống lên chuôi kiếm miễn cưỡng không để mình ngã xuống, nhìn nữ nhân bò từng bước về phương xa như rắn kia.

Một chiều cuối cùng của Bắc Thứ Ma không tiếc đồng quy vu tận mà xuyên cả bàn tay vào chính bụng của hắn, nếu không phải nàng đột nhiên xuất hiện...

Vận khời Ma công đem ma khí lạnh lẽo rót vào miệng vết thương, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng mở miệng: “Ngươi tới đây làm gì?”

Cả người chấn động, Đường Đường nom nớp lo sợ quay đầu.

Đôi mắt sâu thẳm u tối mà lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lẽo như những nhũ băng phóng về phía nàng, nhưng Đường Đường không nhìn được mà nước mắt rơi rào rào.

Đại thúc, chàng đã trở lại!

“Ta tới đây tìm chàng, đại thúc – -” Nhảy lên một cái, Đường Đường dang rộng cánh tay chạy về phía cái thân ảnh cự tuyệt người khác từ cách xa ngàn dặm kia.

“Dừng lại!” Rút trường kiếm nhắm thẳng phía trước, Hiên Viên Hận Thiên hồ hững chặn lại Đường Đường đang cao hứng bồng bồng.

Khoảng cách 1m5, kiếm của đại thúc thật dài, Đường Đường cố gắng duỗi cánh tay đáng thương hề hề đứng ở bên ngoài 1m5.

Vì sao? Vì sao khoảng cách giữa hai người rõ ràng gần như vậy, thế mà đại thúc lại cố tình kéo xa ra?

Mắt hạnh nhìn xuống phía dưới, Đường Đường thấy bụng của đại thúc có một miệng vết thương bị ma khí đóng băng lại, sâu như thế, khủng bố như thế, lại ngay dưới sườn bên phải – -”

Giống như có một đạo sét đánh trong đầu, Đường Đường mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Vừa rồi rõ ràng nàng đứng trước đại thúc, mà con gió mạnh kia thổi tới từ sau lưng, trong khoảnh khắc còn chưa kịp chạm tới, nàng đã bị một lực rất mạnh ném ra sau người đại thúc, ngay sau đó có một tiếng gào thét vang lên, trầm thấp thô thiển...

Hóa ra, đại thúc lại cứu nàng thêm một lần!

Hốc mắt ươn ướt, Đường Đường giơ tay, đáng thương kêu: “Đại thúc, ôm ta một cái!”

Một trận tĩnh mịch, lần đầu tiên Hiên Viên Hận Thiên không phải có ý duy trì vẻ trầm mặc, mà là thật sự không biết nên nói gì. Nữ nhân này, nàng rốt cuộc đang nghĩ gì?

“Đại thúc, ôm ta một cái, ta rất lạnh!” Hai giọt nước mắt không hề rơi xuống mà cứ lăn qua lăn lại trong hốc mắt như một kỉ xảo đặc biệt, Đường Đường mặt không đỏ tim không đập nhanh làm nũng.

Khóe miệng không thể ức chế run rẩy một chút, Hiên Viên Hận Thiên ngẩng đầu nhìn lửa hùng hực thiêu đốt ở bốn phía, phát ra một tiếng hừ nhẹ lạnh lùng, cũng không phải là thật sự lạnh lẽo, mà là như quở trách lại như mang theo ý cười.

“Vậy để ta ôm chàng một cái đi!” Tròng mắt vòng vo đảo loạn, Đường Đường nhếch miệng nở nụ cười, khuôn mặt nham nhuốc khiến cho hai chiếc răng nanh trắng bóng lại càng sáng lấp lánh, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu: “Ta ôm chàng, lửa này sẽ không dám đốt chàng!”

Lãnh mâu nheo lại, Hiên Viên Hận Thiên khua Đệ Thiên lên cắt xuống một đường, kiếm khí bằng bạc chém vào một đám lửa phía trước, vòng lửa đột nhiên mở lớn ra, như sợ hãi mà cách xa ra khỏi hai người.

“Đừng mà, đừng mà!” Kinh hoàng liên thanh kêu to, Đường Đường bước vọt qua.

Ừ, vừa lòng cong cong khoe môi, Đường Đường thật cẩn thận tựa đầu vào lồng ngực của đại thúc, tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng đại thúc, nàng rất cuộc – - rất cuộc cũng chạm được vào thân thể của đại thúc rồi, ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 61: Đại Thúc, Đừng Mà!

Edit: Trần

“Đại thúc, đừng dùng kiếm khí để dập lửa nữa, nếu không, miệng vết thương lại nứt ra!” Híp híp mắt thì thầm nói, Đường Đường hạnh phúc nuốt nuốt miếng.

Ôm đại thúc thật ấm, lồng ngực của đại thúc thật cường tráng, vòng eo đại thúc thật vừa tay nha!

Hai mươi bốn năm rồi! Giấc mộng suốt hai mươi bốn năm của Tôn Đường Đường nàng chính là có thể ôm nhau thật sát sao, tuy rằng cảnh tượng không lãng mạn như mong muốn (nàng chủ động), cảnh tượng rất oanh liệt, thậm chí thiếu chút nữa thành thê thảm (không dám đảm bảo rằng đại thúc sẽ không lại coi nàng như củ mà chém một lần nữa), nhưng Đường Đường không hối hận, một chuyến này, very đáng giá! (very của tác giả nhé :v)

Lãnh mâu khẽ buông xuống, Hiên Viên Hận Thiên yên lặng nhìn chiếc đầu dụi dụi trong ngực mình. Mái tóc đen dài suôn mềm, đuôi tóc có vết cháy xém, chắc là lúc nàng xông vào đám lửa nên bị thế, mái tóc dài trượt quần trên làn da mình, lại như từ đó mà chen ngang vào đáy lòng mình.

Hắn vốn có thể dùng ma khí hộ thân đánh văng nàng ra, nhưng chẳng biết tại sao hắn lại do dự, mà sự do dự trong nháy mắt này, hắn đã để cho một nhân loại không có chút tu vi nào xâm nhập vào ý chí, đáy lòng mình, dễ dàng đến mức hoang đường!

Bàn tay to lớn nâng lên, Hiên Viên Hận Thiên muốn kéo cái “kẹo cao su” dính trước ngực mình ra, lại chẳng hiểu sao khi đụng phải tóc nàng, cảm giác mềm mại như trong tương tượng, khiến trong lòng nảy sinh ra cảm giác đáng tiếc không hiểu vì sao.

Hắn nhớ lúc ở trong trường nàng và Thường Tuy, Tuy Hi nói chuyện vui vẻ, mái tóc dài mềm trắng như thác nước, soi rõ bóng người, mà lúc này, chòm tóc trên trán thì bị mất một mảng, đuôi tóc thì bị đốt xoăn tít, thậm chí phần tóc dưới gáy bị cắt rơi một mảng lớn, đó là bút tích của hắn...

Mây kiếm khẽ nhăn lại, Đường Đường lạnh lùng nhìn thẳng vào cái chỗ hơi nổi lên ở ngực Đường Đường.

“Đây là cái gì?” Lãnh mâu hơi trầm xuống, Hiên Viên Hận Thiên khua trường kiếm chậm rãi cắt xuống, mảnh vải mỏng manh bị cắt rời ra, Đường Đường nhất thời căng thẳng đến không dám hô hấp...

Kiếm của đại thúc thật nhẹ nhàng, thật chậm chạp cắt nhẹ lên ngực, không có sát khí lãnh liệt, không có sự sắc bén moi tìm lấy phổi, ngược lại tràn ngập khiêu khích, giống như, như muốn...

Chán ghét, chỗ đó còn có thể là cái gì được nữa? Đại thúc thật không phúc hậu!

“Đừng mà~~~~” Thẹn thùng rừ mắt, Đường Đường lí nhí oán thăm một câu, lại ngạc nhiên nhìn thấy trước ngực mình một đôi tai trắng mượt mà, run rẩy nhẹ trong gió hai cái.

Cánh tay cầm kiếm bỗng nhiên dừng lại, Hiên Viên Hận Thiên trầm mặc một lát, mơ hồ cảm thấy hô hấp của mình bị chặn nửa nhịp, ngay sau đó lại lập tức có cảm giác muốn phát điên, khoe miệng run rẩy, rất cuộc nữ nhân này có đầu óc không thể.

“A, khụ khụ! Đây là -- đây là chú cún ta nhặt được trên đường!” Thanh âm trong nháy mắt lại khôi phục bình thường. Đường Đường biết mình hiểu sai ý, trên mặt nhất thời ửng hồng mặt mày nói: “Nó bị thương, ta muốn mang nó đến -- khụ! Đến cho chàng xem thử...”

“Phi yêu!” (Tớ thực sự không biết đây là yêu quái gì, đây là từ tiếng trung của nó 怦怦)

“Gi cơ?” Đôi mắt mê man ngẩng đầu lên, về mặt Đường Đường đầy dấu chấm hỏi.

“Không phải là chó, là phi yêu!” Tiếng nói vừa dứt, lại là một hồi yên lặng.

Hiên Viên Hận Thiên hạ mắt nhìn về mặt nghi hoặc của Đường Đường, vẫn không nhúc nhích, đột nhiên muốn đưa tay lau đi về mặt ngây thơ của nàng, ý nghĩ này như có con sâu nhỏ bò đi bò lại trong lồng ngực, ngứa ngáy!

Trong sự tĩnh lặng nay, đôi tai trắng lộ ra ngoài không khí khẩn trương rụt rụt lại một chút, động tác rất nhẹ, nhưng Hiên Viên Hận Thiên lập tức neho mắt

lại, tâm trạng thay đổi lạnh lùng nói: “Nó không chết được!”

Nâng mắt nhìn phía trước, Hiền Viên Hận Thiên chỉ cái tụ yêu kì đang nằm trên mặt đất nói: “Đi nhặt nó mang đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 62: Nhất Thống Ma Giới

Edit: Trần

Nhìn trái nhìn phải, Đường Đường chỉ mũi mình không xác định hỏi: “Ta?”

Không trả lời, Hiền Viên Hận Thiên chỉ buông tầm mắt lạnh lẽo nhìn Đường Đường một cái, Đường Đường lập tức run run người nâng cái lá cò to như cái chân vác lên vai.

“Đi thôi!” Ánh mắt dịu xuống, Hiền Viên Hận Thiên vội chuyển tầm mắt, đáng vẻ nữ nhân lúc này trông buồn cười quá.

Cái tay trần, ống quần nát vụn, trên mặt chỗ trắng chỗ đen, một con phi yêu đeo ở trước ngực, trên vai lại khiêng một lá cò lớn, trông chật vật như thế –

“Con mẹ nó thế này ta khác gì đội trưởng đội tuyên truyền chứ?” Thanh âm thờ hờn hờn đầy oán giận vang lên sau lưng, Hiền Viên Hận Thiên cuối cùng nhịn không được khẽ kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi chuyển thế, một nụ cười chính thức, vô cùng thoải mái!

Trong bóng đêm, Đường Đường vác lá cò lớn đi sau lưng đại thúc, vẻ mặt buồn bực, mặt thối như cầu tiêu vào ngày tháng sáu.

Vì sao chứ?

Vết thương của đại thúc rõ ràng nặng như vậy, nặng đến nỗi từng bước đi đều phải như dùng hết tất cả sức lực, thế mà chàng vẫn cố tình không cần nâng đỡ.

Đường Đường thậm chí có thể nghe tiếng đại thúc cắn răng, chặt đến nỗi những thớ thịt ở quai hàm cũng căng lên như dây cung, Đường Đường thậm chí còn nhìn thấy những sợi gân xanh trên mu bàn tay của đại thúc hiện lên, như một con rắn nhỏ xanh xám vận vẹo dưới làn da, đó là do đại thúc nắm chặt thanh trường kiếm mà tạo thành, như dùng sức kiếm để chịu đựng sự thống khổ mà người thường không thể chịu được, kiên trì chấp niệm mà người thường không thể kiên trì nổi.

Lòng đau như cắt, nhưng Đường Đường lại cố nhịn lại kiên cường không rơi lệ. Bóng lưng cao ngạo mà cô độc của đại thúc khiến cho Đường Đường cảm thấy rơi lệ rất yếu đuối, khóc cũng vô dụng, cho nên chỉ có thể một lần lại một lần yên lặng gào thét trong lòng: “Đại thúc, đừng chết mà, đừng ngã xuống, đừng bỏ lại ta một mình...”

Lập đi lập lại, cơ hồ nói đến phát cuồng, nhưng Đường Đường không biết, kì thật đại thúc chàng đã nghe được, nghe hết toàn bộ một chữ cũng không bỏ qua.

Chấp niệm của nàng mãnh liệt như vậy, chuyên tâm như vậy, cơ hồ khiến nàng vận dụng thần giao cách cảm thành công thêm lần nữa, sao hắn có thể không nghe thấy chứ? Hắn thậm chí có thể cảm nhận được giữa những câu gọi của nàng còn hàm chứa cả vị mặn chát của nước mắt, ướp lạnh cả đáy lòng mình, thế nhưng trong lòng lại có sự ấm áp đốt cháy cả máu thịt mình.

Có lẽ là do máu chảy ra đã mang bớt đi sự lạnh lùng và kiên cường của hắn, những câu nói của nàng làm cho tim hắn trầm sâu trong sự mềm mại ấm áp, ấm đến nỗi hắn muốn dừng bước lại, muốn quay đầu nhìn nàng một cái, hắn biết nàng đang khóc, cũng biết nàng rất vất vả để cố gắng, nhưng giờ, không phải là lúc!

Bàn tay to lớn đột nhiên vươn tới, cầm lấy cột cờ trong tay Đường Đường, Hiền Viên Hận Thiên không quay đầu lại, chỉ đem hết ma khí toàn thân hướng về lòng bàn tay, vận khởi bản về phía Tụ yêu kì.

Chỉ một thoáng, giống như lỗ đen trong vũ trụ mở ra, lực hút mạnh mẽ ừ ừ kéo đến, Đường Đường hô to một tiếng bay thẳng lên, cả người không bị khống chế bay thẳng về phía đại thúc, đôi tay cố gắng ôm lấy ngọn cờ, thế nên cảnh cuối cùng đó là đại thúc vác cột cờ, mà nàng và Tụ yêu cờ thì treo ở đầu còn lại của cột cờ.

“Chúng yêu nghe lệnh!” Tiếng nói lạnh lùng vang lên dưới màn đêm, không cao, nhưng lại có thể kiến cho mỗi một yêu chúng cảm thấy hàn ý thấu xương, không chút liên quan đến giọng nữ khóc la om xòm thê thảm vang lên cùng lúc đó.

Cây gậy màu vàng, lá cò lớn ánh đỏ bay giữa sương mù dày đặc, hai viên yêu nguyên sáng lạn chói mắt ở trên mặt cò như ẩn như hiện. Phi yêu bị ôm trước ngực Đường Đường bỗng dung mở hai mắt ra, mắt xanh chói lóa, hai tai nhọn dài trong gió lạnh như thống khổ mà run rẩy hai cái.

Q.2 - Chương 63: Thiên Địa Chấn Kinh

Edit: Trần

“Yêu Vương đã chết, chúng yêu mau thối lui!” Tiếng nói trầm thấp lạnh lẽo rung động đến tận cuối chân trời, trong bầu trời đêm thấp thoáng ánh sao vang vọng mãi không thôi, đám yêu chúng kinh ngạc nhìn yêu nguyên của Vương và nhị vương tử bị ma khí lạnh như băng thôn tính, cả dãy núi trong khoảnh khắc chìm trong chướng khí mù mịt, gió mang theo mùi hôi thối tanh nồng, một ánh sáng kì lạ bắn thẳng lên trời, nhóm yêu chúng bị thương yêu khóc khắp mọi nơi, sau đó vội vã biến mất....

Bên cạnh vách núi đen, Húc Thanh Lam bước nhanh lên phía trước vài bước, nhìn yêu nguyên của đại vương tử trọng lễ bị ma khí thôn tính, còn yêu nguyên của nhị vương tử....

Trong mắt lửa hiện lên một tia sáng quý dị, Húc Thanh Lam bình tĩnh ngẩng đầu lên, bốn chân đứng vững, tiếng hò hét của đám ma chúng như bài son đảo hải*, kinh thiên động địa* -- (rời núi lấp biển, long trời lở đất.)

“Vương thượng anh minh, nhất thống Ma Giới! Vương Thượng thần võ, lực trăm Yêu vương...” (Nghe như tiếng kêu gào mấy ma giáo trong mấy phim cổ trang ấy ^_^)

Thiên giới, Huyền Hoa cung

Đế Thích miễn cưỡng nằm trên kim tháp*, mặc cho đôi tay ngọc đẹp như búp măng mùa xuân đầm bớp, xoa nắn, mắt phượng mông lung híp mắt lại, như nhắm lại như đang mở nhìn tiền nga đánh đàn phía trước, khúc môi tào nhả chậm rãi giường lên, chậm rãi mà thần nhiên, như gió xuân lướt qua, thoáng chốc nắm bắt lấy trái tim thiếu nữ. (kim tháp: chiếc giường nhỏ bằng vàng)

“Hi hi...” Tiếng cười duyên ôn nhu vang lên, nhất thời, tiền nga đánh đàn má đào khẽ hồng, đẩy cây đàn ra trước mặt nũng nịu nói: “Không đánh nữa! Thiên đế có ý, hại Cầm Âm bị chúng tí muội cười nhạo!”

“Ha ha! Cao giọng cười, Đế Thích đứng hẳn dậy vươn tay về phía Cầm Âm, “Ừ, là trẫm không tốt! Là do trẫm thích nhìn dáng vẻ tức giận của Cầm Âm, so với ngày thường còn đẹp hơn ba phần.”

“Hi --” Chuyển giận thành vui, Cầm Âm hờn dỗi liếc mắt nhìn Thiên đế một cái, đầu hơi cúi thấp, xấu hổ đi về phía kim tháp.

“Thiên hậu giá đáo!” Tầm mành lấp lánh khẽ động, dường như một tiếng đàn bị loạn lên, một thân ảnh màu đỏ mỹ lệ thướt tha đi vào sau bức rèm che, sắc mặt Thiên đế biến đổi lập tức buông tay, mà sắc mặt Cầm Âm trắng bệch vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Nô tì tham kiến Thiên hậu!”

“Miễn lễ!” Đôi mắt đẹp đảo qua Cầm Âm đang quỳ gối trước giường, dừng trên khuôn mặt phấn điều ngọc trác*, Xá Chi trào phúng giường khéo môi, vài phần kiêu ngạo, vài phần hèn mọn, còn có vài phần chua xót nói không nên lời.

Đã bao lâu rồi, hẳn từng bên tai mình như tình mà nói: “Xá nhi, vì sao khi nàng nóng giận lại còn đẹp hơn ngày thường ba phần thế?”

Mà những lời này, suốt ngàn năm qua hẳn đã nói với bao nhiêu nữ nhân rồi?

Hàng mi mỏng như sương khói khẽ nhăn, giữa đôi mắt hiện lên loang loáng tia nước, ưu thương mà mê man.

Cầm Âm rất đẹp sao?

Còn chưa bị được ba phần của mình, nhưng vì sao Thiên Đế sẽ để mất, lưu luyến một nữ nhân như thế này?

Hắn yêu nàng, nàng biết, nhưng hắn cũng yêu các nàng khác! Suốt ngàn năm, nàng đã không thể đếm nổi bên cạnh hắn có bao nhiêu thái nữ, bao nhiêu vị phu nhân, có bao nhiêu nữ tử qua lại, từng bước tơ tình, từng có duyên yêu với hắn.

Những người này, hẳn đều yêu!

“Xá nhi, sao nàng lại tới đây?” Nở nụ cười ôn nhu, Đế Thích từ ngự tọa* đi xuống, cầm lấy tay Xá Chi, lại bị xúc cảm lạnh như bay làm giật mình chau mày, “Sao thế? Không thoải mái chỗ nào à?” (Ngự tọa: Chỗ ngồi của vua).

Giữa đôi mắt phượng là thâm tình trước sau như một, Xá Chi hoảng hốt một chút, một bụng u oán trong ánh mắt của hắn dần dần tan thành mây khói. Lần nào cũng thế, chỉ cần đứng trước mặt hắn, nàng sẽ lại vui vẻ một cách ngốc nghếch, tự mình đối mình, bởi vì, nàng thương hắn!

“Phong Giáp, đang đợi ngoài điện chờ vào bẩm báo,” đôi môi anh đào đỏ tươi run rẩy, run đến nỗi thanh âm cũng như bị vỡ thành từng mảnh nhỏ, Xá Chi dùng sức cầm tay Thiên Đế, như muốn lấy chút sức lực từ hắn: “Hắn – - thống nhất ma giới, chém chết Yêu Vương, Nhân gian giới đã vô cùng bạo loạn!”

Biến sắc, Đế Thích lạnh lùng kéo khóa miệng nói: “Vừa ra tay đã thủ tóm Yêu Ma hai giới?” Hừ, hay cho một tên Hiên Viên!”

“Thiên Đế, ” những ngón tay ngọc nắm lấy bàn tay Thiên đế, những ngón tay vẫn lạnh lẽo như bị đóng băng. Xá Chi mở miệng yếu ớt nói: “Bắc Ma Vực là khu vực biên giới của Ma giới, ngoại trừ Tu Di Sơn thì đây là chỗ gần Thiên đình nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 64

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 65: Nhất Thiết Quan Kiến Trì (Hồ Nước Nhìn Thấy Tất Cả Mọi Chuyện).

Edit: Trần

Trong đại điện vắng vẻ u lạnh, ngọn đèn tỏa ánh sáng ấm áp nằm trong 1 góc, nữ tử tóc dài mặc váy xanh ngồi bên cạnh chiếc bàn đá yên lặng lau đèn, dưới chân nàng là một con Phi yêu đang ngủ say, ánh lửa hắt ánh sáng lên mặt nàng, ánh sáng chiếu vào tạo thành những chiếc bóng hắt lên vách tường, khiến cho chỗ ngồi của nàng có vẻ biến hóa sinh động, so với sự đơn điệu và yên lặng ở bốn phía có vẻ không hợp nhau.

Đây là cảnh đầu tiên mà Hiên Viên Hận Thiên nhìn thấy khi mở mắt ra, cũng là lần đầu tiên trong đại điện này của hắn có một ngọn đèn, lần đầu tiên có một người lạ ở bên cạnh hắn, lại cảm thấy không hề bất ngờ, như thể nàng vốn nên ở đó, yên lặng trông chừng cho hắn một chút ấm áp, ngàn năm tháng có trôi qua vẫn vững vàng mà yên lặng ở đó, ánh sáng và ấm áp dường như không hề tức giận mà bỏ hắn đi, chỉ là hắn đã xem nhẹ, lãng quên, đánh rơi nó vào một góc sâu nào đó.

Đôi mắt mờ không chớp lá một lần nhìn nhân loại tên Tôn Đường Đường kia, nàng vẫn ngồi không nhúc nhích.

Có vẻ có gì đó khác với thường ngày, nàng vốn hay la lớn, thích nói thích hoạt động thể mà lại chờ trong đại điện buồn chán cả ba ngày, trừ ăn cơm với ngủ, nàng cũng chỉ đi lại một chút.

Đi đến trước thạch tháp* mà hắn tĩnh tu, đứng chờ ở khoảng cách không xa không gần, hoặc là đứng ở bậc đá gần thạch tháp* ngồi một lát, ngoảnh nhìn hắn. (cái giường đá nhỏ)

Hắn không cần mở mắt cũng biết nàng đã làm những gì, bởi vì hắn có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nàng vang lên ngay kề bên, người được mùi hương trên người nàng, không phải loại mùi thơm nồng của đám ma nữ, mà là mùi hương từ chính da thịt nàng thoát ra, như mùi hương thoảng mát giữa ngày hè, trong trẻo mát mẻ, khiến lòng cảm thấy rất thoải mái.

Hắn cũng có thể nghe được tiếng nàng ngẫu nhiên thở dài, tràn ngập lo lắng và thất vọng, không thể tin hắn cũng nghe được cả điều này, rất kì quái!

Mây kiếm nhãn lại, Hiên Viên Hận Thiên nhìn cái người nhìn đèn mà ngăn người kia, đầu nàng đột nhiên đập thật mạnh lên mặt bàn, trái tim không khỏi hơi co lại, nhưng lập tức lại rất muốn cười. Nữ tử nhân loại kì quái này, nàng cư nhiên có thể trọn tròn mắt mà ngủ gà ngủ gật!

“Mẫu Chân!” Vận khởi thần giao cách cảm gọi một tùy thị, thân ảnh Hiên Viên Hận Thiên dưới ánh đèn lơ lửng dần dần biến mất, bên môi vẫn còn mang theo nét cười nhàn nhạt mà chính hắn cũng không nhận ra: “Mang Đẳng Nô tới Nhất Thiết Quan Kiến Trì gặp bản vương!”

Đôi mày đẹp như khối kê nhẵn, Mâu Chân đứng thẳng bất động một lát, nâng mâu nhìn Tùy Hi đang đứng ở thềm đá trước điện, trong lòng không khỏi bùi ngùi thở dài một tiếng, Vương muốn cho Tôn cô nương đến Nhất Thiết Quan Kiến Trì, chỉ sợ phải...

Xoay người đi về phía hành lang bên hông đại điện, tiếng nói mềm mại xuyên qua gió đêm, nhẹ nhàng rơi xuống tại Tùy Hi, mang theo vài phần an ủi, lại có vài phần hiểu rõ: “Vương tỉnh rồi, triệu tùy thị mang Tôn Cô Nương đến Nhất Thiết Quan Kiến Trì...”

Bóng lưng cao lớn bỗng nhiên cứng đờ lại, Tùy Hi nắm chặt nắm tay sau đó lại thả lỏng ra, thủy mâu thần thò nhìn đám lá rụng bị gió cuốn đi trước cửa điện, khóe môi chậm rãi giờ lên, mang theo vài phần chua xót,

vài phần thư thái, thanh âm con Lừa yêu lại vang lên bên tai: “Nàng đến đây là vì muốn tìm đại thúc của nàng – - Vương của các người!”

Một con gió mạnh thổi đến, đám lá cây bị gió cuốn về phía gốc cây, hết thấy đều do duyên số!

Đi qua một cái hành lang uốn lượn khắc hoa, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, Đường Đường kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám tưởng tượng trong đại điện như chỗ của người chết này lại có một chỗ như thế này.

“Tôn cô nương, mời vào đi!” Đứng ở lối vào Hoa Kính, Mâu Chân ngoái đầu nhìn lại, dịu dàng nói.

“Ta tự vào sao?” Do dự giương mày, Đường Đường nhìn mười vị ma nữ tuyệt sắc quỳ hai bên Hoa Kính, mà ánh mắt các nàng nhìn mình...

Ặc ~ không rét mà run!

“Đứng thế, người tự mình vào!” Vui vẻ vuốt cằm, Mâu Chân tươi cười dịu dàng như nước, nhưng Đường Đường vẫn cảm thấy nụ cười kia chứa đựng thâm ý, không thể nói rõ ràng...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 66: Mỹ Nam Xuất Thủy

Edit: Trần

Một hành lang bằng đá rất lớn uốn lượn ngoằn ngoèo, dòng nước xanh thẳm tạo thành một bức màn nước xinh đẹp chảy qua tay vịn hành lang, như một nữ tử xinh đẹp sợ hãi đứng bên hồ nước thu tay chờ người tới đón.

Đường Đường vừa đi vừa tò mò ngó đông ngó tây, nhìn thế nào cũng thấy ở đây rất giống hồ nước ở Nam Hải Quan Âm trong Tây du kí, tráng lệ mà đầy tiên khí.

Đi qua ngã rẽ cuối cùng, hai mắt Đường Đường phát sáng, lác mình một cái trốn sau một cái cột ở trên cầu, trái tim kích động điên cuồng đập thành thịch.

Có nam nhân!

Nam nhân lửa thể!

Nam nhân lửa thể đang tắm rửa ở đằng trước.

Duỗi tay túm lấy một cây sen bên cạnh lan can, tâm tư Đường Đường kịch liệt giao chiến – -

“Nhìn hay không nhìn?”

“Nhìn gì chứ!! Nếu đại thúc mà biết, người cứ xác định kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

“Ê này, đây chính là một soái ca cực phẩm nhá, vừa rồi kinh hãi nhìn thoáng qua cũng đã đủ rung động chứ? Nhìn cái lồng ngực rộng lớn kia xem, cơ ngực thì hoàn mỹ, thậm chí còn có thể thấy cả cơ bụng sáu múi kia...”

Nuốt nước miếng, Đường Đường bị hai thanh âm trong đáy lòng khiến cho đầu vầng mắt hoa, máu toàn thân sôi trào, nổ tanh tách bên màng tai, như đang réo lên: “Đứng lên, đứng lên nào! Nhìn một cái thôi mà!”

“Đừng mà!” Rồi rầm nắm chặt lan can, Đường Đường yếu đuối giẫy dụa “Ta yêu đại thúc! Ta không thể bị dụ hoặc! Ta ta ta, thật là ồn ào ~~~”

“Ồn ào cái rắm! Rốt cuộc người có nhìn không? Người không nói, soái ca không nói, sao đại thúc biết được?” Trong đáy lòng, thanh â, “Đường ác ma”

bắt đầu chiếm thế thượng phong, từng chút một làm tan rã sự phòng ngự của Đường Đường, huống chi đó chỉ là một công trình phòng ngự bằng bã đậu.

“Con mẹ nó, xem thì xem!” Nhe răng cười, bứt lấy bông hoa sen to như chậu rửa mặt xuống, đường đường cầm nó che lên đầu liếc nhìn –

“Ta kháo!” Nhịn không được thăm mắng một câu, Đường Đường tức giận thiếu chút nữa ngã nhào.

Đáy lòng phải đấu tranh mãnh liệt thế nào thế mà khi quyết định thì soái ca lại bị hoa sen che mắt, chỉ còn thấy “lưng trần”.

Khó chịu, cực kì khó chịu! Một tay Đường Đường bám lấy cột trên cầu, một tay cầm hoa sen che đầu cố gắng nhìn, nhìn. . .

Một bó tóc dài màu trắng theo tiếng nước chảy chậm rãi ung dung nổi lên trên nền lá xanh, chỉ là tâm hồn mờ Đường bị sắc mê hoặc chỉ cho đó là hiện tượng phản quang từ mặt nước, mãi đến khi “Um” một tiếng, “bóng lưng” soái ca đột nhiên biến mất.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Đường Đường bỗng nhiên ngây ngốc trừng mắt nhìn, hoa sen trong tay không biết đã rơi xuống chỗ nào, một tiếng nói không thể quen thuộc hơn vang lên trên đỉnh đầu, khiến cho mờ Đường cá kinh, có loại xúc động muốn trốn –

“Đã xem đủ chưa?”

Khuôn mặt bình tĩnh, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng hạ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ngây thơ mê mẩn nhìn mình, trong lòng vừa cảm thấy tức giận lại cảm thấy buồn cười. Nữ tử nhân loại này, năng rốt cuộc là người quái dị từ nơi nào đến? Mặc dù giống đám ma nữ không hề thu lại dục vọng của mình, nhưng cũng không có ai dám như nàng sắc đám ngập trời!

Cố gắng cử động cảm, Đường Đường chậm rãi, vô cùng chậm rãi ngẩng đầu lên, chiếu vào đôi mắt thâm u lạnh lẽo như bóng đêm, nhìn thật lâu, mãi đến khi trái tim nóng bùng lên, tay phát run, sau đó –

“Phụt, phụt!” Từ mũi chảy ra hai dòng máu đỏ tươi không thể khống chế chảy ra, rơi vào trong nước, làm cho mặt nước vốn yên ả xuất hiện nhiều gợn nước lan ra xa, cả mặt nước không ngừng nổi nên bọt nước.

“Đại, đại thúc?” Hai tay bùng kín mũi, đôi mắt hạnh của Đường Đường nước mắt lưng tròng giả bộ đáng thương, kì thực đang không ngừng tự khinh bỉ trong lòng.

Mâu Chân đã nói là nàng đi gặp đại thúc, sao nàng có thể đem chuyện này quên sạch sẽ? Quả nhiên là sắc đẹp hại người, sắc đẹp hại nước hại dân a!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 67: Quá 囧*

Edit: Trần

Mắt đen trầm xuống, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu nhìn những gợn nước, chỉ cảm thấy một sự lo lắng kì lạ từ trong nước đánh về phía mình, xâm nhập từng chân lông thớ thịt, làm tỉnh lại một lực lượng kì lạ nằm sâu thẳm trong cơ thể, nó phun trào ra ngoài, lớn mạnh dị thường.

“Anh!” Đế Thiên vốn ẩn trong cánh tay đột nhiên phát ra một tiếng ngâm nhẹ, một cơn rùng rợn uy phong lãnh liệt đột nhiên xuất hiện bên lồng ngực phải.

“Oa ~” Tiếng than sợ hãi vang lên, Đường Đường vốn đang chảy máu mũi mà lau nước miếng bị hiện tượng kì lạ trước mắt khiến nàng hoàn toàn quên mất mọi chuyện, thế nên vuốt móng vuốt vẫn còn dính vài giọt máu nóng hằm hập ra, xoa xoa lồng ngực đại thúc.

Tuy nói lúc này nàng thật sự vô cùng trong sáng thánh thiện, chỉ đơn giản là bị cơn mặc long kia hấp dẫn, hoàn toàn không có ý nghĩ muốn ăn đậu hũ của đại thúc, ai ngờ hành động “nghệ thuật” tinh khiết này của nàng lại đưa đến những phản ứng thần kì liên tiếp không thể tưởng tượng nổi –

Một tia sáng màu trắng bạc hoa mỹ đột nhiên xuất hiện ở chỗ bàn tay Đường Đường chạm vào lồng ngực đại thúc, hoa văn mặc long tức thì sáng ngời như đang sống, mũi nhọn hiện lên, một vầng sáng bạc di động bên ngoài long văn* nhuộm sáng từng mảnh vảy rồng, sợi râu rồng thanh thoát càng rõ ràng hơn, mà bốn phía, đột nhiên vang lên tiếng gầm mạnh mẽ của những cơn dị thú, vang xa cao vút, rung động tâm can, cả tòa Vô Cực điện bị chấn động lạnh rung. (long văn: hoa văn hình con rồng)

“Ngươi!” Bàn tay to lớn vươn ra, Hiên Viên Hận Thiên nắm chặt lấy cổ tay Đường Đường, lại không ngờ mờ Đường kinh hãi thất sắc cư nhiên “tùm” một tiếng trực tiếp rơi vào trong nước.

“Oa khuỵu!” Đồng thời sử dụng cả hai tay hai chân, Đường Đường như cơn sấm ồm chặt lấy “cây cột cứu mạng”, sau đó cố bò lên, bò lên trên, liều mạng trèo lên trên. . .

Sống lưng nháy mắt cứng còng, Hiên Viên Hận Thiên cảm thấy Đường Đường bò qua chỗ nao thì chỗ đó có một sức nóng ầm ầm vọt lên, không hề giống sự lo lắng lúc này, càng không giống cổ lực lượng thần kì ngủ đông trong cơ thể kia, mà là --

“Xuống mau!” Cúi đầu nhìn cái đầu dụi dụi trước ngực, Hiên Viên Hận Thiên cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không xuống, không xuống!” Đầu lắc như trống bỏi, Đường Đường quả quyết cự tuyệt: “Ta không muốn bị chết đuối, Đại Thúc, sao chàng có thể đối xử như thế đối với nô lệ trung thành và tận tâm với chàng như thế!”

“Nô lệ, xuống mau!” Trong giọng nói lạnh lẽo xuất hiện một tia run rẩy không dễ phát hiện, như vết nứt xuất hiện trên mặt băng, Hiên Viên Hận Thiên cắn chặt khớp hàm liều mạng giữ vững ý chí của mình.

“Muốn ta xuống cũng được, chàng đưa ta tới bờ đi!” Mắt hạnh nhìn thẳng lãnh mâu, Đường Đường không hề có chút tự giác của nô lệ nào, cắn răng trừng mắt đầu với đại thúc.

Hít sâu một hơi, Hiên Viên Hận Thiên hơi nheo mắt lại, đôi mắt càng ngày càng trầm, càng ngày càng thâm thúy, như mặt biển trước cơn bão táp, mang theo nguy hiểm, chỉ tiếc mỗi Đường căn bản không rành để phát hiện, bởi vì nàng đang vô cùng chuyên chú nghiên cứu “hình xăm” của đại thúc.

“Đẹp quá, cứ như trời sinh vậy!” Một tay ôm chặt cổ đại thúc, một tay hăng say sờ loạn, sờ ngực -- con mặc long trước ngực đại thúc, Đường Đường hưng phấn hận không thể lòi con mặc long kia xuống để nghiên cứu một phen.

Mày kiếm nhãn lên, Hiên Viên Hận Thiên hơi thống khổ co quắp khoe miệng một chút, nữ nhân to gan lớn mật này, có lẽ hẳn nên cố gắng dạy lại nàng một chút, để cho nàng hiểu rõ phép tắc khi làm một nô lệ.

“A!” Tiếng kêu sợ hãi vang lên, khiến cho Hiên Viên Hận Thiên vẫn còn chưa kịp làm hành động gì không khỏi sùng sốt, cảm giác trước ngực thỉnh thoảng trống rỗng khiến hẳn cảm thấy có chút không thoải mái.

Mắt lạnh đảo qua phía trước, nữ nhân vừa mới tuyên bố sợ chết đuối kia trong nháy mắt sinh long hoạt hổ cư nhiên khua tay khua chân bơi tới bên bờ hồ, lật đật chạy vào hành lang bằng đá. (Trần: *lăn ra cườì*)

Một tay đập thật mạnh lên mặt nước, Hiên Viên Hận Thiên không rõ cảm giác tức giận đầy lồng ngực kia rốt cuộc là đến từ đâu, là do nàng dám nói dối hẳn, hay vì nàng -- trong tình cảnh này lại cư nhiên dám chạy!

“Mâu Chân ~~~” Trên cầu đá truyền đến một tiếng la thất kinh, như con thú hoang sắp chết kêu thảm đầy đáng thương: “Chuyện lớn rồi, cứu mạng a! Ta lỡ rửa mất hình xăm của lão đại, huhu, con mẹ nó ta oan uổng nha, bị thống nha!”

Ngạc nhiên cúi đầu, Hiên Viên Hận Thiên thấy con mặc long trước ngực quả nhiên không thấy đâu nữa, không biết là từ lúc nào....

Chữ 冏 : Nghĩa gốc của chữ này là “quang minh” (ánh sáng, sáng sủa,...), sau này lâu hành trên mạng lại trở thành “buồn phiền, âu sầu, quần bách, xấu hổ, bất đắc dĩ” (có thể hiểu tương tự một kiểu “Oh my god!”, “Thảm rồi!”).

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 68: Đãi Ngộ Của Nô Lệ (Một)

Edit: trần

Cửa vào Hoa Kính, Mâu Chân đột nhiên cảm thấy tâm phù khí táo*, cảm giác mơ hồ quen thuộc này, tựa như lần mà Đường Đường phá vỡ Tầng Đăng Các. (Tâm phù khí táo: đã giải thích ở chương 50)

“Mâu Chân ~~~” Tiếng kêu thê lương từ xa truyền đến, mà nữ hầu hạ đang quỳ sát hai bên Hoa Kính cả kính vội vàng đứng dậy.

“Ta lỡ rửa mất hình xăm cả lão đại, huhu, con mẹ nó ta oan uổng mà ~~~” Tiếng la hét thê lương lại vang lên, một thân ảnh màu lam sáng nồn nóng hoảng sợ chạy ra khỏi Kiến Quan Uyển, Mâu Chân không khỏi ngạc nhiên sùng sốt, “Lão Đại? Hình xăm? Là nói về Vương sao? Vương cư nhiên có hình xăm?”

Bỗng dưng, một bóng đen chợt xẹt qua, lam ảnh vừa rồi ầm ầm chạy tới tức thì biến mất.

Gió lạnh thổi qua, đám nữ hầu như bị bóp chặt cổ họng, hai chân mềm nhũn run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, đó là Vương sao? Thật đáng sợ!

Đưa tay xoa xoa khuôn mặt bị gió làm đau, sau một lúc lâu Mâu Chân mới bừng tỉnh lạnh lùng nói: “Những chuyện hôm nay nhìn thấy, không được nói

lung tung, nếu không, các người cứ chờ bị mang đến ma động đi!”

Quần lụa trắng tung bay, Mâu Chân cố gắng đi ra khỏi Kiến Quan Uyển, nhưng sau khi rời khỏi tầm mắt mọi người thì dừng bước lại, lấp sau một cột đá như phát điên mà lắc lắc đầu. Tháng này còn những mười ngày, vì sao trị tặc quan lần này, mỗi ngày đều trôi qua đầy khó khăn như vậy?

Chủ điện, đại điện của Vương, lạnh lẽo, tĩnh mịch.

Hắc ám vốn bao phủ suốt ngàn năm đột nhiên bị một ngọn đèn bé xíu phá hồng, bên cạnh cây đèn, một nữ tử mặc váy xanh ừ rừ ngồi đó, vẻ mặt đau khổ, bà vai trùng xuống, nhìn có vẻ vô cùng đau đớn, đáng vẻ đáng thương ân hận vì đã làm sai, lại không thể cảm động nổi Ma Vương đang vô cùng thịnh nộ ân mình trong bóng đêm, một đôi lãnh mâu lạnh lẽo như đâm băng ngàn năm.

“Chuyện đó – -” Vừa mới mở lời bắt chuyện, Đường Đường lập tứ ngừng miệng, ánh mắt lạnh lùng của đại thúc vừa quét lại, nhân phong sắc bén như thanh kiếm kia, có thể trực tiếp lột một tầng da của người khác.

“Rót nước mang đến đây!” Tiếng nói lạnh lùng vang lên trong đại điện vắng vẻ, trầm thấp như trước nhưng lại khiến Đường Đường rung mình một cái.

Nhấc ấm nước trên mặt bàn rót đầy một chén, Đường Đường cầm chén nước xoay xoay trong tay, trong lòng do dự không ngừng, cuối cùng nàng nên trực tiếp bỏ nhào vào lòng đại thúc làm nũng và giả ngốc để mong đại thúc mềm lòng, hay là trực tiếp quỳ trên mặt đất, nâng chén nước trên đỉnh đầu để “Chịu đòn nhận tội” thì tốt hơn?

“Vèo!” Chén nước bay khỏi tay, Đường Đường tròn mắt há hốc mồm nhìn đại thúc cầm lấy ly nước từ cách mình năm, sáu thước, đưa tới bên miệng mà uống.

“Quá đẹp trai, ngay cả uống nước cũng có thể đẹp trai như vậy!” Hạnh phúc thầm khen một câu, Đường Đường âm thầm may mắn, nếu đại thúc đồng ý uống nước nàng rót, vậy chắc cũng không giận lâu đi!

Lãnh mâu híp lại, Hiên Viên Hận Thiên không bỏ qua nét mỉm cười may mắn trên mặt nha đầu kia, nàng, đắc ý quá sớm!

“Xem ra, người còn chưa hiểu rõ làm nô lệ là thế nào!” Đặt chén nước rộng lên trên thạch tháp, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn bị vàng sáng của ngọn đèn hắt ra một cái bóng bàng bạc, chiếc bóng của hắc bao phủ hoàn toàn nữ nhân không biết sống chết kia, như thể nàng hoàn toàn rơi vào trong tay của hắn, tránh không thoát. Trái tim không hiểu sao nổi lên cảm giác thỏa mãn, thực sự thỏa mãn.

“Đại, đại thúc?” Bà vai run run hết hồn nhìn đại thúc, Đường Đường cảm thấy giờ phút này mình bé nhỏ như một con kiến, phủ phục dưới chân đại thúc.

Mà đại thúc như một đám mây lớn chặn lại ánh sáng mặt trời, chỉ còn lại bóng tối, cuộc sống của nàng từ nay về sau là ánh sáng hay bóng đêm, hoàn toàn quyết định bởi tâm tình đám mây này.

“Đi bảo Mâu Chân mang bữa tối tới, từ hôm nay trở đi, người sẽ nghỉ ngơi ở đây!” Từ trên cao nhìn xuống Đường Đường, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 69: Đãi Ngộ Của Nô Lệ (Hai)

Edit: Trần

“Ngủ, ngủ ở đây sao?” Mắt hạnh tròn ngược, Đường Đường hôn mê. Đôi mắt nhìn cái giường đá duy nhất trong điện, nhất thời Đường Đường mặt đỏ tai hồng, trái tim cuộn sóng.

Ôi mẹ ơi! Cha mẹ ơi! Thánh mẫu Maria ơi! Thế này có phải quá nhanh không? Không phải nàng chỉ trộm thấy nửa người trên của đại thúc thôi sao? Sao ở đây nam nhân cũng coi trọng tam tông tứ đức, băng thanh ngọc khiết, bị nhìn một cái mà cũng đòi sống đòi chết, sinh tử tương tùy hay sao?

Nuốt nuốt nước miếng, Đường Đường thật cẩn thận lui ra phía sau từng bước, về mặt đề phòng nhìn đại thúc.

Ba ngày! Suốt ba ngày qua tuy rằng nàng vẫn luôn canh giữ trong đại điện, nhưng dù mệt mỏi cũng chỉ dám nằm úp sấp bên bàn đá một lát, nằm nhiều đến nỗi xương sống và thắt lưng nàng đều đau, đĩa đệm ở cột sống như muốn bung ra, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc nằm trên chiếc giường đá lớn đến mười thước vuông kia.

Lí do đầu tiên, là vì đại thúc ngồi trên giường không ăn không uống, vô cùng chuyên tâm vận công chữa thương, cho nên nàng sợ vạn nhất mình kim lòng không được len lên bỏ lên làm kinh động đến đại thúc, nhờ có chuyện gì xảy ra thì tham! Lúc đó không chừng toàn bộ ma chúng của Ma giới đều xuất động, đem nàng đi lăng trì lại lăng trì thêm vài lần, tiên thi* lại tiên thi... Chắc chắn sẽ làm cho nàng chết rất khó xem. (tiên thi: quất roi vào xác chết).

Thứ hai, (Mồ đường run run rẩy rẩy nhưng vẫn tỏ ra kiêu ngạo trong lòng), tuy rằng nàng rất mê trai, nhưng nàng tuyệt đối không làm loại chuyện vô cùng mất mặt này! Nàng thích đại thúc, thậm chí có lẽ là yêu, nhưng đại thúc có thích nàng hay không thì nàng không biết! Thế nên, nàng kiên quyết chống lại việc “bá vương ngách thượng cung”, nàng muốn là lưỡng tình tương duyệt, lưỡng tâm tương hứa!

“Ngươi nghĩ ngươi sẽ ngủ chỗ nào?” Lãnh mâu trầm xuống, Hiên Viên Hận Thiên nhìn về mặt quý dị, ánh mắt thì đi du lịch khắp nơi của nữ tử nhân loại này, biết nàng lại hiểu sai ý, nhin không được hừ lạnh một tiếng, dậm chân một cái, khiến cả tòa đại điện cũng rung động theo.

“Ngươi ngủ ở đây!” Lãnh mâu trầm xuống, nhìn vào thêm đá nằm trước giường đá, Hiên Viên Hận Thiên đi thẳng qua bên cạnh Đường Đường, tiếng nói lạnh băng như gió thu lạnh lẽo tàn bạo xuyên qua tường: “Đây mới là chỗ ngủ của nó lệ!”

“Đưa vào đâu?” Nhảy dựng lên, Đường Đường nổi giận: “Không chơi thế này! Ta không phải ma chúng của chàng, ta là khách của chàng, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của chàng!”

“Khách?” Dừng chân lại, Hiên Viên Hận Thiên quay lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, áo bào khê mở lộ ra vòm ngực trần có một miệng vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, “Ngươi đã cứu ta?”

“Ặc ~” Đường Đường ghen lại, uể oải mất đi khí thế: “Được rồi! Ta thừa nhận là ta chưa giúp được điều gì, hơn nữa lại khiến chàng cứu ta thêm một lần. Nhưng mà – – nhưng mà, ta không muốn lấy thân báo đáp a”

“Hừ!” Tiếng hừ lạnh vang lên, Hiên Viên Hận Thiên xoay người hiên ngang đi ra ngoài đại điện, lạnh lùng nói: “Bổn vương cũng không thích! Cho nên, mạng của ngươi là của ta, Đấng nô!”

Cửa điện rầm một tiếng đóng lại, ngọn đèn hơi run rẩy hai cái, Đường Đường sững sờ đứng trong điện, như bị biến thành tượng đá trong nháy mắt.

“Hà ~” Một tiếng ngáp nhẹ nhàng, Phi Yêu nằm trong một góc đại điện lười biếng dùng móng vuốt gãi gãi lỗ tai, mắt xanh rực rỡ, mang theo hàm ý bồn cợt, nhìn cái người đứng thẳng bất động trong đại điện, sau một lúc mới chậm chạp phản ứng, tức giận giậm chân: “Cái, cái gì thế hả, quả thật coi ta là nô lệ sao?”

Gió thu tiêu điều, cỏ cây xơ xác, khắp nơi tràn ngập một màu vàng bi thương.

Về mặt Đường Đường đau khổ hề hề đứng trước mặt lửa, cảm một hộp được cao mùi thơm xông vào mũi, bơi lên người con lửa từ trên xuống dưới, vừa bơi vừa nói lầm nhảm – –

“... Ngươi nói xem ta có đáng thương không, không phải là ta đi cứu đại thúc sao? Giờ hay rồi, ta trở thành người để cho chàng muốn sai thế nào thì sai, muốn dùng thế nào thì dùng như thế đó...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 70: Đường Đường Ủy Khuất

Edit: Trần

Con lửa tròn to mắt, Húc Thanh Lam quý dị nhìn Đường Đường một cái, ánh mắt mập mờ lại tràn ngập thâm ý, giống như nhìn một cái là nhìn xuyên qua y phục của Đường Đường, nhìn nàng từ trên xuống dưới không sót một chỗ nào.

“Ta kháo! Ánh mắt của ngươi!” Nắm chặt lấy lỗ tai lửa, Đường Đường hung tợn nói: “Lão nương là loại người để người khác tùy tiện nhòm ngó hay sao! Hơn nữa, đại thúc há phải loại người tùy tiện nhòm ngó người khác!”

“Phụt ~” Bất đắc dĩ phun phì phì trong mũi, lửa quay quay đầu, nước mắt lưng tròng nói: “Ta sao hiểu được rốt cuộc ngươi đang nói cái gì, là ngươi nói, ‘muốn dùng thế nào thì dùng như thế đó!’”

“Bụp!” Đầu lửa lại bị trúng thêm một cốc, Đường Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói “Ta đang nói về chuyện, cả ngày đại thúc bắt ta làm việc, không cho ta rảnh rỗi chút nào, rót nước, lau đèn, gọi cơm, quét tước điện các, mà chuyện quá đáng nhất là, hần cư nhiên còn bắt ta, bắt ta....”

Lửa vầy vầy tai, Húc Thanh Lam cẩn thận không chế suy nghĩ của mình, dù chết cũng không dám nhìn nhân loại so với ma còn ác hơn kia.

Cầm hộp gỗ trong tay, Đường Đường cảm khái vô hạn nhìn mặt trời đã chìm mất một nửa ở phía chân trời xa xa, hồi lâu vẫn không nói gì, nhưng mặt dần dần đỏ lên, trong đôi mắt hạnh cũng bắt đầu loang loáng nước mắt.

Yên lặng thật lâu, ngay cả Phi yêu nằm một bên đang vô cùng chăm chú liếm móng vuốt cũng dừng lại động tác, một lửa một phi, đều kinh ngạc mà tò

mở nhìn nhân loại kia, dùng tâm ngữ nói chuyện với nhau --

“Nhị vương tử, Ma Vương rốt cuộc đã làm gì nàng?”

“Bốn vương cũng không biết, nhưng Ma Vương tựa hồ cũng không bắt nàng làm gì, bằng không thì sao lại ngầm đồng ý cho nàng dùng thánh dược Ma giới chữa thương cho ta và người?”

“Nhưng mà về mặt của nàng --”

“Chẳng lẽ Ma Vương thật sự ‘ăn’ nàng?”

“Nàng nói không có!”

“Vậy chẳng lẽ --”

“Đại thúc bắt ta hầu hạ chàng tắm rửa!” Giọng nữ u oán đột nhiên vang lên, dọa một lửa một phi hết hồn, Đường Đường lệ tuôn như mưa, nhìn hai con yêu vừa hoảng sợ lại ưu thương, cảm thấy rầu rĩ “Ma Vương lãnh huyết này, lấy có bảo ta hầu hạ chàng gội đầu, trên thực tế lại...”

“Thanh Lam...” Hít hít mũi, Đường Đường vô hạn ủy khuất nâng đầu lửa lên, đem khuôn mặt đầy lệ của mình vùi vào cổ nó.

“Ai!” Chẳng biết tại sao, khuôn mặt mang theo hơi lạnh của nàng chạm vào cổ mình, Thanh Lam cảm thấy một tia khác thường, trái tim hơi co lại một chút, ần ần đau, “Nữ nhân ngọc ngà --”

Lời an ủi còn chưa nói ra khỏi miệng, chợt nghe thấy giọng mũi của nữ nhân ngọc kia vang lên bên tai: “Người có biết trong cuộc đời thống khổ nhất là chuyện gì không?”

“Chuyện gì?” Chun mũi, Húc Thanh Lam đột nhiên phát hiện hóa ra mình cũng là một con lửa cực kì có cảm xúc.

Trợn mắt há hốc mồm, đứng đờ đẫn hết cả lồng lên, trong lòng Vô Ưu đột nhiên cảm thấy có chút chua, cảm giác cực kì không tốt, nhân loại kia cư nhiên ôm đại thần của mình mà khóc!

Quay đầu nhìn cả thân lông trắng mềm mịn của mình, Vô Ưu buồn bực. Cho dù giờ nó không thể duy trì hình người, cho dù giờ nó chỉ là một chú “chó” nhưng dù sao cũng vẫn đáng yêu hơn con lửa Húc Thanh Lam kia chứ? Sao nhân loại kia lại không ôm hân?

“Chuyện thống khổ nhất thế gian chính là --” Ngẩng đầu thật mạnh, một tay Đường Đường nắm thành quyền trước ngực, ngửa mặt lên trời la hét nói: “Sắc đẹp của đại thúc ngay trước mắt, thế mà chỉ có thể nhìn, không thể sờ, mà quan trọng là -- không thể ăn!”

“Rầm” một tiếng, Vô Ưu miệng sùi bọt mép ngã lăn ra đất, mà lửa lại giận giữ quay đầu thoát khỏi tay Đường Đường, hận không thể nhấc chân đá nữ nhân chết tiệt này bay thẳng lên bầu trời.

“Sao thế, sao thế này?” Tay chân luống cuống nâng chú cún trên mặt đất, vẻ mặt Đường Đường mê man không rõ, “Vừa rồi vẫn còn tốt cơ mà! Sao đột nhiên lại hôn mê?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 71: Dáng Người Trong Mộng (Một)

Edit: Trần

“Đăng nô!” Tiếng gọi lạnh lùng đột nhiên vang lên, như tiếng vọng du dương khắp vòm trời, Đường Đường cả kinh, vội ôm lấy chú chó trên mặt đất, cảm lấy hộp dược cao thuận tay quăng sang, “Thanh Lam, người tự mình bôi thuốc đi, đại thúc lại gọi ta! Ta ta ta, ta về trước đây!”

“Ô oa ~” Bị phản hí dài một tiếng, Lửa nhìn thân ảnh lam sắc vừa nói xong đã vội đi, lại vui đầu nhìn bốn vó dài dài tròn tròn của mình.

“Ta kháo!” Không biết học phải câu cửa miệng của nữ nhân kia từ lúc nào, lửa đập đập lên hộp gỗ tinh xảo, “Người ngọc lão tử thế này tự mình bôi thuốc thế nào đây?”

Mây trắng, thông reo, vùng núi yên tĩnh phủ đầy mây mù. Ở chân núi, bãi đá loang lổ vẫn sừng sững đứng đó, vẫn như cũ ngâm trong máu tươi, vẫn có một thân ảnh cao lớn như cũ.

Hai dòng lệ lại lăn xuống gò má, cảm giác quen thuộc sâu sắc lại ăn mòn trái tim, Đường Đường nhìn nam nhân nằm trên bãi đá kia.

Hắc y, tóc đen, vết máu loang lổ, chỉ là mặt hắc -- khuôn mặt của hắc cuối cùng trông như thế nào?

“Ta muốn nhìn hắc hắc! Ta phải nhìn hắc cho bằng được!” Trong lòng, cảm giác quen thuộc mãnh liệt khiến tâm thần Đường Đường không yên, liều mạng vươn tay xua đi mây mù dày đặc trên mặt hắc, muốn nhìn rõ xem hắc là ai.

“Là ai? Người rốt cuộc là ai?” Tay, càng ngày càng gần hơn, nhưng hắc cũng càng ngày càng xa. Đường Đường sốt ruột trừng lớn mắt, cuống đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, nhưng bất kể thế nào thì cũng không thể chạm tới, với không tới, hắc y nam tử tựa như ảo ảnh cuối chân trời, vô cùng rõ ràng, mà lại cũng vô cùng xa xôi.

“Người đang gọi ta sao? Cảnh trong mơ bỗng dưng biến đổi, không gian bốn phía bỗng nhiên biến thành tối đen như mực, ở phía trước xa xa có một vầng sáng nhỏ, Đường Đường khiếp sợ quay đầu, từ từ bước về phía vầng sáng, cẩn thận đề phòng đến cực điểm!

“Người đang gọi ta sao?” Giữa vầng sáng, một nam tử đẹp như ngọc đứng đó, áo bào trắng, đầu bạc, ngay cả môi cũng trắng như tuyết, chỉ có một đôi mắt, xanh biếc như ngày xuân trên đỉnh núi.

“Nhìn thấy ta không?” Nam tử duỗi tay, trên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ hiện lên nét mỉm cười, vài phần giảo hoạt, lại mang theo vài phần ý xấu, như một đứa nhỏ thích đùa dai, “Đường Đường!”

Hai chữ, gọi đến khiến Đường Đường toàn thân nổi da gà. Hắc gọi rất ôn nhu, Đường Đường chưa bao giờ nghe ai gọi mình thâm tình như thế, cơ hồ một tiếng gọi đã gọi ra chỗ sâu nhất trong nội tâm, dễ dàng lồi lên tiếng lòng của mình.

“Người?” Ngắc đầu, Đường Đường kinh ngạc nhìn nam tử kia, nhìn thấy giữa trán hắc có một vết hồng sáng, xinh đẹp như một ngọn tam điệp thảo. (Tam điệp thảo: Clover, có ba lá).

Nàng hắc đã từng gặp hắc, chỉ là gặp ở đâu thì nàng đã quên, nhưng hắc không phải là người ở trong mộng của nàng, Đường Đường khẳng định, vô cùng khẳng định.

“Người không phải hắc! Người là ai?” Nhãn mi, Đường Đường hơi hơi sinh khí, tức giận người này lấy cái vấn đề mà nàng vô cùng để ý để đùa giỡn.

“A, dễ dàng khẳng định như vậy?” Buông tay, nam tử nở nụ cười, đôi mắt xanh cong cong thành một vòng cung xinh đẹp, như hai dòng nước nhỏ mùa xuân, “Sao người biết ta không phải là hắc?”

Khoanh hai tay, Đường Đường mất hứng xoay người nói: “Không phải là không phải, ta rõ ràng!”

Cất bước đi về phía trước, Đường Đường nghĩ đến cảnh trong mơ của mình.

Kì lạ, mỗi lần nàng nằm mộng này đều vô cùng thanh tỉnh, biết rõ ràng là mình đang nằm mơ, nhưng lại rất hi vọng giấc mộng này có thể hoàn thành, nàng rất lo lắng cho nam nhân kia, không biết hắc đến tột cùng sẽ chết hay không, cũng không biết hắc rốt cuộc là ai?

Càng nghĩ càng nôn nóng, Đường Đường nhịn không được vùng chạy. Lần nằm mơ này, nàng cảm thấy đám sương trên mặt nam nhân kia đã phai nhạt chút, cơ hồ đã có thể nhìn thấy khuôn mặt thực sự của hắc.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 72: Dáng Người Trong Mộng (Hai)

Edit: Trần

“Có muốn trở lại giấc mộng của người không?” Thanh âm mỉm cười lại vang lên bên tai, Đường Đường vừa quay đầu, phát hiện nam tử mặc áo bào trắng kia cũng đi lên, cun cút bước theo mình.

Đường Đường thì chạy, mà hắc thì đi bộ, mà không hề bỏ rơi hắc được thêm chút nào, ngược lại cảm thấy hắc đi thật chậm rãi, biếng nhác, thật nhân nhả, có cảm giác nhẹ nhàng thanh thản.

“Rốt cuộc người là ai? Đi theo ta làm gì?” Phẫn nộ dừng chân, Đường Đường xoay người trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đẹp đến yêu mị kia, lửa giận trong lòng đốt lên ầm ầm.

Nếu là bình thường, nàng chắc chắn sẽ cho vị cực phẩm soái ca này ba phần mặt mũi, nhưng giờ thì không được, nàng vội vàng trở về nằm mơ, mà mộng chắc chắn vẫn phải là người kia. Vạn nhất lần này nán nghe theo hắc, không mơ thấy nam nhân khiến người ta đau lòng kia, ngược lại mơ thấy xxoo với đại thúc, thì biết làm thế nào bây giờ? (Trần: Em sặc)

“Hừ hừ – -” Tiếng cười bốn cột nhẹ nhàng vang lên sau lưng, bạch y nam tử ôn nhu nắm lấy tay Đường Đường, giữa đôi mắt biếc tràn đầy thâm tình và chân thành, như thôn thức lại như cảm khái nhẹ giọng nói: “Cuối cùng nàng cũng hỏi ta là ai, Đường Đường!”

“Ngươi ngươi ngươi – - bị cặp mắt xanh kia hôn, Đường Đường nhẹn không được nhụt chí thờ dài một hơi nói: “Được rồi, ngươi tên là gì?”

“Ta là Vô Ưu, Vô Ưu trong tâm vô sở ưu!” Đôi mắt xanh thoáng hiện một tia sáng, Vô Ưu cười híp mắt nói: “Ngươi có muốn quay lại cảnh trong mơ không? Ta có thể mang ngươi quay lại!” (Tâm vô sở ưu: Trái tim không có ưu phiền).

“Không, không cần!” Cảm thấy không tự nhiên xoa xoa cánh tay, Đường Đường thấp tha thấp thỏm nói: “Hôm nay ta không muốn mơ nữa, để lần sau đi.”

“Yên tâm!” Vô Ưu cúi người, chớp mũi gần chạm vào khuôn mặt Đường Đường, hơi thở ấm nóng có mang theo cả hương vị của cỏ xuân: “Ta cam đoan có thể mang ngươi trở lại giấc mộng kia, hơn nữa – -”

Hàng mi hẹp dài nhướn lên cười xấu xa, Vô Ưu cười tà mị bướng bỉnh, khiến Đường Đường không khỏi ngẩn ngơ, ngừng hô hấp trong chốc lát.

“Ta có thể nghĩ cách, xóa màn sương trên mặt nam nhân kia!”

Mây mù cuộn cuộn, gió núi lạnh lẽo.

Vẫn là ngọn núi kia, vẫn là bãi đá đó, ngay cả hắc y nam tử nằm trên bãi đá vẫn y nguyên như lúc trước.

Máu tươi từ người nam tử chậm rãi chảy ra, thấm vào những kẽ nứt trên mặt đá, chảy tràn vào cả rễ cây hoa bên cạnh. Đường Đường kêu to một tiếng quỳ xuống bên cạnh bãi đá.

Đau đớn mãnh liệt tràn đầy trong lòng, đau hơn tất cả những lần trước đây, mà khuôn mặt người kia. . .

“Vô Ưu!” Thông khổ nắm chặt lấy quần áo trước ngực, Đường Đường đau đến nổi đầu đầy mồ hôi, lại vẫn trừng lớn hai mắt cố chấp nhìn Vô Ưu, “Giúp ta! Ta phải biết rốt cuộc hắn là ai!”

“Thật sự muốn nhìn sao?” Khoanh tay đứng một bên, đôi mắt xanh hơi trầm xuống, Vô Ưu như có điều suy nghĩ mà nhìn phía trước, trên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ không hề có một chút vui đùa nào, chỉ có nghiêm túc thâm trầm: “Có lẽ nếu biết, lại không phải là chuyện tốt!”

“Ta chắc chắn phải biết!” Cắn chặt khớp hàm, Đường Đường gắng vươn tay về phía bãi đá, trái tim càng ngày càng đau, đau như thể có một thanh đao đâm vào trái tim, nhưng Đường Đường vẫn bất chấp, nàng chỉ lâm bâm lập đi lập lại: “Đừng chết, đừng chết mà! Nghe thấy không, đừng chết! Ta ở đây, để ta nhìn thấy ngươi, để ta biết ngươi là ai đi!”

Bất đắc dĩ thờ dài, Vô Ưu lắc lắc đầu đuổi một bàn tay, đột nhiên sắc mặt biến đổi rồi thân ảnh biến mất.

“Vù – -” Một trận gió núi thổi qua, khung cảnh trước mắt lại bắt đầu mơ hồ, Đường Đường kinh hãi thất sắc quay đầu, “Vô Ưu – -”

Tiếng kêu nghẹn lại trong cổ họng, phía sau người, chỉ có mây mù trắng xóa đang lượn lờ, mà Vô Ưu, sớm đã không thấy tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 73: Nàng Là Người Của Bồn Vương

Edit: Trần.

“Ngươi gạt ta!” Bị phản hét lớn một tiếng, Đường Đường mở bừng mắt ra, vẫn là đại điện tối om, ánh đèn vành nhật, lãnh mâu của đại thúc không chớp lấy một lần nhìn chằm chằm nàng, Đường Đường vừa cá kinh lại vừa thấy hoảng hốt.

Vì sao, trong nháy mắt nàng có cảm giác kì lạ, sao nàng lại cảm thấy đại thúc chính là hắc y nhân kia.

“Đại thúc – -”

“Ngươi âm ỉ làm phiền bồn vương, nô lệ!” Mây kiếm nhần lên, lãnh mâu híp lại, Hiên Viên Hận Thiên giơ một tay lên, tóm con Phi Yêu đang co rúm trong lòng nhân loại này ra, “Sau này, không cho phép ngươi lại ôm nó ngủ!”

Nhếch miệng, Đường Đường nhất thời không kịp phản ứng, sau một lúc lâu, hai tròng mắt đóng đầy nước mắt nói: “Ta lạnh a! Ôm Phi Nhi rất ấm áp!”

Lỗ tai trắng dài vầy vầy hai cái, Vô Ưu đặc ý liếc mắt nhìn Hiên Viên Hận Thiên một cái, lại phát hiện mặt hắn bỗng dưng trầm xuống, tựa như đá băng ngàn năm dùng để xây dựng Vô Cực điện,

“Phi Nhi?”

“Ừ!” Khóc một lúc lâu, nên mắt cảm thấy hơi xót xót, Đường Đường cố gắng mở mắt ra nói: “Chàng bảo nó là phi yêu, nên ta gọi nó là Phi Nhi!”

Miệng dài hơi mở ra, Phi phi dường như đang mỉm cười, sau đó một giây --

“Bùm!” Một tiếng động lớn vang lên, phi phi như một tia sáng đập vào cửa điện, đầu văng mắt hoa, đau đến nửa ngày vẫn không đứng dậy được.

“Dừng lại!” Đường Đường vẽ mặt đau lòng lạnh lùng ngăn lại, Hiên Viên Hận Thiên cảm thấy vô cùng hờn giận, nằng cur nhiên đau lòng một con phi yêu!

“Không phải ngươi nói nó là chó sao?” Lãnh mâu âm u nhìn con phi yêu nào đó đang nhe răng trợn mắt với mình, Hiên Viên Hận Thiên tức giận nói: “Chó thì nên ở chỗ của nó! Đi ngủ!”

Quẹt miệng chui vào trong ổ chăn, Đường Đường chu chu miệng với chú cún nào đó ở phía xa, hôn gió một cái tỏ vẻ an ủi.

“Không cho phép làm động tác như thế với nó!” Tiếng quát lớn lại đột nhiên vang lên, khiến Đường Đường sợ tới mức thiếu chút nữa từ ổ chăn nhảy dựng lên, theo bản năng mỡ Đường bắt đầu không có cốt khí giả chết giả ngủ, trong lòng lại không khỏi khe khẽ thở dài: “Lạnh quá! Không biết lần này phải mất bao lâu mới có thể ngủ lại...”

Lãnh mâu bình tĩnh nhìn nữ nhân cuộn mình nằm trên mặt đất, nhìn thật lâu, đến tận khi ánh mắt trở nên thâm trầm như biển, kín kẽ như bụng.

Bàn tay vươn già, một viên ngọc sáng loáng mượt mà đột nhiên hiện ra từ lòng bàn tay, chậm rãi bay tới trên người Đường Đường, bay qua bay lại trên không. Sau một lát, hô hấp của Đường Đường bắt đầu đều đặn hơn, hiển nhiên là đã ngủ say.

“Ngươi cur nhiên dùng yêu nguyên của Vương huynh ta sưởi ấm cho nàng?” Đứng bên cạnh cửa, phi phi khinh thường gãi gãi tai.

Lãnh mâu lướt mắt nhìn phi yêu một cái, Hiên Viên Hận Thiên nhắm mắt vỗ tay, yêu nguyên màu trắng biến mất không thấy đâu nữa.

“Hừ, một nữ tử loài người không hề có chút tu vi nào như nàng, ngươi lại còn coi chừng sợ nàng bị nhiễm yêu khí nữa!” Chông hai chi trước xuống đất, Vô Ưu ưỡn ngực ngang đầu, trong giọng nói căm giận ẩn dấu chút đau buồn âm thầm không dễ phát hiện.

“Nàng là người của bốn vương!” Mắt lạnh mở ra, Hiên Viên Hận Thiên trừng mắt nhìn phi yêu một cái, bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh lẽo: “Nếu lần sau ngươi lại ngông cuồng xâm nhập cánh trong mơ của nàng, bốn vương sẽ nghiền nát yêu nguyên của ngươi để pha trà uống!”

Ngạc nhiên ngẩn ra, Vô Ưu duỗi thẳng hai chân trước nằm úp sấp trên mặt đất, miễn cưỡng ngáp một cái nói: “Xi, ngươi nghĩ ta sợ sao? Nàng thích ta! Hơn nữa -- ta cảm thấy cái tên Phi nhi này, rất hay nhé!”

Một đạo ánh sáng màu vàng xen lẫn màu đỏ và ánh đen đột nhiên hiện ra, Vô Ưu hơi giật mình nhảy dựng lên, cả người xù hết lông trắng, như bị điện giật.

“Ngươi!” Đứng thẳng lưng, nhe răng, Vô Ưu oán hận trừng mắt nhìn nam nhân lãnh huyết độc đoán kia: “Bốn vương giờ là ‘phi lạc bình dương bị người khi dễ’ có bản lĩnh thì đao thật thương thật đánh lại một lần nữa coi!” (xuất phát từ câu: hồ xuống đồng bằng bị chó khinh .v. Các a c thật biết cách vận dụng câu chữ :v)

“Được!” Bóng đen đột nhiên chột hiện, ngọn đèn trên bàn đột nhiên cháy bùng lên, hắt ra thứ ánh sáng khiến cả điện kinh sợ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 74: Phá Hủy Càn Khôn

Edit: Trần.

Bầu trời đêm mờ mịt, điểm xuyết vài ngôi sao lẻ tẻ phía cuối trần trời, gió lạnh thổi không ngừng qua những khu đất trống đầy cỏ khô, phát ra tiếng ù ù như nước nổ, khiến người ta không rét mà run.

Cọ cọ chân, lừa bắt an đảo tròn mắt, nhìn hai nam nhân đang giằng co đằng trước.

“Bốn vương cho yêu nguyên của ngươi chuyển động trong người ngươi cách trái tim ba thước trong nửa canh giờ, sau thời gian một chung trà ngươi có thể lấy lại bảy thành yêu lực, đến đây đi!” Lãnh mâu khẽ híp lại, Hiên Viên Hận Thiên nhìn nam tử âm nhu áo trắng tóc trắng phía trước.

“Hừ!” Trào phúng lắc lắc đầu, đôi mắt xanh của Vô Ưu cong cong, như cười cực kì vui vẻ: “Đề ta chỉ có bảy thành yêu lực tay không đấu với thần binh muôn đời của ngươi? Không bằng ngươi trực tiếp chém ta một kiếm, đề ta tiết kiệm khí lực diễn trò với ngươi!”

“Bốn vương sẽ không dùng Đế Thiên!” Cánh tay phải đặt ra sau lưng, Hiên Viên Hận Thiên ngạo nghễ nói: “Ngươi còn chưa đến một chén trà!”

“Ha ha ha...” Tiếng cười to sung sướng phá tan màn đêm yên tĩnh, tiếng cười chưa nghỉ, một tia sáng sắc bén màu trắng như tia chớp bắn về phía Hiên Viên Hận Thiên.

Hiên Viên Hận Thiên đứng trong gió không hề nhúc nhích, lạnh lùng nhìn hai lưỡi dao ánh sáng màu trắng đang bắn nhanh đến, thôi thúc ma khí tuôn ra toan thân, mái tóc trắng và áo bào đen bay lên phấp phật, như có cơn gió mạnh vô hình quanh quần bên trong, sau đó cuốn ra bốn phía, bề gãy vụn vặt.

Một tiếng dị thú gầm thét vang lên ầm ầm, trên nửa thân trên tấm áo bào đen bỗng nhiên nát như bột mịn, một con mặc long vô cùng sống động trên lồng ngực trần bỗng nhiên hiện ra, cánh tay trái của Hiên Viên Hận Thiên khua lên, ma khí lạnh như băng nén lại thành một tia sáng đỏ rực bắn ra, va chạm với lưỡi dao sáng bạc vừa kịp đến trước ngực, khiến nó trong nháy mắt bị rơi xuống.

“Phịch!” Ngã lăn ra mặt đất, Vô Ưu nôn thốc ra một ngụm máu tươi, giữa đôi mắt xanh tràn đầy đủ loại thần thái, vừa khiếp sợ lại vừa phẫn nộ, mang theo cả đau buồn, âm thầm và sợ hãi.

“Dừng tay!” Tiếng bước chân lao nhanh đến, Húc Thanh Lam ngừng đầu ưỡn ngực, chắn trước người Vô Ưu, lông bờm trên cổ nó phấp phật bay múa trong gió, trên mặt con lừa là vẻ mặt dữ dội, thấy chết không sợ: “MA Vương, ngươi cho là ngươi giết hết huyết mạch của hoàng thất yêu tộc ta là có thể chân chính xưng bá yêu giới sao? Hừ, ta cho ngươi biết, ngươi đừng vọng tưởng –”

“Bốn vương không có hứng thú với Yêu giới!” Lạnh lùng hạ mắt xuống, mái tóc bay tán loạn dần dần hạ xuống, rồi tung trên bờ vai trần, Hiên Viên Hận Thiên không hề nhìn hai con yêu kia: “Hắn không chết được! Ngày mai Đấng nô của bốn vương sẽ lại nghĩ biện pháp kiếm ma được chữa thương cho súng vật của nàng.

Xoay người cất bước, Hiên Viên Hận Thiên ngừng đầu bước về phía đại điện, như chưa hề trải qua một trận đại chiến, bình tĩnh mà thông dong, kiên định trầm ổn, bước đi vững vàng.

“Này!” Cố gắng ngồi dậy, Vô Ưu lau vết máu bên môi nói: “Ngươi cố ý đúng không?”

Không quay đầu lại, Hiên Viên Hận Thiên hơi dừng bước, lạnh lùng nói: “Các ngươi cứ ngây ngốc ở lại đây! Chờ khi bốn vương làm xong chuyện bốn vương muốn làm, sẽ thả các ngươi trở về!”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Trong đôi mắt biếc xẹt qua một tia sáng, trên mặt Vô Ưu hiện lên một tia mỉm cười nghiền ngẫm, ôn nhu tuấn mỹ, “Nhất thống Ma giới, chấn áp Yêu giới, ngươi còn muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn tấn công Nhân giới, Tiên giới, nhất thống thiên hạ, nắm giữ Càn Khôn?”

Ngẩng đầu lên, Hiên Viên Hận Thiên nhìn một ngôi sao phía cuối chân trời, chậm rãi nói: “Có lẽ, là phá hủy Càn Khôn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 75: Lí Do

Edit: Trần

“Ngươi điên rồi!” Đôi mắt xanh hiện lên một tia kinh hãi, Vô Ưu nhảy dựng lên, lại bị biến trở về nguyên hình, “Vậy thì ngươi thả chúng ta về Yêu giới có ích lợi gì? Cả thiên địa đều bị hủy, yêu chúng của ta há lại có chỗ để sống yên phận...”

“Bốn vương không quan tâm được nhiều như thế!” Lãnh mâu nhàn nhạt liếc mắt nhìn phi yêu một cái, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi nói: “Ngươi phải nhớ cho kĩ, trước khi thiên địa bị hủy, đừng bức ta diệt Yêu tộc của các ngươi!”

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến cho Vô Ưu và Húc Thanh Lam đều lạnh đến rùng mình.

Thân hình Hiên Viên Hận Thiên dần dần nhạt đi, hóa thành một đám sương đen biến mất không thấy tung tích.

Vô Ưu ngờ ngác đứng im một lúc lâu, bỗng dưng mở miệng, tiếng nói trầm thấp: “Thanh Lam, ngươi có cảm thấy từ sau khi Ma Vương bị trọng thương khỏi hẳn lại càng trở nên cường đại hơn, mạnh đến mức đáng sợ!”

“Vâng!” Gật gật đầu, con lừa cũng ngừng đầu nhìn ngôi sao sáng phía chân trời, thì thào nói: “Không thể tin rằng hắn muốn hủy thiên diệt địa! Điên rồi, hắn nhất định là điên rồi...”

“Không phải điên!” Thống khổ khụ hai tiếng, Vô Ưu không cẩn thận lại ho ra một miệng máu, không khỏi cảm giận nói: “Ngươi có từng gặp người nào điên mà lí trí như hần chưa, lại dám chọn ta để thử công lực? Huống chi – -”

Mắt xanh nâng lên, Vô Ưu cũng nhìn ngôi sao sáng một cách kì lạ cuối chân trời, nói một cách chắc chắn: “Ma Vương có ý nghĩ này chắc chắn là do nhân quả kiếp trước mà không ai biết. Ngươi đừng quên, Hiên Viên Hận Thiên xuất hiện trên nhân gian từ lúc nào!”

“Một ngàn năm trước, ” mắt lửa trong phút chốc trầm xuống, về mặt Húc Thanh Lam kinh sợ nhìn nhị vương tử bên cạnh. “Ngài muốn nói...”

“Còn nhớ thiên thư của Yêu tộc không?” Khóe môi tái nhợt hơi cong lên, Vô Ưu chậm rãi đọc lại: “Càn Khôn rung chuyển, phá vỡ dục niệm. Tinh hóa ma, linh hóa người, phách hóa vạn vật... Hết thảy mọi thứ trong trận rung chuyển Càn Khôn này đều biến hóa nghiêng trời lệch đất, xuất hiện một loại sinh linh mới, không phải người, không phải quỷ, cũng chẳng phải yêu hay thần, hưởng thiên nhân chi phúc nhưng không có thiên nhân chi đức, không liêm dục vọng, không không tư tình, không thể nhập vào luân hồi, đó là Ma!” (hưởng thiên nhân chi phúc nhưng không có thiên nhân chi đức: tạm dịch: Hưởng phúc của trời ban nhưng lại không có đức hạnh của người trời)

“Hưởng thiên nhân chi phúc nhưng lại không có thiên nhân chi đức?” Thì thảo lặp lại một lần, Húc Thanh Lam buồn bực vầy vầy tai lừa nói: “Rốt cuộc Hiên Viên Hận Thiên có lại lịch gì? Hần tẩn công thiên đình, tự lập vì để không phải tốt hơn sao mà lại muốn hủy thiên diệt địa? Thật khiến người ta khó hiểu!”

“Hừ!” Miễn cưỡng dùng chân sau gãi gãi đầu, Vô Ưu cười cợt nói: “Nghĩ cũng không nghĩ ra nổi, có lẽ tập hợp đủ thiên thư của lục giới thì có thể tìm được lí do thực sự! Nhưng mà, loại chuyện công đức ‘cứu chúng sinh thiên hạ là nhiệm vụ của ta’ không phải do yêu tộc chúng ta làm, mấy cái chuyện ấy nên để cho đám người cả ngày muốn phi thăng thành tiên lo nghĩ thì hơn! Ngươi cho rằng nếu có điểm báo trước, bọn họ còn nhân rồi được hay sao? Đại thần yêu quý của ta, đừng vội, không cần vội vã~~~”

“Sao có thể không vội được chứ?” Mắt lửa tròn trũng, về mặt Húc Thanh Lam khó chịu trừng mắt vầy vầy đuôi nhìn nhị vương tử đang chạy đi mà nói: “Ngài muốn đi đâu? Chúng ta còn chưa nói chuyện xong!”

“Khụ khụ, nói chuyện?” Giơ móng vuốt đẩy vết máu lên, Vô Ưu hơi thở mong manh nói: “Bốn vương ~~ đột nhiên ~~ cảm thấy thật mệt mỏi, khụ khụ! Thanh Lam, ngươi cứ ở trong này mà suy nghĩ, bốn vương tin tưởng ngươi, tương lai của Yêu tộc chúng ta giao hết cho ngươi đó! Khụ khụ, bốn vương phải trở về chữa thương, ngươi xem vết thương của ta – - vết thương rất nặng đó nha!”

Cùng lúc tiếng nói vừa dứt, Vô Ưu nhanh như chớp lù qua cầu độc mộc, chạy như điên về phía Vô Cực điện, cái đuôi trắng mượt ào ào bay múa trong gió, trông thật nhẹ nhàng!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 76: Bốn Vương

Edit: Trần

“Ngài ~~~ đây là đáng về bị thương nặng của ngài sao?” Phun nước miếng điên cuồng hét một tiếng, Húc Thanh Lam thờ hồng học khịt khịt mũi: “Ngài chẳng qua là muốn trở về chui vào trong ổ chăn của nữ nhân ngu ngốc kia đi! Vương a – - ngài trên trời có linh thiêng sao không về mà xem nhị vương tử a? Tương lai yêu tộc của ta a~~~”

“Xi!” Đứng ngoài tường đá khinh thường gãi gãi lỗ tai, Vô Ưu chậm như rùa bước chân “chó” vào trong tường đá.

“Hừ, dám nói ta muốn chui vào trong ổ chăn nữ nhân kia, chẳng lẽ ngươi thì không?” Quay đầu liếc mắt nhìn con lừa vẫn còn đang ngửa mặt lên trời kêu bi thiết, Vô Ưu cười khùng khục, vội vàng dùng móng vuốt bịt lại, “Ai bảo ngươi là lừa yêu chứ? Chăn cũng mà đắp cho ngươi thì cũng chỉ trở thành yên lừa thôi, hê hê! Đường Đường bảo bối của ta, đừng thức sớm nhé, Phi Nhi của ngươi đến đây ~~~”

“Hắt xì!” Co người trong chăn hắt hơi một cái, Đường Đường đau khổ co người lại, cuộn người thành một con tôm nhỏ, run rẩy khê hừ một tiếng, rơi vào trong tai Hiên Viên Hận Thiên.

“Vẫn lạnh sao?” Lạnh mầu neo lại, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi ngồi xuống thêm đá, cúi đầu nhìn mặt nữ nhân kia không chớp mắt, nhìn thật lâu, trong tai không hiểu sao vang lên một thanh âm, lập đi lập lại: “Đại thúc, ta lạnh, ôm ta một cái!”

Nhắm chặt mắt lại, lại phát hiện thanh âm đó là vọng lại từ trong tiềm thức, tra tấn lỗ tai của mình.

Giận dữ đứng dậy, Hiên Viên Hận Thiên sai bước, chuẩn bị bước lên giường đá – -

“Đại thúc ~~~, lạnh quá!” Nỉ non nói mê một câu, Đường Đường cuộn chăn kín lại, như một chú cún nhỏ cố gắng tìm chỗ ấm.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại, Hiên Viên Hận Thiên đứng sững lại, như một pho tượng hiên ngang uy vũ.

“Ôm một cái thôi ~~~” Yếu ớt chun chun mũi thì thăm một câu, cả người Đường Đường chui vào trong chăn, cuộn lại như một cái kén thịt.

Trái tim, vì thanh âm kia mà trở nên khác thường. Hiên Viên Hận Thiên còn chưa tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân thì đã phát hiện mình không tự chủ được ngồi trở lại bên người nữ nhân kia.

Tay chậm rãi vươn ra, trong lòng giãy giụa và khát vọng kịch liệt, cơ hồ khiến Đế Thiên phát ra tiếng ngậm ong ong, đó là sự tâm ý tương thông giữa mình và nó.

Cái bánh tét thịt đột nhiên lăn một vòng, thiếu chút nữa lăn xuống thêm đá, Hiên Viên Hận Thiên cả kinh vội đưa tay chụp lấy, ôm chặt lấy nữ nhân kia, sự ấm áp đầy kín cả lồng ngực.

“Đại thúc ~~~” Một tiếng gọi ôn nhu mềm mại, một đôi tay cũng mềm mại như thế ôm lấy thắt lưng mình, Hiên Viên Hận Thiên cứng đờ người, lạnh lùng buông mắt nhìn nữ nhân dù ngủ cũng không quên chiếm tiện nghi của mình.

Lông mày rất thô, không giống đám ma nữ mảnh mai như nguyệt. Nhưng hàng mi thì rất dài nhưng bị lửa cháy nên so le không đồng đều, cũng chẳng còn mấy cái. Mũi và miệng đều nhỏ, hơi thở mỏng manh mềm mại, lại như kim châm đâm vào lồng ngực mình. Hiên Viên Hận Thiên không hồn giần nhú nhú mày, xoa thái dương của nàng bị mất đi một mảng lông tóc.

Đó là do nàng tự cắt bỏ nó, nói là vì tính chất đối xứng – - đối xứng với bên còn lại bị mình chém đứt. Chẳng biết khi nào nó mới có thể dài như cũ. Ngọn đèn trên bàn hơi nhảy lên hai cái, ánh lửa trong khoảnh khắc biến thành màu xanh, màu xanh giống màu mắt của con Phi yêu kia.

Hiên Viên Hận Thiên không chút suy nghĩ chém ra một chương, phong kín lại cửa điện.

“Oa oa ~~~” Một thanh âm bi thiết như tiếng ‘chó’ kêu vang lên ngoài cửa, Hiên Viên Hận Thiên lại phát ra một chương, làm một cái kết giới phong ấn cả tòa đại điện.

Phi yêu chết tiệt này, còn muốn chui vào cái ôm ấm áp của nàng sao?

Nàng là người của bốn vương!

Là của bản vương!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 77: Không Biết Xấu hổ

Edit: Trần.

Hai tay ôm nữ nhân đang ngủ đến chảy cả nước miếng kia, Hiên Viên Hận Thiên tung người ngồi lên giường đá.

Đây là lần đầu tiên từ khi chuyển kiếp đến giờ hán ôm một nữ nhân nằm trên giường đá – - hán chưa bao giờ dùng chỗ này để giải quyết nhu cầu! Bởi vì đây là chỗ để hán tự hỏi, để luyện công, để nhớ lại đại điện kiếp trước của hán, là không gian tuyệt mật của chỉ một mình hán. Mà nữ nhân này – -

Nhắm mắt lại, mày kiếm giãn ra, Hiên Viên Hận Thiên ôm lấy thân thể ấm áp kia chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Trái tim cảm thấy thật bình yên, an bình đến gần như là thỏa mãn. Từ nay về sau, nàng sẽ giống như đại điện này, tựa như bàn đá, giường đá trong điện, sẽ luôn tồn tại, mãi mãi không thay đổi!

Trời càng ngày càng vào cuối thu, khí trời càng ngày càng lạnh.

Ngồi ở hành lang đá bên sườn đại điện, Đường Đường đưa tay gãi nhẹ dưới hàm Phi, gãi gãi cái bụng ngứa lên trời của nó, khiến nó tứ chi xụi lơ, cái miệng dài dài như đang cười, ngay cả đầu lưỡi cũng vươn ra, trông buồn cười muốn chết.

“Hi hi, Phi Nhi, sao ngươi có thể đáng yêu thế chứ!” Ôm lấy Phi Nhi, Đường Đường cười híp cả mắt lại, đôi môi mềm hôn lên cái trán trắng muốt của nó.

Bờ môi đỏ mọng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, Vô Ưu kinh hi trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy trái tim như nhảy ầm ầm trong lồng ngực, nhảy đến nổi hai mắt sắp biến thành màu đen, ngay cả từng mạch máu trong lồng ngực cũng sôi lên.

“A, không được!” Vội rút cổ lại, Đường Đường đột nhiên rút “miệng heo” về, ảo não nói: “Đại thúc nói không được làm hành động như thế với ngươi,

hay là thôi đi!”

Đồ dối trá, thân mình nhũn cả ra, Vô Ưu tức giận hò hét, quay người xem thường, lại là tên Ma Vương chết tiệt kia! Thật không biết cái tên nam nhân băng lãnh ngọt ngào kia rốt cuộc có gì tốt, vì sao Đường bảo bối của nó lại cứ cố tình nghe lời hắn!

“Phi nhi, ” mắt hạnh cong cong, Đường Đường đột nhiên thần bí như kẻ trộm cúi người đưa miệng thì thầm bên tai Vô Ưu: “Tôi hôm qua ta mơ thấy đại thúc!”

Mắt xanh bỗng dưng trừng lớn, Vô Ưu vô cùng khẩn trương trừng mắt nhìn về mặt say mê của Đường Đường, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

“Ta mơ thấy chàng, nói với chàng là ta rất lạnh, nói chàng ôm ta một cái, sau đó ngời đoán xem chuyện gì xảy ra? Hi hi, sau đó chàng quả thật đã ôm ta nha, ha ha...” Nhảy tung tưng, Đường Đường ôm lấy Phi Phi quay quay vài vòng trong hành lang không một bóng người, khuôn mặt tươi cười của nàng nhất thời khiến Vô Ưu đầu váng mắt hoa, cũng khiến người đứng cuối hành lang giật mình.

“Không biết xấu hổ!” Tiếng nói lạnh như băng vang lên, mang theo nồng nặc mùi thuốc súng.

“Gi thế?” Đường Đường ngẩn ra, sau đó ngây ngốc nhìn về nơi phát ra thanh âm, phát hiện đó là tứ đại tùy thị nhưng không có Tùy Hi, cả đám đứng cuối hành lang, như đặc biệt tới nghe nàng “giải mộng!”

“Một kẻ vô liêm sỉ!” Khóe môi kiều diễm hơi gợn lên, Bi A Đa La cất bước đi vào hành lang dài, lập tức đi qua bên cạnh Đường Đường, bỏ lại bốn chữ: “Không biết xấu hổ!”

“Ngươi nói cái gì?” Nhướn lông mày, Đường Đường thiếu chút nữa tức giận đến bùng ra. Nàng nằm mơ thấy ai, mơ thấy đại thúc, mơ thấy Lưu Đức Hoa, cho dù là mơ thấy cùng với Lương Triều Vĩ diễn lại trận Xích Bích thì ảnh hưởng đến ai chứ?

Duỗi móng vuốt, Đường Đường tức giận đến đầu bốc đầy khói, chẳng thèm quan tâm đến việc đối phương là ma nữ có thể dễ dàng giết nàng như giẫm chết một con kiến, chỉ nghĩ nữ nhân kia mà còn dám nói một câu khó nghe thì đừng có trách nàng --

Một đạo bạch quang đột nhiên hiện lên, một tiếng quát tháo đầy tức giận vang lên, vô cùng tàn nhẫn: “Muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 78: Sự Khác Thường Của Vương

Edit: Trần

“Đùng”, “Àm àm”!

Đường Đường trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, nhìn bạch quang, hồng quang, lam quang, tử quang, và một đạo bạch quang còn chói mắt hơn trộn lẫn vào một chỗ, đến khi chúng biến mất, cả người Phi Nhi đầy máu chấn trước người mình, gồng mình xù lông nhe răng ra, nhìn Bi A gừ gừ vài tiếng.

Mà Bi A thì bị Thường Túy và Thường Hữu kẹp hai bên trái phải, có vết máu thấm ra từ tay nàng, chẳng lẽ?

“Phi Nhi!” Ôm lấy Phi Nhi đang run lên bần bật, Đường Đường đau lòng nói: “Không chấp nhặt với mấy người đàn bà chanh chua. Ngươi cần nàng, về ta lại phải đánh răng cho ngươi, không đáng!”

“Ngươi!” Mày liễu dựng thẳng, Bi A tức giận gợn cánh tay --

“Ồi chào!” Kéo cánh tay Bi A lại, Thường Túy phiền não vuốt trán nói: “Chỉ là giấc mộng của thiếu nữ thôi mà, nghiêm túc thế làm gì? Vương còn đang chờ ở chủ điện, chúng ta mau qua đó thôi!”

“Hừ!” Cầm giận vung tay, Bi A Đa LA xoay người đầy kiêu ngạo rồi đi, trước khi đi còn không quên hung hăng liếc mắt nhìn Đường Đường một cái.

“Hi ~~~” Cười tà mị, Thường Túy nhử mày nhìn Đường Đường, dùng khẩu hình không tiếng động nói với nàng: “Ngươi nợ ta một lần nhé!”

“Xi, ai thèm chứ!” Sờ sờ mũi, Đường Đường dùng ống tay áo cẩn thận lau máu tươi ở khóe miệng Phi Nhi, lòng cảm thấy vô cùng khổ sở.

“Tôn cô nương!” Một bàn tay ngọc duỗi tới, nâng đến trước mặt Đường Đường một hộp gỗ tinh xảo không thể quen thuộc hơn, là Mâu Chân.

“Linh dược!” Kinh hi la to một tiếng, Đường Đường ngẩng đầu thành tâm nói: “Cảm ơn!”

“Đừng khách khí!” Lắc lắc đầu, Mâu Chân nhử mi trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười, chậm rãi nói: “Tôn cô nương, đừng tức giận với Bi A, chẳng qua là

do nàng, nàng...”

“Ta hiểu mà!” Nghiêm mặt, Đường Đường hiềm khi mới có khẩu khí nghiêm túc nói: “Ta có thể không so đo việc nàng mắng ta, nhưng ta không thể tha thứ cho việc nàng tổn thương Phi Nhi!”

Hơi sùng sốt, Mâu Chân nhìn con Phi yêu bị thương không nhẹ, nhịn không được mở miệng: “Con phi yêu này – rất quan trọng đối với ngươi?”

“Đúng thế!” Kiên định gật đầu, Đường Đường giờ lên hộp gỗ trong tay nói: “Ta muốn đi thoa dược cho Phi Nhi, đi trước nhé!”

“Ừ!” Vui vẻ vuốt cằm, Mâu Chân nhìn bóng lưng Đường Đường lại lâm vào trầm tư. Nhân loại này, trên người nàng có vài thứ, có thể khiến cho người ta không tự chủ được mà thích nàng, dù yêu hay ma, thậm chí là Vương!

Trong đại điện, dù vẫn tĩnh lặng như trước, nhưng cũng có vài điều thay đổi cực kì nhỏ.

Không khí không còn lạnh lẽo mù mịt như trước, ngược lại lưu động một hơi thở hoạt bát mà ấm áp, giống như ngọn gió mát lên vào đại điện, mang theo một hương vị tươi mát.

“Vương!” Nín thở cúi đầu, Mâu Chân nhẹ giọng nói: “Tùy Hi truyền đến tin tức, Thông Thiên Tháp đã xây dựng được bảy tầng, còn ba ngày nữa sẽ xây xong. Song gần đây ở biên giới của Ma giới thường xuyên xuất hiện binh lính Tiên chúng và nhân loại đến do thám, không biết có phải bọn họ đã nhận ra điều gì không.”

“Không cần quan tâm đến chuyện đó!” Hơi động thân, Hiên Viên Hận Thiên đứng dậy từ ghế đá, giữa đôi lãnh mâu là sự kiên định không thể giao động, lại vô cùng đột ngột mà hỏi một câu: “Tháng này trị túc quan là ai?”

Tiếng nói vừa dứt, bốn người đều sững sờ. Đại chiến sắp tới, sao tự nhiên Vương lại quan tâm đến cái việc trị túc quan tháng này là ai vô cùng nhảm chán này?

“Khởi bẩm Vương, là thuộc hạ!” Trố mắt nhìn, Bì A bước lên phía trước bẩm báo.

“Đổi cho Thường Túy!” Lãnh mâu đảo qua Bì A Đa La đứng dưới bậc thềm, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng mở miệng, sau đó thân hình dần dần nhạt đi, biến mất không thấy tung tích: “Ngươi tới Cự Ma Nhai đi, sửa chữa cho tháp ở đó!”

“Vương?” Vội ngẩng đầu lên, Bì A không thể tin nhìn ghế đá trống không, sao Vương lại an bài như thế, chẳng lẽ –

“Ngươi không nên đứng vào Đàng Nô!” Thanh âm trầm ổn vang lên bên tai, Thường Hữu lạnh nhạt nói ra sự thực mà trong lòng Bì A không hề muốn thừa nhận: “Trầm tư của Vương, không phải là chuyện mà ta và ngươi có thể phỏng đoán!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 79: Đệ Tử Tiên Giới

Edit: Trần

Một tòa lầu, vững vàng chọc thẳng lên bầu trời tới hơn ngàn thước, khí thế vô cùng hùng vĩ.

Mây mù che lấp những thanh lan can, sương mù tràn qua những tấm màn, những người khác thì thần nhiên đi tới đi lui dưới lầu. Không phải là dưới chân tầng lầu này, mà là đi dưới cả tòa lầu.

Bốn trụ to lớn được những sợi dây xích sắt đóng chặt trên mặt đất, khóa chặt bốn góc của tòa lầu, tòa lầu bay sừng sững giữa không trung, như thể nếu những sợi xích sắt đứt ra nó sẽ theo gió bay đi, giữa mây mù mờ mịt không biết bay về phương nào.

Bỗng dung, một đám chim nhạn như bóng ma bay qua không trung, khiến mọi người đứng dưới lầu cả kinh ngẩng đầu lên, là mấy tên bạch y đệ tử ngự kiếm bay đến, thuận gió phá sương, tiêu sái đến cực điểm.

“Nhìn kìa, đó không phải là ngũ đại đệ tử tọa hạ của chương môn sao?” Dưới lầu, đệ tử Giáp cầm một thanh chổi ngưỡng mộ nhìn lên và than đầy sợ hãi.

“Đúng vậy!” Không hề kinh sợ khi thấy điều đó, đệ tử Ất cúi đầu dùng giọng điệu của người từng trải nói: “Minh Nguyệt sư đệ, đừng nhìn nữa! Lấy tư chất của đệ, chỉ sợ có quét rác thêm ba mươi năm nữa cũng sẽ không được các vị sư thúc nhìn trúng mà thu làm đệ tử, chứ đừng có nói là chương môn nhân!”

“Ê, thấy gì không, huynh nhìn xem, có người đi vào kia!” Không đề ý đến sự đả kích của đệ tử Át, đệ tử Giáp vung cây chổi chỉ không trung kích động hét to.

“Hừ, hét cái gì mà hét!” Miệng thì nói, nhưng đệ tử Át cũng nhin không được ngẩng đầu nhìn không trung, “Đó là đại đệ tử của chương môn nhân, là Mặc Phong sư huynh! Đệ cần thận đừng hô to gọi nhỏ ở đây làm kinh động đến chương môn và các vị sư thúc đang thanh tu, lại phạt đệ đến động Thanh Phong ngồi chồm hồm trong đó một tháng mà bế quan nhá.”

Hoảng sợ bùm miệng, nhưng chỉ được một lát thì đệ tử Giáp lại không thể nhin lại tò mò, lò dò đi đến trước mặt đệ tử Át, “Sư huynh, người vừa bay vào là Mặc Phong sư huynh sao? Huynh ấy quả thật anh tuấn bất phàm sao? Nghe nói huynh ấy là vị sư huynh được các vị sư tỉ muội ngưỡng mộ nhất...”

Trong tiếng hỏi của đệ tử Giáp, Mặc Phong đã nhẹ nhàng đi vào trong lầu giữa kết cấu mái cong đầu cùng, khuỷu đầu gối, quỳ gối trong trung tâm điện.

“Đệ tử Mặc Phong, bái kiến sư phụ cùng các vị sư thúc!”

“Được rồi, đứng lên đi!”

Trước đại điện, năm vị nam tử trung niên đầy vẻ tiên phong đạo cốt ngồi trên năm tấm bồ đoàn xếp thành nửa vòng tròn, mà người nói chuyện là vị nam tử có bộ râu dài, vẻ mặt nghiêm túc mặc áo bào trắng ngồi chính giữa, đôi mắt tinh anh chậm rãi mở ra, ánh mắt sâu trong, cực kì bức người.

“Phong nhi, hôm nay vì sư gọi con tới đây, là vì có chuyện vô cùng quan trọng muốn con đi làm!”

“Đệ tử xin nghe lời sư phụ dạy bảo!” Gật đầu đứng thẳng lưng, trên mặt Mặc Phong từ đầu đến cuối vẫn mang theo một tia cười yếu ớt nhàn nhạt, thông dong mà bình tĩnh, trầm ổn mà khiêm tốn.

“Ừ!” Phất cây phát trần trong tay, một vị nam tử mặc áo bào tro ngồi trong góc phía tây khoan thai mở miệng: “Phong nhi, con có chú ý đến điềm báo trước của trời cao mười ngày trước không?”

“Dạ, đệ tử cũng có chú ý đến dị tượng trong điềm báo mà Tứ sư thúc nói, chỉ là điềm báo lần này rốt cuộc có ý gì, thì đệ tử cũng không dám ngông cuồng phong đoán thêm...”

“Không cần phỏng đoán gì hết!” Đôi mi dày rậm như hung thần nhướn lên, một vị nam tử mặc áo bào nâu ngồi bên phải nhảy dựng lên, “Hiện tượng của điềm báo lần này tỏ rõ sắp có kiếp nạn bùng xuống nhân gian, mà căn nguyên của tai họa là từ Ma giới ở hướng Tây Bắc, chứng tỏ lần này đám Ma chúng kia lại rục rịch, lại muốn làm hại nhân gian!”

“Ngũ sư đệ chớ nôn nóng!” Nghiêm mặt nhẹ khiển trách một câu, chương môn nhân Tiên giới Bạch Chí Thanh ngồi ở giữa không vừa lòng liếc mắt nhìn nam tử mặc áo bào nâu một cái rồi nói: “Uổng công người tu hành lâu như vậy, sao cứ động đến bất cứ việc gì là hấp ta hấp tấp, tất xấu này mãi không đổi được?”

“Dạ, tạ ơn chương môn sư huynh dạy bảo!” Nghe vậy, nam tử mặc áo bào nâu nhất thời xấu hổ đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng ngồi trở lại chỗ cũ.

“Phong nhi, ” quay đầu nhìn Mặc Phong đang đứng trong điện, Bạch Chí Thanh nhíu mi trầm giọng nói: “Con mang theo vài sư đệ nữa đến biên giới của Ma giới để do thám. Nếu thấy bọn họ có gì dị động, con phải truyền lại tin tức ngay lập tức, vì sư sẽ tự mình dẫn theo tiên chúng tụ họp với các con, nhất quyết ngăn cản bọn họ làm hại nhân gian!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80: Mong Nhớ Người!

Edit: Trần

“Đệ tử tuân mệnh!” Chắp tay ôm quyền, Mặc Phong cung kính hành lễ với các vị tôn sư, lập tức xoay người chuẩn bị rời khỏi.

“Chờ chút!” Mây kiếm nhui lại, trên mặt Bạch Chí Thanh bỗng nhiên xuất hiện vài phần phiền não, thấp giọng dặn dò: “Việc này không thể để cho Linh Lang sư muội của con biết. Còn nữa, cũng không được để cho sư thúc tổ của con biết!”

Khóe miệng giương lên, Mặc Phong hiểu rõ mỉm cười, hơi cúi đầu nói: “Đệ tử hiểu rõ, thỉnh sư phụ yên tâm!”

Áo bào trắng phất lên, Mặc Phong xoay người đi ra khỏi đại điện. Cởi thanh trường kiếm sau lưng xuống, thân hình vững vàng đứng trên thân kiếm. Gió nhẹ thổi qua, thổi một đám mây từ phía chân trời bay tới, như bóng hình sắc trắng trong trí nhớ, mềm mại uyển chuyển động lòng người, xinh đẹp đến cực điểm,

“Ma giới?” Ngự kiếm bay ra, tâm tình đột nhiên cảm thấy phức tạp, vừa nặng nề nhưng cũng có chút mong chờ, Mặc Phong ngẩng đầu nhìn phía Tây Bắc xa xôi, đôi mắt trong suốt chợt xa thẳm, như đầm nước trong chốn thâm u –

“Liệu có gặp lại nàng không, Trúc Vũ?”

Sàn điện rộng rãi bằng đá, lạnh và cứng như băng, rộng khoảng hai, ba trăm mét vuông. Mỗ Đường quét mông trên mặt đất rộng lớn, cẩn thận “cày cấy” – trong bàn tay cầm một mảnh khăn lau nhỏ.

“Hix, không thể chịu được nữa!” Bệt mông xuống mặt đất, Đường Đường trừng mắt, ném khăn lau về phía tên giám công lãnh huyết đang ngồi trên giường đá (cũng chính là đại thúc ác ma): “Ta mặc kệ, ta muốn kháng nghị, ta muốn bãi công! Mỗi ngày đều lau đi lau lại, tay lão nương lau nhiều đến nỗi nhăn nheo như vỏ cây rồi!”

Khăn lau xoay tít trên không, mắt thấy sẽ rơi vào người mình Hiên Viên Hận Thiên lãnh mầu trầm xuống, khoe miệng khê hiện một tia không vui, vung bàn tay, một đám khí màu đen lao ra, cực nhanh cuốn lấy khăn lau, dùng khí thể sắc bén chuyển hướng phát ra tiếng vù vù bay về phía Đường Đường, khí thể tuyệt không thua gì lưỡi đao sắc bén cắt vào yết hầu.

“Ôi mẹ ơi!” Ôm đầu phủ phục trên mặt đất, Đường Đường áp dụng cách ẩn nấp của đà điểu. Một trận gió lạnh đánh úp tới, mỗ Đường chỉ cảm thấy mông chợt lạnh, nhất thời nước mắt phun trào – khăn lau vũng vàng dẫm trên mông, không lệch chút nào, con mẹ nó thật cực kì chuẩn!

Một đôi giày màu đen đột nhiên hiện ra trước mắt, mắt nhìn ra ngoài, lại hướng lên trên, là một đôi chân trắng tấp, thon dài hữu lực, lại nhìn tiếp lên nữa, Đường Đường trông thấy đôi mắt thâm u lạnh lẽo sâu thẳm như mặt biển của đại thúc.

“Đại, đại thúc ~~~” Vội túm lấy khăn lau trên mông, Đường Đường giương cò đầu hàng, giọng nói đầy vẻ lấy lòng: “Ta lau, ta lau còn không được sao?”

Lãnh mầu nheo lại, Hiên Viên Hận Thiên yên lặng nhìn Đường Đường một lúc lâu, sau đó cúi người xách nàng lên từ trên mặt đất.

“Đại thúc?” Ngạc nhiên trừng mắt, Đường Đường nhìn đại thúc chậm rãi mở từng ngón tay mình ra, nắm trong tay chàng mà nhìn, hình như chàng đang nghiệm chứng xem nàng nói đúng hay sai.

“Ày dà, tuy rằng bây giờ còn chưa nghiêm trọng đến thế, nhưng nếu cứ lau tiếp thì ta không dám nói là nó sẽ không...” Lắm bảm biện hộ cho mình, Đường Đường đột nhiên dừng lại không nói, ngậm miệng, tầm mắt bình tĩnh nhìn bàn tay đại thúc.

Đôi bàn tay dày rộng hữu lực, lòng bàn tay đầy những vết chai cứng lại cô găng thật nhẹ nhàng mà xoa xoa tay cho mình, Đường Đường cơ hồ có thể nhìn thấy rõ, những vết chai này phải trải qua bao nhiêu trận chiến máu chảy đầm đìa, sau khi miệng vết thương khép lại mới hình thành, tầng tầng lớp lớp, cứng như đá.

Nhận thấy ánh mắt của Đường Đường, bàn tay Hiên Viên Hận Thiên hơi run lên, cánh tay rút mạnh về phía sau, nhưng lại bị nữ nhân này nhảy dựng lên, gắt gao túm lấy: “Đừng!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 81: Nụ Hôn Đầu Tiên

Edit: Trần

“Đại thúc, có đau không?” Mắt hạnh khê nhìn lên, trong đôi mắt long lanh lệ, Đường Đường đau lòng nhìn đại thúc, nhìn khuôn mặt vô cùng tuần lãng, ngũ quan kiên nghị của chàng, dưới khuôn mặt kiêu ngạo không thể chịu thua đó, đại thúc rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn, gánh chịu bao nhiêu khó khăn mà người ta không thể tưởng tượng được?

“Đang nô!” Lãnh mầu nhìn thẳng vào đôi mắt hạnh sáng ngời, Hiên Viên Hận Thiên bỗng nhiên cảm thấy trái tim mềm nhũn, như bị ngâm trong nước nóng, ngay cả tiếng gọi nàng cũng như nhẹ nhàng hơn vài phần, nghe qua không hề giống thanh âm của mình bình thường chút nào.

“Vâng?” Si ngốc hé miệng, Đường Đường chưa bao giờ nghe thấy đại thúc dùng ngữ khí dịu nhẹ như thế để gọi mình, hình như trong đó có – một tia ôn nhu?

“Bỏn Vương – muốn đi ra ngoài vài ngày!” Đột nhiên muốn nói cho nàng biết tin hấn sắp phải rời khỏi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì Hiên Viên Hận Thiên đã cảm thấy hơi giận, nhú mi, đại chiến sắp tới, mà hấn còn đang làm gì thế này?

“Đi ra ngoài, mà còn đi những vài ngày sao?” Thi thảo một câu, Đường Đường đột nhiên cả kinh, há miệng hỏi: “Đi đâu? Chàng đi có việc gì?”

Rút tay lại, Hiền Viên Hận Thiên không trả lời, chỉ đi thẳng về phía giường đá, vừa rồi mình đã quá khác lạ so với bình thường rồi, sao có thể lặp lại lần nữa chứ?

“Đại thúc, chàng đi đánh giấc sao?” Trong lòng hiện lên một tia bất an, Đường Đường vội vàng cất bước theo đuôi sau lưng đại thúc: “Chàng đánh với ai? Không đánh không được sao?”

“Không nên hỏi mà cũng không được phép hỏi!” Một đám khí đen mang theo ánh đỏ hoa mỹ hiện lên, va chạm với mặt đá cứng rắn tạo thành một tiếng vang lớn, Đường Đường ngẩn ra, ngơ ngác đứng dưới thềm đá.

Lãnh mâu nheo lại, Hiền Viên Hận Thiên bức mình phải cứng rắn hơn, không để ý tới gương mặt đáng thương của nữ nhân kia: “Người ở lại đây, không được chạy loạn khắp nơi!”

“Không!” Bối bối, Đường Đường tức giận lắc đầu: “Ta cũng muốn đi!”

Lãnh mâu trong phút chốc trở lên thâm u mà lạnh lẽo, Hiền Viên Hận Thiên bình tĩnh nhìn Đường Đường một lúc lâu, sau đó đột nhiên mở miệng, tiếng nói lạnh như băng: “Người đã từng thấy kết giới trói thân mà bốn vương dùng để nhốt con lừa kia chưa?”

Một câu nói không đầu không đuôi, nhưng Đường Đường vừa nghe đã hiểu, đại thúc muốn nói, nếu nàng quán quyết muốn đi theo, thì sẽ dùng kết giới trói thân để nhốt nàng lại.

Đặt móng ngồi xuống đất, Đường Đường cảm giận khoanh tay hờn dỗi, đánh thì đánh không lại, tranh cãi cũng không thể, chẳng lẽ quả thật phải học thánh Gandhi* không bạo lực mà phản kháng? (Thánh Gandhi: người anh hùng của dân tộc Ấn Độ, đã lãnh đạo dân tộc chống lại chế độ thực dân của đế quốc Anh.

Mở bừng mắt ra, vẫn là đại điện lạnh lẽo, chỉ có ngọn đèn trên bàn lẳng lẳng cháy, Đường Đường lăn một vòng rồi mới đứng lên, hoảng hốt nhìn lên trên giường đá.

May quá, đại thúc vẫn chưa đi!

Ảo não xoa mặt, Đường Đường nhớ rõ ràng là mình tỉnh tọa kháng nghị, tại sao lại có thể mơ hồ chui vào ổ chăn, ngủ ngon lành thế chứ, xem ra nàng không thích hợp sử dụng rồi.

“Đại thúc!” Nhẹ nhàng hô một tiếng, Đường Đường như con chó nhỏ quỳ trên mặt đất, dùng tay bám lên thành giường đá của đại thúc, nín thở ngẩng đầu nhìn.

Không có phản ứng, đại thúc không nhúc nhích, tựa hồ ngủ rất sâu.

Đôi mày kiếm giãn ra, đôi mắt nhắm chặt, hàng mi dày rậm in bóng lên làn da, che khuất đôi mắt lạnh mà thâm lương, sâu thẳm như vũ trụ hồng hoang kia. Cánh mũi thẳng, bờ môi gọi cảm đầy kiên nghị, gọi cảm, quả thật – rất mê người.

Dùng tay đỡ lấy toàn bộ cơ thể, Đường Đường ‘mổ’ thật nhanh lên hai cánh môi kia, sau đó đầu nóng bừng bừng rồi loạn chui vào trong chăn, trái tim đập thình thịch – nụ hôn đầu a, cuối cùng cũng tặng mảy cho người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 63: Chí Tôn

“Ừ!” Khoát tay áo, người nam nhân đó tiến lên từng bước, đứng dưới ánh đèn trong đại sảnh, dường như hắn rất thích cảm giác này, đặt mình vào chỗ sáng nhất, dễ dàng thấy được nhất.

“Có thể cho ta xem viên đá trong tay cô không?” Mắt phượng hơi cong cong, người nam nhân áo trắng cười đến mê người, cực kỳ tao nhã, ngón tay thon dài chỉ chỉ tay Đường Đường. “Mắt X quang à, lão nương nắm chặt tay thế này mà ngươi vẫn có thể nhìn thấy được thứ trong tay lão nương là viên đá.” Trong lòng thì nghĩ vậy, ngoài mặt Đường Đường chỉ hơi nhướn mi nói: “Viên đá này không bán, chỉ có thể cho ngươi nhìn, xem xong thì mau trả lại cho ta!” Vung tay, đá Ma giới giống như một ngôi sao băng bay lên, tạo thành một vòng cung xinh đẹp bay về phía nam tử áo trắng. Đưa tay đỡ lấy, nam tử áo trắng vững vàng nắm được đá Ma giới. Cúi đầu thích thú nhìn viên đá màu đỏ trong tay. Một viên đá rất đẹp, trong suốt sạch sẽ như tiểu tiên trước mắt. Nam tử áo trắng nở nụ cười khẽ, đôi mắt phượng thoáng chớp hóa thành hai hồ nước mát lạnh, gợn sóng lăn tăn. “Tặng cho ta đi!” Khép năm ngón tay lại, hắn không muốn trả lại cho nàng. Theo viên đá Ma giới này, hắn muốn có một sự bắt đầu hoàn mỹ với nàng. “Không được!” Mắt hạnh hơi chuyển, Đường Đường cực ghét ngữ khí nói chuyện của người áo trắng này, cứ như người khác đều thiếu nợ hắn, đều phải chấp hành mệnh lệnh của hắn, ngoan ngoãn phục tùng. “Ta đã nói rồi, viên đá này chỉ cho ngươi mượn thôi, xem xong thì trả lại cho ta!” Tiến lên từng bước, Đường Đường vươn tay, “Trả lại đây!” Nghe thấy vậy, nam tử áo trắng hơi ngừng người, tựa hồ không nghĩ đến việc Đường Đường sẽ cự tuyệt hắn, không khỏi lộ ra nụ cười hứng thú, “Viên đá này – rất quan trọng với cô sao?” “Người quan tâm nhiều làm gì, trả đây!” “Trả lời câu hỏi của ta trước đã, nếu không sẽ không trả

cho cô.” “Hừ!” Đường Đường giận quá hóa cười, nhất bất tổ, nhị bất hủ(1), lật cổ tay trực tiếp muốn đoạt lấy. “A!” Như bị hoảng sợ, nam tử hơi trốn ra sau, lại không biết vì sao lại đổ về phía trước, cả thân hình đổ về phía Đường Đường. “Ê này này!” Vội vàng hét to, Đường Đường còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hai bàn tay đã bị nam tử áo trắng nắm chặt lấy, cả cơ thể thiếu chút nữa thì ngã vào lòng ngực hắn. “Buông tay ra!” Đường Đường cực kỳ tức giận. Tên đàn ông thoắt tha này rõ ràng là già heo ăn lão hổ, dám chiếm tiện nghi của nàng. “Cô không cướp lại nữa thì ta sẽ buông tay.” Hơi nghiêng người, nam tử áo trắng ngửi thấy một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt, là từ trên người tiểu tiên này truyền đến, ấm áp ngọt ngào khiến lòng người say đắm, là mùi hương hắn chưa bao giờ ngửi qua. Giữa đôi mắt hiện lên một tia cười vô lại, nam tử áo trắng hơi nhắm mắt, ôn nhu nói: “Đừng lấy lại viên đá kia, ta sẽ đổi cho cô vật khác.” “Miễn đi!” Liều mạng vặn cổ tay, Đường Đường muốn giết người. Gặp qua kẻ không biết xấu hổ, nhưng còn chưa gặp kẻ nào không biết xấu hổ đến vậy, ăn đậu hũ của nàng còn chưa tính, lại còn muốn lấy đồ của nàng. “Ngươi muốn, vậy viên đá Ma giới kia cho ngươi,” Lửa giận bốc cao, Đường Đường bay lên một cước, trực tiếp đá vào bắp chân nam tử: “Buông tay ra!” “A!” Khuôn mặt ngọc căng thẳng, nam tử áo trắng đau đến cúi gập người, lại vẫn luyến tiếc thả tay ra. Sau một lúc lâu mới dùng đôi mắt phượng mê man mà đau thương nhìn chằm chằm Đường Đường nói: “Ghét ta đến vậy sao?” “Ha, ha, ha!” Ngửa đầu cười to ba tiếng, Đường Đường cũng không biết vì sao, người nam nhân trước mắt khiến nàng có cảm giác rất giả tạo, giả tạo đến nỗi khiến người ta phát lạnh. Nãy giờ mới chỉ nói mấy câu, mà hắn nói cười là cười, nói sâu là sâu, trở mặt còn nhanh hơn hất hí khúc, nàng xem thế là đủ rồi. “Chưa nói tới chán ghét hay là thích.” Không đấu tranh trong lòng nữa, Đường Đường trầm mặt, “Mọi người đều là bè nước gặp nhau, quay đầu một cái là ai đi đường này, không hề gặp lại. Viên đá kia không thể bảo mệnh, ta khuyên ngươi đừng có đi lại lung tung thì tốt hơn, giờ, mau buông tay ra?” “Ai đi đường này, không gặp lại?” Cau mày, ánh mắt nam tử áo trắng u buồn nhìn Đường Đường, bỗng nhiên cười nói: “Vậy ta càng không thể buông được.” “Tiếng nói vừa dứt, một tia sáng kì dị màu đỏ bỗng nhiên bắn ra từ ống tay áo Đường Đường, như một con rắn nhỏ trườn lên tay Đường Đường, sau đó quấn chặt lấy. ‘Ngươi làm gì?’ Giật mình sợ hãi, Đường Đường theo bản năng thúc giục tâm pháp, ngay lập tức, thanh kiếm và ngọn đèn như cảm nhận được sự hoảng sợ của Đường Đường, đồng loạt bắn ra hai ngọn lửa, một vàng một lam, một trái một phải chấy lên cổ tay nam tử. “Bồ Đề Hóa!” Kinh hãi đôi sắc mặt, nam tử vội vàng buông tay lùi nhanh ra sau, một bóng đen vội bay lên, cuốn lấy nam tử xoay tròn lên cao, tạo thành từng cơn gió lạnh, khiến đèn lồng cả tòa lâu bị rơi hết xuống. “Cô là ai?” Giữa cơn gió lạnh, nam tử áo trắng nghiêm nghị đứng đó, trên khuôn mặt cao ngạo hiện ra vài phần sắc bén, vài phần lạnh lẽo, hoàn toàn khác biệt so với sự tao nhã dịu dàng vừa rồi, một khi thể bức người tàn ra từ người hân. “Ngươi là kẻ quái dị nào thế?” Vây vẩy cổ tay, rõ ràng Đường Đường mới vừa rồi còn nhìn thấy sợi dây đỏ kia buộc trên tay mình, mà khi nàng đưa tay muốn giật nó ra, thì lại không thấy đâu nữa, trên tay nàng chỉ còn lại một vết đỏ dài như ấn như hiện, như dấu vết khi bị mèo cào. “Đừng có nữa, cô không lấy ra được đâu.” Khôi phục sự bình tĩnh, nam tử phát phát tay. Bóng đen lại tàn đi, gió cũng ngừng thổi, ánh lửa cũng tắt đi, Hoa Chiếu Lâu hoàn toàn yên tĩnh. “Cô là tiên?” “Ngươi là thần thánh phương nào?” Không trả lời, Đường Đường đã có kinh nghiệm. Tên đàn ông này, thủ đoạn trộm cắp gian trá là nhất đẳng, không thể suy nghĩ theo lẽ thường được. “Cô lại có thể tạo ra Bồ Đề Hóa?” “Ngươi lại có thể tắt được lửa của ta?” Ngươi hỏi thì ta cũng hỏi, Đường Đường chết không ngừng miệng. “Được rồi!” Mím cười, nam tử áo trắng lại khôi phục dáng vẻ dương dương tự đắc, thái độ cao ngạo như thể bất kỳ mọi việc nào đều nằm dưới bàn tay hắn. “Cô có biết, trong Lục giới, kẻ chỉ tôn là ai không?” “Sao ta biết được?” Đường Đường nhún vai, chẳng hiểu ra sau tròng mắt nhìn hắn: “Không phải vẫn nói chúng sinh ngang hàng sao?” Mày kiếm hơi nhướn lên, nam tử áo trắng có chút kỳ quái nhìn Đường Đường, sau một lúc lâu bỗng nhiên cười gật đầu nói: “Ra là thế, thảo nào...” “Sao hử, ta nói không đúng sao?” Héch càm, Đường Đường không phục nói. “Không đúng!” Lắc đầu, nam tử áo trắng cười vui vẻ, phong thái bức người: “Tôn giả trong Lục Giới này là Thiên chúng! Mà ta...” Cười mà không nói, nam tử khoanh tay đứng đó, hơi mím môi, mặc cho gió nhẹ nhàng lay động mái tóc đen dài, tà áo bay bay, như một vị tiên muốn theo gió bay đi. “Ngươi – –” Nương theo ánh sáng của chiếc đèn hồng của mình, Đường Đường phát hiện quanh thân nam tử nổi lên một vầng sáng vàng nhàn nhạt, tựa như có ánh sáng bao phủ xung quanh. “Ngươi là Thiên chúng!” Hoàn toàn hiểu ra, Đường Đường chỉ nam tử áo trắng hết lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 82: Trả Lại Cho Ngươi Ba Phần Yêu Lực

Edit: Trần

Khép mắt lại, Đường Đường vừa lòng nhếch miệng.

“Đại thúc, chàng tưởng rằng chàng không cho ta đi thì ta sẽ không đi theo sao? Hi hi, ta còn có lừa, có đèn, có cả ‘cún yêu’, bắt luận chàng đến chân trời góc biển nào, ta đều sẽ tìm được chàng...”

Ngọn đèn chợt sáng bùng lên, soi sáng đại diện tối om.

Soi sáng cả bóng người vừa động, vô thanh vô tức ngồi dậy, tạo thành một chiếc bóng lớn hắt lên mặt đất.

Mím môi, lãnh mâu chớp mắt nhìn chằm chằm nữ nhân nằm trên mặt đất, hơi thở của nàng còn vương lại trên môi, mùi hương thơm ngọt, đây là mùi vị của đường* sao? Không nghĩ tới, trong thời gian ngắn ngủi lúc mỗi nàng dán lên môi hắn, hoàn toàn không thể tính là một cái hôn hoàn chỉnh, nhưng tựa như có một tia sét đánh qua lòng ngực, khiến trái tim tê dại suốt ngừng đập. (Chữ đường ở đây vừa là Đường Đường, vừa là viên đường).

Nàng, quả thật là một người bình thường sao?

Lãnh mâu nheo lại, bàn tay vươn lên, theo thói quen hàng đêm ôm nàng lên từ mặt đất, cũng theo thói quen ôm lấy thân thể mềm mại kia mà ngủ, nhưng đêm nay không được! Hắn không dám cam đoan, trước đêm đại chiến, sau khi nàng đánh lên môi hắn, hắn còn có thể nhẫn nại không dạy dỗ cho nàng biết thế nào gọi là một nụ hôn thật sự.

Vận khởi ma công bức yêu nguyên của Yêu Vương đưa vào lòng bàn tay, chậm rãi quanh quẩn trên người nàng, một lát sau, hai rặng mây đỏ chậm rãi

bò lên khuôn mặt nàng, nàng ngủ thật say, sợ là có sét đánh cũng không thể khiến nàng tỉnh dậy.

Vừa lòng thu tay về, Hiên Viên Hận Thiên vùng cánh tay còn lại lên, cửa điện to lớn ầm ầm mở ra, Phi yêu nằm úp sấp ngoài cửa điện theo quán tính ngã lăn vào.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Phẫn nộ nhảy lên, Vô Ưu tức giận trừng mắt xanh, bắn ra hai đạo yêu quang: “Đừng tưởng rằng ngươi thắng bốn vương thì có thể muốn làm gì thì làm. Lúc thì đuổi bốn vương ra khỏi điện, lúc thì lại gọi bốn vương vào trong...”

Một tia sáng trắng xóa đột nhiên bắn tới, Vô Ưu theo bản năng nhảy lên rồi dùng chân trước tiếp đất, ngã lăn xuống mặt đất, động tác nhanh nhẹn lưu suồng, lưu loát liên mạch.

“Ồ – đây là yêu nguyên của Vương huynh ta?” Khiếp sợ trừng lớn mắt, Vô Ưu giờ chân trước, ưỡn ngực, dùng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Hiên Viên Hận Thiên: “Ngươi có ý gì?”

“Trông coi nàng cẩn thận!” Lãnh mâu lưu luyến dừng trên mặt nữ nhân kia, Hiên Viên Hận Thiên đứng dậy đi xuống thêm đá, từ trên cao nhìn xuống Vô Ưu: “Ngăn cản nàng, không được để nàng rời khỏi Vô Cực điện!”

“Hừ, vì sao bốn vương phải nghe lời ngươi?” Thân hình vừa chuyển, yêu nguyên biến mất, Vô Ưu lại hóa thành nhân hình, tóc trắng áo trắng đứng trước mặt Hiên Viên Hận Thiên. Thế này mới được, dựa vào đầu mà hấn muốn dùng cái tư thế ‘người’ cao hơn nhìn nàng?

“Bốn Vương có thể thừa dịp không có các ngươi mà quật nơi ở của ngươi!” Khóe môi tái nhợt giương lên, vẻ mặt Vô Ưu tà mị cười.

“Ngươi có thể thử xem!” Lãnh mâu không chút để ý, Hiên Viên Hận Thiên cất bước đi ra ngoài điện.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Vô Ưu nâng bàn tay phải thôi động yêu lực, đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực như bị nghẹn lại, như có một bức tường đá chặn lại các dòng yêu lực đang tuôn ra tứ chi bách hải, khiến hấn dù làm thế nào cũng không thể phát chương.

“Bốn vương phong ấn yêu lực trong yêu nguyên!” Hoi dừng bước lại, Hiên Viên Hận Thiên không quay đầu lại nói: “Trừ phi ra khỏi Thất Trọng thành, nếu không, ngươi chỉ có thể có được ba phần yêu lực, một ma chúng bất kì ở Vô Cực điện này đều đủ để đối phó với ngươi!”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Mắt xanh trầm xuống, Vô Ưu lạnh lùng nhìn bóng lưng hiên ngang như núi kia, trong lòng không hiểu sao dâng lên một cảm giác thất bại, tên Ma Vương lãnh huyết này, vì sao hấn làm việc lại luôn kiêu căng bá đạo ngoài dự đoán của mọi người như thế?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 83: Thông Thiên Tháp

Edit: Trần

“Đề nghị vạn nhất!” Hoi nghiêng đầu, Hiên Viên Hận Thiên nói: “Nếu nàng thật sự đuổi theo ta ra ngoài Vô Cực điện, ngươi và Lừa yêu phải theo bảo vệ nàng!”

“Dựa vào đâu?” Nghe vậy, Vô Ưu không khỏi ngẩn ra, nhưng lại lập tức nhướn đôi mày trắng lên, tức giận nói: “Dựa vào đâu mà bắt bốn vương bảo vệ nô lệ của ngươi?”

“Bởi vì nàng đã cứu ngươi! Cũng vì – ” Cất bước đi ra ngoài điện, trong lời nói của Hiên Viên Hận Thiên đột nhiên ngưng tụ đầy sát khí lạnh như băng: “Nếu ngươi không làm được, bốn vương sẽ cân nhắc đến việc diệt toàn bộ yêu tộc các ngươi!”

“Ầm” một tiếng thật lớn, cửa điện đóng lại, khuôn mặt Vô Ưu dưới ngọn đèn trầm mặc run rẩy một chút, hư ảo không rõ.

Xoay người, một ánh sáng trắng hiện lên, Vô Ưu lại hóa thành phi phi, trầm mặc chui vào trong ổ chăn của Đường Đường, âm áp bao quanh mình thoáng chốc xua tan đi hàn ý trong lòng, hàn ý lạnh thấu xương do cái tên Ma Vương thị huyết kia mang đến.

“Ta sẽ bảo vệ nàng!” Vươn lưỡi liếm nhẹ trên mặt Đường Đường, Vô Ưu cuộn người thành một trái cầu lông màu trắng bạc lấp lánh ôn nhuận, rúc vào trong lòng Đường Đường.

“Ta bảo vệ nàng cũng không phải vì cái tên rầm thoỉ Ma Vương kia uy hiếp! Mà là – ta nguyện ý!”

Cự Ma nhai, nơi tận cùng của ngọn gió, đâm thẳng lên bầu trời.

Bầu trời đêm đen đặc như trực tiếp bao phủ trên đỉnh núi, những vì sao sáng chói cũng như trực tiếp sáng lóe lên trên những đường dốc lên đỉnh núi, nơi này là chỗ cách thiên giới gần nhất trên nhân gian đại địa ngoại trừ Tu Di Sơn!

Sương mù dày đặc bỗng nhiên tản ra, một thân ảnh màu đen chậm rãi đi ra giữa màn sương, sau người là một thân ảnh màu đỏ yêu mị như mây đỏ mùa hè, cùng nhau lẳng lặng đi lên đỉnh núi lạnh lẽo tĩnh mịch.

“Vương!” Những ma chúng đứng trên đỉnh núi lập tức đồng loạt khom người, cung kính nghênh hướng Vương của bọn họ, vị Ma Vương bách chiến bách thắng, không người địch nổi, cường đại lạnh lẽo.

“Vương!” Bạch y hiện lên, Mâu Chân tiến lên bẩm báo: “Từ trong kết giới, Tùy Hi truyền tin, Thông Thiên tháp – - đã hoàn toàn xây dựng xong!”

Lãnh mâu nhíu lại, một tia sáng đỏ rực đột nhiên thoáng hiện giữa cánh tay, Đế Thiên gào thét trượt vào lòng bàn tay, phản kích đến nỗi toàn bộ thân kiếm đều chấn động mà nóng bừng lên, tựa hồ không thể đợi được nữa mà muốn đại chiến một hồi.

“Lui ra sau!” Lạnh lùng phun hai chữ, Hiên Viên Hận Thiên một kiếm mà khí thế như vạn quân bỏ về phía trước.

Một tiếng vang ầm ầm nổ ra giữa sườn núi, như có một bức tường vô hình ầm ầm sập xuống, một tòa tháp tối đen cực lớn dần dần hiện ra, ngọn tháp nhọn hoắt ẩn sâu vào tận trong mây, đâm phá trời cao.

“Vương!” Dưới chân tháp, Tùy Hi mặc hắc y hiện ngang đi ra, đôi thủy mâu trong sắc trời đêm sáng lấp lánh, lộ ra tia nhìn quyết chiến.

Ngẩng đầu nhìn lên, nắm chặt trường kiếm trong tay, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng nhìn về phía chân trời.

Một vầng sáng đỏ như màu máu bao quanh mặt trăng, cả bầu trời đêm đột nhiên sáng đỏ khác thường, như mặt trăng chiếu sáng ra thứ màu đỏ rực. Phía chân trời, đám mây mù tối om dày đặc bay tới, như hàng nghìn thiên binh thiên mã bay nhanh đến, mang theo bụi mù cuộn cuộn, che kín cả bầu trời lẫn mặt trăng.

“Đến thật nhanh, thiên chúng?” Bóng người dần dần nhạt đi, trong khoảnh khắc đã bay qua khu vực trung tâm tháp, nhanh như sao băng, tia chớp, trường kiếm của Hiên Viên Hận Thiên chỉ thẳng, lãnh mâu ngưng kết: “Thiên giới, bốn vương đến đây!”

“Tất cả ma chúng nghe lệnh!” Tung người bám theo, Tùy Hi lạnh lùng quát một tiếng, chấn động bốn phía, “Trèo lên tháp!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 84: Mây Mù Kéo Đến Từ Bốn Phương

Edit: Trần

Ma giới đông đúc, cuộn cuộn như biển, cát vàng chảy mạnh giữa không trung, cuốn về phía mấy tiên giới đệ tử ngự kiếm bay tới, như sóng biển cuốn đi những chiếc thuyền nhỏ không chỗ đậu ra mặt biển lớn.

“Cẩn thận!” Tiếng quát sang sảng vang lên, những bạch y đệ tử đang bay phía trước đều dừng lại, đồng loạt rơi xuống mặt đất.

Một đôi mắt thanh minh bình tĩnh nhìn dị tượng ở bầu trời đêm phía xa, đôi mày kiếm chậm rãi nhíu chặt, sắc mặt càng thêm ngưng trọng: “Xích Phong sư đệ đang truyền tin về đảo, ma chúng hình như muốn tấn công Thiên giới, hơn nữa, có vẻ như đã khai chiến rồi!”

Tất cả mọi người cả kinh, một tiên giới đệ tử đi theo phía sau bạch y nam tử vội vã lấy ra một gương đồng từ bên hông, niệm vài tiếng, từ mặt gương đồng thoáng chốc xuất hiện một ánh sáng chói mắt, chiếu thẳng về phía chân trời.

“Mặc Phong sư huynh, huynh nhìn kia!” Nương theo tiếng hét kinh hãi của một đệ tử, một tia sáng như sao chổi xuất hiện trong bầu trời đêm, sau đó ầm một tiếng thì nổ tung, tạo thành pháo hoa màu đỏ xinh đẹp.

“Sư huynh xem kia, đó là binh lính do thám của Nhân Hoàng!”

“Chính xác!” Gật gật đầu, Mặc Phong rút thanh trường kiếm ra, xoay người nói: “Các vị sư đệ, chuyện xảy ra quá khẩn cấp, xem ra chúng ta phải qua đó trước, nhất định phải ngăn cản Ma Vương tấn công Thiên giới!”

“Vâng!” Nghe vậy, bốn tiên giới đệ tử còn lại không chút do dự, đồng thời trả lời.

“Đi thôi!” Mặc Phong hét lớn một tiếng, nắm thanh trường kiếm đồng loạt đưa vào không trung, năm thân ảnh đứng trên thân kiếm, như năm ngôi sao băng bay vút về Ma giới ở phía Tây Bắc – - chỗ mà ánh sáng đỏ chói mắt nhất!

Mặt đất lại khôi phục yên lặng, cát vàng đầy trời vẫn như cũ phun mạnh lên, sắc đêm càng thêm đen đặc. Bỗng dưng, hai thân ảnh hiện ra giữa cát vàng, một người trong đó nhìn đồng nhìn tây, như kẻ trốn.

“Sư thúc tổ, làm thế nào bây giờ? Đám người Mặc Phong sư huynh không thấy đâu cả?” Một thanh đoàn kiếm màu đỏ rực dài khoảng một thước bay giữa không trung, một nữ tử xinh đẹp mặc váy hồng đứng trên thân kiếm, đôi mắt đen sẫm lóe lên ánh sáng tức giận mà kiêu căng, tức giận dậm chân nói: “Chắc chắn là họ cố ý bỏ lại chúng ta!”

“Chớ, chớ...” Một thanh kiếm gãy màu đen tuyền, lưỡi kiếm cong queo cũng bay lên, một ông lão già nua gầy còm thấp bé ngồi khoanh chân trên thân kiếm, khuôn mặt vàng vọt như bôi một lớp dầu, còn vàng hơn cả cát vàng bay đầy trời. (Chữ ‘chớ’ 莫 (Mạc) và chữ 墨 (Mặc) phát âm gần giống nhau)

“Đâu, đâu?” Vừa nghe thấy lời sư thúc tổ nói, thiếu nữ áo đỏ vội vàng kiễ mũi chân vờn người nhìn: “Mặc Phong sư huynh ở đâu cơ?”

“Chớ, chớ có nói bậy!” Cố gắng nói hết câu, ông lão già nua thoải mái thở dài một hơi.

“Giữ chứ!” Thân hình nhoáng một cái, thiếu nữ thiếu chút nữa vì tức giận mà té xuống từ thân kiếm, tức giận nhìn ông lão nói: “Sư thúc tổ ngài ‘chớ’ nửa ngày là muốn nói những lời này? Con còn tưởng ngài nhìn thấy Mặc Phong sư huynh cơ chứ!”

Xấu hổ nhếch miệng, ông lão muốn nói ối lại lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ bả vai tiểu nha đầu, chỉ hướng Tây Bắc, gật đầu hai cái.

“Ý ngài muốn nói Mặc Phong sư huynh tới đó?” Hai mắt sáng ngời, thiếu nữ cắn cắn đôi môi đỏ mọng, hưng phấn nói: “Vậy chúng ta mau đuổi theo thôi!”

“Nguy, nguy...” Nhìn bóng lưng nha đầu vội vàng đi, ông lão nóng nảy, khuôn mặt già nua nghẹn đến đỏ bừng lên, nhưng lời nói đến bên miệng lại nói mãi vẫn không được.

Mãi đến lúc thấy sắp không đuổi kịp, lão nhân mới như trèo thuyền, dùng tay quạt không khí hai bên thân kiếm, vội vàng đuổi theo, “Nguy hiểm lắm, Linh Lang...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 85: Đi Vào Giác Mộng

Edit: Trần

Đêm, tối đen lạnh lẽo; mộng, hương u trầm hàm.

Gió nhẹ thổi qua, mây trắng nhẹ bay, núi xanh cao ngất, sương khói lượn lờ, mà trên bãi đá dưới chân núi, hắc y nam tử toàn thân là máu vẫn như cũ nằm trên mặt đất, máu chảy thấm xuống, trái tim Đường Đường như bị dung nham đốt cháy, đau đớn khôn cùng.

“Ngươi – là ai?” Đưa tay, kéo vạt áo nam nhân kia, cảnh tượng như đã từng xảy ra, cảm giác quen thuộc mãnh liệt dâng lên trong lòng khiến Đường Đường kim lòng không đậu hồ to một tiếng: “Đại thúc –”

Ngọn đèn cháy bùng lên, phi phi đang nhắm mắt ngủ say ngẩng đầu lên, bích mâu nhú chặt, chăm chú nhìn Đường Đường một lúc lâu, sau đó, hai đạo lục quang bắn ra từ đôi mắt, yêu dị đáng sợ...

“Đường Đường!” Tiếng gọi dịu nhẹ vang lên bên tai, Đường Đường nâng đôi mắt đắm lệ lên nhìn, núi xanh và bãi đá đột nhiên không thấy đâu nữa, người trước mắt mình, bạch y tóc trắng, nụ cười âm nhu, là Vô Ưu!

“Là ngươi?” Lau nước mắt, Đường Đường cảm giận nói: “Ngươi tới đây làm gì? Đồ lừa đảo!”

Bích mâu chột lóe, hiện lên một tia bất đắc dĩ mà ưu thương, Vô Ưu đưa tay vuốt tóc Đường Đường, lại thấy nàng rút người lại, tựa hồ cực kì chán ghét, khuôn mặt không tránh khỏi buồn bã, nhẹ giọng khàn khàn: “Đường Đường, không phải ta cố ý, chỉ là ta – có nỗi khổ tâm!”

“Nỗi khổ tâm?” Bán tín bán nghi nhìn Vô Ưu một lúc lâu, trong lòng Đường Đường đã rất loạn, căn bản chả thêm để ý.

“Quên đi, không quan tâm!” Khoanh chân ngồi xuống đất, Đường Đường trầm tư. Cảm giác vừa rồi của nàng rất mãnh liệt, cảm thấy người kia chính là đại thúc! Nhưng mắt óc đại thúc màu trắng còn người kia...

Áo bào trắng phát lên, Vô Ưu cũng học dáng vẻ Đường Đường ngồi xuống đất, dùng bả vai huých huých vai Đường Đường, cười híp mắt nói: “Đừng nóng giận mà, ngươi có biết người kia là ai không?”

“Hình như hơi biết một chút –”

Sắc mặt biến đổi, Vô Ưu khẩn trương trừng lớn mắt.

“Nhưng mà cũng không tính là biết!” Phiền não ngẩng đầu, Đường Đường lúng ta lúng túng nói: “Hắn rất giống một người ta biết, nhưng ta vẫn không thể xác định rõ.... đều tại ngươi!”

Quay đầu chỉ vào mũi Vô Ưu, Đường Đường cả giận nói: “Nếu không phải lần nào cũng tại ngươi đến quấy rầy vào lúc mấu chốt nhất, nói không chừng ta đã sớm có thể tìm hiểu hắn là ai!”

“Vậy sao?” Khóe môi tái nhợt giương lên, Vô Ưu cao hứng nở nụ cười. Kéo tay Đường Đường lại, Vô Ưu rất tự nhiên dựa đầu vào vai Đường Đường, cứ như động tác này hắn làm thường xuyên, mấy trăm lần, mấy ngàn lần.

“Ngươi, ngươi, ngươi làm gì thế?” Trái tim khẩn trương đập ầm ầm, nhưng Đường Đường cũng không né tránh, ngược lại có cảm giác rất kì quái hiện lên, cảm giác khi Vô Ưu dựa vào – rất quen thuộc!

“Đường Đường ~~~” Tựa đầu vào trán Đường Đường, Vô Ưu cảm thấy hài lòng thỏa mãn kéo dài thanh âm nói: “Việc biết người kia là ai rất quan trọng sao? Đôi khi, không biết lại tốt hơn!”

Cả người chấn động, Đường Đường quay đầu gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt âm nhu tà mị của Vô Ưu, chậm rãi mở miệng, nghiêm túc đến cực điểm: “Ngươi biết được chuyện gì sao? Vì sao không nói cho ta biết?”

Ta chẳng biết gì cả!” Ngẩng đầu lên, Vô Ưu nâng mắt nhìn Đường Đường, trong đôi mắt tràn đầy thẳng thắn và thành khẩn, không hề dấu diếm: “Đó là giấc mộng của ngươi, không phải sao?”

Ngạc nhiên ngẹn lời, Đường Đường nhụt chí nghiêng đầu, đắm mạnh lên mặt đất: “Lần nào cũng chỉ thiếu một chút nữa!”

“Đừng gấp!” Sùng nịch nhìn Đường Đường, Vô Ưu nở nụ cười, nhưng trong lòng trộn lẫn cả ghen tuông, chỉ mong nàng – vĩnh viễn không biết rõ!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 86: Vi Ái Truy Tầm

Edit: Trần

“Vù ~~~” Một cơn gió mạnh mang theo hơi nóng đánh úp đến, cả hai người đang còn nằm mộng cứng người lại, Đường Đường nhảy dựng lên, cả kinh nói: “Vô Ưu, thế này là sao?”

“Không biết!” Lòng mi trắng nhăn lên, Vô Ưu kéo Đường Đường ra sau, đã thấy một tia sáng đỏ bắn tới, khiến toàn bộ cảnh trong mơ đều biến thành sắc đỏ, đỏ sậm như máu.

“Đường Đường cẩn thận!” Cảnh giác căng thẳng thần kinh, Vô Ưu không thể tin được, trên đời này có ai có thể cao minh đến thế, có thể tiến vào đại điện của Ma Vương, có năng lực phá vỡ kết giới mình hạ trong giấc mộng này, xâm nhập vào mộng cảnh của nàng.

“Đại thúc ~~~” Thanh âm không xác định thì thầm sau người mình, Vô Ưu nghe thấy không khỏi ngẩn ra, chẳng lẽ tia sáng vừa rồi là do Hiên Viên Hận Thiên bắn ra? Hắn đã trở lại?

“Đại thúc, là đại thúc gặp nguy hiểm?” Bước nhanh một bước ra khỏi lưng Vô Ưu, Đường Đường kinh ngạc đứng giữa ánh sáng đỏ rực như máu, trái tim dần dần nhúu chặt lại.

“Đại thúc, chàng đã đi chưa?” Nhịn không được thương tâm hô to một tiếng, Đường Đường liếc mắt nhìn lại nước mắt muốn tràn ra khỏi mi, giận dữ nói: “Chàng nghĩ rằng chàng len lén đi thì ta sẽ không đi theo sao? Chàng cho rằng ta sẽ không đuổi theo chàng sao? Ta muốn tỉnh lại, ta muốn tỉnh lại – Đền hồng, mau dẫn ta đi tìm đại thúc!”

Gào thét muốn thoát ra khỏi mộng, Đường Đường nóng lòng đến nỗi toàn thân toát ra mồ hôi lạnh. Nâng mắt nhìn, ngọn đèn trên mặt bàn quả nhiên đã biến thành sắc đỏ, ánh đèn trong đại điện âm trầm lạnh lẽo chiếu lên chiếc giường đã đã không còn bóng người nằm trên đó.

Đường Đường không dám tin đưa tay sờ, ngay cả hơi ấm còn lại cũng đã tan hết – đại thúc, chàng thật sự đi rồi!

“Đại thúc!” Khóe miệng cong xuống, Đường Đường xoay người chạy ra ngoài đại điện, lại bị một cỗ lực lượng kì dị đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa bị kéo ngã xuống đất.

“Phi nhi, ngươi làm gì thế?” Nổi giận dưng dưng quay đầu lại, Đường Đường điên cuồng hét lên với phi phi đang cần vấy mình, đến nỗi ngọn đèn sợ hãi

mà nhảy lên hai cái.

Mắt xanh nhú lại một chút, như ngẩn ra, lại lập tức khôi phục kiên định, phi phi cắn chặt váy Đường Đường, bày ra một tư thế thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Ta kháo!” Tức giận mắng một tiếng, Đường Đường túm lấy Phi nhi ôm vào trong lòng, không quan tâm đến chiếc váy đã bị Phi nhi cắn rách, cất bước chạy ra ngoài.

“Tí tách, tí tách!” Tiếng nước ki lạp đột ngột vang lên, cả người Vô Ưu bần rùn hơi hé miệng, nước miếng từ khóe miệng róc rách trào ra, hoàn toàn không khống chế được – chân Đường Đường, đẹp quá! (Trần: Em sắc)

Bùm bụp, ngọn đèn trên mặt bàn liễu mạng lay động, hi vọng khiến mỡ Đường chú ý, nhưng mỡ Đường vẫn không quay đầu lại, chạy ra khỏi điện, ngọn đèn cháy bùng lên, như tức giận, sau đó bỗng nhiên tắt lịm, đại điện lại lâm vào hắc ám. ...

“Thanh Lam, Thanh Lam – -” Tay ôm Phi phi, Đường Đường thở không ra hơi, bước vào trong tường đá, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại -

Thanh Lam ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên một gò đất nhỏ, gió đêm thổi ào ào, đuôi lửa và bồm phát phới trong gió, trăng tròn có một vòng tròn huyết sắc treo trên đỉnh đầu, khiến cho cả bóng đêm chìm trong sát khí nặng nề, mùi máu tươi tràn ngập.

“Thanh, Thanh Lam!” Bị khung cảnh trước mắt khiến cho sợ hãi, Đường Đường buông thông tay, phi phi “Bộp” một tiếng rơi trên mặt đất, Đường Đường cả kinh nói: “Ta, ta muốn đi...!”

“Tìm Hiên Viên Hận Thiên?” Quay đầu lại, Húc Thanh Lam híп trông mắt nhìn Đường Đường, giờ nàng không cần giả vờ nữa, mặt trắng đỏ rực kì dị này đủ để khiến nữ nhân kia hiểu được tình thế nghiêm trọng bây giờ.

“Nếu ta nói, nếu bây giờ ngươi đi có thể sẽ chết, ngươi còn muốn đi không?” Tiếng bước chân lộc cộc,, Húc Thanh Lam chậm rãi đi xuống gò đất.

Sừng sốt một chút, ánh mắt Đường Đường sáng lên, lộ ra sự kiên nghị và cố chấp: “Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 87: Bạch Mao Nam Tử

Edit: Trần

“Vậy đi thôi!” Quay người lại, Thanh Lam sáng khoái trả lời, như sớm đoán được Đường Đường sẽ làm vậy.

“Không thể đi!” Tiếng nói thứ ba đột nhiên vang lên, khiến Đường Đường và Húc Thanh Lam đồng thời cả kinh, sừng sốt nhìn về nơi phát ra thanh âm –

“Ngươi ~~~ Vô Ưu?” Kinh ngạc há to miệng, Đường Đường nhìn ‘bạch mao nam tử’ trước mắt rõ ràng đến không thể rõ hơn, trong đầu bỗng linh quang chợt lóe: “Ngươi là Phi Nhi?”

“Phải!” Chậm rãi tiến lên, Vô Ưu đi đến trước người Đường Đường, từ trên cao nhìn nàng, gần đến nỗi có thể nhìn thấy lông mi của nàng vì phần nộ mà hơi run rẩy, như cánh bướm đập nhẹ: “Đường Đường, ngươi không thể đi, ta sẽ không cho ngươi rời đi khỏi đại điện!”

“Nhị Vương tử!” Hét lớn một tiếng, lửa xoay mạnh người chen vào giữa hai người, lực va đập rất mạnh khiến Đường Đường “Ai da” một tiếng ngã lăn trên mặt đất, nhưng Thanh Lam lại bất chấp.

“Nàng phải đi, nàng là hi vọng duy nhất có thể ngăn cản Ma Vương tấn công thiên giới!” Không hé miệng, Thanh Lam dùng tâm ngữ để Đường Đường không thể nghe được, kịch liệt “nói chuyện” với nhị vương tử.

“Nàng không thể đi!” Duỗi tay đỡ lấy Đường Đường đứng dậy, thần sắc Vô Ưu ngưng trọng, lộ ra uy nghiêm凛冽 không thể nghi ngờ: “Bỏ vương không thể để nàng gặp chuyện không may! Ma Vương nói, nếu Đấng Nô gặp chuyện, hắn sẽ dùng toàn bộ yêu tộc chôn cùng!”

“Trời sập, đất vùi, Yêu tộc còn cần Ma Vương đến giết sao?” Nóng vội đến đỏ mắt, Thanh Lam cắn giận vấy dầu, vấy đôi tai lửa dài ngoẵng rung động trong gió.

Như bị đôi tai lửa kia hung hăng đánh cho một trận, cánh tay đỡ lấy Đường Đường của Vô Ưu đột nhiên cứng đờ, kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

“Nhị vương tử!” Sâu kín thở dài một hơi, Thanh Lam cũng bình tĩnh trở lại, thắm thía nói: “Đừng quên, trên vai ngài là vận mệnh của toàn bộ yêu tộc. Khi thật cần cũng không muốn Tôn Đường Đường xảy ra chuyện, nhưng nàng là người duy nhất có thể ảnh hưởng đến Ma Vương, thế nên, chúng ta phải mang nàng đi!”

Hai mắt nhắm nghiền, lòng Vô Ưu thống khổ dầy dụa, như bị Đường Đường và yêu tộc đứng hai bên trái phải mà xé rách, nhưng cuối cùng, yêu tộc người đông thế mạnh chiếm thế thượng phong.

Hắn, không thể giống như Vương huynh, dùng toàn bộ vận mệnh yêu tộc để đổi lấy tính mệnh của mình, hoặc là -- đổi lấy tính mệnh của nữ nhân hắn yêu.

“Đường Đường!” Chưa sót nhếch miệng, Vô Ưu cười đầy bất đắc dĩ, cũng thật ưu thương, trong lòng là vô hạn đau lòng và áy náy, nhưng, hắn có thể làm gì bây giờ? Hắn là người duy nhất còn lại của hoàng thất yêu tộc, trên vai hắn là sinh mệnh của vô số yêu tộc a!

“Nếu ngươi muốn đi, ” vươn tay ra, Vô Ưu nhìn Đường Đường. Đặt toàn bộ tâm tình vào trong ánh mắt, hi vọng nàng có thể hiểu, cũng có thể bao dung cho, “Ta mang ngươi đi, được không?”

“Đôi ý nhanh quá đi?” Sự chần chờ hiện lên trong mắt, Đường Đường không biết ngay trong khoảnh khắc nàng té ngã rồi đứng dậy, lừa và phi phi đã tiến hành đàm phán xong, đạt thành chung một suy nghĩ, đó là -- nàng phải đi!

“Ừ -- được rồi, chúng ta đi thôi!” Thuận miệng trả lời, Đường Đường theo thói quen tính lấy đèn hồng, lại kinh hãi nói: “Nguy rồi, ta quên không mang đèn. ...”

“Không cần!” Giữ chặt tay Đường Đường lại, Vô Ưu cười kéo nàng vào lòng mình.

“Ôm chặt ta!” Cảm giác thấy Đường Đường dầy dụa, Vô Ưu tăng thêm lực, như phân cao thấp mà gắt gao ôm nàng vào lòng: “Không cần đèn, ta biết Hiên Viên Hận Thiên ở đâu, chúng ta đi thôi!”

Tiếng nói vừa dứt, Vô Ưu trực tiếp nhảy vào giữa không trung, khiến Đường Đường kinh hoàng kêu lớn, hai tay ôm chặt, sợ hãi ôm lấy thắt lưng Vô Ưu.

“Xi!” Cầm giận phun một ngụm nước bọt, lừa nhìn nhị vương tử trên cao đang nhếch khóe miệng, mắng một câu: “Mượn cơ hội chiếm tiện nghi của người khác, gian xảo!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 88: Tình Yêu

Edit: Trần

Ánh trăng lơ mờ, tiếng chém giết rung trời, gió tanh mưa máu đầy trời, khắp nơi là chân tay đứt đoạn, đây là cảnh đầu tiên Đường Đường nhìn thấy khi bước lên đỉnh Cự Ma Nhai.

Bầu trời, mặt đất, đám người mặc y phục không giống nhau đánh nhau tụ một chỗ, Đường Đường không rõ ai là người, ai là ma, hay là giống loài nào khác.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, khiến cho Đường Đường từ nhỏ đến lớn dù nghiêm trọng nhất cũng mới chỉ thấy chó mèo đánh nhau, Đường Đường thiếu chút nữa ngất lịm, đây là chiến tranh của cổ nhân sao? Quá tàn khốc và đẫm máu!

“Còn muốn đi sao?” Cúi đầu nhìn sắc mặt Đường Đường trắng bệch, khóe môi Vô Ưu gọi lên một độ cong tàn nhẫn. Mặc dù, hắn biết mình phải dẫn nàng đi, nhưng vẫn hi vọng có thể chính tai nghe được nàng nói không muốn đi, như thế, tối thiểu cũng có thể giải thích rõ Ma Vương trong lòng nàng không nặng đến thế!

“Muốn đi!” Tầm lấy y bào trước ngực Vô Ưu, hơi thở Đường Đường mỏng manh phun ra hai chữ. Không nghĩ nhiều, cũng không cần lấy tất cả dũng khí, chỉ theo bản năng nói ra đáp án, cổ chấp quật cường.

“Được!” Phấn nộ cắn răng một cái, Vô Ưu tung người nhảy lên, nhanh như mũi tên bắn vút thẳng lên trời, khiến cho Thanh Lam vẫn luôn theo sau cả kinh thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

“Vô Ưu ~” Ôm chặt cánh tay Vô Ưu, Đường Đường liều mạng chịu đựng dầy cuộn lên như sông cuộn biển gầm, cúi đầu nhìn vô số mảnh nhỏ từ trong ngọn tháp tối đen tới tấp chui ra, nhìn không được hết hồn nói: “Chuyện gì đang xảy ra thế kia, tháp sắp sụp sao? Nhưng đại thúc vẫn ở trên kia!”

“Hừ, không thể sụp được!” Thấy Đường Đường tâm tâm niệm niệm đều là tên Ma Vương lãnh huyết kia, lửa giận trong lòng Vô Ưu bốc lên ầm ầm, khí thế xông lên càng thêm bén nhọn.

“Nữ nhân ngu ngốc!” Tung vó chạy vượt lên trước, lửa vừa chạy vừa thở hổn hển nói: “Đây là ngọn tháp do Ma xây dựng lên, người cho là nó giống mấy cái tháp mà loài người các người dùng đá xây lên sao? Hừ, tòa tháp này ngưng tụ vô số thần nguyên của Ma chúng, binh lính Nhân giới sờ đi tấn công ma chúng chính là vì hi vọng có thể giết nhiều ma hơn để phá hủy tháp.”

“Nhân? Người nói dưới kia là con người thật sự?” Trùng lớn mắt, trong lòng Đường Đường đột nhiên xẹt qua một tia bất an.

Thực sự, dưới kia là con người đang đối chiến với ma sao? Những người giống nàng như đức, có gia đình, có cha mẹ, thậm chí có thể có vợ con. ...

Nhẹ nhàng rung mình một cái, Đường Đường không hi vọng đại thúc xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cũng không hi vọng con người bị Ma tộc giết hại, rốt cuộc – - nên làm thế nào bây giờ?

“Hừ hừ, nữ nhân ngu ngốc này!” Như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Đường Đường, lửa nhảy vọt lên đỉnh tháp, lạnh lùng nói: “Nếu Ma Vương thắng, vậy trời đất sẽ bị hủy diệt! Đến lúc đó đừng nói là con người, chỉ sợ là vạn vật thậm chí kể cả người đều sẽ vạn kiếp bất phục! Người vẫn còn muốn bảo vệ cho Ma Vương đại thúc của người sao?”

Không trả lời, Đường Đường chỉ rầu rĩ đưa mắt nhìn đại thúc đang bị mọi người vây quanh.

Thân ảnh kia vẫn ngang tàng như cũ, kiếm khí vẫn mạnh mẽ dũng mãnh như cũ, vô số lưỡi đao ánh sáng từ thân hình đại thúc bay múa, tạo thành thành một dải quang phổ với ngàn vạn màu sắc đan xen lẫn nhau. Nếu không phải mỗi một tia sáng lỏng lẻo bay đi đều có thể cắt đứt lớp áo bào đen, tạo thành từng tia máu, Đường Đường cơ hồ muốn nghĩ đến đó là hiện tượng cực quang* ở cuối chân trời. (Cực quang: hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, càng lên cao không khí càng loãng. Quang phổ: Dải sáng nhiều màu, thường phân tách từ một loại ánh sáng, ai học lí chắc biết cái này rồi.)

Đột nhiên, tiếng huýt gió trong trẻo vang lên, mấy đạo ánh sáng sắc bén vô cùng từ bốn phương tám hướng kéo đến, đồng thời cất về phía đại thúc, Đường Đường nóng ruột, trái tim như bị treo lên, điên cuồng hô to một tiếng – -

“Đại thúc!”

Giọng nói khàn đặc mang theo khiếp sợ và thương tâm, tiếng gọi của Đường Đường biến thành hai tiếng kêu khàn khàn, đại thúc, chàng không nghe thấy!

Thương tâm hạ khóe miệng, Đường Đường cơ hồ có thể nhìn thấy lưỡi đao sáng cắt vào người đại thúc, máu chảy ào ạt.

Trong khoảnh khắc, mọi do dự, rối rắm, bất bình và suy đoán đều biến mất, Đường Đường chỉ biết, nàng muốn đại thúc còn sống! Trên đời này nếu chỉ còn một người có thể sống sót, nàng hi vọng đó là đại thúc!

Nàng yêu đại thúc!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 89: Mập Mờ

Edit: Trần

“Choang!” Như có hàng vạn loại vũ khí bằng sắt va đập vào nhau, tiếng ong ong vang lên bên tai mãi không dứt, Đường Đường hai mắt tròn tròn, hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Đúng vào lúc các lưỡi đao sáng hội tụ lại một điểm, thân hình đại thúc bỗng nhiên biến mất, lại xuất hiện ở rất xa bên ngoài, khuôn mặt trầm mặc, lông tóc vô thương, một đôi lãnh mâu vượt xa khỏi đám người trước mắt, vô cùng chuẩn xác mà nhìn Đường Đường chăm chú. Trái tim Đường Đường không khỏi đập kinh hoàng lên một chút, nàng cảm thấy tiếng gọi đại thúc không thể phát ra thành lời kia, đại thúc chàng – - nghe thấy được!

“Ác tặc quả nhiên lợi hại!” Cả quảng sáng nổ bùng lên, hóa thành sáu thanh kiếm sáng bạc bay vào tay sáu người. Đường Đường kinh ngạc nhìn sáu người xa lạ đột nhiên xuất hiện, áo bào trắng phiêu dật, tiên phong đạo cốt, rất có “khí phái”!

Không, trong đó có một người không phải xa lạ, Đường Đường nhớ ra, người trẻ tuổi nhất, anh tuấn nhất, hơn nữa cực kì có phong phạm, chính là mỹ nam bóng lưng mà nàng từng gặp – - Mặc Phong!

“Vương!” Một tiếng gọi sang sảng, năm thân ảnh nhanh chóng bay tới, năm người Tùy Hi lập tức hiện thân chia làm bốn phía, vừa vịn từng người đối diện với một người của tiên chúng.

“Đang~~~~” Trường kiếm và trường kiếm cắt qua nhau, mũi tên bạc với kiếm quang lỏng lẻo, trường đao đánh lên thân kiếm, đôi lưỡi câu móc hai mắt đối phương. ...

Trong chốc lát, năm người và sáu người kia lao vào đánh thành một đoàn, Đường Đường thấy đại thúc căn bản không đánh với sáu người kia, trực tiếp tung người phóng qua, đánh về phía một đám mây dày đặc -- chỗ đó, hình như che giấu ai đó!

“Cha! Đại sư huynh, muội tới giúp các huynh!” Một tiếng quát khê truyền đến, một đám mây đỏ cuộn lên từ trên tháp, Đường Đường cứ tưởng Thường Túy xuất hiện trước mắt mình, tập trung nhìn lại mới phát hiện hóa ra là một thiếu nữ mặc váy đỏ, tóc đen, da trắng như tuyết. Đôi mắt to đen huyền linh động, chỉ tiếc trong đôi mắt rực rỡ tươi đẹp lại mang theo phần ương ngạnh và hống hách không phân rõ phải trái.

“Linh Lang?” Đưa kiếm đỡ lấy thanh trường đao của tùy thị mặt lạnh, Bạch Chí Thanh tức giận hét lớn một tiếng nói: “Ai cho con tới đây?”

Quệt miệng, thiếu nữ tên Linh Lang không đáp lời, quay người đứng ra sau lưng Mặc Phong, cùng với hắc lung tựa lưng, nét mặt tươi cười như hoa nói: “Sư huynh, muội tới giúp huynh, chúng ta sống vai cùng --

Một chữ “Chiến” còn chưa nói xong, một tia sáng màu bạc lóa mắt đột nhiên hiện lên, Đường Đường nhìn không được nhếch mép cười, bưng kín mắt, trong lòng thầm than: “Tùy Hi ơi Tùy Hi, sao ngươi lại có thể ra tay nặng như vậy? Lập tức sẽ ‘mưa đá phá xuân hồng’ rồi!”

“Linh Lang, cẩn thận!” Trường kiếm run lên, một đóa hoa kiếm xinh đẹp đánh tan tia sáng ma kia, Mặc Phong nhần nhần đôi mày kiếm, thanh kiếm không chút do dự đâm thẳng về hắc y tùy thị ra tay tàn nhẫn kia.

“Đang!” Trường kiếm tấn công, mũi kiếm đối mũi kiếm, tạo thành một chuỗi lửa dài, Mặc Phong giật mình sợ hãi, Linh Lang sợ hãi, mà ngay cả Đường Đường và Tùy Hi cũng giật mình sợ hãi --

Là Mâu Chân! Một kiếm đã chặn lại thế tấn công sắc bén của ‘hoa sen nam nhân’, nhưng mà, Đường Đường cảm thấy một kiếm kia của Mâu Chân mang theo cả một cô oán khí, chua xót, oán khí không thể áp chế nổi!

“Nàng là ai?” Đôi mắt sáng rực dần dần đông lạnh, Mâu Chân chăm chú nhìn Mặc Phong, trên khuôn mặt thanh lệ, dịu dàng tuyệt thế như mặt trăng mà thu giờ đầy sương lạnh, như trăng đêm đông, tỏa ra hàn ý lạnh lùng.

“Trúc Vũ?” Khung cảnh quỷ dị khiến cho Đường Đường vốn ham bát quái tức thì cảm nhận được một tia bát quái không hề tầm thường, ôm cổ Thanh Lam kéo đầu hắc đến trước mặt mình nói: “Ta nói nha Thanh Lam, ngươi đã nhìn thấy chưa? Hai người kia không đánh nữa, ở chỗ đó mắt to trừng mắt nhỏ, như muốn vĩnh viễn sánh cùng thiên địa! Hừ, ta dám cá, nếu bọn họ không có gì mờ ám, ta sẽ cắt đầu xuống cho ngươi làm cầu đá!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 90: Ghen Tuông

Edit: Trần

“Cầu? Đó là đồ chơi gì?” Mắt lửa cong thành trăng lưỡi liềm, nhưng sau đó Húc Thanh Lam lại ra vẻ rất có kinh nghiệm mà gật đầu nói: “Giữa bọn họ chắc hẳn từng xảy ra chuyện gì đó, chỉ là không muốn cho người khác biết mà thôi!”

“Xi --” Buồn cười nheo nheo mắt, Vô Ưu nhàn nhả chỉ Mâu Chân và Mặc Phong nói: “Giữa nam nữ thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không phải là hắc thiếu nợ nàng, thì là nàng ta nợ hắc! Tóm lại, hê hê, có đánh nhau rồi!”

Ngạc nhiên quay đầu, Đường Đường bỗng nhiên lắc đầu cười nói: “Vấn đề giữa họ cũng không đơn giản vậy, người không thấy còn có hai người đứng bên cạnh sao? So với ‘tam giác’, đó là ‘tứ giác’ đó, càng khủng bố, phức tạp và rối rắm hơn!”

“Tam giác? Tứ giác?” Nghe không hiểu, nhưng nghĩ kỹ cũng hiểu được ý Đường Đường, Vô Ưu gơ bàn tay tái nhợt không chút máu lên: “Muốn cá với ta không? Đó căn bản không phải vấn đề của bốn người, mà chỉ có ba người -- Mâu Chân, Mặc Phong và cái vị ‘lục lạc đồ rực’ kia! (Chữ lục lạc 铃铛 và linh lang 玲琅 phát âm giống nhau. Đây chỉ là biện pháp chơi chữ)

“Là Linh Lang!” Đập bộp vào lòng bàn tay Vô Ưu, Đường Đường trở mình xem thường nói: “Cá thì cá, ngươi cho rằng Tùy Hi nhà ta là ngôi không à? Hắc mới là bạn trai chính quy của Mâu Chân nhá!”

“Một ngàn năm rồi ~~~” Tay lật lên xoa xoa bàn tay Đường Đường trong tay mình, Vô Ưu theo thói quen đứng gần lại, thầm nghĩ muốn thân cận với nguồn suối ấm áp mềm mại ngọt hương này: “Một người nam nhân đối xử với một nữ nhân suốt một ngàn năm, nếu muốn có chuyện gì thì sớm đã nên có....”

“Vù ~~~” Một cơn gió lạnh đột nhiên đánh úp đến, một đạo hắc mang thâm trầm bay lướt qua, Đường Đường theo bản năng thả tay ra, đúng lúc nghe thấy tiếng mắng điên cuồng của Vô Ưu vọt đến: “Hiên Viên Hận Thiên chết dẫm kia, ngươi làm gì thế hả?”

Thanh kiếm đen quay tròn, chém ngã hai tên binh lính thiên giới đứng trong đám mây dày đặc, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng quay người lại, mặt lạnh

quét qua trên người Đấng Nô, giống như muốn quét sạch hơi thở của Phi yêu còn vương lại trên người nàng.

“Ặc ~~~” Như tâm ý linh thông, Đường Đường lập tức hiểu được tâm tư của đại thúc. Vì thế, nhấc tay, cất bước, lộp cộp vài tiếng, đứng cách Vô Ưu ít nhất một thước rưỡi, thế này, chắc đại thúc sẽ không tức giận nữa đi?

Khỏe miệng hơi giương lên, Hiên Viên Hận Thiên không quay đầu lại, một kiếm lại chém về phía đám mây. Tâm tình, không hiểu sao lại chuyển biến tốt đẹp hơn, mà kiếm thế, cũng càng thêm nhanh chóng mạnh mẽ.

Đấng Nô, nếu ngươi đã tới đây, vậy thì canh giữ bên người bốn vương đi! Mãi mãi, ở bên ta!

“Hừ, đường đường là Ma Vương giữa lúc đối địch lại còn làm mấy việc thế này, cái đồ vô vị!” Vung vung tai lửa, Húc Thanh Lam khinh thường liếc mắt nhìn về mặt Đường Đường ngây ngô cười, không khỏi giận dữ bưng bưng, tức giận nói: “Nữ nhân ngu ngốc này, rốt cuộc ngươi cười cái gì?”

“Lam Nhi, ” Xưng hô vô cùng thân thiết thỉnh linh bật ra dọa lửa nhảy dựng lên, mồ Đường như mộng du vươn tay sờ sờ tai lửa, thờ dài đầy cảm thông nói: “Ngươi chắc chắn chưa yêu đương bao giờ đúng không? Đại thúc đang ghen nha! Ha ha, ghen tức là chàng đã để ý đến ta! Hi hi, giống như Mâu Chân, ngươi xem...”

Hồ nghi run rẩy tai lửa, con lửa nhìn ánh mắt mơ mộng của Đường Đường, nhất thời mồ hôi lạnh chảy từ đầu tới chân, sợ run rẩy cả người, lửa lập tức hiểu ra một chân lí –

Trêu chọc ai cũng được nhưng trăm triệu lần không thể trêu chọc nữ nhân!

Trường kiếm nhanh như thoi đưa, như mưa rào rơi trên người thiếu nữ tên Linh Lang kia, khiến cho tiểu nha đầu nàng kêu loạn lên, như con chuột lông đỏ chạy toán loạn trên đỉnh núi, Đường Đường giờ mới biết hóa ra Mâu Chân luôn dụ dỗ hòa hòa nhả cư nhiên có thể lợi hại như vậy, lợi hại – đến không thể tin được!

“Trúc Vũ ~~~” Một thanh trường kiếm chém tới, hai kiếm va vào nhau tức thì tạo ra tia lửa khóa mắt, Mặc Phong hét lớn một tiếng nói: “Ngươi là Trúc Vũ sao? Ngươi là Trúc Vũ mà ta biết sao?”

Trường kiếm giao nhau, hai bóng trắng vút qua, Mâu Chân chém ra liên tiếp nhiều đường kiếm, đều bị Mặc Phong từng kiếm cản lại, đôi mắt trong xanh và đôi mắt sáng trong nhìn thẳng nhau, hai người đều cảm thấy nao lòng, tựa như sóng lớn dâng tràn...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 91: Truyền Thuyết Ngũ Thị

Edit: Trần.

“Ngươi hỏi ta là ai?” Nước mắt trong suốt, khỏe môi giương lên, Mâu Chân lộ ra tia cười mỹ lệ mà thanh nhã tuyệt tể, xinh đẹp lại đau thương. Mặc Phong thấy trong lòng đau xót, tựa như tia cười kia là kiếm quang sắc bén, trong nháy mắt đâm xuyên qua lồng ngực, không thể cản lại!

“Ta không phải Trúc Vũ, ta là Mâu Chân Lân Đà!” Hàm răng trắng nõn đều đặn cắn chặt lên bờ môi đỏ mọng, lúc hé ra đã tạo thành nhiều vết máu thật sâu, Mâu Chân run rẩy thanh trường kiếm đâm về phía Mặc Phong, tiếng nói lạnh như băng đã không còn sự mềm mại uyển chuyển như xưa: “Có Phong mới có Vũ! Phong đã rời đi, Vũ nào còn?”

“Đình đình đang đang” Tiếng kiếm vang lên, hai bóng trắng bay trên đỉnh núi, chỉ là một tiến một lùi, một công một thủ, đánh nhìn rất hoa mỹ nhưng lại không có nguy hiểm, ngược lại nhìn như một đôi bướm trắng trêu đùa nhau trên đỉnh núi tịch mịch, khiến Đường Đường tròn mắt há hốc mồm, Mà Tùy Hi cũng mỉm cười tung người lên, xoay người chặn lại vị chương môn Tiên giới muốn xen vào kia, tên là gì ấy nhỉ – à, Bạch Chí Thanh!

“Đại, đại sư huynh, muội tới giúp huynh!” Bị bóng kiếm của hai người khiến cho tâm hoảng ý loạn, Bạch Linh Lang mặc sắc đỏ cầm thanh đoản kiếm không có chút khí thế nào gào to một tiếng.

“Muội mau tới giúp sư phụ!” Một kiếm chặn lại khí thế của Mâu Chân, Mặc Phong xoay người vọt lên, dẫn Mâu Chân đến một chỗ cách tiểu sư muội “xa cả vạn dặm”, hai người ở đó lẳng lặng “đánh”, chẳng qua là để dễ dàng nói chuyện hơn!

Đôi mi đen như mực nhảy lên, giữa đôi thủy mâu hiện lên một tia cười bốn cột, Tùy Hi phát ống tay áo, bắn một tia sáng màu bạc lóng lánh đến dưới chân Linh Lang, lập tức lại cười, bướng bỉnh mà xảo trá: “Muội muội, đánh với ta đi? Ta không thích tốn thời gian với một lão già!”

“Tên dâm ma vô sỉ này!” Một tiếng rống to hung mãnh, lo lắng mười phần, Bạch Chí Thanh một kiếm đâm thẳng vị trí trái tim trên người hắc y tùy thị, ai ngờ hắc chỉ cần bắn một ngón tay ra, một mũi nhọn màu bạc tức thì đánh trên thân kiếm, thanh trường kiếm kêu ong ong bật ra.

“Ác đồ thật có bản lĩnh!” Mặc dù trong lòng buồn bực, nhưng Bạch Chí Thanh cũng không hề sợ hãi mà khen cho ma công cao cường của hắc y ma thị,

lập tức lại quát to một tiếng: “Lão phu không động thủ với kẻ vô danh, tiểu tử mau xưng tên ra!”

“Kẻ tu tiên, sinh mệnh cùng lắm mới chỉ ba trăm năm, lại dám bảo ta tiểu tử?” Khóe môi câu lên, Tùy Hi tươi cười càng thêm tà mĩ, lộ ra sự trào phúng mà bất cần đời: “Nhưng mà, ta có thể không tự xưng mình là lão phu không? Ngươi già, chứng tỏ ngươi tu hành không đủ, đúng không? Muội muội!”

Ông tay áo run lên, hai tia sáng bạc như hai con thoi truy mệnh bay tới, trong lúc nói chuyện bắn nhanh về phía hai cha con Bạch Chí Thanh, Tùy Hi tung người nhảy lên, từ trên cao nhìn xuống, về mặt hứng thú nhìn hai người vội vàng né tránh.

Bạch Chí Thanh không hồ là trường môn Tiên giới, một kiếm đánh bay tia sáng bạc đánh về phía mình, mà Bạch Linh Lang thì chật vật... Té ngã trên mặt đất, đến nỗi phải lăn vài cái mới thoát được sự truy đuổi của con thoi bạc, mặc dù may mắn thoát khỏi, nhưng trên cánh tay vẫn bị đâm thủng một lỗ lớn, máu tươi lập tức chảy ra ồ ồ.

Tùy Hi nhin không được bất đắc dĩ lắc đầu, bản lĩnh chỉ có thế, cần gì phải chạy đến Cự Ma Nhai để tìm chết chứ?

“Ngươi là Tùy Hi! Đứng đầu đám tùy thị của Ma Vương!” Cát kiếm đứng thẳng, Bạch Chí Thanh nhớ tới lời đồn đãi trong lục giới về ngũ đại tùy thị của Ma Vương --

“Tiểu Tùy Hi, mỹ Mâu Chân, lãnh sát Bi A tối vô tình; mị Thường Túy, muộn Thường Hữu, sát sinh thù phách diệt ly hồn!” (Câu này dựa trên việc miêu tả đặc điểm tính cách đáng về mỗi người)

“Không tồi!” Đồi thủy mây rạng rỡ, một đóa mây đỏ bay tới, Thường Túy đột nhiên xuất hiện bên cạnh Bạch Linh Lang, cười mị hoặc chứng sinh rồi nói: “Tiểu mỹ nhân ơi, đừng đánh với cái tên nham hiểm kia, đánh với ta này! Ta chưa bao giờ giết nữ nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 92: Mị Hồn

Edit: Trần

Khóe môi miễn cưỡng cười, Tùy Hi tung một chưởng về phía thanh kiếm của Bạch Chí Thanh, không chút để ý nói: “Thường Túy, đừng đùa giỡn đến mức phát hỏa nhé!”

“Đùa giỡn?” Đôi mi dài nhướn lên, hung hăng dậm chân, Bạch Linh Lang giờ thanh đoản kiếm lên như không muốn sống lao thẳng đến tên ma nam áo đỏ kia.

Chém chết hẳn, lại chém cả cái tên hắc y ma tặc ăn nói bừa bãi kia, bọn chúng lại dám coi khinh mình, cư nhiên cho rằng bốn tiểu thư ta là đồ chơi của bọn chúng? Nực cười!

“Ai u! Tiểu mỹ nhân ơi, trái tim của nàng cũng thật tàn nhẫn đó!” Thoát khỏi kiếm phong của Bạch Linh Lang, Thường Túy cười khê, đôi môi đỏ cong lên, đôi hàng mi như hai cánh bướm, khê đập cánh trên đôi tròng mắt thâm sâu, tà mỹ vô song.

Trường bào phát lên, hai ngón tay dài nhẹ nhàng mà khéo léo kẹp lấy thân kiếm sắc đỏ, cứ như thanh kiếm đỏ này kết nối hai thân ảnh áo đỏ thành một khối, xinh đẹp đến kì dị.

“Nhìn ta, nàng biết ta là ai không?” Đưa tay kéo, Thường Túy hơi tăng lực kéo Bạch Linh Lang đến bên người, mày, lông mày khê nhướn, hai tròng mắt mị hoặc hơi mở lớn ra.

Đôi tròng mắt như hai hồ nước sâu thăm cuộn lên những con lốc xoáy, Bạch Linh Lang vừa nhìn đến đôi mắt đó thì hoàn toàn chìm đắm trong đó, chỉ nghe một tiếng nói ôn nhu nhỏ nhẹ bên tai, như tiếng người yêu nhẹ nhàng mà yên lòng: “Linh Lang, cái lão già râu dài kia thật chướng mắt, nàng đi giết hẳn được không?”

“Đúng là rất chướng mắt!” Đôi mắt to đen tuyền vẫn mê man như trước, sau đó lóe ra ngọn lửa phẫn nộ, Bạch Linh Lang nhảy lên thanh trường kiếm, quát khê một tiếng lại lướt qua Tùy Hi bay về phía Bạch Chí Thanh.

“Lão già, cạo râu xuống cho bốn tiểu thư! Bằng không, bốn tiểu thư sẽ giết ngươi, để ngươi sẽ không mọc nổi râu được nữa!”

“Ha ha ha...” Tiếng cười sang sảng vang lên, thân hình Tùy Hi sẽ quay người, khoan thai đứng bên cạnh Thường Túy, cười như ánh sáng mặt trời chiếu rọi nhân gian: “Khá khen cho một nữ đệ tử Tiên giới kiêu căng ương ngạnh! Ngươi chơi thấy vui vẻ chứ?”

“Cũng không tệ lắm!” Đưa tay vén tóc một cách vô cùng phong tình vạn chủng, Thường Túy cười nhìn Đường Đường đang choáng váng, lập tức kêu: “Tiểu mỹ nhân ơi ~~~~”

“Được, được, được rồi mà!” Rùng mình thật mạnh, Đường Đường không thể chịu nổi tiếng ca ngợi này của Thường Túy. Một câu “Tiểu mỹ nhân ơ” sẽ đem “tiểu mỹ nhân” ngay cả cha mình cũng không nhận ra, yêu nghiệt quá nhiên là yêu nghiệt, hại người mà mặt chẳng đổi sắc!

“Mị hồn thuật quả nhiên lợi hại!” Tiếng tán thưởng rầu rĩ vang lên, Đường Đường theo bản năng nhìn về phía Vô Ưu, chỉ thấy đôi mắt xanh ngọc như núi xuân nước biếc bỗng nhiên âm trầm xuống, lóe ra hai đạo âm quang âm u tĩnh mịch, khiến người ta nhìn vào không khỏi cảm thấy lạnh gáy: “Dưới tay Ma Vương quả nhiên nhân tài đông đúc! Chỉ cần ngủ đợi tùy thị đã đủ để ngao thị năm giới, xưng bá nhân gian!”

“Giờ nhìn lại thiên chúng!” Hơi nâng mắt, trên mặt Thanh Lam hiện lên một tia phần nộ bi thương, hơi có vẻ bất đắc dĩ nói: “Chỉ sợ binh lính nhân giới và thiên giới cũng đã không thể ngăn Hiên Viên Hận Thiên được nữa!”

Khẩn trương nắm chặt tay, Đường Đường nghe hai con yêu nói chuyện với nhau thì trái tim cũng treo lên. Nàng không rõ đại thúc vì sao phải tấn công Thiên giới, mặc dù nàng cũng hiểu đại thúc làm như vậy là không đúng, nhưng vẫn không thể xóa bỏ ý niệm không bỏ trong đầu --

Nàng vẫn hi vọng, đại thúc có thể thành công!

“Đây là việc mà đại thúc không tiếc hi sinh tính mệnh cũng muốn hoàn thành!” Không rõ nguyên nhân, cũng không biết kết quả, nhưng Đường Đường có thể khẳng định một chuyện: “Nếu đại thúc thất bại...”

Đau lòng dâng lên trong ngực, Đường Đường cắn môi hạ khóa miệng, hủy thiên diệt địa và chấp niệm nghiền nát tất cả của đại thúc, đối với Đường Đường mà nói, đều nghiêm trọng như nhau!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 93: Hay Cho Một Cái ‘Hoa Sen Nam’. (Hoa Sen Nam: Đại Đế Là Nam Tử Thanh Khiết Như Hoa Sen)

Edit: Trần

“U~~~~” Một tiếng gió vù vù sắc nhọn đột nhiên vang lên, tựa hồ có một vật sắc bén xoay tròn cực nhanh, hút cả những dòng khí từ đỉnh tháp xuống tại thành một con lốc xoáy mạnh mẽ, tạo thành những thanh âm đỉnh tai nhức óc, Đường Đường ngay cả thở cũng không kịp, như một con điều giấy cuốn ra ngoài tháp.

Trong con lốc xoáy mang theo áp suất cực lớn, những ma chúng và tiên chúng kém cỏi bị cuốn hết xuống đáy tháp, mà Đường Đường thì ngược lại bị gió cuốn bay lên đỉnh tháp, như ngồi trên mây bay ngắm cảnh, “vui tươi hơn hớ” ngắm toàn cảnh từ đỉnh tháp.

Tất cả mọi người dừng đánh nhau, Bạch Chí Thanh một tay đỡ lấy con gái Bạch Linh Lang, một tay giờ kiếm nhắm thẳng vào Tùy Hi, chỉ tiếc khung cảnh đẹp như vậy nhưng chòm râu dài bị “Tiểu mỹ nhân” cắt lung tung lộn xộn, vô cùng thô thảm.

Ngược lại Tùy Hi căn bản không thèm đặt Bạch Chí Thanh vào trong mắt, tung người lên lao thẳng về phía Đường Đường.

Trong lòng vui vẻ, Đường Đường vội vàng đuổi tay, chỉ tiếng chỉ thiếu chút nữa, trong một thời gian cực ngắn, bỗng Đường bị gió cuốn “Ào” một cái bay đi “ngắm cảnh” về phía kế tiếp, chỉ kém một chút đã bỏ lỡ mất cánh tay Tùy Hi...

“Là Mâu Chân và Mặc Phong kia!” Mắt hạnh sáng ngời, “Đường ba tám” hồn nhiên quên hết mọi chuyện, tròng lớn mắt, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “Chậm lại chút đi, chậm lại đi mà, để ta xem thêm chút nữa thôi!”

“Trúc Vũ!” Tiếng kinh hô vang lên, Mặc Phong một kiếm đánh bay thanh trường kiếm của Mặc Phong, tay trái vươn ra, nắm chặt lấy cánh tay cầm kiếm của Mâu Chân.

“Ngươi!” Mũi đỏ mọng cắn chặt, đôi mắt sáng ngời tròn tròn lên, Mâu Chân đưa tay chém về phía cái tay “hạnh kiểm xấu” của Mặc Phong.

“Nguy hiểm!” Cô tay lật nhanh, Mặc Phong vô cùng thông minh, hành động tùy theo hoàn cảnh, kéo bàn tay ngọc mà Mâu Chân chủ động đưa tới, kéo mạnh một cái, hai bóng trắng trong nháy mắt hòa lẫn vào nhau....

“Oa ha ha ha!” Hai mắt bị gió thổi khiến cho cay xè, Đường Đường tức giận muốn nghiến răng, rõ ràng nàng nhìn thấy Mặc Phong cúi đầu nói gì đó với Mâu Chân, nói câu gì đó mà khiến cho Mâu Chân ngẩn ra, rồi bỗng nhiên cười, khuôn mặt tuyệt mỹ cười như sóng hồ thu dưới trăng, đẹp không tả xiết...

“Nói gì thế, rốt cuộc là đã nói gì?” Trên không trung tức giận dậm chân, bỗng Đường tức giận không cam lòng, rồi lại bị gió lốc cuốn về vị trí ban đầu.

Húc Thanh Lam chạy như điên lên vài bước hé miệng, “Roẹt~~~~”, một người một lửa mặt đầy vạch đen, bỗng Đường chảy lệ nhìn chằm chằm vào ống

tay áo bị xé rách, trong lòng mắng to một tiếng: “Sặc, con lừa chết tiết này quả nhiên không đáng tin cậy được!”

“Đường Đường!” Một bóng trắng hiện lên, Đường Đường biết là Vô Ưu đến cứu mình, nhưng...

Hai tay theo bản năng rút lại, Đường Đường tránh thoát khỏi tay Vô Ưu, cũng nhìn thấy đôi mắt xanh như ngọc bích kia trong phút chốc âm ảm, giăng đầy sự phẫn nộ không thể tin và đau thương, nhưng Đường Đường chỉ một lòng một dạ nghĩ: “Đại thúc sẽ mất hứng! Hơn nữa, nàng còn chưa thấy rõ rốt cuộc Mâu Chân và Mặc Phong là thế nào cơ mà!”

“Bộp!” Thanh linh đụng vào một lồng ngực cứng rắn, quen thuộc mà ấm áp.

Đường Đường nở nụ cười, trái tim nàng từ đầu đến cuối không hề dao động, nàng tin tưởng, đại thúc sẽ tới cứu nàng! Cho dù chàng vẫn tập trung tinh thần chiến đấu với “Địch nhân bí ẩn giữa mây”, cho dù chàng từ đầu đến cuối chẳng hề liếc nhìn mình một cái, nhưng Đường Đường biết, đại thúc sẽ không mặc kệ nàng.

Trong lòng ấm áp, Đường Đường lập tức quên hết tất cả, cau mày tức giận nói: “Ghét quá đi, rốt cuộc Mặc Phong đã nói gì thế?”

“Hắn nói, ‘Phong vẫn còn, chưa bao giờ biến mất!’” Một tay ôm chặt xách Đẳng Nô ra khỏi lồng ngực, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu giận dữ nói: “Đẳng Nô, bốn vương đã ra lệnh, ngươi ở lại Vô Cực điện mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 94: Thiên Chúng Đến

ăng, đại thúc sẽ có chút, một chút xú thôi -- thích nàng?

Nghĩ muốn giả vờ áy náy, nhưng lại không nhìn được mỉm cười hạnh phúc, Đường Đường duỗi tay ôm chặt lấy thắt lưng đại thúc, thon nhỏ, rắn chắc, xúc cảm mê người!

“Đại thúc!” Mặc dù giờ không phải là thời điểm tốt nhất để tỏ lộ, nhưng Đường Đường biết, với tính cách lạnh lẽo cứng rắn, dù chết cũng không nói được một câu dễ nghe của đại thúc, phòng chừng về sau mọi chuyện nàng đều phải chủ động.

“Ta... ta muốn nói cho chàng hay...”

“U ~~~” Tiếng rít gió đáng ghét lại vang lên, con lốc như đao phủ cuốn về phía mọi người đang đứng trên đỉnh tháp, Đường Đường cả kinh dừng lại việc tỏ lộ chỉ thấy một cái ô màu đen quái dị từ giữa đám mây dày đặc đột nhiên xuất hiện, như tiết mục trình diễn trên tivi mà nàng vẫn xem, nhắm thẳng về phía nàng và đại thúc.

“Đại thúc!” Tiếng kêu sợ hãi vang lên, thanh kiếm đen tuyền đã chém ra.

Chiếc ô sắt va chạm với thanh kiếm đen, như lưỡi dao tỉ trên hòn đá mài, vô số tia lửa bắn ra xung quanh, Đường Đường dựa vào trong lòng đại thúc, hai người bị chiếc ô sắt xoay lại bức phải lui về phía sau hơn một trượng, đứng ngay bên mép đỉnh tháp.

“Đi!” Hét to một tiếng, Hiên Viên Hận Thiên vận khởi ma lực toàn thân đều truyền vào trong thân kiếm, một đạo kiếm quang màu vàng mang theo ánh đỏ và đen đột nhiên xuất hiện, đen thâm trầm, mà đỏ rực rỡ, bắn thẳng vào bầu trời, ánh sáng lóe ra sáng rực cả trời đất, chiếc ô sắt tức thì bị đánh bay, tạo thành tiếng kêu ong ong rơi lại trong đám mây dày đặc.

“Đẹp quá đi mất!” Phấn khích trùng lớn mắt, Đường Đường nhìn kiếm quang sáng lạn chậm rãi biến mất, tiêu tán trong đám mây, nhìn không được thì thảo tán thưởng một câu.

“Đẳng Nô,” Chậm rãi cúi đầu, lãnh mâu dừng lại trên đôi mắt hạnh không hề có một tia sợ hãi mà chỉ có tán thưởng kia, Hiên Viên Hận Thiên khẽ chau mày, thanh âm lạnh lùng nói: “Đứng sau lưng ta!”

“Vâng!” Không chút do dự buông tay xuống, Đường Đường cắn môi bước nhanh ra sau lưng đại thúc, vừa mới đứng yên ổn thì có vô số tia sáng vàng rực từ giữa đám mây bắn ra, chiếu lên đỉnh tháp, giống như ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá cây rừng mà chiếu lên mặt đất, tạo thành từng vệt sáng loang lổ, đẹp đến trang nghiêm thần thánh.

Đám mây dày đặc dần dần tản ra, hiện ra mấy chục người cả nam lẫn nữ ăn mặc khác nhau, dẫn đầu là một ông lão râu tóc đều trắng, lạnh lùng mở miệng, thanh âm cực lớn, như tiếng vọng vang xa cả trời đất, “Hiên Viên Hận Thiên, ngươi muốn sao, lại dám can đảm nghịch thiên?”

“Thiên chúng?” Lãnh mâu nheo lại, Hiên Viên Hận Thiên đứng thẳng thân mình giữa ngàn vạn tia sáng ánh vàng, cầm kiếm chỉ thiên, bất động như núi, như thần phật trang nghiêm tĩnh lặng, không hề sợ hãi.

Ánh mắt sắc như dao dao qua trên mặt Tam thập Tam thiên chúng, cảm giác oán hận chán ghét tự nhiên dâng lên trong lòng, Hiên Viên Hận Thiên nắm chặt chuôi kiếm trong tay, không rõ hận ý cuộn cuộn trong lòng từ đâu mà đến, giống như sự cừu hận tích lũy qua hàng ngàn hàng vạn năm bị thức tỉnh dậy, hận đến sâu lắng, hận đến thấu xương!

Xem ra, ý muốn hủy thiên diệt địa trong đầu hắn là từ đây mà có, từ những dáng vẻ đạo mạo khiến người ta chán ghét của đám thiên nhân này.

“Ông ~~~” Cảm nhận sự tức giận sâu sắc của chủ nhân, Đế Thiên phát ra tiếng ngậm trầm thấp, một con mặc long dữ tợn xuất hiện trên thân kiếm, khiến cho Tam Thập Tam Thiên Chúng đồng thời cả kinh, một thiên chúng nhìn không được giật mình nói: “Đế Thiên thức tỉnh Ác tặc Hiên Viên đã giải khai phong ấn!”

“Phá Lô!” Giận dữ quát một tiếng, lão thiên chúng tóc bạc quay đầu tức giận trừng mắt nhìn người vừa nói chuyện, sắc mặt trầm xuống, đen như đáy núi.

“Xem ra, các ngươi chẳng những nhận ra bốn vương, còn nhận thấy được binh khí của bốn vương!” Đôi lãnh mâu nhìn thẳng vào thiên chúng, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi bước lên một bước, điềm nhiên nói: “Vậy các ngươi cũng biết, bốn vương tới đây là để hủy thiên diệt địa!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 95: Hệ Mệnh Tác

Edit: Trần

Gió lạnh vù vù thổi qua đỉnh tháp, trên đám mây cao hoàn toàn yên lặng, trầm lặng đến nỗi có thể nghe thấy rành mạch tiếng hô hấp và tiếng tim đập của mọi người, hoàn toàn khác lạ so với sự cấp bách trước kia.

“Ác tặc ~~~” Có lẽ là do quá mức khiếp sợ, lão thiên chúng tóc bạc giờ hai ngón tay chỉ Hiên Viên Hận Thiên lại không thể nói được câu tiếp theo, từ sau người hắn một gã thiên chúng cao lớn vạm vỡ ngạo nghễ đi ra, lạnh lùng cười nói: “Ác tặc lớn mật, lại dám nghĩ hủy thiên diệt địa, bước qua xác ta rồi hãy nói!”

“U ~~~” Chiếc ô đen như lên tiếng trả lời, tiếng nó cắt vào không khí rét lạnh cuốn về phía trước.

Như bị tiếng rít gió này đánh thức, gã thiên chúng tên Phá Lô lập tức lao ra, đập nhẹ hai cái chùy trong tay vào nhau, hét to nói: “Tề Thiên, ta đến giúp huynh một tay!”

“Roẹt roẹt!” Một đạo sấm sét lại đánh xuống, Phá Lô vui vẻ đập đôi song chùy trong tay thật mạnh, tạo thành sét đánh rung trời, truyền thẳng vào chiếc ô sắt.

“A ~~~” Tề Thiên quát to một tiếng, cả khuôn mặt cháy đen ngã lăn ra, té trên mặt đất không ngừng co giật tay chân, miệng sùi bọt mép, hiển nhiên là bị điện giật không nhẹ.

“Hi hi!” Tiếng cười khê vang lên bên tai, Đường Đường kéo kéo vạt áo trước ngực đại thúc, đôi mắt hạnh cười rục rờ, như hai ngôi sao sáng chói, “Thấy chưa, ta nói không sai đúng không? Đại thúc, lần này ta đã cứu chàng một lần rồi nhé!”

Rõ ràng là trên chiến trường tàn khốc, nhưng Hiên Viên Hận Thiên lại nhìn không được co rúm khóe miệng. Nữ tử nhân loại này, Đãng Nô của hắn, luôn có thể từ hoàn cảnh ác liệt nhất biến thành cảnh tượng vui vẻ nhất, cuối cùng thì nên nói là nàng vô tâm vô phế, hay nói nàng nhất gan không biết sợ?

“Đứng cho vững!” Vốn định sẵn giọng trách cứ nàng, đứng cứ như bùn dính trong ngực mình như thế, nhưng rồi tay lại không tự giác mon trớn tóc nàng, thanh âm cũng ôn nhu trầm thấp xuống, Hiên Viên Hận Thiên nhìn không được chau mày, lạnh lùng nói: “Không được cản trở ta!”

Ngạc nhiên cứng đờ người, khuôn mặt tươi cười tỏa nắng lại suy sụp, Đường Đường ừ rột cúi đầu, đôi mắt hạnh âm trầm, môi đỏ mọng nhếch lên, hai giọt lệ lăn quanh đôi mắt nhưng lại không dám rơi xuống -- lời đại thúc, thật khiến người ta tổn thương tự tổn!

“Đãng Nô!” Lãnh mâu hơi trầm xuống, muốn gọi nàng nhưng lại không mở miệng, Hiên Viên Hận Thiên nắm chặt thanh trường kiếm trong tay rồi xoay người.

Còn rất nhiều thời gian, Đãng Nô của hắn ít khi tức giận lâu, chỉ cần đánh xong trận này, rồi hắn sẽ dụ dỗ nàng sau...

“Ác tặc gian xảo!” Tiếng gầm gừ phẫn nộ vang vọng mãi đến cuối chân trời, lão Thiên chúng đầu bạc rút ra một sợi xích dài từ bên hông, sợi xích run lên trong gió, ánh vàng chói mắt.

“Hệ mệnh tác!” Trong đầu đột nhiên hiện lên một cảnh tượng kì dị, một gã nam tử mặc bạch y như tuyết và một nữ tử áo đỏ như mây chiều dựa sát vào nhau, khuôn mặt tươi cười của hai người rất mơ hồ, quần áo đẹp đẽ quý giá, lại khiến người ta căm ghét.

Không, không chỉ là căm ghét, mà còn là sự hận thù thấu xương ngập trời, hận đến tận xương tủy, sâu thẳm từ trong linh hồn, khiến đôi mắt mờ ảo chói đỏ sẫm như máu, oán người oán trời!

“U~~~~” Tiếng thú kêu kì dị vang vọng trong mây, một tia sáng màu vàng mang theo sắc đỏ tươi và đen sẫm thoáng hiện trên thân kiếm, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi bước lên phía trước một bước, áo bào đen hơi mở ra, lộ ra một con mắt long uy vũ dữ tợn trên lồng ngực, xung quanh xuất hiện lớp vảy bạc nhẹ nhàng, rêu rờ rành, cực kì sống động.

“Thiên chúng,” Thanh kiếm đen tuyền khẽ ngân lên, đôi mắt đỏ như máu của Hiên Viên Hận Thiên nhú lại, điềm nhiên nói: “Đừng một ai nghĩ sống sót trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 96: Hi Sinh Vì Nghĩa

Edit: Trần

“Ác tặc!” Lão thiên chúng tóc bạc nghe vậy không khỏi sợ hãi cả kinh, thanh âm khàn khàn phần nộ quát to: “Thiên chúng nghe lệnh, tạo thành thiên la kết giới, tề ra hệ mệnh tặc! Chúng sinh các giới nghe đây, ta phụng mệnh Thiên đế truy sát Ma tặc, các ngươi nếu xuất thủ tương trợ, hi sinh vì nghĩa, sẽ được lưu danh sử sách...”

Tiếng cười nhẹ đầy khinh thường cắt ngang diễn thuyết của Thiên chúng, Thường Túy thân nhiên bay tới nhẹ giọng cười nhạo nói: “Hay cho Thiên chúng miệng đầy lời hay lẽ phải! Vì đuổi giết ma tặc, các ngươi bày ra thiên la kết giới, vì muốn cho những kẻ bên trong kết giới, cả người, yêu, ma đều chết hết cả sao?”

“Vì bảo hộ sự bình yên của thiên hạ, bọn họ nên...”

“Nên?” Một bóng đen thoáng xuất hiện, Tùy Hi cười nhạt đứng bên người Thường Túy, đôi thủy mâu đảo qua những người đứng trên đỉnh tháp, lúc nhìn thấy Đường Đường thì hơi dừng lại một chút rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt, không lưu lại chút dấu vết, “Các ngươi dựa vào đâu mà quyết định sự sống chết của bọn họ?”

“Ma tặc vô sỉ!” Lão thiên chúng tóc bạc tức giận quát một tiếng, chỉ thẳng vào Tùy Hi mà nói: “Các ngươi mong muốn hủy thiên diệt địa, đến lúc đó muốn dân trong thiên hạ không có một cơ may nào thoát khỏi, đâu chỉ phải là trăm ngàn sinh mệnh trong kết giới này đâu...”

“Hừ, đều là giết người, chúng ta giết thì giết, tuyệt không tìm cớ bao giờ!” Leng keng một tiếng gõ chuỗi đao xuống mặt đất, Thường Hữu bình tĩnh sai từng bước, một câu cắt đứt lời cãi nhai của Thiên chúng.

“Ma tặc ~~~” Trên nét mặt già nua hiện lên một tia đồ ừng khả nghi, lão thiên chúng đầu bạc rung rung sợi xích dài, giận dữ nói: “Không nhiều lời với mày tên ma tặc nữa, giết!”

“Giết thì giết, ta sợ các ngươi sao!” Một tiếng hừ khẽ vang lên, thân ảnh màu tím bay tới, Bì A Đa La cầm hai lưỡi đao ngắn, dẫn đầu lao thẳng về một tên thiên chúng đang đứng giữa đám mây.

“Ong – -” Trường kiếm cắt ngang không trung, là chương môn Tiên giới Bạch Chí Thanh, đôi mắt hổ giận dữ hét to nói: “Ma nữ chó có làm càn!”

“Hừ!” Khẽ hạ khuỷu tay xuống, Bì A Đa La đưa đôi lưỡi đao nhắm thẳng vào lồng ngực Bạch Chí Thanh, hừ lạnh: “Con gái của ngươi cũng bị vây trong kết giới, ngươi còn ở đây mà giả bộ thanh cao gì nữa?”

“Lão phu há là giả bộ!” Trùng trùng lạnh lẽo quát một tiếng, Bạch Chí Thanh cuối cùng vẫn không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn con gái mình một cái, chỉ thấy Linh Lang vẫn dáng vẻ mặt hồng nhợt nhợt co quắp ngồi dưới đất, trong lòng không khỏi đau xót thầm nghĩ: “Có lẽ, để Linh Lang cứ mơ hồ, không cảm thấy thống khổ mà chết đi cũng tốt!”

“Thiên chúng nghe lệnh, tề hệ mệnh tặc!” Tiếng quát sang sảng chấn triệt phía chân trời, Bạch Chí Thanh run lên, gương kiếm chém từ áo tím phía trước.

“Ong ~~~” Tiếng vang kì dị xuất hiện, ánh vàng chói mắt, ba mươi ba sợi dây thừng đoạt mệnh bay thẳng ra khỏi đám mây, đồng loạt bay về phía Hiên Viên Hận Thiên đứng trên đỉnh tháp.

Lãnh mâu trầm xuống, Hiên Viên Hận Thiên lập tức tung người nhảy lên trên những dây thừng, lại thấy ba mươi ba sợi dây thừng vàng óng tức khắc bay theo.

Bay sang trái, lưới thừng bay sang trái, sang phải, đám dây thừng đuổi theo sang phải, lên tới xuồng đất, cơ hồ không có chỗ trốn.

“Quyết không thể để mấy sợi dây thừng vàng này trôi được!” Trong lòng, tự dưng nổi lên nguy cơ quen thuộc như đã từng xảy ra. Nếu hắn bị mấy sợi dây thừng vàng này trôi được, vậy hết thầy đều sẽ thất bại trong gang tấc, thất bại thảm hại.

Mạng của hắn, mạng của ngũ đại tùy thị, còn có mạng của ma chúng đi theo, và cả, mạng của nàng...

Lãnh mâu đảo qua, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt và ánh mắt đầy lo lắng của Đổng Nô, Hiên Viên Hận Thiên hét to một tiếng, khua kiếm chém lên lưới dây thừng.

“Ông ~~~” Tiếng vang cộng hưởng kì dị vang lên, tia lửa điện xuất hiện trên lưới dây, tạo thành ánh sáng rực rỡ mà thê lương.

“Đây, đây là có chuyện gì xảy ra?” Ngạc nhiên trừng lớn mắt, Đường Đường thấy ba sợi dây thừng vàng bị chém trúng mây may không sút mẻ gì, tạo thành phản lực “Choang choang choang” ba tiếng bắn xuống nền đình tháp, Thường Túy lập tức phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống, mà Mâu Chân và Thường Túy cũng lập tức mềm oặt cả người, máu tươi chậm rãi thấm ra.

“Đám người Mâu Chân xảy ra chuyện gì?” Hoàng sợ xoay người đón lấy ánh mắt của Thanh Lam, Đường Đường nóng vội đỏ cả mắt.

Từng tùy thị kế tiếp nhau ngã xuống, vậy chẳng phải nói lên rằng phần thắng của đại thúc ít dần đi, mà nguy hiểm lại nhiều thêm, mấy sợi dây thừng vàng đáng ghét đó rốt cuộc là vật gì? Rõ ràng không trực tiếp đánh lên đám người Mâu Chân, vì có gì mà có thể gây tổn thương nặng như vậy cho bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 97: Để Ta Chết Đi

Edit: Trần

“Bồ đề tọa hạ hệ mệnh tác!” Mắt lửa nhú lại, Húc Thanh Lam cảm khái vô hạn giương đầu nói: “Không ngờ Ma Vương lại dùng thần nguyên của ngũ đại tùy thị để xây dựng tháp. Tuy rằng vô cùng chắc chắn nhưng một khi bị công phá, vậy bản thân ngũ đại tùy thị cũng bị trọng thương. Vừa rồi hệ mệnh tác đánh chúng ba nơi, chắc hẳn là dùng thần nguyên của Mâu Chân Lân Đà, Thường Túy cùng với Thường Hữu xây dựng nên!”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Bọn họ sẽ không sao chứ?” Đường Đường mồn khóc, hai tay vịn xoắn lấy làn váy.

Cách đó không xa, về mặt Mặc Phong không thể tin, cúi người bên cạnh Mâu Chân, trên khuôn mặt thanh nhả tràn đầy đau xót sâu sắc, ngay cả tiếng hô quát của Bạch Chí Thanh “diệt trừ ma nữ” dường như cũng không nghe thấy, chỉ nắm chặt lấy bàn tay của Mâu Chân, từng vàng sáng trắng lóng lánh truyền qua.

Đường Đường biết ánh sáng trắng này có thể chữa thương, nhưng giờ phút này sắc mặt Mâu Chân càng ngày càng tái nhợt, như hoàn toàn mất đi sức lực, áo bào trắng trên người cơ hồ bị máu tươi nhuộm đỏ, đỏ đến chói mắt.

“Mặc Phong!” Tiếng gọi ôn nhu theo gió lọt vào tai, Đường Đường thấy Mâu Chân gọi lên khóe miệng, cảnh tượng đẹp như tranh, trong giây lát như có tuyết rơi trắng noãn, thần thánh mà thanh mỹ.

“Đừng vận công chữa thương cho ta nữa.” Đôi mắt sáng ngời hơi nhắm lại, Mâu Chân cười khê, hai lúm đồng tiền chợt hiện lên, mang theo hạnh phúc ngọt ngào: “Đồng ý với ta, giữ lại công lực thoát ra khỏi kết giới, chàng phải sống, nhất định phải sống sót...”

“Trúc Vũ!” Bàn tay to lớn bỗng nhiên căng thẳng, Mặc Phong thống khổ khép mắt, lúc mở ra, đôi mắt đã hóa thành hai chiếc hồ mùa thu sâu thẳm.

Hắn không hề khóc, nhưng Đường Đường lại cảm thấy sâu trong đôi mắt kia, hết thấy đều là nước mắt, so với khóc càng khiến người ta nhìn thấy cảm thấy khó chịu hơn.

“Vi sao? Vi sao kết cục lại trở thành như vậy? Nước mắt tuôn rơi, Đường Đường khóc, khóc không thành tiếng.

Nàng thâm nghĩ, không thể không nghĩ đến, nếu người ngã trên mặt đất lúc đó là đại thúc, vậy nàng phải làm sao?

“Nhị vương tử!” Tiếng nói của Thanh Lam truyền đến từ sau lưng, lọt vào trong tai Đường Đường, vô cùng lãnh khốc: “Hệ mệnh tác đã vây khốn Ma Vương, đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta ra tay...”

“Không được!” Nhảy bật dậy, Đường Đường giang tay đứng chặn trước người lừa và Vô Ưu.

“Các ngươi gạt ta!” Lần đầu tiên, Đường Đường dùng ánh mắt cừ hận mà nhìn người khác, cảm giác thương tâm khi bị lừa gạt và phản bội khiến tiếng nói của Đường Đường đều run rẩy: “Hóa ra, các ngươi kì thật tới đây là vì muốn giết đại thúc!”

Hít hít mũi, Đường Đường lắc đầu chậm rãi lui về phía sau, từng bước, từng bước một đi về phía khu vực trung tâm của đỉnh tháp, cách đại thúc càng ngày càng gần, khiến cho Vô Ưu không khỏi kinh sợ hoảng loạn vồn tay, thốt khổ kêu: “Đường Đường, đừng qua đó, rất nguy hiểm!”

“Không!” Quả quyết từ chối, Đường Đường khàn khàn giọng: “Ta sẽ không để các người giết đại thúc!”

Bích mâu buồn bã, nổi lên sương mù và gió lốc, Vô Ưu cắn răng siết chặt tay.

Hắn vốn khinh thường việc ra tay sau lưng Hiên Viên Hận Thiên, nhưng giờ phút này, Đường Đường bảo vệ, nước mắt của Đường Đường, còn có cả việc nàng vì tên Ma Vương này ngay cả chết cũng không sợ khiến cho Vô Ưu trong nháy mắt bị lòng đỏ kị đốt sạch lí trí.

“Đừng, đừng bức ta ra tay!” Tia sáng ánh bạc vòng quang bàn tay, Vô Ưu lạnh lùng nâng tay.

Nếu Ma Vương chết, vậy Đường Đường sẽ không còn nhớ thương tên nam nhân lãnh huyết đó nữa. Mặc dù nàng sẽ đau lòng, nhưng rồi cũng sẽ quên, chết là hết, mọi chuyện dần sẽ trôi qua, kể cả sự mê luyến và yêu thương mà Đường Đường dành cho hắn.

Giữa đôi mắt xanh tràn đầy sát ý quyết tuyệt và tàn nhẫn cùng phần nộ, khiến Đường Đường nhìn thấy mà không khỏi thấy rung mình, lớn tiếng khóc hô: “Phi Nhi, người giết ta đi! Giết ta, ta sẽ không nhìn thấy đại thúc bị giết, lòng sẽ không cảm thấy đau đớn!”

“Người!” Chân động trừng lớn mắt, tay Vô Ưu run rẩy, run đến nổi những tia sáng yêu dị trên bàn tay đều tan rã.

Thanh Lam bắt đắc dĩ lắc đầu thờ dài, nhị vương tử, chỉ sợ chương này của ngài dù thế nào cũng không chém ra ngoài được! Nhưng nếu đổi lại là mình, mình có thể chém ra được sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 98: Bò Đê Kêu Gọi

Edit: Trần

“Đường Đường ~” Tâm tư lẫn lộn đan xen, nhưng cuối cùng vẫn buông thông tay xuống.

Vô Ưu nở nụ cười, hắn thất bại, bại bởi đôi mắt sáng ngời đầy lệ kia, mà cũng bại bởi chính trái tim mình.

Hắn có thể tự tay giết chết đại ca mình, lại không thể giết chết một người đã từng cứu hắn, lại chân trọng hắn, đây là tình yêu sao?

Yêu quái truy tìm muôn đời, huyền hóa thành người, một lòng một dạ muốn tu thành Thiên chúng, nhưng hóa ra, quá trình ở giữa lại khó khăn như vậy!

Có người nói nếu có tình cảm, vậy thì tu hành sẽ có ma chướng, hắn, liệu có thể tu thành chính quả? Vô Ưu thốt khổ mím môi, ma chướng của hắn, ở ngay phía trước....

“Àm!” Tiếng nổ long trời lở đất truyền đến, Đường Đường ngạc nhiên quay đầu, thấy một quang sáng màu vàng bọc lấy một người như chiếc kén chậm rãi bay lên.

Vô số sợi tơ vàng bị nắm trong tay thiên chúng, trên mặt mỗi người tràn đầy tươi cười đắc ý, như một đám nhện tinh giữ chặt một mạng tơ vàng óng, trong mạng tơ đó mang theo thân thể đại thúc, chậm rãi cách xa nàng, càng ngày càng xa...

Tiếng Phật ngâm chán động hồn phách con người lọt vào tai, như thể cả trời đất đều chìm trong tiếng ngâm tụng cứu khổ cứu nạn, Phật pháp vô biên. Nhưng vì sao, vì sao đức Phật từ bi lại không phân một chút từ bi cho đại thúc của ta?

Nhanh chóng đuổi theo hai bước, Đường Đường thấy Tùy Hi và Bỉ A như hai con gió xoáy đuổi theo lưới tơ màu vàng, lại bị hàng vạn tia sáng vàng đâm trúng khiến ngã lăn ra đỉnh tháp, cả người đều là máu tươi, chặt vật không chịu nổi.

“Hay cho Hiên Viên Hận Thiên, lại đem mệnh nguyên của ma chúng trói lên thân mình, bảo sao ngũ đại tùy thị bị hệ mệnh tác đánh trúng đều không chết!” Tiếng lửa nói truyền tới từ sau lưng, Đường Đường không hề quay người lại, chỉ đàn độn nghe: “Không biết là do hắn quá cuồng vọng hay là vì đại, tưởng rằng sau khi ra khỏi luân hồi là có thể có được tám thân bát tử hay sao? Hừ!”

“Là cuồng vọng, nhưng cũng là vĩ đại!” Thì thảo trả lời một câu, Đường Đường ngửa đầu nhìn, cái kén vàng urom đột nhiên xuất hiện một quang mang kì dị.

Đen thâm trầm, đỏ sáng lạn, hai ánh sáng vặn xoắn vào nhau, hóa thành một con rồng chậm rãi xuất hiện bên ngoài chiếc kén, dần dần to lớn hơn, khí thế凛冽, quang hoa sáng lạn, trong chớp mắt xuyên qua đỉnh tháp rồi biến mất không thấy đâu nữa.

“Àm – -” Dưới chân đột nhiên chấn động dữ dội, Đường Đường ngã mạnh xuống đỉnh tháp.

Trên đỉnh tháp trống không xuất hiện một ánh sáng kì lạ, càng lúc càng lớn, càng ngày càng dài, như một tia chớp kéo dài mãi không ngừng.

“Ma Vương đã phá vỡ thiên la kết giới!” Thanh âm sợ hãi của con lừa truyền đến, Đường Đường tức thì thở ra một hơi, buông xuống trái tim.

Vốn dĩ, tất cả chúng sinh trong thiên la kết giới đều phải chết.

Thế nhưng đại thúc, chàng hủy kết giới, cứu được ma, cũng cứu người, tiên, yêu... trong kết giới.

Nhưng chàng ở đâu? Thiên chúng bắt chàng mang đến nơi nào?

Trong lòng đau đớn, đau đến nỗi Đường Đường cảm thấy hai mắt đầm lệ mơ hồ, tâm hồn như trống rỗng, hai tay nắm chặt đầm thật mạnh lên đỉnh tháp.

Máu tươi ấm nóng chảy ra, nhưng trái tim lại nhẹ xuống, như thể trong đau đớn tìm được nơi phát tiết, vì thế Đường Đường một quyền lại một quyền đâm lên mặt đất, khiến cho chúng sinh chấn động, người người yên lặng.

Một nhân loại, một nhân loại bình thường không hề có chút tu vi nào, nhưng mỗi quyền của nàng cứ nhiên có thể phá vỡ đỉnh tháp, đánh trúng thần nguyên của ngũ thi, khiến cho thần hồn của họ đều chấn động, thống khổ vô cùng.

“Đại thúc – -” Tiếng gào thét thê lương vang vọng chân trời, xuyên thấu lòng người, khiến mỗi người đều cảm thấy giữa tiếng gọi kia, là đau đớn, đau đến tận linh hồn, đục xương khoét thịt.

“Vi sao muốn tấn công thiên giới, vì sao muốn hủy thiên diệt địa?” Nước mắt rơi xuống, Đường Đường đứng trên đỉnh tháp lưng lay sắp đổ, khàn khàn kêu gọi: “Đừng chết, đừng chết mà - -! Ta không muốn chàng chết, ta muốn chàng còn sống, chàng phải sống sót – -”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 99: Phật Tâm

Edit: Trần

“Đặng Nô!” Lãnh mâu híp lại, Hiên Viên Hận Thiên trong chiếc kén vàng lạnh lùng nhủ mi lại, luôn cảm thấy tiếng kêu gọi của nàng sao lại quen thuộc đến thế, như từ kiếp trước xa xôi đã từng nghe thấy, khiến trái tim chưa xót đau đớn.

“Đại thúc, vì sao muốn tấn công thiên giới, vì sao muốn hủy thiên diệt địa...”

Cắn chặt khớp hàm, hắn không trả lời nổi câu hỏi của nàng.

Hủy thiên diệt địa, chấp niệm này từ khi hắn chuyển thế vẫn luôn đi theo hắn, như ngọn lửa lúc nào cũng đốt cháy trái tim hắn.

Một ngàn năm qua, tính mạng của hắn chỉ có cừ hận, chém giết, không ngừng tiến hành, tất cả vì chuẩn bị cho việc tấn công Thiên giới, đây là toàn bộ cuộc sống của hắn, cũng là ý nghĩa sinh tồn của hắn.

Hắn vẫn luôn nghĩ, chỉ khi nào tấn công thiên đình, hủy xong thiên địa, thì ngọn lửa trong tim hắn mới bị dập tắt, hắn mới đạt được sự yên bình chân chính.

Nhưng đến hôm nay, hắn cứ nhiên dao động.

Đặng nô!

Khi ở cùng nàng một chỗ, nhìn bóng lưng của nàng dưới ánh đèn, ôm nàng cùng nhau chờ bình minh tới, hắn dường như – - đạt được sự yên bình trong chốc lát!

“Răng rắc!” Tiếng nứt nẻ vang lên trong gió, nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Nhưng lập tức có tiếng chim hót sắc nhọn cắt qua phía chầu trời, đôi cánh lớn màu vàng bay lướt qua chín tầng trời, mang một hạt bồ đề nhẹ nhàng rơi xuống dưới chỗ Phật ngồi.

“Kim Bàng?” Phật mở mắt ra, bàn tay to lớn nhặt hạt bồ đề trên tòa sen lên, ánh mắt trong suốt, nhìn thấu vạn vật.

“Quyết tâm của Nhân Vương cuối cùng cũng giao động.” Cười vui mừng, hơi vuron ngón tay cái ra, một tia sáng màu vàng tức thì xuyên qua đám mây chồng chất, bắn xuống dưới chín tầng mây.

“Phật Tổ từ bi, vì sao lại trợ giúp Nhân Vương thoát khỏi hệ mệnh tác?” Khép hai cánh lại, con chim đại bàng lớn màu vàng đậu lên vai Phật Tổ, không hề nhúc nhích nhìn hạt bồ đề trong bàn tay Phật.

Một rãnh dài uốn lượn cắt trên hạt bồ đề, không cứng rắn, và mềm dẻo như trước nữa.

“Kim Bằng chắc không biết!”

Phật nở nụ cười, tươi cười trong sáng, hiền dịu như sen: “Nhân Vương giáng thế sở dĩ mặc cho Thiên chúng dùng hệ mệnh tác trói hãm, chính là vì muốn mượn hệ mệnh tác để lên Thiên giới, để hủy thiên diệt địa, thực hiện huyết nguyện*.” (Huyết nguyện: ý nguyện máu).

“Phật tổ vạn tâm, có thể nhìn rõ ràng mọi thứ, quý kẻ của Nhân Vương tất không thể thực hiện được.” Cúi đầu xuống, chim đại bàng vui mừng buông mắt.

“Không phải do ta!” Phật lắc đầu, sau đó cười càng thêm thoải mái, tươi cười đầy mặt: “Nhân Vương chịu khổ, bồ đề rơi lệ. Cho dù ta không ra tay, bồ đề tọa hạ hệ mệnh tác dưới tiếng kêu gọi kia, chỉ sợ cũng không duy trì được lâu. Kim Bằng, ngươi nên đi giúp bồ đề. Đức hạnh của Thiên đế còn thiếu sót, khiến cho đại nạn bùng xuống nhân gian, giờ chỉ có cách cỡi bỏ khúc mắc của Nhân Vương, mới có thể khiến cho hãm cam tâm tình nguyện độ kiếp cứu thế. Nếu không, chịu khổ chịu tai vẫn là muôn dân thiên hạ!”

“Kim Bằng đã hiểu, sẽ hạ giới đánh thức bồ đề.” Đôi cánh dài mở ra, Kim Bằng bay vào biển mây mù mịt, biến mất không thấy bóng dáng.

“Bồ đề, kiếp trước ngươi bỏ qua thanh tu, để bảo vệ tinh hồn của hãm. Kiếp này, ngươi dao động ma tâm, bức hãm thoát khỏi dây thừng. Chỉ sợ, hãm không hiểu được phần khổ tâm này của ngươi!” Tiếng thờ dài sâu kín vang lên trong cửu thiên, Phật mỉm cười nhắm mắt lại, trong tươi cười mang theo vài phần thương xót.

“Ầm~~~~” Ma tháp dưới sự lay động mãnh liệt, cuối cùng ầm ầm sụp đổ, từng khối từng khối đất đá rơi trong kết giới, những người đứng trên mặt tháp như những chiếc lá rụng bay là tả xuống mặt đất.

Giữa một mảng hỗn loạn, Đường Đường như một khối đá nặng lao thẳng xuống mặt đất, không có ai rơi nhanh hơn nàng, phạm nhân quả nhiên chết rõ nhanh!

Lệ chảy đầy gò má, Đường Đường tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại. Giờ đây, sẽ không còn có ai đến cứu nàng nữa. Người có thể cứu nàng đã bị dây thừng vàng trời chặt, càng ngày càng xa, đại thúc...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 100: Thành Hay Bại Chỉ Là Một Ý Niệm

Edit: Trần

Trái tim bỗng dưng trầm xuống, Hiên Viên Hận Thiên buông mắt nhìn dưới chân.

Dưới sự sụp đổ hỗn loạn, một thân ảnh dùng tốc độ không gì sánh được lao thẳng xuống dưới...

“Đặng Nô!” Trái tim như bị bóp chặt, như có một kết giới vô hình trong lòng ầm ầm sụp đổ, Hiên Viên Hận Thiên phần nộ siết chặt nắm tay.

Ngũ đại tùy thị ở đâu?

Vì sao không có ai bảo vệ nàng?

Nàng chỉ là một nhân loại bình thường, nếu cứ thế mà rơi xuống, chỉ sợ chết rồi ngay cả một mảnh vụn cũng không còn!

Phi yêu đâu?

Lãnh mâu chuyển nhanh, dừng trên một thân ảnh bạch sắc.

Vì sao hãm đuổi theo nàng chậm như vậy? Ra khỏi Thất Trọng thành, yêu lực bị phong ấn đã giải khai hoàn toàn, hãm không thể nào đuổi chậm như vậy! Chẳng lẽ hãm cho rằng, mình bị hệ mệnh tác trói thân, là sẽ không có năng lực giết chết tất cả yêu tộc hay sao?

Hừ, hần nghĩ sai rồi, mười phần sai!

Siết chặt hai nắm đấm, tôi nổi đầu khớp xương trắng bệch, phát ra tiếng khanh khách. Hiên Viên Hận Thiên nhìn thân ảnh màu lam sắp bị bóng tối hoàn toàn thôn tính, ma khí trong cơ thể không thể khống chế mà tuôn ra nhẹ nhẹ, từng đợt, từng đợt thấm ra ngoài chiếc kén vàng, càng ngày càng dày đặc, đen đặc lạnh lẽo, cơ hồ che đi phát quang sáng lạn của hệ mệnh tác.

Cứu nàng, hay không cứu?

Con mặt long trước ngực thoáng hiện lên, giữa cánh tay Đế Thiên phát ra tiếng ngâm nhẹ, nồn nóng sợ hãi, khiến đôi mắt đỏ như máu càng lạnh lẽo, nhưng trái tim từ đầu đến cuối không thể đưa ra quyết định.

Hắn chỉ có cơ hội lần này, nếu buông tay, xuất ra toàn lực, thì có thể tránh thoát hệ mệnh tác, dù không thoát khỏi, cũng có thể lấy kiếm ra từ cánh tay, dùng Đế Thiên giết chết hai gã thiên chúng, khiến cho cả trận tơ thừa này không thể bá đạo vững chắc như xưa.

Sau đó, đánh lên Thiên giới, hủy thiên diệt địa, thực hiện chấp niệm duy nhất từ khi hắn chuyển thể tới nay.

Hay --

Hắn thoát khỏi đám dây dợ này, gọi Đế Thiên ra, cứu sống Đấng Nô!

Thành hay bại, sống hay chết, hắn chỉ có thể chọn một, đều chỉ trong một ý niệm của hắn.

Đế Thiên là chí bảo, là bạn chuyển thế của hắn, là một phần thân thể, một phần lực lượng, càng là một phần linh hồn của hắn.

Không có Đế Thiên, hắn không thể chắc chắn có thể tay không đối phó với Tam Thập Tam Thiên chúng và vô số thiên binh thiên tướng.

Hắn cuồng ngạo, nhưng tuyệt không hồ đồ!

Bóng trắng đuổi theo nhanh hơn, dần dần đến gần lam ảnh, Phi yêu rút cuộc đuổi kịp. Đấng Nô, lần này bốn vương không thể cứu người, bốn vương có chuyện quan trọng hơn phải làm!

Kế hoạch hết thảy bình thường, chỉ chờ một bước cuối cùng.

Mặt long dần dần biến mất, Đế Thiên cũng không còn rung động nữa, cánh tay Vô Ưu gần chạm tới Đường Đường, trái tim Hiên Viên Hận Thiên rút cuộc cũng bình tĩnh lại.

Đấng Nô, chờ bốn vương trở về!

Chờ bốn vương hàng phục thiên chúng sau, chắc chắn sẽ cho người một kết giới hoàn mỹ, để người bình yên trốn ở bên trong, sau đó, lại hủy, thiên, diệt, địa!

Một tia sáng màu vàng đột nhiên xuất hiện, im hơi lặng tiếng mà dũng mãnh sắc bén, xuyên qua ma tháp, chuẩn xác bắn về phía Vô Ưu, Phi yêu nhất thời như điều đứt dây, bị tập kích bắn bay ra ngoài.

“Ai? Là ai công kích Phi yêu?”

Lừa gạt trong nháy mắt dâng trào như sóng thần, ma khí điên cuồng trào dâng trong cơ thể rồi tuôn ra ầm ầm. Ong một tiếng, Đế Thiên chợt thoáng hiện giữa cánh tay, mặt long nổi lên trước ngực, tiếng dị thú ngâm nga vang vọng cả trời đất, toàn thân Hiên Viên Hận Thiên chấn động mãnh liệt.

Một tia sáng màu vàng mang ánh đỏ và đen nứt vỡ ra, Đường Đường rơi mạnh trên một vật cứng mà lạnh lẽo, cảm giác quen thuộc mãnh liệt lập tức truyền đến, giống như lồng ngực của đại thúc, mới nhìn tưởng vô tình, cứng rắn mà lạnh lẽo, nhưng khi tiến vào là ấm áp và bình yên.

Nhưng mà, không phải đại thúc!

Kính ngạc mở mắt ra, Đường Đường phát hiện mình nằm trên một thanh kiếm đen, là kiếm của đại thúc -- Đế Thiên!

Nước mắt rơi đầy, Đường Đường nhìn thấy đại thúc ngã xuống từ giữa không trung, chân tay buông thõng, tóc dài tán loạn, vô lực, không có bất kì hành động nào cứ như thể cứ thế mà chết đi!

“Không --” Tiếng la tan nát cõi lòng, Đường Đường chỉ cảm thấy trái tim như vỡ vụn, thống khổ và bi thương tràn ngập khiến nàng phun ra một ngụm máu, “Cứu, mau cứu đại thúc! Cầu xin các người, mau cứu đại thúc --”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 101: Yêu Và Hận

Edit: Trần

Một tiếng ù ù thê lương vang xa, Đường Đường biết đó là tiếng ngân của thanh kiếm đen tuyền dưới thân, bị thương đến nỗi toàn thân kiếm đều run rẩy, lóe ra từng vầng sáng vàng mang theo ánh đỏ đen.

“Đề Thiên ~~~” Vươn hai tay ôm chặt lấy thân kiếm lạnh như băng, máu và lệ đồng thời thấm vào mũi kiếm, một sắc vàng sáng chói đột nhiên hiện lên, Đường Đường trong phút chốc cảm thấy cùng với thanh kiếm này tâm ý tương thông.

Nàng (nó) đều đang thương tâm, khổ sở, đều chảy lệ vì người nam nhân vốn nên giống như trời đất, không thể rung động kia.

“Đề Thiên, ngươi có thể đi cứu đại thúc không?” Thật cẩn thận đứng trên thân kiếm đen, Đường Đường học dáng vẻ mấy tiên chúng đứng thẳng người.

Ánh sáng vàng kim càng ngày càng thịnh, che kín hết thảy, sáng chói cả Càn Khôn.

Cả người Đường Đường bị vầng sáng vàng bao phủ, trong khoảnh khắc không thể phân biệt rõ là kiếm quang của thanh kiếm đen này bao phủ Đường Đường, hay là vầng sáng của Đường Đường chiếu rọi lên nó.

Một quang cầu vàng sáng chậm rãi bay lên từ đồng đồ nát của ma tháp, như mặt trời dần mọc lên lúc bình minh.

“Đại thúc!” Giang hai tay ra, Đường Đường đỡ lấy thân ảnh đang nhanh chóng rơi xuống, bất kể hậu quả, nàng không nghĩ được nhiều đến thế.

Nàng có thể đỡ được đại thúc không?

Đề Thiên có thể chịu được sức nặng của hai người không?

Tất cả những chuyện này, Đường Đường đều không nghĩ tới, nàng chỉ tâm niệm duy nhất, nàng muốn đại thúc còn sống! Cho dù chỉ là một tia hi vọng xa vời, nàng cũng phải làm, phải thử!

“Bùm!” Một tiếng động lớn vang lên, Hiên Viên Hận Thiên rơi vào trong ánh sáng vàng, giống như rơi vào mặt nước, rồi chậm rãi, chậm rãi rơi trên người Đường Đường.

“Đại thúc!” Không thể chịu nổi sức nặng của thân hình to lớn kia, hai chân Đường Đường mềm nhũn ngã trong quang cầu.

Tay, từ đầu đến cuối đều vòng trên người đại thúc, kiên định, chắc chắn, Đường Đường cắn chặt răng, chảy nước mắt, nín thở ngẩng đầu nhìn --

Một đôi mắt lạnh lùng mở to, đen tối như bầu trời đêm, Đường Đường thấy được trong đó có ảo não, phẫn nộ, băng lãnh, và cả...

Ánh mắt vừa chuyển, Hiên Viên Hận Thiên hung ác nhìn Đường Đường một cái.

Chỉ trong một cái nhìn đó, Đường Đường cảm thấy như mình bị tuyên bố tử hình, bị ném vào núi băng ở Bắc Cực, rơi xuống trong vực sâu vạn trượng.

“Đại thúc?” Không thể tin mím chặt môi, Đường Đường ôm chặt lấy thắt lưng đại thúc.

Không thể nào, đại thúc sao có thể dùng ánh mắt này nhìn nàng? Lạnh lẽo, hận thù, căm hận sâu nặng, đó là tất cả, Đường Đường không thể nhìn thấy điều gì khác!

Nhắm mắt lại, Hiên Viên Hận Thiên kiên quyết nhắm nghiền hai mắt, không muốn nghe, không muốn nhìn nữa.

Hắn thất bại.

Cố gắng suốt ngàn năm, vô số ma chúng xả thân đi theo, ngũ đại tùy thị phải trả giá bằng trọng thương, bởi vì một ý niệm sai lầm của hắn, thất bại, tất cả trở thành kiếm củi ba năm thiếu một giờ!

“Bùm --” Bụi mù văng khắp nơi, tro bụi mù mịt.

Trường kiếm rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang leng keng, thân hình đập vào tảng đá tạo thành một thanh âm nặng nề trầm đục.

Mà Đường Đường trong ánh vàng lấp lánh như một quả cầu chậm rãi rơi xuống mặt đỉnh núi, lông tóc vô thương.

Máu tươi chảy xuống núi đá, Đường Đường không thấy rõ rốt cuộc đại thúc bị thương chỗ nào, chỉ có thể nhìn thấy chàng cứ đứng dậy lại ngã xuống, một lần lại một lần, máu tươi bắn ra khắp nơi, kích thích vào thị giác và khắc sâu vào trí nhớ Đường Đường.

“Đại thúc, là chàng sao?” Trái tim run rẩy, tay cũng run theo, Đường Đường đứng dậy lao đảo đi về phía tảng đá lớn.

Nàng muốn xác định, nàng muốn chứng thực, nàng giống như lúc chìm trong mộng, bao nhiêu lần muốn đến gần thân ảnh kia, vừa đi vừa khóc: “Đừng chết! Xin người, đừng chết mà –”

Những thân ảnh màu đen đen kịt vọt tới, như thủy triều tối đen thoáng chốc ngăn cách Đường Đường và đại thúc ở hai bên bờ sông, là ma chúng!

Tóc tai bù xù, máu tươi đầm đìa, Đường Đường chưa từng thấy qua những ma chúng mỹ lệ huyền hoặc giờ lại chật vật thế này.

Nếu là nhân loại, vậy những thân hình kia hẳn đã chết đi cả trăm ngàn lần, nhưng ma chúng vẫn có thể đứng thản lạnh lùng che chở đại thúc, lạnh lùng nhìn Đường Đường, như đàn sói bảo vệ con sói đầu đàn, nhìn chăm chăm vào thợ săn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 102: Cút Đi

Edit: Trần

“Quay về điện!” Tiếng nói quen thuộc truyền qua bức tường người, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo trầm lặng trước nay chưa từng có, nhưng Đường Đường lại nghe được trong đó sự thống khổ, cơ hồ mỗi một chữ nói ra đều phải cố gắng nhẫn nhịn hết sự thống khổ lại.

Đại thúc, vết thương của chàng nặng thế sao?

Một cơn gió lạnh thổi qua, trong trái tim Đường Đường lạnh lẽo, cảm giác trống rỗng tức thì xâm nhập, như thể lồng ngực đã bị lấy mất trái tim, trống trải đến đau đớn.

“Đại thúc? Đại thúc –” Hoang mang nhìn đám người, Đường Đường muốn đẩy bọn họ ra, muốn đuổi bọn họ đi, nàng sợ, sợ bị đại thúc quên đi trên vách núi đầy máu đen này, sợ đại thúc quên mang nàng về, quay về đại điện âm u yên lặng như không hề lạnh lẽo kia.

Chỗ đó là – nhà của nàng!

“Ầm~~~~” Hai đạo hồ quang hiện lên trên không trung, như lưỡi hái của tử thần vô hình chém xuống, Đường Đường sững sờ dừng chân, nhìn hai lưỡi đao trước mắt.

Máu tươi chậm rãi nhỏ xuống, như thể hai vàng trắng lưỡi liềm đang nhỏ máu, là Tùy Hỉ, dùng tay không bắt lấy hai lưỡi đao sáng loáng kia.

“Vì sao ngăn ta lại?” Nhắc đôi lưỡi đao ra, Bì A thoát khỏi sự trói buộc của Tùy Hỉ.

“Nàng là người của Vương!” Đôi thủy mâu trầm mặc, Tùy Hỉ lạnh lùng nhìn về mặt phần nộ của Bì A.

“Nàng khiến cho tâm huyết ngàn năm của Vương bị hủy hoại trong chốc lát, thiếu chút nữa hại chết vương!” Vì quá kích động, thân hình Bì A lung lay một chút, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Nhắm mắt thở dài một hơi thật sâu, Tùy Hỉ mở mắt ra, đôi thủy mâu đông lạnh lại, không còn sự ấm áp như xưa: “Vậy đuổi nàng đi!”

Quai hàm cương cứng như đá, Tùy Hỉ không nhìn về mặt hoảng loạn và đau xót của Đường Đường, chỉ dùng vẻ mặt giải quyết việc chung nói: “Vương đã hạ lệnh, đuổi hết chúng sinh tam giới, không được tranh chấp nữa.”

“Lệnh của Vương? Đại thúc ra lệnh khi nào, vì sao ta không nghe thấy?” Vội vàng nhìn về phía sau Tùy Hỉ, ma chúng sớm đã thối lui, ngay cả tiên chúng và binh lính nhân giới đã không còn thấy tăm hơi.

Núi đá đen sì vẫn còn phía trước, nhưng trên đó đã không còn một bóng người.

“Đại thúc đâu?” Nước mắt tuôn rơi, Đường Đường cuối cùng chứng thực suy đoán của mình.

Khi trái tim của nàng không hiểu vì sao trống rỗng, khi nàng đối mặt với sự công kích của Bì A, ra tay cứu nàng là Tùy Hỉ mà không phải đại thúc, cõi lòng tan nát của Đường Đường đã có dự cảm –

Đại thúc, chàng sẽ không bao giờ quan tâm đến sự sống chết của nàng nữa!

“Cút!” Những tia sáng lạnh lẽo phát ra từ đầu hai lưỡi đao, Bì A Đa La điềm nhiên nói: “Cút khỏi Ma giới! Nếu không, ta sẽ giết người!”

“Không, ta không đi!” Quạt cuồng lắc đầu, vẻ mặt Đường Đường nôn nóng, hoảng loạn, còn cả giận dữ.

Nàng còn chưa biết vết thương của đại thúc rốt cuộc nặng thế nào, nàng còn chưa tự mình nói một tiếng xin lỗi với đại thúc, nàng không thể đi, nàng không thể cứ vậy mà đi!

Hai mắt phát lạnh, Bì A giờ đôi lưỡi đao, quyết tuyệt chém xuống – -

“Đường Đường!” Một bóng đen hiện lên, trên vách núi chỉ còn một thân ảnh màu tím, lạnh lùng đứng trong gió rét.

Tiếng khóc của Đãng Nô dần dần đi xa, thanh âm của Tùy Hi cũng từ xa xa truyền đến, mang theo hoảng loạn và quyết tuyệt: “Ngươi về trước đi, ta tự mình trực xuất Đãng Nô ra khỏi Ma Giới!”

“Hừ!” Nụ cười lạnh nở trên khóe môi điểm lệ, đôi mắt tím của Bì A híp lại, thì thào lầm bầm: “Hóa ra – - là như thế!”

Cát vàng, hoang mạc, suy bại, thê lương.

Đường Đường ngơ ngác ngồi trên một bãi cát, như một con rối gỗ bị rút mất linh hồn.

“Đi thôi!” Một bàn tay to lớn đưa tới, đặt hai nén bạc bên người Đường Đường, trên mặt Tùy Hi hoàn toàn không có ý cười, chỉ có thâm trầm ngưng trọng.

“Vương hạ lệnh, trước hừng đông, nếu còn một chúng sinh tam giới nào còn chưa rời khỏi địa phận Ma giới, giết hết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 103: Lừa Đến Đây

Edit: Trần

Nhẹ run, Đường Đường không nói gì, một giọt lệ, lặng im không một tiếng động chảy xuống trong gió.

Tùy Hi xiết chặt nắm tay, cắn răng ngoan tuyệt nói: “Đừng tưởng ngươi là Đãng Nô của Vương thì ma chúng sẽ bỏ qua cho ngươi! Một màn kia trên đỉnh tháp, tất cả ma chúng đều nhìn thấy.”

Suy sụp cúi thấp đầu, Đường Đường nhẹ giọng nói: “Đại thúc chàng – - sẽ chết sao?”

“Sẽ không!” Xoay người, Tùy Hi đứng thẳng sống lưng: “Vương sẽ không dễ dàng ngã xuống như vậy, lại càng không dễ dàng buông tha cho chấp niệm đã ngàn năm! Chỉ là – - ngươi đi đi! Ta không dám cam đoan, lúc Vương gặp lại ngươi có thể tự tay giết ngươi hay không!”

“Ngược lại ta thật sự hi vọng đại thúc tự tay giết ta!” Hít hít mũi, Đường Đường vui đầu vào khuỷu tay khép trên đầu gối, trong lòng tràn đầy chua xót và hối hận.

Nếu không phải do nàng, nếu nàng ngoan ngoãn ở lại đại điện, nếu nàng không khư khư cố chấp đi tìm đại thúc, vậy đại thúc sẽ không thua, lại càng không bị thương.

Đều do nàng!

Nước mắt lặng im không tiếng động rơi xuống, Đường Đường ngồi trên một cồn cát nhỏ nghe gió lạnh nức nỏ, bão cát tàn phá.

Tùy Hi đã rời đi, chỉ còn một mình nàng, nàng nên đi đâu, đâu là nhà của nàng đây?

Từ khi rơi vào thế giới này, lần đầu tiên Đường Đường cảm thấy cô độc, gió lạnh thấu xương, lạnh đến cả linh hồn.

Nàng có thể quên được đại thúc sao? Nàng có thể không quan tâm không vương mắc, vô tâm vô phé mà đi sao?

“Lộp cộp, lộp cộp...” Tiếng chân lộp cộp từ xa truyền đến, một thân ảnh quen thuộc ánh vào trong mắt Đường Đường.

“Ngươi – -” Bốn mắt nhìn nhau, người và lừa đều đồng thời run lên, cảm thấy xấu hổ ngoài ý muốn.

Gió lạnh vút qua, yên lặng đến cảm thấy luống cuống.

“Ngươi (các ngươi) chuẩn bị đi sao?” Chiu không nổi loại không khí xấu hổ đến gần như quý dị này, lừa và Đường Đường lại đồng thời mở miệng.

Bất đắc dĩ ngâm miệng lại, Đường Đường yên lặng gật gật đầu. Mà lửa thì sâu kín thờ dài, dùng chân bới bới cát vàng nói: “Kì thật, chúng ta không thuộc nơi này. Đi, là phải!”

Cò rúm người lại, Đường Đường nhìn Vô Ưu trên lưng lửa. Hắn đã biến về hình dáng Phi Phi mặc dù trên người không thấy một vết thương nào, nhưng lại khiến người ta có cảm giác bị thương rất nặng, như thể có tình lại hay không cũng là một vấn đề lớn.

“Xin lỗi!” Trong lòng đau xót, Đường Đường nhớ lại hình ảnh người kia ngã xuống từ giữa không trung. Nếu Vô Ưu không lao tới cứu nàng, vậy cũng sẽ không bị tia sáng vàng kì lạ kia đánh trúng.

Nàng, lại nợ một phần ân tình!

“Đừng nói thế, đứng ra người nên nói xin lỗi phải là ta!” Cảnh thận nhìn Đường Đường, lửa buồn bã nói: “Là ta khuyên nhị vương tử mang người tới đó. Bởi vì, người là hi vọng duy nhất ngăn cản được Ma Vương tấn công Thiên giới!”

Nắm chặt hai tay, lại vô lực buông ra, Đường Đường ngo ngắc ngồi một chỗ. Nàng hẳn phải cảm thấy phần nộ, nhưng chẳng biết tại sao, nàng chỉ cảm thấy thâm trầm thê lương.

Đến giờ phút này, truy cứu xem ai đúng ai sai còn ý nghĩa gì nữa đâu?

“Chúng ta cũng không hẳn phải khiến Ma Vương chết!” Buồn bực vầy vầy lỗ tai, lửa chưa bao giờ thấy đáng vẻ này của nữ nhân ngu ngốc này, nàng phải là lớn, khiến người ta cảm thấy ghét, ngay cả ngu ngốc cũng phải là đáng vẻ ngốc nghếch nhưng sinh long hoạt hổ, chứ không phải như bây giờ sống dở chết dở.

“Chúng ta chỉ muốn ngăn cản hắn tấn công thiên giới, không muốn để hắn hủy thiên diệt địa mà thôi!”

“Lửa, ” Đôi mắt hạnh chợt lóe, Đường Đường cuối cùng cũng có chút tinh thần, “Vì sao đại thúc muốn hủy thiên diệt địa?”

“Không biết!” Ngẩng cao đầu, con lửa nhăn mi, “Ta từng thảo luận với nhị vương tử về chuyện này, nhưng không có đáp án. Trên thiên thư của yêu tộc cũng từng nhắc tới, Ma sinh ra, Càn Khôn rung chuyển, dự niệm thạch băng. Nhưng hôm nay ta phát hiện, Thiên chúng đối với Ma Vương tựa hồ rất quen thuộc, cũng kiêng kị vô cùng! Có lẽ – -”

“Có lẽ gì?” Nhăn mi, Đường Đường rất ghét điểm này của con lửa này, cứ thích thừa nước đục thả câu, giả bộ thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 104: Lão Già Kì Quái

Edit: trần

“Có lẽ Ma Vương tấn công thiên giới là do – - hữu duyên!” Nhếch miệng gật gật đầu, lửa làm như thật nói.

“Sặc!”

“Bóp!”

“Ai da, người lại đánh người!”

“Ta đánh lửa, không phải đánh người!” Nhe răng, Đường Đường hung tợn trừng mắt nói: “Người nói người có đáng ăn đòn không, lần nào cũng đều nói lung tung, chả trúng trọng điểm gì cả!”

Lửa bĩu môi, Húc Thanh Lam đột nhiên cảm thấy hoài niệm nữ nhân ngu ngốc vừa rồi còn buồn bã ỉu xiu, từ khí âm trầm.

Thế này mới đúng chứ! Cái tính tình của nàng, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, xem ra, địa vị của Ma Vương trong lòng nàng cũng không cao.

“Người không đau lòng sao?” Phẩy phẩy tai, xụ miệng, lửa rầm rì nói.

“Đau lòng cũng không phải ở trên mặt!” Chỉ ngực mình, Đường Đường vừa định nói chuyện, chỉ cảm thấy một cơn gió lớn thổi qua, một bóng đen chợt lóe trước mắt, sau đó bùm một tiếng, một vật lạ nện vào chân, đau đến nỗi mồ Đường thiếu chút nữa hôn mê.

“Ồi mẹ ơi, cái gì thế này?” Một tia thương cảm cuối cùng bị đánh bay mất, Đường Đường đặt mộng ngồi xuống gò cát, ôm chân chày lẹ, rống ầm lên: “Con mẹ nó ai dám ám toán lão nương?”

“Phù phù!” Trong ánh mắt kinh ngạc của lửa, một ông lão gầy khô như que củi nhấc đầu lên khỏi bãi cát, liếc mắt nhìn thấy Đường Đường đang ngồi gào khóc, hai tay lay lắt tức khua khoảng lung tung. “A, đối – - Đối – -”

“Đối cái gì mà đối?” Nhặt thanh sắt từ mặt đất lên, Đường Đường thở phì phì chống hông: “Lão là ai hả? Đây là chỗ nào lão biết không? Lão tưởng cứ cầm một miếng sắt rì là có thể chạy tới đây làm đại hiệp đánh ma à? Ma dễ đánh vậy sao? Nếu không có trang bị cực phẩm thì lão phải đi luyện cấp, không thì chết lúc nào cũng không biết! (Trần: >_<, giờ sang vòng du à?????)

“Ặc, ha ha!” Mặc dù tình hình trước mắt cực kì quỷ dị, nhưng lửa vẫn nhin không được toét miệng cười, mây đen tan hết, “Đường mặt trời của hần đã trở lại.

“Cười cái gì mà cười?” Cả nhấc đứng dậy, Đường Đường phìu phìu xiêm áo, tạo hình Kim Kê Độc Lập. (kim kê độc lập: đại ý là tư thế đứng thế này á

Tươi cười chột tất, lửa vội vàng giả bộ thâm trầm.

“Ê, này này!” Ông lão thấy không ai để ý, vẫn kích động quờ quạng hai tay, chỉ trời chỉ đất, chỉ trước chỉ sau, vội vội vàng vàng.

“Rốt cuộc lão muốn gì?” Lui về phía sau từng bước, Đường Đường sợ móng vuốt của lão nhân kia khua khoảng không cẩn thận, lỡ đâm vào mắt mình thì sao.

“Nào!” Ôm tám sắt rì đặt trước mặt, ông lão tung người nhảy trực tiếp vào giữa không trung.

“A, lão làm gì thế? Lửa ~~~” Tay đang cầm một góc khác của miếng sắt, Đường Đường bị túm bay lên trời, kinh hoàng la to.

“Đường Đường!” Mau chóng đuổi theo vài bước, lửa há miệng cắn chặt góc váy Đường Đường. Giờ nó không cắn tay áo nữa, vạt váy chắc chắn hơn, nhất định có thể lôi nữ nhân ngọc này xuống.

“Nôn – -” Mặt chuyển sang màu tím như gan heo, Đường Đường cảm thấy thất lưng sắp đứt lìa, không thở nổi, hai mắt biến thành màu đen, ruột trào lên họng.

“Cố gắng, nhin lại một chút!” Biết không thể nói truyện, ông lão vận khởi nội tức truyền âm, “Ma, ma chúng tôi, ra khỏi Ma giới rồi nói sau!”

“Ma?” Một lửa một người kinh hãi biến sắc nhìn phía xa, giữa bão cát mờ mịt, một đám sương đen như mực bắt đầu đuôi về phía này, vô thanh vô tức, khí thế bức người.

“Đi!” Cẩn rặng hét một tiếng, lửa vận khởi bốn vó điên cuồng chạy.

Đám người vội vã chạy trốn, đến khi lao đến trên một khối đá lớn, lửa mới há miệng roi xống, ông lão cũng thu kiếm lại từ từ rơi xuống, chỉ có Đường Đường trên không trung liều mạng giấy dụa.

“Mẹ nó, lần này thế nào cũng không thể dùng mặt tiếp đất.”

Dùng sức xoay người, Đường Đường đặt mông ngồi lên vật nào đó khô khốc, chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên, mỗ Đường sừng sốt...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 105: Biến Thân

Edit: Trần

Một vầng sáng nhàn nhạt màu vàng chậm rãi tán ra từ dưới mông Đường Đường, nhưng lửa và nàng đều không chú ý tới, chỉ chăm chú nhìn ông già kì lạ bị ép tới hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép.

“Lão ấy ~~~ chắc không sao chứ? Miệng há thành chữ O, Đường Đường trốn ở sau người con lửa rồi thò đầu ra nhìn.

“Ngươi nói xem?” Nghiêng đầu xem thường, lửa quay người chặn lại đám ma chúng đuổi theo.

“Dừng!” Hét lớn một tiếng, lửa nhấc chân dẫm lên tảng đá lớn, tạo thành tạo hình ngựa bay lên trời cực kì uy vũ: “Chúng ta đã ra khỏi Ma giới, chẳng lẽ các ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của Ma Vương, hay là Ma Vương muốn lật lọng?”

Cả người chấn động, Đường Đường rời mắt nhìn xuống tảng đá lớn dưới chân lửa.

Trong biển cát vàng mênh mông, tảng đá lớn nổi lên như một mảng san hô ngầm, đen sì đứng thẳng, trên mặt khắc hai chữ đen sâu, Đường Đường không biết là chữ gì, nhưng chỉ cần suy nghĩ cũng biết được là hai chữ “Ma giới!” kia.

Lệ nóng không nhận được lại chảy, Đường Đường đưa tay sờ hai chữ to, từng nét một.

Lần này là thật sự rời đi rồi!

Nàng không còn thuộc về nơi này, không còn là Đấng Nô của đại thúc, đại thúc cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của nàng nữa, hai người, từ nay về sau trở thành xa lạ!

“Đại thúc, ” Sờ sờ những nét bút uốn lượn trên tảng đá, như khắc sâu vào đáy lòng nàng, Đường Đường nghẹn ngào lắm bầm nói: “Ta đi đây...”

Gió lạnh thổi qua, biển cát vàng hoàn toàn yên tĩnh.

Lửa yên lặng không nói gì đứng trong gió, nhìn đám ma chúng đang thối lui, lại nhìn nữ nhân ngốc nghếch đứng không nhúc nhích bên cạnh tảng đá, trong lòng cảm thấy khó chịu, không rõ là tư vị gì!

Cái tên Ma Vương kia có gì tốt chứ?

Máu lạnh, vô tình, bá đạo, cuồng vọng, coi chúng sinh trong lục giới như ma chúng của hắn, chỉ cần nghĩ tới hắn cũng đã thấy lạnh đến rùng mình.

Chỉ có nữ nhân ngốc nghếch này!

Nàng toàn tâm toàn ý nhớ thương hắn, bảo vệ hắn, ngu xuẩn tới cực điểm!

“Ngươi có đi không?” Nghiêng người đặt nhị vương tử xuống mặt đất, lửa cảm thấy không thoải mái nhượng mảy: “Ta không hiểu, tên Ma Vương kia tốt chỗ nào? Chỉ vì hắn đã cứu ngươi? Hay vì hắn anh tuấn? Tình tình ôn hòa? Chăm sóc ngươi tỉ mỉ hay yêu thương ngươi tới tận xương?”

Nhắc chân đá đá vào người Đường Đường, Húc Thanh Lam chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Ngươi thích ai không thích lại cố tình đi thích hắn! Xét về cứu người, nhị vương tử đã cứu ngươi! Xét về diện mạo – -”

Ngẩng cao đầu, Húc Thanh Lam ưỡn ngực: “Đừng nói là nhị vương tử của chúng ta, mà ngay cả ta – - thừa tướng Yêu giới Húc Thanh Lam, cũng tuyệt không kém tên Ma Vương lãnh khốc kia!” (Trần: không tưởng tượng được con lửa ưỡn ngực kiểu gì =.=’)

“Nác ~~~” Nác cụt một tiếng, Đường Đường cũng sờ ngẩng đầu: “Ngươi?”

Nàng biết Thanh Lam là yêu, cũng biết yêu có thể biến thành hình người (nhìn Phi Nhi là biết), nhưng nàng chưa từng nghĩ đến Thanh Lam biến thành người thì trông thế nào, mà hắn vừa nói gì, đánh về hắn biến thành người không kém đại thúc?

Khuyết điểm lớn nhất của mõ Đường đó là nghĩ gì là hiện hết lên mặt, cho nên giờ phút này, về mặt không hề tin tưởng của nàng hoàn toàn đã kích lòng tự trọng của lửa.

“Ngươi không tin ~~~? Nghiến răng nghiến lợi hừ lạnh, lửa cảm giận xoay người rời đi.

“Này, ngươi đi đâu vậy – -” Lời còn chưa dứt, Đường Đường chỉ cảm thấy một ánh sáng xanh lóe lên trước mắt, khiến nàng phải nhắm chặt mắt.

“Thế nào?” Tiếng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, mang theo một tia ngạo khí không thêm che dấu, Đường Đường cẩn thận mở mắt ra – -

“A a!” Cảm rớt xuống, Đường Đường tròn mắt há hốc mồm nhìn thanh y nam tử trước mắt. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 106: Đẹp Trai Không?

Edit: Trần

Áo bào xanh, tóc xanh, thân hình cao lớn, tuấn dật.

Một đôi mắt hai mí to mà sâu thẳm, sóng mắt như sương, ôn nhu mà sâu sắc, nhưng mà trên mặt vẫn mà cái vẻ mặt ngàn năm không đổi, thích giả bộ tang thương như có vô hạn tâm sự.

“Ừm – -” Lòng bàn tay ẩm ướt đầy mồ hôi, Đường Đường biết mình lại lâm vào trạng thái này khi đối mặt với trai đẹp mới có, cánh môi hơi run rẩy một cách kì lạ: “Chuyện, chuyện này, kì thật, người cũng không tồi!”

Cong khoe môi thân nhiên cười, mặc dù trong lòng vẫn nhắc nhở mình phải bình tĩnh, nhưng Húc Thanh Lam vẫn nhìn không được cảm thấy trái tim như cuộn sóng.

Năm trăm năm rồi!

Nhớ ngày trước từng có bao nhiêu yêu nữ vất óc tìm mưu kế, nghĩ ra bao nhiêu thủ đoạn chỉ để mình ngẫu nhiên liếc mắt nhìn, thậm chí không tiếc mạo hiểm có thể bị hủy mất đạo hạnh chỉ vì muốn mê hoặc mình (Trần: Ặc, soái ca tự kỉ :v)

A a, năm tháng thanh xuân điên cuồng ngày xưa ời!

Cảm thán lác đầu, lửa đang muốn mở miệng khiếm tốn nói hai câu, lại nghe thấy nữ nhân ngu ngốc vô tâm vô phế kia tiếp tục nói – -

“Khuyết điểm duy nhất là mặt hơi dài! Nếu so sánh với chỗ chúng ta có Triệu Bản Sơn, thì mặt ông ấy lại quá tròn...” (Trần: ha ha ha) (Triệu Bản Sơn: Một danh hài nổi tiếng người Trung quốc)

“Người!” Máu nóng không ngừng bốc lên, mặt Húc Thanh Lam bị tức đến đỏ bừng, rồi thành màu tím, rồi đen, đến cuối cùng – - bỏ đi!

“Ê này này, người đi đâu thế?” Trợn tròn mắt, Đường Đường nhìn Vô Ưu nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, lại nhìn ông lão miệng sùi bọt mép nằm một bên, hoảng hốt: “Thanh Lam, người mặc kệ chúng ta sao?”

“Mặc kệ, mặc kệ người!” Trong lòng phần nộ rít gào, Húc Thanh Lam sai bước bước về phía trước. Nữ nhân đáng ghét, lại dám chê mặt ta dài!

“Người cũng mặc kệ Vô Ưu?”

Bước chân vội dừng lại, Húc Thanh Lam nghiêng răng nghiêng lợi quay lại Ma giới thạch, cúi người vác nhị vương tử lên lưng.

“Lừa ~~~” Tay áo bị kéo lấy, nữ nhân ngu ngốc trung ra khuôn mặt tươi cười, lộ ra hai chiếc răng nanh, vừa đáng giận vừa đáng yêu, “Người sẽ không bỏ chúng ta lại phải không?”

“Mặt ta dài, không có lòng tốt đến thế!” Lạnh lùng liếc mắt, Thanh Lam cũng không biết vì sao mình lại tức giận như vậy.

“Vì sao chứ?” Khiếp sợ trợn tròn mắt, Đường Đường lập tức dùng vẻ mặt hiểu rõ nói: “Hôm nay ta mới biết được, hóa ra nam nhân mặt càng dài thì trái tim càng lương thiện! Thanh Lam, người là nam nhân tài đức vẹn toàn, tốt từ trong ra ngoài mà ta biết!”

Lòng ngực vẫn tức giận như cũ, nhưng trái tim lại không chống cự nổi mà mềm nhũn, Húc Thanh Lam bất đắc dĩ buồn bực nói: “Đi thôi, rời khỏi đây rồi nói sau!”

“Được!” Cười thầm, trái tim lại đau đớn một trận, Đường Đường liếc mắt nhìn Ma giới thạch lần cuối, nàng biết nàng phải đi, tiếp tục ở lại cũng vô dụng.

Bởi vì, nàng đã bị đuổi!

“Thanh Lam, ” Miễn cưỡng cố gắng không rơi lệ, Đường Đường cố gắng để mình không suy nghĩ nữa, tập trung tinh thần ứng phó với vấn đề khó giải trước mắt.

“Người biến về hình lừa được không?”

“Vì sao?” Đôi mi dài cau lại, Thanh Lam có dự cảm xấu.

“Người rất đẹp trai, ta đi bên cạnh cảm thấy rất áp lực!” Một cái “rầm lửa” đánh qua, Đường Đường nâng chân chỉ chỉ mặt đất, cười ngọt đến cực điểm: “Hơn nữa, ta sợ sau khi người biến thành người không khuôn được nhiều đồ như vậy!”

“Ta khuôn gì?” Mặt trầm xuống, Húc Thanh Lam cúi đầu nhìn theo chân Đường Đường – -

“Dù sao lão ấy đã cứu chúng ta đúng không?” Đứng bên người Thanh Lam, Đường Đường ra vẻ đau thương nói: “Ông lão kì lạ này cũng đáng thương, chúng ta cũng không thể bỏ lại hắn mà không quan tâm chứ!”

“Tôn Đường Đường – -” Phần nộ hét lớn một tiếng, lửa cuối cùng cũng bùng nổ.

“Chiu – -” Khép đôi cánh vàng lại rồi ẩn mình giữa đám mây dày đặc, Kim Bằng buồn cười lắc đầu. Bỏ đề đã bình yên ra khỏi Ma giới, kế tiếp, nên dẫn nàng về hướng nào thì tốt đây? (Trần: Không thể miêu tả được mấy tiếng chim hót)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 107: Giang Hồ

Edit: Trần

Phố xá huyền ảo, đường phố đông đúc, Đường Đường chen chúc trong đám người cảm khái ngửa mặt lên trời thờ dài.

Quả nhiên, có trời có đất sẽ có người, mà nơi nào có người – nơi đó có giang hồ!

“Tiểu thư!” Một bàn tay lạnh như nước đá tóm lấy tay Đường Đường, gương mặt đáng khinh nhích đến gần: “Có muốn dùng thử hộ thân bùa của bản tiên không? Phòng yêu, trừ ma, tránh quỷ, chiêu tài...”

“Có gọi ma không? Liếc mắt khinh thường, về mặt Đường Đường bình tĩnh.

“Đồ thần kinh!” Tay lạnh như ma cuối cùng buông ra, “tiên nhân” kia hùng hùng hổ hổ đi mất hút.

“Này, cô nương, thế đạo giờ rất loạn, mua binh khí phòng thân đi!” Một tiếng gió xẹt vang qua, một thanh đao lớn sáng bóng đặt trước mắt Đường Đường, sợ tới mức người đi đường bốn phía rậm một cái biến mất sạch sẽ.

Ngẩng đầu, một vòm ngực đầy lông lá ngay trước mắt, Đường Đường chán ghét nhếch miệng: “Đao của ngươi rất sắc?”

“Hừ, cô nương không biết xem hàng!” Nhắc thanh đao lớn trên mặt đất, đại hán ngực lông lá bắt đầu khua khoắng thanh đao.

“Đao của lão Trương ta từ trước đến nay vẫn được khen là thần binh đuổi ma! Đừng nói là tiểu ma tiểu quái, cho dù là Ma Vương đến đây, chém một đao xuống cũng có thể tước roi nửa cái đầu của hắn...”

“Thế à?” Oán hận cười, Đường Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi dùng đao cạo đi đám lông heo trước ngực đi đã! Nếu có thể cạo sạch mà không chảy máu, lão nương sẽ mua nó tặng ngươi!”

“Mẹ nó, mày muốn chết!” Đại đao xoay tròn, chuẩn bị chém lên đầu mỡ Đường Đường không có chuyện gì mà đi gây chuyện.

“Đừng, đừng!” Cảm thanh sắt rì lên đỡ, ông lão khô gầy duỗi tay kéo Đường Đường lên lưng lừa.

“Àm! Rầm rầm ~~~”

Mọi người sùng sốt.

“Thần binh đuổi ma” bị chém đứt đôi, đại hán bị bay ra ngoài, rơi trên hai cái sạp, ngã vào đám người đi đoàn, tạo thành một mảng hỗn loạn.

“Mẹ kiếp, chém chết chúng cho lão tử!” Lão đảo đứng lên, đại hán khua hết đám đồ ăn rồi lá cây vụn trên đầu, giận dữ hét lớn.

“Leng keng, leng keng!” Thanh âm binh khí ra khỏi vỏ, Đường Đường tròn mắt nhìn đám người bán đồ ăn, bán giày, bán nước, bán bùa chú, thậm chí bán vài thứ mà nàng không biết đồng loạt rút từ đâu ra một thanh đao, cùng hò hét: “Giết – -”

“Bát, bát bát!” Ông lão nóng nảy, cái miệng gầy gò không ngừng quay qua quay lại trên lưng lừa, đến nỗi con lừa cảm thấy hoa hết cả mắt.

“Bát em gái ngươi ấy!” Võ mạnh lên móng lừa, Đường Đường hét lớn một tiếng: “Còn không chạy mau?”

Tức giận hí dài một tiếng, lừa trong ‘sóng người’ chạy ầm ầm trên đường.

Không thể sử dụng yêu thuật, hắn đã mang theo mấy cái thứ linh kinh này dùng yêu thuật bay suốt một ngày một đêm, giờ làm thế nào cũng không thể tiếp tục dùng nữa.

“Tới đây, lão nương sợ các ngươi chắc?”

Tiếng la hung phấn truyền tới từ trên lưng, lừa khịt mũi hận không thể ném cái người chuyên gây họa kia đi.

“A ~~~ A ~~~” Thanh âm khàn khàn không rõ lại rơi vào tai, lừa tức giận rề vào một đường khác, trong lòng thầm mắng: “Lão bát tử này lại gọi cái quỷ gì nữa?”

“Thanh Lam ~~~” Tiếng gọi suy yếu lọt vào đáy lòng, lừa ngẩn ra, dựng thẳng tai, nhị vương tử tỉnh rồi?”

“Đừng chạy nhanh thế, Đường Đường bất tỉnh rồi!”

“Hu hu ~~~” Lừa khóc

Trời cao sao lại tạo nghiệt thế chứ? Vì sao lại cho hấn sinh thành lừa yêu? Vì sao cố tình lại cho hấn gặp phải chủ nhân thế này?

Dừng chân quay lại, lừa rút cuộc chạy vào một ngã tư đường rộng lớn.

“Phản tặc đứng lại, nếu không sẽ bắn tên!”

Phanh chân lại, lừa thiếu chút nữa ngã lặn vào đám bùn.

“Sao lại thế này?” Khom lưng nằm trên lưng lừa, Đường Đường ôm phi phi trong lòng, trên lưng là ông lão nằm úp sấp, cả đám người (yêu) đồng thời cả kinh – -

“Không phải chi xông nhằm vào một ‘hắc phó’ thôi sao, tại sao lại thành ‘phái phản động’?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 108: Mùa Xuân Đến Đây

Edit: Trần

“Thiếu chủ chạy mau!” Một tiếng hô gầm truyền đến, hai bóng người từ đầu phố chạy tới, hoảng loạn như chó nhà có tang, lừa vội nghiêng người nhường lối, chỉ tiếc nó đang là thân lừa, thân thể to lớn nên – -

“Bùm!”

Người ngã lừa đổ. (Xuất phát từ câu người ngã ngựa đổ ^.^).

Đường Đường cố nhin đau trọn to mắt, nhìn đám cung thủ từ đầu phố tiến đến, “cộp cộp cộp” tiến lại gần phía mình.

“Ặc, ặc!” Lo lắng đẩy Đường Đường ra, ông lão kì quái chỉ về phía cuối phố.

“Mẹ nó, thật không dễ cho người ta sống!” Đò cả mắt, Đường Đường thấy trước có cung thủ, sau có grom đao, hận ông trời sao không cho một đạo sấm sét, rạch một đường nứt cho nàng chui vào đó chứ.

“Xin lỗi, là ta liên lụy đến các người!” Tiếng nói ôn nhu vang lên, nhưng trong giọng nói có chút quái dị, Đường Đường ngạc nhiên nhìn về phía “phản tặc” cách lừa không xa.

Hai mắt khó xử, khuôn mặt tươi cười đầy ưu thương, mặc dù trong tình thế nguy cấp cận kề sống chết, nhưng thiếu niên phản tặc trên mặt trừ bỏ áy náy thì vẫn là áy náy, không hề có một tia sợ hãi, thần nhiên mà sạch sẽ.

“Hấn vô tội!” Trong lòng không hiểu sao xuất hiện ý nghĩ này, Đường Đường hơi suy nghĩ nhăn mi lại.

“Vèo!” Một mũi tên bắn đến, Đường Đường nhảy dựng lên, đứng ngay trong khu vực trung tâm của đao quang kiếm ảnh.

“Người làm gì thế?” Vài trăm thanh âm đồng thời vang lên.

Lừa tròn tròn mắt, Vô Ưu lung la lung lay đứng dậy, ngay cả lão hán khô cứng cũng phá lệ không nói lắp.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đường Đường làm một tư thế vô cùng oai hùng hiên ngang, uy phong tám hướng, ngang nhiên tiêu sái thậm chí đủ để lưu danh hậu thế – -

“Các huynh đệ, tiến lên!” Vung tay hô lớn, Đường Đường quay đầu nhìn “bang phá đao”, lại vung tay lên, quay đầu nhìn đám cung tiễn thanh thế rất lớn kia.

Trong chốc lát, cả dãy phố dài lặn vào trong một mảng yên lặng.

Đám cung thủ căng dây cung, về mặt đề phòng nhìn bang phá đao cuối phố.

Bang phá đao giương cao mấy thanh đao chói mắt, về mặt hồ nghi nhìn đám cung thủ đứng đầu đường.

Một cơn gió lạnh thổi qua, lạnh đến tận xương, mùa đông đến rồi!

“Xẹt – -” Một mũi tên bắn ra, bắn về phía “bang phá đao” cuối phố, Đường Đường ngửa mặt lên trời cười dài: “Động thủ rồi, ha ha!”

Còn chưa cười xong, một lực mạnh lôi Đường Đường ngồi chồm hồm trên mặt đất.

“Hô Thù, bắn hay lắm!” Tiếng khen ngợi ôn nhu vang lên bên tai, mang theo ý cười, Đường Đường cả kinh nghiêng đầu, nhìn thấy một “đại hán phản tặc” cũng ngồi chồm hồm bên cạnh “thiếu niên phản tặc”, ôn quyền nói: “Đa tạ thiếu chủ khích lệ!”

“Hóa ra là hán bắn!” Cười toét miệng, Đường Đường giơ tay vỗ vỗ vai đại hán nói: “Hào hán, không ngờ người cao to lực lưỡng thế này, thế nhưng lại rất nhanh trí, không ngờ có thể lĩnh ngộ được tuyệt thế hảo kế của Tôn Đường Đường ta!”

“Đừng, đừng có động tay động chân!” Run rẩy bả vai, đại hán ngao nghể nói: “Ai xảo trá như người, lão phu chẳng qua chỉ vâng theo mệnh lệnh của thiếu chủ thôi!”

“A ~~~” Bùng tỉnh đại ngộ liếc nhìn thiếu niên phản tặc một cái, Đường Đường vươn móng vuốt ra, chuẩn bị vỗ lên bả vai đơn bạc của thiếu niên, “Hóa ra người xảo trá giống ta là người hà!”

“Không được khinh bạc thiếu chủ!”

“Ha ha!” Tiếng cười nhẹ nhàng ôn nhuận như gió khẽ vang lên, sau đó bộp bộp hai tiếng, hai thành viên của “bang phá đao” và bên cung tiễn song song ngã xuống, tác thành cho nụ cười của thiếu niên – - cả con đường đều nghiêng đổ.

“Người là ~~~” Đầu vàng mắt hoa dựa vào người lừa, Đường Đường không đầu không đuôi hỏi: “Thần tiên? Yêu quái?”

“Ta là người!” Thiếu niên lại cười, thoáng chốc khiến cho máu tươi đầy đất đẹp như hoa mùa xuân, Đường Đường cảm thấy, mùa xuân đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 109: Tình Yêu Và Tắm Rửa

Edit: Trần

Đại điện đen kịt, trong điện yên tĩnh đến dọa người.

Đôi lãnh mâu do dự nhìn ánh đèn trong điện, chỉ thấy chiếc đèn đồng trong bóng tối bắn ra những ánh sáng mờ tối, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đó là sắc đồng, lạnh lẽo tối tăm.

Mây kiếm nhú chặt, Hiên Viên Hận Thiên thờ dài một hơi.

Hắn thất bại, nhưng vẫn không chết!

Một lần thất bại cũng muốn nói lên hắn lại phải đi một con đường khác, dài hơn, gập ghềnh hơn để thực hiện chấp niệm cả mình, chém giết và máu tanh ắt không thể thiếu, nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều đến chuyện này.

Ngàn năm qua, trên lưng hắn vẫn luôn là chém giết và máu me, chỉ là hắn thích dùng cách đơn giản mà trực tiếp nhất để đạt đến mục đích!

Thân hình cao lớn dần thả lỏng, hắn chậm rãi đi xuống khỏi giường đá.

Vết thương trên người vẫn chưa khỏi, hắn nhớ hàng ngàn hàng vạn sợi tơ của hệ mệnh tác cắt sâu vào da thịt đau đớn đến nỗi hắn cảm giác như bị nghiền thành bụi phấn.

Nhưng khi ma khí của hắn kháng cự lại hệ mệnh tác, chấp niệm khiến hắn muốn lao thẳng ra kia – -

Không phải tấn công Thiên giới, mà là cứu Đấng Nô!

Hắn cứu nàng, lại hủy đi đại kế công thiên cả ngàn năm qua.

Trong khoảnh khắc từ giữa không trung ngã xuống, máu của hắn trở nên lạnh lẽo, bị phần nộ và oán giận khiến tứ chi trở nên lạnh lẽo, lạnh đến cả từng khớp xương, ngay cả một tia thanh minh cuối cùng cũng đánh mất!

Cho nên, hắn bại không phải bởi Đấng Nô, mà bởi chính hắn. Hóa ra, nội tâm cứng rắn luôn tự cho là đúng của hắn lại không thể thừa nhận nỗi thực tế đã xảy ra.

Nhưng mới chỉ thất bại một lần thôi, hấn vẫn sẽ – - lay không chuyển, rung không rời!

Đưa tay về phía chiếc đèn đồng trên bàn, chất đồng lạnh như băng trong không khí trầm lặng, trên mặt đã phủ một lớp bụi mỏng, như trái tim của hấn, cũng phủ đầy bụi bặm.

Đặng Nô đi rồi, ngọn đèn cũng chưa từng cháy lên, một góc ẩm áp đó, cuối cùng hấn đã mất đi.

“U ~~~” Một tiếng ngâm yếu ớt vang lên, là Đế Thiên giữa cánh tay đang rung động. Hấn chưa bao giờ nghe Đế Thiên ngâm lên mà đau lòng đến thế, nó có thật sự là cùng hấn máu thịt tương liên, tâm ý linh thông không?

Bước nhanh một bước, áo bào đen phát lên, tạo thành một cơn gió lạnh thấu xương.

Hấn không thể chịu nổi việc ngồi trong đại điện này nữa, nặng nề mà đè nén. Có lẽ, hấn nên đi ra ngoài một chút, hít thở thứ không khí thoáng đãng ngoài kia có lẽ sẽ giúp thương thế của hấn khôi phục hơn.

Cửa điện kết một tiếng mở ra, Hiên Viên Hận Thiên hiên ngang bước ra ngoài đại điện.

Thường Túy đang đứng bên ngoài cửa thấy thế ngẩn ra, trên khuôn mặt tuấn dật tà mị hiện lên biểu tình không thể tin được.

Vương không phải nói muốn bế quan bốn mươi chín ngày để chữa thương sao?

Nhưng mà tháng này vẫn là hấn làm trị túc quan mà! Vậy căn bản chưa đến mười ngày, Vương đã ra khỏi điện.

“Canh giữ bên ngoài Kiến Quang Uyển, bốn vương muốn tắm rửa!”

“Tắm rửa?”

Đôi mắt dài hẹp hơi nhú lại, Thường Túy nở nụ cười.

Mang theo vết thương chưa lành đi theo sau lưng Vương, Thường Túy nhe răng nhếch miệng cười, vừa cười vừa huýt sáo nhỏ nhỏ.

Con đường mòn uốn lượn, hoa nở rộ đầy hai bên đường, mười nữ tử xinh đẹp nom nớp lo sợ quỳ hai bên đường, Thường Túy nhìn bóng lưng Vương gần như vội vàng mà vọt vào cánh cửa Kiến Quang Uyển, một đám sương trắng tràn ra, mù mù mịt mịt che khuất bóng lưng cường tráng mà cao ngạo đó.

“Aiii – -” Lười biếng tựa người trên một tảng đá lớn, Thường Túy kê tay dưới chân, thích ý lắng nghe tiếng nước chảy róc rách.

“Vương đâu?” Làn gió mang theo hương thơm bay tới, một thân ảnh màu tím dần dần hiện ra.

Không hé mắt nhìn, Thường Túy gọn khước miệng khẽ mỉm cười, “Đang tắm.”

Yên lặng, chỉ còn tiếng nước chảy tong tong...

Làn gió thơm bắt đầu chuyển động, như phất qua phất lại trước mũi, Thường Túy nở nụ cười, xem ra Bì A cuối cùng không thể nhẫn nại bắt đầu đi đi lại lại.

Nhưng, nàng hi vọng vào điều gì?

“Sao lại lâu thế chứ?” Con gió thơm dừng lại, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đã lộ ra một tia lo lắng. Thường Túy hơi mở mắt, dưới đôi hàng mi là đôi mắt tím nhạt sâu thẳm.

“Lâu á?” Mái tóc dài đỏ như lửa trượt xuống khỏi vai, Thường Túy ngồi dậy, “Còn chưa đến hai canh giờ, thế mà ngươi đã cảm thấy lâu?”

“Vương đi tắm cũng chưa bao giờ lâu thế này...”

“Đó là trước kia!” Không kiên nhẫn phất tay, đôi mắt Thường Túy sâu thẳm như đêm tối, gần như có màu đen sẫm xuất hiện, “Sau này, có thể lại càng lâu hơn nữa!”

Khuôn mặt mỹ lệ trắng bệch, Bì A tựa hồ hiểu được điều gì.

“Ngươi có tin không.” Thường Túy đứng dậy, vẻ mặt tươi cười gần như tàn nhẫn: “Từ nay về sau vương sẽ càng ngày càng thường xuyên đến Nhất Thiết Quan Kiến Trì! Ngươi, yêu tắm rửa.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 110: Thủy Kính

Edit: Trần

Hơi nước bốc lên lượn lờ bốn phía, che đi mảng lớn lá sen. Mái tóc trắng dài dần dần nổi lên, như bóng trắng nổi trên mặt nước.

Đôi mắt mờ nhìn thẳng phía trước, như thất thần mà chăm chú nhìn một cái trụ cầu. Chỗ đó, Đổng Nô từng dùng một đóa hoa sen giấu mặt vào đó rồi lén lút nhìn trộm mình.

Khép mắt lại, hắn như cảm nhận được thân thể ấm nóng đầy đặn kia kề sát mình, một cánh tay nhỏ bé không biết sống chết sờ tới sờ lui trên ngực mình –

“Đẹp quá đi, giống như thật vậy – -”

“Xuống mau!”

“Khụ khụ, không xuống!”

Một đôi mắt hạnh đột nhiên thoáng hiện trong bóng đêm, sáng lạn như những vì sao trên bầu trời đêm, lóe ra ánh sáng buống bình.

“Ta không muốn bị chết đuối! Đại thúc, sao chàng có thể đối xử như thế với nô lệ tận tâm và trung thành như thế chứ...”

“Rầm!” Đập mạnh tay lên mặt nước, như muốn xua đi trí nhớ khiến mình thấy phiền lòng, không ngờ lại mở ra Thủy Kính, mà trong tim hắn, tất cả đều là Đổng Nô...

“Ngươi không ăn sao?” Tiếng nói thanh thúy truyền ra từ Thủy Kính, sự quen thuộc khiến hắn giật mình, Đổng Nô?

“Khụ khụ!” Tiếng ho nhẹ vang lên, là thanh âm một nam nhân: “Tại hạ ăn no rồi, Tôn cô nương cứ từ từ dùng!”

“Là ai?” Mây kiếm thoáng chớp nhú chặt, sự tức giận không hiểu từ đâu kéo tới khiến mặt nước nổi lên từng vòng, từng vòng gợn sóng, đám hơi nước trắng mờ từ mặt nước bốc lên dần dần tản ra, hình ảnh trong nước rõ ràng hơn nhiều.

Đường Đường đang cầm bát com, khoe miệng vẫn còn dính một hạt com trắng bóc, nàng tròn mắt há miệng nhìn thiếu niên phản tác gậy yếu cơ hồ một trận gió cũng có thể thổi bay – tên Từ Tô, nói “Ta nói, ngươi từng nghe đến 《Mẫn Nông*》? (mẫn nông: Thương xót người nông dân)

Cười ngượng ngùng, Từ Tô lắc đầu: “Tại hạ tài sơ học thiển, chưa từng nghe qua.”

“Vậy giờ ta dạy cho ngươi!” Cách một tiếng buông đũa xuống, Đường Đường thở dài một hơi nói:

“Cây đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày

Ai ơi bụng bát com đầy

Rêu thơm một hạt đắng cay muôn phần!”

Mỗi một chữ nàng lại phụ họa bằng một nhịp gõ bát. Đường Đường dùng vẻ mặt bà mẹ dạy con vô cùng đau đớn nói: “Ngươi có biết, ngươi ăn ít thế chẳng những lãng phí công sức của người nông dân mà còn có lỗi với thân thể của mình! Thân thể là gì ngươi biết không? Thân thể là vốn liếng để làm cách mạng!”

“Nàng lại dám dỗi cái tên nam nhân kia ăn com?” Lạnh lùng hừ mũi, Hiên Viên Hận Thiên đứng dậy từ trong nước, những bọt nước từ ngực từ vai trượt xuống rồi rơi vào trong nước, khiến Thủy Kính bị rung động.

“Khụ khụ!” Lấy ra một chiếc khăn lụa từ trong tay áo, Từ Tô tao nhã lau miệng, xấu hổ cười: “Xin lỗi, tại hạ cũng biết xa hoa lãng phí là tội lớn, nhưng – - thật sự ăn không nổi nữa.”

“Ăn không nổi sao còn gọi nhiều như vậy?” Mắt hạnh tròn tròn, Đường Đường liếc nhìn vòng eo thon nhỏ không được nắm tay của Từ Tô.

“Là ngươi gọi mà!” Mắt hổ tròn lên, Hồ Thú ngồi ăn com bên cạnh cảm thấy không vui. Một nha đầu quê mùa ở đâu không rõ lại dám dạy bảo Thiếu chủ, đúng là làm càn.

“Ta gọi, ta gọi đấy, thì sao hả?” Khí thế nhất thời giảm đi một nửa, Đường Đường hận muốn cong mười đầu ngón tay, cào chết cái tên nam nhân ngu ngốc không biết tốt xấu này.

“Tôn cô nương, người cũng ăn nhiều một chút đi!” Ngại ngừng cười, Từ Tô hơi quay đầu ánh mắt dừng lại trên người Vô Ưu, “Không thì, mời các bằng hữu của người qua đây ăn cơm!”

“Hừ!” Bên ngoài Thủy Kính, tiếng nói trầm thấp lại lạnh lùng vang lên: “Không có chuyện gì cũng nịnh bợ!” (trần: Sao anh có thể đáng yêu thế chứ ^_^)

“A? À!” Giữa Thủy Kính, Đường Đường sừng sốt một chút, sau đó nhìn về phía Phi Nhi đang ngồi trên ghế.

“Ta không cần ăn!” Miễn cưỡng dùng chân sau gãi lỗ tai, Vô Ưu không chút kiêng kỵ “Chớ nói tiếng người”: “Bổn vương và Thanh Lam đã sớm không ăn khói lửa nhân gian! Mà ngay cả cái lão già kia – -”

Đôi mắt xanh chợt nhìn qua ông lão đang ngồi xếp bằng đằng trước, Vô Ưu đuổi người tì cầm lên chân trước, chậm rãi nói: “Trên người hần có tiên khí, chỉ sợ cũng đã tích cốc*! (Là hai chữ này 辟谷, theo tứ diệu thì đây là một giai đoạn trong quá trình tu tiên, hiểu là tiến đến giai đoạn không cần ăn ngủ cốc nữa)

“Hừ, yêu quái thì tài ba rồi!” Duỗi tay bưng một đĩa thịt bò to dùng đặt trước mặt mình, Đường Đường trút hết bắt mẫn vào việc nhai thịt, “Làm thần tiên thì có gì tốt? Đói bụng thì khác gì dân Somalia chạy nạn, còn chẳng bằng con người ta đây!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 111: Nhập Bọn

Edit: Trần

“A – -” Tiếng cười khê mềm mại vang lên, khê di chuyển người, Từ Tô không chút kiêng kỵ chuyển mặt kề sát với Đường Đường, giữa hai tròng mắt hiện lên ánh sáng nhu hòa mà trong vắt, khuynh đảo chúng sinh: “Tại hạ cũng hiểu, ăn là một chuyện rất thú vị!”

“Thật há?” Kinh hi nhìn Từ Tô, Đường Đường trong nháy mắt thất thần.

Thất thần không chỉ bởi vì khuôn mặt tươi cười sạch sẽ đến tinh khiết kia, mà cũng bởi vì nàng rút cuộc tìm thấy một cảm giác quen thuộc.

Từ Tô là nhân loại, là con người giống như nàng! Hần cũng giống nàng không thích tu tiên hay tu ma, hần giống nàng đều chỉ nghĩ muốn làm người, làm một con người bình thường!

“Từ Tô, ” Vươn tay, khuôn mặt tươi cười của Đường Đường thoáng chốc như ánh mặt trời sáng lạn ngày hè, chói chang mà rực rỡ: “Gọi ta là Đường Đường đi! Bằng hữu đều gọi ta như thế!”

Đôi mày rậm nhíu lại, Hồ Thú cực kì không thích nữ nhân không rõ lai lịch này, nhưng giờ phút này nét tươi cười của nàng lại có thể khiến hần không quát lên nổi, vì thế, Thiếu chủ không hề cảm thấy khúc mắc chỗ nào mà lập tức gọi: “Đường Đường!”

“Ha ha, Từ Tô!” Vui mừng gật đầu cười, Đường Đường co lại bàn tay vẫn đón gió, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết từ khi nào, trên không trung đã xuất hiện những hạt tuyết nhỏ, mang đến hơi lạnh bi thương.

Rời đi Ma giới, đã bảy ngày rồi.

“Đại thúc, ta đã tới Nhân gian giới, cũng tìm được những con người giống ta. Nhưng từ nay về sau, chẳng lẽ thật sự chàng là chàng, mà ta là ta thôi sao?”

“Đường Đường?” Tiếng gọi ngược ngừng yếu ớt vang lên, Đường Đường cả kinh nghiêng đầu, thấy vẻ mặt khó xử và áy náy của Từ Tô, hần như đang đấu tranh với chính mình một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Không biết các người có tính toán gì không, kế tiếp muốn đi đâu?”

“Chuyện này – -” Ngạc nhiên sừng sốt, Đường Đường nhìn sang Phi Phi đang dựng thẳng đôi tai, rõ ràng vừa quay đầu lại nhìn thế mà cứ cố giả bộ không quan tâm, còn ông lão kì quái kia thì làm như hồn nhiên chẳng thèm để ý, nàng cười cười: “Ta cũng không biết! Không có chỗ nào để đi, không có nhà để về, có lẽ, đi tới đâu thì tính tới đó!”

Yên lặng!

Bên ngoài Thủy Kính, Hiên Viên Hận Thiên nắm chặt bàn tay.

Câu nói không nhà để về kia của nàng giống như con ong đốt vào người hần, châm đến rất đau, rất rõ ràng!

“Là vậy sao?” Sâu kín nở nụ cười, Từ Tô hạ mắt nói: “Kì thật, chúng ta cũng...”

“Thiếu chủ!” Hung mãnh rống một tiếng, các bắp thịt trên người Hồ Thú căng hết lên, khiến Đường Đường nhìn cảm thấy lạnh hết cả người, vận động viên thể dục thể hình cỡ đại?

“Không có chỗ để đi, không có nhà để về!” Bất vi sở động* kiên trì nói xong, trong mắt Từ Tô lại nổi nên ánh sáng ưu thương, thần sắc mê man ngơ ngẩn đầy đáng thương. (Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục)

“A, sao thế?” Trái tim rạo rực, Đường Đường có thể chịu được nam nhân đẹp trai, nhưng không thể nhẫn nhịn được chính là -- nam nhân ưu thương, quả thực là lực sát thương quá lớn, muốn lấy mạng người!

“Hay là, chúng ta cùng nhau lưu lạc đi!” Trần an vỗ vỗ vai Từ Tô, như vỗ một chú cún con, Đường Đường thương tiếc nói: “Dù sao chúng ta đều không có nhà để về...”

“Tùm!” Thủy Kính chợt tan, đám sương trên mặt nước không ngừng tản ra, như bởi vì Ma Vương tức giận mà tránh không kịp.

Năm ngón tay khẽ khom lại, áo bào đen như lá rụng bay thẳng vào bàn tay.

Ngẩng đầu cất bước, Hiên Viên Hận Thiên lập tức bước qua bên người Bì A, đến trước người Thường Túy thì hơi hơi dừng lại.

“Đi điều tra, một nhân loại! Khoảng mười bảy mười tám tuổi, mang theo một thị vệ đáng người vạm vỡ, là nam nhân!” (Trần: Mình cảm giác chữ nam nhân cuối cùng a đang nghiêng răng nghiêng lợi :))

Không đầu không đuôi dạn dò xong, thân ảnh Hiên Viên Hận Thiên dần dần nhạt đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích.

“Vương?” Sững sờ đứng ở góc đường mòn, Bì A cảm thấy bị thương không hiểu vì sao, là bởi vì Vương không thêm chú ý đến mình sao?

“Ôi!” Cười khổ nhìn vết thương còn chưa khỏi hẳn của mình, Thường Túy Thờ dài thật sâu nói: “Vì sao chứ, mấy cái chuyện cực nhọc thế này cứ giao hết cho ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 112: Hồ Ước Nguyên

Edit: Trần

Tuyết trắng bay bay, từng chiếc đèn lồng nhỏ nhỏ trong tay những du khách chiếu ra thứ ánh sáng mờ mờ ở ngã tư đường. Vào đông, trời rất nhanh tối.

Trong đám người chật chội, một đoàn người kì quái khiến cho người ta phải ghé mắt nhìn.

Một con lừa có lông màu xanh lam, trên lưng chở một ông lão khô quắt và một con chó lớn nằm úp sấp có lớp lông trắng muốt. Đi hai bên cạnh là hai người, một bên là thiếu niên có khuôn mặt ngọc ngà tuấn nhã, cử chỉ nhã nhặn, một bên là một cô nương thả buông mái tóc dài, những sợi tóc so le không đều nhau. Cuối cùng là một đại hán cao to lực lưỡng, khiến người đi đường sợ hãi né tránh. Điều này khiến cho “tổ hợp kì lạ” này thuận lợi đi trên con phố dài, tiến quân thần tốc vào cái hồ linh thiêng ở quảng trường.

“Nhiều người thế này á? Kinh ngạc tròn to hai mắt, Đường Đường nhìn một biển đầu người phía trước, choáng váng: “Cái hồ ước nguyện này linh thiêng thế cơ à? Sao mà lắm người đến đây thế?”

“Nhân loại yếu ớt nên mới cần gửi gắm vào mặt tâm linh thôi mà!” Gãi gãi chân, Thanh Lam khinh thường hừ mũi.

Nữ nhân trời sinh thiếu mất vài sợi thần kinh này, chẳng qua chỉ là lời đồn mà vài người qua đường vì nhàn tản quá mới thổi phồng lên, thế mà nghĩa vô phản cố* kéo cả đội nhân mã tìm tới đây, đúng là cái đồ ăn nhiều muối -- nhàn rồi đến phát hoảng! (nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước)

“Rất, rất ~~~~ linh đó!” Cố gắng nặn ra một câu, ông lão ngồi trên lưng lừa trịnh trọng gật đầu, “Lão, lão phu thử qua rồi!”

“Lão?” Đoàn người (yêu) đều không ngoại lệ tròn to mắt, bán tín bán nghi.

“Đương ~~~ đương nhiên rồi!” Kiêu ngạo vỗ ngực, ông lão hào sảng nói: “Nguyện vọng của lão phu là tu ~~~ tu ~~~”

“Tu tiên!” Quay đầu xem thường, Đường Đường thật sự nghe không nổi nữa nên nói hộ.

“A, đúng thế!” Hung phấn gật đầu, ông lão chỉ một chỗ phía trước tiếp tục nói lấp, “Cho ~ cho nên...”

“Lão mới cầu nguyện với cái hồ linh thiêng này, nói muốn tu đạo thành tiên đúng không?” Một hơi giúp ông lão nói hết lời, Đường Đường thoải mái thở phào một hơi.

Mẹ ơi, có chuyện mà nói không nên lời đúng là muốn lấy mạng người mà!

“A đúng đúng!” Cái đầu bóng lờng lắc như trống bỏi, ông lão thấy rất phần khởi. Nha đầu này cư nhiên có thể lĩnh ngộ được những lời mà hắn chưa nói ra khỏi miệng, chẳng lẽ -- đồ đệ ngoan có duyên với hắn mà hắn muốn tìm kiếm bao nhiêu năm nay là nàng sao?

“Tốt!” Búng tay ‘tách’ một cái, ông lão định nói chuyện tiếp, Đường Đường nghiêng răng nghiêng lợi chuẩn bị đi về phía trước.

“Gấp gì chứ?” Tiếng bước chân vội vã vang lên, lửa nghiêng thân chắn trước mặt Đường Đường, trong đôi mắt to tròn đầy châm chọc và trêu tức, “Nói coi, có phải ngươi có nguyện vọng muốn thực hiện không?”

“Ước nguyện sao có thể cho người khác biết!” Mím miệng trừng mắt, Đường Đường mắt húng.

Tại sao chứ, nàng ước nguyện điều gì con lửa chết tiệt này lại cứ ba lần bốn lượt năn nỉ!

“Không phải mọi người ai cũng có thể cầu nguyện ở đây!” Xoay người, lửa chuyển ánh mắt nhìn phương xa, bắt đầu bày ra dáng vẻ thâm trầm tang thương đã lâu không thấy, “Hồ ước nguyện này có một con rùa vàng, trên lưng nó có một cái đĩa vàng. Muốn cầu nguyện, phải chuẩn bị đồng tiền để ném vào cái bát vàng đó. Nếu không thì ngươi chỉ tốn công vô ích!”

“Ồ, thế không phải ngươi nói hồ ước nguyện này chỉ là để loài người yếu ớt kí gửi tâm linh sao? Sao lại biết rõ chỗ này thế hả? Cười ranh mãnh, Đường Đường sờ sờ thất lung lấy ra hai nén bạc, là Tùy Hi cho. Dọc đường đi vẫn không dám tiêu, sợ là hôm nay phải ném nó xuống nước.

“Cẩn thận đấy, có người cả đời ở đây ném tiền, ném bao nhiêu cũng không quăng nổi vào trong bát vàng đâu!” Cười tà ác, lửa quyết tâm đả kích Đường Đường.

“Lửa, ” Đường Đường ngoài cười nhưng trong không cười sờ sờ lớp lông nhung mịn màng trên tai lửa, cắn răng xoắn thận mạnh, “Đạo này thiếu nợ đòn phải không?”

“Đau đầu ~~~” Tiếng lửa kêu thảm vọng mãi đến chân trời, ông lão gầy nhom kia vội vàng ôm lấy phi phi, móng trượt xuống khỏi lưng lửa.

“Thanh Lam!” Tức giận quát khê một tiếng, Vô Ưu nằm trong lòng ông lão xù lông lên, vẻ mặt phẫn nộ: “Vì sao cứ thích trêu chọc Đường Đường, nàng ước nguyện không thành thì ngươi vui lắm sao?”

“Hừ, nàng ước nguyện điều gì nhị vương tử ngài không đoán được ra sao?” Nghiêng mình xem thường, trong mắt lửa có lệ quang lấp lánh, là dấu vết của sự đau đớn.

Đôi mắt xanh tối sầm lại, Vô Ưu ngậm miệng, trên mặt chưa xót và âm ảm, càng nhiều hơn là bất đắc dĩ. “Trái tim nàng, ai quản được đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 113: Nguyện Vọng Dưới Vực Sâu

Edit: Trần

“Đến đây thử đi!” Tiếng nói ôn nhu chen vào, vẻ mặt Từ Tô nhân nhượng mà cười yếu ớt.

“Nếu có thể ném trúng thì tất nhiên là chuyện tốt, còn không trúng thì cũng đừng để trong lòng, cứ vui vẻ thôi! Cuộc sống có rất nhiều điều, mọi thứ đều do chính mình tạo ra, đừng quá để ý đến mấy truyền thuyết hư ảo làm gì!”

“Oa, Từ Tô!” Tán thưởng vỗ vai Từ Tô, Đường Đường thương yêu nói: “Không ngờ ngươi không chỉ có bề ngoài hoàn mỹ, mà còn có tư tưởng sâu sắc như thế, ta càng ngày càng thích ngươi rồi đó!”

Khuôn mặt tuần tú thoảng chốc đỏ bừng, Từ Tô cảm thấy tay chân luống cuống một lúc lâu không nói ra lời. Trái lại Đường Đường lại ngửa mặt lên trời “Ha ha” cười ồm, cảm giác đùa giỡn thiếu niên bên đường thật sảng khoái!

“Xi ~~~” Tiếng cười nhẹ chế giễu theo gió lọt vào tai, như loại chocolate đậm đặc, hương tỏa khắp nơi. Đường Đường cả kinh dựng thẳng mi, tại sao lại có cảm giác cái tên Thường Túy yêu nghiệt kia đang cười nhĩ?

“Sao thế?” Thấy Đường Đường có vẻ khác thường, Từ Tô miễn cưỡng thu lại nét cười, giữa hai tròng mắt hiện lên nét mê man ưu thương, tao nhã mà bất lực.

“Không có gì!” Lắc lắc đầu, Đường Đường cười khổ.

Vừa bị ảo giác!

Từ sau khi rời khỏi Ma Giới, chỉ cần nhìn thấy ai mặc áo bào đen, trái tim nàng sẽ đập điên cuồng không ngừng, sau đó như bị treo lên, rồi lại chìm xuống. Liên tục lặp đi lặp lại hi vọng và thất vọng, tra tấn nàng đến nỗi bắt đầu có ảo giác, hơn nữa phạm vi còn mở rộng đến tên Thường Túy kia.

Xem ra, mình sắp bị điên đến nơi rồi.

Rùng mình một cái, Đường Đường cố gắng dùng vẻ mặt cười vui, hô to một tiếng nói: “Đi thôi! Ta còn phải đi đòi tiền nữa!”

Thân ảnh màu lam nhào vào trong đám người, Thanh Lam và Vô Ưu yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái, mà ông già khô quắt cũng cảm thanh kiếm rỉ bên hông lên, Hồ Thủ cũng căng cứng hết cả các bắp thịt toàn thân, khiến cho mấy người phụ nữ bên cạnh sợ tới mức phải lùi vài bước.

Ma khí, ma khí mãnh liệt đến nỗi có thể trực tiếp đánh sâu vào tâm mạch mọi người, không phải là ma chúng bình thường.

Nhưng mà, ma khí được phóng thích ra giống như vui đùa lại giống như mang ý cảnh cáo, hẳn muốn làm gì chứ?

Cầm một đồng tiền trong tay, Đường Đường trái tay phải lẩn chen chân vào giữa đám người, cuối cùng cũng tìm được một chỗ bên cạnh cái hồ linh thiêng kia.

“Ta kháo, có rùa vàng thật kia!” Chấn động trùng lớn mắt, Đường Đường run tay lên, mấy đồng tiền tuột tay rơi vào trong nước, khiến cho mọi người xung quanh ồ lên cười.

Phía trước, một con rùa rất lớn quay đầu liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, sau đó khua nước nhàn nhã bơi đi, lớp mai rùa vàng óng một cách kì diệu đến nỗi ngay cả nước ao đều óng ánh sắc vàng, mà mặt những người đứng bên cạnh ao cũng vàng theo.

“Rùa ơi, theo ta đi!” Trong phút chốc, Đường Đường sinh ra tà niệm.

Nhảy vào trong nước, trực tiếp bắt trộm con rùa vàng kia, lúc đó nàng sẽ là người thất lung đất bạc triệu, không không, phải là nữ phú hào thất lung quần trăm triệu, đến lúc đó sẽ muốn gió được gió muốn mưa được mưa...

“Dưới đáy ao là vực sâu vạn trượng đó!” Chép chép miệng, nhìn vẻ mặt tỏa sáng và hèn mọn của Đường Đường, nàng còn đang giờ một chân chuẩn bị bước vào, lừa vội vàng chen chúc đến bên cạnh hồ rồi nói.

“Cái gì?” Bán tín bán nghi thu chân lại, Đường Đường nhìn mặt nước lóng lánh ánh vàng, sóng nước xinh đẹp như vậy mà lại ẩn chứa nguy hiểm chết người.

“Nguyện, nguyện vọng, dục, dục niệm, vô ~~~ cùng, cần tâm!” Vỗ vỗ vai Đường Đường, ông lão mặt mũi hiền lành nói.

“Tiền của lão nương thật sự mất bóng rồi? Đã rơi xuống đáy?” Mỗ Đường chỉ nghĩ đến tiền.

Khóe môi co giật, trên cái đầu trọc lóc của ông lão cháy đầy mồ hôi.

“Đùa thôi mà, lão nương chỉ đùa thôi!” Khoát khoát tay áo, Đường Đường nâng một đồng tiền lên, nheo một mắt lại để ngắm, ngắm một lúc lâu mới giờ tay lên theo thể ném: “Rùa ơi, tới đón tiền này~~~”

“Sặc, người chỉ ném có tí tiền thế thôi? Nghiêng đầu xem thường, lừa khinh thường muốn chế nhạo Đường Đường hai câu, đã thấy “Tôm” một tiếng, gợn nước bắt đầu lan ra, con rùa vàng hướng chiếc mai của nó về phía đồng tiền rồi bắt đầu rơi qua đó.

Cùng lúc đó, ở xa xôi cũng “tôm” một tiếng nước chảy, một người nào đó bắt đầu mở Thủy Kính, mắt không chớp lấy một lần nhìn về phía bên trong kính, nơi đó có....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 114: Nguyện Vọng

Edit: Trần

“Keng!” Một tiếng vang giòn tan, đồng tiền dùng một độ cong hoàn mỹ rơi xuống mai rùa, không sai lệch khảm vào trên một khối hình lục giác trên mai rùa...

“Vào, rồi?” Cầm thiếu chút nữa rơi thẳng vào chân, Thanh Lam sững sốt, Vô Ưu sợ run, ông lão cũng không thể tin quay đầu lại.

Nhớ năm đó lúc hắn ném đồng tiền, con rùa vàng này cũng không hề bơi tới đón như thế, chẳng lẽ nha đầu này thật sự không phải người thường, có duyên thầy trò với hắn?

Giữa một mảnh tiếng than sợ hãi, Tử Tô nở nụ cười, trong đôi mắt sâu đầy vui vẻ: “Đường Đường, ngươi có thể ước nguyện rồi đó!”

“Vào thật rồi sao?” Ngạc nhiên cúi đầu, Đường Đường nhìn đôi mắt con rùa vàng.

Tuy nói rằng rùa thì không giống ba ba, mắt nàng cũng không bé như hạt đậu sang, nhưng lúc này quả thực đúng là một rùa một người đang nhìn thẳng nhau.

“Ha ha, rùa vàng, trình độ cao thật đó!” Vẫy vẫy tay với con rùa vàng cách đó không xa, Đường Đường khoanh hai tay ôm thành quyền, cầm gần hạ thấp xuống nắm tay.

Thế giới, hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người (cả phi phi và lừa) đều đứng thẳng tại, muốn nghe xem nữ nhân may mắn đến không thể tưởng tượng kia rốt cuộc muốn ước gì.

“Rùa vàng!” Cúi đầu nhắm mắt, Đường Đường không cho bất kì ai cơ hội nghe lén, nàng thầm ước trong lòng, khoe miệng không mấp máy một chút nào. Nguyện vọng của nàng không ai có thể nghe thấy, cũng đừng mong nghe được, bằng không, nàng sẽ bị toàn bộ thế giới coi là phản nghịch.

“Tùm” một tiếng nước chảy, mặt Thủy Kính lại mờ đi, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu chăm chú nhìn Thủy Kính, chỉ nghe thấy Đổng Nô trong Thủy Kính rõ ràng nói xong, thực hiện lần thần giao cách cảm hoàn mỹ nhất --

“Rùa vàng ơi, ta hi vọng đại thúc khỏe mạnh, cầu cho tất cả mọi tâm nguyện của chàng đều có thể thực hiện được!”

Trái tim, không thể không chế nổi nữa mà đập nhanh trong lồng ngực, tần suất nhanh nhất chưa từng có trong nghìn năm qua.

Đổng Nô, người thật hào phóng! Một nguyện vọng chân quý như thế, người lại tặng nó cho bốn vương!

Đổng Nô, người thật có lòng tham! Lại muốn tất cả tâm nguyện của bốn vương đều có thể thực hiện được!

Bàn tay to lớn chạm vào mặt nước, cách không xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đang hé miệng tươi cười kia. Không có cảm giác ấm áp như mong muốn, ngược lại chỉ có làn nước lạnh như băng chảy qua kẽ tay.

Giống như nàng, mềm mại ấm áp nhưng lại có lực xuyên thấu rất mạnh, trong lúc không để ý đã xuyên thẳng vào trái tim hắn.

Đổng Nô, bốn vương đột nhiên lại có một tâm nguyện mới, đó là mang người quay về!

Có thể thực hiện điều đó không!

Có thể thực hiện đi!

“Răng rắc!” Một tiếng nứt nhỏ rất khó nghe thấy, Phật hơi hé mắt, thấy trên hạt bồ đề rắn chắc lại xuất hiện một vết nứt mới. Tương xứng với vị trí vết nứt trước, như tách đôi hạt bồ đề thành hai nửa, tựa hồ chỉ cần dùng chút lực, là có thể phá vỡ nó thành hai mảnh.

“Bồ đề, ” Khẽ giương khoe môi, Phật gật đầu tán thưởng không thôi, “Người lại lay động quyết tâm của Ma Vương, rất tốt, rất tốt...”

“Oa ha ha, đến đây đổi tiền nào!” Bên cạnh ao, Đường Đường không cảm giác được chuyện gì xảy ra, lớn tiếng la to: “Những đồng tiền mà Tôn Đường Đường ta sờ qua đều siêu cấp vô địch may mắn, một lượng bạc đổi một đồng!”

“Rầm rầm~~~” Cả đám người sôi trào lên, một đại hán giờ một tấm ngân phiếu quất lớn: “Lão tử mua hết một trăm lượng!”

“Chỉ bán lẻ, không bán sỉ!” Tăng mức giá, Đường Đường cười như hồ ly xảo trá: “Còn thừa lại không nhiều lắm, giờ năm mươi lượng một đồng~~~”

Run rẩy khoe miệng, Rùa nằm giữa ao nhìn chăm chăm nữ nhân tham tiền kia, vừa rồi nàng còn định trực tiếp lao xuống bắt mình về bán lấy tiền cơ mà!

“Vi sao nhất định phải khiến ta tiếp được tiền ước nguyện của nàng?” Buồn bực, rùa quay đầu nhìn không khí trên lưng.

“Hi hi, có nói người cũng không hiểu!” Đứng trên lưng rùa, Kim Bằng đã biến mất chân thân, che giấu Phật quang, vẻ mặt thần bí đắc ý nói: “Nàng là ngôi sao cứu thế đó! Tương lai Càn Khôn có thể tránh được kiếp nạn hay không đều toàn bộ phải nhờ vào nàng!”

“Chỉ dựa vào nàng?” Khua nước bơi đi, Rùa chìm nửa thân mình vào trong nước, để đề phòng cái người vận phân chó quá may mắn kia ném vỡ đầu, “Người có biết nàng vừa ước nguyện gì không? Hừ, ngôi sao cứu thế à?”

“Sao ta lại không biết chứ?” Chóp chóp đôi mi vàng, Kim Bằng cười vô cùng xảo trá, khiến cho lão rùa nhìn không được rùng mình một cái.

“Ngươi chỉ để ý nguyện vọng thứ hai của nàng thôi!” Dùng một chiếc cánh vàng ôm lấy cổ của lão rùa, kim bằng ngán ngẩm nói: “Nguyện vọng thứ nhất của nàng là mong Ma Vương khỏe mạnh hơn, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 115: Kim Nhân (Người Vàng)

Edit: Trần

“Ặc ~~~” Há to miệng, Rùa cảm khái gật đầu nói: “Ngươi quả nhiên đủ gian xảo!”

“Ha ha!” Giang rộng đôi cánh dài, Kim Bằng bay vút vào bầu trời đêm, “Lão đệ, ngươi cứ tiếp tục tích cực bên Linh Cửu Trì đi! Ta còn phải đi dẫn trọng đầu hí* nữa. (Trọng đầu hí: Kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng).

“Diễn kịch? Ngươi còn có thể diễn trò nữa? Há rộng miệng, rùa hết chỗ nói rồi.

Trách không được dù nhập môn cùng thời gian, mà Kim Bằng nó lại có thể lên trên chín tầng trời hầu hạ Phật Tổ, mà nó lại chỉ có thể ở lại nhân gian tức tực ở hồ thiêng.

Ôi chao, đa tài đa nghệ vẫn tốt hơn!

“Đến đây, đến đây nào, còn sáu đồng tiền cuối cùng, mau đổi đi nào!” Cảm nhận chỗ ngân phiếu trong ngực càng ngày càng dày thêm, Đường Đường cười đến mắt cong cong như trăng non, thanh âm vì hò hét nhiều cũng trở nên khàn khàn.

“Ha ha,” một tiếng cười trong trẻo truyền đến, một thân ảnh màu vàng kim tách mọi người ra từ từ đi tới, như một bông hoa màu vàng tươi mới nở.

“Cô nương, nếu ta là cô thì ta sẽ không đổi nốt sáu đồng tiền này đâu!”

“Hả, ngươi là ai?” Đường Đường sững sốt, nhìn “người vàng” trước mặt. Tóc vàng, áo vàng, ngay cả đôi mắt cũng óng ánh sắc vàng, như một đồng cát vàng chói mắt.

“Dùng nó để đổi lấy món đồ nào đó có giá trị hơn không phải tốt hơn sao?” Vung tay lên, tiếng huyền não bốn phía đột nhiên yên lặng lại, cả đám người như bị đóng băng lại, chỉ có Đường Đường và những người liên quan mới có thể động, có thể nghe, có thể dùng ánh mắt hoài nghi để đánh giá người lai lịch không rõ này.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Mắt xanh lóe lên, Vô Ưu đứng lên trên thân lừa, trong nháy mắt khôi phục lại khí thế bức nhân mà chỉ vương tử Yêu giới mới có.

“Ngươi bị thương!” Kim nhân vung ống tay áo lên, một tia sáng vàng hiện lên.

Quá nhanh, nhanh đến nỗi ông lão còn không kịp rút kiếm ra, Thanh Lam còn chưa kịp phóng thích yêu lực, kim quang đã tán đi, Vô Ưu hóa thành hình người đứng trước mặt mọi người, áo bào trắng bay bay, khuôn mặt ngọc âm nhu.

“Ngươi?” Khiếp sợ trừng lớn mắt, đây là lần đầu tiên Hồ Thú nhìn thấy hình người của Vô Ưu nên ngạc nhiên vạn phần. Nhưng Từ Tô từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh tự nhiên, trừ bỏ trong mắt lại hiện nên vài phần mê man và ưu thương thường có.

“Thế nào, có đáng giá cho ngươi dùng một đồng tiền siêu cấp vô địch may mắn của cô để đổi không?” Kim nhân mỉm cười, trong bàn tay Đường Đường một đồng tiền tức thì biến mất, chỉ còn lại năm đồng.

“Ngươi?” Quay đầu nhìn sắc mặt đông lạnh của Vô Ưu, rõ ràng đã lấy lại tinh thần gấp trăm lần, Đường Đường giật mình hét lớn: “Đừng nói ngươi là con rùa vàng kia nhé?”

“Sặc, hần sao đẹp bằng ta được!” Sờ sờ mũi ưng của mình, kim nhân nở nụ cười, chỉ Thanh Lam nói: “Đáng thương thay ngươi lại bị Ma Vương phá hủy hơn phân nửa tu vi, không bằng bây giờ ta trả lại cho ngươi được chứ?”

Một tia sáng vàng chói lại hiện lên, mái tóc dài màu lam của Thanh Lam bay bay, thân hình đứng thẳng, nghiêng nhiên lại hóa về anh đẹp trai mặt dài lúc trước.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Trên khuôn mặt dài dài là sự đề phòng và nghi ngờ, Húc Thanh Lam không chút cảm ơn nào trừng mắt nhìn kim nhân.

“Chắc chắn, ngươi cảm ơn ta thế à?” Một đồng tiền trong tay Đường Đường lại biến mất, khoe miệng kim nhân hơi cười nói: “Nhưng ta cũng không cần ngươi cảm ơn ta!”

Mắt vàng vừa chuyển, kim nhân nhìn về phía Hồ Thú cao lớn, “Ngươi không cần ta chữa thương, nhưng ta biết lòng trung thành của ngươi, nên sẽ chỉ cho ngươi một con đường!”

Duỗi ngón trỏ chỉ về phía Đường Đường, kim nhân cười đến cực kì thoải mái mà lại gian trá: “Đi theo nàng, tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng!”

“Nàng?” Hồ Thú cúi đầu, vừa vận cùng Đường Đường mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ta không tin!” Ngẩng cao đầu, Hồ Thú cắn giận chuyển tầm mắt.

“Tin hay không tùy ngươi!” Một đồng tiền nữa lại biến mất, kim nhân nhìn về phía ông lão cầm thanh kiếm ri đứng bên hồ, “Ta nói, đời này ngươi không thu nổi đồ đệ. Nhưng ngươi sẽ có một đồ tôn rất giỏi, hơn nữa còn là người trong lòng ngươi đang nghĩ!”

“Cái, cái gì?” Hai tròng mắt tròn to, ông lão vừa mừng vừa lo lấp bắp nói: “vì ~ vì ~”

“Nói đến thế, sau này ngươi sẽ biết! Một đồng tiền nữa lại biến mất, thân hình kim nhân nhoáng lên, dùng khí thế sét đánh khôn kịp bụng tai tới đứng trước mặt Tử Tô.

“Thiếu chủ cẩn thận!” Quát lớn một tiếng, Hồ Thú nắm chặt nắm tay to bằng đầu đũa bé.

“Đừng khản trương!” Xoay tay chỉ một cái, kim nhân định thân Hồ Thú ở một chỗ xa xa đằng sau: “Nếu ta muốn giết ngươi, hần đã sớm chết!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 116: Suối Thiêng Tiên Giới!

Edit: Trần

Một đồng tiền bay ra khỏi bàn tay Đường Đường, kim nhân nắm nó trên đầu ngón tay, như ảo thuật đưng đưa trước mắt Tử Tô: “Có nhìn thấy không? Chắc cái gì cũng không nhìn thấy đúng không?”

Không nhìn thấy?

Một lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cứng ngắc, chỉ có trên khuôn mặt cứng ngắc của Hồ Thú hiện lên vài phần bi ai khôn kể.

“Sao tiên sinh biết được?” Khóe môi khẽ giương lên, Tử Tô vẫn cười như cũ, trên đôi mắt như có sương mù che kín, hơi hơi sầu não.

“Ta tự nhiên biết thôi!” Khẽ nâng cằm, kim nhân cười nói: “Mắt của ngươi bị người hạ độc nên mới thế. Nhưng nghe nói Tiên giới có một suối thiêng, có thể trừ bách bệnh, tiểu ca không ngại đến đó mà dùng nó rửa mắt!”

Hơi trầm ngâm, Tử Tô khách khí cười: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm! Nhưng mà nghe nói suối thiêng kia chỉ có đệ tử Tiên giới mới có thể dùng, Tử Tô vẫn không nên phiền hà người khác!”

“Hừ, keo kiệt thế kia, mà còn tu tiên được cơ mà!” Hung hăng liếc nhìn lão già một cái, kim nhân đi đến trước mặt Đường Đường, nháy nháy đôi mi vàng, cười toét miệng như rất quen thuộc với Đường Đường, “Ta nói, ngươi đưa hần đến Tiên giới đi!”

“Ta?” Đường Đường xem một màn này giờ đã sớm ngây người, người này quả thực như Thượng Đế vạn năng, không gì không biết, không gì không làm được!

“Tin ta đi!” Đồng tiền cuối cùng đã biến mất, kim nhân thần thần bí bí cười, nghiêng thân nói nhỏ bên tai Đường Đường.

Hơi thở mang theo hương đàn hương tươi mát phả vào mặt, Đường Đường đột nhiên cảm thấy chắc hẳn nàng biết kim nhân này, cực kì quen thuộc!

“Đi đi! Tiên giới có đáp án ngươi muốn tìm, còn có thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện vừa rồi của ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, kim ảnh cũng dần nhạt đi, hóa thành một đạo ánh sáng vàng bay lên bầu trời đêm, sau đó “bùm” một tiếng hóa thành một pháo hoa màu vàng nở rộ giữa không trung, xinh đẹp sáng lạn.

Gió lại thổi qua, tiếng người lại ồn ào, Đường Đường mờ mắt nhìn xung quanh, phát hiện Thanh Lam và Vô Ưu lại hóa thành dáng vẻ yêu thú, người qua đường bốn phía ào ào đi qua, như thể kim nhân căn bản chưa từng xuất hiện, mà những người đó cũng không tới tìm nàng đòi tiền nữa.

Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra là mộng hay là thực?

Đường Đường thậm chí bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc nàng có ném trúng rùa vàng, có ước nguyện chưa? Những chuyện vừa rồi tựa như một giấc mộng, thần kì đến không thể tin nổi.

“Tiên giới? Suối thiêng? Thì thảo nói nhẹ hai tiếng, từ đáy lòng Đường Đường dâng lên một hi vọng nhỏ nhoi không dám xác định.

Có lẽ, đi Tiên giới, chẳng những có thể giúp Từ Tô chữa khỏi mắt, mà có thể tìm được đáp án cho câu hỏi của mình – - rốt cuộc vì sao đại thúc muốn tấn công Thiên giới? Vì sao muốn hủy thiên diệt địa?

“Ngươi sẽ không tới Tiên giới phải không?” Nghiêng đầu, Thanh Lam không bỏ qua một tia cảm xúc biến hóa nào của Đường Đường.

“Ngươi cũng nghe thấy, vậy chắc hẳn không phải là ta nằm mơ rồi?” Ánh mắt dần dần rõ ràng, Đường Đường nở nụ cười.

“Đường Đường!” Mắt xanh trầm xuống, Vô Ưu cau mày mở miệng: “Tiên giới, ta và Thanh Lam không tiện đến đó!”

“Vì sao?” Ngạc nhiên sững sờ, Đường Đường hỏi.

“Vì chúng ta là yêu!” Lạnh lùng nói xong, Thanh Lam cắn chặt răng.

Cổ họng nghẹn lại, Đường Đường hiểu rõ, hóa ra ở thế giới này cũng có kì thị chủng tộc.

“Ngươi vẫn muốn đi sao? Khuôn mặt bình tĩnh, lửa bức hỏi Đường Đường bằng được.

Tình cảnh này thực sự rất quen thuộc. Ở Ma giới, hẳn không chỉ một lần hỏi như vậy, nhưng lần nào đáp án cũng giống nhau.

“Muốn đi!”

Quả nhiên, Đường Đường không chút do dự gật đầu, sau đó lại vội vàng hấp tấp bổ sung nói: “Ngươi và Vô Ưu cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi đi ngao du một chút, chờ chúng ta xong xuôi sẽ đi tìm các ngươi được không?”

“Xi – - ” Trào phúng nở nụ cười, lửa đã sớm biết là đáp án này.

Đây là nữ nhân ngu ngốc, ngay cả ngốc cũng là ngốc một cách dũng cảm, mà có thể khiến nàng dũng cảm tiến bước cũng chỉ có một nguyên nhân – -

Đi Tiên giới, chắc chắn có liên quan tới tên Ma Vương lãnh huyết kia!

“Vậy đi thôi!” Bỗng nhiên mở miệng, tiếng nói Vô Ưu nhẹ như gió, mang theo thở dài thật sâu, “Ta và Thanh Lam đưa các ngươi đi, sau đó – - chúng ta rời đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 117: Yêu Nữ Or Ma Nữ

Edit: Trần

Một hòn đảo kì lạ, bị che phủ bởi tầng tầng lớp lớp sương trắng, nếu không phải có ông lão cười kiêu kiêu dẫn đường, Đường Đường nghĩ, nàng có tiêu tốn thời gian cả đời cũng chẳng tìm thấy hòn đảo của Tiên giới này.

“Đến rồi, xuống đi!” Nắm chặt hai tay, Vô Ưu tựa đầu vào vai Đường Đường, mãi không nhúc nhích.

“Vô Ưu. ...” Chần chờ một chút, Đường Đường giang hai tay lần đầu tiên ôm chặt lấy Vô Ưu.

Đây là lần đầu tiên nàng ôm hắn, không phải ôm sủng vật Phi Nhi của nàng, mà là ôm một người nam nhân tên Vô Ưu.

Hắn có một bờ vai rắn chắc, cánh tay thon dài, mang theo vô hạn thâm tình mà ôm lấy nàng. Tất cả, Đường Đường đều có thể cảm nhận được, nhưng nàng – -

“Xin lỗi!” Tiếng nói nhỏ như muỗi vo ve, Đường Đường thì thảo nói bên tai Vô Ưu.

Mái tóc trắng đột nhiên nâng lên, trên mặt Vô Ưu không rõ là cả kinh, tức giận hay đau thương, nhưng sau đó tất cả đều hóa thành thất vọng sâu sắc, gần như tuyệt vọng.

Mây trắng ung dung, gió mát lượn lờ, hai người ôm nhau, tương vọng.

Trong đôi mắt xanh của Vô Ưu là khuôn mặt bán khoán của Đường Đường, thấy được trong mắt nàng là khổ sở và đau thương, nhưng đồng thời cũng nhìn thấy quyết tuyệt và kiên định không cách nào lay chuyển được!

“Đường Đường!” Cánh tay dần dần buông lỏng Vô Ưu vận khởi yêu thuật tạo thành một bán cầu màu trắng, để Đường Đường bình yên ngồi trong đó.

“Nhớ rõ, nếu cần đến ta thì gọi tên của ta, Phi Vô Ưu!” Buông tay, để cho bán cầu sáng kia chở nàng xuyên qua đám sương mù hạ xuống mặt đất, Vô Ưu đứng trong đám mây ngơ ngác nhìn, bạch y bay bay, tóc trắng xỏa trên vai, cô độc, lạnh lẽo.

Một tiếng xin lỗi của Đường Đường đã hoàn toàn chặn lại hi vọng của hắn, bức hắn không thể không buông tay.

“Nhị vương tử!” Bình tĩnh đi tới phía sau Vô Ưu, Thanh Lam nhú mi, vẻ mặt khẩn trương như núi lửa sắp phun trào sau đó lại trầm mặc.

Nhị vương tử lại cùng nữ nhân kia ký kết khế ước của yêu, ngài ấy sao có thể khinh suất như vậy, ngài ấy không biết nó có ý nghĩa thế nào sao?

“Thanh Lam, ngươi cũng hạ mệnh khế với nàng, không phải sao?” Không quay đầu lại, Vô Ưu gọi khẽ môi, nở nụ cười.

Ngạc nhiên sững sờ, Thanh Lam trầm mặc, xem như thừa nhận.

“Ngươi nói, vào lúc nguy cấp nhất nàng sẽ gọi ai trong chúng ta?” Hơi nghiêng đầu, giữa đôi mắt Vô Ưu bắn ra hai tia sáng xanh, như khiêu khích, lại như uy hiếp cường bức.

“Điều này...” Do dự một chút, Thanh Lam không trả lời.

Hắn là thừa tướng yêu giới, vị thừa tướng nổi tiếng túc trí đa mưu, cường trực công chính. Nhưng giờ phút này, hắn không đành lòng lại “cường trực công chính” nữa.

Nữ nhân ngốc kia, ai nàng cũng sẽ không gọi, sẽ không gọi nhị vương tử hay gọi hắn, nàng sẽ chỉ gọi người kia – Ma Vương Hiên Viên Hận Thiên!

“Có lẽ, nàng sẽ gọi bốn vương!” Duỗi tay, Vô Ưu đặt tay lên vai Thanh Lam, cười đến ngả ngón bại hoại, chỉ là trong đôi mắt xanh chói mắt kia lại lộ ra đau đớn sâu sắc, “Chỉ đùa thôi mà, sao phải khẩn trương thế? Chúng ta cũng nên quay về Yêu giới đi thôi!”

“Bùm!” Ánh sáng trắng tan hết, Đường Đường kinh ngạc ngồi trên mặt đất.

Mông không hề có cảm giác đau, nhưng từ dưới đáy lòng lại có sự đau đớn nhẹ nhàng dần dần hiện lên, đó là ánh mắt thống khổ của Vô Ưu khắc sâu vào đáy lòng nàng.

Hít hít mũi, Đường Đường đứng dậy khỏi mặt đất.

Nàng luôn dễ dàng thâm mến người khác, lại rất khó khăn để thực sự yêu một người. Cho đến tận bây giờ, nàng chỉ xác định được người duy nhất mình yêu – đại thúc!

Cũng bởi vì thương hắn, nên nàng mới không quan tâm mà xông tới Tiên giới này, cũng vì thương hắn, nên nàng nhấn tâm thương tổn tình cảm của Vô Ưu.

Mà chính nàng cũng không biết được, vì nam nhân mà nàng yêu thương sâu đậm kia, nam nhân vô tình đã đuổi nàng ra khỏi Ma giới, nàng còn có thể hắn làm ra những việc ngốc nghếch nào nữa.

Mờ mịt đứng im một chỗ, bên tai Đường Đường vang lên một khúc ca của Vương Phi*: “... cho dù là chấp mê, em cũng sẽ chấp mê bất hối!” (Vương Phi (tiếng Hoa: 王菲, sinh ngày 8 tháng 8 năm 1969 là một nữ ca sĩ / nhạc sĩ / diễn viên / người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác.)

“Xẹt!” Một tiếng xẹt gió truyền đến, sau đó hai tiếng cảnh báo “Đỉnh đang” vang vọng mãi đến chân trời, Đường Đường choáng váng.

Một đám người từ phía trước vọt tới, người cầm cái chổi, người vác cái cuốc, thậm chí có vị còn cầm cả muôi com chạy tới.

Mà trên bầu trời, một đám tiên chúng ngự kiếm bay tới, bay giữa không trung như máy bay chiến đấu, uy phong lẫm liệt, người trước người sau lũ lượt kéo đến, âm âm như thiên la địa võng...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 118: Hộ Máu

Edit: Trần

“Yêu nữ, dám cả gan xông vào Tiên giới!” Vung cái muôi lớn, một đầu bếp tiên chúng tức giận quát to. Hắn có thể thấy rõ ràng, yêu nữ kia ngồi trong một quang cầu đầy yêu khí từ trên trời giáng xuống.

“Không phải yêu nữ! Một nữ đệ tử bay trên trời kinh hô: “Nàng là ma nữ lần trước lúc Ma Vương tấn công Ma giới, đã không tiếc phá vỡ hệ mệnh tác để ra tay cứu nàng.

“Mau, mau đi thông báo cho chương môn sư thúc!” Giữa một mảnh hỗn loạn, hai thân ảnh màu lam như sao băng bay vút về phía xa.

“Trời ạ!” Cảm thấy buồn cười, thế nên Đường Đường nhếch miệng nở nụ cười: “Ma nữ, yêu nữ gì chứ, nàng rõ ràng là một con người bình thường mà? Đám tiên ngu ngốc này!”

“Yêu nữ, ngươi cười cái gì?” Quơ quơ cái chổi, một đệ tử mặc áo lam quát.

Nghiêng mình xem thường, Đường Đường bắt đầu dĩ thử dài một hơi. Đám tiên chúng này sao không biết chút lễ nghi xã giao nào vậy, người ta thường nói không đưa tay đánh khuôn mặt đang cười, nàng cười, cho thấy nàng không hề ác ý, là thành tâm thành ý đến viếng thăm mà.

“Cẩn thận ma nữ lừa gạt, cứ bắt nàng trước rồi nói sau!” Giữa không trung, một đệ tử trán cao như trọc đầu hét lớn một tiếng, vận khởi trường kiếm vọt về phía Đường Đường.

“Oái oái oái!” Trái tim nóng như lửa đốt vội vàng ôm đầu ngồi chồm hổm, Đường Đường quát to một tiếng nói: “Con mẹ nó thẳng nhai hói đầu kia, lão nương nhớ kỹ người rồi nhá!”

“Vèo vèo vèo!” Một trận mưa muôi com với chổi cùn ùn ùn đổ xuống đầu, cùng với tiếng trường kiếm rít gió lao tới, Đường Đường nghĩ, không lâu nữa thôi là nàng có thể thành món thịt xay hầm cách thủy!

Nhưng mà, thịt của nàng có đủ để đám tiên ngu ngốc này chia nhau không? Mỗi người liệu có được mỗi người một miếng hay không đều là vấn đề!

Đột nhiên, trên lưng Đường Đường bị đánh mạnh một cái, nhất thời tứ chi giãn ra nằm úp sấp trên mặt đất, cảm thấy ngực khó thở đầu hoa hết lên. Mấy tiên chúng đáng ghét này, nói thế nào thì nàng cũng là nữ nhân, thế mà vẫn xuống tay ác độc như vậy.

“Không, không được làm càn!” Một tiếng quát lấp bắp vang lên, mang theo cả sự uy nghiêm. Đường Đường choáng váng đầu óc bị người ta túm lên, thấy đám tiên ngu ngốc dù là bay trên không trung hay chạy dưới mặt đất đều quỹ xuống xung quanh mình.

“Đường Đường, không sao chứ?” Tiếng nói ôn nhu tràn ngập lo lắng, Đường Đường nghe thấy thiếu chút nữa rớt lệ.

“Từ Tô ~~~” Giang rộng tay, Đường Đường cảm thấy giữa lưng lại đau đớn, nàng cần an ủi a.

“Làm gì thế hả?” Một thân thể to lớn như hổ chen vào giữa Từ Tô và Đường Đường, Hồ Thú giang hai tay bảo vệ đứng hình tượng “Hổ gà mái”.

“Sặc!” Dừng chân lại, Đường Đường suy nghĩ chút nữa thì ôm phải “tiên sinh thể dục thể hình”. Mặc dù nàng cho rằng nam nhân rắn chắc mới đẹp, nhưng tuyệt đối không phải là kiểu người rắn chắc bắp thịt cuộn cuộn bur hăn như thế này!

“Sư thúc tổ!” Thăng nhai hói đầu lúc này nghiêm mặt tiến đến gần, “Sao ngài lại trở về?”

“Bộp!” Gõ lên cái trán trắng bóng, ông lão tức giận quát: “Chương ~~~ chương môn sư diệt, có ở đây không?”

“Có có!” Vội vàng khom người gập đầu, tên hói đầu dùng tay ôm trán ủy khuất đáp, “Chương môn sư bá ở Phi Tiên Các!”

“Khụ khụ!” Nhấp nháy mắt, ông lão quay người nhìn Đường Đường xấu hổ nở nụ cười, “Lão, lão phu ~~~ thương thế không thể ngồi ~~~ ngồi người một chút, được không?”

“Lão ngồi?” Khí huyết căng đầy lồng ngực, miệng Đường Đường cảm thấy tanh tanh, hung tợn nói: “Có phải lão vẫn thù dai chuyện lần trước ta ngồi lên người lão khiến lão miệng sùi bọt mép, nên lần này muốn ngồi lên người ta để ta sao bay đầy đầu, người ta ngồi thì cũng đã lỡ rồi, ý lão là có thù không báo không phải quân tử đúng không?”

“Không, không, không phải!” Xua tay liên tục, ông lão nôn nóng đến nỗi cái đầu bóng lưỡng đỏ đầy mồ hôi, như một trái bí đỏ khá to vẫn còn tươi ngon. (Trần: Chết vs so sánh >”<)

“Yêu nữ, không được đùa giỡn sư thúc của ta!”

Tiếng hét to lại truyền đến, Đường Đường “Phốc” một tiếng nôn ra một ngụm máu tươi, choáng váng.

Nàng bị người ta nói một câu ‘đùa giỡn một ông cụ’ sợ tới mức muốn học máu, lại không nghĩ là học máu thật. Xong rồi xong rồi, lần này bị cả nội thương lẫn ngoại thương, chỉ sợ không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Đại thúc...” Lau máu đầy cằm, Đường Đường ứa nước mắt khi nghĩ tới bóng lưng của nam nhân lạnh lùng luôn có thể bảo vệ nàng chu toàn kia.

Không có hấn, nàng ở thế giới này thật yếu ớt.

Vừa mới nghĩ tới, trong lòng lại cảm thấy đau nhức, Đường Đường nhin không được “khụ” một tiếng, lại nôn ra một ngụm máu tươi, thân mình mềm nhũn ngã ngổ ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 119: Kêu Gọi

Edit: Trần

“Tôn ~~~” Một đôi cánh tay hổ đuôi tới, Đường Đường ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt lo âu của Hồ Thú, không ngờ người này cũng sẽ lo lắng cho mình.

Tay trái bị nắm lấy, lòng bàn tay ôn nhu, lại hơi run rẩy, là Từ Tô.

Tay phải cũng bị nắm chặt, ngón tay khô gầy dùng sức nắm lấy, cơ hồ có chút đau, là ông lão kia.

“Ha ha ~~~” Đường Đường rất muốn cười, nhưng không hiểu sao lại chảy lệ. Người mà nàng muốn, vì sao lại không có ở đây?

Bóng tối đánh tới, Đường Đường nghĩ: “Ngủ thôi, nói không chừng đang ngủ có thể mơ tới đại thúc, vậy sẽ không đau nữa...”

Nghẹn hống nhìn trần trời, Bạch Chí Thanh nhìn ma nữ mềm nhũn ngã xuống.

Hắn mới chỉ nói một câu, một câu thôi mà! Chẳng lẽ trận chiến ngăn cản Ma Vương tấn công Thiên giới làm cho hắn tinh tiến lên, chỉ dựa vào một câu nói đã có thể vô hình giết người?

Đúng là -- con người!

Đứng gần mới có cảm giác, trên người ma nữ này, mặc dù có yêu khí và ma khí, nhưng chỉ đều là nhiễm phải mà thôi. Thân mình nàng căn bản không hề có tu vi gì, ngược lại có một cỗ khí thanh lương trong suốt thật bình ổn của Nhân gian.

Vậy, chẳng lẽ nói -- hắn giết người?

Nhìn sự thúc ôm ma nữ kia khóc như sắp chết đến nơi, Bạch Chí Thanh cảm thấy đau hết cả đầu.

Ngày đó Ma nữ này và Ma Vương đứng ở đỉnh tháp ôm ôm áp áp, rất không minh bạch, nói không chừng nàng đã sớm nương nhờ vào Ma giới, vậy giết thì giết, hắn chỉ thay trời hành đạo thôi mà.

Nhưng biết đâu ma nữ này lại chẳng hề làm chuyện gì thương thiên hại lý thì làm sao bây giờ?

Vô duyên vô cớ sát hại một nhân loại bình thường, chẳng những mấy trăm năm thanh tu của hắn có thể bị hủy trong chốc lát, chỉ sợ còn bị trời phạt a!

“Người đâu!” Do dự một chút, Bạch Chí Thanh vốn luôn làm việc cẩn thận đưa ra quyết định, “Đưa ma nữ này... không, đưa nha đầu này đến Thiên Cơ điện, mời Xuyên Khung sư đệ đến!”

“Đại thúc -- tiếng gọi mỏng manh vang lên bên tai, Hiên Viên Hận Thiên chấn động mờ mắt.

Vì sao, vì sao hắn lại nghe thấy tiếng gọi của Đấng Nô.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe Đấng Nô gọi hắn như thế.

Bi thương, thê lương mà mờ mịt, giống như một tiếng gọi này, nàng đã dùng hết toàn bộ hơi thở cuối cùng của sinh mệnh để kêu gọi. Còn sau tiếng gọi đó là gì, hẳn không nghe được – -

Trong lòng cảm thấy hoảng hốt, Hiên Viên Hận Thiên từ giường đá nhảy bật dậy rồi lao vút ra khỏi điện.

“Két” Tiếng cửa điện mở ra, Bi A đang đứng ngoài điện hoảng sợ một hồi, thấy thân ảnh Vương chợt lóe, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

“Vương?” Mờ mịt đứng tại chỗ, Bi A nhìn phương hướng Vương biến mất, không biết nên đuổi theo hay tiếp tục ở lại đây.

Thường Túy đi rồi, đến phiên nàng tiếp nhận chức vụ Trị túc quan. Nhưng thái độ của Vương gần đây đối với nàng rất lạnh nhạt, lãnh đạm gần như coi thường, nàng mơ hồ biết tại sao, nhưng lại không muốn tin vào suy đoán của mình.

Suy đoán kia, rất đa thương người!

Chậm rãi quay đầu, Bi A lặng lẽ nhìn về phía tấm điện của Vương. Vương đi quá nhanh, ngay cả tấm điện cũng không đóng lại. Nơi đó, là nơi mà nàng vẫn luôn muốn tiến vào, tò mò, và cả sùng bái nữa.

Đó là không gian tuyệt mật của Vương, tuyệt mật như trái tim của ngài vậy. Mặc dù bọn họ là ngũ đại tùy thị nhưng cũng chưa từng một ai có thể đi vào trong tòa điện kia?

Người duy nhất đi vào đó, là nữ nhân kia!

Đôi mắt sáng chậm rãi chuyển động, tinh tế đánh giá cả tòa đại điện, trống rỗng đen kịt và lạnh như băng, trừ bỏ trên mặt bàn, có một món đồ bày trên đó, nhưng – -

Cả người chấn động mạnh mẽ, Bi A vội vàng xoay người đuổi theo phương hướng Vương biến mất.

Wương đi Kiến Quan Uyển, chắc chắn là thế!

Lệ, không thể kìm lại mà bắt đầu chảy ra từ đôi mắt tím, cả người Bi A run rẩy cắn chặt khớp hàm, sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Trong tấm điện của Vương, trừ bỏ trên mặt bàn bày ngọn đèn nữ nhân kia lưu lại, dưới mặt đất trước giường đá vẫn còn bày một bộ chăn đệm nho nhỏ.

Vẫn luôn được trải ở đó, thậm chí ngay cả vết hằn khi có người nằm trên lớp đệm vẫn được lưu giữ cẩn thận.

“Wương – -” Trong lòng cảm thấy thống khổ kêu gọi, mặc cho nước mắt che mắt con đường mòn nhỏ phía trước, Bi A bất chấp mọi thứ vọt vào Kiến Quan Uyển.

Sương trắng lượn lờ, hoa sen nhẹ nhàng lay động, tiếng nước chảy róc rách như những nốt nhạc xinh đẹp đang nhảy múa.

Bi A nín thở ngưng thần đứng cuối cầu đá, nhìn bóng lưng của Vương ở phía xa, vẫn cao ngạo mà bề ngỗ như trước.

Chỉ liếc mắt một cái, một tia sáng màu vàng mang theo ánh đỏ đen bắn thẳng vào mặt, Bi A đột ngột ngã xuống cầu, về mặt đau đớn rơi lệ.

“Ha ha ~~~” Khóe môi chảy ra một tia máu chói mắt, nhưng Bi A lại nở nụ cười.

Nàng cười mình ngốc, thật sự quá ngu ngốc. Nàng rõ ràng đoán được nhưng vẫn không chịu chết tâm không chịu tin tưởng.

Wương, căn bản không phải đến để tắm rửa, thậm chí ngay cả ngoại bào của ngài còn chưa cởi ra đã kích động vọt vào hồ nước.

Ngài đến đây, chỉ vì xem nữ nhân kia, xem nữ nhân bị chính ngài trục xuất khỏi Ma giới!

Nhưng ngài, từ đầu đến cuối không hề đuổi nàng đi khỏi trái tim của ngài!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 120: Tiên Giới Đại Loạn

Edit: Trần

Bốn phía khôi phục yên tĩnh, Hiên Viên Hận Thiên vừa lòng mở Thủy Kính, một tia sáng lập tức ánh lên từ mặt nước...

“Xuyên Khung sư đệ, nha đầu kia rốt cuộc là bị sao?” Bạch y trắng tinh, khuôn mặt chính trực, kể nói chuyện là chương môn Tiên giới Bạch Chí Thanh.

“Chuyện này ~~~” Do dự một chút, Xuyên Khung tính tình ôn hậu lại trầm mặc.

Nha đầu kia thoát nhìn thì không bị gì cả, tuy nói bị sư thúc đặt mộng ngồi lên bị thương, nhưng kinh mạch đã được hắc thi châm chữa trị, lại ăn linh dược của Tiên giới, có bệnh chữa bệnh, không bệnh kéo dài tuổi thọ, cho dù là ba hồn đã mất hai hồn trọng thương cũng có thể nhảy loạn lên, nhưng không biết nha đầu kia xảy ra chuyện gì, nằm trên mặt đất không phản ứng.

“Sao, hết thuốc chữa?” Thấy Xuyên Khung chau mày, khuôn mặt Bạch Chí Thanh xám ngắt, ông lão khô quắt ở bên cạnh lập tức khóc ầm lên.

“Ài, không phải, không phải thế! Ôi chào! Là ~~~” Xoa xoa tay, Xuyên Khung buồn bực.

Hắn không phải có chủ tâm muốn dọa sư thúc và chương môn sư huynh, nhưng giờ ngay cả hắn cũng không rõ. Chẳng lẽ tiên dược hắc dùng và Yêu khí, mà khí trong cơ thể nha đầu kia đối chọi lẫn nhau, sinh ra kháng tính?

“Các vị sư huynh có gì mà phải khó xử!” Lão ngũ vốn luôn táo bạo bắt đầu nóng nảy, phẩy ống tay áo nói: “Nha đầu kia đã ra nhập vào Ma giới đòi bại, chương môn sư huynh lý hẳn phải một kiếm kết liễu nàng mới đúng, tại sao ngược lại lại muốn cứu mạng nàng?”

“Thúi ~~~ thúi lắm!” Cầm thanh sắt rỉ gỗ lên mặt đất “keng keng”, ông lão không vui: “Ngươi, ngươi, đừng, đừng ~ nói bậy!”

“Ồi!” Bị tiếng mấy người xung quanh khiến cho tâm phiền ý loạn, Bạch Chí Thanh khoát tay nói: “Ngũ sư đệ, ngươi đã quên lời vi huynh nói rồi sao? Lúc làm việc không được vội vàng hấp tấp! Sư thúc ngài nữa, ngài vẫn nên dùng nội tức truyền âm thì tốt hơn!”

“Được!” Tiếng hô âm thật lớn vang lên trong Thiên Cơ điện, đến nỗi Đường Đường đang nằm trên cang không khỏi cảm thấy run lên một cái, sau đó lại khôi phục không khí trầm lặng như trước.”

Nàng sớm đã tỉnh, bị cái người tên Xuyên Khung kia châm tỉnh. Sau đó lại ăn một viên dược ngọt như đường, cả người cảm thấy thoải mái khủng khiếp. Nhưng đám tiên ngu ngốc này đều có ở đây, lại còn chưa quyết định giết nàng hay lưu nàng lại rồi dùng đại hình hầu hạ, tra khảo công việc của Ma giới, cho nên, nàng không dám tỉnh, chỉ có thể biết đến đâu hay đến đó, chờ hiểu rõ mọi chuyện rồi tỉnh dậy cũng không muộn.

“Ai nói nha đầu này đòi bại?” Phùng má tròn mắt, ông lão vận khởi nội tức truyền âm mới chậm rãi nói: “Lúc trước lão phu có thể chạy thoát khỏi Ma giới tất cả đều nhờ vào nha đầu kia, trên đường đi toàn bộ cũng nhờ nha đầu này chăm sóc. Chẳng những có đồ ăn ngon, ngay cả một bước đi cũng không bắt lão phu phải đi bộ...”

Ông lão này có thể chạy thoát khỏi Ma giới toàn bộ nhờ vào nàng?

Dọc đường đi có đồ ăn ngon để ăn?

Nhịn không được, Đường Đường nằm trên cang co rút. Xem ra ông lão này khiến nàng bị ngồi lên mà học máu nên thẹn đến phát hoảng, bằng không cũng không soạn ra được lời nói dối tận trời thể này.

Nếu nói là chạy thoát khỏi Ma giới, nàng và Vô Ưu, Thanh Lam đều phải cảm tạ ông lão này đến báo nguy mới đúng. Hơn nữa dọc đường đi, ông lão này chưa từng dùng một đồng tiền của nàng, ăn gió uống sương mà sống đến tận giờ, ngay cả lúc quan trọng vẫn có thể rút cái thanh sắt rỉ kia ra bảo vệ mọi người chu toàn, hoàn toàn là “Chích sản nãi, bất cật thảo” tiên giới lão nãi ngư.* (Trần: câu này có thể dịch là lão trâu già tiên giới, chỉ sản xuất sữa mà không cần ăn cỏ. Nhưng vì nó khá bựa nên tở....)

Đường Đường đỏ mặt, hồi hận lúc trước tại sao không đối xử với ông lão tốt hơn chút nữa? Nếu không thì sẽ không như bây giờ, vừa nghe ông lão khoa trương nàng đã cảm thấy khó sống muốn co giật.

“... Nói thật cho các ngươi biết! Lão phu đã sớm nghĩ rồi. Chỉ cần hỏi đảo, lão phu sẽ thu nàng làm đệ tử chân truyền, cho các ngươi có thêm một tiểu sư muội!”

Một câu, âm vang hữu lực va đập vào màng nhĩ của mọi người.

Đường Đường mặt trắng bệch.

Nàng không muốn tu tiên, nàng đến đây vì muốn chữa mắt cho Tử Tô, vì tìm đáp án cho mình, chứ không phải là xuất gia làm ni cô!

“Khụ khụ!” Hắng giọng một cái, Bạch Chí Thanh đen mặt.

Sư thúc tổ làm việc luôn luôn không câu nệ, nhưng cũng không thể không câu nệ đến mức này chứ!

Thu một nha đầu không rõ lai lịch, không phân biệt được thị phi làm đồ đệ, cho mấy lão già như bọn hắn đã sống mấy trăm năm có thêm một sư phụ, đứng sau hàng ngũ tôn trong Tiên giới, có thể hiệu lệnh trăm ngàn tiên chúng, không phải quá tốt cho nàng rồi!

“Sư thúc, ” Thở dài, Bạch Chí Thanh đối với vị sư phụ già mà không kính này quả thực không có biện pháp nào, chỉ cố kiềm chế nói: “Ma giới tấn công thiên giới lần đó, nữ tử này ở đình Thông Thiên Tháp đứng ôm với Ma Vương, rất không minh bạch, chỉ sợ đã sớm đầu quân cho Ma Giới...”

“Người nói ít thôi!” Trùng mắt một cái, ông lão lại nổi lên tính cách quái gở của mình. “Nàng là người, yêu hay ma chẳng lẽ người còn không biết sao? Hay là người sợ giết nhầm một con người vô tội sẽ bị trời phạt, cho nên mới sắp xếp cho nhà đầu này cái tội danh thị thiếp của Ma Vương! Đừng không? Đừng không hà – -”

“Sur, sur thúc...” Bị ông lão tức giận mắng mỏ đến run cả người, Bạch Chí Thanh cũng bắt đầu lắp bắp: “Com có thể ăn nhiều, nhưng nói không thể nói bậy. Ma nữ này lúc trước cũng từng bị sur thúc ngài ngồi lên, nàng rút cuộc chết trong tay ai còn chưa biết đâu!”

“Hay cho một tên chương môn Tiên giới!” Vung thanh sắt ri lên, ông lão vừa tức vừa đau lòng, tiếng hồi âm lại lớn hơn vài phần, chấn động nóc nhà làm rơi xuống một lớp bụi mù.

“Vậy ý người là lão phu nên bị thiên lôi đánh xuống có phải không?”

“Đệ tử không có ý này!” Xóc tay áo, vẻ mặt Bạch Chí Thanh xanh đen.

“Vậy ý người là gì?” Đập thanh kiếm, đáng vẻ ông lão như chuẩn bị ngồi xuống khóc lóc om sòm ăn vạ đến nơi.

“Ồi chao, sur thúc, đại sư huynh, chớ ầm ĩ, đừng ầm ĩ nữa – -” Xuyên Khung nóng nảy, thăm hận mình đau khổ tu hành mấy trăm năm, lại không thể cứu mạng của một nhân loại nhỏ nhỏ, dẫn đến việc toàn bộ Tiên giới đều đại loạn.

“Đại, đại sư huynh...” Lão ngũ tính tình táo bạo nay lại trợn tròn mắt nhìn, không tin được rằng sur thúc và đại sư huynh lúc nóng nảy so với mình chỉ có hơn chứ không có kém, xem ra bọn họ cũng phải chăm chỉ tu luyện nữa a!

“Thiếu chủ, tiên nhân cũng sẽ cãi nhau?” Mắt hồ trợn tròn, Hồ Thủ thăm nghĩ: “Đám tiên chúng hóa ra cũng chỉ thế này! Cãi nhau, khóc lóc ăn vạ, đấu tranh nội bộ, bảo sao Thiếu chủ không muốn tu hành.”

“Ầm ĩ gì thế?” Một thanh âm lười biếng tiến vào, Đường Đường lập tức ngừng hô hấp.

Theo kinh nghiệm của nàng, bình thường người dùng loại ngữ khí lười biếng không chút để ý này càng khó đối phó, ví dụ như Thường Túy, như Thanh Lam...

Len lén cắn chặt răng, Đường Đường cảm thấy da đầu căng thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 121: Nhốt

Edit: Trần Một con gió nhẹ mang theo hơi ẩm phe phẩy trên mặt, là hơi thở của người nào đó. Đường Đường hoảng sợ, thậm chí nàng có thể nghe thấy được vài tiếng cười trầm nhẹ trong lồng ngực người vừa tới.

“Sur thúc và đại sư huynh tức giận làm gì, nhị sư huynh cũng không cần phải nôn nóng như thế. Mọi chuyện chẳng qua là do cô bé này cứ hôn mê bất tỉnh, hay là để cho A Lăng thử xem, có khi lại làm cho nàng tỉnh lại!” Thanh âm lười biếng vang lên bên tai Đường Đường, không biết là hương trái cây hay mùi rượu, phả vào mặt Đường Đường, khiến nàng thấy ngưa ngứa. “A Lăng, đệ học thuật trị liệu từ bao giờ?” Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, Đường Đường cảm thấy không khí bên người trở nên ngọt ngào, dường như tất cả mọi người đều đang vây quanh đây. “Đã học bao giờ đâu!” “Con cừu lười” tiếp tục lười biếng. “Thế...” “Xin chương môn sư huynh cứ yên tâm, sư đệ tự có biện pháp!” “Biện pháp? Biện pháp gì?” Trái tim căng thẳng đập bùm bùm, Đường Đường đột nhiên muốn tỉnh dậy. “Xuyên Khung sư huynh, sư đệ muốn mượn kim châm của huynh dùng chút!” “A Lăng, dùng kim châm huyết, tính liệt rất mạnh, đệ có nắm chắc cả mùi phần chứ?” “Xin sư huynh cứ yên tâm, huyết thái dương này đệ cũng biết!” “Huyết thái dương đâu thể châm vào, sư đệ đệ...” “Dù sao nàng cũng đã không xong rồi, không bằng cứ châm một cái, biết đâu lại ‘ngựa chết thành ngựa sống’ ấy chứ!” “A?” “Ừm...” Kim vừa mới chạm vào bì lợn, Đường Đường lập tức tỉnh dậy, đôi mắt hạnh còn như đang mơ màng đối diện một đôi mắt hoa đào điện lực mười phần. “Hi hi!” Tiếng cười khẽ vang lên, đôi mắt hoa đào chớp chớp, đáy mắt đầy ánh sao lưu chuyển. “Con sói đào hoa này, bảo sao lại kêu là ‘A Lang’!” Không thèm tốn hơi thừa lời, Đường Đường trừng mắt nhìn “sói đào hoa”, cảm thấy hẳn đúng là một tên đào kép, rõ ràng khoe mắt đuôi lông mày đều mang vẻ xuân tình, lại cố tình thích cảm một bộ râu dài ra vẻ già dặn. “A Lăng sư đệ quả nhiên có biện pháp!” “Ma nữ đã tỉnh rồi!” “Đường Đường...” “Nha, nha đầu...” Tiếng nói từ bảy tám cái miệng truyền đến, Đường Đường mặc kệ tất cả, chỉ nhìn về mặt cười gian của sói đào hoa, hẳn từ từ rời khỏi đám người, rút lui sang một bên giờ một cái hồ lô lớn lên nóc một ngum lớn. “Rượu, con sói kia uống chắc chắn là rượu!” Mặt hạnh vừa chuyển, Đường Đường cảm thấy con sói kia cũng không hay ho gì. “Xú nha đầu, hóa ra người già bộ hôn mê!” Ma nữ đã tỉnh, trái tim Bạch Chí Thanh cũng thả lỏng, đầu óc cũng minh mẫn hơn. “Ấy da...” Cố nặn ra nụ cười, Đường Đường xấu hổ phát phát tay nói: “Bá phụ, đã lâu không gặp, ngài gần đây vẫn ổn chứ?” “Hừ, đừng có hoa ngôn xảo ngữ!” Túm lấy áo Đường Đường, không mặt Bạch Chí Thanh vụn vụn như nuốt phải ruồi bọ, hét lớn một tiếng nói: “Người đâu, ném nha đầu này ra ngoài cho ta!” “Ai, ai dám!” Tầm sắt gì keng một tiếng đập tới, ông lão gân cổ quát. “Sur thúc!” Mặt trầm xuống, Bạch Chí Thanh lạnh lùng nói: “Nha đầu kia vốn là người theo bên cạnh Ma Vương, mới vừa rồi lại lừa gạt chúng ta. Con người xảo trá thế này chắc chắn là do Ma vương phái nàng đi theo bên người sur thúc, chờ thời cơ lần vào tiên giới dò la tin tức, để làm nội ứng cho Ma Vương...” “Nói bậy!” Đường Đường nổi giận, lão già này sao cứ khiến người ta ghét thế chứ!

Nàng rõ ràng bị đại thúc đuổi đi, lão già này còn cố tình cứ “người của Ma Vương”, “làm nội ứng cho Ma Vương”, chẳng phải là lấy kim đâm vào lòng

nàng hay sao? Trời mới biết nàng muốn làm nội ứng cho đại thúc như thế nào, nhưng căn bản là đại thúc không hề cần nàng! Trái tim đau đớn, đôi mắt Đường Đường nhòa lệ, Ngũ Tôn của Tiên giới nhìn thấy sùng sốt, ông lão càng nhìn càng thấy đau lòng. “Bạch, Bạch Chí Thanh!” Tiếng vang lên từng hồi, ông lão chỉ hai ngón tay, nổi giận đùng đùng nói: “Không được ăn nói bừa bãi, oan uổng sư muội của con!” “Ặc~~~~” Mồ hôi lạnh chảy ra, Bạch Chí Thanh và Tôn Đường Đường đồng thời rùng mình một cái. Từ lúc nào, bọn họ trở thành sư huynh muội? “Ma nữ sao có thể vào Tiên môn của chúng ta!” “Ta không muốn tu tiên!” Hai câu nói liên tiếp chấm dứt, trong điện một mảng im lặng. “Nha, nha đầu?” Ông lão trừng lớn mắt, trên khuôn mặt già nua đầy nét không thể tin. “Ta không muốn tu tiên!” Cau mày, ním chặt môi, Đường Đường kiên định đến không thể kiên định hơn. Đại thúc tuy bất nhân, nhưng nàng không thể bất nghĩa. Nàng bị đại thúc đuổi ra khỏi Ma giới, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không vì tham sống mà phản bội đại thúc! Nàng không muốn, kiên quyết không muốn! “Ngươi không muốn tu tiên?” Nghiến răng nghiến lợi, Bạch Chí Thanh nở nụ cười lạnh lẽo. Nếu vừa rồi hắn còn hoài nghi xú nha đầu gian hoạt xảo trá này, thì bây giờ hắn hoàn toàn không còn gì để nghi ngờ nữa. Nàng, từ đầu đến cuối đều là người Ma giới! “Người đâu, mang bọn họ ra ngoài cho ta!” Ông tay áo vung lên, Bạch Chí Thanh hét lớn. “Không được~~~~” Dừng thẳng tám giây, ông lão vùng vẫy. “Đưa sư thúc về Điều Quang điện!” Mắt phượng long lên sóng sọc, Bạch Chí Thanh dùng tư thế của chưong môn. Một đám đệ tử Tiên giới lập tức đồng loạt xông lên, lập tức trời chập đám người Đường Đường. “Từ từ!” Đường Đường cũng phát hỏa, từng thấy người không nói lý, nhưng chưa thấy ai không nói lý lẽ đến mức này, lão lông trắng này sao lại bắt luôn cả Từ Tô và Hồ Thú? “Ngươi muốn bắt thì bắt ta, bắt bọn họ làm gì?” Xòe tay áo pose một tạo hình hiên ngang lẫm liệt, Đường Đường rất có khí thế anh hùng, “Ta không quen biết bọn họ, đừng gây khó dễ cho họ!” “Đường Đường~~” Hai trông mắt âm ỉ, bị che phủ bởi lớp sương mù đầy ưu thương. Từ Tô hiểu Đường Đường muốn bảo vệ hắn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhàn nhạt mất mát. Bọn họ, vẫn không thể cùng nhau đồng cam cộng khổ sao? “Các ngươi là ai?” Trầm ngâm một lúc, Bạch Chí Thanh cuối cùng cũng xoay mặt về phía hai người. “Bạch Chưong môn mời xem!” Vung cánh tay, Hồ Thú thoát khỏi sự trói buộc của hai gã Tiên chúng, đem một món đồ che che lấp lấp đưa tới trước mặt Bạch Chí Thanh. “Ngươi?” Nét mặt run sợ, Bạch Chí Thanh vuốt vuốt chòm râu nói: “Ngươi tới, mang hai vị khách quý này đến ngọc hành điện tạm nghỉ. Sau đó, giải ma nữ này xuống!” “Cái, cái gì?” Hai chân bị túm lên khỏi mặt đất, Đường Đường choáng váng.

Rốt cuộc Hồ Thú cho lão lông trắng xem cái gì, khiến cho hắn từ giận chuyển cười, thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ? “Bà nó, có bảo bối còn không sớm mang ra!” Thăm mắng một câu, Đường Đường hồi hận. Tại sao nàng lại muốn sinh anh hùng mà phản rõ giới hạn với Từ Tô bọn họ chứ, con mẹ nó quá là ngu mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Q.3 - Chương 122

Nguồn đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.3 - Chương 123: Cổ Chưong Môn

Edit: Trần Tim tìm kiếm kiếm một hồi, cuối cùng Đường Đường cũng tìm được một góc bí mật, hoàn mỹ như một nhà vệ sinh công cộng do thiên nhiên tạo ra, Đường Đường vui vẻ, vội vàng kéo vạt váy, ngồi xổm xuống --

“Ngươi muốn làm gì?” Một tiếng hét to, khiến Đường Đường sợ tới mức suýt nữa thì tiều lên vấy. “Ai? Ai không biết xấu hổ nhìn lên lão nương đi tiêu?” Mặt xung huyết đến đỏ bừng, Đường Đường vội túm vạt váy, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, sừng sờ không nhìn thấy ai. “Ngươi đi tiêu?” Thanh âm lại vang lên, một giọng nam khốc lóc âm ỉ. Đường Đường một bước thoát khỏi góc tối, nhìn thấy phía trước có một bóng trắng mờ mờ ảo ảo, như sương mù lưu động, lại như ánh trăng lơ lửng, vô cùng thần bí. “Ngươi là ai?” Chỉ vào con quỷ trước mặt, Đường Đường nổi giận: “Lén lén lút lút, dám xem bốn cô nương đi tiêu?” “Thô tục, thật thô tục!” Con quỷ giật mình, đưa tay che kín miệng mũi, Đường Đường thấy đó là một lão già đầu tóc bạc trắng, râu cũng trắng, một thân áo bào tro bay bay, nhìn qua rất có vẻ tiên phong đạo cốt. “Ta không nhìn lên ngươi!” Phất phất tay, ông lão giống như cổ phây đi mùi nước tiểu trong son động, về mặt ghét bỏ nói”

Lão phu vốn ở phía dưới đang tán gẫu vui vẻ, ai ngờ ngươi đột nhiên xông vào, chẳng những vừa khóc vừa cười, vừa hát vừa nhảy, lại còn phóng uế trong thánh địa của Tiên giới!” “Cái rắm ấy!” Khóe miệng run rẩy, Đường Đường không vui, “Đồ nói khoác không cần viết nháp! Chỗ này nếu là Thánh địa Tiên giới, lão lông trắng kia sao có thể nhốt ta ở đây?” “Lão lông trắng?” Ông lão cảm mớ râu bạc của mình lên nhìn nhìn, rõ ràng có chút không được tự nhiên. “Không phải nói lão, là nói cái tên họ Bạch, Bạch Chí Thanh, lão lông trắng!” Lùi hai bước, Đường Đường tựa vào vách động lại ngồi xuống, đứng một lúc lâu, cả người đều đau. “Ha ha, Bạch Chí Thanh, lão lông trắng!” Ông lão nở nụ cười, đôi mắt ẩn dưới hàng lông mày trắng dày nhấp nháy như đom đóm. “Tiều nha đầu ngươi thật thú vị!” Khoanh hai chân lại, ông lão cũng ngồi xuống đối diện Đường Đường, về mặt bất quái nói: “Biết ca hát, thích đặt biệt danh. Đứng rồi, Bạch, lão lông trắng vì sao lại nhốt một con người bình thường còn chưa mở được linh khiếu như ngươi vào đây?” “Vì sao ta phải nói cho lão?” Trợn mắt xem thường, Đường Đường đối với “lão lông trắng” thích “rình coi” này cũng chẳng có chút cảm tình nào. “Hê hê, tiều nha đầu!” Ông lão vuốt vuốt chòm râu, cười hi hi nói: “Ngươi có tin không, chỉ cần ta nói một câu, lão lông trắng sẽ không dám không thả ngươi!” “Thế sao?” Ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch miệng, Đường Đường đối với tất cả tiên chúng đều cảm thấy khó chịu, thế nên ngựa đầu nói: “Nếu ta nói ta từng là Đấng Nô của Ma Vương, lão còn dám kêu lão lông trắng thả ta sao?” “Đấng Nô? Đấng Nô của Ma Vương?” Phản ứng của

ông lão rất lớn, từ mặt đất bật dậy, không, là bay vọt lên giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Đường Đường. “Ngươi nói Ma Vương là tên Hiên Viên Hận Thiên gần đây thống nhất Ma Giới, đem người tấn công Thiên giới?” “Đúng vậy!” Ngẩng cao đầu, Đường Đường cảm thấy vô cùng thoải mái và khỏ sở. Mỗi việc làm của đại thúc tuy rằng không có lý lẽ, nhưng từng việc từng việc đều kinh thiên động địa, rung động lòng người. Chỉ tiếc, nàng đã không thể cùng hắn cùng chung vinh nhục, đồng lòng chung sức. “Phong Nhi, nàng nói là thật sao?” Ông lão có vẻ đang rất loạn, trên đỉnh sơn động bay vòng vòng, khiến Đường Đường hoa hết cả mắt. “Vâng!” Một tiếng nói ôn nhuận mang theo nét thờ dài khó thấy, giữa sơn động vang lên, Đường Đường nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng như đã từng quen biết nói: “Sư tổ, điều nàng nói đúng là sự thật!” “Tại sao, sao trong sơn động này còn có người khác?” Đường Đường cả kinh, theo bản năng muốn nhảy dựng lên, nhưng cả thân người đều đau nhức, chỉ có thể lằm bằm. Thân ảnh ông lão dừng lại, đứng trước mặt Đường Đường: “Ta vừa nói đó thôi! Ta vốn đang cùng với đồ tôn tán gẫu ở phía dưới rất vui vẻ, là ngươi vẩy nước tiểu, lên ta phải đi lên!” “Ngươi nói phía dưới, là ý chỉ phía dưới kia – -” Chỉ chỉ đáy động, mặt Đường Đường như bị đốt cháy, nàng “xuyt xuyt” sẽ không đến tận dưới đáy động chứ? “Ngươi đang nói đến Quý giới?” Ông lão chau mày, ngồi chồm hổm đưa tay xoa cổ tay Đường Đường, “ta không phải là quý!” Cảm giác lạnh lẽo truyền đến, như một viên nước đá dán lên cổ tay, Đường Đường giật mình rút vội tay về nói: “Lạnh quá, thế mà lão còn bảo không phải quý!” “Lão phu nói không phải quý là không phải quý!” Lòng mảy mảy động, ông lão mở miệng hét lớn: “Phong Nhi, con lên đây trị thương cho nàng!” “Ai~~~~” Lại một tiếng than nhẹ, Đường Đường đột nhiên chột tỉnh, là hắn! Cái tên nam nhân như hoa sen có gian tình với Mâu Chân! Sao hắn cũng bị nhốt ở đây? “Sư tổ, sư phụ có lệnh Mặc Phong phải ở dưới đáy động Thanh Phong này diện bích tư quả, đệ tử không dám vi phạm lệnh của sư phụ...” “Thối lắm! Nó là sư phụ của con, ta là sư tổ của con! Nếu nó dám can thiệp, lão phu sẽ nhổ đám lông trắng của nó!” “Xì!” Đường Đường nở nụ cười. Lão phu lông trắng có vẻ thú vị hơn nhiều so với lão lông trắng kia! “Lão là sư tổ của Mặc Phong?” Đôi mắt hạnh sáng rực, Đường Đường cười hỏi: “Lão rốt cuộc là ai?” “Ngươi biết Phong Nhi?” Ông lão cười cười đứng dậy, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt râu, hơi hơi nghiêng người, quay đầu nhìn lại, tạo hình hoàn chỉnh: “Lão phu, là cô chú môn Tiên Giới, cũng chính là Huyền Thiên chân nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 124: Trong Động Thanh Phong Gặp Lại Cổ Nhân.

Edit: Trần Bạch quang lỏng lảnh, Đường Đường khoanh chân ngồi giữa vùng sáng trắng, Mặc Phong lẳng lặng ngồi bên ngoài vùng sáng, khuôn mặt thanh dật chìm trong ánh hào quang, như đóa sen thanh nhã.

Đường Đường chép chép miệng, nhớ tới Mâu Chân xinh đẹp như cây trúc dưới ánh trăng. Hai người bọn họ, một như sen, một như trúc, đặt cùng một chỗ thì đúng là một bức tranh thủy mặc tuyệt lệ, chỉ nhìn ngắm thôi cũng khiến người thấy vui vẻ thoải mái. “Mặc Phong!” Trên người không còn đau nữa, Đường Đường lại bắt đầu bát quái: “Rốt cuộc giữa ngươi và Mâu Chân có chuyện gì xảy ra? Vì sao ngươi lại gọi nàng là Trúc Vũ?” Không trả lời, Mặc Phong chỉ mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm mà ngồi, như một lão tăng nhập định. Đao cặp mắt trắng dã, Đường Đường dường như lơ đãng nói: “Ta chỉ thật sự muốn biết rõ, Mâu Chân cuối cùng là thích ngươi hay Tùy Hi.” Vầng sáng trắng hơi chớp chớp một chút, dường như Đường Đường thấy Mặc Phong hơi nhú mi. “Hi hi!” Tà ác cười vui vẻ. Giờ trong lòng nàng đang rất không cân bằng, dựa vào đâu mà chuyện tình ái của người khác đều thuận buồm xuôi gió, mà chỉ có mình nàng, thật vất vả mới hiểu được mình yêu đại thúc, nhưng lại quá chậm, bị đại thúc ném vào sổ đen mất rồi. “Các ngươi đang nói gì thế?” Một cái đầu tóc bạc trắng ló vào trong vầng sáng, vẻ mặt Huyền Thiên chân nhân tò mò hỏi. “Thanh niên nói chuyện, lão đừng chen miệng vào!” Phát phát tay như đuôi ruồi bọ, Đường Đường chớp mắt vài cái nhìn Mặc Phong nói: “Ta nói này, ngươi không muốn biết nàng có bị thương nặng hay không, sau khi trở về Ma giới có bị phạt như ngươi hay không sao?” Bạch quang đột nhiên tắt đi, Mặc Phong thu tay về. Khóe môi tào nhả chậm rãi cong lên, lại chỉ nở được một nụ cười khỏ sở, cười đến nỗi cả khuôn mặt đều thay đổi, như một đóa hoa nở. “Nàng...” Một chữ thôi, không còn về sau nữa. Đường Đường khép chặt miệng, trái tim như đột nhiên bị ngấm trong nước đá, lạnh lẽo và đau đớn, vẻ mặt của Mặc Phong khiến nàng rất muốn khóc. Nếu có một ngày, đại thúc nghĩ đến nàng cũng có thể như thế, khỏ sở và sâu não, Đường Đường nghĩ, nàng chết cũng cam tâm! “Xin lỗi!” Hạ khóe miệng, Đường Đường hối hận. Nàng đau đớn, thương tâm, nhưng không nên kéo cả Mặc Phong cũng thương tâm, nàng sai rồi. “Mặc Phong, Mâu Chân nàng ấy nhất định sẽ không sao đâu!” “Mâu Chân là ai?” Đứng giữa Đường Đường và Mặc Phong, Huyền Thiên chân nhân hết nhìn bên này lại ngó bên kia, đáng tiếc không có người để ý tới. “Ta biết nàng không mạnh mẽ yếu ớt như bẻ ngoài, ta biết, ta biết rằng...” Thanh âm thấp dần, Mặc Phong cười ôn hòa lại bình tĩnh, sáng tỏ và bao dung “Xin lỗi, kỳ thật ta cũng không biết Mâu Chân thế nào. Ta chưa trở về Ma giới, ta bị đại thúc đuổi ra ngoài!” Tiếng nói run run rẩy rẩy, mắt Đường Đường nhạt nhòa. “Đại thúc là ai?” Không chịu bị bỏ mặc, Huyền Thiên chân nhân lại hỏi một câu, nhưng rõ ràng, lão lại hoàn toàn bị bỏ qua. “Tại sao?” Đôi mày kiếm nhăn lại, Mặc Phong trầm ngâm một lát mới nói: “Vi cứu ngươi mà khiến cho việc tấn công Thiên giới thất bại, cho nên Ma Vương đuổi ngươi ra khỏi Ma giới?” Hít hít mũi, Đường Đường gật gật đầu. Yên lặng, người bị thương gặp nhau, luyến tiếc lẫn nhau. “Ngươi hãy đi đại kế tấn công Thiên Giới của Ma Vương?” Không nhận được nữa, Huyền Thiên chân nhân một chương vỗ vào vai Đường Đường, đôi mắt dưới đôi mày rậm lóe ra ánh sáng hưng phấn, vẻ mặt quái dị như một con báo biển. “Đúng thế, lão cao hứng chưa?” Lau nước mũi, Đường Đường rất ảo não, ngó ngó ông lão đang rất vui vẻ. “Ha ha!” Lộn nhào người ra sau, Huyền Thiên chân nhân như một đứa trẻ nhỏ nhảy vọt lên hơn ba trượng, trên đỉnh động bay vòng tròn. “Quả thật, đúng là nàng! Ha ha, ha ha ha ha...” Đầu óc choáng váng, Đường Đường xoay mặt nhìn Mặc Phong. “Sư tổ của ngươi bị bệnh à?” “Không có!” Vẻ mặt ngưng trọng, Mặc Phong đứng dậy lo lắng hỏi: “Sư tổ, ngài vẫn ổn chứ?” “Ồ! Chưa bao giờ ổn như bây giờ! So với lúc còn sống còn tốt hơn nhiều!” Chuyển người một cái đến đứng trước mặt Đường Đường, Huyền Thiên chân nhân nghiêng thân, thân thân bí bí nói: “Nha đầu, con có muốn tu tiên không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 125: Thiên Thư Tiên Giới

Edit: Trần “Không tu!” Lắc đầu, Đường Đường quả quyết cự tuyệt. Nàng rất bức bối, đám tiên thối tha này rốt cuộc bị làm sao vậy? Già thì muốn bức nàng tu tiên, nhỏ thì muốn giết nàng cho hả giận, nói cho cùng thì nàng đã trêu chọc bọn họ chỗ nào vậy?

“Hi hi, tiểu nha đầu, lão phu biết tâm tư của con!” Hai tay giấu trong tay áo, Huyền Thiên chân nhân cũng không nờn nỏn, chỉ nhàn nhả thoải mái cười nói: “Vừa rồi con hát gì thế? ‘Ta nguyện hóa thành một chiếc đèn, để vĩnh viễn bên cạnh chàng’, chàng kia là ai thế?” “Ai cần lão lo!” Quay người lại, Đường Đường đối mặt với vách động mà suy sụp hạ thấp vai. Nàng hát là đại thúc, nghĩ đến đại thúc, tưởng niệm đại thúc, nhưng phần tâm tình này của nàng, có thể chia sẻ với ai đây? Nàng yêu một người không yêu nàng, từ đầu đến cuối chỉ có một mình nàng yêu hắn, một mình nàng trả giá, không đợi được hồi báo. Nói ra sẽ rất mất mặt, nàng mới không thém nói! “Con không nói ta cũng biết! Nờ nự cười gian, ông lão vuốt vuốt chòm râu có ý ác độc nói: “Tiểu nha đầu, con thích cái tên Ma Vương Hiên Viên Hận Thiên kia đúng không? Hề hề, dám yêu không dám nhận, vô dụng quá!” Yên lặng một hồi, Mặc Phong nhìn mị, cảm giác có gì đó trong không khí chậm rãi nổi lên, lắng đọng, sau đó – “Ai nói lão nương dám yêu không dám nhận?” Nhảy dựng lên, “Đường núi lửa” mãnh liệt phun trào. “Lão nương họ Tôn tên Đường Đường, đi không thay tên ngồi không đổi họ! Người ta yêu, chính là Ma vương Hiên Viên Hận Thiên các người ước gì trừ được đó! Thế nào, yêu hắn thì phạm pháp sao? Các người muốn giết ta đúng không?” Chồng nạnh trùng mắt, Đường Đường tức giận nhìn Huyền Thiên chân nhân đứng đằng trước vỗ tay cười to không nghĩ. Lão già này, chắc là tức giận đến váng đầu rồi, nếu không thì chắc là vui quá hóa điên! Nàng thừa nhận trực tiếp thế này, đám tiên chúng này cuối cùng cũng có thể lấy một cái cớ đường đường chính chính mà giết người, không sợ bị trời phạt nữa! “Ha ha, hảo nha đầu!” Ngừng lại tiếng cười to, ông lão tiến lên một bước đứng trước mặt Đường Đường bay bay mờ mờ ảo ảo, đôi mắt sáng chói như ánh sao, tò mò nhìn người, “Con thật sự thích đại ma đầu kia? Vậy lão phu hỏi con, con có thể đồng ý cho hắn làm điều ngang ngược, nhiễu loạn Càn Khôn hay không?” Vội ngậm chặt miệng, Đường Đường biết đây là bước đầu tiên trong đòn tâm lý của lão già này, muốn dựa vào việc thức tỉnh lương tâm của nàng để tiến thêm một bước khiến nàng sinh ra cừu hận với đại thúc. Hừ hừ, chỉ tiếc, nàng luôn luôn, không, lương, thiện! “Mặc kệ đại thúc làm điều gì, chắc chắn chàng đều có nguyên nhân của mình!” Một câu, phá vỡ tư tưởng giáo hóa của ông lão này. Đường Đường rất kiên định, nước lửa không ăn. “Tiểu nha đầu, con rất cuồng đại đó!” Gật đầu tán thưởng, ông lão cười đến nỗi thân ảnh như càng lay động hơn, càng mở một hơn, khiến Mặc Phong chỉ nhìn xem cũng không nhịn được nhủ mĩ, sự tỏ rõ cuộc bị sao vậy? “Nói nhiều hơn cũng vô dụng, đợi lão phu cho con xem một thứ, rồi con lại quyết định có muốn tu tiên hay không cũng không muộn!” Hai tay hợp lại, một chiếc hộp đá từ hư không hiện ra trong tay Huyền Thiên chân nhân, đưa tới trước mặt Đường Đường và Mặc Phong đang tròn mắt há hốc mồm. “Đây là Thiên Thư của Tiên giới”, ông lão cười nói: “Các thế hệ chương môn của Tiên giới sau khi chết không thể lập tức phi thăng, mà sẽ phải hóa thành linh phách tiến vào trong động Thanh Phong để bảo vệ thiên thư. Chỉ khi đợi đến chương môn đòi tiếp theo chết đi tới đây nhận nhiệm vụ mới có thể phi thăng, nếu không linh phách chương môn đòi trước đều phải thù hận tại đây. “Vậy thì sao?” Đường Đường thò đầu nhìn, ngắm vài chữ triện* trên hộp đá, không biết, nhưng đẹp như tranh, có cảm giác rất lâu đời. “Nha đầu, con có biết vì sao Ma Vương lại muốn tấn công Tiên giới? Vì sao muốn hủy diệt trời đất không?” Hai câu hỏi, đánh cho Đường Đường đầu váng mắt hoa, đây là những điều mà nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, đau khổ truy tìm đáp án. Mà nay, chẳng lẽ đáp án lại có trong những hộp đá này, ngay trước mắt này sao? Không nghĩ nhiều nữa, Đường Đường vươn tay. Một tia sáng vàng từ hộp đá hiện lên, Huyền thiên chân nhân hưng phấn ngừng lại hô hấp. Chỉ là ánh vàng nhạt đi, hộp đá vẫn là hộp đá, không có gì biến hóa, tay Đường Đường bị bắn ngược trở lại. “Ha ha!” Lắc lắc đầu, Huyền Thiên chân nhân không nhanh không chậm nói: “Không phải là đệ tử Tiên giới của ta, cũng không phải là người được chọn, thiên thư này không mở được!”

* chữ triện: là một kiểu chữ cổ của thư pháp Trung Quốc. Nó có nguồn gốc từ chữ giáp cốt thời nhà Chu và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc. Kiểu chữ triện của nhà Tần trở thành dạng chữ viết chính thức cho toàn Trung Quốc dưới thời nhà Tần và tiếp tục được sử dụng rộng rãi để khắc trang trí trên các ấn tín dưới thời nhà Hán.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.3 - Chương 126: Dao Động

Edit: Trần Trầm mặc một lúc lâu, Đường Đường bỗng nhiên nở nụ cười: “Lão gạt ta! Lão muốn dụ dỗ ta tu tiên, khiến cho ta và đại thúc trở thành không đội trời chung!”

“Không phải vậy!” Ông lão nghiêm mặt nói: “Nha đầu, Thiên thư không phải chỉ Tiên giới mới có, mà cả lục giới sở hữu sáu bộ Thiên Thư, ghi lại tiền căn hậu quả của lần Càn Khôn rung chuyển, và chỉ ra được phương pháp hóa giải đại kiếp nạn của nhân gian. Người bình thường không thể tùy ý mở ra, dù là người bảo vệ của các giới cũng không thể xem hết toàn bộ. Nhưng đáp án mà con muốn biết quả thực có trong những thiên thư này, chẳng lẽ con thật sự không muốn thử sao?” “Thử? Phải thử như thế nào?” Đường Đường bĩu môi, nàng cũng không phải chưa thử qua, thiên thư này đánh văng tay nàng ra mà. Nếu quả thực đúng như Huyền Thiên chân nhân nói, chỉ có đệ tử Tiên giới mới có thể mở ra Thiên thư của Tiên giới, vậy Mặc Phong cũng có thể thử cơ mà? Dựa vào đâu mà nói nàng mới là người được chọn? “Phong Nhi, niệm hai câu tâm pháp nhập môn cho tiểu nha đầu học thuộc!” Ông lão khoanh tay sau lưng, không chút hoang mang nói. “Ừ ừ!” Khoát tay, Đường Đường ngăn lại Mặc Phong đang muốn mở miệng, đôi mắt hạnh nhủ lại, nở nụ cười lộ ra hai chiếc răng nanh: “Chân nhân, không bằng để đồ tôn của lão thử trước đi! Hắn là người trong Tiên giới các người, có khi cũng là người được chọn đó!” “Tiểu nha đầu!” Ông lão bất đắc dĩ, đành phải vẫy vẫy tay với Mặc Phong nói: “Phong Nhi, con tới đây, con thử cho nó coi.” “Ừ ừ!” Chần chờ một chút, Mặc Phong đưa tay chậm rãi đặt lên trên Thiên Thư. Một vàng sáng vàng đột nhiên xuất hiện, như một chiếc máy quay được bật lên, ánh sáng vàng chói lọi khắp trong động, tỏa sáng rực rỡ. Giữa mơ hồ, Đường Đường nhìn thấy một rừng trúc lay động, một vạt rừng màu lục nhạt thanh lương, giữa màu xanh đó, ẩn hiện một thân ảnh màu trắng, lẳng lặng đứng đó, kiễng chân ngóng nhìn. Áo bào trắng phất lên, mái tóc dài nhảy múa, khuôn mặt nhạt nhòa không rõ, nhưng vừa nhìn đã có thể biết đây là một nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử có vẻ đẹp phong hoa tuyết đại... “Máu Chân?” Đường Đường kinh hô, cánh tay Mặc Phong run lên, nhanh chóng rút tay về. Đôi mắt trong vắt phẳng lặng bỗng nổi lên từng đợt gợn sóng, như có rất nhiều con cá nổi lên mặt nước nhẹ nhàng cắn nuốt bóng nước. “Phong Nhi ~~~” Sâu kín thờ dài, Huyền Thiên chân nhân vừa như phiền não lại như may mắn cảm khái nói: “Không ngờ con có thể xúc động thiên thư, xem ra chức chương môn Tiên giới đòi tiếp theo sẽ thuộc về con rồi! Chỉ là, tạp niệm trong lòng con thì phải làm thế nào cho phải đây?” “Ừ ừ...” Nắm chặt hai tay, Mặc Phong đứng thẳng tắp, trên mặt có chưa xót nhưng không có

hồ thẹn, quạt cường lại cố chấp, khiến Đường Đường nhìn không được liên tục gật đầu tán thưởng. Hay cho tên nam nhân như hoa sen này! Nếu người Mậu Chân thích thật sự là hân, vậy chắc chắn không nhìn lầm người! “Tu tiên thì nhất định phải từ bỏ tình yêu hay sao? Vậy sao lão lông trắng lại có thể sinh con gái?” Thân mình chuyển động chắn trước người Mặc Phong, Đường Đường không rõ mình đang bảo vệ hân, hay đang bảo vệ tình yêu cũng bị người trong thiên hạ chê cười của mình. “Nếu tu tiên mà phải từ bỏ thất tình lục dục, từ bỏ người mình yêu thương nhất, vậy ta tình nguyện không cần tu tiên, không biết được đáp án cứ vậy vô tri vô giác mà sống, hồ đồ mà yêu, tối thiểu còn có thể sống vui vẻ hơn chút!” Cực kì ngạc nhiên, Huyền Thiên chân nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Đường, sau một lúc lâu mới trù trù nói: “Nha đầu, tu tiên cũng không hẳn là muốn khiến người ta phải vứt bỏ thất tình lục dục. Chỉ là tiên ma khác đường, nếu tiên ma mền nhau tất sẽ bị chúng sinh trong thiên địa phản đối. Vì ma dù sao cũng làm những chuyện khiến vạn vật kinh sợ, họ muốn hủy diệt Càn Khôn. Theo lão phu thấy, nếu chúng ta có thể coi bỏ bí ẩn vì sao Ma vương lại muốn hủy diệt thiên địa, vậy có thể mọi người sẽ thay đổi cái nhìn với ma chúng, đối với việc nhân ma mền nhau, tiên ma yêu nhau cũng sẽ khoan dung hơn, không còn phản đối như vậy nữa.” “Nói đi nói lại, chẳng phải vẫn là lão muốn dụ ta tu tiên sao!” Xoay xoay cổ, Đường Đường nở nụ cười, trong giọng nói tràn đầy sự khinh thường. “Nha đầu, nếu con đã quyết tâm thích đại ma đầu kia, vậy là người hay tiên chúng thì có khác gì nhau?” Trùng mắt nhìn, ông lão cũng cười, giữa hiên hòa lại mang theo chút gian trá: “Học thuộc tâm pháp nhập môn của Tiên giới chúng ta, con mới chỉ tính là Tiên giới nhập môn. Nếu đã tu tiên rồi mà vẫn thích cái tên đại ma đầu kia, vậy chẳng phải càng oanh oanh liệt liệt, kinh thiên động địa hay sao! Nếu cho rằng lão phu chỉ nói việc mở ra Thiên thư để dụ con tu tiên, vậy con có thể tự thử một lần. Nếu không thích, vậy không tu là được!” Nhíu chặt mày, trùng mắt nhìn, ông lão này nói thật sự rất lọt tai, Đường Đường hơi dao động. Yêu đại thúc, dù cho nàng là người hay tiên, người trong thiên hạ đều sẽ phản đối, nhưng Tôn Đường Đường nàng càng không tin những chuyện tà môn này, biết rõ núi có hổ, nàng lại càng muốn lên núi! “Vậy — ta chỉ thử thôi đó!” Nhướn mi, Đường Đường nóng lòng muốn thử. “Chỉ thử thôi mà!” Gật gật đầu, ông lão lại bỏ thêm một kẻ, thanh thoi ngồi khoanh chân. “Vậy tới đây đi!” Đường Đường nhìn Mặc Phong, Mặc Phong hơi trầm ngâm, chậm rãi mở miệng đọc chương đầu tiên của tâm pháp Tiên giới. Tiếng nói trong sáng vọng lại trong sơn động, như một đoạn phù chú sắp mở ra thiên thư, Đường Đường nín thở ngưng thần lắng nghe. .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.3 - Chương 127: Không Làm Chưởng Môn Đã Nhiều Năm

Edit: Trần “Nhớ kỹ chưa?” Hai tay ông lão bắt chéo, mắt nửa khép nửa mở. “Cũng không sai khác nhiều!” Bè bè cổ tay, Đường Đường nóng lòng không thể đợi nữa.

“Vậy thử xem nào?” Mở mắt, ông lão đưa hộp đá ra. “Thử thì thử!” Cẩn rắng một cái, Đường Đường mặc niệm tâm pháp, đưa tay đặt lên trên. Một vầng sáng vàng xuất hiện, so với lúc Mặc Phong tạo thành còn to lớn, sáng rực rỡ hơn. Cả tòa sơn động chìm trong ánh vàng chói mắt, ngay cả những bóng sáng trên tường cũng như biết thành chân thật, từng cọng cây ngọn cỏ, từng hòn đá ngọn núi, rõ ràng như thật. Ngọn núi cao lớn nguy nga, cao đến ngàn thước, mây mù bao phủ. Vô số cây tùng cây bách giữa mây mù ung dung lắc lư, tiếng thông reo từng trận, ngay cả một tiếng chim hót cũng không thể nghe thấy, thê lương, lạnh lẽo. Một bãi đá đường kính chừng một trượng ngay dưới chân núi, trên mặt đá loang lổ đầy khe rãnh. Đường Đường nắm chặt vạt áo trước ngực, khung cảnh này, nàng như thể đang nhìn thấy khung cảnh trong mơ, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Chỉ khác là, trên bãi đá không có thân ảnh khiến nàng đau lòng kia, mà là một gốc cây hoa trắng muốt, trắng từ thân, lá đến hoa. Một cơn gió thổi qua, những chiếc lá dài theo gió mà múa, như một nữ tử xinh đẹp đang chụm chân nhảy múa. Bỗng dưng, một tiếng vang quai dị truyền đến, như tiếng dây xích sắt bị kéo lê trên tảng đá, rín rít lại lạnh lẽo, khiến trái tim Đường Đường — đau đớn. Từ rất xa, một hàng người càng ngày càng gần hơn, là mấy chục người đàn ông cao lớn vạm vỡ áp tải một nam tử mặc áo đen chậm rãi đi tới. Gió lạnh thấu xương, gió núi gào thét bay qua, cuộn cuộn thổi lên mái tóc đen rối tung của nam tử, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, một đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm hờ hững nhìn phương xa, trên người bị dây thừng vàng trời chắt đến loang lổ vết máu, lại không thể làm giảm đi khí thế của hân, bề ngoài, kiên cường. Đường Đường choáng váng, sững sờ. Một tiếng “đại thúc” đã vọt tới cổ họng, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đem quang cảnh sinh động — Ánh sáng mất đi, trong động lại im ắng, ba người kinh ngạc đứng đó. Ánh sáng mờ ảo từ người Huyền Thiên chân nhân chiếu vào khuôn mặt Đường Đường, lộ ra đôi mắt nhòa lệ. “Phân đẳng sau, ta không nhớ kỹ!” Mở to mắt nhìn, Đường Đường cố gắng muốn làm cho mình trông không có vẻ thương tâm, nhưng khi cười lại không cẩn thận làm rơi hai hàng lệ: “Mặc Phong, đọc lại tâm pháp lần nữa cho ta nghe được không?” “Nha đầu!” Vung ống tay áo lên, Huyền Thiên chân nhân làm biến mất hộp đá, nghiêm mặt nói: “Chỉ dựa vào việc đọc vài câu tâm pháp thì không thể mở ra thiên thư hoàn toàn được. Muốn mở được thiên thư hoàn toàn, muốn tu tiên hay không, thì phải xem ở quyết định của con!” “Xi — —” Đưa tay quệt loạn nước mắt trên mặt, Đường Đường tự giễu cười cười: “Tu thì tu! Lão đã sớm biết chỉ cần ta thử thì chắc chắn sẽ tu tiên, đúng không?” “Ha ha ha!” Loát râu cười, Huyền Thiên chân nhân gật đầu nói: “Nha đầu, con tu tiên, giải đáp vấn đề của Thiên thư, cũng chẳng khác nào biết được phương pháp hóa giải kiếp nạn Càn Khôn. Đến lúc đó, chỉ sợ vạn vật chúng sinh đều phải cảm tạ con!” “Phải phải phải!” Vội vàng phẩy tay, Đường Đường quệt miệng kiên quyết nói: “Ta không vĩ đại như thế, ta chỉ muốn biết những chuyện liên quan đến đại thúc, còn những chuyện khác ta mặc kệ!” “Ha ha, được, được, mặc kệ thì mặc kệ!” Ông lão cười, nụ cười từ ái như một vị chúa. Nha đầu này, nói năng thì chưa ngoa nhưng trái tim lại như đậu hũ, tính tình dù hơi nóng nảy nhưng tâm địa lại mềm yếu, lão cũng hiểu, chỉ là một con lừa ngốc thôi, vượt thuận lòng nó, lại dụ dỗ một chút, hi hi, thu phục được thôi! “Không được!” Nhíu mi, Đường Đường khó chịu. Lão già này, cười như thế lão hồ yêu ngàn năm, khiến người ta cảm thấy lưng lạnh lẽo. “Chúng ta phải nhanh lên! Lão nói chỉ học thuộc tâm pháp thì không thể mở hết Thiên thư, vậy giờ ta phải làm gì?” “Ha ha, tiểu nha đầu đừng nóng vội — —” Lời còn chưa nói dứt, vẻ mặt ông lão lại biến đổi rất nhanh, như bị chấn động, sau đó chỉ nghe “Coong coong coong”, tiếng chuông vang lên, tạo thành từng đợt tiếng vang ong ong trong sơn động, khiến người nghe được nổi lên một thân mồ hôi lạnh. “Sur to, có người xông vào đảo!” Mây kiếm nhàn lên, Mặc Phong quay đầu liếc mắt nhìn Đường Đường một cái. Hôm nay là cái ngày gì, mà sao có nhiều người xông vào đảo đến vậy. “Phong Nhi, người tới lần này cũng không phải là người bình thường kia!” Vuốt vuốt chòm râu, chỉnh lại quần áo, ông lão bày ra dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt, tư thế như muốn xuất động nghênh đón “khách quý”, “Chỉ là giờ lão phu đã chỉ còn là một cô hồn, hơn nữa nhiệm vụ quan trọng nhất là bảo vệ Thiên thư, thế nên — — Phong Nhi, con lên đi, lão phu đi trước!” “Bà nó!” Nhìn trước mắt mình trong nháy mắt trống không, Đường Đường hung hăng trợn mắt hét lớn: “Lão già thôi, dáng vẻ này của lão mà dám xưng là từng là chưởng môn Tiên giới?” “Lão phu không làm chưởng môn rất nhiều năm ~ năm ~ năm rồi...” Không biết từ chỗ nào truyền đến thanh âm ông lão, dần dần thấp dần, vẻ mặt Đường Đường đầy vạch đen. .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 128: Gặp Lại Trong Xấu Hổ

Edit: Trần “Ngươi thật sự muốn lên đó sao?” Đường Đường quay đầu lại, nhìn về phía Mặc Phong. “ Dĩ nhiên muốn lên rồi!” Nở nụ cười, Mặc Phong bước từng bước về phía cửa động.

“VẬY CÒN TA THÌ SAO?” Vội vàng đuổi kịp, Đường Đường có dự cảm không tốt, một mình nàng ở lại chỗ này rất nguy hiểm. “Cứ ở lại đây đi.” Mặc Phong nhảy vọt ra khỏi cửa động, sáng trắng một cái đã đứng trên thân kiếm, “Nơi đây là Thánh địa của Tiên giới, mà chúng sẽ không thể tìm thấy nơi này!” “Ma?” Như ngũ lôi oanh đỉnh, Đường Đường ngờ ngác đứng trong động. Từ phía xa, một vầng sáng đỏ dần dần xuất hiện, tựa như vầng quang phổ xinh đẹp nàng từng nhìn thấy ở Thông Thiên Tháp, bảy dải màu sắc xinh đẹp động lòng người, nhưng Đường Đường biết rõ, dưới ánh sáng mỹ lệ kia, là đại chiến giữa tiên ma, huyết nhục tứ tung, chém giết tàn nhẫn. “Cẩn thận!” Ánh sáng trắng chớp động, Đường Đường còn chưa hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, thì đã thấy Mặc Phong như sao băng thẳng tắp ngã xuống trước cửa động. Phía sau hắn là một lưỡi dao ánh sáng màu vàng mang theo ánh đỏ đen, như một đầu rồng tức giận há miệng muốn tấp thẳng vào con mồi. “Mời!” Một tiếng hét to, Mặc Phong vận khởi chân lực toàn thân đỡ lại. Ánh sáng dần tán đi, Đường Đường kinh ngạc nhìn Mặc Phong đang đứng chắn trước cửa động, áo bào trắng bay múa, tóc dài tán loạn, bóng lưng luôn thanh dật tiêu sái giờ đây tựa hồ có chút mệt mỏi, cảm giác như thể không chịu nổi gánh nặng. Một cơn gió lạnh thổi qua, Đường Đường rung mình một cái, thấy trên đám mây phía xa có một người đang đứng. Sau lưng hắn mà một mảng trời gió nổi mây phun, dưới chân hắn là đao quang kiếm ảnh, nhưng hắn lại cứ đứng như thế trong trời đất, cô độc như thế, kiêu ngạo đến cô độc. Đường Đường lạnh, cả người đều không thể kiềm chế nổi mà run rẩy, nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng răng của mình va lách cách vào nhau, thậm chí có cảm giác da gà cũng nổi lên đầy mặt, nhưng nàng không thể động đậy nổi, không rõ trong lòng mình lúc này có cảm giác gì. Nàng biết đại thúc tới đây để giết nàng, nàng biết! Nàng hủy mất kế hoạch tấn công Thiên giới của đại thúc, lại gia nhập vào giữa trận doanh đối địch, nếu đại thúc không giết nàng thì quả thật không hợp với uy danh ngày xưa! Chỉ là – – Đường Đường ôm chặt vai mình, nước mắt lạnh lẽo đều ngưng lại trong hốc mắt, rõ ràng vừa sợ vừa ủy khuất đến muốn khóc, nhưng tại sao lệ lại không thể chảy ra? Nàng không phản bội đại thúc, nàng chỉ muốn biết rõ tại sao đại thúc lại phải tấn công Thiên giới, cho nên mới lựa chọn tu tiên. Mới chỉ lựa chọn thôi, còn chưa bắt đầu tu mà đại thúc đã tới rồi, nhanh đến quý dị! Đại thúc sẽ nghe nàng giải thích chứ? Chắc là không! Chẳng lẽ là một người kêu ngao như thế, chỉ sợ rằng giết sai cả ngàn người cũng sẽ tuyệt không bỏ qua cho nàng! Thế cho nên, ngày hôm nay nàng phỏng chừng là chết chắc rồi! “Tôn Đường Đường!” Tiếng nói ôn hòa truyền đến, lại mang theo quyết tuyệt ngưng trọng, Đường Đường biết đó là tiếng Mặc Phong đang nói chuyện, rất nhẹ, rất khẽ. “Chạy mau!” Hai chữ, trong nháy mắt Đường Đường như bị điện giật, cất bước chạy vào trong động. Ngoài động là vách núi đen, nàng vừa thấy rất rõ, mới chỉ học thuộc hai câu tâm pháp mà đòi nhảy xuống vực rồi bay lên, thì chỉ có nước chết thảm. Trong động đã hết đường chạy, Đường Đường chạy tới cuối rồi lại chạy ngược trở lại. Nàng phải hỏi Mặc Phong, muốn hỏi làm thế nào mới có thể xuống được đáy động, không phải hắn nói động này có 9 tầng sao? Nàng tùy tiện trốn ở một tầng nào cũng đủ để tránh đại thúc một lúc. Mới vừa quay người, Đường Đường chợt cảm thấy trong động chợt tối lại, nàng vội vàng dán thân mình lên vách động. Trái tim như treo lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, Mặc Phong không thấy đâu nữa, một thân ảnh ngang nhiên đi vào trong động, chậm rãi mà đi, ung dung tùy ý, như thể nơi này hắn vẫn thường xuyên tới đây. Đường Đường bám vào vách động bắt đầu lùi dần về phía sau, một bước, hai bước, đại thúc tiến thêm một bước nàng lại lùi một bước, thẳng đến khi thân ảnh của đại thúc đột nhiên dừng lại, trong động thoáng chốc lâm vào một mảng tĩnh mịch, chỉ còn nghe được tiếng thở của hai người và tiếng tim đập điên cuồng của Đường Đường. “Ta~~~~” Mới thốt được một chữ, Đường Đường còn chưa kịp nói tiếp về sau, ví dụ như “Ta không hề bán đứng chàng”, “ta không phản bội Ma giới”, vân vân, thì bị một lực hút mãnh liệt khiến bay thẳng về phía trước. “A – – a” Gần, càng ngày càng gần, Đường Đường thấy đại thúc cong năm đầu ngón tay, tạo thành hình dáng chuẩn của cách thức móc tim. Trái tim nàng là màu đỏ, một tấm lòng son vẫn luôn vì chàng, trái tim đỏ tươi chói mắt, hoàn toàn không cần phải móc nó ra để kiểm tra đâu mà!!! “A!” Mồ Đường rơi vào ma chương, sự đau đớn trong tưởng tượng không có xuất hiện, trái tim của nàng vẫn đập từng nhịp mạnh mẽ trong lồng ngực của nàng, mà lồng ngực của nàng – – Đại thúc, chàng, chàng lại dám nắm lấy “tiểu, nữ, heo” của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 129: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Chàng

Edit: Trần “Chàng không thể giết ta!” Trùng trùng nhìn, cô nghiêm mặt lại, Đường Đường cố gắng làm cho mình thoát nhìn có vẻ đầy chính khí, hiên ngang lắm liệt.

“Vi sao?” Nheo mắt lại, trái tim Hiên Viên Hận Thiên hơi trầm xuống. Hắn thật sự không thích Đãng Nô đứng phía sau tên đệ tử Tiên Giới kia, dùng vẻ mặt sợ hãi và hoảng loạn nhìn hắn, điều đó khiến hắn – – rất phản nộ! “Vi, vi – –” Cẩn thận, Đường Đường đột nhiên quên đi sợ hãi, chỉ còn lại lửa giận thiêu đốt trong lồng ngực. “Chàng có biết là danh tiết đối với một người con gái còn quan trọng hơn so với tính mệnh không!” Uốn ngực ngẩng đầu, Đường Đường bất chấp hết tất cả mọi thứ. Cho dù nàng không phải một em mèo hoang nóng bỏng, nhưng thế nào cũng phải là ngọc bích yếu điệu mềm mại chứ! Tại sao đại thúc có thể, có thể, có thể nắm lấy nữ heo nhỏ của nàng mà một chút phản ứng cũng không có? “Thế thì sao?” Khóe miệng hơi giương lên, Hiên Viên Hận Thiên từ trên cao nhìn xuống Đường Đường, nhìn đôi mắt hạnh như nước xa cách đã lâu nay lại koe ra thần thái sáng láng như trước, trong lồng ngực như có một dòng suối mát lạnh lại ảm áp dần dần dâng đầy, rất thoải mái, thậm chí có chút nhớ nhung, khiến hắn dễ dàng khoan dung cho nàng tiếp tục càn quấy. “Vi chàng đã làm việc so với giết ta còn đáng sợ hơn, nên không thể giết ta nữa!” Hơi lùi ra sau, Đường Đường rút cuộc thoát khỏi ma chương của đại thúc, đứng cách ngoài ba thước tức giận đến ngáy người. “Lại đây!” Yên lặng một hồi, Hiên Viên Hận Thiên đuổi tay

về phía Đường Đường. Hắn đến để mang nàng rời đi, sao nàng lại nghĩ là hắn muốn giết nàng chứ? “Không qua!” Đường Đường lắc lắc đầu, lại lui về phía sau hai bước. Yêu thương nhưng nhớ thì có thể, còn chuyện ngu xuẩn như đâm đầu chịu chết thì nàng tuyệt đối không làm. “Lại đây!” Mày kiểng nhần lên, trong giọng nói của Hiên Viên Hận Thiên đã có vài phần không kiên nhẫn và tức giận. “Ta mới không muốn qua đó để bị chàng giết –” Lời còn chưa dứt, Đường Đường như bị móc câu ở rốn mà bị kéo mạnh đến trước người đại thúc. “Ê này này!” Duỗi hai tay, Đường Đường liều chết cũng không muốn lại chứng minh việc mị lực của mình không hề có hiệu quả, lại không hề nghĩ tới... “Ngươi.” Buông mắt nhìn bàn tay nhỏ bé trước ngực mình, Hiên Viên Hận Thiên hơi kéo khẻ miệng, rất chờ mong tiếng nói kế tiếp của nàng, “Chuyện này –” Đường Đường không nói gì chầy lẽ, xong rồi xong rồi, nàng cũng sờ đại thúc, hơn nữa cơ ngực của đại thúc rất cường tráng rất đàn hồi, sờ vào rất phù hợp với tâm ý của “Đường sắc lang” nàng, nhưng mà... “Chàng có phải muốn nói là chúng ta huề nhau?” Khẻ miệng xệ xuống, đôi mắt Đường Đường lấp lánh nước mắt, hy vọng có thể thông qua dáng vẻ đáng thương này đã động đến lòng trắc ẩn rất có thể không hề tồn tại của đại thúc. “Kiến Quan Uyên!” Ba chữ, như có người đem cái búa ra sức đập trên đầu Đường Đường ba nhát, đánh đến nỗi nàng đầu vàng mắt hoa, hai tai ù ù. Xong rồi xong rồi, lần này hoàn toàn xong rồi! Nàng lấy cớ không thành! Mỗi cách đây không lâu, nàng vì muốn nghiên cứu con mặc long kia mà sờ sờ mó mó đại thúc lúc đang tắm, sao nàng có thể quên chứ? Bàn tay to lớn chậm rãi nâng lên, trong son động vốn đã tối đen hóa thành một bóng mờ tối càng đen đặc hơn, chậm rãi chụp xuống mặt Đường Đường. Đường Đường choáng váng, nín thở ngưng thần chờ đợi cái chết đến gần, nhưng, nhưng mà, nàng không thể cứ thế mà chết đi, nàng oan mà! Bàn tay kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần hơn, từng lỗ chân lông đã có thể cảm nhận được hơi nóng từ bàn tay đại thúc, Đường Đường nhắm chặt mắt lại hô to một tiếng: “Ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng!” “Bộp –” Bàn tay to lớn hạ xuống mặt nàng, một câu nói cuối cùng của nàng, như lời thề lại như lời cầu xin tha thứ vô cùng hùng hồn, lại vẫn không thể ngăn lại quyết tâm muốn giết nàng của đại thúc, trái tim Đường Đường nguội lạnh. “Ngươi muốn chịu trách nhiệm với ta thế nào?” Tiếng nói trầm thấp sâu kín vang lên bên tai, trầm như mộng, lại ôn nhu mềm mại vây lấy tim nàng. Đường Đường rung động, mê mê man man mở mắt: “Đại thúc?...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.3 - Chương 130

Nguồn đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 131: Yêu Đến Hủy Thiên Diệt Địa Cũng Không Thể Kiểm Lại

Edit: Trần “Nói đi nói đi! Ta cũng đã thổ lộ rồi đó!” Một ánh sao vụt qua đôi mắt hạnh, Đường Đường ôm lấy thắt lưng đại thúc, dùng sườn mặt ma sát trên lồng ngực đại thúc, vui sướng tràn đầy trong lòng như pháo hoa phóng mãi không hết, từng quả từng quả nổ bung giữa bầu trời, cả một khoảng trời rực rỡ.

“Hừ!” Hiên Viên Hận Thiên hừ nhẹ, như khinh thường, lại như thừa nhận. Sau một lúc lâu, mới buồn bực nói: “Bỏn vương, đến bắt Đãng Nô!” “Hi –” Đường Đường nở nụ cười, đôi mắt hạnh sáng long lanh, như một con hồ ly gian xảo. Bắt Đãng Nô? Bắt về làm gì, chơi trò hôn nhẹ sao? Nàng thích nhất! “Đại thúc –” Hai tay ghì chặt lấy, Đường Đường ôm lấy cổ đại thúc cố dựng thẳng người, đôi mắt hạnh nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm, có chút vô lại nói: “Muốn ta trở về cũng được, nhưng chàng phải trả lời ta một câu hỏi.” Đôi mắt lạnh híp lại, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu nhìn Đãng Nô. Hắn tới đây để bắt nàng về, không phải thỉnh nàng về, sao giờ giống như là hắn đang cầu nàng vậy? “Nói đi!” Trong lòng đầy mâu thuẫn, nhưng lời nói lại cố tình không bị không chế mà chui ra khỏi miệng, Hiên Viên Hận Thiên hơi mím môi. Nữ nhân ấy mà, ở thời điểm này mà có câu hỏi, thường là mấy cái câu kiểu như, hắn có yêu thương nàng không? Tại sao yêu nàng? Là thật hay giả?... Thật dung tục lại dong dài, căn bản không cần trả lời. “Đại thúc, vì sao chàng muốn tấn công Thiên giới? Vì sao muốn hủy thiên diệt địa?” Bất thành linh, thanh âm Đường Đường lại vang lên trong son động, từng chữ từng chữ rơi vào trong tai Hiên Viên Hận Thiên. Đãng Nô, nàng nhất định phải không giống người thường như vậy sao? Yên lặng một hồi, Đường Đường cảm thấy hàng mi đại thúc dần dần dựng thẳng, khuôn mặt trầm xuống, đôi mắt trở nên lạnh lẽo cả thân hình hắn dường như lại trở về con người trên đám mây kia, hờ hững lại mang theo ngạo nghễ kiệt luân, khinh thường nhìn xuống chúng sinh, cũng ngăn cách hắn và nàng, cho dù nàng vẫn đang ôm hắn, ngồi trên đùi hắn. “Đại thúc, không phải là ta muốn khuyên chàng từ bỏ việc tấn công thiên giới...” Đường Đường nóng nảy, xiết chặt hai tay vội vàng phân bua. Sau khi đã trải qua một hồi bùng nổ tình cảm như vừa rồi, nàng tuyệt đối không dễ dàng làm mất đi cái cảm giác tuyệt vời rực rỡ lại như mắc-ma bị làm lạnh, điều đó khiến nàng trở nên lo được lo mất, có nguy cơ nhồi máu cơ tim! “Không có lý do gì cả!” Tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên, đơn giản lại chân thật đến đáng sợ. Hiên Viên Hận Thiên lẳng lặng ngồi, hạ mắt nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Đãng Nô. Hắn không hề lừa nàng, hắn có thể lừa dối, cũng có thể không trả lời, nhưng hắn vẫn lựa chọn trả lời một đáp án mà người nghe căn bản không thể tin nổi. Không thể tin, nhưng lại là chân thực nhất. Tấn công Thiên giới, hủy thiên diệt địa, là chấp niệm cùng hắn chuyển sinh, tựa như Đế Thiên ẩn trong cánh tay phải của hắn, cũng như hình rồng trước ngực hắn, là lực lượng trời ban cùng hắn chuyển thế. Lúc đầu cũng không xuất chúng đến thế, nhưng theo thời gian trôi qua, năng lực của hắn dần dần thức tỉnh, càng ngày càng mạnh mẽ. Nhất là sau khi gặp Đãng Nô, không chỉ việc Đế Thiên có linh tính mà trước nay chưa từng có, mà ngay cả hình rồng trước ngực mỗi khi hắn vận dụng chân lực mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện mơ hồ, lần đầu tiên cũng hiện lên rõ ràng. Lúc đầu, hắn chỉ nghĩ rằng Đãng Nô đã khơi gợi lên dự cảm của hắn – dù sao lần đầu tiên xuất hiện là trong Kiến Quan Uyên, mà lúc ấy nàng lại mập mờ dần rên người hắn,

nhưng sau đó lại thấy không chỉ đơn giản như thế. Mỗi một lần xuất hiện của nàng lại dẫn dắt ma khí trong cơ thể hân rung chuyển, lần sau càng kịch liệt hơn so với lần trước, càng căng tràn hơn so với lần trước, cho đến lần cuối cùng kia, xúc động muốn cứu nàng thậm chí còn khiến ma khí của hân phá vỡ hệ mệnh tặc, thần vật bá đạo mãnh liệt của Thiên giới. Tất cả những chuyện này, rốt cuộc là trùng hợp hay vẫn còn duyên cớ khác? Đôi mắt thâm trầm, đen tối như biển sâu, Hiên Viên Hận Thiên nhìn chăm chú vào Đấng Nô, dường như có điều suy nghĩ. Sau khi chuyển sinh làm hân mất rất nhiều thứ, lực lượng trước kia, trí nhớ của kiếp trước. ... tất cả những thứ đó, là căn nguyên của yêu hận bây giờ! “Đại thúc ~~~” Nâng lên khuôn mặt đại thúc, Đường Đường biết đại thúc không lừa nàng. Mắt của chàng vẫn đen tối như cũ, khiến người ta đau lòng mờ mịt. Nàng nhận ra được, đại thúc cũng bị những vấn đề khiến cho đau đầu, không tìm thấy đáp án, không tìm được lối ra. “Không có lí do thì không có lí do!” “Đường vô lương” nở nụ cười. Con người luôn phải chết, trái đất cũng có một ngày bị hủy diệt, cho dù là năm 2012 hay ngày mai, quan điểm của Tôn Đường Đường nàng chính là -- “Đại thúc, nếu trời đất đều bị hủy đi, ta cũng sẽ phải chết, vậy ta sẽ liên tục yêu chàng, yêu đến khi hủy thiên diệt địa cũng không dừng lại!” Hai tay ôm lấy cổ hân, Đường Đường cố dán môi mình lên, giờ không còn là chuồn chuồn lướt nước nữa, có đại thúc ngôn truyền thân giáo, năng lực linh ngộ của nàng luôn luôn kinh người. Ngọn lửa nóng bỏng trong nháy mắt lại bùng nên, môi và răng đầy dứa đã không còn đủ để giải tỏa tình cảm mãnh liệt mệnh mỏng này, Đường Đường vuron lưỡi, giữa hai hàm răng nhẹ nhàng vẽ lại viên môi đại thúc. Bờ môi kiên nghị lạnh lẽo lại kiều ngoa kia lúc nào cũng mím chặt giờ phút này lại cực nóng như lửa cháy trên sa mạc, có thể trực tiếp thiêu đốt tới trái tim. Đường Đường run rẩy, thờ dốt, trái tim đập một cách cuồng loạn trong vòng tay đại thúc, nhưng ngay lập tức, nàng cũng cảm nhận được trái tim đại thúc cách qua lồng ngực chàng cũng đập mạnh từng hồi, dùng tiết tấu trước nay chưa từng có, đồng bộ lại hài hòa đến thế. “Đấng Nô --” Hân buông nàng ra, hơi thở cực nóng giữa hai người hòa quyện vào nhau, có mùi thơm mát của nàng và cả hơi lạnh của hân. Tay nàng để trước ngực hân, trực tiếp luồn vào trong lớp y bào, còn bàn tay hân đỡ ngang hông nàng, chặt đến nỗi cơ hồ như muốn đem nàng khám sâu vào trong thân thể. Hai người, có cảm giác huyền hoặc như hai mà một. Nàng yêu hân, yêu cho đến khi trời nát đất tan cũng không dừng lại! Trái tim hân vì ngôn ngữ bộc trực của nàng mà rung động, nhưng hân thì sao? Hân có yêu nàng không? Yêu là cái gì? Yêu một người rốt cuộc là ra sao? Hiên Viên Hận Thiên mím chặt môi, hân không biết yêu là gì, hân chỉ biết hận là thế nào. Mỗi khi trước mắt hân hiện lên hình ảnh quý dị một nam tử áo trắng và một nữ tử áo đỏ đứng ôm nhau, hân sẽ cảm thấy hận ý thấu xương, như từng huyết mạch trong cơ thể đều điên cuồng muốn chém giết. Hân muốn giết bọn chúng, hủy đi trời đất của chúng, đảo điên Càn Khôn, tựa hồ chỉ có như thế, hận thù của hân mới có thể lắng xuống, máu của hân mới lạnh đi, hân mới có thể đạt được sự an bình chân chính. Hận, điên cuồng mãnh liệt đến không thể tin được như thế! “Đại thúc ~~~” Một đôi tay, rất ấm áp xoa lên khuôn mặt của hân, gọi lí trí của hân quay về. Lửa giận trong lòng tuôn ra trong nháy mắt bị dập tắt, Hiên Viên Hận Thiên cúi nhìn đôi mắt Đấng Nô, trong đó là lo lắng và kinh nghi sợ hãi. Sát khí của hân bất tri bất giác đã chạy ra khỏi cơ thể, hận thù trong đáy mắt cũng không có cách nào che giấu. Sau khi nàng nhiệt tình và thẳng thắn nói tiếng yêu, hân lại dùng vẻ mặt lạnh khốc và phần nộ như thể để đối xử lại với nàng, thật đúng là. ... Trong lòng mềm nhũn, hiện lên một tia áy náy, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu xuống. Hân luôn không thích nói nhiều, hân thích làm nhiều hơn nói. Bởi vậy, cách an ủi đơn giản mà cũng trực tiếp nhất mà hân có thể nghĩ đến lúc này đó là. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 132: Lão Lão Long Trắng Gian Xảo

Edit: Trần “Aizz, ta nói này, các người vẫn còn chưa hết sao!!!” Tiếng gầm gừ tức giận đột nhiên vang lên, khiến cả hai người giật mình hơi dừng lại.

Hiên Viên Hận Thiên đầu cũng không thèm nâng lên đã chém ra một chưởng, một quãng đen phá không mà bắn ra, khiến vách động phía xa xa ầm ầm rơi xuống một đám nhũ đá, phát ra từng đợt tiếng vang. “Người là ai?” Lạnh mầu nheo lại, Hiên Viên Hận Thiên nhìn bóng ma màu trắng mờ phía trước. Thân hình không hề động, ngay cả tư thế ôm đấng nô đều không thay đổi một chút, chỉ đậm đặc và kiêu căng mà lạnh lùng hỏi. Một vệt màu đen in trên người Huyền Thiên chân nhân, như lỗ thủng trên nóc động mà ánh trắng có thể lọt qua, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy vách động đen tuyền phía sau, Đường Đường nhìn không được buồn cười nhếch miệng nói: “Đại thúc, lão ấy là chưởng môn Tiên giới đời trước, Huyền thiên chân nhân, ở đây chịu trách nhiệm bảo vệ thiên thư của Tiên giới.” “Thiên thư của Tiên giới?” Mây kiếm hơi nhún lại, Hiên Viên Hận Thiên ôm lấy Đấng Nô chậm rãi đứng lên. Thiên thư Tiên giới gì đó, hân không có hứng thú, hân chỉ muốn biết -- “Người là cái gì?” “Lão phu có thể không là lên sao?” Cau mày giận đến run rẩy, Huyền Thiên chân nhân chậm rãi khép lại lỗ hổng trên người, chỉ là bóng dáng lão càng phai nhạt đi vài phần, như thể sắp biến mất. “Nơi này là thánh địa Tiên giới, thánh địa người biết không? Phàm là ai khi vào thánh địa đều phải nín thở ngưng thần, còn vô cùng kính sợ, còn các người thì hay rồi, ở trong này hôn hôn không dứt, còn không quan tâm xem người khác có chịu được không!” Miệng vừa nói chuyện, Huyền Thiên chân nhân vừa nhìn chăm chú đánh giá Hiên Viên Hận Thiên. Ma khí thật lợi hại! Nặng nề, thuần khiết, bá đạo dũng mãnh đủ để chống lại toàn bộ tiên khí của tất cả tiên chúng trên Tiên Linh đảo này. Ma Vương Hiên Viên quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu như hân muốn, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ bị hân giẫm nát dưới chân, còn phía trên bầu trời -- Rụt rụt cổ, Huyền Thiên chân nhân không dám nghĩ, nhưng vẫn không tự chủ được toát ra ý tưởng đại nghịch bất đạo: “Thiên thượng thiên hạ, duy Ma Vương -- độc tôn?” (Trên hay dưới gầm trời chỉ có mình ma vương độc tôn) “Đường Đường!” Vẫy vẫy tay, Huyền Thiên Chân nhân từ trong cõi lòng hoang mang ưu sầu của mình biến thành nụ cười từ ái. Nếu dùng vũ lực mà không thể ngăn cản Ma Vương Hiên Viên, vậy cũng chỉ đành dựa vào con người mà thiên thư dự báo là “ngôi sao cứu thế” này thôi. Mặc dù nha đầu này thoát nhìn rất không đáng tin, thậm chí còn có tư tưởng trợ Trụ vi ngược, lúc nào cũng chỉ e thiên hạ không đủ loạn, nhưng ý trời luôn khó hiểu, cho nên thay vì cố “giải”, cứ trực tiếp làm theo thôi! “Gi ha?” Long mây dựng đứng lên, Đường Đường có cảm giác đứng ngồi không yên, lão lão long trắng này, tục ngữ nói lão nhi bất tử, thị vi tặc*, vậy cái loại như lão chết rồi mà còn âm hồn bất tán thì gọi là gì? Đến chết vẫn còn gian? “Ha ha!” Thoải mái vuốt râu, kì thực là vì muốn che giấu đi ánh mắt sáng như sao, Huyền thiên chân nhân cười nói: “Người đi hỏi Ma Vương đại thúc của người xem, có phải là hân đã giết chết Mặc Phong sư huynh của người?” “Sư huynh?” Đường Đường nhất thời không kịp phản ứng. Đúng rồi, nàng vừa mới gạt đầu đồng ý tu tiên, nhưng lão già lông trắng này lại mượn nước đẩy thuyền, lập tức lên ngay chức sư tổ, lão không sợ trời cao ngã đau sao, đến lúc đó thì cái linh hồn nhỏ bé này cũng chẳng giữ nổi! Nhưng giờ không phải lúc so đo những điều này, quan trọng nhất hiện giờ là -- Nàng đã quên nói cho đại thúc biết, nàng, muốn, tu, tiên! “Người tu tiên?” Tiếng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, Hiên Viên Hận Thiên nhìn Đường Đường, mặt lạnh như sắt, u ám không rõ. “Lão lão long trắng gian tặc này, lão muốn chết!!!!” Kêu than trong lòng một tiếng, Đường Đường vội vàng vàng lòng vòng: “Ừm --, chuyện đó, kỳ thật...” “Hi, tu thì cứ tu! Cũng có phải chuyện gì dọa người đâu.” Chen miệng thêm một câu, Huyền Thiên chân nhân xóc xóc ống tay áo, thành thói cười, vẻ mặt cực kì đáng giận, như thể trời sập cũng không liên quan đến lão. “Lão?” Đường Đường tức giận đến choáng váng, linh hồn lão già này quá âm hiểm, từng bước từng bước đưa nàng vào chỗ “bất nghĩa”, thế này càng phải khiến đại thúc hiểu lầm nàng sao? “Ma tặc lớn mặt, còn không mau mau rời khỏi thánh địa của

Tiền giới ta!” Một tiếng rống hung mãnh từ ngoài động truyền đến, Đường Đường giật mình, biết là cái lão lông trắng không nhân tính kia tới đây. Liếc Đường Đường một cái, Hiên Viên Hận Thiên xoay người, sai bước đi ra ngoài động. “Đại thúc!” Đường Đường nôn nóng, vội bám lấy cánh tay đại thúc, nàng không phải là người có khả năng chỉ dùng vài ba câu nói xạo mà có thể giải thích rõ mọi chuyện, nhưng nàng tuyệt đối cũng không phải kẻ chỉ có thể “ngồi chờ chết”! “Ta lựa chọn tu tiên, nhưng không phải là vì muốn đối nghịch với chàng, cũng không phải vì muốn gây trở ngại cho những chuyện chàng muốn làm, chẳng lẽ chàng sẽ để ý xem người chàng yêu là người hay tiên hay sao?” “Chắc chắn!” Chép miệng, Huyền Thiên chân nhân lần đầu tiên cảm thấy lạnh lẽo kể từ lúc chết đi. Nha đầu ngọc này, là gan không phải chỉ lớn bình thường, da mặt cũng không phải dày bình thường! Im lặng một hồi, Hiên Viên Hận Thiên hơi dừng lại một chút, quay đầu nhìn Đường Đường nói: “Cùng bốn vương quay về, hay ở lại đây?” Khóe miệng hơi mím lại, Đường Đường do dự về mặt của đại thúc thật thâm trầm và đậm đặc, không nhìn ra là vui hay tức giận, nhưng rõ ràng chàng đã chỉ ra hai con đường – Theo đại thúc quay về, làm Đấng Nô của chàng, hai người gắn bó làm bạn bên nhau, gần nhau cho đến ngày hủy thiên diệt địa. Dù ngăn ngại, nhưng tuyệt đối sẽ hạnh phúc. Hay là, ở lại đánh cuộc một phen. Tìm ra chân tướng, xua tan đi sự hồ hững và mê man nơi đáy mắt chàng, cởi bỏ khúc mắc ngàn năm nơi đáy lòng của chàng, có lẽ sẽ thất bại, nhưng có lẽ đó cũng là chuyện duy nhất, việc cuối cùng nàng có năng lực làm cho đại thúc. Điều là yêu! Có một loại tình yêu là cùng chàng tương kê, ích kỷ nhưng khoái hoạt! Còn một loại tình yêu là vì chàng mà dâng hiến, cao thượng nhưng thông khổ! Đường Đường cắn chặt môi làm vào giấy dựa, ngay cả việc bị đại thúc kéo đến trước cửa động cũng không hề hay biết. “Ông~~” Tiếng kiếm ngâm vang lên thanh thúy, một đạo ánh sáng trắng bắn tới, sau đó một tia sáng trắng khác cản lại, hai tia sáng trắng va chạm vào nhau, âm thanh những thanh kiếm va đập nhau vang lên không ngừng. “Ma nữ, hôm nay lão phu nhất định phải thay trời hành đạo!” Quát lên một tiếng, Bạch Chí Thanh giơ trường kiếm, đâm thẳng về phía ma nữ áo trắng phía trước – – Mâu Chân. Chính là nàng, dựa vào vẻ ngoài ma mị của mình để mê hoặc đệ tử đắc ý nhất của mình, chừng nào chưa diệt trừ nàng, chỉ sợ Phong Nhi vĩnh viễn sẽ không qua được ái tình này! “Xi – -” Mâu Chân nở nụ cười, đôi mắt sáng như sóng nước mênh mông, tiếng cười trong vắt, thanh trường kiếm đánh mạnh xuống thanh kiếm trong suốt của Bạch Chí Thanh, sau đó thuận thế nâng hai chân lao vút về phía Bạch Chí Thanh như một bóng hạc thanh nhả. “Trúc Vũ!” Một thanh kiếm bạc chặn lại, Mặc Phong vội vàng hét: “Người là sư phụ ta!” “Chàng không giết hắn?” Đường Đường ngạc nhiên, quay đầu nhìn góc cầm kiên nghị của đại thúc, rõ ràng lạnh lẽo cứng rắn như núi đá vô tình, nhưng tại sao chàng lại hạ thủ lưu tình với Mặc Phong? “Có Mâu Chân ở đây, bốn vương lui phải đánh với hắn!” Thân hình hơi động, Hiên Viên Hận Thiên trong nháy mắt chen vào chiến trận giữa ba người. Không cần dùng đến Đế Thiên, chỉ nâng tay lên đánh ra một chưởng đã đánh văng Bạch Chí Thanh ra, sau đó lại xuất ra một đạo ma khí bức lui tên đệ tử Tiên giới kia, Hiên Viên Hận Thiên hiện ngang đứng, vẻ mặt bề ngênh nhìn thẳng Bạch Chí Thanh, như khiêu khích lại như khinh thường. _____ * lão chỉ bắt tử thi vì tặc: Câu này dịch là “già mà không chết thì cũng làm giặc”; tuy nhiên cần sử dụng với cả câu của nó trong Luận Ngữ “ấu nhi bất tôn đệ, trưởng nhi vô thuật yên, lão nhi bất tử thi vi tặc, nó có nghĩa là “lúc nhỏ không khiêm cung với người trên, khi lớn cũng không làm được việc gì ra hồn, lúc già mà không chết thì cũng thành kẻ chuyên hại người khác”..

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.3 - Chương 133: Lựa Chọn

Edit: Trần “Ma Vương, lão phu biết ngươi đánh vào Tiên giới là vì phải cứu tiểu ma nữ kia.” Trường kiếm chỉ thẳng đằng trước, Bạch Chí Thanh chỉ Đường Đường đứng ở cửa động nơi xa, giận dữ nói: “Lão phu vốn còn muốn lưu lại tính mạng cho nàng, nhưng giờ phút này xem ra, không thể không giết nàng!”

Ánh mắt trầm xuống, sát khí lạnh lẽo nhất thời che kín cả một mảng trời đất, Hiên Viên Hận Thiên siết chặt nắm tay, ma khí toàn thân mãnh liệt tuôn trào, muốn giết Đấng Nô? Hắn sẽ cho cái tên gọi là chưởng môn Tiên giới này chết không có chỗ chôn! “Bà nói!” Đường Đường cũng nổi giận, lão lông trắng này thật độc địa. Không giết nổi Ma vương đầu to, nên mượn tiểu lâu la như nàng để trút giận, hẳn quả nhiên rất biết cách chọn quả hồng mềm mà nắm. Một trận gió lớn nổi lên, dù là trong động hay ngoài động, trên bầu trời, ma chúng và tiên chúng đều cảm nhận được sự tức giận của Ma Vương, sát khí lạnh lẽo tán ra bốn phía, khiến tất cả tiên chúng đều cảm thấy buốt giá đến tận cõi lòng, chỉ sợ ngày hôm nay, cả tòa Tiên Linh đảo này đều phải chìm xuống. “Dừng tay, không thể giết họ!” Tiếng quát nóng vội đột nhiên vang lên, khiến tất cả mọi người đang đứng đó đều rung mình, Đường Đường đứng ở cửa động bị dọa đến thiếu chút nữa trượt chân, trực tiếp ‘phì thẳng’ luôn. “Không được giết!” Huyền Thiên chân nhân lập lại một lần nữa, đi đến trước cửa động nhìn về phía đại đệ tử Bạch Chí Thanh vẫn đang giơ trường kiếm, vẻ mặt ngoan cố. “Chí Thanh, Tôn Đường Đường đã là đệ tử Tiên giới chúng ta, một lòng hướng đạo, đã được điểm hóa, không được giết!” “Cái gì?” Mắt hồ trợn tròn, Bạch Chí Thanh choáng váng. Nhìn một bóng trắng mờ xuất hiện ở cửa động, không thể nghĩ ngờ kia đúng là linh phách của sư phụ, nhưng tại sao sư phụ và sư thúc đều có thể khinh địch như thế, sao có thể thu ma nữ không phân thị phi, không rõ thiện ác này vào tiên môn? “Đường Đường?” Ngoài đầu nhìn lại, Mâu Chân khiếp sợ buông trường kiếm. Vương, không để ý đến trọng thương chưa lành đã vội tấn công Tiên giới, ngũ đại tùy thị đều hiểu rõ lý do, nhưng Tôn Đường Đường nàng sao có thể nhanh như vậy đã ra nhập Tiên môn, vong ân phụ nghĩa, phản bội Vương? “Ta...” Đường Đường cảm thấy mờ mịt, cảm giác mình như đang đứng giữa lưng chừng núi, bên trái là vực sâu thăm thẳm, bên phải là thâm cốc, bước sai một bước là vạn kiếp bất phục! Ngẩng đầu nhìn về mặt kính sợ của lão lông trắng, lại quay đầu nhìn về mặt phản hận của Mâu Chân, Đường Đường hiểu, thời khắc phải chọn lựa cuối cùng cũng đến! Hai ánh mắt lạnh lẽo bắn tới, Đường Đường biết, đó là ánh mắt đại thúc đang nhìn nàng, hẳn đang đứng đó chờ nàng đưa ra quyết định. “Ta...” Ma xui quỷ khiến, từ miệng Đường Đường tuôn ra ba chữ: “Muốn ở lại!” Tiếng nói rất nhỏ, rất nhẹ, lại đưa đến một khoảng yên tĩnh kì lạ. Hiên Viên Hận Thiên không nói một lời nào thêm, quay người, thân ảnh cao lớn dần dần nhạt đi, như muốn tan biến vào trong tầng tầng lớp lớp mây mù. “Đại thúc – -” Nhanh chóng đuổi theo hai bước, Đường Đường không nhìn được nữa, nước mắt tuôn rơi, nàng biết lựa chọn này sẽ làm cho nàng rất thông khổ, nhưng trăm triệu lần cũng không ngờ lại đau đớn đến thế. Nhìn bóng lưng đại thúc giận dữ rời đi, Đường Đường có cảm giác đau đớn tận xương, trái tim trống rỗng. Nếu mất đi đại thúc, vậy chấp nhất đi giải đáp câu đố của chàng còn có ý nghĩa gì nữa? “Cho dù chàng làm điều gì ta đều tin chàng, vì sao chàng không thể tin ta một lần?” Giậm chân, Đường Đường đứng trước cửa động bên cạnh vách núi mà khóc gào, như một đứa trẻ đau đớn đến cực điểm rồi lại không có cách nào giải quyết, bất lực mà không biết phải làm sao. “Xú, xú nha đầu...” Trường kiếm giương thẳng lên nhắm vào Đường Đường, Bạch Chí Thanh bị chọc tức đến nỗi muốn giậm chân. Mới vừa rồi hắn còn nghĩ nha đầu này muốn cải tà quy chính, một lòng hướng tiên, ai ngờ còn chưa cười xong, nàng đã thêm một câu như vậy. Ma nữ cuối cùng vẫn là ma nữ, người của ma vương, là do hắn “lấy lòng quân tử đo dạ ma nữ” – – tự mình đa tình! (xuất phát từ câu lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử :v :v) “Ông~~~~” Một lưỡi dao ma khí hiện lên, đánh vào thanh trường kiếm của Bạch Chí Thanh tạo thành thanh âm chói tai, Bạch Chí Thanh nhảy vội ra sau để thoát khỏi thế công mãnh liệt của ma khí, cánh tay bủn rủn đến nỗi thiếu chút nữa thì trường kiếm cũng

không giữ nổi. “Sư phụ!” Một bóng trắng bay vút lên, Mặc Phong ngự kiếm bay về phía Ma Vương. “Mâu Chân!” Đôi mày kiếm hơi nhăn lại, Hiên Viên Hận Thiên không kiên nhẫn quát khẽ một tiếng. Một bóng trắng khác xen vào, hai thanh trường kiếm keng một tiếng chạm vào nhau, Mâu Chân nở nụ cười trong suốt ngăn cản Mặc Phong: “Đừng quấy rầy Vương! Ngài ấy không hề muốn giết sư phụ chàng, ngài chỉ muốn đi ngó Tôn cô nương, tựa như ta muốn tới thăm chàng vậy!” “Trúc Vũ!” Cánh tay cầm kiếm hơi run lên, đôi mắt trong phẳng lặng thoáng chốc nổi lên tầng tầng lớp lớp gợn sóng, Mặc Phong nhìn khuôn mặt diễm lệ đang tươi cười của Mâu Chân, trái tim như một hồ nước bị hòn đá nhỏ ném vào, tạo thành rất nhiều gợn sóng, mãi không trầm xuống. “Ngốc!” Đôi mắt sáng thoáng nhìn qua, như hòn sỏi lại như lưu ly, Mâu Chân lại chém một kiếm nhìn như sắc bén kì thật lại vô hại về phía Mặc Phong, “Nếu không động thủ, sư phụ chàng sẽ phạt chàng diện bích nữa đó!” “Bướng bỉnh!” Khóe môi ôn nhuận chậm rãi cong lên, Mặc Phong bắt đầu di chuyển kiếm hóa đi thể công của Trúc Vũ, hai thân hình cùng bay lên, như hai đóa tuyết rơi, giữa không gian đao quang kiếm ảnh hoành tàn, chỉ có sự quyến luyến và hoan hỉ khi người có tình gặp nhau. Không để ý đến hai người đang đánh nhau vô cùng vui vẻ phía sau, Hiên Viên Hận Thiên chỉ khoanh tay đứng trong đám mây, xa xa nhìn xuống Đường Đường đang đứng trước cửa động. Khuôn mặt, lại nhem nhuốc vệt nước mắt. Sao lần nào nàng thấy hắn cũng như diễn viên hí khúc vậy? Nếu không phải lem nhem vì nước mắt, thì cũng là bị khói lửa hun, còn có một lần — lần đầu tiên hắn gặp nàng, lúc đó là do ngã vào bùn. Vung một tay lên, một tia sáng vàng chói mắt bắn thẳng về phía Đãng Nô, Hiên Viên Hận Thiên xoay người lại, một lần nữa bình tĩnh đi vào trong đám mây mù. Giờ đây, trái tim không còn phần nổi, hay hận thù, chỉ còn lại chút lạnh lạnh lại ấm áp, như thể lệ của nàng đã chảy vào trong lòng, mềm mại lại dịu dàng. “Đãng Nô,” Không hề mở miệng, chỉ dùng thần giao cách cảm mang lời nói đến bên tai nàng, trong giọng nói có ôn nhu và — cả dung túng mà ngay cả bản thân cũng thấy kinh ngạc: “Muốn ở lại thì cứ ở đi!” “Cẩn thận!” “Bịch!” Bóng trắng chợt lóe, ánh vàng mất đi, cả người Đường Đường lạnh đến rùng mình, theo bản năng ôm lấy thứ vừa rơi vào lòng. Lại ngừng đầu, chỉ thấy vệt mặt Huyền Thiên chân nhân đau đớn bay bay đằng trước, trong lồng ngực có một lỗ hồng đen xì, hình dạng này hình như là — chiếc đèn? “Đại thúc?” Lệ rơi từng giọt lên chiếc đèn, ánh đèn vàng ấm áp dần lên, ấm đến cả cội lòng nàng. Đại thúc tin nàng? Chàng chỉ tạm thời rời đi, sẽ không bỏ mình lại! “Nếu ta muốn trở về thì sao?” Dán mắt lên chiếc đèn, cảm nhận sự ấm áp nhân nhật mà người nào đó còn lưu lại, Đường Đường nở nụ cười, vận thần giao cách cảm bắt đầu ăn vạ. “Vay tự mình về!” Tiếng nói đại thúc lại xa vài phần, khôi phục lại lạnh lùng như xưa, như mệnh lệnh lại như quở mắng, nhưng Đường Đường nghe được lại không nhin nổi mà cười ha ha. Đại thúc, đại thúc của nàng, quả nhiên lạnh khốc đến khiến người ta yêu thương!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 134: Việc Lớn Cơ Mật

Edit: Trần Vỗ vỗ thân ngọn đèn, Đường Đường quay đầu nhìn Huyền Thiên chân nhân đang tròn tròn mắt cười nói: “Sư tổ, cảm ơn ngài vừa rồi đã dừng cảm quên mình cứu con, — tuy rằng không làm được gì! Hi hi, bị đèn hun nóng đến ngốc rồi!”

“Thanh, thanh tâm đăng?” Vươn bàn tay mờ ảo, Huyền Thiên chân nhân như thể muốn xông lên hôn Đường Đường một trận, “Con lại có thể hiệu triệu được thanh tâm đăng, chí bảo của Phật Giới? Ha, ha ha ha, lão phu quả nhiên không nhìn lầm người! Chí Thanh! Chí Thanh — “Tiếng la hưng phấn khiến đám tiên ma ngoài động đang đánh nhau điên cuồng đều giật mình, Bạch Chí Thanh ngạc nhiên, cổ nén cảm giác đau đớn trong người ngự kiếm đến trước cửa động Thanh Phong, khom người gọi: “Sư phụ!” “Vào động, mau vào trong động đi!” Đưa tay kéo tay Bạch Chí Thanh, nhưng hồn phách không có năng lượng khiến Bạch Chí Thanh lạnh đến rùng mình, ngoan ngoãn thu kiếm đi vào trong động. “Đừng đánh, đừng đánh nữa!” Ông lão lại tiếp tục hô to với đám người đang hỗn chiến ngoài động: “Người kia, nói người đó!” Trường kiếm hơi dừng lại, Mâu Chân cầm kiếm đứng trong mây cúi nhìn xuống. “Đừng đánh nữa!” Huyền Thiên chân nhân vuốt râu cười ha ha. Nữ nhân mà Phong Nhi gọi là Trúc Vũ này quả nhiên thanh lệ tươi mát tuyệt luân, khó trách Phong Nhi yêu thương nàng, nếu lão có thể trẻ đi vài trăm tuổi, hê hê... “Nha đầu xinh đẹp, Ma Vương đi rồi! Còn nha đầu này là tự mình muốn tu tiên, người mau đi đi, chúng ta có việc cần bàn, Phong Nhi không rảnh rồi để đùa giỡn với người nữa!” Không nhìn được mà cười, Mâu Chân liếc Mặc Phong một cái, nhẹ giọng nói: “Lão già này khá thú vị, so với sư phụ chàng thì hay hơn nhiều!” “Trúc Vũ!” Mây kiếm hơi nhú, Mặc Phong bắt đầu di chuyển kiếm một tiếng. “Đừng nói gì cả!” Đôi mày đẹp như sương khói hơi nhướn lên, thân hình Mâu Chân xoay tròn hóa thành một đám sương mù lượn lờ xung quanh bên người Mặc Phong, ôn nhu nói: “Ta đi đây! Lần sau đến lượt chàng tới thăm ta...” Gió, cuốn qua, thổi tan sương ảnh mờ ảo, Mặc Phong ngăn người đứng giữa không trung, nhắc cho áo bào trắng tung bay, cầm kiếm mà đứng. Đến lượt hắn đi thăm nàng sao? Hắn cũng muốn, nhưng — hẳn phải đi đâu thăm nàng? Cứu thiên lực giới, có nơi nào có thể chứa được tiên với ma vì tương tư mà mong mỏi gặp nhau? “Phong Nhi, mau tới đây!” Vẫy vẫy tay với Mặc Phong, Huyền Thiên chân nhân bắt đầu thở dài, sau đó quát với các đệ tử phía dưới động: “Đề ma chúng thôi lui, không được ham chiến! Ngũ tôn đệ tử đều vào động cho ta!” Tiếng nói to ồn ào qua đi, ma chúng rút lui không còn một người, tới cũng nhanh mà đi càng nhanh hơn. Năm bóng trắng bay vút lên, Tứ Tôn tiên giới và Mặc Phong đồng loạt bay vào động. Sáu thanh trường kiếm sáng loáng và một bóng ma trắng mờ, khiến cả sơn động sáng như ban ngày, Đường Đường rùng mình một cái. Gì thế nhỉ? Gọi cả Mặc Phong và đám người lão long trắng đều vào động, chẳng lẽ muốn — “Ê này này, lão long trắng, ngay cả một tiếng sư tổ ta cũng gọi rồi! Lão không thể lật lọng lại muốn giết ta!” “Ma nữ lớn mặt!” Gân xanh trên trán lại nổi lên, Bạch Chí Thanh giận dữ rít gào: “Người đầu nhập ma đạo, làm đủ chuyện thương thiên hại lý, vì sao ta không thể giết người?” “Chí Thanh!” Quát lớn một tiếng, Huyền Thiên chân nhân trầm mặt: “Làm trưởng môn rồi, nên lời vì sư nói không nghe phải không?” “Đệ tử không dám!” Hoàng sợ khom người, Bạch Chí Thanh tranh cãi: “Nha đầu kia quý kẻ đa đoan, lại giỏi hoa ngôn xảo ngữ. Chẳng những lừa sư thúc mang nàng đến Tiên Linh đảo, giờ lại dụ dỗ sư phụ tin nàng muốn tu tiên...” “Hừ, con đừng nghĩ là vi sư đã già nên hồ đồ!” Vênh râu lên, Huyền Thiên chân nhân đưa tay chỉ vào chiếc đèn ri sét bên hông Đường Đường: “Các con xem, nếu nàng quả thật là người có tâm bất chính, tà ác vô lương, vậy Thanh tâm đăng chí bảo của Phật giới sao có thể nhận nàng làm chủ?” Yên lặng một hồi, sáu người một ma đồng loạt nhìn bên hông Đường Đường. “Đây — quả thật là Thanh tâm đăng sao?” Bạch Chí Thanh hơi do dự, tức giận có giảm bớt, nhưng trong lòng vẫn bán tín bán nghi. “Người có muốn thử không?” Nhắc ngọn đèn lên, Đường Đường hưng phấn. Lão long trắng chết tiệt này, tốt nhất là lão nên dùng hết sức mà nói thử, vậy nàng có thể quan báo tư thù, quang minh chính đại nướng ‘lão long trắng’ này thành ‘lão long cháy’, oa ha ha! “Được rồi!” Một bàn tay mờ ảo lại lạnh lẽo chặn tay Đường Đường lại, Huyền Thiên chân nhân sao lại không rõ nha đầu này đang nghĩ gì. Vấn đề là, không thể để cho nàng làm cho mọi chuyện căng thẳng hơn, nếu không tính toán của lão hoàn toàn đi tong. “Uy lực của Thanh Tâm đèn lão phu đã từng tận mắt nhìn thấy, không cần thử nữa. Lão phu gọi các con tới đây, là muốn bàn bạc về một chuyện vô cùng gấp, vô cùng quan trọng, kiếp nạn Càn Khôn lần này có thể hóa giải hay không, muôn dân trong thiên hạ có được cứu vớt hay không, mấu chốt thành hay bại nằm ở việc này.” “A~~~~” Tròn tròn mắt, Đường Đường đột nhiên cảm thấy giờ phút này thật quá thần thánh. Có thể hóa giải kiếp nạn Càn khôn hay không nàng không quan tâm, nhưng nghe Huyền Thiên chân nhân trình trọng nói như thế, cảm giác như đang nói đến

cơ mặt quốc gia vậy, cảm giác thần bí long trọng này khiến nàng vô cùng kích động, máu nóng sôi trào, trái tim nổi sóng. “Thỉnh sư phụ (sư tổ) chi điểm!” Ngũ Tôn và Mặc Phong đều khom người, vẻ mặt ngưng trọng đợi Huyền thiên chân nhân chỉ bảo. “Chuyện quan trọng này chính là –” Chỉ Đường Đường, Huyền Thiên chân nhân cất cao giọng nói: “Ai sẽ làm ân sư cho nha đầu này?” Sao bay đầy đầu, Bạch Chí Thanh thiếu chút nữa thì té ngã trên mặt đất. Đây chính là việc vô cùng quan trọng, liên quan đến đại kiếp nạn của Càn Khôn, tính mệnh muôn dân? Sư phụ quả nhiên đã “chết” lâu lắm rồi! “Xì!” Nhìn vẻ mặt ghét bỏ không hên mà cùng biểu lộ của Ngũ Tôn, Đường Đường cũng nổi giận. Mấy lão tiên chúng lỗ mũi hướng lên trời này, vẻ mặt cứ như thể ai thu nàng làm đệ tử là giống như không cần thận giẫm phải phân vậy, nàng khiến người ta ghét vậy sao? “Sư phụ, tại sao ngài lại khẳng định muốn thu – nha đầu này làm đệ tử Tiên môn chúng ta?” Lão Nhị Xuyên Khung cuối cùng vẫn phúc hậu nhất, cho dù lòng không thoải mái, nhưng cách nói chuyện vẫn rất uyển chuyển. “Các đồ nhi không biết đó thôi.” Thấy ánh mắt của Ngũ Tôn đều nhìn mình, Huyền Thiên chân nhân làm như cảm khái vô hạn, than thở nói: “Nha đầu này chính là người hữu duyên với thiên thư mà chúng ta chờ đợi nhiều năm nay!” “Nàng?” Mười mắt tròn trũng, Ngũ Tôn ngốc rồi. Người hóa giải kiếp nạn mà trời cao dự báo lại là một nha đầu không đáng tin như vậy, nàng không phải là người Ma giới sao? Chỉ sợ khi Ma vương tấn công Thiên giới nàng còn có thể vỗ tay cười ấy chứ! “Sư phụ,” Lão Ngũ là người đầu tiên không chịu nổi mở miệng: “Sao ngài biết nha đầu này là người hữu duyên với thiên thư?” Trợn mắt xem thường, Huyền Thiên chân nhân rất không kiên nhẫn. Lão là người “chết”, nhưng... mấy đứa đồ đệ này cũng không thể cho rằng lời của lão là “cái rắm” chứ, nói một câu hỏi một câu, thiếu nợ đòn sao? “Vi sư và Phong Nhi đều tận mắt nhìn thấy, sao hả? Có muốn vi sư viết cho con một giấy cam đoan, giao cho Lý Diệu Ân tôn giả bảo tồn?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 135: Người Đệ Tử Đầu Tiên Bị Ghét Của Tiên Giới

Edit: Trần “Đệ, đệ tử không dám!” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lý Diệu Ân mặc dù là người nóng nảy hay hấp tấp, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, vừa thấy sư phụ nổi giận lập tức gió chiều nào theo chiều đó nói: “Nếu nha đầu này nhận trọng trách phá giải câu đố Thiên thư, vậy một khắc cũng không thể trì hoãn nữa. Người thường tu tiên, nếu tư chất kém thì muốn tu đến khi mở được linh khiếu cũng phải mất vài thập niên. Ôi chao, vài thập niên, chỉ sợ đến lúc đó trời đất đều hủy cả rồi. Cho nên đệ tử nghĩ –, đại sư huynh làm sư phụ cho nha đầu này là thích hợp nhất, sư phụ người coi bản lĩnh của Phong Nhi là biết!”

Sắc mặt biến đổi, vẻ mặt Bạch Chí Thanh xanh mét trừng mắt nhìn Ngũ sư đệ. Nói thật là hay, nhưng nhờ đâu hẳn phải thu tiểu ma nữ này làm đồ đệ, đến lúc đó hẳn phải dốc lòng dạy dỗ hay không nên dốc lòng? Nếu dốc lòng dạy dỗ, vạn nhất sau khi nàng học thành không đi giúp đỡ sư môn hóa giải kiếp nạn Càn Khôn, ngược lại Trợ trụ vì ngược, giúp đỡ ma đầu kia đảo điên Càn Khôn, vậy Bạch Chí Thanh hẳn chết ngàn lần không đủ tạ tội. Nghiến chặt răng, Bạch Chí Thanh nắm chặt hai nắm tay, lương tâm và lý trí đánh nhau kịch liệt trong đầu! Sự việc rất quan trọng, không thể không cẩn thận suy nghĩ! “Nếu nói là –” Nhận được “mị nhãn” sư phụ không ngừng ném tới, lão Tử luôn kiêu ngạo cũng đứng ngồi không yên, né tránh ánh mắt của Đại sư huynh nói: “Luận tu vi, vô công, mấy sư huynh đệ chúng ta chỉ có Đại sư huynh giỏi nhất, luận về dạy dỗ đồ đệ, mỗi đệ tử tọa hạ đều nhân phẩm xuất chúng, tu vi phi phạm – vẫn là đại sư huynh làm sư phụ giỏi, thế nên –” “Không được, không được!” Thấy tất cả mọi người đều đẩy mình cho lão lông trắng, Đường Đường nóng nảy, nhăn mặt nhăn mũi nói: “Cả ngày hẳn muốn gết ta, để ta làm đệ tử của hắn, trong lòng ta sẽ có bóng ma tâm lý, học hành không tốt!” “Hi hi, vậy hay là Nhị sư đệ đi!” Nghe tiểu ma nữ nói thế, trái tim Bạch Chí Thanh thả lỏng, trong lòng nở nụ cười, nha đầu này chống cự lại dù sao vẫn tốt hơn việc hắn từ chối! “Nhị sư đệ tính tình thuần hậu, lại rất kiên nhẫn, tu vi cũng không kém ta nhiều, làm sư phụ cho nha đầu này là thích hợp nhất! Chẳng những có thể dạy nàng phương pháp tu tiên, còn có thể dạy nàng quay lại con đường lương thiện!” “Sao có thể thế được!” Lão Nhị cũng sốt ruột, trọng trách nặng nề như vậy sao có thể trọn hân? Hơn nữa, nếu cả ngày đều phải dạy tiểu nha đầu này, vậy hẳn đầu còn thời gian nghiên cứu đan dược, không thể thu, kiên quyết không thu. “Sư phụ, ngài không phải không biết, đệ tử nói năng luôn vụng về, lại say mê y thuật. Nếu là đệ tử tu tiên bình thường thì đệ tử cũng thu, nhưng nha đầu này là người sẽ phá giải câu đố của thiên thư, không phải người bình thường. Đệ tử bất tài, việc nha đầu này hóa giải đại kiếp nạn của Càn Khôn là đại sự, đệ tử trăm triệu lần không dám trở thành tội nhân thiên cô. “Vậy Tam sư đệ đi!” Thấy Nhị sư đệ dùng cái cớ “nói năng vụng về” từ chối trôi chảy như thế, Bạch Chí Thanh cũng nóng nảy, quanh đi quẩn lại cũng chỉ còn một người, đành phải đẩy lên đầu Tam sư đệ, cái người lúc nào cũng không có việc gì làm đi. “Đệ hả?” Đôi mắt hoa đào hơi xao động, A Lăng khi một tiếng, nộ nộ cười: “Có thể –” “Không được!” Có người đồng ý rồi, nhưng Huyền Thiên chân nhân lại nhảy dựng lên. Tam đồ đệ này lão hiểu rõ, vì thiên phú cực cao, cho nên đâm ra lười, lười đến nỗi cả ngày chỉ thích “ngồi” trên bồ đoàn, chẳng ai hay là nó đang tu hành hay đang ngủ. (=.=”) Để nó dạy nha đầu này, chỉ sợ trời đất hóa tro rồi mà nàng vẫn chưa mở được linh khiếu. Lén thở phào một cái, Đường Đường kỳ thật cũng không muốn làm đồ đệ của “sói đào hoa” này. Xét thấy hắn có nhiều quái chiêu, hơi một tí là lấy kim đâm huyết thái dương, làm đồ đệ của hắn chỉ sợ chết cũng không biết mình chết thế nào. “Nếu đã không có người muốn thu ta –” Đường Đường nở nụ cười, mắt hạnh ngắm Mặc Phong từ dưới lên trên lại từ trên xuống dưới. Để “liên hoa nam” dạy nàng đi, vừa hay mọi người cùng tham khảo xem làm thế nào để trói chặt “ma tâm”. “Các người người nào cũng không muốn gánh vác trọng trách này, vậy vi sư sẽ chỉ định!” Phẩy ống tay áo, Huyền Thiên chân nhân trầm mặt... ***** Một ngọn núi nhỏ, chỉ cao khoảng mười tầng lầu. Đỉnh núi chìm trong tuyết trắng long lanh, chân núi là nhiều loại hoa cỏ khó phân biệt, một dòng nước nhỏ từ vách núi chảy xuống, hơi nước bốc lên bị ánh mặt trời chiếu vào, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Giữa cánh đồng hoa, Từ Tô ngồi đó, trên khuôn mặt thanh tú là nụ cười yếu ớt mang theo ngại ngùng và ôn nhu. “Nói như vậy, Ngũ Tôn của Tiên giới đều trở thành sư phụ người?” “Đúng thế!” Quệt miệng, Đường Đường nửa quỳ trên mặt đất đứng lên, nghiêng một ống trúc, một dòng nước nhỏ chậm rãi nhỏ giọt vào trong mắt Từ Tô: “Cả năm người cứ nhìn ta chăm chăm, khiến lão nương đi nhà xí cũng vội vàng vàng!” “Khụ!” Muốn cười lại bị sặc nước, Từ Tô không nhìn được hơi ho khan, hơi lạnh của nước suối thấm vào miệng, mang theo một vị thanh mát. “Hừ, cười nữa đi! Ai bảo dám vui sướng khi người gặp họa!” Tiếng nói tức giận vang lên bên tai, ống tay áo mềm mại phất qua khuôn mặt, Từ Tô biết Đường Đường đang lau nước đọng trên mặt cho mình, nên nhẹ giọng lầm bầm: “Cảm ơn!” “Không cần cảm ơn!” Cong ngón tay nâng cằm Từ Tô, Đường Đường cười như kẻ gian chiếm được món hời, cười khùng khục: “Ngaoan, chuẩn bị rửa mắt còn lại!” “Được!” Khẽ mím môi, Từ Tô nghe lời ngẩng đầu lên, hai bàn tay lại không tự chủ được xiết chặt lại, nổi lên hai vết gân xanh. Ngón tay của Đường Đường, đụng vào cằm hắn, khiến hắn có cảm giác như có lửa đốt trên da thịt, đốt vào tận trong đáy lòng. Từ Tô không nhìn thấy, nhưng hắn có thể cảm giác được, mặt hắn giờ chắc chắn rất đỏ, quả nhiên – “A ha, Từ Tô, da của ngươi thật đẹp đó! Tựa như cái câu quảng cáo: ‘Trong trắng có ánh hồng, đẹp không giống người thường’, ha ha, khiến ta ghen tị quá!” “Đường Đường...” Xấu hổ cười, hai bàn tay Từ Tô đã chảy đầy mồ hôi. Lần nào cũng thế, mỗi lần Đường Đường trêu chọc ca ngợi da của hắn sẽ khiến hắn không biết phải làm sao, không biết nên dùng phản ứng thế nào. Vui mừng sẽ có

về rất kiều ngạo, tỏ vẻ tất nhiên sẽ rất có vẻ lập dị, trầm mặc có vẻ chất phác, bác bỏ sẽ có vẻ rất nhỏ mọn. ... Aiiii! Than nhẹ một tiếng, ho nhẹ thêm một hồi để khép lại bất an và không an ổn trong lòng. Từ Tô khép mắt lại, để nước suối trong mắt chậm rãi khô đi, cố gắng bình ổn sóng cuộn trong lòng. Hẳn không phải thiếu niên không rành thế sự, hẳn cũng từng được vô số giai lệ dung mạo khuynh thành vây quanh hầu hạ, nhưng chưa từng có một người nào như Đường Đường, khiến hẳn khi thì vui mừng, thoải mái, lúc lại luống cuống không biết làm sao, lại càng khiến hẳn mỗi khi ở một mình — kim lòng không được mà nhớ nhung. Khi thấy nàng thì thấp thòm vui mừng, không thấy nàng thì tưởng niệm không ngừng! “Đường Đường,” Nhấn mí, trong nụ cười của thiếu niên lần đầu biết đến tình yêu có thêm một tia chua xót nhàn nhạt, , “Xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 136: Bí Mật Của Từ Tô

Edit: Trần “Xin lỗi? Xin lỗi cái gì cơ?” Đường Đường sững sốt, thu lại ống trúc, đặt mông ngồi bên người Từ Tô. Rõ ràng là nàng đang đùa giỡn thiếu niên thanh thuần, sao người bị đùa giỡn lại quay ngược lại giải thích cho nàng, hê hê, thế này chẳng phải càng dung túng cho nàng quên mọi chuyện, gan to bằng trời sao?

“Ta —” Trái tim do cảm giác áy náy mà đập nhanh, giọng Từ Tô hơi khàn nói: “Ngày đó, ta không thể giúp ngươi, để một mình ngươi. ...” “A —” Giật mình chợt hiểu ra, Đường Đường lơ đãng vỗ vỗ vai Từ Tô. Hi hi, có tiện nghi mà không chiếm thì đúng là đồ con ruồi! Hơn nữa, vai của Từ Tô dù hơi gầy yếu nhưng không mất vẻ kiên cường, có phong vị rất khác nhé! “Lúc đó ta vốn không muốn mọi người đều lọt lưới hết, nhưng không thể ngờ được Hồ Thú lại có bảo bối khiến cho lão long trắng — khụ khụ, khiến cho đại sư phụ của ta vừa thấy đã biến sắc, đối xử với các ngươi như thể cung phụng Bồ Tát vậy, quá khoa trương ấy!” “Ngươi không tức giận sao?” Mây dần dần giãn ra, nhưng trong mắt vẫn có chút đau buồn âm thầm, Từ Tô không yên lòng hỏi. “Tức giận ấy à —” Mắt hạnh hơi chuyển, Đường Đường nở nụ cười gian xảo: “Cũng có chút! Nhưng mà, chỉ cần ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc Hồ Thú dùng bảo bối gì có thể dụ dỗ đại sư phụ của ta mặt mày hờ hờ như thế, ta sẽ không giận nữa.” “Ngươi muốn biết Hồ Thú cho Bạch chương môn xem cái gì sao?” Đôi mắt mê man chuyển hướng nhìn về phía Đường Đường, Từ Tô không nhìn thấy rõ, chỉ có thể yên lặng về ra trong lòng một nữ tử luôn luôn vui vẻ không bao giờ phiền não. “Có tiện nói không? Nếu có thể thì nói nghe chút đi! Là kim bài, ngọc bích, hay tranh mỹ nữ, đồng cung đồ? Ta cũng đi kiểm đồ tương tự hiếu kính cho Bạch đại chương môn, để hẳn thấy ta đỡ phải lúc nào cũng về mặt đen sì, đầy sát khí.” “Không, không phải!” Từ Tô đỏ mặt hỏi, mặt đỏ như xung huyết, đưa tay sờ trong người lấy ra một vật, do do dự dự đưa tới trước mặt Đường Đường: “Không phải mấy thứ ngươi nói đâu. ... đây là. ... là. ... Kim phù tùy thân của ta!” “Một lá phù rách?” Đường Đường ngạc nhiên. Lúc không tu tiên thì nàng còn không biết, nhưng bây giờ kiến thức của nàng đã tăng không ít. Lá phù, là thứ mà người tu tiên làm ra giới nhất. Tựa như mấy cái tên đạo sĩ dóm, khu quỳ, trừ tà, cầu cát, cầu phúc, muốn cái gì có cái đó. Mấy ngàn năm qua, dưới trí tuệ qua nhiều thế hệ của Tiên giới, các loại phù chú đã nhiều đến nỗi có thể nói là, chỉ có thứ ngươi không nghĩ ra, không có thứ họ không làm được! Nhìn tấm phù mà Từ Tô lấy ra, đây rõ ràng là phù cầu phúc cầu bình an, quan trọng là vị cao nhân đã làm ra phù này (tiền chúng bình thường không làm được kim phù), nhưng lão long trắng cũng không hiếm lạ đến mức thế chứ? Tự lão ấy cũng có thể làm được kim phù này mà, chẳng lẽ đây là một loại phù chú đã thất truyền từ lâu? “Đây — là Kim phù Bạch chương môn tự mình làm cho ta.” Quả nhiên, Từ Tô tiếp tục nói, trong mắt đầy sương mù trắng xóa. “Lão long trắng? Tự mình làm cho ngươi?” Do quá kinh ngạc, Đường Đường hoàn toàn quên lão long trắng chính là đại sư phụ của nàng, dù là bất cứ ai, cũng hẳn đều rất tôn kính. “Ngươi là ai? Vì sao hẳn lại tự mình làm phù cho ngươi? Nhưng nhìn hẳn có vẻ không hề biết ngươi mà?” Đường Đường rối loạn, sau đó nàng bắt đầu tự hỏi, đại não luôn thích thiên mã hành không, tư duy theo gió bay cao đã đưa ra một lí do cực kì quý dị, khó lường mà lại vô cùng khúc chiết — “Ngươi, đừng nói là con riêng của hẳn nhà?” Cứng họng, Từ Tô ngậm ngút, ngay sau đó lại có cảm giác dở khóc dở cười. Đường Đường ối Đường Đường! Chỉ có nàng mới có thể nghĩ được lí do không thể tưởng nổi như thế, cũng chỉ có nàng dám trực tiếp hỏi những câu khiến người ta xấu hổ vô cùng thế này, quả nhiên có thể nói đến người ta khóc dở mếu dở mới thôi. “Bạch chương môn đã ngoài ba trăm tuổi, sao có thể — có thể. ...” Từ Tô lúng ta lúng túng. “Ba trăm?” Giờ đến phiên Đường Đường kinh ngạc, “Đã già thế này rồi cơ à? Vậy sao hẳn, lão có thể có một đứa con gái mới mười sáu, mười bảy tuổi?” “Con gái của Bạch chương môn?” Nhíu mày, Từ Tô nghi hoặc lắc đầu nói: “Chưa từng gặp. Nhưng người tu tiên không giống phạm nhân, ví dụ như ngươi chẳng hạn, qua vài thập niên nữa, chỉ sợ ta đã già đi, mà ngươi vẫn mang dáng vẻ như bây giờ, mãi mãi là thanh xuân. ...” Xinh đẹp! Len lén thêm hai chữ cuối cùng trong lòng. Từ Tô nở nụ cười, mang theo chút buồn phiền. Tự dung hẳn rất muốn có thể lại nhìn thấy, thấy trời xanh mây trắng, cây xanh hoa nở, muốn nhìn cô gái trước mặt, không biết nàng có giống như dáng vẻ mà hẳn vẫn thường len lén tưởng tượng trong lòng? “Trường sinh bất lão?” Lú lú không nói nên lời, Đường Đường không nghĩ nàng cũng có thể bước vào hàng ngũ những người không sợ thời gian, nhưng những chuyện này cũng không phải điều mà nàng mong ước. Nếu cuộc sống vui vẻ thoải mái, thì sống một trăm năm còn thấy ngắn. nhưng nếu cuộc sống vô vị buồn tẻ, thì sống vài chục năm cũng đã thấy dài. Giờ nàng chỉ muốn nhanh chóng phá giải được câu đố của thiên thư, trước khi trời đất bị hủy diệt bước trở lại bên người đại thúc. Còn ở đây, cuộc sống tu tiên nhàm chán tẻ nhạt, ngày cũng như đêm, lúc nào cũng giống nhau càng khiến nàng cảm thấy sống một ngày mà như một năm, càng sợ hãi năm tháng biến thành một con đường dài vô tận không có điểm dừng. Nếu cứ thế mà sống, nàng chỉ sợ nàng và đại thúc dần dần sẽ trở thành hai con đường song song, không thể gặp nhau! “Không nói chuyện này nữa!” Buồn bực lắc đầu, Đường Đường chuyển đề tài: “Nói tiếp chuyện tại sao ngươi lại có kim phù lão long trắng làm đi?” “Kim phù. ...” Hơi cúi đầu, trước mặt là một mảng trắng xóa, Từ Tô nhớ đến ánh sáng vàng rực rỡ trên kim phù, thấp giọng nói: “Là quà tặng mà Bạch chương môn tặng hoàng tử Nhân giới sinh ra!” “Hoàng tử Nhân giới? Quà tặng mừng sinh ra?” Thì thào lặp lại vài tiếng, Đường Đường giật mình nhảy dựng lên: “Ngươi là con hoàng đế?” “Ừm!” Mấy ngón tay siết chặt đến trắng bệch, mép kim phù đâm vào tay đau đớn, Từ Tô thở dài một tiếng nói: “Ta là hoàng tử duy nhất của đương kim hoàng thượng của Nhân Giới.” “Thái tử? Hoàng tử?” Gập đầu gối, Đường Đường ngồi xổm trước mặt Từ Tô. Phải chăm chú mà nhìn thôi, nhìn cho thật kĩ, nếu không sau này chờ đến khi hẳn làm hoàng đế thì không dễ gặp nữa. Nhưng mà — nhìn thế nào cũng thấy không giống! Một thiếu niên hay ngượng ngùng thế này, tề gia, trị quốc, ngự thần, hẳn có làm nổi không? “Thế tại sao ngươi lại bị người khác coi là phản tặc? Mắt của ngươi sao lại bị như vậy?” Nhắm lấy vai Từ Tô, Đường Đường như đang đi trong đám sương mù. “Mắt, là phụ hoàng của ta. ...” Hai tay không tự giác khoanh lại trên đầu gối, kim phù trong tay lại tỏa sáng rực rỡ, Từ Tô cười khổ nói: “Trước khi ta sinh ra, Bạch chương môn không mời mà tới, tặng kim phù này. Đây là điều chưa từng xảy ra trong suốt các triều đại từ trước đến nay, cho nên hoàng tổ phụ của ta cho rằng điều này có nghĩa là ta sẽ trở thành một minh quân, vì thế muốn trực tiếp truyền ngôi vị cho ta.” “Vì thế nên cha ngươi dưới con nóng giận đã hạ độc thủ với ngươi?” Quá mức khiếp sợ, ngón tay Đường Đường siết chặt vai Từ Tô, không không chế được lực đạo. “Hoàng tổ phụ tại vị bốn mươi năm, phụ hoàng cũng làm hoàng thái tử suốt bốn mươi năm. ...” “Hóa ra cha ngươi là một Charles**, một hoàng tử xui xẻo từng mất nhìn ngai

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 137: Tu Tiên Như Thế Nào

Edit: Trần “Tra Nhĩ Tư?” Ánh mắt mê man, Từ Tô im lặng một lát rồi nói: Ta không muốn có tấm kim phù này! Nếu không phải vì nó, có lẽ mọi chuyện đã không phát triển đến nông nổi này. Khi rời khỏi hoàng thành, ta đã ném nó đi, lại không nghĩ rằng Hồ Thủ đã nhặt lại....”

“Từ Tô!” Hít sâu một hơi, Đường Đường chưa từng nghĩ rằng thật sự có người so với hồ còn đáng sợ hơn, sẽ cắn nuốt cả cốt nhục của mình. “Ông già nhà ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?” Lúng túng, Từ Tô lẩm bẩm nói: “Phụ Hoàng của ta năm nay bốn mươi bảy.” “Cổ nhân các ngươi nếu không tu tiên, tu ma và vân vân, thì cũng chẳng sống được lâu. Hi hi, thoải mái đi, nhân dịp này chữa khỏi mắt, sau đó -- chúng ta về soán vị đi!” “Đường Đường, ta không muốn --” “Rồi rồi, ta biết!” Khoát tay áo, Đường Đường cố ý cười đến ngón cuồng: “Cùng lắm thì chúng ta soán vị nhưng không giết ông già nhà ngươi! Ta phải đi đây, không lão lỏng trắng lại nổi bão mắt. Aizz, lão lúc nào cũng nhìn ta không vừa mắt!” “Vậy mau đi đi!” Nuốt xuống một bụng những lời muốn nói, Từ Tô đứng lên. Biết nàng tròn đề chạy tới đây một chuyện đã không dễ, nhưng vẫn tiếc tuổi thời gian gặp nhau một ngày quá ngắn. “Nếu một quá thì nói với Bạch chương môn một tiếng, ngài ấy chỉ là một người quá cương trực, chứ thực chất tâm địa không xấu.” “Biết rồi, người dân nhiều quá!” Làm cái mặt quý, nhưng ngay lập tức nhớ ra Từ Tô không nhìn thấy, Đường Đường cố gắng cười to nói: “Đi đây, đi đây, mới tí tuổi đầu mà đã dong dài thế rồi!” Xoay người chạy, Đường Đường nghe thấy tiếng cười bắt đầu của Từ Tô vang lên sau người, nàng đột nhiên cảm thấy chua xót. Nếu, trời đất hủy hết, vậy mọi người cũng sẽ chết hết. Dù là người tốt, kẻ xấu, kẻ lang tâm cầu phế hay người lương thiện, sẽ không còn kẻ nào vì mưu quyền đoạt vị mà hại cả con mình, cũng sẽ không còn người vì thế mà phải đấu tranh đoạt lại hết thảy. Tất cả thế gian, mọi sự hỗn loạn, tình yêu, cừu hận đều sẽ biến mất theo trời đất, như một lần tình lọc hết mọi thứ. Đại thúc, có phải vì nguyên nhân này mà chàng muốn hủy thiên diệt địa? Vậy rốt cuộc chàng yêu ai, hận ai? Tình yêu sâu sắc như thế nào, hận thù nhiều thế nào, mới có thể khiến chàng thất vọng với cả trời đất này, muốn tự tay hủy diệt nó? Tự dưng, Đường Đường thấy hơi sợ hãi. Rốt cuộc nàng có nên coi bỏ câu đồ thiên thư, tìm hiểu chân tướng mọi việc?

***** Hồn Nguyên điện. Đường Đường vừa mới đi qua cửa điện thì nghe thấy một tiếng hồ rống rung trời: “Tôn Đường Đường --” Ngay sau đó, một người sai bước tới tóm lấy cổ tay nàng, Đường Đường nghe răng nhếch miệng ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt hung dữ của lão bạch lông như ngày thường. “Vi sư vừa mới quay đi một chút, đã lại không thấy con đâu! Nói mau, đã đi đâu?” “Xì xì --” Trợn trắng mắt, với lão lỏng trắng này Đường Đường vĩnh viễn chỉ lấy một cái cớ. (Trần: =.=, xì xì, tiếng nước tiểu ạ, bình thường các mẹ cho các bé đi tiểu cũng hay dùng từ này :3 :3) “Nói bậy!” Tức giận đến run người, Bạch Chí Thanh giận dữ hét: “Từ trưa tới giờ con chạy ra ngoài hơn mười lần, sao nhiều nước tiểu vậy?” “Đã nói với ngài rồi, con thể hàn, thận không tốt lắm nên hay đi tiểu!” “Thế hả?” Mặt trầm xuống, Bạch Chí Thanh nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh nói: “Vậy có muốn vi sư sai người mang bồn cầu vào đây, cho con cứ ngồi trên đó mà đọc thuộc kinh không?” “Được ạ,” Đường Đường nở nụ cười, đôi mắt hạnh vút sáng, không biết sống chết mà tỏ vẻ tinh khiết thiện lương: “Nhưng con không biết chữ ạ!” “Đã ba ngày rồi, giờ ngươi mới nói ngươi không biết chữ?” Không thể nhìn được nữa, Bạch Chí Thanh giơ tay phải. “Ê này này, Bạch đại chương môn, con là thân xác người phạm, một chương này của ngài mà đập xuống là con mất mạng!” Sợ tới mức nhảy vội ra sau, Đường Đường nóng nảy. “Ngươi?” Đánh chương về phía cột đá trước điện, Bạch Chí Thanh biết tiểu ma nữ này nói đúng sự thật, nhưng bụng tức này không thể nào nuốt trôi được. “Rầm!” Cây cột đá phải ba người mới ôm hết bị đánh trúng ầm ầm rung động, đá vụn và bụi đá bay ào ào xuống, rơi hết xuống đầu Xuyên Khung vừa vịn đi tới đó. “Chương, chương môn sư huynh?” Đưa tay phải bụi trên đầu, Xuyên Khung ngốc rồi. Chuyện gì thế này? Đại sư huynh luôn nghiêm khắc với bản thân, cực kì ấn tượng lại đánh cột đá Hồn Nguyên điện? Đại điện này là Tiên tổ Trùng Dương chân nhân tự tay xây dựng lên, mỗi một viên ngói hòn gạch đều là bảo bối, huống chi là bốn cột đá ngoài cửa được lấy từ Tu Di sơn. Đây chính là những tảng đá giữ ổn định cho cả tòa Tiên Linh đảo này, giúp giữ cột tiên, trừ tà, đại sư huynh giận dữ gì mà lại đi đánh vỡ nó? “Xuyên Khung hả?” Bị tiếng gọi của Nhị sư đệ làm cho khôi phục lí trí, Bạch Chí Thanh nghiêm mặt đi nhanh ra ngoài cửa ngẩng đầu lên nhìn. Xong rồi xong rồi, một cây cột đá nguyên vẹn bị hấn chém một chương làm vỡ một mảnh lớn, thế này sao hấn còn mặt mũi với liệt tổ liệt tông Tiên giới nữa? “Đội lát nữa vi huynh sẽ tự đi lĩnh phạt.” Ngâm ngùi thở dài, Bạch Chí Thanh quay đầu lại nhìn thấy Tôn Đường Đường về mặt không có việc gì từ trong đại điện thò đầu ra nhìn, lại nhìn không được muốn mào mào. Nếu không phải do ma nữ mà tính khó trừ này, sao hấn có thể vì quá tức giận mà đi phá cột đá linh giữ ổn định đảo chứ? “Ha ha, sư huynh lại bị Đường Đường chọc tức?” Nhìn về mặt Đại sư huynh, Xuyên Khung lập tức hiểu được bảy tám phần, không khỏi lắc đầu cười: “Sư huynh, kỳ thật Đường Đường cũng không xấu như chúng ta nghĩ lúc trước đâu. Nàng chỉ quá hoạt bát thôi, chứ cũng là người thông minh mà...” “Hoạt bát? Là ngang bước mới đúng!” Vung tay áo, Bạch Chí Thanh gầm gừ nói: “Thông minh? Phải là gian tà, xảo trá! Việc giải câu đồ thiên thư đã vội như lửa sém lông mày, năm người sư huynh đệ chúng ta ngày đêm không chớp mắt vì nghĩ cách để nó mau chóng tăng cao tu vi, còn nó thì sao? Đã ba ngày rồi, đến hôm nay nó mới nói cho huynh biết nó không biết chữ! Gỗ mục thế này, sư đệ đệ còn lấy linh đan đến cho nàng ăn làm gì, đúng là lãng phí! Chẳng bằng đem cho --” “Đại sư huynh!” Vội vàng mở miệng cắt ngang lời đại sư huynh nói, Xuyên Khung thấy Đường Đường đã nhún mồm, có vẻ sắp trở mặt, “Đường Đường không biết chữ sao? Nhưng hôm qua lúc đệ đến nàng đã đang đọc chương tâm pháp cuối cùng rồi, đến hôm nay chắc cũng thuộc hết rồi!” “Sư đệ đệ đừng nói đỡ cho nó!” “Đệ đã từng nói dối bao giờ chưa?” Ngán người, Bạch Chí Thanh do dự. Chẳng lẽ tiểu ma nữ này cố ý chọc giận hấn? Bất đắc dĩ lắc đầu cười, Xuyên Khung đi vào trong đại điện, ôn hòa nói với Đường Đường: “Đồ nhi, ăn đan đi.” “Vâng!” Mặt hạnh hơi chuyển, trừng mắt nhìn Bạch Chí Thanh một cái, sau đó tươi cười đi đến trước mặt Nhị sư phụ, về mặt Đường Đường như thể trước thấy con riêng sau thấy con ruột, trở mặt cực nhanh. “Nhị sư phụ, trong đan này của người không có chỉ chứ? Con ăn nhiều liệu có trúng độc không?” Nuốt đan được mà Xuyên Khung đưa, Đường Đường chép chép miệng bắt đầu đưa giong ông bác già.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 138: Trùng Phạt

Edit: Trần “Sao, sao có thể?” Lưng chảy đầy mồ hôi, Xuyên Khung nóng nảy: “Đan dược này làm từ chín loại kỳ hoa tiên thảo, cùng với nước suối thánh...”

“Hi hi, con chỉ đùa thôi, đừng khẩn trương thế!” Huých huých khuỷu tay Xuyên Khung, Đường Đường vẫn cười buồm bình như trước, nhưng thoát nhìn rất vui vẻ khiến người thích. “Con thật là!” Xuyên Khung cũng cười. Qua ba ngày, hẳn nhìn ra nha đầu này chỉ nghịch ngợm chút, nhưng làm người thẳng thắn, thích là thích mà ghét là ghét, thẳng ruột ngựa không quanh co lòng vòng, rất thích ăn đồ của hắn. Còn chương môn sư huynh cứ kêu nàng tiểu ma nữ, hơi một tí lại đòi đánh đòi giết, bảo sao nàng cứ cố ý đối nghịch với huynh ấy, chọc cho huynh ấy tức giận. “Đường Đường” Cát bình được, Xuyên Khung quyết định làm người hòa giải, vì thế nhân nhả thoải mái cười hỏi: “Con thật sự không biết chữ sao?” “Thật không biết!” Bối bối, Đường Đường biết vì sao Xuyên Khung hỏi vậy, nhưng nàng trời sinh chính là kiểu người đối với ta tốt thì ta tốt lại, người ác ý với ta ta càng muốn chinh cho người tới chết mới thôi. Nhị Tôn này đối xử với nàng cũng không tệ, ngày ngày cho nàng ăn linh dược, còn dạy nàng dùng nước suối thiêng chữa mắt cho Tử Tô như thế nào, nên Tôn Đường Đường nàng cũng có đi có lại, đặc biệt ưu đãi với vị nhị sư phụ này hơn, nói chuyện cũng hòa nhã, dễ nghe hơn. “Nhưng rõ ràng hôm qua vì sư nghe thấy con đọc tâm pháp nhập môn với — A!” Giật mình hiểu ra vỗ tay một cái, Xuyên Khung nở nụ cười, râu rung rung, rất giống một lão cừu hiền hòa, “Con bảo Phong Nhi đọc cho con nghe, sau đó con học theo hả?” “Hi hi!” Cười gượng hai tiếng, Đường Đường không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ oán hận liếc Bạch Chí Thanh một cái. “Chuyện này là thật sao?” Bỏ qua ánh mắt xem thường của Đường Đường, Bạch Chí Thanh nghiêm mặt hỏi. “Dĩ nhiên là thật rồi!” Tiếng ngập dài từ xa nhà truyền đến, cả ba người giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Một cái đầu ló ra từ xa nhà, đôi mắt hoa đào chớp chớp, lóe ra ánh nước lã lã (đó là nước mắt chảy do ngủ gà ngủ gật). “Tối hôm qua nha đầu này đã học thuộc hết rồi, sau đó quần quýt lấy Phong Nhi bắt dạy cho nàng cái gì mà tóm tắt trái tim của Ma thế nào, mười cách yêu đương gì đó, khiến cho Phong Nhi chật vật một hồi, đến giờ này vẫn không dám ló mặt!” “Sói đảo hoa chết tiết này!” Đường Đường nóng nảy nhảy dựng lên, “Người đường đường là Tam Tôn Tiên giới lại nghe lời người khác nói chuyện?” “Hi hi!” Không chút để ý cười cười, A Lăng từ xa nhà nghiêng người bay xuống, đứng trước mặt Đường Đường nói: “Con không biết trách nhiệm của vị sư là — mười hai canh giờ một ngày, bất kể thời tiết thế nào đều phải giám sát con sao?” “Sặc!” Đường Đường vừa mới nhếch miệng, lại nghe thấy lão lông trắng giành trước nói: “Tam sư đệ, sư phụ như đệ đã giám sát thì phải chặt chẽ vào! Chẳng những leo lên xa nhà ngủ say như chết, còn cố ý cho nha đầu này nằm lần bảy lượt lên trốn ra ngoài, đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn — “ “Ây da, sao đại sư huynh lại nói thế được!” Cột nhà gãi đầu, A Lăng ngẩng đầu nhìn cái xà ngang trên đại điện: “Đệ ngủ chút thôi cái xà ngang kia cũng chẳng cong được! Còn nữa, nàng là một cô gái đi ‘xi xi’, một nam nhân như đệ đi theo là rất không thích hợp!” “Đệ!” Bạch Chí Thanh phát hỏa. Tiên môn bất hạnh! Vốn chỉ có một Xạ A Lăng đứng hàng Tam Tôn phóng khoáng không kiềm chế được cũng coi như thôi, hết lần này tới lần khác lại thêm một Tôn Đường Đường vô lễ khó bảo, không phân thị phu, Bạch Chí Thanh hẳn nếu không trị được hai cái đứa đệ đệ này, vậy khỏi làm chương môn tiên giới nữa, tránh cho về sau lục giới cửu thiên chửi hắn vô năng, khiến cho cả tòa Tiên Linh đảo chương khí mù mịt. “Đại — Đại sư huynh!” Mắt thấy hàng mi của đại sư huynh bắt đầu nhảy lên, hai bàn tay siết chặt rồi, Xuyên Khung vội bước lên hòa giải. “Huynh cũng biết Tam sư đệ vẫn luôn thích nói đùa thôi, nhưng mà lời nói cũng có lý mà. Đường Đường dù sao cũng là nữ hài tử, đệ ấy cũng không thể theo trước theo sau được. Hơn nữa Đường Đường vẫn hiểu được dụng tâm lương khổ của huynh, chẳng phải một ngày một đêm đã học thuộc được tâm pháp nhập môn rồi đó thôi! Huynh xem — có phải nên bắt đầu tu luyện rồi?” “Hừ!” Lạnh lùng vung tay áo, Bạch Chí Thanh nhìn con sâu ngủ A Lăng gât gât gù trước mặt, lại nhìn về mặt khinh thường, rõ ràng không thêm cảm kích của Tôn Đường Đường, cuối cùng giận quá hóa cười, âm u nói: “Thích nói giỡn đúng không? Nhưng bản chương môn không thích nhất chính là nói giỡn!” Phất ống tay áo, Bạch Chí Thanh nghiêm mặt không nhìn Đường Đường nói: “Tâm kinh đã học thuộc hết, vậy ngay hôm nay đi động Thanh Phong diện bích tu hành đi!” “Động Thanh Phong?” Đường Đường không vui, tại sao lại muốn nhét nàng tới cái lỗ thủng ở vách núi đen kia? Nếu nàng tới đó, vậy sao có thể trốn ra ngoài hàng ngày, đi rửa mắt cho Tử Tô được? “Đại sư huynh!” Trợn tròn mắt, Xuyên Khung sốt ruột. Động Thanh Phong không thể so với Hồn Nguyên điện, đồ ăn có dính khói lửa nhân gian không được phép mang vào. Nha đầu này vẫn còn là người phạm, sao có thể chịu được sự lạnh lẽo trong động, và cả — — đói nữa? “Nơi đó — — hình như không phù hợp?” “Sao không phù hợp?” Ngẩng cao đầu, hai mắt Bạch Chí Thanh bắn ra hai tia sáng lạnh lẽo, nói chuyện như đang giải quyết việc chung. “Nếu muốn tu hành, phải tìm chỗ thanh tịnh không có người quấy nhiễu mới có thể tiêu trừ tạp niệm trong lòng, cũng tránh cho việc nàng suốt ngày chạy ra bên ngoài, tốn thời gian!” “Con không đi!” Lắc lắc đầu, Đường Đường quát cường. Cho dù là vì mình, nàng cũng không đi! Lão lông trắng âm hiểm này, rõ ràng là quan báo tư thù*! “Không đi cũng phải đi!” Mím môi lại, Bạch Chí Thanh vận khởi chân lực bỗng nhiên hét to nói: “Các tiên chúng nghe lệnh! Kể từ hôm nay, tất cả tiên chúng không được tới gần phạm vi cách động Thanh Phong một trăm dặm, nếu trái lệnh, phạt một trăm roi!” Tiếng hô âm âm, như sét đánh lan truyền khắp toàn bộ đảo, Bạch Chí Thanh cúi đầu nhìn Đường Đường gần từng chữ nói: “Động Thanh Phong cấm ăn uống, cấm nói chuyện, càng cấm việc làm dơ bẩn thánh địa! Trước khi vào động nhớ đi tiểu tiện sạch sẽ. Ăn nhiều linh đan linh dược thế này, đói năm ba ngày không chết được! Tốt nhất là ngươi nên cố gắng tu thành giai đoạn tích cốc trước khi bị đói chết, nếu không, hừ hừ, vị sư không ngại nhét xác cho ngươi!” “Hay cho lão lông trắng ngươi!” Hai hàng lông mày dựng đứng, Đường Đường hoàn toàn trở mặt: “Lão nương chết đói thì ngươi được lợi gì? Con mẹ nó đây diễn hình cho kiểu quan báo tư thù!” “Ngươi — — ngươi — —!” Hai tay run rẩy, Bạch Chí Thanh bị chọc tức đến nỗi khí tức rối loạn, hét lớn: “Người đâu, mang nghiệt đồ này xuống tầng thứ ba của động Thanh Phong cho ta!” “Lão lông trắng chết tiết! Lão nương nhớ mặt lão kĩ rồi! Con mẹ nó, mẹ nó... sao lại là ngươi nữa?” Giãy dụa một hồi, Đường Đường liếc mắt nhìn một cái lại thấy cái người hỏi đầu “sáng bóng” dẫn một đám người vọt lên, không nói hai lời liền xốc nàng lên ngực kiếm...

* Quan báo tư thù: lợi dụng việc công để trả thù cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 139: Hình Dáng Thật Của A Lăng

Edit: Trần “Tầng thứ ba?” Đôi mắt hoa đào đảo vòng vòng, A Lăng dường như hơi thanh tịnh, cả người đứng thẳng tắp, một tay xoa xoa hồ lô bên hông nói: “Tầng thứ ba gió lạnh vô cùng, rốt cuộc đại sư huynh muốn nàng đói chết hay lạnh chết?”

“Người cũng ít nói đi!” Lửa giận phun trào, Bạch Chí Thanh lại quét đôi mắt rực lửa về phía cái tên A Lăng sớm không lên tiếng, muộn không lên tiếng, “Thân là Tiên Tôn mà không biết làm gương, phạt ngươi đến tầng thứ chín diện bích một ngày!” “Hừ!” Khóe miệng hơi cong lên, A Lăng chẳng hề để ý xoay người lập tức ngự kiếm đuổi theo Đường Đường. “Áy, Tam sư đệ! Kia, Đại sư huynh!” Nôn nóng đi lòng vòng trong điện, Xuyên Khung chà hai tay, nhìn không được than thở. “Đệ than cái gì mà than?” Chưa hết tức giận, Bạch Chí Thanh hung hăng liếc mắt nhìn Nhị sư đệ luôn khiến người ta phiền nùng. “Gì, gì chứ?” Xuyên Khung sùng sốt, “Chẳng lẽ Đại sư huynh còn muốn phạt cả đệ vào động Thanh Phong sao?” “Hừ, phạt đệ làm gì?” Mắt hồ trợn lên, Bạch Chí Thanh vung ống tay áo không quay đầu lại mà đi ra khỏi điện: “Giờ lão phu cũng phải đến động Thanh Phong vì tội làm vỡ cột đá Hỗn Nguyên điện, mấy ngày tới công việc trên đảo giao cho đệ!” “Huynh cũng đi...” Nhìn Đại sư huynh phi thân lên kiếm bay đi, bóng lưng tiêu sái, Xuyên Khung sùng sốt một lát rồi cười, lên nói thầm: “Tính tình thối như nhau, quả nhiên là thầy trò!” ***** “Bùm!” Lại một tiếng rơi nặng nề, dùng cách thức tương tự nhau, Đường Đường lại bị ném mạnh vào động Thanh Phong. “Ai thế” Một cái đầu trắng xóa từ vách động lơ mơ ngó ra, Huyền Thiên chân nhân ngạc nhiên ngẩn ra, đôi mắt mờ to như mắt gà chói, “Đường Đường? Sao con lại tới đây nữa?” “Muốn ‘xi xi’ nhưng không tìm thấy chỗ thích hợp!” Liếc mắt xem thường, Đường Đường tức giận đứng dậy. Chắc là do ăn nhiều đan dược, nên lần này tuy rằng rơi khá mạnh nhưng nàng cũng không cảm thấy quá đau. “Sư tổ, ngài có thể cách xa con ra chút không?” Ôm cánh tay run rẩy, Đường Đường cực kì khó chịu trừng mắt nhìn Huyền Thiên chân nhân đang đi về phía mình. “Ai da, sao lại có đồ tôn không phân phải trái như con chứ?” Xấu hổ gặm chân đứng tại chỗ, Huyền Thiên chân nhân nhìn Đường Đường đang lạnh đến cứng cả chân tay, không khỏi nhếch miệng cười nói: “Hi hi, lão phu biết rồi nhé. Chắc chắn là do con không chuyên cần luyện tâm, nên chí Thanh mới phạt con tiến vào ‘tầng thứ ba gió lạnh’ chứ gì?” “Tầng thứ ba gió lạnh?” Há miệng thờ, hơi thở hóa thành khói trắng bay ra ngoài, Đường Đường choáng váng: “Đây không phải là động Thanh Phong sao?” “Đây đúng là động Thanh Phong mà!” Huyền Thiên chân nhân vẫn cười híp mắt như trước, không chút để ý vờn ba ngón tay nói: “Nhưng đây là tầng thứ ba trong Thanh Phong động, tính từ dưới lên, hàng năm luôn gió lạnh thấu xương, đệ từ sơ cấp không có tu vi vào đây chỉ sợ không được một buổi sáng là lạnh đến hôn mê. Tóm lại là con lại chọc giận sư phụ con thế nào, mà nó lại bỏ con vào đây?” “Con, con trêu chọc lão chỗ nào chứ?” Hít hít nước mũi cứ chảy ra rờn rờn, Đường Đường bắt đầu nhảy lò cò, hết chân chái lại đổi sang chân phải, cố gắng vận động để làm ấm, “Lão, lão già đó rõ ràng đang dùng việc công trả thù riêng! Hát~~ xi” Tiếng hát hơi cộng với tiếng rãng va lập cập, Huyền Thiên chân nhân nghe được cũng nổi một tảng da gà, hàng lông mày trắng chau lại nói: “Không đâu! Chí Thanh đâu phải loại người không phân biệt thị phi!” “Đó, đó là trước kia!” Đường Đường muốn khóc, nhưng nước mắt cũng đông cứng trên mặt không rơi xuống được, “Ngài đi hỏi lão, hỏi xem có phải con đã học thuộc tâm pháp rồi, mà lão già đó còn đem nhốt con vào ‘tầng gió lạnh’ này!” “Con học thuộc hết toàn bộ tâm pháp rồi?” Đôi mắt lóe sáng, Huyền Thiên chân nhân nhìn đáng vẻ lạnh công đến đáng thương của Đường Đường, không khỏi cảm giận vung ống tay áo nói: “Con chờ đó! Đợi sư tổ đi hỏi xem nào, nếu quả thật Chí Thanh phạt con lung tung, lão phu sẽ không tha cho nó!” “Đúng đúng!” Khóe miệng run rẩy cố nở nụ cười, Đường Đường đột nhiên cảm thấy không lạnh nữa, trên mặt còn có cảm giác nóng nóng. Bà nó, có thể chính lão lông trắng quả nhiên khiến người ta hưng phấn, lại có thể chống cự được cái lạnh âm cả trăm độ!” “Con chờ nhé!” Hơi chuyển người, Huyền Thiên chân nhân mất hút, Đường Đường nhảy lò cò lớn tiếng dặn dò: “Sư tổ, ngài mau về nhé – “ “Tiếng cuối cùng còn chưa nói xong, bóng trắng mờ mờ của Huyền thiên chân nhân đã quay lại, Đường Đường ngo ngắc, sùng sốt hỏi: “Sao nhanh vậy, ngay cả đánh rắm cũng chưa xong mà ngài đã hỏi xong?” “Hi~~” Ngượng ngùng gãi gãi đầu, Huyền Thiên chân nhân nói: “Lão phu quên mất, lão phu đã chết, không thể ra khỏi động!” “Rầm!” Đường Đường tròn tròn mắt, té ngã lăn quay trên mặt đất. Mẹ nó, tiên với tiên quả nhiên đều giống nhau! Lão già lông trắng với lão già trắng đều giống nhau, chẳng hay ho gì! ***** Một cảm giác nóng rực lấp đầy lồng ngực, từ cổ họng cháy đến dạ dày, Đường Đường ho mạnh một tiếng, mở mắt ra, nhìn thấy một đôi mắt hoa đào đầy ánh sao. “Nha đầu, tỉnh?” Đứng đưa hồ lô trong tay, A Lăng cười đến cả mặt vui vẻ, chòm râu dài như thác nước dưới bờ môi đỏ mọng, hàm răng trắng tinh trông có vẻ cực kì bắt mắt, Đường Đường không chút suy nghĩ đuổi tay – “Xoẹt~~” Chòm râu dài như đào kép bị kéo xuống, A Lăng giật mình nhảy vội ra sau, ẩn sâu trong chỗ tối trong động. “Ngài – ” Xiết chặt chòm râu trong tay, Đường Đường ngăn người nhìn khoảng tối trước mặt. Phản xạ của ‘sói đào hoa’ rất nhanh, nhưng nhanh đến mấy cũng không bằng một chút thoáng nhìn của nàng. Đôi mắt hoa đào, hàng mi lưỡi mác, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo tuấn tú cao lớn, nhiều nhất cũng chỉ là một ‘A Lăng’ khoảng ba mươi tuổi “Tam sư phụ đừng giấu nữa, con nhìn thấy người rồi!” Vừa mới mở miệng nói đã thấy đầy mùi rượu, Đường Đường bám vào vách động chậm rãi ngồi dậy, “Con đã sớm đoán được trong hồ lô của người chắc chắn là rượu!” “Xi,” Tiếng cười nhẹ giấu cột vang lên từ trong bóng tối, tiếng nước chảy ọc ọc lại vang lên, có vẻ như A Lăng lại uống một ngụm rượu lớn, “Vi sư hảo tâm cứu con, con lại nhô râu của ta!” “Sao người lại muốn chơi cái thứ đồ này?” Giơ tay lên, Đường Đường phùng miệng thổi một hơi, lông bay là tả. “Vi sư thân là Tam Tôn Tiên giới, nhưng lại có khuôn mặt thế này – ” Đưa tay xoa xoa cằm, A Lăng đi ra từ bóng tối, dáng vẻ ‘đào kép’ hoàn toàn không còn: “Nếu không già vờ già dặn một chút, mấy đồ đệ nổi loạn như con chẳng phải lại càng không kính trọng ta?” “Sặc, thế này có phải tốt không?” Đưa tay làm động tác vuốt râu, Đường Đường cười như kẻ trộm: “Vừa loát râu vừa uống rượu, thế này chẳng phải cho người ta nói người già mà không kính?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Q.3 - Chương 140: Say Mộng

Edit: Trần Hàng mi dài nhãn lại, A Lăng dường như nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, sau đó mới khoanh hai chân lại, ngồi trên mặt đất gật đầu nói: “Cũng đúng! Vậy cũng đỡ cho ta sau này suốt ngày phải đi cắt đuôi ngựa!”

“Hi hi.” Đường Đường nở nụ cười, cái tên “Lăng” này cũng thú vị đấy! Xem ra tiên chúng không phải ai cũng trịnh trọng thế kia, thi thoảng vẫn có ‘bại hoại’ và ‘ngoại tộc’ tồn tại. “‘Lăng’ sư phụ, con bị làm sao thế?” “Là ‘A Lăng’ sư phụ, con bị lạnh nên hôn mê!” Ngẩng cao cổ uống một ngụm rượu to, A Lăng trừng mắt nhìn Đường Đường đang chăm chú nhìn hồ lô rượu của mình nói: “Đừng có định dòm ngó rượu của ta, không phải trên người con cũng có bảo bối sao?” “Bảo bối? A đúng rồi!” Bỗng nhiên tỉnh ngộ vỗ đầu một cái, Đường Đường vội vàng lấy ngọn đèn từ bên hông ra, sau đó hô lớn một tiếng: “Đèn hồng, mau cháy nào!” “Bụp~~” Sau tiếng la lớn, ngọn đèn cháy bùng lên, chẳng những liếm lên lông mày Đường Đường, còn lập tức cuốn về phía A Lăng. “A a a, bảo bối của mình cũng không biết dùng, trông cậy vào ai được!” Thân hình chợt lóe, A Lăng tung người nhảy lên, như con rơi treo trên nóc động. “Xẹt~~~” Nhưng mà, có chủ nhân nào thì có bảo bối thế. Ngọn đèn kiên cường không khác gì Đường Đường, thấy người nó muốn đốt chạy mất, ngọn lửa càng lớn hơn, muốn đuổi theo đốt mông A Lăng. “Ế này này, nha đầu, con muốn vì sư chết cháy hả?” Lửa thiêu mông, A Lăng nóng nảy, dùng cả hai tay hai chân bò trên nóc đình, không hề chậm hơn chút nào so với đất bằng. “Đèn, đèn đốt hán!” Thấy thế, Đường Đường cũng luống

cuồng, hai bàn tay khua trên ánh lửa, tức thời ngọn lửa cũng ngó lại. “Chắc chắc, không hổ danh là chí bảo của Phật giới!” Từ trên nóc nhảy xuống, ‘sói đào hoa’ không thèm để ý đến dáng vẻ chật vật của mình, khoanh chân ngồi xuống trước mặt Đường Đường. “Vi sao ai cũng bảo nó là bảo vật?” Xòe bàn tay lạnh lẽo ra hong lửa, Đường Đường tò mò hỏi. “Thanh tâm đăng là chí bảo của Phật Giới, là bảo bối mà mỗi một người tu hành đều mơ ước, tuy rằng vẫn không ai rõ chỗ thần diệu của nó, nhưng có thể khẳng định, có nó, khi tu hành chắc chắn sẽ đạt được thành quả nhất định!” “Thật sao?” Sờ sờ chiếc đèn đang tỏa sáng, Đường Đường nở nụ cười: “Chỉ tiếc nó lại rơi vào tay con. Tuy rằng đã học thuộc tâm pháp lâu vậy rồi, nhưng con thật sự không biết rõ tâm pháp nói gì?” “Hê hê, tu hành ấy à!” Mím cười, A Lăng lại uống một ngụm rượu lớn: “Nói khó thì khó lên trời, mà nói dễ, thì dễ không khiếp, chỉ cần nhắm mắt lại, ngủ là cũng có thể tu hành!” “Thật hay giả?” Lại chà sát hai tay, trên người Đường Đường đã không lạnh nữa, nhưng mà bụng lại bắt đầu đói. “Sư phụ A Lăng, người dạy con được không?” Đôi mắt hạnh cong cong, Đường Đường cười rất sáng lạn. Vì mở được Thiên thư, cũng vì không đói bụng chết, nàng đành phải liều mạng vậy. “Được thôi!” Vung ống tay áo, trên vách động nhờ ánh đèn chiếu lên mà xuất hiện một hình người đơn giản, A Lăng nằm ngửa trên mặt đất, miên cưỡng nói: “Cái gọi là tu hành chẳng qua cũng chỉ là một ý niệm. Nửa bộ tâm kinh cũng vô dụng thôi, nó chỉ dạy con làm thế nào để trừ đi tạp niệm, chứ chưa chắc đã giúp đỡ thông linh mạch!” Búng một ngón tay, một điểm sáng lơ lửng xuất hiện giữa hình người, A Lăng nói: “Đây là huyết Khí hải, là huyết vị quan trọng nhất được mở đầu tiên. Nếu có thể mở được huyết Khí hải, nắm được cách mở các huyết, vậy sau cũng dễ hơn rồi. Búng tiếp ngón tay, một mảnh điểm sáng lớn xuất hiện trên hình người, A Lăng cười nói: “Từ từ sẽ đến, lúc trước vì sư mở được huyết khí hải cũng trong lúc nửa tỉnh nửa mê, sau đó là huyết Thiên Trung, Tuyền Ki, Trường Cường, Linh Thai, Bách Hợp, Thần Đình...” “Ọc ọc ọc...” Tiếng vang kì lạ vang lên, A Lăng đang nói chậm rãi nghiêng đầu nhìn. “Sư phụ,” Dùng hai tay cổ ôm bầu hồ lô, Đường Đường chớp đôi mắt đắm lệ cổ giả bộ đánh thương. “Cho con ngụm rượu nữa đi, con đói bụng quá!” “Lại cho nữa?” Đoạt lấy hồ lô rượu, A Lăng đứng bật dậy: “Vi sư từ tầng thứ chín lên chạy tới đây cho con một ngụm rượu đại sư huynh đã sơn biết rồi! Nếu không phải sư phụ lôi kéo huynh ấy hỏi đông hỏi tây, giờ ngay cả ngụm rượu kia con chưa kịp uống đã chết!” “Dù sao lão lông trắng cũng biết rồi, thêm một ngụm kém một ngụm cũng như nhau, người cho con uống ngụm nữa đi!” Bỏ nhào về phía trước, Đường Đường đói đến hoa mắt. Bụng nàng vốn không tích được nhiều mỡ, vì chông lại cái rét đã tiêu hết rồi, giờ nàng chỉ muốn — được ăn! “Cứu người cứu cho chót, tiền Phật tiền đến Tây phương! Sư phụ, Sư phụ A Lăng tôn kính nhất của con!” “Ồi chao, mấy lời này là mấy lời ta không thích nghe nhất!” Chạy vòng vòng trong động, Tôn Đường Đường bước sau người càng ngày càng chậm, ánh mắt cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng xanh, A Lăng dừng chân, cười tà nói: “Rượu của ta mà uống nhiều quá con có biết hậu quả là gì không?” “Con chẳng quan tâm nó có hậu quả gì?” Nuốt nước miếng, Đường Đường thêm khát nhìn A Lăng. Ừm, đáng người không tồi! Tuy rằng không cao lớn như đại thúc, nhưng tay ra tay, chân ra chân, tùy tiện lấy xuống một khúc cũng đủ cho nàng ăn no. (=.=) “Con~~ ánh mắt đó của con?” A Lăng sùng sốt, ngay lập tức vội vùng ống tay áo, nắm lấy Đường Đường dốc thẳng hồ lô — “Khụ khụ, ặc ~ khụ khụ!” Bị dốc vài ngụm rượu mà ho không ngừng, Đường Đường ngã người ra sau, trời đất đảo quanh, sao bay đầy đầu. ... Một mảnh trời đất toàn sương mù, Đường Đường một mình đi lại giữa không gian mờ mờ trắng đục đó, như thực lại như mơ. “Tam sư phụ?” Thì thào gọi một tiếng lại không có người nào trả lời, Đường Đường vron hai tay, như người mù cẩn thận sờ soạng trong sương mù. Bỗng dưng, một tiếng xích sắt kéo lê từ phương xa truyền đến, Đường Đường cả kinh chạy vội hai bước, thoát khỏi đám sương mù dày đặc. Một ngọn núi cao ngút tầm mắt, một đám người đi qua dưới chân núi, là mấy chục người đàn ông cao lớn vạm vỡ áp giải một nam tử áo đen. ... “Đại thúc? Là đại thúc!” Cảnh tượng quen thuộc, là khung cảnh Đường Đường nhìn thấy khi mới mở được Thiên thư, quen thuộc khiến người ta đau lòng. “Đại thúc, chờ ta!” Khua hai tay, Đường Đường chạy như bay, vừa chạy vừa la, hi vọng có thể gọi khiến đoàn người kia dừng lại. “Sàn sạt, sàn sạt...” Tiếng xích sắt kéo lê trên nền đá tiếp tục vang lên, đại thúc dường như không nghe thấy tiếng Đường Đường gọi, chỉ hờ hững tiếp tục đi về phía trước. “Đại thúc, chàng muốn đi đâu? Dừng đi, dừng đi nữa!” Hoảng hốt la lên, Đường Đường thấy mấy đại hán và đại thúc kia đều như nhau, thờ ơ đi về phía trước, mặt lạnh như than, đôi mắt trống rỗng, khuôn mặt đại ra cùng với bầu không khí quái dị khiến đội ngũ này như một hàng ngũ đưa tiễn linh cửu, mang đầy điềm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.3 - Chương 141: Say Mộng (Hai)

Edit: Trần “Đại thúc, đừng đi theo bọn họ, đừng đi theo bọn họ —” Thông khô gào thét, điên cuồng đuổi theo, nhưng đoàn người trông đi rất chậm này bước đi lại rất nhanh.

Đường Đường dùng hết sức lực đuổi theo, vừa chạy vừa thở gấp, lồng ngực đau nhức như muốn nứt ra, nhưng cuối cùng — “Huych!” Đường Đường ngã mạnh ra mặt đất, bàn tay và khuỷu tay bị trầy da đau đớn, không nhìn được mà khóc. Không thể đuổi kịp! Nàng chỉ là một phàm nhân, sao có thể đuổi kịp bước chân đại thúc? “Vi sao không đuổi theo?” Tiếng nói lười biếng đột nhiên vang lên, Đường Đường mê man ngẩng đầu lên, không có ai, nhưng thanh âm này — “Tam sư phụ?” Cổ ngừng tiếng khóc gọi một câu, Đường Đường lại dâng lên hi vọng mãnh liệt. Tam sư phụ tới đây rồi, cái người bò trên nóc động còn nhanh hơn mình chạy dưới đất kia, chắc chắn hẳn có thể mang mình đuổi theo đại thúc! “Ta sẽ không mang con đuổi theo họ đâu!” Tiếng nói lười biếng không biết lại truyền đến từ đâu, mang theo một tia lạnh lùng kiên quyết: “Muốn đuổi theo thì tự mình chạy, nhanh lên! Đứng dậy đi!” “Con — không đuổi kịp!” Uể oải ngồi trên mặt đất, Đường Đường nấc lên, ừ ừ. “Hừ, con dùng bước chân người phàm mà muốn đuổi theo thần, dĩ nhiên không kịp rồi!” “Ừng ực!” Lại một tiếng nước vang lên, dường như A Lăng lại nốc một ngụm rượu, cái kiểu người qua đường đứng xem thật đúng là đáng ghét. Vậy con phải làm sao? Con chỉ là một con người, chạy không nhanh, lại không bay được — “Có nhớ ta dạy con gì không?” Không kiên nhẫn cắt ngang lời Đường Đường, thanh âm A Lăng biến đổi, mang theo sự cẩn thận trầm thấp trước nay chưa từng có, khiến người ta tin tưởng: “Tâm tư của con người, ý niệm của con người đều có thể giúp chúng ta làm được rất nhiều chuyện không thể tin được, chỉ cần con muốn! Dừng lên đi, tiếp tục đuổi theo!” Như có một bàn tay đẩy sau lưng, Đường Đường đứng dậy, không quá tin tưởng vào bản thân. “Chạy đi! Chạy mau nào!” A Lăng như thể đang ở bên người Đường Đường, thanh âm gần trong gang tấc nhưng lại vẫn không thể nhìn thấy, nhẹ giọng quát khẽ nói: “Nếu còn không chạy nữa là thật sự không thể đuổi kịp nữa!” “Không được ~ không thể được!” Hét to một tiếng, Đường Đường bắt đầu ra sức chạy, cắn chặt môi, không thể khóc, không thể lùi bước, cũng không thể do dự xem mình có thể đuổi kịp không, nàng chỉ hết sức mà chạy, cố gắng đuổi theo đại thúc, giữ chặt lấy chàng không để cho chàng tiếp tục đi lên phía trước nữa! Phía trước, rất nguy hiểm! Cực kì nguy hiểm! “Dừng rồi, cứ chạy như vậy! Con có cảm giác thấy tín niệm trong lòng mình đang dâng lên, nó đang mang đến sức mạnh cho con?” “Có!” Đường Đường yên lặng trả lời trong lòng, nàng không thể trả lời Tam sư phụ, vì nàng sợ nếu há miệng ra sẽ nhụt chí, sẽ phân tâm, sẽ ảnh hưởng đến niềm tin đuổi kịp đại thúc của nàng. “Ha ha, cứ làm như thế!” Tiếng cười to đầy vui vẻ vang lên, A Lăng dường như rất hưng phấn, thanh âm cũng cao lên, “Còn nhớ rõ huyết Khí Hải sư phụ dạy cho con ở

chỗ nào không?” “Khí hải?” Nhớ lại hình người trên vách đá, chỗ gần sát dưới rốn, có một điểm sáng nhỏ. “À!” Đau đớn hô một tiếng, một cảm giác đau xót thẳng hướng bụng, Đường Đường cả kinh sau đó ngạc nhiên, bước chân của nàng càng ngày càng nhẹ, mà hô hấp cũng dễ dàng hơn... “Ha ha, mở được huyết Khí Hải rồi!” Tiếng nốc rượu ừng ực lại vang lên, A Lăng dựa vào vách động cười hi hi nhìn Đường Đường. Một luồng linh khí yếu ớt từ người nàng tan ra. Nhẹ nhàng, yếu ớt như gió đêm hè, còn chưa nổi lên đã tiêu tán mất. “Tiếp theo, huyết Thiên Trung!” Duỗi ngón tay cách không điểm nhẹ một cái, tiếng dòng khí xì xì vang lên, cả người Đường Đường run lên, hơi nhắm mi lại. “Cứ từ từ thôi,” Cười một cách lười biếng, A Lăng dung đưa hồ lô rượu, không nhanh không chậm nói: “Nhớ lại cảm giác lúc vừa mở huyết Khí Hải. Dẫn đường cho lực lượng của con đi trong cơ thể, dẫn nó lên trên – “Lời còn chưa dứt, một cơn gió linh đột nhiên xuất hiện, lại không chịu được gió lạnh trong động, cuộn lại thành một xoáy khí nho nhỏ sau đó tan biến. “Toàn Cơ!” Mạnh mẽ ngồi dậy, A Lăng tròn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Đường Đường đang ngủ say. Chưa đến một canh giờ, nha đầu này lại có thể mở được hai linh huyết. Rốt cuộc là do Thanh tâm đang chỉ bảo của Phật giới ở đây, hay là do nha đầu này vốn là thiên tài tu hành? “Tam sư đệ, thế nào rồi?” Hai bóng trắng đột nhiên xuất hiện, một mờ ảo, một rõ ràng, là Huyền Thiên chân nhân và Bạch Chí Thanh. “Sư phụ!” Khuôn mặt nghiêm túc, A Lăng đầu tiên đứng dậy cung kính thi lễ với Huyền Thiên chân nhân, sau đó mới khoát tay áo cười nói: “Đại sư huynh tạm thời đừng nói chuyện, cứ từ từ xem đi!” Im lặng một hồi. Một lúc lâu sau, Bạch Chí Thanh không kiên nhẫn nhún nhún. Tam sư đệ luôn như vậy, bất kì làm chuyện gì cũng luôn thích úp úp mở mở. Lần này đột nhiên lại xưng phong nhận việc trợ giúp Tôn Đường Đường tu hành, thành quả còn chưa có, đã cho nó say mềm. Rồi không khéo không dạy được một nữ đệ tử Tiên giới, mà lại tạo thành một nữ tửu quý Tiên giới. Hừ, ma nữ, yêu nữ, lại còn nữ tửu quý, nha đầu này trừ bỏ việc Tu tiên, còn chuyện gì cũng đều biết! “Ừm~~~~” Một tiếng ngâm khê, hai người một hồn đồng loạt chấn động, nhìn về phía Đường Đường đang nằm trên mặt đất. Một cơn gió linh tinh tế, ôn nhu nhẹ nhàng thổi qua dưới chân mọi người, hoàn toàn bất đồng so với gió lạnh thấu xương trong động, cảm giác thanh lương, ấm áp mang theo hương hoa cỏ, thấm vào ruột gan. “Toàn cơ linh phong? Nha đầu này lại có thể mở được huyết Toàn Cơ, tạo thành gió linh Toàn Cơ?” Kích động một hồi, tiếng nói Bạch Chí Thanh vang vọng trong sơn động yên tĩnh, khiến Đường Đường giật mình, tựa hồ muốn tỉnh lại. “Đại sư huynh, huynh muốn na đầu này kinh mạch đứt đoạn, hương tiêu ngọc vẫn sao?” Hàng mi dài hơi nhú, A Lăng bốn cọt liếc Bạch Chí Thanh một cái, ngón tay búng ra, một cỗ kinh phong không nặng không nhẹ bắn lên huyết Trường Cường của Đường Đường. “Khụ khụ!” Xấu hổ ho hai tiếng, Bạch Chí Thanh không nhịn được vui sướng trong lòng, thấp giọng hỏi: “Tam sư đệ, năng mất thời gian bao lâu để đã thông linh mạch đầu tiên?” Mím cười, A Lăng vươn một ngón tay. “Một canh giờ?” Sợ hãi than một tiếng, Đường Đường bất an giật giật người, trở mình một cái. “Sư phụ!” Bất đắc dĩ buông tay xuống, A Lăng cười khổ nói: “Hai người đừng kích động, nha đầu này kỳ thật chỉ dùng thời gian uống cạn chung trà đã đã thông huyết Khí hải, chưa đến một canh giờ lại đã thông huyết Thiên Trung, còn huyết Toàn Cơ – “ “Ta và sư phụ ở tầng thứ chín ngày người không đến hai canh giờ, hơn nữa vừa rồi chỉ đợi một lát, nha đầu này lại có thể, có thể dùng hai canh giờ đã đã thông huyết Toàn Cơ mà rất nhiều đệ tử Tiên giới phải mất vài năm mới có thể miễn cưỡng mở được!” Tầm tắc tán thưởng, Bạch Chí Thanh không đợi tam sư đệ nói hết vội cướp lời, hưng phấn không ngừng vuốt râu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 142: Khi Mộng Tỉnh

Edit: Trần “Có thể được Thiên thư chọn làm người hữu duyên, xem ra nha đầu này cũng không phải người bình thường!” Gật đầu liên tục, Huyền Thiên chân nhân cũng nhịn không được nở nụ cười.

“Chi là –” Mây kiếm hơi nhú lại, Bạch Chí Thanh rón rén tiến lên hai bước, cúi xuống cẩn thận nhìn Đường Đường một lúc lâu rồi nói: “Mở ra vài linh huyết đã khiến nha đầu này đỏ mặt mồ hôi, có nên gọi nàng tỉnh lại nghỉ ngơi một chút, mai lại tiếp tục luyện?” “Hi!” A Lăng nở nụ cười, đưa tay xoa xoa trán nói: “Không biết bắt đầu từ lúc nào, chừng môn sư huynh cũng bắt đầu đau lòng đệ tử ngộ nghịch thiên hạ đệ nhất này nhỉ?” “Gi –” Mắt hồ trừng một cái, Bạch Chí Thanh đứng mạnh lên nghiêm mặt nói: “Ta đau lòng nó chỗ nào, ta chỉ sợ đệ tử bất đạt, làm chậm trễ đại sự mở ra thiên thư thôi.” “Hi hi, vẫn là đại sư huynh suy nghĩ chu đáo nhất!” Cột nhà nhắc hồ lô lên, A Lăng định theo thói quen đổ một ngụm rượu, lại thấy sư phụ liếc mắt, vội vàng buông tay xuống nói: “Chi cần xong huyết Trường Cường là chỉ còn ba huyết Linh Thai, Bách Hợp và Thần Đình thôi. Nếu đã có sư phụ và sư huynh chăm nom cho nha đầu này, vậy con quay về tầng thứ chín linh phạt đây. Tiếng nói vừa dứt, bóng người cũng biết mất, trong khoảng trống còn lưu lại mùi rượu phiêu đảng trong gió lạnh thấu xương. “Linh phạt cái gì chứ, có mà nghiện rượu kiếm chỗ uống ấy!” Xóc xóc ống tay áo, Huyền Thiên chân nhân nhịn không được nhíu chặt mày trầm giọng nói: “Chí Thanh, vì sư đi xuống dưới ngó A Lăng sư đệ của con, con ở lại đây ngó Đường Đường. Nếu nó quá vất vả thì gọi nó tỉnh lại,” “Đệ tử hiểu rồi!” Vội vàng khom người, Bạch Chí Thanh nhìn thân ảnh sư phụ dần dần biến mất, không khỏi cảm khái thờ dài, đi đến trước mặt Đường Đường. “Nha đầu,” vén trường bào ngồi xuống mặt đất, Bạch Chí Thanh vừa buồn vừa vui, như lo lắng lại như ưu thương: “Nếu con có thể toàn tâm toàn ý tu tiên, không dây dưa với Ma Vương kia, khiến mình trở thành kẻ không phân phải trái, không rõ thiện ác – – vậy thật tốt bao nhiêu!” “Ừ~~~~” Tiếng gió nhẹ nổi lên, như thể kháng cự lại tiếng Bạch Chí Thanh, cả người Đường Đường run lên, một cơn gió linh lại toát ra. Huyết Trường Cường, mở! “Ha, ha ha ha! Hảo nha đầu!” Duỗi tay bắn một nhát, Bạch Chí Thanh nhẹ nhàng phẩy qua ba huyết Linh Thai, Bách Hợp, Thần Đình, lâm lâm nói: “Ba ngày, vì sư cho con thời gian ba ngày. Linh Thai, Bách Hợp, Thần Đình chính là ba mệnh huyết của Tiên gia, nếu có thể mở được là tốt nhất, nếu không mở được thì thôi! Ha hã, tam sư đệ nói đúng, giờ vì sư đúng là không nỡ để con bị tổn thương nguyên khí mà...” ***** Đuổi theo, cổ gồng cả hai chân để chạy theo, dưới chân núi nguy nga. Không có ban ngày cũng chẳng có ban đêm, không thể ngừng lại cũng không hề buông tha. Mệt thì nghỉ. Nhưng chỉ nghỉ một chút đám người kia lại sẽ đi xa, đi một cánh chết lặng, mây móc. Nghỉ rồi lại tiếp tục đuổi theo. Đường Đường cảm thấy nàng như mặt trăng phía sau mặt trời vậy. Mặt trời lên cao thì mặt trăng biến mất, cố gắng đuổi theo lại vẫn mãi xa vời, cho dù cố bám riết thế nào, thì khoảng cách cũng không thể rút ngắn một chút. Cho dù, khoảng cách đó có khi chỉ là liếc mắt một cái đã có thể trông thấy. “Ha ha, hảo nha đầu!” Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, như lâm lâm nói: “Ba ngày, vì sư cho con ba ngày. Linh Thai, Bách Hợp, Thần Đình chính là ba mệnh huyết của Tiên gia, nếu có thể mở được là tốt nhất, nếu không mở được thì thôi! Ha hã, tam sư đệ nói đúng, giờ vì sư đúng là không nỡ để con bị tổn thương nguyên khí mà...” “Lão lòng trắng?” Ngạc nhiên ngẩn ra, cảm giác buồn bực nổi lên từ đáy lòng. Gì mà cho nàng thời gian ba ngày? Gì mà có thể mở được là tốt nhất, không mở được thì thôi? Lão nương ta mở huyết cũng không phải vì lão, lão nương vì muốn đuổi theo đại thúc cơ! “Bụp”, “bụp”, “bụp”, như thể có người dùng ngón tay gõ trên đầu ba cái, Đường Đường thoáng chốc có cảm giác như thê nước xối lên đầu, cỗ lực lượng trong cơ thể đồng loạt xông lên, hóa thành ba dòng nước nhỏ tinh tế chảy lên trên đầu. “Linh Thai, Bách Hợp, Thần Đình?” Trong đầu nhớ tới hình người Tam sư phụ vẽ trên vách động, không sai, chính là ba huyết đạo cuối cùng! “Mở chúng! Mau mở chúng!” Từ đáy

lòng, một thanh âm gọi lớn: “Mở được chúng ngươi có thể đuổi theo đại thúc! Tôn Đường Đường, mau lên! Chỉ kém một chút nữa thôi!” “Đại thúc –” Cấn chặt khớp hàm liễu mạng gào thét trong lòng, Đường Đường liễu mạng khua tay, cất bước chạy thật nhanh, như một cỗ máy hoạt động hết công suất, lực lượng trong cơ thể không ngừng cuộn cuộn chảy về phía ba huyết. Từ ba dòng nước nhỏ dần dần hóa thành ba dòng suối, càng về sau lại hóa thành ba dòng sông lớn như Trường Giang và Hoàng Hà, không ngừng đánh mạnh vào, đánh tan những cản trở của nó, cho đến khi – “Rầm!” Đường như có chỗ nào đó bị nghiền nát, sau đó “Ầm” một tiếng, nước sông Trường Giang và Hoàng Hà khí thế phá đê tuôn thẳng về đỉnh đầu, phá tan mọi chướng ngại, sau đó hợp thành một mặt biển bằng bạc. Thân hình chợt nhẹ bẫng, Đường Đường như bay vút lên, như thể – – như thể giẫm lên không khí mà phi hành, trong nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách giữa mình và đại thúc. Chỉ còn cách một cánh tay! Một cánh tay thôi, chỉ cần vươn tay là có thể dễ dàng sờ tới thắt lưng đại thúc, bóng lưng cô độc, quật cường, ngạo nghễ mà chồng chất vết thương kia. Hóa ra, mới chỉ ngắn ngủi ba ngày mà thôi! Mà nàng đã nhớ nhung đến thế! “Đại thúc!” Nước mắt hạnh phúc chảy ra, Đường Đường vươn hai tay ôm chặt phía trước. “Bụp!” Đường Đường ngã trên mặt đất, khung cảnh trước mắt hóa thành hư ảo. Núi cao mây trắng, bãi đá, binh lính, ngay cả bóng lưng cao lớn của đại thúc cũng không thấy đâu nữa, chỉ còn lại vách động đen sì, ánh lửa vàng vọt, đó là ánh đèn trên vách động lóng lánh, như mộng như ảo, hoang hốt không rõ. “Tôn Đường Đường!” Tiếng la hưng phấn truyền đến, Đường Đường cả kinh ngẩng đầu lên, thấy lão long trắng đang cười đến không thể khép miệng. “Hào nha đầu!” Tiến lên hai bước, Bạch Chí Thanh trong lòng tràn đầy vui mừng đang chuẩn bị khen ngợi Đường Đường một phen, ai ngờ – –

“Là lão hủ?” Đứng dậy từ mặt đất, Đường Đường hí mắt, mặt thối như dấm phải phân, dáng vẻ chuẩn bị mắng người. “Là lão phu, làm sao vậy?” Bị khuôn mặt thối hoác của Đường Đường làm kinh hãi, Bạch Chí Thanh cũng sờ trề lưỡi. “Hử hử, làm sao vậy à ~~~” Đưa tay nhặt ngọn đèn trên mặt đất, Đường Đường quệt miệng cười âm u, như muốn cắn người: “Lão vì bức ta luyện thành tích cốc nên mới tạo ra cảnh trong mơ này đúng không? Hử, đường đường là chương môn Tiên giới, lại vì muốn đạt thành mục đích của mình mà không tiếc lợi dụng giấc mơ của người khác, cảm tình của người khác, lão quả nhiên quá ghê tởm!” “Nghiệt đồ làm càn!” Quát lớn một tiếng, Bạch Chí Thanh bị chọc tức đến mặt đỏ sẫm, bàn tay to lớn nắm lấy sẽ chụp xuống đầu Đường Đường.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Q.3 - Chương 143: Lão Phu Oan Uổng Mà

Edit: Trần “Ta không phải đồ đệ của lão!” Nhảy dựng lên, Đường Đường vừa sợ vừa giận, khóc hô: “Người như lão, vì nhân nghĩa đạo đức, thiên hạ của lão có gì mà không làm được? Ngày đó khi đại thúc tấn công Thiên giới, lão không phải đã kích động tất cả đệ tử Tiên giới cùng lão đi hi sinh vì nghĩa hay sao? Lão không phải không thêm quan tâm tính mệnh của con gái mình sao? Hử, làm đồ đệ của lão sao, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm!”

“Ngươi ~~~ ngươi!” Bàn tay đang giơ lên giữa không trung run rẩy, Bạch Chí Thanh tức giận đến nổi hai mắt đỏ đậm, nhưng trái tim lại bị những lời nói của nghiệt đồ này đâm cho đau đớn. Bạch Chí Thanh hẳn sao lại muốn đệ tử của mình đi vào hiểm cảnh, sao có thể mong con gái mình chịu chết. Chỉ là, nếu không ngăn cản Ma Vương tấn công Thiên giới, đến lúc đó Thiên Đế giận dữ giáng tội, vậy cả nhân gian sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục! Hơn nữa, mục đích cuối cùng của Ma Vương máu lạnh kia không phải là vì muốn hủy diệt trời đất hay sao? Nếu đất trời đã bị hủy, hàng nghìn hàng vạn chúng sinh mất đi nơi ẩn chốn ở, kết cục cuối cùng vẫn là chết! So với việc để hàng nghìn hàng vạn sinh linh bị hủy diệt, thân là tiên chúng phải dùng thân thể của mình mà chống lại đám ma tặc kia, cứu vớt muôn dân thiên hạ, đối lấy Càn Khôn thái bình, vậy cũng là sai sao? Bạch Chí Thanh hẳn bỏ qua tình phụ tử, tình thầy trò, vì lấy đại nghĩa làm trọng, bọn họ nghĩ hẳn muốn thế sao? Trong cuộc chiến tấn công Thiên giới vừa rồi, các đệ tử người mất tính mạng, người bị thương, liệu bọn họ có như nghiệt đồ này, đều nghĩ hẳn vì đại nghĩa mà không từ bất cứ việc xấu nào? Còn cả Linh Lang! Linh Lang đến giờ vẫn mê mê man man, thần trí không rõ, có thể nào cũng nghĩ thế? Cho rằng hẳn là người cha không quan tâm đến nàng, máu lạnh vô tình? “Lão rốt cuộc có đánh không đây?” Rút rút đầu, Đường Đường đảo tròn mắt nhìn Bạch Chí Thanh. Trong lòng thực tế rất sợ, nhưng tiếng nói lại không nhỏ chút nào, mang theo cả sự quật cường: “Nếu lão không đánh thì đừng có hối hận nhé, ta ~ ta đi đây!” Quay người lại, giậm chân một cái, Đường Đường không quay đầu lại nhìn mà phóng người ra cửa động. “Con!” Mắt thấy Tôn Đường Đường như chú chim ngọc lao ra khỏi động rồi mất hút không thấy đâu, Bạch Chí Thanh sợ hãi đuổi theo. “Ào ~~~” Con gió núi mãnh liệt cuộn lên, thổi chồm rêu của Bạch Chí Thanh bay tán loạn, áo bào trắng bay múa, nhìn thấy ở vách núi đen dựng đứng như bị đao kiếm cắt gọt, một thân ảnh màu trắng như sao băng rơi xuống. Nhưng chỉ chớp lát, bóng trắng mờ rộng hai cánh tay, tay áo nhẹ nhàng, như bông tuyết chậm rãi rơi xuống trong khe núi, thân pháp nặc dù không thể nói là thanh thoát tiêu sái, nhưng tuyệt đối không chết được. “Úi chà!” Tiếng hô sợ hãi lại lười biếng vang lên, nghe có vẻ rất khoa trương. A Lăng tìm tìm cười đứng bên Huyền Thiên chân nhân nói: “Không nhìn ra Đường Đường lại là một thiên tài cơ đấy! Chắc chắn, mới ba ngày, chẳng những nàng có thể bước ban đầu mở được linh khiếu, còn vô sự tự thông học được kinh thần thuật. Hi hi, Đại sư huynh lại có trò giỏi, đúng là đáng mừng!” Cấn răng, cố gắng nhẫn lại, nhưng những sợi gân xanh bắt đầu như những con giun bò lổm nhổm trên trán, Bạch Chí Thanh xiết chặt hai nắm tay không ngừng hít ra thở vào, trán tĩnh, trán tĩnh nào... Không phải so đo với tam sư đệ nông nổi này! “Đúng rồi, đại sư huynh, khi Đường Đường tỉnh dậy thấy tu vi của mình tiến triển như thế, có khóc rống cảm ơn huynh không?” Quơ quơ hồ lô rượu, A Lăng cười đến đáng ghét, không biết sống chết bỏ thêm một câu. “Hử –” Phun một hơi từ lồng ngực ra, Bạch Chí Thanh ba bước làm hai vọt tới trước mặt A Lăng, tròn mắt tức giận quát: “Cảm ơn, cảm ơn cái rắm ấy! Đều do đệ nghĩ ra cái ý tưởng thiêu thối dùng ảo cảnh để tu kia, nghiệt đồ kia vừa tỉnh dậy liền chỉ vào mặt lão phu chửi loạn một trận, sau đó phui mông chạy lấy người, đúng là vô si đến cực điểm!” “Khụ!” Ho nhẹ một tiếng, A Lăng giả vờ sợ hãi cúi đầu, nhưng trong tiếng nói không thể giấu được ý cười, lầm bầm nói: “Chuyện này – – chẳng lẽ Đường Đường tưởng ảo cảnh đó là do Đại sư huynh tạo ra? Hi, hi hi, thật oan cho huynh quá!” “Chẳng phải thế sao?” Hung hăng vung ống tay áo, Bạch Chí Thanh nhìn cửa động thở một hơi dài. Tôn Đường Đường này trời sinh ngang bướng, không phân phải trái, quả nhiên tương khắc với hẳn! “Xì!” Hai tiếng cười khê truyền đến từ phía sau, Bạch Chí Thanh không quay đầu lại cũng biết sư phụ và sư đệ đang cười trộm. Thật, thật là – – “Aizz!” Lại thở dài một tiếng bất đắc dĩ, Bạch Chí Thanh khoanh tay ngẩng đầu nhìn trời cao lồng lộng: “Lão phu, thật là oan uổng mà!”

***** Lại là ngọn núi nhỏ nhỏ kia, trên đỉnh núi là tuyết trắng bao phủ, dưới chân núi là hoa thorn nở rộ. Hơi nước trắng mờ ảo bị gió thổi tản ra, rơi nhẹ trên người thiếu niên ngồi giữa đồng hoa, đẹp như tranh vẽ. “Ngươi mắng Bạch chương môn, sau đó bỏ chạy?” Đôi mắt đầy nước chăm chú nhìn những bông hoa bên cạnh, thiếu niên lầm bầm cười hỏi. “Mắng cũng mắng rồi, không chạy còn chờ lão đánh chết ta à!” Trong bụi hoa truyền đến một thanh âm biếng nhác, không chút để ý trả lời. “A!” Thiếu niên cười, nhìn dáng người nằm trong khóm hoa, cảm thấy trước mắt mờ ảo. “Ta nghĩ, Bạch chương môn có ý bỏ qua cho ngươi, bằng không thì ngươi trốn không thoát đâu.” Hơi mỉm môi, Từ Tô nhìn thân

ánh màu xanh nhạt giữa bụi hoa, đầy lòng vui sướng giống như hơi nước trên không trung rực rỡ rơi xuống, mềm mại nhảy múa. Đường Đường, nàng biết không? Ta sắp nhìn thấy nàng rồi! Nhìn xem dáng vẻ của nàng có giống những gì ta hằng tưởng tượng. “Sắc!” Khinh thường hừ lạnh một tiếng, mỗ Đường từ bụi hoa nhảy lên, oán hận nói: “Lão lông trắng đó tốt vậy sao? Hừ, cho dù lần này lão bỏ qua cho ta, chẳng qua cũng chỉ vì thiên thư còn chưa mở được, ta còn giá trị lợi dụng mà thôi!” Bất đắc dĩ lắc đầu cười, Từ Tô thôi không thuyết phục nữa. Người với người muốn chung sống với nhau cần có duyên phận, hiểu lầm và rắc rối không phải chỉ vài ba câu mà hóa giải được. Tất cả mọi thứ, đều cần cơ duyên. “Đường Đường,” Hít sâu một hơi mùi thơm hoa cỏ, Từ Tô quyết định đổi đề tài: “Rốt cuộc Bạch chương môn tạo ra mộng cảnh thế nào, mà có thể khiến người mở được linh khiếu chỉ trong ba ngày, rồi lại khiến người tức giận đến thế? “Lão ấy!” Phòng miệng, Đường Đường im lặng một lúc lâu, sau đó hét lên như hồng thủy vỡ đê: “Lão dám lợi dụng tình cảm của ta dành cho đại thúc để gạt ta. Người không biết đâu, ta mơ thấy cảnh tượng đầu tiên trong thiên thư, là cái cảnh đại thúc bị một đám đại hán hung thần ác sát áp giải. Dưới chân núi hoang vắng, gió lạnh thổi quanh, chàng bị xích sắt trời chặt, cả người đầy vết thương, lại không ngừng đi về phía trước, cô độc, kiêu ngạo như thế, và cả – – đáng thương...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 144: Chú Kiếm Các

Edit: Trần Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói Đường Đường dần thấp lại, cổ họng nghẹn đặc lại, đôi mắt cũng bị nước mắt bao phủ, không còn thấy những đóa hoa xinh đẹp, ngược lại mơ hồ nhìn thấy bóng lưng đại thúc, khiến người ta đau lòng.

“Ta vẫn luôn cảm thấy đại thúc sẽ gặp nguy hiểm, nếu chàng cứ đi theo đám người kia chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm! Thế nên ta phải đuổi theo chàng, không ngừng không nghỉ, không ngủ không ăn, theo mãi, lâu, lâu lắm... mãi đến khi chuẩn bị đuổi kịp, ta mới phát hiện hóa ra chỉ là một giấc mộng. Là lão lông trắng lừa ta, khiến ta không công ba ngày ba đêm.” “Đường Đường!” Vươn tay ra, Từ Tô muốn bắt lấy bóng trắng ưu thương kia, nhưng tầm mắt mơ hồ lại đánh lừa hần, tay hần chỉ chạm vào một khoảng trống, đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lạnh của hơi nước. Ngay cả việc an ủi nàng hần cũng không làm được! Đau lòng, dung nhan tuấn mỹ dần ảm đạm, Từ Tô cắn môi hơi khàn giọng hỏi: “Đại thúc mà người nhắc tới, là thân nhân của người sao?” “Đúng thế!” Lau nước mắt, Đường Đường lại vừa cười vừa chảy nước mắt, tự giễu nói: “Là thân nhân của ta, cũng là người ta yêu! Khắp thiên hạ này ai cũng biết, lão lông trắng mới dùng cái lý do này, bắt ta tu tiên!” “Khắp thiên hạ ai cũng biết sao?” Nở nụ cười chua xót, Từ Tô yên lặng cúi thấp đầu, đôi mắt che phủ tầng mây mờ ưu thương, như thế thật sự không thấy gì cả. “Thế nên, ta chắc chắn sẽ không tha thứ cho lão!” Đáp mạnh vào vai Từ Tô, Đường Đường nghiêng rằng nghiêng lợi: “Sau này nếu có ai dám lấy đại thúc ra mà lừa ra, hừ hừ!” “A!” Tiếng kêu đau đớn đột nhiên vang lên, Đường Đường mới ý thức được mình vừa mới thô bạo xiết bả vai Từ Tô, bờ vai đơn bạc thế kia – “Xin lỗi, xin lỗi!” Vội vàng buông tay ngồi chồm hổm xuống, Đường Đường xấu hổ, ‘tay hùm’ của nàng quá lợi hại mà, nhìn Từ Tô mà coi, đau đến trắng bệch rồi kia. “Không sao!” Miễn cưỡng cười, Từ Tô buông bàn tay vẫn túm chặt trước ngực xuống. Thật kỳ lạ, rõ ràng Đường Đường bóp vai hần, nhưng vì sao trái tim lại càng cảm thấy đau hơn? “Tôn Đường Đường!” Một tiếng gọi ôn nhuận truyền đến, một bóng trắng như bạch hạc từ từ hạ xuống, đứng ở bên hai người. “Mặc Phong?” Ngạc nhiên đứng dậy, đầu tiên Đường Đường hơi sững sốt, sau đó sợ hãi hô to: “Đừng nói là lão lông trắng sai người bắt ta về chịu phạt nhé?” “Gọi sư huynh!” Khóe môi khẽ nhếch, Mặc Phong nở nụ cười vĩnh viễn có thể thấy người ta thoải mái như trăng thanh, “Đúng là sư phụ bảo ta tới đây. Nhưng yên tâm đi, không phải bắt muội về chịu phạt, mà là đi tìm tư sư thúc để chọn binh khí.” “Chọn binh khí?” Đôi mắt hạnh khẽ nhìn qua bên hông Mặc Phong, trông thấy một thanh kiếm toàn thân trắng như tuyết, chuôi kiếm rủ xuống một dải lụa trắng, không khỏi hưng phấn vỗ tay một cái nói: “Nói như vậy là muội cũng sẽ có một thanh kiếm của riêng mình phải không?” “Có thể, cũng có khi không phải!” Sâu kín nở nụ cười, Bạch Chí Thanh vung ống tay áo che đi bàn tay mình, rồi duỗi tay về phía Đường Đường nói: “Đi thôi, huynh ngự kiếm mang muội tới Khai Dương điện. Sư thúc tổ, sư phụ và các vị sư thúc đang chờ ở đó rồi!” “Hoàn tráng đến thế?” Đường Đường choáng váng. Chọn binh khí thôi mà, cũng không phải chọn chồng, chẳng lẽ phải trình diện đúng ba thế hệ hay sao? “Vậy Từ Tô – –” Quay đầu lại, Đường Đường còn chưa nói hết Từ Tô đã nở nụ cười ngắt lời: “Mau đi đi! Các vị tiền trưởng đã coi trọng đến thế, chắc là việc rất quan trọng!” “Được rồi, vậy ta đi trước nhé.” Nắm lấy ‘bàn tay vải’ của Mặc Phong, Đường Đường chỉ cảm thấy thân hình chợt nhẹ rồi đã thấy mình đứng trên thân kiếm bay đi, chỉ kịp vội vàng quay đầu lại hét lớn: “Chờ ta trở lại mang thanh tuyệt thế thân binh của ta cho người coi nhé!” “Được!” Mím cười phát tay, Từ Tô “chăm chú nhìn” phương hướng hai người đi xa, mãi cho đến khi trong gió không còn truyền đến tiếng trường kiếm xé gió nữa, nét tươi cười mới dần biến thành nếp nhăn chua xót. Hóa ra, Đường Đường đã có người yêu mến...

***** Khai Dương điện, Chú Kiếm Các. Trong điện không lớn lại chất lỏ luyện kim cao siêu, trên mặt đất chất đầy xỉ than và vụn sắt, bốn bức tường xếp đầy những giá đựng kiếm, đầy đủ các loại binh khí từ đã đúc thành đến chưa đúc thành. Chỗ trống trong điện không nhiều, lại chen chúc tám người đứng trong đó, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy hít thở không thông. “Nha, nha dầu!” Còn chưa vào đến cửa, một cái đầu bóng loáng đã vội lao ra, Đường Đường tập trung nhìn lại, hóa ra là ông lão khô quắt. “Hê, lão khô quắt!” Liếc thấy ông lão, Đường Đường cảm thấy mừng như điên, đưa tay sờ sờ cái đầu bóng loáng của ông lão. Vài ngày không gặp, đầu lão khô quắt càng thêm sáng chói, mà “thiên tai” trên mặt cũng càng dày đặc hơn. Cười một cái thôi, là trùng trùng điệp điệp nếp nhăn xô đẩy nhau, nhìn thấy hơi ghê, nhưng hình như lão chẳng có chút ý thức nào về điều này, chỉ cứ đứng cười ngây ngô. Biết làm sao được, lão vui quá, quá quá vui mừng! Tiểu nha đầu này cuối cùng cũng thành đồ tôn của lão, lại còn là người hữu duyên với thiên thư. Càng không thể tin được là, nàng chỉ cần ba ngày đã tu thành linh khiếu sơ khai. Ha ha, kim nhân kia nói thật đúng. Nàng chắc chắn sẽ trở thành đệ tử giỏi nhất Tiên giới, đồ tôn lão đắc ý nhất cho xem! “Vô liêm sỉ!” Một tiếng hét to lượn lờ trong điện, Bạch Chí Thanh đứng phía sau hai người đang hí ha hí hửng kia, nghiêm mặt nói: “Tôn Đường Đường, đây là Huyền Địa chân nhân, sư thúc tổ của con. Con đừng có động tay động chân, không có phép tắc gì cả!” “Xì!” Hai tiếng hừ nhẹ vang lên, mỗ Đường và Huyền Địa chân nhân đồng lòng bước lùi ra sau một bước dài, để lão lông trắng đứng tro trọi ở đó. “Sư thúc tổ!” Dừng khuỷu tay huych huych khuỷu tay lão khô quắt, Đường Đường cười đến mặt mày cong cong. “Đồ tôn ngoan!” Cái đầu bóng loáng gật lên gật xuống, về mặt Huyền Địa chân nhân rạng rỡ, một tiếng đồ tôn ngoan thế mà lại không nói lắp. “Không có gia giáo!” Cầm giận vung ống tay áo, Bạch Chí Thanh âm thầm cắn răng, không rõ mùi chua và tức giận trong lòng từ đâu mà tới, chỉ lạnh lùng nói: “Thời gian cấp bách, sư thúc tổ, việc quan trọng trước mắt là cho Tôn Đường Đường chọn binh khí đi!” Cái đầu bóng lờng chợt dựng thẳng lên, Huyền Địa chân nhân quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Chí Thanh một cái, sau đó mới chuyển sang Đường Đường, về mặt hờn hờn nói: “Ngaoan, đồ tôn ngoan, con~~ con chọn binh khí đi, sau đó chúng ta~~ lại nói chuyện tiếp!” “Vâng!” Gật gật đầu, thấy mọi người coi trọng việc chọn binh khí này, Đường Đường cũng rất biết điều, nhưng trong lòng càng ngày càng hiểu kỳ. “Lão~~ lão Từ! Con tới đây.” Vẫy vẫy tay với Từ sư diệt Đoàn Thiết, Huyền Địa chân nhân trịnh trọng nói: “Mang, mang thanh kiếm con~~ con rèn tốt nhất~~ đến đây!”

Q.3 - Chương 145: Linh Kiếm Chọn Chủ Nhân

Edit: Trần “Vàng!” Cung kính cúi người hành lễ, Tứ Tôn xoay người, đến bên một giá gỗ bên tường, mang tới một hộp gỗ thật dài.

“Thanh kiếm này thôi á?” Ló đầu vào nhìn, Đường Đường bấu môi ngó vật đang nằm trong hộp gỗ. Kiếm thì đúng là kiếm thật, nhưng so với tưởng tượng của nàng thì còn kém nhiều quá. Nàng vốn nghĩ, Đế Thiên của đại thúc là một thanh mặc kiếm, toàn thân đen tuyền, đôi khi trên thân kiếm còn có thể xuất hiện hoa văn rồng mờ hồ, thì nàng kiểu gì cũng phải chọn được một thanh kiếm trắng như tuyết, hoặc đen như mực chứ nhỉ. Tốt nhất là trên thân kiếm có khắc những hoa văn gì đó, rồng hay phượng đều được, như vậy mới xứng đôi với đại thúc chứ. Nhưng mà thanh kiếm mà Tứ sư phụ lấy ra này, màu xám không sáng bóng, trông chẳng khác gì thanh đao mà nàng lấy từ cái tên vương nhị mặt rỗ lúc ở Nhân giới. Mặt đen sì, Tứ Tôn Đoàn Thiết mất hứng. Tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này, cái gì mà bảo là “thanh kiếm này thôi á!” Những thanh trường kiếm hắt lăm lăm ra, tuy không dám sáng ngang với hai thanh linh kiếm mà thánh tổ Nguyên Thủy Thiên Tôn lưu lại, nhưng chúng cũng là những thanh kiếm đã có linh tính, sẽ tự biết chọn chủ nhân, nhận biết chủ nhân. Dù nói là những đệ tử mở được linh khiếu tới chọn binh khí, kỳ thật là binh khí chọn họ. Nếu sau một vòng mà không có binh khí nào chọn người làm chủ, vậy người sau này cũng chỉ có thể làm tạp dịch ở Tiên giới, không thể đạt được thành tựu lớn lao. Nha đầu này nghĩ nàng chỉ mất ba ngày để mở được linh khiếu là rất giỏi hử? Hừ, nếu không qua được cửa chọn kiếm này, nàng vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ tiến thêm một bước nào vào cảnh, càng đừng nghĩ đến việc mở được thiên thư! “Đừng vội nói lời ngông cuồng, nếu con có thể lấy được thanh kiếm này rồi hãy nói!” Khuôn mặt bình tĩnh, Đoàn Thiết lạnh lẽo nở nụ cười. Tiếng nói vừa dứt, trong điện hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Huyền Địa chân nhân cũng phải đứng thẳng cả người. Đường Đường hơi do dự, không phải chỉ là cầm một thanh kiếm rỉ sét thôi sao? Tại sao cả đám người này đều lộ ra vẻ mặt như nàng sắp phải đi vào chỗ chết vậy? Mặt hồ hơi đổi, Bạch Chí Thanh âm thầm liếc mắt nhìn đại đồ đệ Mặc Phong. Chọn binh khí, đây là việc quan trọng nhất của đệ tử Tiên Giới, cũng có thể nói là kì thi kiểm nghiệm sự tu hành của các đệ tử. Nếu có thể thuận lợi chọn một thanh binh khí, vậy có thể nói đệ tử này sau này ít nhất có thể tu được đến tiên cảnh tây tùy thoát cốt, nếu không chọn được, vậy con đường tu hành của người này có thể nói là không còn hi vọng. Người bị binh khí ghét bỏ, nói thẳng ra chính là một kẻ không có tu chất, có thể tu được đến linh khiếu sơ khai đã là đáng phong đạo cực*, ông trời mở mắt rồi. Nhưng từ đó về sau, cho dù người này bỏ ra tâm lực và thời gian nhiều hơn nữa để vào hóa cảnh, chỉ sợ cũng như người si nói mộng, khó hơn lên trời. Nhưng đó chưa phải tình huống xấu nhất, tệ nhất là... “Sư muội!” Hơi trầm ngâm, Mặc Phong bước lên từng bước trầm giọng nói: “Trước khi rút kiếm nhớ phải vận khởi tâm pháp, để linh khí trải rộng tất cả kinh mạch toàn thân, đến khi cả người hoàn toàn thả lỏng mới rút kiếm: “Vi sao?” Khó hiểu nhíu mày, Đường Đường bị một tiếng “sư muội” của Mặc Phong khiến cả người đổ mồ hôi lạnh. Rốt cuộc là làm sao thế nhỉ, Mặc Phong lại kêu nàng “sư muội”? Trời ạ, vậy chẳng lẽ sau này nàng nhìn thấy Mẫu Chân phải gọi thế nào, sư tẩu? Không hề biết mấy chuyện nhảm chán Đường Đường đang nghĩ, Mặc Phong cúi đầu nghiêm túc giải thích: “Mỗi một thanh linh kiếm đều có ý nguyện và sự yêu thích của mình. Nếu nó muốn nhận muội làm chủ thì sẽ ngoan ngoãn để cho muội cầm, nhưng nếu nó không muốn thì sẽ phản kháng lại, thoát khỏi tay muội. Tình huống xấu nhất là –” Quay đầu liếc mắt nhìn thanh trường kiếm trong tay Tứ sư phụ, Mặc Phong nói từng chữ: “Kiếm khí quá thịnh, mà linh khí quá bạc nhược, thì sẽ bị linh, kiếm, phản, phệ.” “Linh, linh kiếm phản phệ**?” Trên trán rù xuồng ba vạch đen, Đường Đường cười trù: “Phản phệ là sao, chẳng lẽ nó có thể ăn muội sao?” “Không khác là mấy!” Sắc mặt ngưng lại, Mặc Phong gật đầu nói: “Không phải là ăn thịt hay xương cốt huyết nhục, mà là chiếm đoạt linh nguyên của người. Người bị thôn tính linh nguyên thì kinh mạch sẽ đứt đoạn, hơi thở khô kiệt, cho dù không chết thì cũng chỉ là phế nhân: “Vậy muội còn chọn kiếm làm gì nữa?” Nhảy vội ra sau, Đường Đường xua hai tay, đầu lắc như trống bỏi, “Muội chỉ muốn học tâm pháp, luyện khí công, có thể mở Thiên thư là được rồi, cũng không muốn giết người phóng hỏa, chọn kiếm làm gì chứ! Không chọn, không chọn đâu!” “Khí công? Khí công là cái gì?” Tiếng hô lô rệu òng ọc vang lên, A Lăng nở nụ cười, tí cả người trên một giá đựng kiếm miễn cưỡng nói: “Ta nói con này, Đường Đường, tâm pháp đơn giản mà con đã học, cái gì khí công mà con nói đó, không thể mở được thiên thư. Nếu con không chọn được binh khí, không luyện thành tâm pháp cao hơn, mà không luyện được tâm pháp cao hơn thì không thể khai thông được vòng luân hồi toàn thân, thì không thể mở được toàn bộ thiên thư. Mỗi một điều đều có liên hệ với nhau, xâu chuỗi với nhau, không thể thiếu một mắt xích nào cả.” “Vi sao không chọn được binh khí thì không thể luyện thành tâm pháp cao hơn?” Đường Đường nheo mắt nhìn hồ lô rệu của Tam sư phụ, hung tợn nói: “Mấy điều này có liên quan gì chứ? Người lại lừa con!” Con “sói” chết tiệt này, lần trước hẳn cũng là một trong những đầu sỏ tạo thành mạng cảnh của nàng, giống y lão lông trắng, không thể tha thứ, không thể tin được, càng không thể không đề phòng! “Đường Đường, là thật đó!” Lão Nhị Xuyên Khung mở miệng, đưa tay chỉ bên hông mọi người, trên khuôn mặt đôn hậu hiện lên một nụ cười từ ái: “Con xem, tứ sư thúc tổ đến các vị sư phụ của con, có người nào là không có kiếm đâu? Lúc trước chúng ta cũng đều phải lấy thế này hết. Yên tâm, Tứ sư phụ của con chọn cho con thanh kiếm này, chắc chắn đã cân nhắc kĩ rồi, sẽ không để xuất hiện tình huống linh kiếm phản phệ đâu. “Ừm-” Chần chờ nhìn Tứ sư phụ, Đường Đường cần một câu trả lời khẳng định. Dù sao, không phải ai cũng tốt bụng và khoan dung như Nhị sư phụ. “Hừ!” Lạnh lùng cười, Đoàn Thiết giờ giờ hộp gỗ trong tay lên với Đường Đường, trảo phúng nói: “Không phải con nói ‘thanh kiếm này thôi á’ sao? Sao thế, ‘thanh kiếm này thôi’ cũng đã khiến con nhượng bộ lui binh, không dám thử sao?” “Ai bảo!” Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu khuất nhục, Đường Đường nổi giận. Chết có là gì, cùng lắm thì coi như đóng chặt mắt không mở được nữa thôi mà. Tôn Đường Đường ta đây chuyện xui xẻo trải qua cũng không ít, đi trượt tuyết cũng có thể dính sét đánh nên rơi vào thế giới này, vậy chắc chắn ‘đại nạn không chết tất có hậu phúc’ đi chứ!” Xoạt, xấn ồng tay áo, bẻ bẻ khớp tay, xoa xoa bàn tay, Đường Đường tận lực biểu diễn trước hộp gỗ, không phải có ý kéo dài, cũng không phải sợ hãi lùi bước đâu, nàng không phải người như thế! Chẳng qua là tim nàng đập nhanh quá, chân cũng mềm nhũn, hồi hộp, đứng rồi, chỉ là hồi hộp thôi mà! Nhưng mà, vì sao nàng đột nhiên lại nhớ đến đại thúc, nàng còn chưa gặp đại thúc lần cuối mà... Phui phui, đầu óc quạ đen, sao có thể nghĩ thế được, không có chi khi! “Đờ lấy!” Một tiếng rống hung mãnh, nổ vang trên đỉnh đầu, Đường Đường giật mình theo bản năng vươn tay đỡ –

*Đang phong đạo cực: Đạt đến đỉnh cao, lên đến đỉnh điểm. **Phản phệ: Cản trở

Q.3 - Chương 146: Tiên Động Chúc Dung

Edit: Trần “Mẹ nó, sao lại cầm rồi?” Khóc không ra nước mắt, Đường Đường nhìn chăm chăm thanh kiếm trong tay, vội muốn giơ chân.

Lại là cái lão lông trắng này! Lão bắt từ này vĩnh viễn không làm được chuyện gì tốt! Ngáng chân, gạt người, bỏ đá xuống giếng, thấy nàng chuẩn bị đi vào chỗ chết lại còn chạy đến giúp một tay, đúng là thất đức! Còn chưa mắng xong, Đường Đường chợt thấy tia sáng xanh lóe lên trước mắt, thanh trường kiếm vốn nằm im trong tay bỗng nhiên chấn động, phát ra từng tiếng ong ong. Tiếng kiếm ngân lên càng ngày càng cao, càng ngày càng sắc nhọn, gần như đã chói tai. Thân kiếm vốn thẳng tắp bắt đầu cong lại, gần như thành một vòng cung. Từng tia sáng xanh hiện lên, theo đó là cảm giác đau như lửa đốt liên tục truyền vào cơ thể Đường Đường. “Con, con không chịu được nữa!” Đau đến nỗi đầu đầy mồ hôi, Đường Đường vung tay muốn ném kiếm ra ngoài. “Đừng buông tay ra!” Một hồ chương to lớn vươn ra, nắm lấy tay cầm kiếm của Đường Đường. “U – -” Kiếm phong cuốn lên, ánh sáng xanh càng lúc càng sáng hơn, ông tay áo và chòm râu Bạch Chí Thanh bay loạn lên, mà Tôn Đường Đường đứng giữa quang sáng khóc lớn: “Mau thả tay, thả tay con ra – -! Nó muốn chạy, thì để nó chạy ra đi, con đau quá!” “Xẹt – -” Lưỡi còn chưa dứt, thanh trường kiếm đã hóa thành một tia sáng xanh phá không mà đi, “phập” một tiếng cắm vào một cây cột gỗ trong điện, tưởng chừng như nửa thân kiếm chìm trong cột, mà vẫn rung động từng hồi, phát ra tiếng ong ong không thôi. Thất vọng, là từ biểu lộ rõ trên khuôn mặt mỗi người, ngay cả ông lão khô quắt cũng ỉu rĩ hạ bả vai, đầu cúi thấp như một lão cẩu già mệt mỏi. (Trần: K. dám dùng từ chó >”<) “Đau quá, xem ra nó không muốn chọn con!” Xoa xoa cánh tay đau đớn, Đường Đường hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên nhìn. \ Nàng không cố ý, nhưng dù cả nàng và lão lông trắng cũng không thể cầm nổi thanh kiếm kia, mà lại không thể – - không thể trêu chọc nó rồi để nó thôn tính linh khí của mình chứ? Nhưng mà, sắc mặt lão lông trắng là sao? Khuôn mặt xám ngoét, nhợt nhạt, dường như là quá bị thương đến tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng có thể khiến người ta làm ra những chuyện rất điên cuồng, ví dụ như... “Rắc rắc!” Một tiếng vang nhỏ, Bạch Chí Thanh chậm rãi bước lên một bước, giẫm vỡ những mảnh xi than dưới chân, khiến mọi người đều thấy giật mình hoảng hốt. Bàn tay to lớn, chậm rãi đưa về phía đỉnh đầu Đường Đường, dưới bóng bàn tay đó, Đường Đường gần như có thể thấy rõ đường chỉ tay của lão lông trắng. “Đừng giết con!” Nhảy vội ra sau, Đường Đường thấy mấy mảnh xi than mà lão lông trắng giẫm lên – - một tiếng thảm thiết, tan xương nát thịt! “Giết con?” Bàn tay to lớn ngừng lại trên không, Bạch Chí Thanh đột nhiên làm một động tác khiến mọi người đều tròn tròn mắt – - Sờ sờ đầu Đường Đường, lão lông trắng cố gắng kéo căng da mặt, nở nụ cười. Mặc dù trong ánh mắt vẫn lộ ra sự tuyệt vọng, nụ cười cũng đầy nét miễn cưỡng, nhưng lão Bạch thật sự đã nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu nói: “Thanh Nhiễm, là thanh kiếm ở cấp trung phẩm, nếu ngay cả nó cũng không chọn con... Hay chọn một thanh kiếm kém hơn chút xem!” Nói xong, Bạch Chí Thanh xoay người, mặt mũi đi về phía cửa điện. Miệng thì nói nhẹ nhàng, nhưng sự thất lạc trong đáy lòng thật khó miêu tả. Nha đầu này chỉ mất ba ngày để mở linh khiếu, vì sao ngay cả một thanh trung phẩm kiếm cũng không thể lấy nổi. Hắn không muốn ở lại nhìn nữa. Chỉ sợ hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều! Rốt cuộc, nha đầu này có khi nào ngay cả một thanh kiếm cũng không thể chọn nổi? Vậy làm sao mở được thiên thư đây? Kể cả nếu nàng có thể chọn được, nhưng cũng chỉ chọn được một thanh kiếm hạ phẩm, vậy phải chờ đến năm nào tháng nào mới có thể đạt tới tủy tủy chi cảnh? Thiên thư có thể chờ, nhưng Ma Vương Đường Đường Hiên Viên Hận Thiên có thể chờ sao? Một khi cuộc chiến tấn công Thiên giới nổ ra, vậy nhân gian tứ giới đều phải chịu tổn thất nặng nề. Người, ma, tiên, yêu các giới đều nắm chặt thời gian mà khôi phục chiến lực, nghỉ ngơi lấy lại sức, đây là khoảng thời gian yên bình khó có được, nhưng chắc cũng không kéo dài lâu. Từ lần trước Ma Vương mang người xâm nhập vào Tiên giới cho thấy, rõ ràng bọn họ khôi phục nhanh hơn nhiều so với ba giới còn lại, thời gian không chờ đợi chúng ta! Thất hồn lạc phách, Bạch Chí Thanh như thể không thấy rõ bậc cửa dưới chân, lão đảo thiếu chút nữa trực tiếp té xuống đất. Đường Đường là chương môn Tiên giới, nếu bị một cái bậc cửa làm cho ngã lăn, vậy chắc đủ dọa người hồn vía lên mây mất. Nhưng mà giờ phút này hắn hoàn toàn không quan tâm, chẳng cần chú ý gì nữa – - Trời đất đều bị hủy cả, vậy vinh nhục của một cá nhân thì có ý nghĩa gì nữa? Rốt cuộc là thiên thư chọn sai người, hay là bọn hắn đã nghĩ sai? Đem trọng trách hóa giải kiếp nạn của trời đất phó thác cho một tiểu nha đầu, hơn nữa còn là một tiểu nha đầu toàn tâm toàn ý mê mẩn, si mê Ma vương, có phải quá hoang đường không? “Xin đại sư huynh hãy dừng bước,” Tai nghe thấy rầm một cái, lão Tứ cả kinh quay đầu lại đã thấy đại sư huynh chặt vật lần quay ở bậc cửa, không khỏi thất thanh hô: “Việc này có thể xoay chuyển được!” “Xoay chuyển?” Kéo kéo y bào, Bạch Chí Thanh hoảng hốt đứng dậy, như thể còn chưa khôi phục từ đà kích vừa rồi, “Cái gì xoay chuyển cơ?” “Để Tôn Đường Đường đi động Chúc Dung đi!” Quay đầu liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, Đoàn Thiết trịnh trọng nói. “Động Chúc Dung?” Tiếng kinh hô vang lên từ bốn phía, ngay cả A Lăng vốn đứng dựa vào giá kiếm uống rượu cũng đứng thẳng người. “Lão Tứ, chuyện này không thể miễn cưỡng được!” Khuôn mặt trầm xuống, Bạch Chí Thanh đi trở lại đại đường, “Không chọn được linh kiếm là chuyện nhỏ, nếu tùy tiện vào động thư kiếm, mà làm nàng bị thương thì không tốt!” Ngộ ngộ đầu, Đường Đường gần như không thể tin nổi tai của mình, lão lông trắng lại sợ nàng bị thương? Chẳng lẽ mặt trời mọc phía tây sao? “Sư huynh, Thanh Nhiễm này dù sao cũng là sư đệ tự tay rèn, phản ứng vừa rồi của nó không giống là ghét bỏ Đường Đường, mà dường như là – -” Đang nói thì dừng lại, Đoàn Thiết đi tới bên cạnh cây cột gỗ đưa tay “Choeng” một tiếng rút thanh kiếm ra, nói: “Kính sợ, thậm chí là sợ hãi nàng!” “Sợ hãi?” Vuốt chòm râu, đôi mắt Bạch Chí Thanh dần dần sáng rực, nhìn Đường Đường tựa như nhìn thấy ánh bình minh, cả khuôn mặt bừng sáng, xuân phong đặc ý. “Con, con cũng sợ nó!” Bị ánh nhìn chăm chú của lão lông trắng khiến tim đập thình thịch, Đường Đường biết, ngọn lửa hi vọng của lão gia hỏa này lại đốt lên rồi. Lửa hy vọng của lão có đốt lên hay không nàng không quan tâm, quan trọng hơn là – - về mặt này có vẻ như muốn đưa nàng vào động hi đó, mà giờ đi cái động, gọi là Chúc Dung gì đó, nhờ không lấy được kiếm rồi có khi toi mạng! “Sợ cái gì mà sợ! Tứ sư phụ đã nói nó rất sợ con mà!” Vuốt râu cười, Bạch Chí Thanh sai bước đến trước người Đường Đường, nắm lấy tay nàng: “Đi thôi, vì sư đưa con vào động!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 147: Giải Hòa

Edit: Trần “Không, con không đi đâu!” Lắc lắc tay, Đường Đường muốn thoát khỏi bàn tay của lão lông trắng, giãy dụa nói: “Con ở bên ngoài chọn một thanh kiếm khác thử lại được không?”

“Đừng lãng phí thời gian, đi!” “Đừng mà! Đừng mà! Sư thúc tổ- -” Hai chân liều mạng bám dính lấy mặt đất, Đường Đường bị lão lông trắng kéo lên trên

mặt đất đầy xỉ than, tạo thành hai dấu vết đen xỉ, nàng bắt đầu tìm kiếm cứu viện. “Áy, áy, nha đầu!” Huyền Địa chân nhân chợt tỉnh, vội vàng đuổi theo nói: “Đừng sợ, sư thúc tổ cùng ~ cùng con đi vào ~ vào mà!” “Hừ – -” Nghẹn một ngụm khí phun ra, Đường Đường như miếng kẹo dẻo mềm nhũn bị tha ra cửa, “lão già thôi, không đáng tin chút nào!” “Tứ sư đệ,” Nhìn ba người vội vàng vàng đi ra ngoài điện, lão Nhị Xuyên Khung nhin không được mở miệng: “Đệ thật sự cho rằng Đường Đường có thể được Bồ Đề kiếm mà Thánh tổ để lại chọn sao?” Sờ sờ Thanh Nhiễm kiếm trong tay, xúc cảm lạnh lẽo truyền vào bàn tay, Đoàn Thiết sâu xa nói: “Thanh Nhiễm là thanh kiếm sát khí rất nhẹ mà linh tính cao, tuy nói là thanh kiếm trung phẩm mà đệ rèn, nhưng cũng là thanh kiếm chọn người tài tốt nhất. Nó phán đoán, chắc chắn đúng!” ***** Nham thạch đỏ như lửa, vách động cũng một màu đỏ rực, mới chỉ đứng ở cửa động nhìn vào đã thấy sóng nhiệt ập vào mặt, như người đang đứng trước lò luyện kim vậy. “Nóng quá, nóng quá!” Xắn ống tay áo, Đường Đường cúi người đang muốn vén váy buộc lên ngang hông – - “Vô liêm sỉ!” Mặt đỏ lên, lão lông trắng quay đầu tím mặt nói: “Con gái con lừa mà chẳng biết chú ý lễ nghĩa gì cả, còn ra thể thống gì! Mau thả tay áo xuống.” “Gì chứ!” Phồng miệng, Đường Đường đột nhiên nhớ tới Tùy Hi cũng từng đưa ra yêu cầu tương tự. Nhưng hẳn chỉ chọn nói trọng điểm, lại ôn nhu hơn lão lông trắng nhiều, giọng cười yếu ớt thản nhiên, vẫn đậm phong khinh nhẹ nhàng nói: “Thả tay áo xuống đi...” “Ồi, thế mới nói, sao có thể cho rằng ma là không có nhân ái đâu?” “Con nóng!” Vuốt mồ hôi trên trán, Đường Đường khinh thường tiếp tục xắn ống tay áo. May mà lão lông trắng không biết năm đó nàng từng mặc bikini, sexy mất mề chứ không có khi khiến lão tức giận đến nổi não tị huyết luôn á! “Nóng, nóng cũng ~ phải mặc!” Đầu sáng lấp lánh mồ hôi, Huyền Địa chân nhân nói tiếp: “Nếu không, không ~ vào, vào trong đó sẽ ~ bị phỏng!” “Bị phỏng?” Trùng lớn mắt, Đường Đường vội vàng thả ống tay áo xuống, thuận tay xé một cái. “Roạt!” Huyền Địa chân nhân ôm cánh tay gầy guộc bị phơi trong gió nóng vừa sợ vừa then nói: “Nha, nha đầu, xé, xé y phục lão phu làm gì?” “Có mỗi một ống tay áo, làm gì mà người nói xé y phục khó nghe thế!” Dừng ống tay áo thật cẩn thận che nửa khuôn mặt. Đây là chỗ quan trọng nhất trên cơ thể đó! Trời sinh đã không thiên kiều bá mị như ma nữ, nếu còn bị phỏng nữa thì... Chun chun mũi, Đường Đường nhíu mi nói: “Con nói nhé sư thúc tổ, y phục này của người bao lâu không giặt rồi, hình như có – - mùi chua chua?” “Tôn Đường Đường!” Không thể nhịn được nữa, lão lông trắng nắm lấy cổ áo Đường Đường, chân dài bước vào động, “Sư thúc, ngài cứ về trước đi!” “Nha đầu, con không nên xé ống tay áo của lão phu chứ!” Khóc không ra nước mắt, Huyền Địa Chân nhân suy nghĩ có nên xé nốt ống tay áo còn lại không, học Đường Đường giấu mặt đi! Sống đã một bó tuổi rồi, lại còn bị phi lễ thế này, hu hu! ***** “Buông tay, buông áo con ra!” Đá đá chân, Đường Đường rất cuộc thoát khỏi tay lão Bạch, nhưng chân vừa chạm đất vội nhảy lên “điều nhảy clacket(1)” – - “Woa woa, nóng quá, nóng quá! Con không chịu được đâu, con muốn ra ngoài!” “Không được!” Mắt hồ tròn tròn, trán Bạch Chí Thanh cũng nổi một tầng mồ hôi, lạnh lùng nói: “Vận khởi tâm pháp chống lại khí nóng! Nếu con nhanh lên một chút, sớm chọn được linh kiếm thì có thể sớm ra động, không thì, hừ hừ!” “Hừ cái gì mà hừ!” Lông mày dựng đứng, Đường Đường nhìn xung quanh, nhìn không được kêu toáng lên: “Bà nó, nhiều kiếm thế này, con biết chọn thế nào? Thử từng cái một á, chưa thử hết thì con đã bị nóng chết rồi!” “Không cần thử hết đâu!” Đưa tay đẩy sau lưng Đường Đường, Bạch Chí Thanh trầm giọng thúc giục: “Đi về phía trước đi! Nếu có thanh linh kiếm nào muốn nhận con làm chủ, thì tự nso sẽ có phản ứng!” “Tự nó có phản ứng?” Trong lòng thấy thắc mắc, nhưng nhớ đến thanh kiếm Thanh Nhiễm quý dị kia, Đường Đường vẫn bước tiếp vào chỗ sâu trong động. Kiếm, có vô số kiếm! Dài có, ngắn có, to có, dẹt có, thậm chí còn có kiếm gãy, gỉ, xỉn màu. Có thanh thì dựa trên vách động, tỏa ra ánh hàn quang, có thanh đen sẫm, thậm chí có thanh không có chút ánh sáng nào, như những thanh kiếm già được đeo từ đá, gỗ vậy. Không nhìn còn may, vừa nhìn đã thấy giạt mình. Bị ánh kiếm khắp động làm lóa mắt, Đường Đường ngay cả sóng nhiệt cũng không cảm thấy nữa, chỉ đi qua các vách động, đứng trước một thanh trường kiếm, hoặc nghi chân đứng lại, hoặc cứ thế đi qua, cho đến khi – - “Sao hết kiếm rồi?” Dừng chân lại, Đường Đường đứng trước thanh kiếm cuối cùng, quay đầu sững sờ nhìn lão lông trắng. Cánh tay đột nhiên hạ xuống, Bạch Chí Thanh mất tự nhiên hơi nheo mắt nói: “Tiếp tục, đi tiếp vào trong đi!” “Còn đi tiếp nữa?” Nhìn chằm chằm tay lão lông trắng, Đường Đường không bỏ qua vầng sáng trắng mà nàng nhìn thấy lúc quay người. Là từ tay lão lông trắng truyền ra, ánh sáng trắng bằng bạc, như thể cả cơ thể nàng đều chìm trong vầng sáng đó. Mà khi lão lông trắng thả tay xuống thì ánh sáng đó cũng biến mất, sau đó là sóng nhiệt ập đến, nóng đến nỗi có thể nướng nàng thành tro, cả người Đường Đường đều cảm thấy nóng rất. Chẳng lẽ – - chẳng lẽ lão lông trắng lấy công lực giúp nàng chống cự lại sóng nhiệt? Ngạc nhiên, sững sờ, Tôn Đường Đường thất thần nhìn lão lông trắng, trong lòng đột nhiên nhớ đến lời Từ Tổ: “Bạch chương môn, ngài ấy chỉ là một người quá cương trực, chứ tâm địa không xấu...” “Đi thôi, còn ngăn người đó làm gì!” Bạch Chí Thanh đưa tay sờ một viên đá nhỏ ra trên vách động, vụn một cái, ầm một tiếng, một cái cửa đá từ từ chìm vào nền đất. Cẩn chặt răng, Đường Đường không nói thêm tiếng nào nữa, quay người đi vào trong động. Đôi mày rậm nhíu lại, thấy lần này Tôn Đường Đường lại tự dụng ngoan ngoãn không phản bác lại, Bạch Chí Thanh có chút không quen, dùng một lát mới nhắc chân bước theo – - “Đúng rồi!” Quay ngoắt đầu lại, mặt Đường Đường bị tay áo che lại không nhìn rõ, chỉ có đôi mắt hạnh lại lộ ra nét cười trộm, thản nhiên nói: “Đại sư phụ ơi, người có thể dùng ánh sáng trắng vừa nãy che cho con không?” “Con dong dài quá!” Cố gắng nghiêm mặt lại, nhưng vẫn không nhịn được hơi kéo khóe miệng, Bạch Chí Thanh cười mắng: “Có vì sư ở đây, có thể mang con vào thì cũng đảm bảo mạng con ra ngoài!” (1) Điều nhảy clacket: Một điều nhảy của mĩ, còn gọi là Tap-dance, hay Nhảy Thiết Hải, khi nhảy, người ta gắn dưới đế giày những miếng sắt, từ đó tạo ra những tiếng lộc cộc vui tai

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.3 - Chương 148: Bồ Đề Thánh Hỏa

Edit: Trần “Vây thì tốt rồi!” Giả vờ yên tâm vỗ vỗ ngực, Đường Đường thâm cười, xoay người đi vào tầng son động thứ hai.

Bình khí trong động này không giống phía bên ngoài, ngoài động đều là kiếm, mà trong nơi này lại không thấy một thanh kiếm nào. Trên vách đá đen sẫm, có thương, kích, chùy, chày, xích, roi, thậm chí còn có cả phi đao, ngắn chằm và vân vân khảm trên vách đá. Đường Đường thật sự rất bội phục đám Tiên chúng này, không biết bọn họ làm thế nào, mà có thể làm cho những chiếc ngân chằm mềm dẻo kia có thể bắn vào trong vách đá mà không bị gãy, sức tay và độ dẻo dai không thể tưởng tượng nổi! “Rầm!” Một tiếng ầm vang, khiến Đường Đường sợ bắn tim, vội quay đầu lại nhìn, thấy một cây lang nha bổng (1) to bằng đùi người đang nằm trên mặt đất, từng chiếc “nanh sốt” sắc bén lóe sáng, cực kỳ khiếp người. “Đây là cái gì?” Trong lòng bỗng nhiên có dự cảm xấu, Đường Đường cúi đầu oán giận nói: “Đại sư phụ, người làm đổ nó xuống nhé!” “Nói nhảm! Mắt hồ tròn tròn, Bạch Chí Thanh trách mắng: “Rõ ràng vì sư còn đứng sau con, sao có thể làm đổ cây lang nha bổng hàng ma đó được?” “Lang nha bổng hàng ma?” Bất an trong lòng càng ngày càng tăng, Đường Đường sợ hết hồn, mím môi cười trừ: “Vây vì sao nó lại đổ xuống thế?” “Điềm báo!” Nâng bước đi tới trước chiếc lang nha bổng, Bạch Chí Thanh suy nghĩ một chút, gạt đầu khẳng định nói: “Đây là ý thức của thần khí, nó, chọn con!” “Cái gì?” Liên tục lui người về phía sau, Đường Đường nôn nóng hoảng sợ xua tay nói: “Sao lại thế được, không có khả năng! Con là nữ mà, sao nó chọn con được?” “Nữ thì sao hả?”

Đôi mày rậm nhũn chặt, Bạch Chí Thanh quát: “Còn không mau tới đây thử xem nào, xem có thuận tay không?” “Không thuận tay, vừa nhìn đã biết không thuận tay rồi!” Đầu lắc như trống bỏi, Đường Đường liều chết cũng không muốn bước lên. “Tôn Đường Đường – -” Nheo mắt lại, lão lông trắng không thèm tốn hơi nữa, không quan tâm nó có muốn cầm không, trực tiếp tóm xú nha đầu này qua đây là được. “Gi thế hả?” Bậm miệng, Đường Đường cố gắng để hai chân mọc rễ như “cây tùng trăm năm trên núi xanh”, không thể thỏa hiệp với cái lang nha bông ngưỡng mộ nàng được. Nói đùa chắc, cái chày què mùa thể kia, trên nó còn đầy răng trắng sáng – - nếu cầm nó trong tay, đi phía sau đại thúc thì quá uy vũ, người khác mà thấy sẽ nói gì? “Ồi chào, mau nhìn kia! Quý Dạ Xoa Đẳng Nô của Ma Vương kia! Đáng vẻ thật uy vũ hùng tráng quá đi...” “Lão nương không muốn làm Quý Dạ Xoa!” Trái tim lạnh đến run người, Đường Đường hét âm lên. Vừa ngẩng đầu, lại thấy vẻ mặt kinh ngạc và chẳng hiểu làm sao của lão lông trắng, Đường Đường đau khổ không có chỗ xả, ba bước thành hai xông lên, chụm hai chân, đưa tay nhấn thật mạnh – - Cái chày sắt nặng chừng một trăm cân lại bị mỡ Đường sức lực dồi dào nhấc lên từ mặt đất. “Không phản ứng?” Đôi mắt sáng ngời như ánh đèn, Bạch Chí Thanh không nhìn được cười to: “Đường Đường ơi Đường Đường, xem ra cây lang nha bông hàng ma mà Long Hồ chân nhân lưu lại này đã nhận con làm chủ rồi, ha ha ha...” “Ta ném mẹ mày này!” Tiếng cười còn chưa tắt, Đường Đường tức đến đỏ mặt cắn răng quay một vòng tròn, sau đó cực kỳ quyết đoán ném ra – - “Bùm! Rầm rầm!” “Ặc!” Mắt hồ trợn trừng, Bạch Chí Thanh thấy thể thiếu chút nữa bị tức đến hôn mê. “Tôn, Tôn Đường Đường...” Hai ngón tay run run chỉ thẳng, lão Bạch chỉ thẳng vào Tôn Đường Đường đang có vẻ không thèm để ý gì, tức giận đến thanh âm cũng run theo: “Con, con dám ném thánh khí mà tiền bối lưu lại, còn phá vỡ vách động Chúc Dung?” “Vậy thì sao chứ?” Ngửa thẳng cổ, Đường Đường là kiểu người chết cũng không hối cải, không thích là không thích, có bức bách nàng nữa cũng vô dụng thôi! “Mọi người ở Tiên giới đều sử dụng kiếm, vì sao con phải dùng cái chày lang nha to thể kia chứ?” Mất hạnh long lanh lẹ, Đường Đường cảm thấy rất ủy khuất. “Ai nói tất cả Tiên giới đều sử dụng kiếm?” Đưa tay phui sạch binh khí bày la liệt trong động, lão lông trắng nghiêm mặt nói: “Những binh khí này đều do các vị tiền bối trong Tiên giới lưu lại! Mỗi một đời, nhiều nhất cũng chỉ có một vị đệ tử không được linh kiếm chọn mà được loại thánh khí khác chọn, mà người này chắc chắn sẽ uy dũng vô song! Con, con, nha đầu vô liêm sỉ này!” “Con không muốn uy dũng vô song!” Trợn trắng mắt, nguyện vọng của Đường Đường rất đơn giản, nàng chỉ muốn tìm hiểu khúc mắc của đại thúc, tìm được lời giải cho sự hận thù của đại thúc. Những chuyện khác ấy à, nàng mặc kệ! “Con lại đây cho ta!” Gặp phải đứa không nói lý lẽ thế này, Bạch Chí Thanh cũng lười giải thích tiếp. Đưa tay nắm lấy cổ tay Đường Đường, thân hình chợt lóe liền đứng trước vách động vừa bị đánh nát. “Mau nhặt lên!” Chỉ vào cây lang nha bông tròn trong đám đá vụn, lão lông trắng nổi giận đùng đùng, rít gào nói. “Con không nhặt!” Lòng to cả người dựng đứng hết lên, Tôn Đường Đường gân cổ cãi. “Rốt cuộc con có nhặt không?” Tay hơi dùng lực, xương cánh tay Đường Đường hơi kêu răng rắc, nghe đến rợn người. “Được, được rồi, con nhặt!” Đau đến nổi nước mắt rơi rào rào, Đường Đường thâm tuyên bố trong lòng, hòa giải thất bại, lão lông trắng này vĩnh viễn không làm người ta thích nổi! “Hừ!” Lạnh lùng buông tay, lão lông trắng nhìn chăm chăm Đường Đường, đề phòng “hồn thể ma vương” này lại ném thánh khí ra. Mặt thối hoặc đi đến trước đồng đá, Đường Đường hung hăng đá văng mấy tảng đá vụn, lại nhìn không được kinh ngạc thờ nhẹ một tiếng: “A!” Dưới lớp đất đá, một vàng sáng nhàn nhạt, lóng lánh, trắng hơn sắc lam, lại xanh hơn sắc trắng, bám nhẹ trên lớp đá vụn, không giống ánh sáng, ngược lại giống như ngọn lửa xanh, đang cháy âm ỉ. Do một cước của Đường Đường, một vật thể nhỏ dài màu trắng hơi lộ ra. “Đây là cái gì thế?” Không nghĩ nhiều, Đường Đường đưa tay trực tiếp nắm lấy chuỗi của vật màu trắng này. “Ầm – -” Một tiếng động vang lên, như thể tiếng nổ khi rót dầu vào củi đang đốt cháy, Bạch Chí Thanh bị một lực mạnh hất văng ra, đánh thật mạnh vào vách động, đau, thương, kích động trên đó ầm ầm đổ xuống, không ít lưỡi đao sắc bén cắt vào thân thể lão. “Tôn Đường Đường!” Hoàng sơ mớ to mắt, Bạch Chí Thanh không thể tin nhìn vách động cách đó không xa. Không thấy Đường Đường đâu nữa, chỉ có một ngọn lửa tối đen đang thiêu đốt thành hình người, ánh lửa dữ tợn nhảy múa lên. ...

***** Trong đại điện lạng ngắt như tờ, mấy thân ảnh đều đứng trang nghiêm, Hiên Viên Hận Thiên ngồi ngay ngắn trên ghế đá, yên lặng nghe Thường Hữu bẩm báo. “Thời gian này yêu chúng cũng không có hành động khác lạ nào. Vô Ưu đã tuyên bố kế vị chức Yêu Vương, cũng đã khôi phục chức thừa tướng cho Húc Thanh Lam. Hai người họ chỉ ở trong Yêu giới chứ không xuất hiện ở bên ngoài, xem ra cục diện mà Trọng Lê đề lại quả rắc rối và khó giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 149: Đường Đường Gặp Nạn

Edit: Trần Yên lặng một hồi, Hiên Viên Hận Thiên hờ hững nhìn, tựa hồ không có hứng thú với những gì Thường Hữu bẩm báo, sau một lúc lâu mới nói: “Theo dõi chúng cẩn thận, không được lơ lửng.”

Không nói thêm tiếng nào mà gật đầu lĩnh mệnh, Thường Hữu lui ra sau, để thời gian còn lại cho Thường Túy. “Khôi bẩm Vương,” Tiến lên từng bước, Thường Túy cười biếng nhác, trầm giọng nói: “Nhân loại mà lần trước Vương ra lệnh cho thuộc hạ tra...” Đôi mắt vốn hờ hững thoáng chốc kéo đầy gió lạnh, Hiên Viên Hận Thiên nheo mắt lại. Thường Túy đang nhắc đến, là cái tên thiếu niên luôn thích trưng ra khuôn mặt tươi cười, quần quýt bên Đẳng Nô của hắn. Thân phận không rõ, lai lịch mơ hồ, cũng chỉ có nữ nhân gốc kia mới không nghĩ ngợi gì mà làm bạn được. Nàng không hề biết, người thiếu niên kia căn bản không đơn giản như nàng nghĩ. Nàng càng không biết, thiếu niên kia đã động tâm với nàng. Ánh mắt kẻ đó nhìn nàng, đầy mưu tính, dụ hoặc, là ánh mắt mà khi một người nam nhân nhìn nữ nhân của mình mới có, thật đáng chết! Bàn tay to lớn xiết chặt dưới ống tay áo, sát ý lạnh như gió tuyết bất giác tỏa ra bốn phía. Đang nói thì ngừng lại, Thường Túy đột nhiên rung mình một cái. Ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy Vương đang giận dữ trừng mắt nhìn mình, đôi mắt lạnh lẽo như hai thanh Đê Thiên kiếm đâm về phía mình! “Vương?” Vội vàng khom người xuống, nét cười lười biếng trên mặt biến mất, một giọt mồ hôi lạnh không ai hay biết lặng lẽ trượt xuống trong mái tóc đỏ như lửa. Rốt cục hắn đã làm sai điều gì? Mà khiến Vương thịnh nộ thế? Như thể muốn băm thây vạn đoạn hắn vậy? “Kẻ đó là ai?” Tiếng nói rét lạnh vang lên trong đại điện, vang vọng trong màng nhĩ quá mức khản trương của Thường Túy, khiến cho hắn thấy đại não tạm dừng hoạt động. “Vương, ngài hỏi thiếu niên áo trắng kia hả?” Thì thảo hồi lại, Thường Túy vâng đầu muốn hôn mê. “Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Hận Thiên đứng dậy bước xuống thêm đá, chậm rãi đi về phía Thường Túy đang đứng phía dưới, một bước, hai bước...” Thiếu niên đó là con trai của Nhân Hoàng Nam Cung Vọng, Nam Cung Tử Tô.” Vội vàng ngẩng đầu, Thường Túy nói nhanh như sợ nếu nói không xong thì chết là cái chắc: “Nam Cung Vọng sợ Nhân Hoàng đã qua đời trực tiếp truyền cho con trai mình là Nam Cung Tử Tô, cho nên hạ độc với con ruột của mình, sau đó lấy tội mưu phản muốn giết hắn, lại không nghĩ tới đã để hắn chạy thoát. Trên đường lưu vong, Nam Cung Tử Tô ngẫu nhiên gặp được Đường Đường – -” Đang nói thì im bặt, Thường Túy sững sờ nhìn thân ảnh Vương đang đứng cách mình ba thước, thân hình nghiêm nghị cao lớn như núi cao, lạnh lùng nói: “Vị ngôi vị hoàng đế, mà phụ tử phản bội, giết hại lẫn nhau?” “Vâng!” Nuốt nước miếng một cái, Thường Túy lại cúi thấp đầu xuống, mái tóc đỏ như lửa thuận theo bờ vai chảy xuống, che khuất khuôn mặt vì quá căng thẳng mà đã trở nên cứng nhắc. “Triệu

hồi Tỳ Hi, Mâu Chân và Bì A.” Xoay người lại, Hiên Viên Hận Thiên đi về phía hậu điện tối đen, như núi đá đồ sộ dần dần chìm trong bóng đêm. “Ba ngày sau, tấn công Nhân giới!” “Bộp!” Một bàn tay đột nhiên vỗ vào vai Thường Túy, khiến hán giật nảy người, theo bản năng rụt vai lại, gần như ngay lập tức muốn đưa tay ra đánh trả, “Đệ làm gì thế?” Thường Hữu nhìn không được nhẫn nại nói: “Vương đi đã lâu, đệ còn muốn đứng đến lúc nào?” “Aizz – -” Tiếng cười nhẹ tự giễu vang lên, Thường Túy chậm rãi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mã đầy mỉa mai hoặc mà yêu dị lộ ra biểu tình thống khổ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vì sao chứ, đột nhiên Vương lại đem hết chuyện của Đãng Nô cột vào người đệ? Trước đây, mấy chuyện này không phải của Tỳ Hi sao?” Vỗ vỗ vai Thường Túy, Thường Hữu hơi trầm ngâm, thấp giọng nói: “Đệ nên hiểu rõ, vì sao Vương không cho Tỳ Hi đi!” “Huỳnh muốn nói – -” Kinh ngạc, ngạc nhiên, buồn rầu, hoài nghi, cuối cùng là buồn bực bóp tay, Thường Túy bất đắc dĩ nói: “Nam nhân khi yêu đương, nhất là nam nhân sau mấy ngàn năm lần đầu tiên mới thật sự yêu ai đó! Chắc chắn, ăn dấm chua không phải chỉ chua bình thường đâu!” Làm động tác chó có lên tiếng, trên khuôn mặt cứng nhắc ngàn năm không đổi của Thường Hữu đột nhiên hiện ra một tia cười thần nhiên, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận đó, không có gì là Vương không biết!” Mi mắt nhảy dựng lên, Thường Túy vội vàng xoay người đi, khoát tay áo với Thường Hữu sau lưng mình: “Đệ đi trước đây, nói nhiều sai nhiều, tốt nhất là không nói gì cả!” Không nói gì gọi lên khoe miệng, Thường Hữu cũng xoay người đi vào chỗ sâu trong đại điện. Đến giờ rồi, mỗi ngày Vương đều phải đi Kiến Quan Uyển tắm rửa sạch sẽ – - kỳ thật là đi xem Đãng Nô, điều này Ngũ Đại tùy thị đều biết rõ trong lòng! Thế nên, trị túc quan thán này là hán giờ phải đến Kiến Quan Uyển. Không thể để cho bất cứ kẻ nào đi vào, không được cho bất cứ ai quấy rầy Vương! Nếu không, Ma Vương tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! ***** “Đừng!” Tiếng nổ kỳ dị truyền vào hai tai, Đường Đường gần như chưa kịp phản ứng đã bị ngọn lửa lớn màu lam tối hừng hực thiêu đốt toàn thân. Đau, đau quá! Nhưng cực kỳ quý dị là, đau nhức mà nàng cảm nhận được không phải là đau đớn do bị lửa thiêu đốt, mà là đau đớn như thể có trăm ngàn chiếc châm bằng băng đâm vào tứ chi bách hải. Từ cổ tay tới cánh tay, từ nửa người đến toàn thân, nàng bị ngọn lửa vây quanh, nhưng lại giống như bị đóng băng thành một khối nước đá. Nàng có thể nhìn, có thể nghe, có thể thống khổ gào thét, nhưng không thể động đậy. Chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa kia cắn nuốt làn da, sợi tóc nàng, phát ra từng tiếng nổ khủng bố, tựa như những tiếng xì xèo nàng từng nghe khi thấy người khác đốt thịt nướng vậy. “Đại – – thúc – -” Dùng hết sức lực, Đường Đường gắng sức hô lên hai tiếng. Người đó, là người đầu tiên, cũng là người duy nhất nàng nhớ tới trong lúc nguy cấp, trong thời khắc sống chết. “Ông ơng ~~~” Ở một nơi xa, không biết có vẻ khoảng cách có xa lắm không, tóm lại là một nơi hoàn toàn khác, thân ảnh cao lớn đang đi trên hành lang uốn lượn bỗng nhiên dừng lại. Tay phải chậm rãi nâng lên, đôi mắt lạnh nhìn xuống, trên cánh tay phải mờ mờ ảo ảo hiện ra ánh sáng màu đỏ mang theo ánh vàng kì lạ. Đế Thiên đang vùng vẫy, đang gào khóc, từng tiếng gầm thê lương chói tai, như sợ hãi, như cầu cứu! “Đường Đường?” Trái tim thoáng chốc như bị thắt chặt lại, Hiên Viên Hận Thiên tung người nhảy vào trong hồ nước, bàn tay chém mạnh một nhát, đánh vào mặt hồ, tạo thành một cột nước phun trào như núi lửa. Đôi mắt đen sẫm vội vàng nhìn mặt nước, giữa Thủy Kính, một ngọn lửa màu lam tối hình người dần dần ánh vào trong mắt, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng quý dị hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 150: Ngụy Nan

Edit: Trần “Đại – – thúc – -” Từ trong ngọn lửa bỗng truyền ra một tiếng gào thét, Hiên Viên Hận Thiên chấn động, ma khí như sóng biển tuôn ra ngập trời, khiến nước trong hồ bị đánh hết lên bờ.

Thường Hữu đứng trước cửa uyển giật mình quay người lại, trên khuôn mặt vạn năm không đổi lần đầu tiên xuất hiện sắc mặt hoảng sợ: “Vương, có chuyện gì vậy?” Một đám sương đen đột nhiên lao ra ngoài cửa uyển, Thường Hữu không kịp suy nghĩ nhiều vội vàng đi theo. Đó là Vương, ngài ấy muốn đi đâu? Chỉ trong chớp mắt, đám sương đen đã ra đến đại điện, bay qua tường cung điện, cuốn theo cát vàng bay đầy trời, rồi sau đó chuyển hướng bay về phía Tây Nam. “Tiên giới?” Trái tim trầm xuống, Thường Hữu đột nhiên có cảm giác, Vương đã mất đi bình tĩnh, hoàn toàn mất đi sự lãnh tĩnh vốn có. Nhìn khí thế đám sương đen, như thể một con lốc cuốn đi vạn vật, mang theo quyết tâm cắn nuốt cả đất trời. Chẳng lẽ – – Tôn Đường Đường có chuyện rồi? “Thường Túy!” Vận khởi tâm pháp vội vàng kêu gọi, Thường Hữu hóa thành một bóng đen vội vàng đuổi theo đám sương kia. Thường Túy, Vương muốn đơn độc xông vào Tiên giới, đệ phải nhanh chóng mang ma chúng tới! Chậm rãi bước từng bước đầy mệt mỏi, Thường Túy cười híp mắt thông thả đi vào Tê Hà uyển của mình, dựa vào một cây cột sơn đỏ tươi trên hành lang, nhẹ gọi một tiếng: “Các mỹ nhân, tùy thị đại nhân đã trở lại rồi đây!” “A ~~~” “Hi hi ~~~” Tiếng cười duyên thanh thúy vang lên, vô số nữ tử xinh đẹp mặc xiêm y màu đỏ, xanh bước nhanh ra đón. Mị nhân như tợ, hương thơm say lòng người. Đôi má hạnh mịn màng, cánh tay ngọc mềm mại, thanh âm tha thiết hồn dỗi, tất cả như mưa phùn làm dịu đi trái tim vừa bị đá kích, Thường Túy nhìn không được ngửa mặt lên trời cười dài, tay trái duỗi ra, khoác lên một bờ vai, tay phải ôm lấy một vòng eo nhỏ nhắn, sau đó mới thờ dãi một hơi nói: “Ôi, ở nhà mình vẫn là hay nhất!” “Thường Túy!” Một tiếng hét to như sét đánh ngang tai, thân hình Thường Túy cứng đờ, một dự cảm xấu dần hiện lên trong lồng – - “Vương đột nhiên rời cung lao tới Tiên giới! Đệ mau chóng triệu hồi đám người Tỳ Hi và Mâu Chân, mang theo nhiều Ma chúng chút. Lần này Vương đi, chỉ sợ muốn đại khai sát giới!” Noãn ngọc ôn hương vẫn còn trong ngực, nhưng khuôn mặt Thường Túy đã méo mó. “Tiên giới? Lại là Đãng Nô! Bà cô này không có lúc nào yên tĩnh được hay sao?” Mở vòng tay ra, Thường Túy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các mỹ nhân, lấy binh khí!” Mái tóc dài bay lên trong gió, thân ảnh đỏ như lửa chọt lóc, như một ngọn lửa bay thẳng lên cao, Thường Túy đứng trên không trung Ma giới, lạnh lùng quát: “Ma chúng nghe lệnh, các bộ lưu lại một trăm ma chúng đóng ở biên giới bốn phía, tất cả những người còn lại, theo ta đến Tiên giới! Vương muốn giết người!” ***** “Tôn Đường Đường!” Bạch Chí Thanh vội vàng lao thẳng vào ngọn lửa, không quan tâm đưa tay tóm vào trong đám lửa – - “Àm – -” Ngọn lửa như có ý thức tự bao lấy Bạch Chí Thanh, sau đó hất mạnh lão ra ngoài. Mà mới chỉ trong nháy mắt đó, ngọn lửa trên người lão đã tắt phụt. Cũng giống như Đường Đường, toàn thân lão mặc dù bị lửa đốt nhưng không bị thương chỗ nào, chỉ có hai tay bị cháy đến da tróc thịt bong, huyết nhục mờ mờ, như thể có ý cảnh cáo hân. “Huhu ~~~ đại sư phụ!” Trong ngọn lửa, Đường Đường bật khóc khi nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Nàng không nghĩ rằng, lão lông trắng sẽ quên mình cứu nàng. Nàng càng không nghĩ tới, một thân tu vi của lão lông trắng còn chưa chạm tới mình đã bị đánh văng ra, chẳng lẽ, ngày hôm nay nàng phải đi bá kiến Diêm Vương sao? “Sư đệ – -, Đoàn Thiết sư đệ – -!” Nằm trên mặt đất, Bạch Chí Thanh vận khởi chân lực toàn thân lớn tiếng la to. Ngọn lửa mà Bồ Đề thánh kiếm tạo ra lại lợi hại thế, lão chỉ vừa mới chạm vào thôi đã bị “đốt” đến nổi cả người cứng nhắc, không thể động đậy. Nếu không phải ngọn lửa này hất văng lão ra rồi tự động tắt, nói không chừng giờ phút này lão đã đi gặp tổ sư gia rồi. Tiếng bước chân khó phân truyền đến, trong lòng Bạch Chí Thanh dấy lên hi vọng. Lão không thể cứu nha đầu này, nhưng tứ sư đệ là đệ tử được tổ tiên truyền cho thuật đúc kiếm. Có thể đúc kiếm, vậy nhất định có thể biết chỗ cổ quái của thanh Bồ Đề kiếm này. Mà bây giờ, đệ ấy là người duy nhất có thể cứu nha đầu này! “Sư huynh?” “Đại sư huynh?” “Sư phụ!” Vô số tiếng hô sợ hãi

vang lên, nhưng trước mắt Bạch Chí Thanh đã mờ hồ, không nhìn rõ người tới là ai. “Đường, đường!” Dùng hết sức lực còn lại nói ra hai chữ, hai mắt Bạch Chí Thanh tối sầm lại, hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng một bàn tay vẫn ngoan cố chỉ về phía trước. “Choang!” Hồ lô rượu rơi xuống đất, A Lăng bước vội đến trước ngọn lửa. “Tam sư huynh cẩn thận!” A Lăng giờ tay định chạm vào ngọn lửa, lão Tứ Đoàn Thiết đã vội vàng ngăn lại: “Không thể chạm vào Bồ Đề thánh hỏa!” “Không chạm vào, vậy Đường Đường phải làm sao?” Giận dữ quay đầu lại, trong đôi mắt hoa đào của A Lăng đầy tơ máu, gần như dữ tợn. “Nàng còn sống, huynh không nghe thấy nàng đang khóc sao?” Kiên quyết kéo tay Tam sư huynh xuống, Đoàn Thiết trầm giọng nói: “Bồ Đề thánh hỏa, là lửa mà cũng không phải là lửa, đây chẳng qua là ảo giác do kiếm khí tạo thành thôi. Chúng ta phải hợp lực dùng tu vi để áp chế nó, nếu không thì không có ai có thể cứu Đường Đường Đường Đường” “Vậy còn chờ gì nữa?” Keng một tiếng rút thanh trường kiếm ra, A Lăng giờ trường kiếm chỉ thẳng về phía ngọn lửa, nhưng thế lửa không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại kiếm khí nhanh chóng đốt về phía này. “Mọi người cẩn thận bị thánh kiếm phản噬!” Hét lớn một tiếng, Đoàn Thiết vội rút thanh kiếm đâm tới. “Keng keng keng!” Tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên liên tiếp, đám người xuyên khung đồng loạt rút kiếm hướng về phía trước. Chỉ một thoáng, trong động như nổ rộ một đóa kỳ hoa màu lam tối, năm sợi nhị hoa nằm bốn phía, ngọn lửa màu lam nhạt cũng theo những nhị hoa này dần dần lan về phía năm người đang cố vận công dập lửa. Thân hình run rẩy dữ dội, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Tiên giới Tứ Tôn gần như đã quên mất việc phải cứu người, chỉ toàn tâm toàn ý đối kháng với ngọn lửa, chỉ sợ phần thân một chút sẽ bị thánh hỏa thôn tính. Đột nhiên, tiếng keng, chuông, khánh vang lên rộn rã, khiến năm người đang vận công đồng loạt giật mình, nhất thời bị phân thần. “Xèo – –” Ngọn lửa mãnh liệt không bỏ qua cơ hội này, thế lửa đột nhiên bành trướng, đánh văng năm người lên vách động bốn phía. “Khụ!” Không nhận được phun một ngụm máu tươi trên mặt đất, A Lăng cố gắng di chuyển thân thể như bị đông cứng của mình, trong tai là tiếng Đường Đường trong ngọn lửa thống khổ gào thét, trước mắt là thảm trạng các vị sư huynh và đại sư diệt Bạch Chí Thanh nằm bốn phía, Tiếng keng và chuông khánh vang lên, đồng nghĩa với việc có đại địch xâm lấn tiếng giới. Nhưng giờ phút này, Ngũ Tôn tiên giới tất cả đều đã ngã xuống trong Chúc Dung động này rồi. Ha ha, cho dù kẻ tới là ai, thì đúng là biết chọn thời điểm!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Q.3 - Chương 151: Ma Lực Thực Sự

Edit: Trần Một đám sương đen đột nhiên xuất hiện giữa đám mây, sau đó lan dần ra như nước mực, đen đặc cả một khoảng trời.

Chỉ trong khoảnh khắc, đám sương đi đến đâu, vô số đệ tử Tiên giới ngã đến đó, máu tươi chảy dài, thậm chí có những kẻ còn chưa kịp rút kiếm đã ngã quỵ xuống, không một tiếng động. Cảnh tượng quý dị khiến mọi người mất đi lí trí, hoặc rút trường kiếm ra điên cuồng lao lên, hoặc quá sợ hãi mà đứng im tại chỗ mặc người chém giết. Cuối cùng, đám sương đen dừng lại trước một đệ tử Tiên giới đầu trọc lóc. Một bàn tay tóm lấy tên đệ tử, một thân ảnh cao lớn màu đen hiện ra từ giữa đám sương mù. Mái tóc trắng cuộn tung, áo bào bay phấp phật, đôi mắt đen thăm thẳm như hai thanh kiếm, bề ngoài tứ phương, tên đệ tử đầu trọc run rẩy: “Ma, Ma vương?” Đôi mắt lạnh như băng, Hiên Viên Hận Thiên hơi dùng sức, trầm giọng hỏi: “Tôn Đường Đường đang ở đâu?” “Á!” Tên đầu trọc sợ hãi đến phát run, không chút do dự đưa tay chỉ, hô lớn: “Ồ, ở Khai Dương điện chọn binh khí!” “Không đúng!” Năm ngón tay xiết chặt lại, tên đầu trọc kêu như heo bị cắt tiết, Hiên Viên Hận Thiên chau mày: “Một sơn động, chỗ nào cũng là những hòn đá đỏ như lửa, là ở đâu?” “Đó là, là Chúc Dung động sau Khai Dương điện...” “Bịch!” Đám sương đen chợt biến mất, tên đầu trọc ngã lăn ra mặt đất, trên cái trán trắng bóng xuất hiện vài dấu vân tay. ***** “Đại thúc, đại thúc ~~~” Tiếng la khóc thê lương truyền ra từ ngọn lửa, A Lăng cười khổ dịch dịch cơ thể, dựa vào vách động hữu khí vô lực nói: “Nha đầu, đừng gọi nữa! Dù con có gọi rách cổ họng, thì cũng chẳng có ai nghe thấy đâu!” “Đại thúc, đại thúc ~~~” Dường như không nghe thấy lời A Lăng, Đường Đường cố chấp gọi. Nàng biết đại thúc không thể nghe thấy, nhưng điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ là gọi hân. Hai chữ “đại thúc” này giống như một ma chú, mỗi lần gọi là một lần giúp nàng kiên trì thêm. Bằng không, nàng sợ mình sẽ không thể chịu được mà cắn lưỡi, dùng bất kì cách nào có thể nghĩ được để chấm dứt tính mạng của mình. Nhưng, nàng thật sự muốn sống, muốn gặp đại thúc, chỉ gặp một lần rồi chết cũng được, nàng không cam lòng cứ thế này mà chết đi. “Đường Đường!” Đôi mắt hoa đào hơi ướt, A Lăng thấy tiếng keng và khánh ngoài động đã dừng lại. Tình huống thế này xuất hiện, một là sư thúc tổ và các đệ tử Tiên giới đã thành công đánh đuổi kẻ địch, hai là sợ rằng... Một đám sương đen đột nhiên tràn vào trong động, cả người A Lăng chấn động, rồi tuyệt vọng nhắm hai mắt: “Xem ra, tình huống xấu nhất đã xuất hiện!” Gục ngã, cổ ma khí này – – “Ma Vương Hiên Viên!” Đôi mắt hoa đào đột nhiên mở to, A Lăng cố gắng cử động, hét to: “Mau cứu người, Đường Đường ở trong đám lửa!” Đám sương như một thanh cự kiếm đâm thẳng vào ngọn lửa, ma khí lạnh lẽo và ngọn lửa màu lam đấu với nhau vô cùng căng thẳng, thế lửa như được đổ thêm dầu bành trướng lên, Đường Đường thống khổ gào thét. “Đặng Nô!” Đám sương ngừng di chuyển, hóa thành Hiên Viên Hận Thiên mặc áo bào đen kinh ngạc đứng trước ngọn lửa. Đám lửa đó cháy lên một cánh tay của hân, cảm giác đau đớn lạnh lẽo như lưỡi dao ngàn năm, từng nhát từng nhát cắt lên da thịt hân, Đặng Nô có thể chịu được thống khổ thế sao? Vì sao hân không thể dập được ngọn lửa này? Vì sao ma khí của hân có thể thổi tán được bồ đề chân hỏa mà Thanh Tâm Đặng tạo ra, lại không thể dập được ngọn lửa trên người Đặng Nô? “Dừng, dừng tâm pháp!” Tiếng nói đứt quãng vang lên, Hiên Viên Hận Thiên hơi nghiêng đầu, nhìn nam tử áo bào trắng đang nằm trên mặt đất. “Thánh hỏa không phải là ngọn lửa thực sự, chỉ là ảo giác mà thôi!” Ho khan hai tiếng, A Lăng cố sức nói: “Dùng tu vi áp chế kiếm khí của Thánh kiếm, mới có thể cứu được Đường Đường!” Đôi mắt lạnh hơi ngưng lại, Hiên Viên Hận Thiên đưa tay lên, “Xoạt” một tiếng, Đế Thiên đã yên lặng trượt vào bàn tay Chân khí bắt đầu chuyển động quanh thân, gió thổi ào ào trong động, mái tóc trắng bay phấp phơ, áo bào đen tán loạn, một cơn rồng đen dữ tợn thoáng hiện trên thân kiếm, đi cùng với đó là tiếng những con dị thú kêu gào, một tia kiếm quang màu đen mang theo ánh đỏ và vàng bay về phía ngọn lửa màu lam, thế lửa chợt nhỏ lại, thanh kiếm màu trắng trong tay Đường Đường dần lộ ra, “Ma lực thực sự đây sao?” Tựa người vào vách động, A Lăng căng thẳng nhìn ma khí đang cuộn lên, bên môi xuất hiện nụ cười khổ. Người nam nhân này, không ngờ hân có lực lượng đáng sợ như thế. Có lẽ sẽ có một ngày, bất luận là vạn vật trong trời đất, hay sinh linh bốn phương, đều phải thần phục dưới chân hân. “Xẹt!” Ngọn lửa dần tàn ra, những cơn gió nóng ập tới, lòng Đường Đường cảm thấy ấm áp, đôi mắt hạnh đón nhận ánh nhìn luôn có vẻ lạnh lẽo của người kia. “Đại thúc ~~~” Thì thào gọi một tiếng, Đường Đường muốn cười, muốn khóc, muốn nhào vào lòng đại thúc. Chỉ tiếc, tất cả những điều này chỉ là tưởng tượng vô vọng mà thôi. Nàng vẫn đứng đó, như một pho tượng bị ngọn lửa lạnh buốt kia giam cầm, ngăn cách nàng và đại thúc ở hai thế giới khác nhau, có thể nhìn nhau, lại không thể ôm ấp cận kề, Gió rét căm căm, ma khí tàn sát bừa bãi trong động, nhưng cho dù Hiên Viên Hận Thiên vận công thế nào cũng không thể làm cho ngọn lửa nứt ra nhiều hơn, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống thái dương, tong một tiếng rơi trên thân kiếm, ngay lập tức bị ngọn lửa màu lam ngưng tụ thành một viên băng châu trắng như tuyết, “Ném thanh kiếm đó xuống!” Nghiến răng, Hiên Viên Hận Thiên rít qua kẽ răng. “Không ném được!” Lệ tuôn như suối, Đường Đường cố gắng mở năm ngón tay nhưng vô ích. Thanh kiếm này như thể lớn lên trong bàn tay nàng, đông cứng bàn tay nàng và chuỗi kiếm lại với

nhau, nàng đã thử vút nó vô số lần, nhưng không cách nào ném nó ra được. Hiên Viên Hận Thiên nhú chặt đôi mày, thò bàn tay trái ra, nắm lấy Đường Đường đang đứng trong ngọn lửa. “Đại thúc, chàng muốn làm gì?” Khiếp sợ trừng lớn mắt, Đường Đường không thể tin nhìn đại thúc, chàng điên rồi sao? Chàng không biết làm thế thì lửa cũng sẽ đốt chàng sao? “Dừng lại, đừng chạm vào! Đại thúc, lửa sẽ đốt chàng đó, đừng mà – “ Bàn tay đó vẫn không chút do dự nắm lấy tay Đường Đường, xoẹt một tiếng, ngọn lửa như được gọi về, từ giữa hai cánh tay đang nắm vào nhau leo sang thân hình cao lớn kia. “Ông~~~” Đế Thiên phát ra tiếng ngâm khẽ, thân kiếm rung động liên hồi, trên thân thể Đường Đường lửa đã nhỏ đi rất nhiều, như sắp tắt đi, mà Hiên Viên Hận Thiên bị ngọn lửa bao quanh, tạo thành một ngọn đuốc càng cháy rực hơn nữa, to hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 152: Chinh Phục

Edit: Trần “Ma Vương?” Do quá kinh hãi, Xạ A Lăng lại ho khan một hồi. Người nam nhân này, vì cứu Đường Đường mà không tiếc chuyển ngọn lửa qua thân mình, sống chết của nha đầu này có ý nghĩa quan trọng với hắn vậy sao?

“Đại thúc, đại thúc!” Trống ngực đập thình thịch, Đường Đường bỗng nhận ra một điều, Ngọn lửa trên người nàng chậm rãi bị đại thúc dẫn đi hơn phân nửa, tứ chi lập tức khôi phục tri giác, nhưng thanh kiếm trong tay cũng chậm rãi bị lấy ra. Đại thúc muốn làm gì, chàng muốn làm gì vậy? Muốn lấy thanh kiếm đi, để cứu mình, nhưng lại khiến chàng phải chịu nỗi đau đớn do bị ngọn lửa lạnh lẽo đó cắn nuốt sao? Không được, không thể được! Hai tay nắm chặt lấy, Đường Đường liều mạng túm chặt chuôi kiếm, dùng hai chân đạp mạnh trên mặt đất, kéo mạnh về phía mình, kiên quyết không cho đại thúc kéo mất thanh kiếm. “Đặng Nô, buông tay ra!” Giữa ngọn lửa lớn, đôi mắt Hiên Viên Hận Thiên đỏ ngầu, trán nổi gân xanh. Đế Thiên thống khổ ngâm lên giữa ngọn lửa, thân kiếm rung động càng ngày càng kịch liệt, tiếng xé gió càng lúc càng thê lương, nhưng con rồng đen trước ngực đã mờ nhạt dần, dường như sắp hoàn toàn biến mất. Là do hắn quá tự tin sao? Là do hắn quá coi thường lực phản phệ của thánh kiếm Tiên giới sao? Hắn đã dùng mười thành chân lực cũng không thể dập tắt được ngọn lửa màu lam này, chỉ có thể dẫn nó đi từ người Đặng Nô, còn lại, đành phải đánh cuộc một phen! “Đại thúc, xin chàng, cầu xin chàng mà!” Gấp đến giờ chân, Đường Đường hận không thể quỳ xuống, quỳ rạp, nằm hấn xuống mặt đất, chỉ cần đại thúc đừng kéo thanh kiếm đi nữa, đừng kéo lửa về phía mình nữa. “Ma Vương – -” Cố vươn tay, muốn nhặt lấy thanh kiếm trên mặt đất giúp hắn một tay, là con kiến cũng được, mà châu châu đá xe cũng được, Xạ A Lăng hắn không còn nghĩ được gì nhiều. Có lẽ, chỉ cần hắn góp thêm chút sức, chia lửa cũng tốt, một chút thôi cũng tốt rồi. “Đường Đường, dùng tu vi – - dùng tu vi của con giúp Ma Vương dập lửa!” Dù đã chạm được vào thân kiếm, nhưng những ngón tay cứng đờ không thể nắm lấy nó, A Lăng tuyệt vọng gào thét. Tu vi? Dùng tu vi của nàng? Như thế có ánh mặt trời bỗng nhiên chiếu rọi vào động, hai mắt Đường Đường sáng ngời, nhớ tới bức vẽ mà tam sư phụ vẽ trên vách động lúc trước, những điểm sáng trên hình người đó. Ánh lửa từ ngọn đèn chiếu lên khuôn mặt Tam sư phụ, người không chút để ý nốc rượu, thần nhiên nói: “...huyệt Khí Hải, là huyệt vị quan trọng nhất. Nếu có thể mở được huyệt Khí Hải, lãnh hội được phương pháp mở huyệt, vậy dễ hơn rồi...” Bình tâm lại, Đường Đường qua ánh lửa nhìn ánh mắt của đại thúc. “Đại thúc,” Nhẹ nhàng mở miệng, giờ đây tuy trong mắt Đường Đường vẫn còn nhòa lệ nhưng nàng khoong còn sợ hãi nữa, như những viên đá vũ hoa(1) trong chậu đá, dịu dàng mềm mại, “Đừng đuổi ta đi, ta muốn bên cạnh chàng, dù sống, hay chết!” Đôi mắt hạnh khép lại, như có một chiếc đèn thấp sáng lên trong cơ thể, từ dưới bụng chậm rãi hướng dần lên, chạy theo vị trí bảy linh huyệt, cho đến huyệt Thần Đình. “Phụt~~” Một ngọn lửa sáng chói từ bên hông Đường Đường nổ tung ra, Thanh Tâm Đăng đột nhiên phun lửa hùng hực, quấn lấy ngọn lửa màu lam đang bao quanh hai người kia. Một tia sáng vàng chói mắt và một tia ma khí bắn ra ngoài, ngọn lửa màu lam và màu đỏ cắn nuốt lẫn nhau, tia sáng vàng và ma khí quấn lấy nhau, dần dần hợp thành một. Một tiếng nổ vang, đất rung núi chuyển, tia sáng vàng và ma khí đồng thời biến mất, ngọn lửa màu lam và lửa đỏ cũng đồng thời tan biến, A Lăng há hốc mồm nhìn khung cảnh phía trước – - Hai chân Đường Đường mềm nhũn đổ về phía trước, mà Ma Vương Hiên Viên vô cùng tự nhiên mở rộng hai tay đón lấy nàng ôm vào lòng. . . Hai thanh kiếm cắm trên mặt đất, một đen một trắng, một dài một ngắn, nhẹ nhàng phát ra từng tiếng ngâm khẽ, đó là sự cảm ứng giữa các linh kiếm với nhau. Nhưng mà, thánh kiếm Tiên giới sao lại có thể cảm ứng với Ma kiếm, thậm chí còn vui vẻ mà hài hòa đến thế, hoàn toàn không có sự bài xích lẫn nhau. Quý dị, vô cùng quý dị. A Lăng hơi suy nghĩ ngẩn đầu lên, lại thấy được một màn khiến người ta nóng máu – - Tiên giới chưa từng có ai, trước đây chưa, sau này chắc cũng không có để từ nào khó bảo như Tôn Đường Đường, nàng lại dám, dám. . . “Đại thúc!” Ôm siết hai tay, Đường Đường tựa đầu vào vòm ngực trần của đại thúc, dùng hai má lẳng lặng cảm nhận từng nhịp đập của đại thúc, sau đó chậm rãi điều chỉnh tim mình đập cùng một giai điệu với hắn, thình thịch, thình thịch. . . “Ta nhớ chàng. Ta từng mơ một giấc mơ, suốt ba ngày ba đêm, từ đầu đến cuối đều là chàng!” Hắn không nói gì, bàn tay to lớn xen vào trong mái tóc đen dài của nàng, để nàng nằm trong ngực mình, hắn cũng muốn có cảm giác như thế. Hít hít mũi, Đường Đường cười vui sướng mặc dù đáy mắt vẫn đầy lệ, chỉ chỉ thanh kiếm phía trước rồi nói: “Đại thúc, chàng đã chinh phục được nó, chàng thật vĩ đại!” Khóe môi khẽ cong lên, hắn thích nghe nàng nói như vậy. Người khác từng nói qua hắn đáng sợ, hắn quá mạnh, cũng có người từng nói hắn vô tình, máu lạnh, nhưng chúng nói cái gì hắn cũng không thèm để ý, bởi vì hắn chỉ quan tâm, chỉ có nàng thôi! Ngẩng đầu lên, Đường Đường nhìn thấy nét cười nhẹ bên khóe môi đại thúc, rất tùy ý, như thể lơ đãng mà lộ ra, nụ cười mê người mà trân quý biết bao! “Chàng cũng chinh phục được ta!” Khóe miệng cong cong, hai tay Đường Đường đang ôm cổ đại thúc hơi dùng lực, ấn môi mình lên bờ môi hiếm khi thấy nụ cười kia. “Phù~~~ Nha đầu này thật can đảm!” Hít một hơi khí lạnh, A Lăng vội vàng quay mặt sang một bên, lại đột nhiên phát hiện – - Các sư huynh đệ vốn ngã trên mặt đất không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, về mặt cả đám đặc sắc vô cùng. Có người nhìn thoáng qua liền vội vàng cúi đầu giả chết, có người trợn mắt há hốc mồm hóa thành tượng đá, có người hòng nhìn trần trối. Nhất là lão Tứ bình thường thích tỏ vẻ thâm trầm, giờ hai mắt mở to như chuông đồng, đã nhìn chằm chằm còn không quên chớp chớp mi, như đang ảo tưởng tư vị trong khung cảnh kia (Trần: E sặc >^<) “Áy da, lão Tứ!” Cúi đầu lại nằm xuống mặt đất, A Lăng cũng nhớ đến một thời oanh liệt của mình. Hắn đi bên một bờ hồ đầy cây dương liễu rủ bóng, bên cạnh là một cô gái nhắm mắt theo đuổi, mái tóc đen tuyền, vạt áo xanh biếc, dáng người mềm mại như một gốc cây xuân liễu, đó là mùa xuân của hắn, chỉ thuộc về một mình hắn. Nhưng còn lão Tứ, cuộc đời của đệ đã vào mùa thu rồi, mùa xuân thì – - còn chưa bao giờ tới! “Đứng lên đi!” Những ngón tay vẫn vuốt ve mái tóc Đặng Nô, hơi thở rối loạn vẫn quấn quanh miệng mũi hai người, thân hình Hiên Viên Hận Thiên không động đậy, chỉ miễn cưỡng nói một câu. “Không muốn!” Híp mắt, Đường Đường cọ sát mặt trên lồng ngực đại thúc, vòng ôm thoải mái thế này, sao nàng có thể đứng lên được. “Đứng lên!” Bất đắc dĩ nhìn kẻ gây sự này, Đường Đường đưa tay kéo kéo con mèo lười trước ngực. “Không được đẩy ta ra!” Đôi mắt hạnh tròn tròn, Đường Đường há miệng cắn lên vòm ngực đại thúc, “Cho chàng đẩy ta ra!” _____ (1): đá vũ hoa: một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sắc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh

Q.3 - Chương 153: Tính Toán Của Lão Long Trắng

Edit: Trần Hồ hấp hơi ngừng lại, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu nhìn đôi mắt hạnh tỏa sáng rực rỡ kia, vừa mở miệng định nói, lại phát hiện thanh âm của mình đã trở nên khàn khàn như vậy: “Người muốn bốn vương ngay tại đây muốn người sao, Đấng Nô?”

“Cái, cái gì?” Cả khuôn mặt đỏ bừng như cà chua, tay chân Đường Đường luống cuống. Ma quý! Đại thúc quả nhiên là ma quý chính hiệu! Máy chuyện thế này, làm hoặc không làm, cứ trực tiếp hành động thôi! Sao, sao có thể nói ra miệng như thế cơ chứ! Khóe môi cong lên, Hiên Viên Hận Thiên dùng một ngón tay chậm rãi ma sát cánh môi anh đào của Đường Đường, như đang chạm nhẹ vào hai cánh hoa xinh đẹp, rất chậm, rất ôn nhu, ngay cả trái tim lạnh giá của hắn cũng cảm thấy mềm mại. Cô gái này là người hắn muốn, nằng chặc chắc cũng chỉ có thể là của một mình hắn! Nhưng không phải bây giờ! “Đấng Nô, loại chuyện thế này làm trên mặt đất không thoải mái. . .” “Oái oái!” Cuồng quýt che kín miệng đại thúc, Đường Đường chịu không nổi loại khiêu khích vừa mập mờ vừa trực tiếp này, trái tim đập nhanh đến không chịu nổi nữa. Té ra đại thúc cũng sẽ có lúc hù hòng thế này! “Ma tặc vô si!” Ai có thể nhẫn lại, chứ hắn không thể nhẫn được nữa. Bạch Chí Thanh run rẩy chỉ bàn tay bị cháy sạch vào đôi ‘gian, phu, dâm, phụ’ trước mặt, phần nộ quát: “Nghịch đồ, con còn không mau qua đây cho ta!” “Qua đó?” Không khí đầy mập mờ bị phá vỡ, Đường Đường ừ ừ cạc cạc nhìn đại sư phụ. Lão già cô hủ này lại tức cái gì nữa đây? Chuyện của nàng và đại thúc cũng không phải ngày một ngày hai, tại sao lão vẫn không chịu tiếp nhận sự thật chứ? “Đại sư phụ,” Ôm một cánh tay đại thúc, Đường Đường cọt nhả nói: “Lâu lắm rồi con mới gặp chàng, sao người có thể nhẫn tâm báo con qua đó?” “Thúi lắm!” Bạch Chí Thanh tức giận đến nỗi đầu óc choáng váng: “Từ lần trước ma tặc tấn công Tiên giới tới giờ mới chứng người ngày, con còn có thể nói bao lâu không gặp hắn!” “Một ngày không gặp như cách ba thu mà!” Dựng ba ngón tay, Đường Đường cười như nở hoa: “Tính ra cũng hơn – ba mươi năm không gặp rồi~~~” “Xú nha đầu này!” Nộ khí công tâm, Bạch Chí Thanh lão đảo, chuẩn bị bước lên dùng cái chiêu mà lão quen thuộc nhất – – tóm áo! “Dừng lại!” Quát lớn một tiếng, Hiên Viên Hận Thiên ôm lấy Đường Đường, ngao ngễ đứng thẳng dậy. Ánh mắt lạnh như băng, đầy vẻ kiêu ngạo, trong phút chốc, không khí trong sơn động đều như bị thân hình kia làm đè nén xuống, mọi người đều cảm thấy kinh hãi không hiểu vì sao. “Ma tặc!” Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Bạch Chí Thanh giật mình tiến lên từng bước nói: “Người thừa dịp ta bị vây trong động, xâm lấn Tiên giới, người – – rốt cuộc người đã giết bao nhiêu đệ tử Tiên giới chúng ta?” “Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Hận Thiên thờ ơ nói: “Sao bốn vương nhớ rõ được! Chỉ cần ta gặp phải – – toàn bộ!” “Cái gì?” Mắt tối sầm lại, thân hình Bạch Chí Thanh nhoáng lên lại suýt nữa ngã xuống đất, phía sau hắn vang lên những tiếng chửi thề đầy căm phẫn – – “Ma tặc chết tiệt!” “Ma tặc, còn không mau nạp mạng đi!” “Ma tặc tội đáng chết vạn lần, hôm nay lão phu nhất định phải đem người băm thây vạn đoạn!” Hờ hững nhìn tất cả, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám tiên chúng đang phẫn nộ, nước miếng tung bay mà lên án hắn. Khung cảnh này khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc, sự chán ghét quen thuộc, oán hận quen thuộc, đến nỗi hắn muốn ngay lập tức rút kiếm chém mấy cái tên đang la hét này! “Đại thúc!” Một bàn tay nho nhỏ giữ lấy bàn tay đang muốn lấy kiếm của hắn, Hiên Viên Hận Thiên cúi đầu, lại thấy khuôn mặt kinh ngạc mà ưu thương của Đấng Nô. “Chàng, thật sự đã giết nhiều người như vậy sao?” Trái tim lạnh lẽo, bàn tay cũng run rẩy, Đường Đường nhớ đến cảnh lúc mình mới vào Tiên giới, những đệ tử đến bắt nàng nhiều như lũ cuốn, ùn ùn kéo đến. Nhiều người đến thế, đại thúc thật sự đã giết tất cả họ sao? Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng nhìn Đường Đường, ánh mắt trở nên lạnh lẽo hơn, như thể hai hồ băng ngàn năm, một cơn giận không hiểu sao dần nổi lên trong lòng. Đúng thì sao, mà không đúng thì sao? Chẳng lẽ, ngay cả nàng cũng thấy bốn vương đáng bị băm thây vạn đoạn, chết mà đền mạng sao? Rùng mình một cái, Đường Đường kinh ngạc nhìn đại thúc, đôi mắt sâu thẳm của chàng dần dần bị tơ máu che lấp, lóe ra sát khí nồng đậm. “Đại thúc – –” Mũi bỗng dựng chưa xót, trong mắt Đường Đường đầy lệ. Hơn vạn mạng người, cả vạn oán niệm, đại thúc đều gánh trên lưng sao? “Ma tặc Hiên Viên, nạp mạng đi!” Tiếng rống giận dữ vang lên, khóe mắt Đường Đường thoáng nhìn thấy lão bạch lông vươn kiếm đâm về phía này. Người, muốn giết đại thúc? Vội xoay người, Đường Đường không hiểu vì sao giờ phút này mình có thể bình tĩnh như thế, bình tĩnh nhìn ra bước chân lão đảo của đại sư phụ, nếu người liễu lĩnh xông tới thì chỉ có một kết quả – – “Không được!” Vội bám lấy cánh tay đại thúc, Đế Thiên kiếm trên không trung bỗng nhiên dừng lại, cách lão long trắng chỉ một lòng tay, Đường Đường ngẩng đầu lên, thanh âm khe khẽ lại tha thiết: “Đại thúc, vừa rồi đại sư phụ đã không để ý tính mạng mà cứu ta. . .” “Thế thì sao?” Đôi mắt sắc lạnh bắn ra hai tia sáng rét buốt, Hiên Viên Hận Thiên trầm giọng nói: “Nên người phải giúp sư phụ Tiên Tôn của người, chém bốn vương – –” “Không, không phải! Tui thân khóc, Đường Đường nhào vào lòng đại thúc, dùng thân hình lấp đầy lồng ngực người kia, không để hở một tia nào. Quay đầu lại, nước mắt rơi lã chã, Đường Đường nhìn Bạch Chí Thanh đang kinh ngạc đến ngây người: “Đại sư phụ, bất kể đại thúc giết chết bao nhiêu người, chàng đều là vì cứu con! Nếu người tức giận, vậy giết con đi! Con sẽ đền mạng cho các đệ tử Tiên giới, người muốn giết, muốn phạt con thế nào cũng được, nhưng, người không thể động vào đại thúc!” “Tôn Đường Đường!” Mắt hồ tròn tròn, trán nổi gân xanh, Bạch Chí Thanh không thể tin nhìn Đường Đường đang che trước người Ma Vương, nộ khí công tâm phun ra một ngụm máu tươi: “Nghịch, nghịch đồ!” Trường kiếm đâm mạnh về phía trước, trước mắt Bạch Chí Thanh tối sầm, chỉ còn nghe thấy tiếng kêu sợ hãi vang lên từ bốn phía: “Đường Đường!” “Đại sư huynh!” “Chường môn sư huynh. . .” “Keng!” Cánh tay buông xuống, thanh trường kiếm không biết đã rơi vào chỗ nào, Bạch Chí Thanh như người ngã lăn ra đất. Lão đã không còn chút sức lực nào nữa. Lão biết, khi lão đâm một kiếm kia Ma Vương sẽ dễ dàng ngăn cản, nhưng lão vẫn phải đâm! Chỉ vì, nếu lão phải xuống âm phủ, gặp những đệ tử đã uống mạng, vậy bọn họ cũng sẽ day nghiêng hẳn làm chường môn mà có ý thiên vị đồ đệ gần gũi của mình?

Q.3 - Chương 154: Mở Được Thiên Thư

Edit: Trần “Chí Thanh?” Một vầng sáng màu vàng xuất hiện, Bạch Chí Thanh mỉm cười khép mắt lại. Linh phách của sư phụ?

Hắn quên mất, trước khi hắn xuống Âm Phủ hoặc phi thăng lên Thiên giới, hắn còn một nhiệm vụ quan trọng phải làm, đó là đi kể nhiệm vụ bảo vệ thiên thư. Đường Đường, con nhất định phải mở được thiên thư, mang lại thái bình cho thiên hạ, đừng uống công vi sư cương trực cả đời, đến khi sắp chết lại làm chuyện trái với lương tâm—tha cho con! “Chí Thanh!” Lại là một tiếng gọi, không khí mờ mờ trắng trắng, một vầng sáng ấm áp bao phủ, Bạch Chí Thanh chậm rãi mở mắt, thấy khuôn mặt tươi cười đầy hiền từ của sư phụ. “Chí Thanh, vì sao con phải tự tuyệt tâm mạch của mình? Chẳng lẽ con đã quên lời hứa với vi sư khi nhậm chức trưởng môn hay sao, con đã hứa sẽ dẫn dắt các đệ tử Tiên giới bảo vệ bình an cho muôn dân trong thiên hạ, bảo vệ cho trời đất được thái bình?” “Sư phụ thứ tội!” Vội vàng xoay người quỳ rạp xuống đất, Bạch Chí Thanh giờ phút này như một đứa trẻ bị uất ức, hai mắt nhòa lệ nói: “Chí Thanh vô năng, không thể chống cự được để Ma xâm lấn Tiên giới, khiến cho vô số đệ tử Tiên giới chôn thân dưới tay chúng. Chí Thanh rất hổ thẹn, không còn mặt mũi nào mà giữ chức trưởng môn nữa, chỉ có thể tự tuyệt tâm mạch, để tạ lỗi với thiên hạ, với các đệ tử đã uống mạng. “Con đó!” Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Huyền Thiên chân nhân vuốt râu nọ nụ cười sâu xa: “Tuổi tác cũng đã lớn rồi, mà sao tính tình vẫn cứ bướng bỉnh như thế? Con nghĩ rằng, tai nghe, mắt thấy đều là sự thật sao? Sự thật thường ẩn giấu dưới những điều hoang đường mà chúng ta không muốn tin tưởng. Thiên thư đã mở ra, ta cũng không thể tin rằng chúng ta đã bị che mắt hơn một ngàn năm. Quay về đi! Con phải nhớ sau này có bất cứ việc gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, không thể nóng nảy bộp chộp...” Tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, thân ảnh Huyền Thiên chân nhân dần dần biến mất, Bạch Chí Thanh sợ hãi la to: “Sư phụ, ngài muốn đi đâu?” Không có tiếng động, không có hơi thở, không một bóng dáng hay dấu vết nào để lại, chỉ có không gian hỗn độn bao phủ lấy Bạch Chí Thanh, không tìm được phương hướng, không thấy đường ra. “Sư huynh!” Bên tai bỗng dưng truyền đến một tiếng gọi hoảng hốt, Bạch Chí Thanh giật mình sau đó mở mắt ra, “Xuyên Khung—sư đệ?” “Là đệ cứu ta sao?” Cố gắng ngồi dậy, Bạch Chí Thanh cười khổ hỏi. “Không phải đệ, là sư thúc vội vàng bảo vệ tâm mạch của huynh!” Cẩn thận nhắc, Xuyên Khung âm thầm nói: “Sư huynh, thiên thư sắp mở ra rồi, sư phụ đã phi thăng, huynh không thể lại nghĩ quẩn mà bỏ bọn đệ lại!” “Sư phụ, phi thăng?” Chấn động cả người, Bạch Chí Thanh không thể tin nhìn chằm chằm Huyền Địa chân nhân trước mặt. “Hừ, con—con thật là!” Khuôn mặt bình tĩnh, Huyền Địa chân nhân tức giận lấy ra một hộp đá từ ngực áo, đưa ra phía trước: “Con có nhận ra vật này không?” “Đệ tử nhận ra!” Cuồng quýt quỳ xuống, Bạch Chí Thanh cung kính nâng hai tay đỡ lấy hộp đá. Đây là hộp đá chứa Thiên Thư của Tiên giới, sao lão có thể không nhận ra cơ chứ? “Thiên, thiên thư sắp mở ra, linh phách bảo vệ tự, tự nhiên sẽ phi thăng! Nhưng con đường đường là trưởng môn Tiên giới, mới chịu chút dả kích, đã, đã muốn tự sát...” “Đệ tử biết sai rồi!” Liên tục dập đầu, mắt Bạch Chí Thanh rung rung, khuôn mặt đầy nét hổ thẹn: “Đệ tử cần tuân lời sư phụ, sư thúc dạy bảo, từ nay về sau tuyệt không dám sinh tạp niệm nữa.” “Biết, biết sai là tốt rồi!” Sắc mặt hòa hoãn, Huyền Địa chân nhân thở dài thật sâu nói: “Sư, sư huynh có lệnh! Mọi, mọi người trước khi mở ra thiên thư không, không, không được tái chiến với ma chúng. Chắc, chắc—chấn phải đợi mở được thiên thư, sau, sau đó mới quyết định tiếp!” Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều giật mình, Bạch Chí Thanh nghi hoặc nói: “Sao sư phụ lại ra lệnh như vậy?” “Sao lão, lão phu biết được?” Trợn trắng mắt, Huyền Địa chân nhân quay người lại, nói với Đường Đường đứng ở gần cửa động: “Nha, nha đầu, tâm, tâm nguyện—của con, cuối cùng cũng có thể thực, thực hiện!” “Con—thật sự có thể mở được thiên thư rồi?” Nhìn lão lông trắng, Đường Đường vẫn có chút do dự. Vừa rồi lão lông trắng còn muốn giết nàng, giờ lão có thể để mình an toàn mà mở được thiên thư sao? “Hừ!” Thở dài đầy bất đắc dĩ, Bạch Chí Thanh cũng đứng dậy nhìn Đường Đường nói: “Bồ Đề kiếm cũng đã bị con lấy được, vậy thiên thư dĩ nhiên con cũng có thể mở. Con yên tâm, vi sư sẽ không làm khó con nữa.” “Thật sao?” Cẩn thận bước từng bước, trái tim Đường Đường đập bùm bùm. Thiên thư, trong thiên thư là khung cảnh giống như giấc mộng kia, là nguyên nhân mà đại thúc muốn tấn công Thiên giới, hủy diệt trời đất, là sự mê man khó hiểu nơi đáy mắt chàng, tất cả những điều này, có thể tìm được đáp án trong thiên thư! Nàng sẽ mở nó, đáp án nàng muốn tìm ngay trước mắt rồi! Tiến thêm về phía trước, Đường Đường vội vàng vươn tay—“Đặng Nô!” Năm lấy cổ tay Đường Đường, Hiên Viên Hận Thiên lạnh lùng nâng mắt nhìn Bạch Chí Thanh. Nở nụ cười lóa mắt, Đường Đường đón nhận ánh mắt đại thúc, dùng giọng nói mềm nhẹ mà thông thả nói: “Chàng còn nhớ rõ giấc mộng mà ta đã kể sao? Kỳ thật, đó là một phần mà ta đã nhìn thấy trong thiên thư. Ta thấy chàng bị một đám người áp giải đến chân một ngọn núi lớn, cả người chàng đều là vết thương, cô độc, đau đớn. Nhìn thấy cảnh đó trái tim ta rất đau, ta chạy ngay sau chàng, liều mạng hét to, nhưng chàng không nghe được gì cả. Đại thúc, nếu đây mới chỉ là bắt đầu, vậy sao lại bị thảm đến thế. Ta muốn xem hết nó, ta muốn biết chàng đã chịu bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu thống khổ! Ta muốn biết, ta cần phải biết!” Ánh mắt hơi trầm lại, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi buông lỏng tay ra. Đặng Nô, nàng muốn biết những chuyện mà hắn đã trải qua sao? Nhưng, ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ! “Ma, Ma Vương!” Tiếng từng bước một, Huyền Địa chân nhân có vẻ do dự một chút, sau đó ngập ngừng nói: “Ta, sư huynh của ta mời, mời ngài cùng xem!” Hờ hững xoay người, Hiên Viên Hận Thiên trầm giọng nói: “Bồ vương không có hứng thú!” “Có hứng thú, có hứng thú!” Vội vàng ôm chặt tay đại thúc, Đường Đường cười lấy lòng: “Đại thúc, chàng cùng xem với ta được không? Nhờ chàng đi rồi, đại sư phụ lại muốn giết ta thì sao?” “Vô liêm sỉ, lão phu há là loại người lật lọng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!” Thở phì phì đầy tức giận, Bạch Chí Thanh dùng pháp thuật đưa thạch hạp bay giữa không trung, cao giọng nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi! Tôn Đường Đường, rút kiếm ra chém lên hộp đá!” “Rút kiếm!” Nhìn thanh kiếm cắm trên mặt đất vẫn còn đang rung động phát ra từng tiếng ngâm khẽ, Đường Đường co rúm người: “Nhất định phải dùng nó sao?” “Tôn Đường Đường!” Con tức lại bắt đầu bốc lên đầu, Bạch Chí Thanh chỉ thạch hạp đang bay trên cao quát lớn: “Nếu hôm nay không mở, vậy sau này con cũng đừng mơ mở được nữa!” “Vậy sao được!” Lòng quỳnh lên, Đường Đường chạy lên rút mạnh thanh kiếm trên mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 155: Câu Đồ Của Thiên Thư

Edit: Trần Không có hàn khí, không có lửa đốt, thanh kiếm trong tay Đường Đường chỉ như một thanh trường kiếm bình thường, không có chút phản ứng nào.

“Chém đi!” Lại một tiếng hô rống, khiến Đường Đường giật mình theo phản xạ giờ kiếm vung lên—Một tia sáng vàng xẹt qua, hộp đá cách một tiếng vỡ ra, vô số tia sáng vàng chói mắt bắn ra, khiến cả sơn động chìm trong ánh vàng rực rỡ. Một bức tranh chậm rãi mở ra, sống động như thể xảy ra ngay bên cạnh mỗi người—Mây đen vần vũ, sét đánh đùng đoàng khắp nơi, bầu trời đã không còn là chính nó nữa, trong không gian chỉ còn lại đá vụn bay khắp nơi, tiếng kêu than dậy trời ngập đất... Bỗng nhiên có một tia sáng chiếu vào trong không gian tối tăm đó, như một ngôi sao mới thức tỉnh. “Hiên Viên!” Tia sáng đó càng ngày càng lớn hơn, hóa thành một nam tử áo trắng, đầu đội kim quan, cười trên lưng ngựa, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng một hơi thở hoa lệ tỏa ra từ người hắn, khiến mưa gió đầy trời cũng như dịu đi vài phần. “...Người làm hại tính mạng muôn dân trong thiên hạ, nghịch thiên phạm thượng, làm ra họa lớn còn không biết hối cải...” Trong sấm sét đầy trời, thanh âm nam tử khi rõ ràng, khi mờ mờ, nhưng chính khí凛冽, khiến

người ta kính phục. “... Cuối cùng ngươi đã ra!” Một bóng đen không chút tiếng động xuất hiện, đứng đối diện người áo trắng. Trong phút chốc, trong trời đất chỉ còn hai thân ảnh một đen một trắng, đứng cách xa nhau, đối diện nhau. “Đại thúc, đó là chàng sao?” Nắm lấy tay đại thúc, Đường Đường chỉ liếc mắt đã nhận ra bóng đen quen thuộc kia. “Vậy người áo trắng kia là ai?” Ngẩng đầu lên, Đường Đường hỏi ra câu hỏi mà tất cả mọi người ở đây đều đang thắc mắc. “Bổn Vương không biết!” Trong đôi mắt lạnh bắt đầu kéo đầy tơ máu, sát khí rét lạnh bắt đầu tỏa ra, Hiên Viên Hận Thiên giận dữ nhìn bóng trắng kia, lửa hận trong lòng lại bùng hực thiêu đốt... “Đoàng – -” Một tia sét lại đánh xuống, một tia kiếm quang lạnh lẽo xuyên qua tia sét, “Keng” một tiếng, kim quan đội trên đầu của nam tử áo trắng rơi xuống đất... “Bảo vệ Thiên Đế!” Đám mây mù dày đặc hơi tản ra, ba mươi ba thiên chúng vốn ẩn sau lớp mây mù xuất hiện... “Hiên Viên, đã tâm của ngươi ngập trời, tội đáng chết vạn lần...” Tiếng lên án kịch liệt vang lên khắp nơi, Hiên Viên mặc áo bào đen chỉ lạnh lùng gio trường kiếm hỏi: “Xá Chi, đang ở đâu?” “Xá Chi, là ai?” Trái tim tự dưng quặn thắt lại, Đường Đường không hiểu sao cảm thấy bất an, cảm giác bất an âm thầm nổi lên trong lòng, bàn tay của đại thúc vẫn nắm chặt lấy tay nàng, nhưng nàng đã không còn cảm thấy cảm giác ấm áp của bàn tay đó, mà chỉ còn lạnh giá như băng. “Bổn vương, không biết!” Vẫn bốn chữ đó, đáp án giống hệt câu trước, nhưng Hiên Viên Hận Thiên hơi nhíu mi. Cái tên này, vì sao lại khiến đáy lòng hắn rung động còn dữ dội hơn cả hận thù, đó là gì? Người này rốt cuộc là ai? Như muốn trả lời câu hỏi của hai người, ánh sáng giữa thiên thư đột nhiên biến đổi, từ giữa vầng sáng vàng chói mắt xuất hiện một thân ảnh kiều diễm, một người mặc váy đỏ, đầu đội một vòng hoa, nữ tử xinh đẹp tựa ánh mây hồng, gương mặt mờ nhạt không rõ, nhưng phong tư yếu điệu, động tác gió tay nhấc chân đều là lướt uyển chuyển, khiến người ta chỉ mới thoáng nhìn đã bị hút hồn. Nữ tử mặc váy đỏ đi tới bên cạnh người nam tử áo trắng, hai người đứng sòng đôi nhau, tựa như một bức tranh đầy ấm áp yên bình. “Hiên Viên hân – -” Tiếng nói dịu dàng vang lên như tiếng chim oanh hót, như tiếng lá liễu reo, cô gái đó vừa mở miệng, đã phất từ hình cho một người – - “... Lúc ưng thuận lời cầu hôn của phụ vương ta, đã chính miệng nói muốn điên đảo trời đất, tự mình xưng vương...” “Nghịch tặc đáng chết!” “To gan lớn mật!” “Tiếng sét đánh hòa cùng với tiếng mắng mỏ ồn ào, trái tim Đường Đường đau đớn, đôi mắt đỏ hoe, cả thân hình đều run rẩy. Người con gái kia, là người mà đại thúc từng yêu sao? Nàng ấy vốn là người sẽ gả cho đại thúc sao? Nhưng nàng ấy, tại sao nàng ấy lại ở cùng một chỗ với người áo trắng kia? Quay đầu lại, Đường Đường vội vàng nhìn đại thúc, sau đó cả người chấn động sợ hãi, sững sờ nhìn – - Đại thúc, đôi mắt đó mang sự thống khổ đến thế nào! Phẫn nộ, day dứt, rét lạnh và tàn khốc, cuối cùng Đường Đường cũng biết được sự trống rỗng và tĩnh mịch của chàng đến từ đâu, đó là đôi mắt khi quá thương tâm mà dẫn đến tuyệt vọng, không còn ánh sáng, sinh mệnh chỉ còn lại là một sự tồn tại mà thôi. Có lẽ, còn có một sự còn lại duy nhất, đó là oán hận không cách nào vơi. “Rít ~~~” Tiếng những con dị thú gào thét vang lên trong sơn động. Đường Đường kinh ngạc quay đầu lại, thấy giữa thiên thư, Đế Thiên kiêu lóe ra từng ánh vàng chói mắt, một con rồng đen dữ tợn xuất hiện trên thân kiếm. Cánh tay của Hiên Viên áo đen chém xuống, từ phía xa, tiếng núi đá vỡ nát truyền đến âm âm, đám thiên chúng sợ hãi la to: “Ác tặc hủy đi Chiếu Bích Sơn!” “Đừng!” Gió thổi mạnh hơn, Hiên Viên ngạo nghễ đứng đó, cất kiếm vào tay, nhìn thân ảnh màu đỏ đứng phía xa mà nở một nụ cười lạnh buốt. “Đại thúc – -” Nước mắt đỏ rào rào xuống, Đường Đường theo bản năng ôm chặt lấy tay đại thúc, nhìn vô số sợi dây vàng bay ra trong thiên thư, quần lấy người đang tỏa ánh sáng vàng kia – - không phải đại thúc của nàng, mà là đại thúc trong thiên thư, dù hai người họ đều là cùng một người! Về mặt giống hệt nhau, ánh mắt lạnh lẽo giống hệt nhau, đều cùng nhìn thân ảnh màu đỏ đứng bên cạnh người áo trắng, cánh tay ôm xiết của nàng cũng không khiến đại thúc có phản ứng gì, như thể đã hóa thành ngọn núi đá cứng rắn mà vô tình. “Ha ha ha...” Tiếng cười đắc ý điên cuồng vang lên giữa ánh sáng vàng, một con thoi sáng lóa hiện lên, đâm thẳng vào bụng đại thúc. “Người đâu! Áp giải nghịch tặc Hiên Viên lên Trảm Thần Thai, chịu thiên nô đánh xuống, hủy đi nguyên thân!” “Ngươi quả nhiên đã có chuẩn bị!” Máu tươi chảy xuống, những sợi dây thừng vàng đan xen vào nhau, Hiên Viên bề ngỗ đứng trong gió lạnh, như ngọn núi cao sừng sững, không chịu cúi đầu. “Trẫm, chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc phần thắng!” Bóng trắng thân nhiên nói, trong khoảnh khắc khi đi qua người Hiên Viên, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng một câu nói nhỏ kia: “Ngươi phải hiểu, trong trời đất này chỉ có một hoàng đế, đó là trẫm!” “sàn sạt – - sàn sạt – -” Hình ảnh thay đổi, tiếng dây sắt kéo lê trên mặt đá truyền vào tai, khiến người nghe căng thẳng hồi hộp. Dưới một ngọn núi cao chọc trời, một đám đại hán áp tải một nam tử áo đen chậm rãi đi tới. Gió núi lạnh buốt gào thét, cuộn tung mái tóc đen của nam tử, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, lạnh lùng cương nghị, như mặt hồ băng vạn năm không đổi. ... Ánh sáng vàng nhạt đi, hộp đá đựng thiên thư “Tách” một tiếng, hạ xuống từ giữa không trung, vẫn nguyên vẹn như trước, như chưa từng được mở ra. Cánh tay bỗng dưng bị một bàn tay to vịn tách ra, Đường Đường giật mình ngẩng đầu, lại nhìn thấy đôi mắt đầy lửa giận, tơ máu giăng kín của đại thúc – - “Vì sao muốn mở ra thiên thư?” Tiếng nói trầm thấp lạnh lẽo như lưỡi đao cứa vào trái tim Đường Đường. Đại thúc chưa từng dùng ngữ khí thế này nói chuyện với nàng, cho dù là khi hắn bị nhốt trong Thập Thương Thập Sát trận, tâm trí hỗn loạn cũng không hề như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 156: Đi Con Đường Nào

Edit: Trần “Đại thúc ~~~” Không biết phải làm sao vờn hai tay, Đường Đường tội nghiệp nhìn đại thúc, nàng thật sự không biết, hóa ra điều mà nàng nhìn thấy, không phải là một sự khởi đầu bi thảm, mà là kết cục.

Chẳng lẽ, mọi chuyện giữa nàng và đại thúc cũng sẽ giống như cảnh tượng đó, cũng là một kết cục thê thảm sao? Khuôn mặt che phủ bởi băng tuyết giá lạnh, Hiên Viên Hận Thiên xoay người, hóa thành một đám sương đen cuốn ra khỏi sơn động, không thấy bóng dáng đâu nữa. “Đại thúc – -, đại thúc – -” Trái tim đau như muốn nứt ra, Đường Đường chạy đuổi theo, nhưng – - Bên ngoài động, trời trong mây trắng, gió thổi hiu hiu, bóng hình đại thúc đã biến mất không chút dấu vết. Đứng dưới động, là ngũ đại tùy thị và ma chúng đông nghìn nghịt. “Tùy Hi, đại thúc đâu?” Nhảy vọt xuống dưới, Đường Đường bước nhanh đến trước mặt Tùy Hi, sốt ruột hỏi. Không nói gì, Tùy Hi như có điều suy tư nhìn Đường Đường. Bước nhảy xuống vừa rồi của nàng, cho thấy nàng đã không còn là nhân loại bình thường vốn thích nói nói cười cười, hồn nhiên như giấy trắng, mà nay, nàng đã là một tiên chúng! Vì nguyên nhân đó, mà Vương mới đột nhiên giận dữ rồi đi sao? “Lui binh!” Lạnh lùng xoay người, Tùy Hi hơi neho mắt lại, trong đôi mắt hiện lên sự thất vọng và ưu thương. “Tùy Hi – -” Nước mắt thương tâm rơi xuống, Đường Đường tro mắt nhìn ma chúng như nước thủy triều rút nhanh, biến mất khỏi mặt đất, chỉ còn lại những vết máu loang lổ trên mặt đất, vô số đệ tử Tiên giới nằm trong vũng máu, rên rỉ đầy đau đớn... Hai chân mềm nhũn, Đường Đường quỵ rạp xuống đất, nàng sai rồi sao? Có phải nàng không nên mở ra thiên thư? “Mau cứu người!” Tiếng nói trầm thấp mà hùng hậu vang lên sau người, Đường Đường ngẩn người nghe, là thanh âm của đại sư phụ, kỳ lạ thay, giờ phút này nàng cảm thấy vô cùng thanh tĩnh, mà cũng vô lực như vậy. “Ma vương cư nhiên không ra tay hạ sát thủ?” Nhị sư phụ kinh ngạc nói to, mà tiếng nói Tam sư phụ A Lăng vẫn nhàn nhạt như cũ, như thể người đã dự liệu hết tất cả mọi chuyện. “Chẳng qua hắn không kịp thời gian, cũng lười giết mà thôi!” “Vậy đám ma chúng vì sao – -” “Tâm cao khí ngạo, khinh thường không thêm giết!” Giữa khung cảnh hỗn loạn, Đường Đường quỳ ở đó mà tinh thần bất an, như hiểu mà cũng như không hiểu những gì đang diễn

ra với nàng. Một đôi chân hiện ra trong tầm mắt nàng, hơi dừng lại một chút rồi lại tránh qua một bên, thanh âm đại sư phụ vang lên, rất gần mà cũng có vẻ rất xa: “A Lăng, đệ làm đi, mấy chuyện thế này – – lão phu không phù hợp!” “Ta, đệ ta!” Tiếng nói lấp ba lấp bấp vang lên, Huyền Địa chân nhân tích cực xung phong nhận việc. “Ngài?” Vài thanh âm mang theo nét quái dị vang lên, sau đó là một hồi yên tĩnh, dường như có người còn nói nhỏ: “Đề ngài thì chẳng thà đề Đại sư huynh!” “Một tiếng thờ dài vang lên, dường như có người đi tới phía sau lưng nàng. Đường Đường cảm thấy mình được một đôi bàn tay hữu lực kéo dậy. Cũng chắc khỏe như thế, ấm áp như thế, lại không thể mang đến cho nàng cảm giác yên tâm, bình thản như của đại thúc, không thể khiến nàng hoàn toàn yên lòng. “Đường Đường – –” Tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên bên tai, “Về đi thôi! Mỗi người đều cần thời gian suy nghĩ sau này phải làm những gì! Con cũng thế, Ma vương cũng thế, mà mọi người trong chúng ta cũng vậy!” “Sau này?” Nàng mắt nhìn lên, nhìn khoảng trời xanh trong trước mặt, Đường Đường ngơ ngác đứng trong gió: “Nên đi đâu đây? Đại thúc, không có chàng, thế giới này đối với ta chỉ còn là sự cô độc....”

Ánh sao trời mờ nhạt, sương trắng mờ lung, bóng đêm tối tăm đặc quánh, giống như không còn chờ được ánh bình minh. Trong bóng tối yên tĩnh, giữa một dãy các gian phòng làm bằng trúc lợp có màu nâu còn đang chìm trong giấc ngủ, các cửa sổ giống nhau như đúc đều đang đóng chặt, thì bỗng nhiên có một cánh cửa hé mở, một bóng người lén lút chuồn ra. Rón rén, lại rón ra rón rén, bóng người nhón chân đi trong đêm tối, như một diễn viên diễn vai trộm trong đêm trong một vở hài kịch. “Đã chuẩn bị sẵn sàng để đi rồi?” Tiếng nói ôn nhuận đột nhiên vang lên, gió đêm thổi qua, sương trắng hơi tan đi, một thân ảnh màu trắng dần xuất hiện. “Ngươi ngươi...” Như nửa đêm thấy quỷ, bóng người chỉ đứng trước lấp ba lấp bấp nửa ngày cũng không nói được một câu nên hồn. “Là huynh đây!” Mặc Phong một thân áo trắng hơi bước lên, dùng kiếm xiên qua tay nải chứa quần áo trên vai Đường Đường, khẽ mỉm cười nói: “Đã chuẩn bị xong thì đi thôi!” Nói xong, Mặc Phong xoay người, áo bào trắng bay cao, mái tóc đen xóa tung, như một bức tranh thủy mặc, vẽ một vị thần tiên nhàn hạ. “Chờ đã!” Hoàn toàn tỉnh lại, Đường Đường tóm lấy bao đồ của mình, “Huynh muốn đi đâu?” “Muội đi đâu thì sư huynh ta sẽ đi chỗ đó!” Bước chân dừng lại, Mặc Phong nghiêng đầu, đôi mắt như hai hồ nước xuân, ôn nhu nhìn Đường Đường. “Ặc ~” Rùng mình một cái, Đường Đường cảm thấy khung cảnh này thật quý dị. Mặc Phong là ai? Là một tên đẹp trai đến nỗi trời đất sợ hãi, quỷ thần khiếp vía, cho dù không thể so sánh với vẻ đẹp lãnh khốc ngạo nghễ của đại thúc, nhưng nét ôn nhuận của huynh ấy cũng có thể làm cho bất kỳ nữ tử nào thấy huynh ấy đều thâm thương trộm nhớ, nhưng mà – – Không phải huynh ấy thích Mẫu Chân sao? Giờ đã là hơn nửa đêm, Mặc Phong ngồi canh giữ trước cửa mình, dáng vẻ như thể muốn bỏ trốn cùng với mình, chẳng lẽ huynh ấy muốn – – cứ chuồn ra ngoài, sau đó kiêu quy kiêu, lộ quy lộ, đường ai nấy đi? “A!” Bỗng nhiên tỉnh ngộ, Đường Đường cười đều nhìn Mặc Phong: “Hóa ra là huynh muốn...” “Đi thôi!” Không thừa nhận cũng không phủ nhận, Mặc Phong xoay người tiếp tục đi về phía trước. Đường Đường cười hi hi, vội vàng cất bước theo sau. Mặc Phong đi cùng! Mặc Phong lại muốn đi cùng! Quả nhiên ông trời muốn cho nàng một đôi cánh, chứ không nàng cũng không biết mình sẽ rời khỏi Tiên Linh đảo bốn mặt là biển này kiểu gì? “Mặc Phong, chúng ta rời khỏi Tiên Linh Đảo bằng cách nào? Đè thấp giọng xuống, Đường Đường thì thào hỏi. Nói thật, nàng vẫn luôn do dự. Biển rộng vô hạn thế này, nếu muốn bay đi, chỉ sợ dùng công phu mèo cào của nàng sợ chưa được nửa đường đã rơi xuống nước. Còn chèo thuyền? Vấn đề là nàng chẳng thấy cái thuyền nào, muốn trộm cũng không biết đi đâu mà trộm. Nhưng Tôn Đường Đường nàng trời sinh đã thuộc phái hành động. Không có đường, vậy cứ đi từng bước, mệt thì nghỉ, còn chưa có thì tự mở một con đường, người sống cũng không thể bị ghen nước tiểu mà chết! (Trần: Chà hiểu câu này ý gì >”<) Vì muốn gặp đại thúc, nàng cũng đã trộm được cái nồi của bác đầu bếp rồi, dùng cái thìa to của bác ấy làm mái chèo, kiểu gì chẳng chèo được về đất liền. Đi tìm tình yêu đích thực luôn là chấp nhất của nàng mà, hừ hừ! “Ngay cả cách để đi thế nào muội cũng chưa thèm nghĩ mà đã muốn xuất phát?” Sừng sốt một hồi, Mặc Phong bắt đầu đi lắc đầu cười, không rõ trong lòng mình đang thờ dài hay thần phục. Tiểu sư muội nửa đường tu tiên này, trên người nàng vĩnh viễn có một dunge khí lớn lao mà không người nào có được. Mặc dù có đôi khi có vẻ bướng bỉnh ngoan cố, thậm chí quá mức lỗ mãng, nhưng vẫn làm người ta không thể không phục

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhảm Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 157: Ý Chí Bị Bể Cong

Edit: Trần “Sư phụ, sư thúc!” Bước chân hơi dừng lại, Mặc Phong hơi cúi người cung kính thi lễ với sương mù dày đặc trước người.

“Sư phụ?” Hai chân mềm nhũn, Đường Đường gần như theo bản năng ném thanh kiếm như ném rác lên trên, bước hai bước nhảy lên, học đám đệ tử Tiên giới chuẩn bị ngự kiếm – – “Keng keng!” Thanh kiếm rơi xuống, Đường Đường bước hụt thiếu chút thì ngã chổng vó. Ngau lập tức, một bàn tay dùng thủ pháp vô cùng quen thuộc nắm lấy cổ áo nàng, tiếng gầm gừ nổ vang như sấm dậy: “Ngu ngốc, lấy tu vi ít ỏi của con, bảo vì sư làm sao yên tâm cho một mình con đi Nhân gian giới?” “Nhân Gian Giới?” Ngạc nhiên, Đường Đường không dám cử động đứng im tại chỗ, vì sao đại sư phụ lại nghĩ nàng muốn đi Nhân Gian Giới? Bàn tay to lớn đang nắm cổ áo nàng hơi nhấc cao hơn, Đường Đường xoay xoay người, cả người vẫn nằm trong cái áo, quay mặt lại đối diện với khuôn mặt nổi gân đùng đùng của Đại sư phụ. “Đại, đại sư phụ ~” Mặt mày rạng rỡ, Đường Đường cười nịnh nọt, trong lòng lại mơ mơ hồ hồ. Sao thế này, sao lại thế này? Vì sao dường như ai cũng biết nàng muốn “xuất môn”? “Phong Nhi, con đi cùng với nha đầu này đi, dọc đường nhớ trông coi nó cẩn thận!” Hạ tay xuống, Bạch Chí Thanh thả tay ra, nhưng đôi hàng mi vẫn cứ nhắm tít lại. “Con, con không muốn đi Nhân gian giới...” Không thể xen miệng vào, Đường Đường sốt ruột, nàng nói muốn đi Nhân gian giới lúc nào chứ? “Thỉnh sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ trông coi nàng cẩn thận!” Không chút lo lắng nào cắt ngang lời Đường Đường, Mặc Phong hơi vuốt cằm, trao đổi ánh mắt với sư phụ. “Đúng rồi, Từ Tô công tử?” Không để ý tới Đường Đường đang nóng ruột vô đầu bứt tai, Bạch Chí Thanh hơi đi sang một bên nhường lối, Đường Đường thấy Từ Tô mỉm cười đứng đó, tựa hồ đã sớm chờ từ lâu. “Bạch chương môn!” Hơi tiến một bước, Từ Tô khom người hành lễ, sau đó ngẩng đầu, vẻ mặt vui sướng nhìn Đường Đường. “Ngươi, ngươi – –” Há miệng, Đường Đường kinh ngạc nhìn Từ Tô. Vẫn nụ cười ngai ngùng đó, vẫn ánh mắt trong suốt đó, nhưng, hình như có gì đó không đúng! “Đường Đường, dáng vẻ của ngươi giống hết những gì ta đã tưởng tượng!” Sắc mặt hơi đỏ, Từ Tô cố lấy dunge khí nhẹ giọng nói. “Ngươi có thể nhìn được rồi?” Kinh hi vỗ tay một cái, Đường Đường cười to. Thấy Đường Đường nở nụ cười, Bạch Chí Thanh lên thờ phấp một hơi, sau đó lại sầm mặt xuống, trầm giọng nói: “Được rồi, thời gian không còn nhiều, không nói chuyện nữa! Theo hồi báo của các đệ tử được phái đi thám thính, hôm nay đã có một bộ phận lớn ma chúng lên lên vào Nhân gian giới, nhưng sau đó không biết có chuyện gì xảy ra, tất cả ma chúng đột nhiên rút lui, toàn bộ tấn công Tiên giới.” Bạch Chí Thanh hơi ngừng lại, liếc mắt nhìn Đường Đường. Sắc mặt Đường Đường tối sầm lại, hơi cúi thấp đầu xuống. Ma chúng đến Tiên giới, là bởi vì đại thúc tới đây, mà đại thúc đến Tiên giới, là bởi vì nàng gặp nguy hiểm, đại thúc đến để cứu nàng! Vành mắt hơi đỏ, Đường Đường ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Đại sư phụ, con muốn đi...” “Nhân gian giới, vì sư biết!” Vuốt chòm râu, Bạch Chí Thanh dùng thanh âm lớn hơn nữa cắt lời Đường Đường: “Từ Tô, ngươi cũng phải quay về! Ma Vương muốn tấn công Nhân giới, đã không phải là chuyện ngày một ngày hai. Mượn cơ hội này, ngươi về đảm nhiệm trách nhiệm của ngươi đi! Nhất định phải nhớ rằng, tình phụ tử mặc dù không thể mất đi, nhưng lẽ trời,

vuông đạo, dân chúng cũng không thể vứt bỏ. Là vương giả, mà không có vương đức, thì sẽ bị bắt kì ai trong thiên hạ có thể đứng lên thảo phạt, đây là đạo lý muôn đời, phải bỏ đi tiểu tiết, người hiểu chưa?” Thở dài một hơi, Từ Tô hơi do dự một chút, sau đó cắn răng kiên quyết nói: “Từ Tô đã hiểu.” “Rốt cuộc mọi người đang nói gì vậy? Đầu đầy dấu chấm hỏi, Đường Đường chỉ cảm thấy đầu mình đầy hồ đản, mờ mờ, trắng trắng, lại còn quánh đặc nữa. “Vi sư đang nói, là kẻ vương giả, mà không có vương đức, thì không xứng xưng vương!” Hai mắt Bạch Chí Thanh sáng ngời, sâu không thấy đáy nhìn Đường Đường. “Thiên thư của Tiên giới đã mở ra, nhưng câu hỏi cho việc hóa giải kiếp nạn của đất trời vẫn chưa có lời giải. Thế nên, vì sư và mọi người đã bàn bạc, phương pháp hóa giải có lẽ ghi ở trên những cuốn thiên thư khác, có lẽ là Nhân giới, Yêu giới, cũng có thể là Quỷ giới...” “Thế nên người muốn con đi Nhân giới, tiếp tục mở Thiên thư?” Trợn tròn mắt, cuối cùng Đường Đường cũng biết mất người này có chủ ý gì. “Không phải con muốn đi Nhân giới sao?” Bạch Chí Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt còn mờ to hơn Đường Đường, đầy vẻ vô tội. “Ừc ~~~” Trùng mắt nhìn, Đường Đường bỗng nhiên nở nụ cười, hai tay vỗ cái bộp: “Đúng thế, con muốn đi Nhân giới. Nhưng hình như ý tứ của sư phụ ngài là muốn — muốn để Mặc Phong sư huynh và Từ Tô đi cùng con?” “Đúng vậy!” Vuốt vuốt râu, Bạch Chí Thanh hơi nheo mắt lại: “Không phải chỉ có các con, Tam sư phụ A Lăng của con cũng đi cùng!” “Sói đào hoa kia?” Trái tim run rẩy, Đường Đường cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười nói: “Có Mặc Phong sư huynh là được rồi, con sẽ làm việc tùy hoàn cảnh, không cần làm phiền Tam sư phụ đâu!” “Hừ, làm việc tùy hoàn cảnh!” Khinh thường bĩu môi một cái, Bạch Chí Thanh chỉ chỉ mặt biển mênh mông sau người nói: “Vậy trước con thử làm việc tùy hoàn cảnh vì sư xem, làm thế nào để một mình Phong Nhi có thể mang ba người các con qua biển!” Nghẹn, Đường Đường cảm nín triệt để. Lão lông trắng này sớm đã tính kế xong hết rồi, lão căn bản không cho mình lí do để phản bác, mà giờ thì nằng — “Vậy thì đi thôi!” Đôi lông mày dựng đứng, Đường Đường tựa như một con gà bị tức đến xù lông: “Vậy phải nói cho chắc, con mới là người có duyên với thiên thư, bất kì mọi việc đều phải nghe theo ý kiến của con!” “Không có chuyện đó đâu!” Bàn tay giờ lên chặn lại, Bạch Chí Thanh quả quyết cự tuyệt: “Mọi chuyện mà nghe theo con thì thiên hạ loạn mất. Cùng lắm thì — “Nhướn đôi lông mày, lão Bạch nở nụ cười âm hiểm: “Con có thể phát biểu ý kiến, chỉ cần tam sư phụ của con đồng ý!” “Không thành vấn đề!” Xoay người đoạt lấy bao đồ, Đường Đường sai bước đi ra phía bờ biển. Chỉ cần lấy cớ thuyết phục con sói kia thôi à? Nàng chỉ cần xoay người đã nghĩ ra rồi — Nàng sẽ nói là, nàng muốn đi Ma giới khuyên ngăn đại thúc, lấy tinh thần cao thượng dâng hiến cuộc đời mình và mị lực vô cùng của bản thân để hóa giải tai kiếp cho thiên hạ! Chắc chắn, quá vĩ đại, quá chính nghĩa, ngay cả nàng cũng nhận không được muốn bội phục mình! Thở dài một hơi, Bạch Chí Thanh trầm giọng gọi: “Tam sư đệ!” “Sư huynh cứ yên tâm đi!” Hồ lô rượu bên hông phát ra những tiếng lách cách, A Lăng mỉm cười, đôi mắt hoa đào trong bóng đêm lóe ra ánh sáng những vì tinh tú: “Nếu không theo ý nguyện của nha đầu kia, nàng chắc sẽ không ngoan ngoãn hết hy vọng đâu!” Cắn chặt răng, Bạch Chí Thanh ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, miệng lầm bầm: “Sư đệ, tuy nói kẻ không có vương đức, thì ai trong thiên hạ cũng có thể thảo phạt! Nhưng — đi cẩn thận nhé!” “À~~~” Cười cười xoay người, A Lăng đi nhanh. Tất cả mọi chuyện, là thật hay giả, là đúng hay sai, có lẽ, đất trời thật sự cũng đã bị đảo điên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 158: Cự Gặp

Edit: Trần “Con muốn đi Ma giới trước!” Vừa mới đặt chân xuống đất liền, Đường Đường đã nghiêm mặt, cực kì chính nghĩa nói.

“Được!” Đưa tay với lấy bầu rượu đang trôi nổi trên mặt biển, A Lăng rút nắp ra nhìn nhìn, sau khi xác định không bị nước biển ngấm vào mới ngửa cổ uống một ngụm rồi nói: “Con muốn đi thế nào? Có vẻ như đám ma chúng không chào đón chúng ta!” “Đại thúc đã nói, chỉ cần con muốn về thì cứ về, tự mình về là được rồi!” Nổi giận đùng đùng nắm chặt tay rít gào một phen, Đường Đường bỗng nhiên giật mình nói: “Người không ngăn cản con?” “Vì sao phải cản?” Buộc chặt hồ lô vào bên hông, A Lăng cười híp mắt nói: “Hai ngày sau Ma vương mới tấn công Nhân gian giới, nếu chúng ta hành động nhanh hơn, hoàn toàn có thể vừa đi Ma giới rồi lại quay về Đông Lâm Châu, nói không chừng còn có thể về Quảng Dương, đến quán Hạnh Hoa ăn uống no say. Chắc, hơn một trăm năm rồi, không biết hương vị có giống lúc trước không...” Mồ hôi chảy đầm đìa, Đường Đường nằng thẳm trong bụng, vị sư phụ này so với mình còn làm việc không bằng hoàng hơn! “Vậy đi thôi!” Cắn răng một cái, Đường Đường cố gắng bước từng bước. “Con tự ngực kiểm đi.” Đấm đấm vai, A Lăng dẫn đầu đi trước. Hồ Thủ tướng quân, phiên ngài cùng ngự kiểm với sư diệt Mặc Phong của ta được không? Giã rồi, mang các người bay qua biển, mệt muốn chết...” Quả thật, quả thật có thể đi gặp đại thúc sao? Trái tim cuộn sóng, Đường Đường tung thanh kiếm lên trên cao, thân hình chợt nhẹ, vầng vàng đứng trên thân kiếm “Xẹt —” Tiếng thanh kiếm xé gió vang lên sắc nhọn, ánh sáng trắng như sao băng lướt qua, Đường Đường vui vẻ la to trong gió: “Tam sư phụ, Mặc Phong, con đi trước chờ mọi người nhé!” “Nha đầu này thật là!” Hai mắt sáng ngời, A Lăng ôm lấy Từ Tô, đưa kiếm lên không trung, cười ha ha nói: “Nếu con có thể bay liên tục như vậy, nói không chừng chúng ta có thể về kịp Đông Lâm Châu ăn tối đó...” ***** Đại diện ngọt ngào, lạnh lẽo, yên tĩnh đến không có bất kì tiếng vang nào, như đã biến thành một vùng đất chết, dường như ngay cả không khí cũng biến mất, không có sự lưu động nào. Bóng tối đặc quánh lại không có cách nào làm giảm đi sự tức giận điên cuồng trong lòng. Hồ nước càng phẳng lặng, thì sóng ngầm bên dưới lại càng dữ dội hơn. Trí nhớ như một ngọn núi lửa phun trào, quá khứ, tất cả mọi chuyện, quang vinh, bi ai, vui mừng, căm phẫn, thống khổ, sỉ nhục... Tất cả. Nhưng, có một đoạn trí nhớ mà hần không thể nhớ nổi — vì sao hần có thể đến nơi này, vì sao sau khi hần bị thiên lôi đánh còn có thể luân hồi sang kiếp khác? Ngủ đại tùy thị lấy thân hộ chủ phá hủy năm cây cọc đóng hòn, phá được hệ mệnh tác, nhưng hần vẫn không thể nào tránh thoát được được tia sét cuối cùng — hồn phách hần dù ngay lúc đó không tiêu tan, thì chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu. Vậy, còn có điều gì mà hần không biết? Sau khi hần mất đi ý thức... “Vương!” Tiếng nói khô khan vang lên ngoài cửa điện, trầm thấp nhưng rõ ràng, là Thường Hữu. “Đặng Nô tới đây, đang ở bên ngoài Ma giới thạch tranh cãi với các ma chúng. Nàng — muốn gặp ngài!” “Không gặp!” Thân hình hơi cương cứng lại, trong đáy lòng bỗng cảm thấy buồn bực, không thể nói rõ là điều gì, chỉ là, hần không muốn gặp nàng, khi mà mình còn đang hỗn loạn thế này. Bên ngoài cửa đã im ắng, không còn âm thanh nào nữa. Tính cách Thường Hữu là thế, sau khi nhận lệnh sẽ ngay lập tức chấp hành, ngay cả một câu nói hỏi đáp cũng không có. Đại diện lại yên lặng như cũ, nhưng không khí dường như càng đặc quánh hơn. “Ta phải về!” Giật chân, Đường Đường phẫn nộ dẫm vào Ma giới thạch, như một con tinh tinh mẹ đang tức giận (=.=) Đám ma chúng ngu ngốc này, chúng dựa vào đâu mà không cho nàng vào? Đây là nhà của nàng, nhà của nàng cơ mà! Mất điếc tai ngơ, đám ma chúng đều dùng thái độ dờ dãn mà lạnh lẽo đứng đó, không động thủ cũng không cho đi qua. Tùy Hi đại nhân có lệnh, cự tuyệt những Đặng Nô và những người liên quan tới nàng ở bên ngoài Ma giới, nhưng không thể phát sinh tranh chấp. “Ta mặc kệ, ta muốn vào! Các người còn không cho qua, ta sẽ động thủ!” Đường Đường nóng nảy, rút thanh kiếm bên hông ra, thân kiếm lóng lánh xẹt qua bầu trời đêm, tạo thành một ngọn lửa xanh bắn ra, ngay lập tức “đùng” — Ngọn lửa màu lam lan nhanh đến bên Ma giới thạch, những ma chúng đứng đầu đều rùng mình, như thể đột nhiên bị ném vào trong hầm băng, cảm giác buốt giá và đau đớn xen trong từng chân tơ kẽ tóc, nhưng không thể nào giẫy dụa, chỉ có thể trở mặt nhìn ngọn lửa màu lam quý dị kia chậm rãi cháy lan tới, mắt

thấy sẽ cắn nuốt thân thể của mình... “Tôn Đường Đường!” Một tiếng quát to, một vầng sáng bạc lóa mắt hiện lên, ngọn lửa màu lam đột nhiên bị tan ra, hóa thành nhiều điểm sáng nhỏ cháy trên mặt đất. “Tùy Hi?” Vừa mừng vừa sợ mở to mắt, Đường Đường bước nhanh qua – “Dừng lại!” Một tia sáng màu bạc lại hiện lên, trước mắt Đường Đường bỗng dung xuất hiện một con bão cát, một vết cháy xuất hiện trên mặt đất, ngăn Đường Đường và Ma giới thạch ở hai bên. “Tôn chân nhân, ngươi muốn tấn công Ma giới sao?” Khóe miệng vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng đôi mắt trong như hồ nước ngày nào nay đã ngưng tụ như hai hồ băng, Tùy Hi chậm rãi mở miệng nói. “Tôn chân nhân?” Ngắn người, Đường Đường bỗng dung tỉnh ngộ, la to: “Tôn chân nhân gì chứ, ta là Tôn Đường Đường mà! Tùy Hi, sao ngươi có thể gọi ta như thế chứ?” “Không phải thế sao?” Ánh mắt hơi trầm xuống, ngọn lửa màu lam vẫn còn âm ỉ cháy trên mặt đất ánh vào trong mắt, chuyển thành hàn khí lạnh lẽo: “Vừa ra tay đã làm bị thương ma chúng, không phải ngươi muốn tấn công Ma giới sao?” “Ta không cố ý!” Nước mắt từ thân đảo quanh hốc mắt, Đường Đường thật sự còn chưa dùng thanh kiếm này quen, sao Tùy Hi có thể nghĩ như thế. “Tùy Hi, hãy tin ta, ta chỉ muốn tới gặp đại thúc – –” “Dùng cách này?” Đôi mày kiếm nhướn lên, ý cười bên khóe môi càng sâu, đồng thời nét giá lạnh trong đáy mắt cũng càng rõ. Tùy Hi ngẩng đầu lên, Đường Đường thấy trong ánh mắt hẳn là tia nhìn cực kì quen thuộc, bởi vì ngày hôm qua nàng mới nhìn thấy trong mắt đại thúc – – đó là phần nộ khi bị lừa gạt và phản bội! “Nếu đã lựa chọn tu tiên, vậy còn trở về làm gì?” Xoay người lại, không nhìn đôi mắt hạnh đầy đau đớn kia nữa, Tùy Hi cố gắng làm cho mình phải thật dứt khoát: “Quay lại đi, Vương sẽ không gặp ngươi!” “Ta không tin!” Mắt đỏ hoe, Đường Đường rốt cuộc không nhìn được nữa, nước mắt lăn chả rơi xuống: “Ngươi gạt ta, chắc chắn đại thúc không biết ta đã về. Chẳng lẽ nói, chỉ cần ta muốn trở về thì cứ tự mình về...” “Ha – –” Nở nụ cười trào phúng, Tùy Hi không quay đầu lại, chỉ cất cao giọng: “Ma chúng nghe lệnh, nếu đệ tử Tiên giới nào muốn xông vào Ma giới, giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.3 - Chương 159: Ước Định Và Chờ Đợi

Edit: Trần “Văng!” Tiếng đáp lại vang lên âm âm trong sa mạc, Đường Đường hé miệng, nước mắt rơi tí tách trên mặt đất, ngẫu nhiên có vài hạt rơi vào trong miệng, mặn chát.

“Tùy Hi – – , ngươi không biết, có rất nhiều chuyện mà ngươi không biết! Ngươi bảo đại thúc ra đây đi, chẳng biết mà, ta tu tiên chỉ vì muốn giúp chàng – – ngươi bảo chàng ra gặp ta đi – –” Tiếng la hét đầy đau thương theo gió lọt vào tai, bước chân hơi ngừng lại, Tùy Hi nhắm nghiền hai mắt, không hiểu sao lại nhớ tới đoạn đối thoại giữa Đường Đường và Thường Túy khi nàng mới tới Ma giới – – “Vi sao phải tu tiên hay tu ma? Con người bình thường thì không được à?” “Lí do ấy à?... Có thể vì muốn được trường sinh bất lão, cũng có thể vì muốn có sức mạnh tối thượng, hoặc là vì – – người nào đó!” “Đường Đường!” Đường Đường như có một thanh kiếm đâm vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng, Tùy Hi cúi đầu cười, sau đó sải bước nhanh hơn, không quay đầu lại mà đi vào khu vực sâu trong địa phận Ma giới. Kỳ thật, vấn đề cũng không phải là ngươi chọn tu tiên, cũng không phải việc ngươi vì ai mà tu tiên, mà là, Vương ngài ấy không muốn gặp ngươi! Còn vì sao thì, ta không rõ! Nhưng mà ta biết một điều, con đường mà Vương chọn, ngươi không thể nào cùng với ngài ấy đi đến cuối đường. ***** Gió thổi ào ào, Đường Đường ngồi trong gió, không khóc, không nháo, không cười, cũng không âm ỉ. Đám ma chúng đứng ở bên kia cột mốc đã dàn trận hình sẵn sàng nghênh địch, tất cả đều mặc áo đen, im lặng chờ đợi. Một bóng người màu trắng chậm rãi đi tới sau lưng Đường Đường, đôi mắt ôn nhuận như trăng trên bầu trời, làm cảnh vật cũng nhu hòa đi. Thở dài thật sâu, Mặc Phong mở miệng nói: “Còn muốn chờ sao?” “Chờ!” Không chút do dự hay chần chờ nào, Đường Đường cũng rần phun một chữ. “Tam sư thúc và Từ Tô công tử cũng đã đang ở đây rồi!” Hàng mi dài nhắm lại, Mặc Phong quay đầu nhìn Từ Tô cách đó không xa và Sư thúc đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, không ngừng nốc rượu. Không có câu trả lời, Đường Đường vẫn chỉ quật cường nhìn phía xa. Vô Cực điện nằm ở phía đó, đại thúc đang ở đó, cách nàng không xa! Hơi trầm ngâm một chút, Bạch Chí Thanh bước về phía trước, đi về phía đám ma chúng đầy địch ý kia... “Mẫu Chân, Tùy thị đại nhân Mẫu Chân Lân Đà – – đang ở đâu?” Dừng chân lại, hơi khoanh tay, Mặc Phong đứng bên cạnh Ma giới thạch, không kiên nhẫn cũng không siểm nịnh hỏi. “Aizz – –” Một tiếng thở dài trong veo như tiếng suối vang lên, còn chưa thán hết đã lại xuất hiện một tiếng cười nhẹ nhàng mềm mại, một bóng người màu trắng chậm rãi đi ra từ trong bóng đêm, như vầng trăng xóa tan mây mù, tỏa ra từng tia sáng dịu nhẹ. “Ta cứ nghĩ, chàng sẽ không hỏi về ta đâu!” Đứng trước vô số ma chúng, Mẫu Chân nở nụ cười trong suốt, đôi mắt sáng không chớp nhìn Mặc Phong, ánh mắt long lánh quyền rũ như vui mừng lại như giận dữ. Mặc Phong cười mà không nói gì, yên lặng đứng đó nhìn Mẫu Chân, như thể vạn vật khắp thế gian đều đã biến mất khỏi tầm mắt hai người, trong mắt hẳn chỉ có nàng, mà trong mắt nàng cũng chỉ có hắn. “Thời gian của ta không nhiều lắm, hừng đông là phải xuất phát rồi.” Bờ môi đỏ mọng hơi cong lên, Mẫu Chân nhìn lướt qua Đường Đường đang ngồi dưới cột mốc, nhẹ giọng nói: “Mệnh lệnh của Vương, ta cũng không thể làm gì khác.” Thân hình cương cứng lại, Đường Đường như bị điện giật vội vàng ngẩng đầu. “Ta phải đi rồi.” Nhìn mặt trời bắt đầu ló ra ở phía đông, đôi mắt Mẫu Chân có vài phần ai oán: “Chàng muốn gặp ta, cũng chỉ vì muốn cầu xin hộ Tôn cô nương thôi sao?” Độ cong nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, Mặc Phong nhẹ giọng nói: “Là ta chủ động xin sư phụ cùng đi Nhân gian giới với Tôn sư muội. Ta biết, nàng cũng sẽ đi...” Hàng mi dài hơi nhướn lên, ánh sao luân chuyển nơi đáy mắt, Mẫu Chân cười ôn nhu nói: “Ta phải đi, không phải chàng cũng phải đi sao?” “Trúc Vũ!” Hàng mi dài hơi nhíu lại, Mặc Phong muốn nói lại thôi. “Đừng nói gì cả!” Tươi cười chợt tắt, Mẫu Chân cũng nhìn mi: “Ta biết chàng muốn nói gì.” “Ta chỉ hy vọng, nàng vẫn là Trúc Vũ trước kia.” “Ta vẫn luôn là thế.” Yên lặng một hồi, trên khuôn mặt hai người lại hiện ra nụ cười dịu dàng mà ấm áp, tâm ý tương thông, tình ý tràn đầy. Bỗng dung, gió như ngừng thổi, không khí như đặc lại, nhìn như không có gì khác biệt nhưng lại khiến người ta cảm thấy ngực bị đè nặng mà không hiểu vì sao. Đường Đường vội đứng dậy, ngay cả A Lăng phía xa cũng ngừng uống rượu, đưa mắt nhìn về phía bên trong cột mốc. Sự im lặng bao trùm bốn phía không còn giống như lúc trước, tựa hồ có vị thần vừa đi qua, khí thế của hắn khiến ngay cả gió đêm cũng phải kính sợ, không dám thổi nữa. “Đại thúc?” Như bị một lực lượng thần bí dẫn dắt, Đường Đường cất bước đuổi theo. Không hiểu sao, nàng cảm thấy đại thúc phải đi bây giờ, nếu giờ nàng không đuổi theo, vậy vĩnh viễn nàng cũng đừng mong được gặp lại hắn. “Keng – –” Kiếm quang hiện lên, Mẫu Chân lập tức đánh ra một chưởng, nhìn có vẻ nhẹ nhàng, vô lực lại tạo thành một cơn gió mạnh, đẩy Đường Đường lùi về phía sau, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất. “Trúc Vũ!” Vội vàng đỡ lấy Đường Đường, Mặc Phong khó hiểu nhìn Mẫu Chân. “Trông coi nàng cẩn thận, nếu không muốn nàng xảy ra chuyện gì!” Hàng mi dài hơi nhắm lại, Mẫu Chân hơi nghiêng người ra sau, trong lòng Mặc Phong hơi rung mình một cái. Đám ma chúng vốn đang trông coi cột mốc không biết đã lấy binh khí từ lúc nào, mới vừa rồi còn trong tư thế phòng ngự, mà giờ như đã lột xác trở thành ma thật sự. Đôi mắt đỏ ngầu như mắt sói, lóe ra tia nhìn khát máu như hổ rình mồi, đằng đằng sát khí nhìn bọn họ. Chỉ cần có chút sơ sẩy nào, chắc chắn bọn chúng sẽ xông lên xé thành mảnh nhỏ. “Ta thật sự phải đi rồi.” Nụ cười dần dần nhạt đi, Mẫu Chân nhìn Đường Đường vẫn còn đang đấu tranh, trịnh trọng nói: “Ngươi ở lại đây cũng vô dụng thôi.” Thân hình phát run, Đường Đường ngẩng đầu nhìn phía chân trời, bầu trời vẫn tối mờ, như bị một đám mây mù dày đặc bao phủ, khiến bình

mình có vẻ tới muộn hơn. Trong lòng như có thứ gì đó chậm rãi bị lấy mất, đến cuối cùng, chỉ còn là sự trống rỗng đau đớn. Đường Đường biết, đại thúc đi rồi, ngay cả gặp mặt nàng cũng không muốn đã đi mất, quyết tuyệt, vô tình! “Vũ, con kiến còn ham sống, huống chi là loài người.” Vội nắm chặt áo Đường Đường, Mặc Phong nhìn không được mở miệng nói: “Ta biết!” Hơi nhắm mắt lại, Trúc Vũ nhẹ nhàng nói: “Ta đã nói rồi, ta vẫn là Trúc Vũ trước kia, ta không giết người.” Đôi mắt trong veo, mềm mại, Mặc Phong nhẹ giọng: “Vây, bảo trọng!” “Chàng cũng thế.” Hơi nở nụ cười, Mâu Chân xoay người đi vào trong bóng tối, tiếng nói dịu dàng mềm mại như vui đùa lại như nghiêm túc theo gió truyền tới, “Nếu ta bị những người đó làm bị thương thì sao?” “Ta sẽ đi cứu nàng!” Không chút nghĩ ngợi, Mặc Phong kiên định mở miệng. “Hi – -” Tiếng cười yếu ớt truyền đến, du dương huyền bí.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 160: Đời Người Là Một Hôi Say

Edit: Trần Gió lại thôi, tất cả mọi thứ lại khôi phục nguyên dạng, trống rỗng, yên tĩnh.

Cánh tay bỗng nhiên đau buốt, Mặc Phong theo bản năng rút tay lại, chuẩn bị đánh ra một chưởng – - “Sur muội? Sao muội lại cắn ta?” “Hừ, Sao cắn à?” Hơi ngẩng đầu, hai hàng răng nhỏ lóe sáng, trên khuôn mặt Đường Đường vẫn đầy lệ, mãi mãi rằng nói: “Ta thì đang rất thương tâm, huynh lại ở đây nùng tình mật ý với Mâu Chân. Ta cắn huynh đó, cắn huynh thì sao chứ? Kê thất tình lớn như hoàng đế, bà nó, tam sư phụ ~ Từ Tô ~, hai người đều tới đây cho ta cắn một cái đi!” “Phụt – - khụ khụ!” Đây miệng rượu đều phun hết lên quần áo, A Lăng nhảy dựng lên. Mắt thấy Đường Đường như con rồng con, hai mắt đỏ quạch lao tới đây, A Lăng vội nghiêng người, thờ tay ra – - “Há miệng!” Nắm lấy cổ tay Đường Đường, A Lăng hơi dùng sức, thừa dịp nàng bị đau dốc thẳng hồ lô rượu, “Ồng ọc ~”. “Khụ khụ – - khụ khụ – - Tam sư phụ, ngài thật âm . .” Hai mắt mờ hồ, hai chân cũng mềm nhũn, Đường Đường ngã đầu làm một cái ôm thật to với đất mẹ. Ngồi chồm hổm để Đường Đường ngã lên vai mình, A Lăng quay đầu lại nhìn ba người đang trợn mắt há hốc mồm, cười nói: “Đi thôi, đi Đông Lâm Châu!” “Đường Đường – - không sao chứ?” Hơi nhăn mặt, Từ Tô có chút không yên lòng. “Ha ha!” Ném thanh trường kiếm lên không, A Lăng nhảy lên thân kiếm, tay áo bay bay, trông rất phóng khoáng, “Cuộc đời ấy à? Cũng chỉ như một hôi say rượu thôi! Đau đớn thì ngủ! Tỉnh dậy lại cười ha ha, lại uống rượu, đến khi nào không còn đau đớn nữa, thời gian cũng đã trôi qua, ha ha ha . . .” “Tam sư phụ . .” Ánh mắt hơi ngưng lại, Mặc Phong như có điều suy nghĩ gât gât đầu, rút trường kiếm ra phóng lên không trung, quay đầu nói: “Từ Tô công tử, Hồ Thủ tướng quân, đi thôi!” ***** Quảng Dương là con đường nối liền Ma giới và Nhân gian giới, mà nơi đây nổi danh nhất lại là hồ nước ước nguyện linh thiêng kia. Ngày thường, những người tới đây ước nguyện từ bốn phương tám hướng nhiều đến nỗi có thể khiến cả một vùng quanh hồ chen chúc đến kim không lọt, nhưng hôm nay – - Nằm sâu dưới mặt nước, rùa vàng qua mặt nước nhìn nam tử áo đen đứng cạnh ao. Chỉ có một mình hắn, cả khoảng rộng quanh hồ chỉ có một mình hắn đứng đó! Mái tóc trắng bay loạn, thân hình cao lớn, đôi mắt lạnh lẽo qua làn nước ao nhìn nó chằm chằm. Rùa chảy đầy mồ hôi (mặc dù nó không biết cảm giác chảy đầy mồ hôi là thế nào), nó cảm thấy thuật ẩn thân của mình mất đi hiệu lực. Người nam nhân này tựa như một kẻ sát nhân từng giết hại vô số sinh linh, cho dù cách nó rất xa, nhưng nó vẫn cảm thấy khí phách lạnh lùng nghiêm nghị của hắn, rất khủng bố, rất kinh khủng! Nó quyết định lặn xuống đáy ao, tốt nhất là nó nên trốn kẻ không thể dây vào kia. Nó cảm giác nam nhân kia chắc chắn có thể ném được tiền vào hoa văn phật án trên lưng nó. Mà nó cảm giác được nguyện vọng của nam nhân kia chắc chắn rất khó thực hiện, sẽ đẩy nó vào thế khó xử, sống không bằng chết . . . “Xẹt – -” mặt nước sôi trào, như bị đun lên. Con rùa vội quay đầu, hoảng sợ nhìn một tia ma khí màu đen mang theo ánh đỏ vàng xuất hiện trong tay nam nhân. “Phù phù!” Thở hổn hển, con rùa hận không thể lập tức mọc ra hai cánh bay khỏi hồ nước nóng bỏng này, ai ngờ vừa mới thở đầu ra – - “Leng keng!” Lưng hơi trầm xuống, rùa vàng bị ai quay đầu lại, đã thấy một đồng tiền vàng khảm giữa phật án, không phải là rơi vào đó, mà là khảm vào, sâu trong mai rùa đến hơn một tấc. “Ta muốn ngươi!” Tiếng nói trầm thấp vang lên, từng chữ từng chữ nện trong lòng rùa: “Bất kể trời đất biến hóa thế nào, cũng phải bảo vệ nàng – - sống sót thật tốt!” Gió hơi nổi lên, người áo đen đã biến mất. Rùa vàng hơi nổi lên, duỗi cổ nhìn hướng mà đám sương đen biến mất. Người nam nhân kia, nó biết hắn là ai. Một ngàn năm không gặp, sao hắn lại biến thành thế này? Người mà hắn nói . . . Hơi khép mắt suy nghĩ, trước mắt bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng mới thấy không lâu. Một cô gái, một cô gái loài người! Nắm chặt tay trong ngực, đứng bên cạnh ao tịnh trọng ước nguyện với mình: “. . . ta hy vọng đại thúc mãi mãi khỏe mạnh, cầu cho tất cả tâm nguyện của chàng đều có thể thực hiện . . .” Nàng ước nguyện, vì hắn, mà ước nguyện của hắn, là cho nàng! Một người, một ma? Rùa vàng mông lung suy nghĩ, quay người lặn xuống đáy ao, nó muốn cẩn thận suy nghĩ một chút. Đông Lâm hoa trong nước, gió thổi chìm ến về. Mặt trời chiều đã ngã về tây, gió đêm càng ngày càng nặng, ngồi trên ban công cao cao nhìn đám người thả hoa trên dòng nước, một khung cảnh nhàn nhã, phồn vinh thịnh thế. Nhưng tâm tình không giống nhau, không phải ai cũng có thể thưởng thức khung cảnh mỹ lệ này, thí dụ như . . . Đường Đường chống đầu, vẻ mặt đau khổ buồn bã ỉu xiu tí vào mép bàn, như một con mèo con ốm yếu. Tiếng cười nhẹ vang lên, một ly trà đưa tới trước mặt, nước trà màu vàng lỏng lánh, tản ra mùi hương thơm ngát. “Uống trà cho tỉnh rượu đi!” Đôi mắt hoa đào dưới ráng chiều tỏa sáng lấp lánh, gió đêm thổi bay ống tay áo rộng thùng thình của hắn, càng có vẻ tiên phong đạo cốt, thanh dật xuất trần. “Không uống!” Quay đầu đi, trong mắt Đường Đường lại nổi lên hơi nước: “Có sư phụ nào như ngài không? Lúc con không muốn uống rượu lại cố chuốc say người ta, khi con muốn say thì lại bảo con uống trà giải rượu!” “Ha ha!” Nở nụ cười không chút ngại ngùng, tiếng cười sang sảng khiến tâm mắt mọi người trong lầu đều đồng loạt nhìn về phía này. Người đàn ông này có vẻ ngoài thanh dật tuấn lãng, khí thế phóng khoáng, lại cố tình ở trong Hoa Chiếu lầu nổi danh nhất trốn kinh thành an ủi “tình nhân bé nhỏ” của hắn. Chắc chắn, chỉ sợ không tới ngày mai, hai người này sẽ nổi tiếng khắp kinh thành. Bấy giờ muốn nổi tiếng ấy à, có gì nhanh bằng chuyện xấu truyền khắp nơi đâu. “Con không uống, là vì sư uống đó!” Đôi mắt hoa đào hơi cười, khiến những người đàn ông đang ngồi khắp lầu đều cảm thấy tâm trí bay bổng. Người đàn ông này đúng là cao thủ trong cao thủ, một ánh mắt có thể giết người trong một giây, lợi hại, quá lợi hại! Ngoài dự liệu của mọi người, cô nương ngồi đối diện hắn lại không bị hắn “giết”, ngược lại vung đầu hàm hồ nói: “Uống uống uống, người uống tới chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 161: Đá Ma Giới

Edit: Trần Mọi người đồng loạt thở phào một hơi, nhờ hành động vung đầu vừa rồi của cô nương mới thấy rõ dung mạo của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hàng mi cong vút, đôi mắt hạnh hơi nhòe lệ, người gặp người thương. Thảo nào người nam nhân kia bị mắng tới mắng lui cũng không ngại ngừng gì, hai người này đúng là trai tài gái sắc – – sài lang sánh với hồ báo, ha ha ha...

“Thùng thùng thùng thùng thùng!” Tiếng bước chân trầm đục vang lên, khiến cả tòa lâu như rung động theo, một “trái bóng thịt” màu sắc rực rỡ treo lên lầu, giọng nói oang oang như sợ mọi người không nghe thấy: “Lưu thiếu gia, Tăng chương quỹ, Hoàng đại quan nhân... tại hạ tới chậm!” “Ai da, Tà lão bản, mau ngồi, mau ngồi đi...” Tiếng đón tiếp đầy nịnh nọt phá vỡ sự yên tĩnh, Đường Đường nhũn nhũn, không hiểu nổi sao Tam sư phụ có thể chọn cái chỗ tục khí thế này mà ngồi, ờn muốn chết! “Ai da, Tà lão bản, ‘cái kia’ của người thật ~ lớn ~ đó!” Tiếng kêu khoa trương như heo bị chọc tiết, Đường Đường không kiên nhẫn quay đầu lại, khuôn mặt trong phút chốc tái mét lại – – Một tên nam tử gầy còm, vẻ mặt đáng khinh chỉ hạ thân “trái bóng thịt”, hai mắt hình tam giác không chớp nhìn chằm chằm nơi đào đỏ, nước miếng chảy dài theo khóe miệng. “Mẹ nó, thật bản thủ!” Lửa giận bốc đầy đầu, Đường Đường nhìn cái gì cũng không thấy vừa mắt, hung hăng trừng A Lăng nói: “Tam sư phụ, xem người dẫn con đến chỗ tốt gì này!” “A, chỗ này không được sao?” Nhếch miệng cười xấu xa, A Lăng buông chén trà trong tay xuống: “Bình tĩnh đi, ‘cái kia’ của hần không lớn bằng con đâu!” “Cái, cái gì?” Trán nóng bừng bừng, Đường Đường hận không thể lấy kiếm ra đâm cái miệng ăn nói linh tinh kia. Thế nào gọi là ‘cái kia’ của hần không lớn bằng của nàng, “Hần” có thể so với ‘nàng’ sao? “Hi hi, Tà lão bản đừng hăm dọa, của lão bản cũng không kém tại hạ bao nhiêu đâu!” Chỉ hạ thân của nam nhân gầy còm kia, “trái bóng thịt” đặc ý cười, phần thịt núc ních dưới cằm rung rung. Đường Đường muốn chết, ở cái chỗ thô tục dâm mỹ này thêm chút nào nữa thôi, nàng sẽ muốn giết người! Vô bản tức tới đứng dậy, Đường Đường chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ vừa xoay người thì phát hiện – – Người nam nhân gầy còm lên một khối tinh thạch vốn đeo ở thắt lưng, cảm khái nói: “Ai, mấy viên đá Ma giới vốn ném trên đường không ai thèm nhặt này giờ lại thành linh thạch hộ thân người người tranh đoạt, tại hạ vì mua nó cũng mất chừng mười vạn hai bạc trắng...” “Thì thế đó!” “Bóng thịt” ngồi xuống cạnh bàn, thấp giọng thần thần bí bí nói: “Đừng nói là mười vạn hai, cho dù một trăm vạn lượng cũng đáng giá ấy chứ. Từ hôm qua đã bắt đầu có khá nhiều ma chúng vào thành, xem ra họ nói đúng, Ma Vương muốn tấn công Nhân giới. Chúng ta mua mấy viên đá này để trong người, có khi đám ma chúng vào thành cũng sẽ nghĩ chúng ta là ma, tránh được một kiếp...” “Aizz, đúng vậy đó!” Tiếng than thở đồng ý vang lên, Đường Đường sửng sốt quay đầu nhìn Tam sư phụ, chỉ thấy ngài ấy vẫn không nhanh không chậm ngồi uống trà, trên mặt đầy nét cười khinh thường. “Lại đây ngồi đi! Còn đứng ngốc ở đó làm gì?” “Tam sư phụ,” Đặt mông ngồi lại chỗ cũ, Đường Đường khó hiểu hỏi: “Hóa ra Nhân gian giới cũng nhận được tin tức.” “Con nghĩ họ ngốc à! Chúng ta có thể dò la được tin tức, Nhân Hoàng chẳng lẽ không biết chuyện ngay dưới mí mắt mình sao. Từ nhóm ma chúng đầu tiên vào Đông Lâm hôm trước hần đã phát hiện ra rồi...” “Vậy thì tại sao...” Đường Đường ngăn người, nhìn con đường dưới lầu. Ánh đèn rực rỡ, mọi người sau bữa cơm chiều vui vẻ ra đường. Mấy đứa trẻ nhỏ thì chơi đùa khắp nơi, các cụ già ngồi bên dòng suối nói chuyện, tiếng rao hàng của những gánh hàng rong liên miên không dứt, cửa thành vẫn chưa đóng, vô số khách lữ hành đi ngàn dặm đường, mệt mỏi vào thành, hoàn toàn không có sự hoảng loạn sợ hãi trước khi xảy ra chiến tranh. “Bách tính không biết chuyện gì sắp xảy ra.” Bưng một chén trà khác lên, A Lăng chậm rãi ngồi bên lan can, cúi người lạnh lùng nói: “Chỉ có một số phú thương trong thành nhận được tin tức. Nhân Hoàng phái người lên thông báo cho bọn họ, cũng ám chỉ cho họ rằng chỉ cần mua được một viên đá Ma giới đặt trên người thì có thể giữ được tính mệnh!” “Shit!” Mặt tức giận đến đỏ bừng, Đường Đường sờ sờ mấy viên đá Ma giới từ bên hông ra, viên nào viên nấy tỏa sáng lấp lánh, lớn hơn gấp nhiều lần so với viên của ‘bóng thịt’ kia. Mấy viên đá này có đây ở Ma giới, đám ma chúng chẳng thèm mang nó trên người. Mấy người này đúng là tiêu tiền để mua cái chết, cầm nó theo người, mới càng chứng minh họ là người đó!” “Đây chính là kế của Nhân Hoàng.” Xoay xoay chén trà trong tay, A Lăng nhìn phía hoàng cung: “Con nghĩ rằng khi Ma muốn tấn công Nhân giới, hần sẽ bảo vệ dân chúng, xuất binh chiến đấu với Ma Vương sao? Hừ, không đâu! Mục đích hần làm việc này, là để lừa gạt một lượng lớn tiền bạc từ mấy tên phú thương này, sau đó mang theo binh mã và tài bảo chạy trốn đến nơi khác. Còn Đông Lâm và dân chúng, họ đã bị hoàng thượng của chính mình vứt bỏ rồi!” “Thật vô liêm sỉ, tên Nhân Hoàng này!” Vốn đã cực kỳ phản cảm với tên cầm thú vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà không tiếc xuống tay với con trai ruột này, lại nghe thấy lời Tam sư phụ nói, Đường Đường tức giận đến đỏ đầy mồ hôi: “Vậy chúng ta còn ở đây làm gì? Thân là tiên chúng, chẳng lẽ ngài muốn trơ mắt nhìn những con người này bị giết?” “Vậy ý của con là – –” Đứng thẳng dậy, đôi mắt hoa đào của A Lăng lờ lờ tỏa sáng, như một ngôi sao mới mọc phía cuối chân trời, “chúng ta đi giúp Nhân Hoàng đánh lại Ma Vương?” “Không có chuyện đó đâu!” Mồ hôi lạnh chảy ra, Đường Đường quay người đi về phía sau. Muốn nàng giúp người khác đánh lại đại thúc? Nàng không thể làm được! “Con – – sẽ không đối nghịch với đại thúc.” Thì thảo mở miệng, Đường Đường cẩn thận tránh né ánh mắt Tam sư phụ, “Còn cách nào khác không, có thể khiến cho đại thúc đạt thành tâm nguyện, cũng không làm hại đến những con người vô tội?” “Lòng tham không đáy!” Nhếch miệng cười, A Lăng ngẩng đầu nhìn phía xa. Tối nay bầu trời đêm của Đông Lâm Châu so với bình thường càng tối đen hơn, như sắp chìm trong một cơn mưa lớn đến trời long đất lở. Vừa muốn cho Ma Vương thuận lợi hạ được Nhân gian giới, lại không muốn muôn dân bị hại sao? Vậy chỉ có thể mong rằng Từ Tô và Mặc Phong thành công! “Chúng ta đi thôi!” “Đi đâu ạ?” Trợn tròn mắt, Đường Đường sắp điên rồi. Từ lúc vào thành, Tam sư phụ đột nhiên trở nên thần thần bí bí. Đầu tiên là đuổi Mặc Phong và Từ Tô đi, sau đó dẫn mình đến đây ngồi uống trà nửa ngày, giờ lão nhân gia ngài lại không biết muốn làm gì, đúng là bị quỷ ám “Đi tới nơi sẽ biết!” Vô vô lan can, A Lăng nhảy xuống phía dưới, Đường Đường ngăn người, chuẩn bị tung người đuổi theo, đột nhiên – –

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 162: Nam Nhân Thần Bí

Edit: Trần

“Ê!” Bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy, Đường Đường giật mình sợ hãi quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông vẻ mặt dữ tợn, vóc dáng cường tráng: “Chưa trả tiền đã định chạy, muốn quýt tiền phải không?”

“Bao, bao nhiêu tiền?” Đường Đường ngây ngốc hỏi một câu. “Hừ hừ!” Ngoài cười nhưng trong không cười, chương quỹ giờ một ngón tay cái to đùng: “Các vị uống là trà kim diệp tốt nhất của bản lâu, không nhiều không ít, vừa vặn một ngàn hai. ‘Mẹ nó, tiền trà mà một ngàn hai, sao người không đi

cướp đi?” Trùng lớn mắt, Đường Đường nóng nảy/ “Cái tên ‘ăn cơm mềm’ kia không nói cho cô biết sao? Trước khi lão tử bán trà đã nói giá cho hân rồi!” “Con sói chết tiệt này ~~~” Nghiến răng nghiến lợi đánh thái cực quyền với chưởng quỳ nửa ngày, cuối cùng Đường Đường bắt đắc dĩ lấy ra tất cả ngân phiếu. Đây chính là nàng dùng những ‘đồng tiền ước nguyện’ vất vả đổi (lừa đảo) mới có, không thể tin được lại bị ‘con sói’ kia tiêu hết vào tiền trà, nàng đúng là một kẻ tiêu tiền như rác mà, huhu! “Cầm lấy!” Những tờ ngân phiếu hơi gọn lên trong gió, Đường Đường đau lòng muốn khóc: “Dùng bạc này mà làm một cái gối đầu bằng vàng, mỗi ngày ôm ngủ đi!” “Hi hi, vậy cảm ơn cô nương!” Vừa thấy ngân phiếu, chưởng quỳ lập tức trở mặt, liếm ngón tay, xòe ngân phiếu ra đếm đếm, “Không đúng, cô nương ơi! Chỗ này của cô chỉ có một ngàn hai, nhưng người yêu của cô gọi một bình trà, là dùng ba lạng trà kim điệp của ta cơ!” “Ba lạng?” Gân xanh mọc đầy cổ, Đường Đường thờ hồn hèn bám vào lan can nhìn xuống phía dưới, bên người mờ mịt, ‘con sói’ kia không biết đã trốn đi đâu nữa. “Có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng có gặp con!” Tức giận đập đập lan can, Đường Đường sờ soạng trên người, xem có thể tìm ra thứ gì đó, ví dụ như cái gì có thể thế chấp, rồi chờ con sói kia đến bán mình chuộc lại. Đầu ngón tay chạm đến một vật cứng giữa đai lưng, hai mắt Đường Đường đột nhiên sáng ngời, nhếch môi cười đến gió xuân phơi phới. “Ta lấy cái này để trả tiền trà, thế nào, được rồi chứ?” Xòe tay ra, trong lòng bàn tay là một viên đá Ma giới sáng lấp lánh, Đường Đường cười hi hi, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ. “To, to như vậy ~~~” Mồ hôi chảy đầy mặt, chưởng quỳ vô đầu bứt tai nhìn viên đá Ma giới trong tay vị cô nương, hồi hộp đến nỗi không dám đưa tay nhận. “Vật báu vô giá, vật báu vô giá đó!” “Vật báu vô giá gì cơ?” Vừa nghe lão bản tán thưởng, người xem náo nhiệt trong lầu vội vàng xông tới. “Đá Ma giới?” “To thế này cơ à?” Tiếng la sợ hãi đầy quái dị vang lên, tất cả mọi người há hốc miệng nhìn viên đá Ma giới tỏa sáng rực rỡ kia, chậm rãi chuyển tầm nhìn đến trên người Đường Đường. “Cô – là ai?” Bóng thật sợ hãi lui ra sau từng bước, run rẩy hỏi. “Người quan tâm ta là ai làm gì?” Đưa đá Ma giới ra trước mặt, Đường Đường nở nụ cười không có ý tốt lành gì. Dù sao lão bản trà lâu này cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, cho hân một viên đá Ma giới làm “vật hộ mệnh” thôi! “Nhận lấy này!” Bước lên trước một bước, Đường Đường cười càng ngày càng âm hiểm, hàm răng trắng bóng lộ ra ánh sáng xanh. “Cô, cô – ” Vội vàng lùi thêm hai bước, lão bản Trà lâu không hiểu sao mồ hôi lạnh chảy đầy lưng: “Cô không phải là người?” “Sao ta lại không phải là người?” Lòng mảy mướt lên, Đường Đường không vui. Nhưng nghĩ kĩ lại, quả thật nàng cũng không thể hoàn toàn xem là người, nàng là tiên mà! “Hi hi!” Đưa tay vỗ vỗ vai chưởng quỳ, Đường Đường cười đều: “Coi như người tình mắt – – “Oa ~~~ Ma đó!” Tiếng la hét hoảng sợ vang lên chói tai, một chưởng của Đường Đường vỗ vào khoảng không, mấy tên đại lão gia như chó nhà có tang vội vàng chạy trốn, thoát cái đã biến mất sạch sẽ, Đường Đường tròn tròn mắt. Cúi đầu nhìn mình, váy dài màu thủy lam phiêu dật, mái tóc đen dài mềm mại, tại sao những người này đều không nhìn thấy “tiên khí” đầy mình của nàng chứ?

“Lão nương là tiên mà!” Ngó quanh mình một lúc, Đường Đường mới ngẩng đầu hô to với đám người đang chạy điên loạn dưới lầu. Đáng tiếc, kẻ đầu sỏ gây tai họa vĩnh viễn là kẻ đầu sỏ, nàng không cẩn thận tạo ra hiệu ứng thành một dây dẫn lửa. Về mặt Đường Đường đen sì nhìn dưới lầu, người ta kêu cha gọi mẹ chạy khắp cả con phố, nàng có làm gì đâu! “Hoàng thượng!” Một bóng đen mờ ảo bao phủ xung quanh một người áo trắng. So với đám người đang sợ hãi chạy trốn kia, bóng đen có vẻ quá nặng nề, mà người áo trắng có vẻ rất nhàn nhã, giống như sự sợ hãi và khủng hoảng xung quanh không thể xâm nhiễm ba thước xung quanh hân. Hân cứ cao ngạo đứng thế, kiêu ngạo mà vẫn nhả nhện. “Sao lại thế này?” Mây kiếm hơi nhú lại, người áo trắng ngẩng đầu nhìn Hoa Chiếu Lâu phía trước mặt. Một tòa lầu to thế, mà chỉ có một người đứng đó, một cô gái đứng dựa vào lan can mà nhìn xuống. Gió hơi nổi lên, khiến những chiếc đèn lồng nhỏ màu đỏ tươi hơi lay động. Dưới ánh đèn, tay áo cô gái hơi bay lên, những sợi tóc bị gió cuốn qua hơi bay bay, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú đáng yêu, trên khuôn mặt đó là vẻ buồn bực và ảm ức, cái miệng đỏ hồng hơi chu lên, như đang tự an ủi mình. Người áo trắng nở nụ cười, mắt phượng trong trẻo, tươi cười ôn nhã, toàn thân lộ ra một cỗ khí chất cao quý không nói nên lời, giống như một đám mây nhẹ lạc vào chốn nhân gian, dù nhiễm bụi bặm thế nào cũng không làm mất đi khí thế cao cao tại thượng của hân. “Trẫm muốn lên lầu nhìn chút.” Tiếng nói vừa dứt, người áo trắng đã bắt đầu chuyển bước, bóng đen cũng không chút tiếng động di chuyển theo, luôn bao quanh bốn phía người áo trắng, chậm rãi theo hân đi lên Hoa Chiếu Lâu. Cách đó không xa, trong một ngõ ngõ đối diện với bên sườn của tòa lầu, Xạ A Lăng lại uống một ngụm rượu, rồi đưa tay áo quạt miệng, nở nụ cười ha ha: “Ta đã đoán là ngươi sẽ đến! Cũng được, có nha đầu kia giữ chân ngươi, bọn ta làm việc cũng tiện hơn!” Gió thổi qua, thân ảnh A Lăng cũng biến mất, trên đường trừ bỏ mấy con chó hoang chạy đi kiếm ăn, thì không còn một bóng người. “Ừ~~~” Rùng mình một cái, Đường Đường luôn sợ hãi cảm giác vắng lặng này, nó luôn khiến nàng cảm thấy cô độc. Xiết chặt thanh kiếm bên hông, Đường Đường đang chuẩn bị tiêu sái nhảy xuống ban công giống tam sư phụ, lại nghe thấy một tiếng gọi trầm ấm vang lên, “Cô nương chậm đi!” Giọng nam, giọng nam trung, không cao không thấp, mang đến cho người nghe cảm giác dịu dàng hòa nhã, Đường Đường ngạc nhiên quay đầu thì nhìn thấy một anh đẹp trai đến nỗi có thể khiến đêm tối cũng sáng bừng lên. “Ngươi – gọi ta?” Nuốt nước miếng một cái, Đường Đường thầm tự trách mình lại không cảm thấy háo sắc như trước đây, mà chỉ cảm thấy kì dị. Người đàn ông này, hân khiến cho nàng có cảm giác rất quen thuộc. Tuy nhiên cảm giác quen thuộc này không phải là sự thân quen, mà là sự lạnh lẽo, như có con rắn trơn qua mu bàn tay, cảm giác lạnh lạnh ròn ròn khiến người ta rùng mình

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 163: Chí Tôn

“Ừ!” Khoát tay áo, người nam nhân đó tiến lên từng bước, đứng dưới ánh đèn trong đại sảnh, dường như hân rất thích cảm giác này, đặt mình vào chỗ sáng nhất, dễ dàng thấy được nhất.

“Có thể cho ta xem viên đá trong tay cô không?” Mắt phượng hơi cong cong, người nam nhân áo trắng cười đến mê người, cực kỳ tao nhã, ngón tay thon dài chỉ chỉ tay Đường Đường. “Mắt X quang à, lão nương nắm chặt tay thế này mà ngươi vẫn có thể nhìn thấy được thứ trong tay lão nương là viên đá.” Trong lòng thì nghĩ vậy, ngoài mặt Đường Đường chỉ hơi nhướn mi nói: “Viên đá này không bán, chỉ có thể cho ngươi nhìn, xem xong thì mau trả lại cho ta!” Vung tay, đá Ma giới giống như một ngôi sao băng bay lên, tạo thành một vòng cung xinh đẹp bay về phía nam tử áo trắng. Đưa tay đỡ lấy, nam tử áo trắng vững vàng nắm được đá Ma giới. Cúi đầu thích thú nhìn viên đá màu đỏ trong tay. Một viên đá rất đẹp, trong suốt sạch sẽ như tiền tiền trước mặt. Nam tử áo trắng nở nụ cười khế, đôi mắt phượng thoáng chốc hóa thành hai hồ nước mát lạnh, gọn sóng lăn tăn. “Tặng cho ta đi!” Khép năm ngón tay lại, hân không muốn trả lại cho nàng. Theo viên đá Ma giới này, hân muốn có một sự bắt đầu hoàn mỹ với nàng. “Không được!” Mắt hạnh hơi chuyển, Đường Đường cực ghét ngữ khí nói chuyện của người áo trắng này, cứ như người khác đều thiếu nợ hân, đều phải chấp hành mệnh lệnh của hân, ngoan ngoãn phục tùng. “Ta đã nói rồi, viên đá này chỉ cho ngươi mượn thôi, xem xong thì trả lại cho ta!” Tiến lên từng bước, Đường Đường vươn tay, “Trả lại đây!” Nghe thấy vậy, nam tử áo trắng hơi ngừng người, tựa hồ không nghĩ đến việc Đường Đường sẽ cự tuyệt hân, không khỏi lộ ra nụ cười

hứng thú, “Viên đá này – – rất quan trọng với cô sao?” “Người quan tâm nhiều lắm gì, trả đây!” “Trả lời câu hỏi của ta trước đã, nếu không sẽ không trả cho cô.” “Hừ!” Đường Đường giận quá hóa cười, nhất bất tố, nhị bất hu (1), lật cổ tay trực tiếp muốn đoạt lấy. “A!” Như bị hoảng sợ, nam tử hơi trốn ra sau, lại không biết vì sao lại đổ về phía trước, cả thân hình đổ về phía Đường Đường. “Ê này này!” Vội vàng hét to, Đường Đường còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hai bàn tay đã bị nam tử áo trắng nắm chặt lấy, cả cơ thể thiếu chút nữa thì ngã vào lòng ngực hắn. “Buông tay ra!” Đường Đường cực kỳ tức giận. Tên đàn ông thoắt tha này rõ ràng là già heo ăn lão hổ, dám chiếm tiện nghi của nàng. “Cô không cướp lại nữa thì ta sẽ buông tay.” Hơi nghiêng người, nam tử áo trắng ngửi thấy một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt, là từ trên người tiểu tiên này truyền đến, ấm áp ngọt ngào khiến lòng người say đắm, là mùi hương hắn chưa bao giờ ngửi qua. Giữa đôi mắt hiện lên một tia cười vô lại, nam tử áo trắng hơi nhắm mắt, ôn nhu nói: “Đừng lấy lại viên đá kia, ta sẽ đổi cho cô vật khác.” “Miễn đi!” Liều mạng vịn cổ tay, Đường Đường muốn giết người. Gặp qua kẻ không biết xấu hổ, nhưng còn chưa gặp kẻ nào không biết xấu hổ đến vậy, ăn đậu hũ của nàng còn chưa tính, lại còn muốn lấy đồ của nàng. “Người muốn, vậy viên đá Ma giới kia cho người,” Lửa giận bốc cao, Đường Đường bay lên một cước, trực tiếp đá vào bắp chân nam tử: “Buông tay ra!” “A!” Khuôn mặt ngọc căng thẳng, nam tử áo trắng đau đến cúi gập người, lại vẫn luyến tiếc thả tay ra. Sau một lúc lâu mới dùng đôi mắt phượng mê man mà đau thương nhìn chằm chằm Đường Đường nói: “Ghét ta đến vậy sao?” “Ha, ha, ha!” Ngửa đầu cười to ba tiếng, Đường Đường cũng không biết vì sao, người nam nhân trước mắt khiến nàng có cảm giác rất giả tạo, giả tạo đến nỗi khiến người ta phát lạnh. Ngay giờ mới chỉ nói mấy câu, mà hắn nói cười là cười, nói sàu là sàu, trở mặt còn nhanh hơn hất hí khúc, nàng xem thế là đủ rồi. “Chưa nói tới chán ghét hay là thích.” Không đấu tranh trong lòng nữa, Đường Đường trầm mặt, “Mọi người đều là bèo nước gặp nhau, quay đầu một cái là ai đi đường này, không hề gặp lại. Viên đá kia không thể bảo mệnh, ta khuyên người đừng có đi lại lung tung thì tốt hơn, giờ, mau buông tay ra?” “Ai đi đường này, không gặp lại?” Cau mày, ánh mắt nam tử áo trắng u buồn nhìn Đường Đường, bỗng nhiên cười nói: “Vậy ta càng không thể buông được.” “Tiếng nói vừa dứt, một tia sáng kì dị màu đỏ bỗng nhiên bắn ra từ ống tay áo Đường Đường, như một con rắn nhỏ trườn lên tay Đường Đường, sau đó quấn chặt lấy. “Người làm gì?” Giật mình sợ hãi, Đường Đường theo bản năng thúc giục tâm pháp, ngay lập tức, thanh kiếm và ngọn đèn như cảm nhận được sự hoảng sợ của Đường Đường, đồng loạt bắn ra hai ngọn lửa, một vàng một lam, một trái một phải chày lên cổ tay nam tử. “Bồ Đề Hóa!” Kinh hãi đôi sắc mặt, nam tử vội vàng buông tay lùi nhanh ra sau, một bóng đen vội bay lên, cuốn lấy nam tử xoay tròn lên cao, tạo thành từng cơn gió lạnh, khiến đèn lồng cả tòa lâu bị rơi hết xuống. “Cô là ai?” Giữa cơn gió lạnh, nam tử áo trắng nghiêm nghị đứng đó, trên khuôn mặt cao ngạo hiện ra vài phần sắc bén, vài phần lạnh lẽo, hoàn toàn khác biệt so với sự tao nhã dịu dàng vừa rồi, một khí thế bức người tăn ra từ người hắn. “Người là kẻ quái dị nào thế?” Vây vay cổ tay, rõ ràng Đường Đường mới vừa rồi còn nhìn thấy sợi dây đỏ kia buộc trên tay mình, mà khi nàng đưa tay muốn giật nó ra, thì lại không thấy đâu nữa, trên tay nàng chỉ còn lại một vết đỏ dài như ấn như hiện, như dấu vết khi bị mèo cào. “Đừng có nữa, cô không lấy ra được đâu.” Khôi phục sự bình tĩnh, nam tử phát phát tay. Bóng đen lại tăn đi, gió cũng ngừng thổi, ánh lửa cũng tắt đi, Hoa Chiếu Lâu hoàn toàn yên tĩnh. “Cô là tiên?” “Người là thần thánh phương nào?” Không trả lời, Đường Đường đã có kinh nghiệm. Tên đàn ông này, thủ đoạn trộm cắp gian trá là nhất đẳng, không thể suy nghĩ theo lẽ thường được. “Cô lại có thể tạo ra Bồ Đề Hóa?” “Người lại có thể tắt được lửa của ta?” Người hỏi thì ta cũng hỏi, Đường Đường chết không ngừng miệng. “Được rồi!” Mím cười, nam tử áo trắng lại khôi phục dáng vẻ dương dương tự đắc, thái độ cao ngạo như thể bất kỳ mọi việc nào đều nằm dưới bàn tay hắn. “Cô có biết, trong Lục giới, kẻ chỉ tôn là ai không?” “Sao ta biết được?” Đường Đường nhún vai, chả hiểu ra sau trừng mắt nhìn hắn: “Không phải vẫn nói chúng sinh ngang hàng sao?” Mày kiếm hơi nhướn lên, nam tử áo trắng có chút kỳ quái nhìn Đường Đường, sau một lúc lâu bỗng nhiên cười gât đầu nói: “Ra là thế, thảo nào...” “Sao hử, ta nói không đúng sao?” Héch càm, Đường Đường không phục nói. “Không đúng!” Lắc đầu, nam tử áo trắng cười vui vẻ, phong thái bức người: “Tôn giả trong Lục Giới này là Thiên chúng! Mà ta...” Cười mà không nói, nam tử khoanh tay đứng đó, hơi mím môi, mặc cho gió nhẹ nhàng lay động mái tóc đen dài, tà áo bay bay, như một vị tiên muốn theo gió bay đi. “Người – –” Nương theo ánh sáng của chiếc đèn hồng của mình, Đường Đường phát hiện quanh thân nam tử nổi lên một vầng sáng vàng nhàn nhạt, tựa như có ánh sáng bao phủ xung quanh. “Người là Thiên chúng!” Hoàn toàn hiểu ra, Đường Đường chỉ nam tử áo trắng hết lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 164: Cuộc Chiến Cách Một Đời

“Bùm bùm!” Một đóa pháo hoa nở rộ trên không trung, thần sắc bạch y nam tử biến đổi, sau đó mừng rỡ nói: “Đã bắt đầu rồi!”

“Cái gì bắt đầu rồi?” Kinh ngạc quay đầu lại, Đường Đường thấy pháo hoa đầy trời, từng đóa từng đóa nở rộ, cơ hồ có thể khiến toàn thành Đông Lâm Châu sáng rực như lửa. “Đi xem không phải sẽ biết sao?” Một cơn gió nhẹ chợt thổi qua, Đường Đường cảm thấy thân hình chợt nhẹ, trong nháy mắt đã bay lên không trung. “Người làm gì thế hả?” Cẩn rắng một cái, Đường Đường co khuỷu tay, huých mạnh vào nam tử sau người. Xú nam nhân, dám ôm thắt lưng mình, tự tìm cái chết đây mà! “Xuyt, đừng ồn ào, ta dẫn cô đi xem pháo hoa.” Đưa tay đỡ lấy, chỉ cần nhẹ nhàng nâng một cái, nam tử áo trắng ôm lấy Đường Đường còn đang trợn mắt há hốc mồm, cả người cứng nhắc bay lên mái nhà Hoa Chiếu Lâu, phóng mắt ra xa, toàn bộ khung cảnh của Đông Lâm đều thu vào đáy mắt. “Ngồi đây xem được chứ?” Không thể nói chuyện, không thể nhúc nhích, ngay cả đôi mắt cũng không thể chuyển động. Đường Đường giận dữ mắng thầm trong lòng: “Cái rắm như người mà cũng kêu là Thiên chúng chỉ tôn cao quý, thấy cảnh người khác đánh nhau, người vui lắm à?” “Ha ha!” Nhìn binh lính Nhân giới tràn vào ngã tư đường, ánh mắt nam tử áo trắng hơi biến đổi, đây về thương xót chúng sinh: “Sẽ có rất nhiều người chết. Thật đáng thương, nhưng vì Càn Khôn, vì trời đất này, nhân loại, các người đành phải hy sinh vậy!” “Bùm bùm!” Lại là một đóa pháo hoa nổ giữa không trung, Đường Đường thấy từ phía chân trời xuất hiện một đám sương đen không lồ dày đặc, như có thể thôn tính tất cả, hủy diệt tất cả bóng tối. Ma tới đây, đại thúc cũng tới sao? “Đại thúc!” Một giọt lệ rơi trên khóe mắt, Đường Đường thần thờ nhìn phía tra, trái tim đau như bị xé ra: “Thiên chúng sớm đã biết chàng muốn tấn công Nhân giới, chúng muốn cho hai bên lưỡng bại cầu thương! Đại thúc, chàng nghe thấy không?” Gió nổi mây phun, tiếng chém giết rung trời, những ngọn đuốc trong tay binh sĩ Nhân giới sáng lập lòe, ánh lửa theo bước chân của binh lính uốn lượn thành một cơn rồng lớn, thân hình trải rộng trong các ngõ lớn ngõ nhỏ trong thành. Nhưng ngay sau đó, trên bầu trời xuất hiện một đám sương dày đặc, không chút tiếng động nào tăn ra bốn phía, như một cơn rồng đen dữ tợn ẩn sau cơn rồng lửa, sau đó thôn tính lấy ánh lửa như tằm ăn rỗi, những ngọn lửa liên tiếp tắt phụt đi, rồi hoàn toàn biến mất. “Lợi hại, thật lợi hại!” Nam tử áo trắng lên tiếng tán thưởng, lạnh lùng cười: “Sau khi chuyển thể làm ma, không ngờ người lại càng có đội quân dũng mãnh hơn.” Một câu nói, như đập mạnh vào một chỗ sâu nào đó trong trí nhớ, Đường Đường đột nhiên nhớ tới một bóng trắng quen thuộc, cũng ngông cuồng tự cao, cũng âm trầm quý dị như thế, là tên này sao? Kẻ đối địch với đại thúc trong thiên thư, tên Thiên Đế không rõ mặt kia. “Cô xem đi!” Nắm lấy cằm Đường Đường, xoay mặt nàng về phía bên kia, nam tử áo trắng không cho là đúng nói: “Ma binh muốn tấn

công hoàng cung của Nhân giới. Các trạm dịch có binh lực lại không thể giết chết một binh một tốt nào của Ma Vương, thật đáng buồn thay cho nhân loại!” Tức giận đến nổi ruột đau, Đường Đường rất muốn một cước đá bay tên Thiên Chúng bị ỏi này xuống dưới lầu/ Nhân loại vô dụng? Vậy đám Thiên chúng các ngươi xuống đó mà đánh đi. Còn ngồi ở đây, nói lời nào cũng như đánh rắm ấy, thôi hoặc! (=.=)” “A, căng thẳng đến nổi đồ bùng mứt luôn rồi?” Mắt phượng hơi đỏ, nam tử áo trắng nhìn Đường Đường nở nụ cười sùng sục. Bàn tay như vô tình lướt qua mái tóc của nàng, xúc cảm mềm mại khiến hắn không khỏi vui vẻ nheo mắt, dịu dàng khen: “Tóc đẹp quá! Tiểu tiên, có người từng chạm vào mái tóc của cô chưa?” “Bỏ bàn tay thối của ngươi ra!” Phẫn nộ rít gào trong lòng, Đường Đường chỉ cảm thấy bàn tay kia trơn lạnh như một con rắn trơn trong mái tóc của nàng, khiến người ta cảm thấy ghê tởm và buồn nôn. “Đại thúc~~~~” Điện cuồng la to trong lòng, sự đau đớn khiến tâm của nàng cũng bị nước mắt làm mờ đi. Tóc của nàng cũng từng có người sờ qua, đó là việc mà đại thúc thích làm nhất, cũng chỉ có đại thúc mới có thể sờ vào! Gã thiên chúng tội tệ này! “Khốn nạn!” Đột nhiên Đường Đường cảm thấy gã đàn ông sau lưng mình vội đứng dậy, thanh âm từ phía sau truyền đến đây về tức giận không kìm chế được. Trên đường, các binh sĩ vẫn la hét chạy trốn, nhưng bọn họ lại không trực tiếp xung đột với ma binh, mà ngược lại đều chạy về phía hoàng cung, chẳng lẽ Mặc Phong và Từ Tô đã làm gì sao? “Nói các ngươi vô dụng, lại không ngờ các ngươi có thể vô dụng đến thế! Hừ hừ, Nhân loại, các ngươi vì muốn tự bảo vệ mình mà kí hòa ước với Ma chúng đúng không? Sẽ có một ngày các ngươi phải trả giá vì sự ngu xuẩn của mình, mà sự trừng phạt này các ngươi gánh không nổi, hừ...” Tiếng cười lạnh lẽo phiêu đảng trong gió đêm, cả người Đường Đường nổi đầy da gà. Gã thiên chúng cặn bã này, rốt cuộc hẳn là ai, giờ cứ như một tên thần kinh ấy. “Phong Giáp,” Trầm giọng gọi một tiếng, nam tử áo trắng cúi người ôm lấy Đường Đường, miệng hơi mỉm cười, giữa đôi mắt phượng đầy ánh sáng quý quý: “Quay về Thiên giới, lệnh cho thiên chúng bắt đầu hành động!” Bóng đen vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh bao quanh khiến nam tử áo trắng không nhìn được hơi quát khê: “Sao còn không đi?” Gió hơi thổi, tà váy Đường Đường hơi bay lên, nam tử áo trắng nở nụ cười ôn nhu, đôi mắt phượng chăm chú nhìn Đường Đường: “Tiểu tiên này cũng sẽ theo ta về Thiên giới!” “Cái gì?” Mặt mày hoảng sợ, Đường Đường vận khởi chân lực bắt đầu điên cuồng đánh sâu vào các linh huyết, Tên đàn ông bị ỏi này, sau khi định thân nàng lại muốn làm gì thì làm hả? Nàng nói muốn đi Thiên giới bao giờ? Nàng chỉ thích Nhân gian, vì đại thúc ở đó! “Đi thôi!” Vuốt ve mái tóc dài của Đường Đường, nam tử áo trắng vừa lòng cười, tung người nhảy lên – “Xẹt – -” Một cơn gió thổi qua, một đám sương đen lan tới, bóng đen không kịp ngoảnh lại đã bị đám sương thôn tính. “Ngươi!” Nét mặt sợ hãi, người áo trắng sợ hãi la to. Trong bóng đêm, Đường Đường ngoài dự tính lại có thể thấy rõ về mặt của người áo trắng này, nét mặt vạm vỡ khiến người ta nhìn vào chỉ thấy sợ hãi. Hắn đang nghĩ gì thế nhỉ?” Đường Đường ngạc nhiên, thầm nghĩ dù mình nhìn thấy quỷ cũng sẽ không sợ hãi đến mức này. “Đề Thích!” Tiếng nói trầm thấp vang lên, vang vọng vang mãi trong không gian, chỉ một tiếng gọi, nhưng trong tai, trong lòng Đường Đường thì như vang vọng lên thành hàng ngàn tiếng gọi khác, hết lần này đến lần khác, như sóng biển đánh lên trái tim nàng, khiến nàng hoảng hốt, hồi hộp. “Ma Vương Hiện Viên Hận Thiên!” Mắt phượng nheo lại, người áo trắng như thể chỉ trong nửa khắc đã khôi phục bình thường, chỉ có Đường Đường biết, hai tay hắn đang ôm nàng run lên nhè nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhắm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 165: Xem Pháo Hoa Với Chàng

“Hừ, ngươi cho rằng ngươi ngầm tấn công Tiên giới, đẹp được Nhân giới thì có thể trở thành kẻ địch của Trầm sao? Ha ha, nực cười, quá ngu xuẩn!”

Tiếng nói vừa dứt, nam tử áo trắng cũng chậm rãi đưa tay ra sau lưng Đường Đường, bóng đen lại xông tới, hóa thành một đám khí đen bao phủ lấy người áo trắng. Đám sương đen dần cuộn lại, hóa thành một nam tử tóc trắng mặc áo đen, ngao ngễ đứng sừng sững giữa đám mây, chân giẫm lên gió, đầu đội trời cao, lạnh lùng nhìn gã thiên chúng trước mặt – – Đề Thích. “Hiện Viên, Hiện Viên Hận Thiên?” Hừ hừ, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, ngươi đều ngạo mạn đến ngu xuẩn!” Khóe môi cong lên một nụ cười đắc ý, Đề Thích nhìn đám mây bắt đầu hiện lên trên bầu trời: “Đề trả dạy cho ngươi một lần, cái gì gọi là ‘đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu’(1)!” Quá khứ, hiện tại, hay tương lai, chỉ cần ngươi đối địch với trẫm, thì chỉ có nước thất bại thảm hại!” “Đừng đừng – -” Một tia sét không hề báo trước đánh xuống, như cắt đôi màn trời tối đen. Tiếng hò hét ầm ầm vang lên, thiên binh như thác đổ từ trên trời giáng xuống, lao về phía Hiện Viên Hận Thiên. “Ha ha ha ha...” Cát giọng cười to, Đề Thích ôm Đường Đường thân nhiên xoay người, trường bào màu trắng bay múa trong gió, vô cùng cao quý, “Trẫm phải về, ngươi chậm rãi chơi đùa với đám tiểu binh này đi!” “Keng – -” Tiếng tiếng ngân vang lên, mang theo tiếng đã thủ kêu gào bốn phía ập tới. Đề Thích cả kinh quay đầu lại, thanh kiếm đen tuyền bắn ra ánh sáng kì lạ đã đâm đến trước người, không thể tránh được, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết – - “Không!” Cẩn rằng ném tiểu tiên trong lòng ra, Đề Thích phẫn nộ quát: “Hộ giá!” Trong nháy mắt, nhanh đến nỗi tiếng sấm ầm ầm còn chưa kịp truyền tới tai, Ma Vương đã vọt tới nắm lấy chuỗi kiếm, tóm được tiểu tiên, lại chuyển tay chém ra một kiếm... Dù sao cũng đã chậm mất nửa nhịp, Đề Thích đã ra đến khoảng cách an toàn, kiếm quang xẹt qua, một ống tay áo dính máu rơi xuống Nhân gian. “Hiện Viên Hận Thiên!” Giữ chặt miệng vết thương trên cánh tay phải, Thiên Đế nở nụ cười tự phụ, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt, “Một kiếm này, sau này trẫm sẽ trả cho ngươi cả vốn lẫn lãi, lui binh!” Gió rít, sét đánh ầm ầm, sau những tiếng rít gào phẫn nộ đó, cả không gian lại khôi phục sự yên tĩnh như trước, mây mù lại kéo đến tràn ngập bầu trời, ngay cả một ngôi sao cũng không nhìn thấy. Ôm lấy Đổng Nô, Hiện Viên Hận Thiên chậm rãi bay xuống nhân gian. “Chú – -” Một tia sáng bay lên bầu trời đêm, sau đó “bùm bùm”, một đóa pháo hoa nở rộ bên người, Hiện Viên Hận Thiên hơi giật mình, cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt mờ to của Đổng Nô, đáy mắt là pháo hoa rực rỡ. Ngón tay điểm nhẹ, thân thể Đổng Nô mềm mại dựa trong ngực mình, hai tay ôm lấy thắt lưng mình, tự nhiên mà ăn khớp đến thế, trái tim Hiện Viên Hận Thiên hơi động, theo bản năng dừng lại việc rơi xuống. “Đại thúc!” Tiếng nói êm ái mềm mại vang lên trong ngực, hắn cúi đầu, cảm thấy đỉnh đầu nàng, mái tóc mượt mà mềm mại. “Chàng xem pháo hoa cùng ta nhé. Ta chưa từng ở chỗ nào gần đến thế này để xem pháo hoa cả...” Tay hơi xiết chặt, hắn ôm chặt lấy Đổng Nô, kéo nàng vào sâu trong lòng mình. Hắn đã từng nghĩ nàng sẽ trách hắn, ít nhất cũng sẽ oán hận, thậm trí có thể nổi giận với hắn, hoặc là – – không để ý tới hắn. Nhưng lại không ngờ, khi hắn vô cớ giận chó đánh mèo, lại nhiều lần tránh gặp mặt, Đổng Nô nàng vẫn không có một câu trách móc nào. Lại đưa tay mon men vuốt tóc nàng. Những hàng động không giống người thường của nàng luôn làm hắn trở tay không kịp, nên luôn bị nàng phá vỡ lớp bảo vệ của hắn, cho dù hắn đã luôn cố phòng bị. “Bùm bùm!” Đóa pháo hoa cuối cùng nổ tung giữa bầu trời, sau đó cả không gian chìm vào yên tĩnh. “Hết rồi sao?” Ngẩng đầu lên, về mặt Đường Đường thất vọng. “Chưa!” Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Hiện Viên Hận Thiên cũng không nhìn được hơi mỉm cười. Quả nhiên là hắn vẫn không nhớ thấy nàng chán nản. Lần cuối cùng, Đổng Nô, đây là lần cuối... Đề bốn vương hoàn thành tâm nguyện cuối cùng cho ngươi. “Thường Túy, sai binh lính Nhân giới tiếp tục đốt pháo hoa, đốt hết toàn bộ”..... “Bùm bùm!” “Bùm bùm!” Không khí mùa xuân như đang trở về, từng đóa từng đóa pháo hoa nở bung ra giữa bầu trời, càng ngày càng đẹp hơn, to hơn. “Woa, đại thúc, chàng nhìn, chàng nhìn kia...” Vui sướng la to, Đường Đường đưa tay chỉ những đóa pháo hoa bên cạnh mình, đôi mắt hạnh tỏa ra thứ ánh sáng còn rực rỡ hơn so với chúng. “AA, nó sắp nổ gần chúng ta rồi!” Vội vàng rút vào

trong lòng đại thúc, Đường Đường phát hiện mình đang vui quá hóa buồn. Mỉm cười, Hiên Viên Hận Thiên ôm người trong lòng hơi bay lên, đón nhận chùm pháo hoa mới bay lên – “Woa, woa, a – –” Tiếng kinh hô dần biến thành cảm thán, Đường Đường tựa người vào vòm ngực đại thúc, nhìn những tia pháo hoa rơi xuống bên người, từng tia sáng lung linh như thiên đường, xinh đẹp, không còn ưu sầu, hạnh phúc đơn giản và thỏa mãn... Nếu vẻ đẹp của pháo hoa không phải chỉ là một khoảnh khắc, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này, Đường Đường nghĩ, hạnh phúc của nàng sẽ kéo dài mãi mãi, như một dòng suối mãi chảy róc rách không bao giờ khô cạn. Vĩnh viễn, là từ tuyệt vời biết bao. “Đại thúc, ta yêu chàng!” Ngẩng đầu lên, Đường Đường đón nhận ánh nhìn của đại thúc. Trong đôi mắt đó không còn là hoang mạc khô cằn, giờ trong đó cũng có ánh sáng của pháo hoa, có khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của mình. “Ta yêu chàng ~~~” Khẽ thì thầm, Đường Đường kiễng chân muốn hôn lên đôi mắt phản chiếu bóng dáng mình kia, nhưng – - Chỉ thiếu một chút nữa thôi, bầu trời đột nhiên tối đen, không thấy mặt đại thúc nữa. Thả lỏng tay, Hiên Viên Hận Thiên bình tĩnh ôm Đấng Nô, ôm một lúc lâu, mãi cho đến khi mùi thuốc súng của pháo hoa trong không khí cũng đã tan hết, bầu trời đã vắng lặng như cũ. Gió lại thổi, sự yên ắng giữa chốn phồn hoa lại càng nổi bật. Ôm chặt lấy Đấng Nô, Hiên Viên Hận Thiên chậm rãi hạ xuống, dừng trên một nóc nhà, không nói một lời mà chỉ im lặng ngồi xuống. Gần đó, một bóng đỏ dừng trên một mái nhà khác, một bóng trắng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Đó là Thường Túy và Xạ A Lăng. Thường Túy mỉm cười, trên khuôn mặt yêu nghiệt đầy nét đặc ý: “Thiên chúng quả nhiên thừa dịp chúng ta tấn công Nhân giới đã tới tập kích Ma giới, Tùy Hi đã đem quân đánh, buộc chúng phải rút lui.” Đôi mắt lạnh hơi ngưng lại, tối tăm u ám. Hiên Viên Hận Thiên ngẩng đầu nhìn không trung, không nói tiếng nào, bỗng nhiên ném Đường Đường xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 166: Ta Tưởng Là

Edit: Trần

“AAAA!” Vội vàng quăng hồ lô đi, ngay cả nút còn chưa đút vào, mặc cho hương rượu thơm rơi vãi đầy đất, Xạ A Lăng nhảy lên đỡ lấy Đường Đường đang bất tỉnh nhân sự, giận dữ hét lớn: “Người làm gì thế hả?”

“Nhớ kỹ hứa hẹn của các người!” Ánh mắt lạnh lẽo buông xuống, như hai thanh lợi kiếm đâm tiêu tiên phía dưới, Hiên Viên Hận Thiên khẽ động thân, hóa thành một đám sương đen bay về phía chân trời.

“Cũng mong Ma Vương đại nhân ngài đừng quên giao ước của chúng ta!” Vận khởi chân lực rồng to, A Lăng cúi đầu, nhìn dung nhan say ngủ của Đường Đường mà cười khò, bất đắc dĩ nói: “Vi sư mới chỉ xài của con có mấy ngàn lượng bạc, con thì hay rồi, làm đổ nửa hồ lô rượu của ta. Aizz, mấy tháng nữa lại phải uống thật tiết kiệm rồi!”

Gió đêm thổi qua, ngã tư đường lại vắng lặng. Đồng Lâm Châu vẫn giống như trước, giờ phút này tất cả mọi người đều đang say giấc nồng, an bình, sum họp.

Thơm, thơm quá đi mất, không thể nói rõ là mùi hương gì. Lại còn rất mềm mại nữa, cả cơ thể như được ngâm trong nước, thoải mái không khiếp.

Thở dài một hơi đầy thoải mái, Đường Đường lười biếng hé mắt, đã lâu lắm rồi mới ngủ một giấc ngon và sâu như vậy.

“Cô nương tỉnh rồi!” Tiếng nói du dương truyền đến, qua lớp sa trường Đường Đường nhìn thấy vài thân ảnh yếu điệu chậm rãi đi về phía mình.

“Đây là đâu?” Cố chớp mắt, Đường Đường không hiểu tại sao mình lại ngủ ở đây. Nàng nhớ là đại thúc tới đón nàng, theo lý nàng nên ngủ ở trong điện của đại thúc chứ, nằm trong đám chăn đệm dưới đất đó chứ? Chẳng lẽ thời gian vừa rồi nàng rời đi, nên đại thúc đã bỏ hết chăn đệm dưới đất của nàng đi rồi?

Khó chịu bĩu môi, tuy rằng điện các này thật lộng lẫy tráng lệ, giường cũng thật lớn, ngủ rất thoải mái, nhưng nàng vẫn tình nguyện ngủ dưới đất, bởi vì có đại thúc bên cạnh.

Sờ sờ to lụ trên người, Đường Đường cười thầm duỗi người một cái. Đêm nay nàng lại ôm bộ chăn đệm vừa mềm vừa thơm này về đại điện thôi, hề hề...

“Đường Đường!” Tiếng gọi ôn nhu vang lên, Đường Đường giật mình bật dậy, “Từ Tô?”

Đứng trước cửa đại điện, Từ Tô qua lớp màn the thấy Đường Đường ôm chăn ngồi đó, đáng về ngủ ngủ còn chưa rửa mặt chải đầu, khiến mặt hắn đỏ bừng, xoay người muốn ra ngoài: “Ta chờ một lúc rồi lại vào nhé.”

“Không đúng!” Trong lòng hiện lên một tia bất an, Đường Đường vén sa trường lên, nhảy chân trần trên mặt đất: “Chờ đã!”

“Cô nương cẩn thận cảm lạnh!” Đám thị nữ lập tức xông tới nhặt giày thêu chuẩn bị đi vào cho Đường Đường.

“Không đúng, không đúng!” Vội bước lui về phía sau vài bước, Đường Đường hoảng loạn tránh khỏi tay thị nữ.

Nơi này rất kì lạ, đám ma nữ binh thường sẽ không mặc “nhiều” y phục như vậy, cũng sẽ không ăn nói khép nép mà hầu hạ mình như vậy, đây rốt cuộc là đâu?

“Đường Đường?” Kinh ngạc quay đầu lại nhìn, Từ Tô vừa sợ vừa thẹn nhìn Đường Đường chỉ mặc một lớp áo trung y trắng nõn, dù biết phi lễ vật thị nhưng hấn chẳng thể nào dời tầm mắt đi nổi, từ người con gái đó toát lên nét đẹp tựa như một nàng tiên trong rừng.

“Từ Tô,” Đường Đường lấp bắp, tựa như người sắp chết hấp hối, “Người cũng bị đại thúc đưa về Ma giới sao?”

Ngạc nhiên, búng tỉnh, sau đó là cô đơn và bi thương. Từ Tô nhìn những hoa văn tinh mỹ trên mặt đất, nở nụ cười cố gắng che giấu sự đau thương trong lòng, dùng giọng điệu thoải mái mà vui đùa nói: “Nơi này không phải Ma giới, đây là Hoàng cung Nhân giới mà, Đường Đường!”

“Hoàng cung Nhân giới?” Như có một đóa pháo hoa nổ tung trong lòng, Đường Đường nhớ tới khung cảnh tối qua...

Nàng ôm cổ đại thúc, nói cho hấn biết nàng yêu hấn, nhưng vẻ mặt của đại thúc rất kỳ quái, không phải là vui vẻ, mà giống như khiếp sợ, đau đớn, thậm chí là — thống khổ!

Sau đó, gáy của nàng đau đớn, không nhìn thấy mặt đại thúc nữa, chỉ còn lại là một mảng tối đen.

“Bộp!” Hai chân không còn chút sức lực nào nữa, Đường Đường đặt mông ngồi trên mặt đất, không đau chút nào, nàng đã — không còn cảm giác được đau đớn.

“Đường Đường!” Một bàn tay vươn tới, Đường Đường ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Từ Tô.

“Đại thúc đi rồi?” Đường Đường cố gắng nở nụ cười, mắt hạnh cong cong, lại lấp lánh ánh lệ: “Ta cứ nghĩ chàng sẽ dẫn ta đi, hóa ra, chỉ là ta tự mình đa tình...”

“Àm! Rầm rầm — —”

Phất ồng tay áo, giày ngọc đá lên, Đế Thích phẫn nộ đập đồ ngự án trong điện, mặc cho hoa quả và đồ trên án rơi đầy đất lại vẫn không thể làm giảm đi nổi uất hận trong lòng, hấn rút cái kim kích trên giá xuống, khua một kích chém nát những bức bình phong tinh mỹ bằng ngọc sau ngự án.

“Thiên Đế bớt giận — —” Thị vệ ngoài điện và cung nga trong điện đều kinh hoàng không thôi, kinh hồn táng đảm quỳ xuống.

Thiên Đế thua trận, chẳng những thiên binh thiên tướng phái ra bị hao tổn quá nửa, còn bị một tên Ma Vương nho nhỏ ở hạ giới chém làm cánh tay bị thương. Lần này quả thực đã làm mất mặt của Thiên Đế mất sạch, nên hấn mới nổi giận như thế.

Phải thật cẩn thận, những lúc thế này phải chú ý một chút, chứ không ai biết kẻ kế tiếp bị Thiên Đế lôi ra hạ gục có phải là mình không chứ!

“Thiên Đế!” Một tiếng gọi dịu dàng từ ngoài điện truyền đến, như một khúc nhạc du dương thoáng chốc giải thoát mọi người khỏi biển khổ — — tất cả mọi người thở phào một hơi, Thiên Hậu tới rồi. Có ngài ấy ở đây, Thiên Đế chắc sẽ không phát hỏa nữa!

Nghiêm mặt lại, chấp tay sau hông, Đế Thích dường như không nghe thấy tiếng gọi đó mà đi tới trước ghé rồng rồi ngồi xuống.

Trên mặt đất là những đồng hồ đồng, chỉ có lớp the gấm màu vàng quanh ngự tọa là còn giữ được sự uy nghiêm như trước, Đế Thích đặt tay trên tay vịn hình đầu rồng, mắt phượng híp lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Xá Chi nhẹ bước vào, giống như một đóa hoa tươi mát dịu dàng đi tới trước ghé rồng.

“Thiên Đế!” Nhẹ nâng cánh tay bị thương của Thiên Đế lên, Xá Chi chạm rãi quỳ xuống.

Chỉ còn tiếng mưa tí tách vang lên, Xá Chi cắn môi, cố gắng đè nén tiếng nức nở xuống, trái tim đau đớn như dao cắt, “Đều là — vì ta!”

“Không phải!” Hoi nhăn mi lại, giữa đôi mắt phượng hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng khóe môi lại hơi cong lên theo thói quen, ung dung mà tao nhã, ôn nhu, Đế Thích đè xuống sự phiền loạn và lửa giận trong lòng xuống, bình thần nói: “Không liên quan đến nàng, đứng lên đi!”

“Xá Nhi không đứng dậy!” Nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay Đế Thích, hai mắt Xá Chi đầm lệ, bi thương nhìn Thiên Đế.

Tất cả đều là lỗi của nàng!

Nếu không vì nàng, Thiên Đế sẽ không vương phải rắc rối đó!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 167: Tâm Quỷ

Edit: Trần

Nàng rất có lỗi với Hiên Viên, nhưng nàng không yêu hắn, nàng chỉ yêu người nam nhân trước mắt này! Không phải vì hắn là Thiên Đế, mà vì hắn luôn có thể nhận ra sự biến hóa dù là rất nhỏ trong tâm tư nàng, luôn cho nàng sự ấm áp, quan tâm đúng lúc.

Giờ phút này cũng thế, dù hắn bị thua trận, bị thương, rõ ràng là tức giận đến thế cũng không trách nàng lấy một câu, thế nên sao nàng có thể không yêu hắn chứ? Kể cả bảo nàng chết vì hắn, nàng cũng sẽ không do dự chút nào!

“Đứng lên đi!” Hoi rút cánh tay lại, lại không thể rút ra được, Đế Thích nhin không được thờ dài một hơi.

Xá Chi là một mỹ nhân tuyệt sắc vô song, nhưng nàng lại không phải là một nữ nhân đủ thông minh. Mặt của nàng áp lên tay hắn, nước mắt dính dấp làm hắn có cảm giác bức bối, muốn bỏ nàng ra.

Vì một nữ nhân thế này cuối cùng lại khiến hắn nhận lấy một con ác mộng không thể thoát khỏi suốt ngàn năm qua. Sớm biết vậy hắn đã không dùng chiêu kia!

Một nữ nhân thôi mà, dù có xinh đẹp như hoa nhưng nhìn lâu cũng thấy phiền, hoa đẹp có rất nhiều, nhưng có hương thơm lạ mới thú vị. Cũng chỉ có cái tên Hiên Viên kia mới vì một nữ nhân mà đấu với hắn đời này qua đời khác!

Đứng mạnh dậy, lại quên Xá Chi hãy còn đang ôm cánh tay bị thương của mình, Đế Thích bị đau khẽ hừ một tiếng, phần nộ nhấn chặt đôi lông mày.

“Thiên Đế ~~~” Vội vàng đứng dậy, mặt Xá Chi vì sợ hãi mà trắng bệch lại, nước mắt chảy như mưa, hét lớn: “Mau, mau gọi người đến chữa thương cho Thiên Đế!”

“Nữ nhân ngu ngốc!” Đầu chảy đầu mồ hôi lạnh, thầm nghĩ một câu, nhưng trên mặt lại cố nặn ra một nụ cười, Đế Thích nhẹ giọng nói: “Đừng gấp, trầm không sao!”

Cho dù vô vị thế nào thì vẫn là nữ nhân của hắn. Hậu cung của hắn rất lớn, đủ để dung nạp tất cả nữ nhân xinh đẹp đáng yêu trong thiên hạ, nhiều thêm một kẻ cũng không sao, huống hồ giữ nàng lại vẫn còn vài phần tác dụng, có thể làm cho hắn cảm nhận được lạc thú không lúc nào là không nhục nhã Hiên Viên, cảm giác rất tuyệt vời.

Nghĩ đến đây, tâm tình dường như bình phục lại chút.

Đế Thích xoay người, khoan thai ngồi xuống ngự tọa, “Thay quần áo cho trầm!”

“Vâng!” Đám cung nga quý trên mặt đất vội vàng đứng dậy, không khí căng thẳng trong đại điện tán đi hết, Thiên Đế vừa cười, lại nói chuyện rồi.

Thiên Hậu quả nhiên là nữ nhân mà Thiên Đế sủng ái nhất! Có ngài ấy ở đây, cho dù là bão tố cũng có thể tan đi, được Thiên Đế sủng ái đến thế thật khiến người ta hâm mộ!

“Cộp cộp ~~~” Có tiếng vật gì đó rơi trên mặt đất, Xá Chi đang cữu đai áo cho Thiên Đế hơi giật mình, nhìn viên đá Ma giới nằm trên nền ngọc thạch tinh mỹ, tiếng đá rơi trên ngự án vừa bị đỏ, nằm lẳng lẳng ở đó mà tỏa sáng rực rỡ.

“Mau ~ mau mang ra ngoài!” Trái tim bỗng thấy sợ hãi, không hiểu sao lại sinh ra một dự cảm xấu, Xá Chi lén nhìn thiên Đế, sợ vì viên đá kia sợ hắn sẽ lại nổi giận, sợ — sợ gì nữa nhỉ? sợ hắn không phải phần nộ mà lại có phản ứng khác?

“Chậm đã!” Trầm giọng quát, Đế Thích bước vội xuống dưới điện.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn cúi người, cẩn thận nhặt viên đá kia lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo cảm giác như dòng suối mát ngày hè lại hiện lên trong đầu, lúc thì lạnh lùng, lúc thì tức giận, có khi lại là nụ cười chói mắt, hoặc dáng vẻ quật cường, tiểu tiên chủ nhân của viên Ma giới thạch này, chỉ tiếc — nàng rơi vào tay Hiên Viên, sợ là dữ nhiều lành ít.

Ngón tay hơi giật nhẹ, hắn nhớ đến cảm giác những đầu ngón tay xuyên qua mái tóc dài của nàng. Cúi đầu nhìn, trên vật y bào màu trắng còn dấu vết nửa bàn chân, tiểu tiên. ...

Trái tim hơi đau đớn, Đế Thích lạnh lùng neho mắt, trong lúc quay lưng về phía mọi người ánh mắt cũng trở lên lạnh lẽo, giữa đôi mắt phượng bắn ra hai tia nhìn hung ác như rắn độc: “Hiên Viên, sự sỉ nhục mà trầm phải chịu hôm nay, tính mạng của tiểu tiên kia, ngày khác trầm sẽ đòi lại gấp ba lần!”

Hồ sen xanh mát phía xa, những chiếc lá sen xanh mướt mọc dài đến tận bên bờ, những chú hạc trắng chân dài nhàn nhã đứng trong hồ rìa lông, đôi lúc lại ngó nhìn lên bờ rồi lại cúi xuống.

Một đám nai con chen chúc nhau bên hồ nước, vừa vươn chiếc lưỡi hồng nhật liếm nước, vừa kinh ngạc đánh giá quái vật nằm trên hàng rào chắn.

Cái gì thế nhỉ? Bù nhìn mà công tượng mới làm à?

Lắc lắc lỗ tai, dầm dẫm chân, đám nai con hơi dụi dụi cổ vào nhau, “Con người thật ngu ngốc, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ dùng cách này, còn lâu chúng ta mới sợ nàg!”

Uống no nước, một chú nai con nhảy tới bên cạnh lan can, can đảm ngử ngử, bắt chọt – -

“Ưm~~”

Một tiếng thở dài vang lên, chú nai con giật mình vội xoay người nhảy vào trong bụi cây sau người. Hóa ra là người thật, nàg ta thở dài đó!

“Aizz~~” Lại một tiếng thở dài nhảm chán, Đường Đường như mắc cả người lên hàng rào chắn, sau đó buông thõng tay chân, cả người cứ nằm xụi lơ trên đó.

Gió thổi nhẹ qua, ống tay áo và vạt váy bay lên phất phơ, khiến tay chân nàng lay động nhẹ nhàng trong gió, như một con rối không có sinh mệnh.

“Đường Đường!” Tiếng hét sợ hãi từ phía xa truyền tới, sau đó là tiếng bước chân vội vã từ xa chạy tới, có vẻ như số người tới không ít, thanh thế như vội vàng đi cứu hỏa ấy.

Đường Đường giật mình, vội vàng muốn nhảy xuống từ hàng rào chắn, ai ngờ càng vội càng loạn, ống tay áo vướng vào hàng lan can, như giữ chặt lấy nàng không chịu buông ra.

“Đường Đường!” Lo lắng gọi to, Từ Tô bất chấp kiêng kỵ ôm chặt lấy thân Đường Đường, muốn kéo nàng xuống.

“Đừng, đừng kéo nữa!” Đau đớn la to, Đường Đường thật cẩn thận hơi quay người lại, cố gắng dùng tay đẩy cơ thể lên trên một chút, sau đó buông tay nhảy, về mặt đen sì ngã xuống mặt đất.

“Cô – -” Ánh mắt dụi xuống, Từ Tô nhìn Đường Đường đau đến nhe răng nhếch miệng, bật cười: “Sao cô lại nằm lên đó?”

“Ha ha,” Nở nụ cười xấu hổ, Đường Đường tránh né ánh mắt buồn cười mà không dám của mọi người, lặng lẽ vuốt vuốt hai bên nách bị đau, nhẹ giọng nói: “Thấy hơi nhàm chán, nên trèo lên đó giả làm tiểu Thiên(1) chơi chút!”

“Tiểu Thiên?” Hàng mi dài nhăn lên, Từ Tô khó hiểu phát tay, ra hiệu cho đám thị vệ đang đứng xung quanh rời đi, kéo Đường Đường ngồi xuống một tảng đá lớn.

“Tiểu Thiên là nữ quý ấy!” Nổi lên ý xấu, Đường Đường rút thanh kiếm, nhắm tâm pháp rồi nhảy vọt lên không trung, tà váy dài đến hơn một thước thuần một màu trắng phiêu đảng trên không trung: “Mộng đời như con đường trải dài, khiến cho gió sương còn vương đầy trên má. Mộng đẹp chốn hồng trần có bao nhiêu ngã. Chỉ thấy ảo giác si mê hồn nàng. Đường cùng người cứ mệnh mang, mệnh mang...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 168: Vùng Đất Vô Cực Tĩnh

Edit: Trần

Tiếng hát hơi ưu thương vang lên bên hồ nước tạo thành từng tiếng vọng dài, trái tim Từ Tô hơi loạn nhịp, mà ngay cả đám thị vệ đứng cách đó không xa cũng hơi ngáy ngẩn, không dám chớp mắt mà nhìn bóng hình cô độc đang bay giữa không trung, trái tim bỗng dưng có cảm giác đau đớn, ép khiến người ta không thể thở nổi.

“Đường Đường~~~” Ánh mắt hơi âm trầm, bịt kín bởi sương mù, Từ Tô đứng dậy duỗi tay về phía Đường Đường, nhìn con người giống như bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi kia, “Xuống đây đi, đừng chơi nữa!”

“Không vui sao?” Hơi ngừng lại, Đường Đường chậm rãi rơi xuống mặt đất.

“Không vui chút nào!” Nhăn mi lại, cố làm cho khuôn mặt không có vẻ bi thương, Từ Tô bước lên, chỉ chỉ cung trang tình mỹ trên người Đường Đường nói: “Cô không thích mặc cung trang à?”

“Thích chứ!” Vẫy vẫy ống tay áo đẹp như cánh bướm, Đường Đường nở nụ cười, “Nhưng mà mặc vào hơi phiền phức, vướng tay vướng chân, không hợp với người cả ngày không chịu ngồi yên như tôi.”

“Thế à?” Từ Tô hơi cứng người, nở một nụ cười sâu xa, “Nếu không thích, vậy thay bộ khác! Ta sẽ sai cung nga mang cho cô bộ y phục khác nhé...”

“Không cần, không cần đâu!” Vừa nghe thấy Từ Tô nói thế, Đường Đường liền lắc đầu như trống bỏi, “Đúng là có thể thay bộ khác, nhưng tôi sợ phụ lòng tốt của anh rồi!”

Cánh tay hơi kéo vạt áo, người hơi vọt lên chút, Đường Đường như con bướm màu lam phá kén chui ra, thoát khỏi lớp cung trang tính xảo, cười to: “Ừm, vẫn mặc thế này là thoải mái nhất!”

Nét tươi cười như u ám đi, dường như có một túi mặt đáng ghét che kín trong cổ họng, Từ Tô nhìn Đường Đường đang cười như hoa nở. Hóa ra, dưới lớp cung trang kia, nàng vẫn luôn mặc bộ áo váy màu lam đã hơi bạc màu đỏ.

“Từ Tô, giờ anh có rảnh không?”

Thấy Từ Tô ngẩn người nhìn mình chằm chằm, Đường Đường khua tay lôi kéo sự chú ý của hắn, “Rảnh thì tâm sự với tôi được không?”

“Cô muốn hỏi vì sao Ma Vương không đại khai sát giới, vì sao mà ta đoạt lại được đế vị phải không?”

Khỏe môi cong lên, Từ Tô biết điều này cuối cùng cũng đến, mặc dù hắn lấy cớ vì bận rộn cho việc đăng cơ mà né tránh nàng, cũng để nàng ở hoàng cung Nhân giới thêm ba ngày.

Không gặp nàng!

Kỳ thật cũng không phải là không gặp mà là trong lúc nàng không biết, hắn thường đứng một mình ở rất xa, yên lặng nhìn nàng.

Hắn biết, nếu nàng gặp hắn tất sẽ hỏi chuyện của Ma Vương, sau đó, nàng sẽ rời đi. Mà sau đó, không biết đến khi nào mới có thể lại gặp mặt.

“Ừ!” Kéo tay Từ Tô cùng ngồi lại tảng đá lớn, Đường Đường an nhàn thoải mái nở nụ cười, giống như lúc họ vẫn còn trên Tiên Linh đảo, vẫn ngồi bên suối thiêng, hắn vẫn là vị hoàng tử thất thế, mà nàng vẫn là vị đệ tử nghịch ngợm mới vào chốn Tiên môn.

“Ta còn muốn hỏi nguoi, Tam sư phụ ‘bảo bối’ và Mặc Phong sư huynh đi đâu mất rồi, sao họ chưa đánh đã chạy rồi?”

Từ Tô thờ dài, nhẹ giọng nói: “Mặc Phong tiên nhân quay về Tiên Linh Đảo, còn A Lăng tiên tôn, ngài ấy đi núi Tu Di rồi.”

“Núi Tu Di? Núi Tu Di là chỗ nào?” Đầu đầy dấu chấm hỏi, Đường Đường khoát tay áo nói: “Không nhắc đến họ nữa, nói đến anh trước đi, anh làm thế nào mới đuổi được cha mình xuống khỏi ngôi vị? Vì sao đại thúc lại đồng ý cho anh làm Nhân Hoàng mà không quấy nhiễu dân chúng?”

“Vi có một giao ước.” Hơi mỉm môi, trên mặt Từ Tô bỗng hiện ra một tia kiên định, chín chắn, dường như trong khoảnh khắc, chàng thiếu niên nhu nhược lột xác trở thành một vị vua trẻ tuổi không sợ bất cứ điều gì.

“Ta thay mặt cho Nhân giới, mà A Lăng tiên tôn là đại biểu cho Tiên giới, chúng ta có một hiệp ước với Ma Vương!”

“Hiệp ước gì?” Đường Đường tròn tròn mắt, không rõ cái tính cách kiên nghị như bàn thạch của đại thúc, thì có điều kiện gì, giao ước gì có thể làm chàng thay đổi ý nguyện ban đầu.

“Cô biết không?” Quay đầu lại liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, Từ Tô tiếp tục nói: “Sau khi Ma Vương tấn công Tiên giới không thu hoạch được gì, Bạch chương môn phát hiện hắn không ngừng phái binh dò xét xung quanh Nhân giới, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó. Ban đầu, Bạch chương môn cũng không biết hắn đang tìm điều gì. Mãi cho đến một ngày, đám ma binh thăm dò của Ma giới tấn công binh lính canh gác núi Tu Di của Nhân giới, tấn công lên đỉnh núi Tu Di, ngay lập tức Ma Vương phái binh lính với quy mô lớn tiếp cận, muốn tấn công Nhân giới, đến tận lúc này, Bạch chương môn mới hiểu được Ma Vương muốn làm gì.”

“Làm gì?” Trái tim như treo trên cuống họng, Đường Đường nóng vội hỏi.

“Cô đã bao giờ nghe đến một truyền thuyết?” Từ Tô mỉm cười, nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt vẫn ôn nhu như trước.

“Truyền thuyết gì?” Đầu đầy sương mù, Đường Đường không rõ vì sao Từ Tô lại đột nhiên chuyển đề tài.

“Truyền thuyết về vùng đất Vô Cực Tĩnh.” Hít sâu một hơi, Từ Tô chậm rãi nói: “Từ lần rung chuyển Càn Khôn trước, sau khi nhân loại gặp phải kiếp nạn, loài người vốn là kẻ nhỏ yếu nhất trong lục giới, lại là nguồn cội của vạn vật, nên đã đau khổ cầu xin thần phật bốn phương, rốt cuộc cũng tìm được một chỗ để lánh nạn, đó là do Phật Tổ và chúng thần đồng tâm hiệp lực tạo thành một kết giới, gọi là vùng đất Vô Cực Tĩnh. Nếu có một ngày trời đất lại gặp phải kiếp nạn, loài người có thể vào đó lánh nạn. Mà ta, là người duy nhất biết được cách để vào kết giới đó.”

“Anh?” Chỉ chỉ Từ Tô, Đường Đường lạc giọng.

“Chuẩn xác mà nói, là Nhân Hoàng các triều đại!” Hơi mỉm chặt môi, Từ Tô thờ dài nói: “Nhưng phụ hoàng của ta thì không biết, vì người không phải là người mà Nhân Hoàng đời trước chân chính muốn truyền ngôi vị cho.”

“Thế nên đại thúc mới giúp anh đăng cơ?” Cuối cùng cũng hiểu ra, nhưng sau đó lại càng có nhiều thắc mắc hơn, Đường Đường nhúm mi nói: “Nhưng vì

sao chàng phải tìm bằng được cái kết giới đó?”

“Không biết.” Lắc lắc đầu, Từ Tô nói: “Sau khi Bạch chương môn biết được Ma vương đang đi tìm kết giới, đã để chúng ta cùng với hần ký kết một hiệp ước: Ta giúp hần tìm được kết giới, mà hần sẽ buông tha cho hàng nghìn hàng vạn dân chúng của Đông Lâm Châu.”

“Đại thúc đồng ý sao?” Trố mắt nhìn, Đường Đường không dám tin vào tai mình nữa.

“Đồng ý.” Gật gật đầu, Từ Tô nở nụ cười nhạt.

“Các anh không sợ đại thúc sẽ phá hủy kết giới sao?”

“Kết giới là nơi an toàn, cũng là nơi kiên cố nhất trong trời đất này,” Từ Tô nở nụ cười, hơi rũ mắt xuống: “Nếu Ma Vương muốn hủy kết giới, tức là muốn làm kẻ địch của Thần Phật bốn phương, cho dù thắng, chỉ sợ cũng không thể hủy diệt trời đất nữa.”

“Hóa ra mọi người đã tính toán hết rồi!” Đường Đường chun mũi, trái tim trong lúc không để ý lại nghiêng về phía đại thúc. Đám người này, cả đám tiên chúng kia nữa, quá gian xảo.

“Đó cũng là vì không còn cách nào khác.” Từ Tô cười bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, ta vẫn luôn cảm thấy, Ma Vương cũng không muốn phá hủy kết giới, mà là muốn đưa một người vào đó.”

Tiếng nói vừa dứt, Từ Tô nâng mắt nhìn Đường Đường, trong đôi mắt trong suốt như hai hồ nước trong veo như nước mùa xuân nay lại nổi lên từng gợn sóng, như đồng cảm, lại như xót thương, phức tạp khó phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhảm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 169: Người Chàng Muốn Bảo Vệ

Edit: Trần

“Anh – -” Dưới ánh nhìn chăm chú của Từ Tô khiến cho giật mình, Đường Đường chợt nhớ tới bóng áo đỏ trong thiên thư, trái tim đau như không thở nổi, khàn giọng nói: “Ý anh là, đại thúc muốn đưa một người vào kết giới, bảo vệ cho nàng?”

“Ừm!” Quay đầu nhìn sang góc khác, Từ Tô cười, cố gắng che giấu sự đau thương của mình, nhưng cũng bỏ lỡ nét đau buồn trên khuôn mặt Đường Đường, “Nếu hần muốn hủy kết giới, không cần mở ra cũng có thể phá hủy.”

Không gian chợt trở nên im ắng, gió thổi hiu hiu, mây lửng lơ trôi, ngẫu nhiên có vài tiếng hạc kêu khiến khung cảnh càng thêm cô quạnh, Đường Đường cố nén nước mắt nói: “Tam sư phụ đi Tu Di Sơn...”

“Đó là nơi đặt kết giới. Ta đã nói cho A Lăng tiên tôn biết cách để mở kết giới.”

Đường Đường đứng bật dậy, xoay người muốn đi.

“Đường Đường!” Vội tóm lấy cánh tay Đường Đường, Từ Tô cũng đứng dậy theo, “Cô muốn đi đâu?”

“Tu Di Sơn!” Cố nén lệ, Đường Đường quay đầu quật cường nhìn chăm chăm Từ Tô: “Đại thúc cũng đi Tu Di Sơn đúng không? Anh nói cho tôi biết phải đi tới đó như thế nào, giờ tôi lập tức ngự kiếm bay qua đó.”

“Tôi đó để làm gì?” Khuôn mặt buồn bã, Từ Tô cắn chặt răng, dường như hạ quyết tâm rất lớn mà nói: “Nếu Ma Vương muốn cho cô vào Tu Di Sơn, vậy thì tại sao lại cố ý muốn đánh nát cô chứ?”

Một câu nói giống như giáng cho Đường Đường một cái tát thật mạnh, da thịt đau rát như phải bỏng, cảm giác đau rất đập mạnh vào tim, che kín khuôn mặt nàng.

Đường Đường ôm lấy vai mình, chậm chậm ngồi xổm xuống, cơ thể thành một khối. Viên môi bị cắn nát, chảy ra từng tia máu.

Đại thúc không muốn cho nàng đi Tu Di Sơn.

Trên núi Tu Di có kết giới mà chàng luôn cố gắng tìm kiếm, nơi an toàn nhất, kiên cố nhất, trốn vào trong đó sẽ không sợ Càn Khôn đảo điên, đất trời hủy diệt. Chàng muốn bảo vệ một người, chàng muốn đưa một người vào đó.

Nhưng mà, người mà đại thúc muốn bảo vệ, lại không phải là nàng.

“Đường Đường!” Duỗi tay ra, lại vội rút lại, Từ Tô đau lòng nhìn Đường Đường ngồi trên mặt đất, trong lòng ngập tràn cảm giác vô lực.

Hắn không thể an ủi nàng, điều nàng muốn cũng không phải là sự an ủi của hắn.

Tiếng thở dài bị gió thổi tán đi, Từ Tô siết nắm tay thu lại bên hông, nhẹ giọng nói: “Trước khi đi A Lăng tiên tôn có nói, nói nếu cô có điều gì mà không thể nghĩ ra, có thể đi xem thiên thư của Nhân giới. Đường Đường, cô có muốn đi không?”

“Quả cầu ngườ!” hơi động dậy, Đường Đường chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn thở đỏ bừng, đôi mắt đỏ hoe, mũi cũng hồng hồng, như một chú thỏ bị tui thân, khiến Từ Tô nhìn mà cũng thấy mắt cay cay.

“Tam sư phụ... bảo tôi đi mở thiên thư?”

“Ừ!” Hơi gật đầu, Từ Tô cuối cùng cũng hiểu, nếu ở lại sẽ không đi, nếu muốn đi thì giữ không được. Hai người họ mỗi người đều có con đường phải đi riêng, có thể kết bạn một đoạn đường đã là may mắn, không thể cầu nhiều hơn, nếu chỉ biết vì mình sẽ chỉ khiến người ta thêm phiền não mà thôi.

“Chẳng qua – -” Miễn cưỡng nở nụ cười, Từ Tô hạ mi mắt, cẩn thận che giấu chua xót và chờ đợi trong mắt, thấp giọng nói: “Dáng vẻ cô hôm nay thế này... không bằng trước cứ về nghỉ ngơi đi, nếu muốn đi thì phải người tới tìm ta, nếu không muốn đi...”

“Đi chứ!” Đưa tay lau qua giọt nước mắt trên mặt, Đường Đường đứng dậy.

Không có sự thật nào là không thể tiếp nhận, tự lừa mình dối người mới càng ngu xuẩn.

Cô gái áo đỏ giữa thiên thư rốt cuộc là ai? Vì sao khi đại thúc nhìn thấy nàng ta sẽ có ánh mắt đó – – ánh mắt đau đớn kịch liệt mà hận đến thấu xương?

Đường Đường biết, nếu không có yêu, sẽ không có sự hận thù sâu đến vậy!

Nếu không biết rõ “tình địch” tốt chỗ nào, vì sao đại thúc lại một mực yêu nàng ta như thế, Tôn Đường Đường nàng có chết cũng không nhắm mắt, không cam lòng! Vì thế

“Thiên thư ở đâu?” Khuôn mặt xanh lè, Đường Đường nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Trắng tròn, gió nhẹ, tiếng côn trùng râm ran, hoa thơm thoang thoang.

Đường Đường ôm gối ngọc gác ngời trước một tảng đá lớn.

Kì thật đây không phải là một tảng đá, mà là một tấm bia đá rất lớn, trên đó có tạc bốn chữ cho, nét chữ như rồng bay phượng múa: “Hoàng cung cấm địa”

Một buổi chiều, suốt một buổi chiều, Đường Đường đã ngồi ôm gối ngây ngốc chờ, chờ đến khi mặt trăng tròn đi đến chính giữa đỉnh đầu, ánh trăng vừa vắn vuông góc đến con bị hí(1) trên tấm bia. Sau đó, một tia sáng huyền quang sẽ từ tấm kính thủy tinh khảm trên đầu con bị hí sẽ bắn ra, chiếu vào một chỗ trống trên vách đá trước mặt.

“Đường Đường ?” Quay đầu gọi, Từ Tô đứng trước vách đá chờ Đường Đường đưa ra quyết định cuối cùng.

“Mở đi!” Hít sâu một hơi, Đường Đường đứng dậy bước qua.

Từ Tô không nói gì, nhận lấy chủy thủ mà thị vệ vừa dâng lên, vạch nhẹ một đường vào lòng bàn tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Giơ bàn tay lên để máu chảy lên vết sáng trên vách đá, vách đá chợt nứt toác ra, một cái khe xuất hiện, càng lúc càng mở rộng ra, một dòng khí mang theo hơi ấm cuốn lên, sau đó một thềm đá chài dài uốn lượn xuất hiện trước mắt.

Khiếp sợ mở to mắt, Đường Đường vội vàng cúi ngọn đèn bên hông xuống, nhắm mắt đốt đèn lên, giờ ra trước mặt rồi bắt đầu bước lên bậc đá đầu tiên.

Qua từng khúc quanh, ngã rẽ, không cần bắt kì ngọn đuốc nào, ngọn đèn trong tay lẳng lặng chiếu sáng hành lang dài hun hút, những binh sĩ yên lặng theo sau, bước theo vua của họ, mãi cho đến khi – -

Ngọn đèn chợt bùng lên, mọi người đều giật mình sợ hãi, những binh sĩ đi phía sau mới nhìn thấy: Đã không còn bậc đá nào nữa, trước mặt là một đại sảnh trống trải. Trên một bức tường đã có một con rồng lớn, vẩy vàng óng ánh, râu rồng sáng loáng, từng móng vuốt đều mang vẻ uy phong, khiến mỗi người đều cảm giác vuốt kia như chuẩn bị quắp lấy mình.

Đường Đường hơi do dự, thử thăm dò bước nữa bước lên trước.

Không hề có động tĩnh gì, con rồng lớn vẫn uy nghi lăm lệt trừng mắt giương vuốt, như thể đó chỉ là một bức phù điêu tinh mỹ mà thôi.

Thấy thế, Đường Đường bước nhanh hơn về phía con rồng, lại chợt nghe “Đoàng” một tiếng, một tia sáng nhanh như chớp xẹt qua bên người, một tiếng

hét thẳm từ phía sau truyền đến, Đường Đường sợ hãi quay đầu lại, thấy một thị vệ cả khuôn mặt đầy máu ngã xuống.

“Các người dừng tới đây!” Vội vàng la lên, Đường Đường giờ mới nhìn rõ tia sáng vàng vừa rồi hóa ra là một cái móng rồng thật lớn, giờ đang chậm rãi thu về trên không trung, trên vuốt vẫn còn nhiễm đầy máu tươi.

“Đường Đường!” Từ Tô sợ hết hồn, la to một tiếng, muốn bước lên kéo Đường Đường về.

“Dừng nhúc nhích!” Trái tim kinh hoàng mà đập thình thịch, Đường Đường nắm chặt thanh kiếm bên hông, cố gắng trấn định nói: “Dừng nhúc nhích, Từ Tô, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích!”

Con rồng thu vuốt lại, bỗng dung há to miệng, lộ ra một chiếc hộp đá được giấu trong miệng.

“Tôi biết thiên thư ở đâu rồi!” Rút thanh kiếm ra, Đường Đường cẩn thận bước lên từng bước.

Mỗi một bước đi đều khiến tất cả mọi người nín thở nhìn theo, không dám chớp mắt –

Không có hành động khác lạ nào khác, con rồng vàng như lại biến thành một bức điêu khắc bình thường, im lặng nằm trên vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 170: Thiên Thư Của Nhân Giới

Edit: Trần “Phù – -” Thở phào một hơi, Từ Tô chợt thấy sau lưng lạnh lạnh, hóa ra mồ hôi đã ướt sũng từng từng lớp lớp quần áo sau lưng.

“Tôi không sao!” Biết Từ Tô lo lắng, Đường Đường quay đầu lại cười nói: “Dừng quên, tôi là ‘người hữu duyên’ với thiên thư nhé!” Khóe miệng cong cong, Từ Tô trả cho Đường Đường một nụ cười. Hắn không quên, chỉ là quan tâm quá sẽ loạn, hắn sợ vuốt rồng kia sẽ tóm lấy Đường Đường, hắn không thể để Đường Đường chịu chút thương tổn nào, hơn nữa lại là khi nàng đang ở bên cạnh hắn...” Cầm thanh kiếm trong tay, Đường Đường chậm rãi đi tới dưới hẻm con rồng vàng kia, dường như ngay khi nàng vừa mới đứng yên, hẻm con rồng kia đã rơi nhanh xuống xuống đầu nàng. “Đường Đường~~” “Hoàng thượng!” Giữa sự hỗn loạn, mấy tên binh sĩ ôm chặt lấy Từ Tô, đám tướng sĩ còn lại nhào về phía Tôn Đường Đường dưới đầu rồng. Hoàng thượng đã có lệnh, bất kể có chuyện gì cũng đều phải bảo vệ Tôn tiên nhân an toàn! Một ngọn lửa màu xanh xuất hiện trong động, sau đó “đoàng đoàng” hai tiếng lần lượt vang lên, con rồng không tấn công bất kì kẻ nào, chỉ cúi thấp đầu xuống, hai chân trước phủ phục trên mặt đất, tựa như khi người ta quỳ lạy, cứng bái điều gì đó. Ánh sáng vàng chợt xuất hiện, khiến tất cả mọi người chói mắt mà nhắm chặt mắt lại, sau đó mọi người nghe thấy từng tiếng sóng lớn rung chuyển trời đất vang lên trong động, tiếng của sự đổ vỡ, những tiếng kêu thảm thiết, như thể có con sóng thần ngập trời đang đánh vào động, cuốn lấy tất cả mọi người. Những binh sĩ nơm nớp lo sợ, bất an, gần như tuyệt vọng mà nhắm chặt hai mắt, chờ đợi con sóng kia cuốn lấy mình, đẩy mình đến chỗ chết. Nhưng – – cứ đợi một lúc, tiếng sóng vỗ ầm ầm vẫn quanh quẩn bên tai, nhưng không hề cuốn lấy mình. Lại tiếp tục chờ đợi, những binh sĩ không chịu nổi nữa mà hé mắt, lại chỉ thấy trong động là ánh sáng vàng lấp lánh, như một quả cầu sáng bao lấy tôn chân nhân, cách ly nàng với tất cả mọi người. Sóng thần ngập trời cuốn lấy dưới chân nàng, lốc xoáy tàn sát bừa bãi bên người nàng, cực kì chân thật mà cũng kì quái hư ảo. Làn váy của Tôn tiên nhân không hề bị ướt do con sóng kia, nàng chỉ ngỡ ngác đứng đó, kinh ngạc đứng giữa trung tâm dòng nước lũ, ngừng đầu nhìn phía xa. Giữa con nước lũ, một ngọn núi cao che trời bỗng nhiên nứt vỡ, đỉnh núi như bị một bàn tay Phật nâng lên, sau đó rơi mạnh vào trong nước, dòng nước lũ bị chặn lại, chia thành hai dòng nhỏ chảy về hai hướng khác nhau. Hình ảnh lại thay đổi, mỗi một dòng nước dâng lên là lại có một ngọn núi lớn sụp xuống, một bóng người màu đen đột nhiên xuất hiện, chỉ thoáng lướt qua, lại khiến cho tất cả binh sĩ run lên sợ hãi, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa sẽ phủ phục trên mặt đất rồng con rồng kia. Đó là một người nam nhân tóc đen mặc áo đen, tay cầm một thanh kiếm màu đen to bản, cả thân thể tản ra hơi thở vương giả uy nghiêm. Ngọn núi cao chậm rãi trượt xuống, nam tử áo đen hơi động, bay nhanh xuống dưới chân núi. Một cánh tay đỡ lấy, vai kẻ vào, cũng cả một ngọn núi trên người. “A!” Giật mình sợ hãi mà la thành tiếng, những binh sĩ đều siết chặt nắm tay, mắt mở to, họ đều đã nhận ra – Thanh kiếm kia, là Đế Thiên; vậy người đó, là Ma vương! Chỉ là lúc này đây, hắn không phải là tên ác ma máu lạnh thị huyết, mà là một người anh hùng muốn dùng sức người chống lại với tai ương. Máu nóng sôi trào trong cơ thể, hùng tâm tráng chí bành trướng trong lồng ngực, tất cả mọi người không hèn mà cùng nghĩ: “Nếu có thể, ta cũng muốn đi giúp hắn một tay!” Trong khoảnh khắc đó, Ma Vương bật người lên, hai chân đá vào đỉnh núi, mượn lực bay ra ngoài. “Đoàng – -” Ngọn núi to bị ném vào giữa dòng nước, thân hình Ma Vương rơi xuống, một gợn tí trên hòn đảo mới xuất hiện trong dòng nước. Nước lũ lại bị chia ra, hóa thành hai con sông lớn, chúng tướng sĩ hoàn toàn đắm chìm trong khung cảnh đó, hoan hô vui mừng. Giữa hình ảnh, Ma Vương dùng kiếm để đứng dậy, mắt nhìn thoáng qua dòng nước, trên khuôn mặt lạnh lùng ngạo nghễ hiện ra một ý cười mơ hồ, đôi mắt thâm thúy tựa biển hơi cong lên một chút, sau đó bay vọt lên, như một con rồng đen bay về phía xa... “Kẻ vương giả!” Không tự giác khom người cúi đầu, tất cả binh sĩ đều âm thầm nghĩ trong lòng: “Hóa ra thiên thư ghi lại chính là kiếp trước của Ma vương, nhưng vì sao ngài ấy sau khi chuyển thế lại sa đọa thành ma?” Giống như kiên nhẫn giải đáp câu hỏi của mọi người, hình ảnh trong thiên thư thay đổi càng lúc càng nhanh, từng ngọn núi cao lần lượt sụp xuống, từng dòng nước lũ cứ bị chia ra, mãi cho đến khi trời quang mây tạnh, ánh mặt trời lần nữa chiếu xuống, trên mặt đất mới khôi phục sự yên tĩnh trước kia. Dưới chân núi của một ngọn núi đã bị cắt mất đỉnh, từng tia nắng mặt trời len lén bao phủ lấy một bóng hình đang say giấc. Mái tóc dài tùy ý rối tung, che lấp vầng trán cao rộng, hàng mi khép hờ một cách thoải mái sau sự mệt mỏi, Ma vương ngủ rất sâu, ngay cả một con rắn nhỏ đang phun cái lưỡi đen xì bò lên đùi cũng không hề hay biết. “Xẹt – -” Một mũi tên từ đâu bắn tới, con rắn nhỏ “Phập” một tiếng bị găm lên tảng đá, thân rắn vặn vẹo, phun ra chất độc, khiến cho đám rêu xanh trên đá núi ngay lập tức cháy khô. “Tiểu thư, con rắn kia đã bị tên của cô bắn chết rồi!” Dưới chân núi xuất hiện vài người, một cô gái mặc áo xanh quay đầu khẽ gọi, sau đó một thiếu nữ mặc áo trắng bước ra, tay áo vung lên, khẽ thở dài một tiếng. Thân hình run rẩy, Đường Đường không thể tin nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp hiếm thấy mà lại quen thuộc đến cực điểm, là Mâu Chân sao? Không, không phải Mâu Chân! Đôi mắt của Mâu Chân là màu nâu, trong sáng tựa như ánh trăng trong hồ nước, còn người con gái này – – đôi mắt của nàng ta là màu xám nhạt, mệnh mang, thanh tịnh, mang theo vô tận ôn nhu. Chỉ là màu mắt khác nhau, nhưng nàng dễ dàng khiến cho Mâu Chân thất sắc. Đường Đường đã không còn

rõ ràng trong lòng mình giờ là cảm giác gì, đau đớn, chua xót, mặn chát, hay ngù vị tạp chằng, đau xót đến tê liệt nữa. “Các người là ai?” Không biết từ khi nào, Ma Vương đã tỉnh lại, đôi mắt vốn nhắm nghiền đã mở ra, nhìn đám người xuất hiện quanh mình, sau đó ánh mắt dừng lại trên thiếu nữ áo trắng. Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, Đường Đường kinh ngạc nhìn đại thúc giữa thiên thư. Cho tới tận bây giờ hắn vẫn chưa bao giờ dùng ánh mắt đó nhìn nàng, ánh mắt vốn đen thẳm nay càng lúc càng trầm xuống như màn đêm tối đen, nhưng giữa đôi mắt lại chậm rãi xuất hiện một ngọn lửa sáng ngời, như có vô số hành tinh đồng thời bùng nổ giữa vũ trụ vô tận, so với đám pháo hoa kia — còn sáng ngời long lẫy hơn. “Tên ta là Xá Chi, cha ta là tộc trưởng tộc Cổ Xuyên.” Đôi mắt màu xám nhìn dung nhan tuấn mỹ mi hoặc trước mặt, Xá Chi hơi đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Cha ta biết Nhân vương ngài sẽ đi qua nơi này, thế nên — thế nên — muốn mời ngài tới sơn trang dừng chân nghỉ ngơi...” Tiếng nói càng lúc càng thấp, Xá Chi hơi luống cuống cúi đầu, đáng vẻ xấu hổ lại e thẹn biểu lộ rõ rệt, không ngờ, không nghĩ tới Nhân Vương lại trẻ trung anh tuấn như thế!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ngộ Ma Vương Nhảm Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 171: Tình Duyên Kiếp Trước

Edit: Trần “Không cần!” Chi thất thần trong một khắc, sau đó lại khôi phục sự trầm mặc và đậm mực như trước, Hiên Viên đứng dậy rồi nói: “Bôn vương còn có việc, không quấy rầy nữa!”

“Nhân Vương!” Thấy Xá Chi nôn nóng, mặt đỏ bừng mà nửa buổi vẫn không dám mở miệng giữa lại, cô gái áo xanh thở dài, nói chen vào: “Ngài nhất định phải tới sơn trang ngồi chơi đôi lát, bằng không thì sao có thể đáp lại ơn cứu mạng của tiểu thư ta?” “Ơn cứu mạng?” Mấy kiếm nhãn lên, Hiên Viên khó hiểu nhìn cô gái áo xanh. “Vâng!” Hề miệng cười, cô gái áo xanh chỉ con rắn bị ghim trên đá mà nói: “Nếu không phải tiểu thư dùng tên bản trùng con rắn này, chỉ sợ Nhân Vương ngài sẽ...” “Tiểu Tinh!” Vội kéo lấy ống tay áo cô gái áo xanh, Xá Chi vội cúi đầu nói: “Đừng vội nói bậy, cho dù ta không ra tay, Nhân Vương sao có thể không đối phó nổi một con rắn nhỏ chứ?” “Nhưng lúc ấy ngài ấy đang ngủ mà!” Ranh mãnh nhìn Nhân Vương, tiểu Tinh cố ý lớn tiếng nói: “Tóm lại là mình thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng, nếu không có mũi tên của tiểu thư nhà ta, nhân vương ngài chắc chắn đã bị con rắn bạc kịch độc kia cắn rồi.” “Đi thôi!” Tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên, Hiên Viên lạnh lùng quay người đi xuống chân núi. “Nhân Vương, bên này!” Vui sướng nở nụ cười, Xá Chi vội vàng đuổi theo. Hai người sóng vai bước đi, áo bào đen tung bay, bào trắng thướt tha, một đen một trắng, giống như một bức tranh thủy mặc, dần dần nhạt đi giữa thiên thư. Hấp hấp mũi, Đường Đường hít sâu một hơi, cổ nuốt nước mắt. Hình ảnh giữa thiên thư lại chuyển động nhanh hơn, tựa hồ cảm ứng được tâm tình của Đường Đường lúc này, mỗi một khung hình xẹt nhanh như sao chổi... Rất nhanh, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng. Mỗi một khung cảnh đều không thể thiếu bóng áo đen kia, nhưng không lâu sau sẽ xuất hiện một dáng hình màu trắng quyền rũ thướt tha. Hai người, hoặc là sóng vai mà chiến, hoặc nắm tay cùng kẻ bên, có khi là tung người nhảy lên đỉnh núi, lúc lại là cùng ngồi giữa mây mù. Nàng lau mồ hôi cho hắn, hắn công nàng lội qua nước sâu; nàng nhìn hắn nâng lưng cười, ánh mắt hắn nhìn nàng thâm thúy... Không thể nhìn được nữa, Đường Đường “oa” một tiếng, ôm chân ngồi chồm hổm giữa ánh hào quang, cúi mặt khóc lớn. Đại thúc của nàng, hóa ra chàng cũng không phải là người lạnh lùng đến vậy. Chàng đã từng yêu, yêu rất sâu nặng. Mặc dù hiện tại, phần yêu kia đã hóa thành hận thù, nhưng trong lòng chàng, sẽ không thể quên, vĩnh viễn không thể quên được! “Đừng —” Lại là một tiếng nổ rung trời, giống như tiếng sóng, so sánh với con sóng thần lúc nãy lại càng khiếp người hơn. Đường Đường giật mình ngẩng đầu lên, phát hiện hình ảnh trước mắt đã biến thành chiến trường khói sương cuộn cuộn, tiếng dị thú kêu vang khắp nơi. Đó là loại thú mà Đường Đường chưa từng nhìn thấy, cả thân hình nó lớn như một ngọn đồi nhỏ đang di chuyển. Bỗng dưng, từng tiếng kêu vang lên, có vô số binh lính cầm kích trong tay xông vào giữa đàn thú, nhưng chỉ lát sau, nếu không phải họ bị chiếc sừng dài của quái thú đâm bị thương, thì là bị chúng dẫm đạp trên mặt đất. “Lui ra!” Một tiếng hét to như sấm giữa trời xuân, một thân ảnh màu đen nhanh như chớp lao vào giữa đàn thú. Thanh kiếm đen chém xuống, đầu một con thú lăn trên mặt đất, Hiên Viên quơ tay xách lấy một binh sĩ bị thương quay đầu nhìn đằng trước, hét lớn: “Xá Chi!” Một bóng trắng bay qua, như một cánh bướm nhanh nhẹn lướt tới, Hiên Viên ném mạnh tay ra, bóng trắng hơi rơi xuống, không cần nhiều lời, chẳng cần hẹn sẵn, hai người ăn ý như một, một người xoay người tiếp tục chiến đấu, người kia đưa binh lính tới chỗ an toàn. Đường Đường chán nản sụp vai, đột nhiên cảm thấy mình như một chú đom đóm vọng tưởng muốn so sánh ánh sáng với mặt trời. “Tình địch” của nàng căn bản không phải tốt hơn nàng chỗ nào, mà là — bất cứ điểm nào đều tốt hơn nàng! “A!” Tiếng la sợ hãi truyền đến, Đường Đường thấy thân hình Xá Chi nhảy vào giữa đàn thú cứu người hơi khuy xuống, mắt thấy sẽ rơi vào giữa đám thú điên cuồng. “Xá Chi —” Hai mắt đỏ đăm, Hiên Viên khua kiếm bật người dậy, nhưng khoảng cách quá xa, hai người hiện đang ở quá xa nhau. Đường Đường tím mặt lấy vật ở trước ngực, nàng biết nếu đại thúc không cứu được Xá Chi, nếu chàng tro mắt nhìn Xá Chi bị đám thú điên kia giẫm chết, chàng chắc chắn sẽ vì tự trách và đau lòng mà điên mất. “Cứu người đi!” Tiếng nói khàn khàn, tự đáy lòng Đường Đường hét to ba chữ. Nàng đau lòng, nhưng nàng càng không thể chịu nổi khi thấy đại thúc đau lòng. Nếu có thể, nàng tình nguyện nhìn thấy ánh lửa trong đôi mắt kia mãi không bao giờ tắt. “Giết —” Tiếng hò hét vang lên như rì rào núi lập biển, vô số binh sĩ như tuyết rơi từ trên trời giáng xuống, một mảnh tuyết trắng chói mắt nhất trong đó vụt bay đến chỗ Xá Chi đang rơi nhanh xuống. Trong khoảnh khắc, mọi màu sắc như tan biến, vạn vật đều lặng yên, hai bóng tuyết dần dần sát lại gần nhau, sau đó dính chặt lấy, như thể đột nhiên tìm thấy một nửa khác trong đất trời, rồi cuộc hoàn thiện, từ nay về sau không thể tách rời. Có thiên binh trợ chiến, trận chiến này đơn giản qua đi. Khi Hiên Viên cả người đầy máu đi về phía Xá Chi, bên người nàng là một nam tử mặc áo trắng không nhiễm một hạt bụi, phong dung cao quý, kẻ đứng đầu Thiên Giới — Đế Thích. Đôi mắt đen nhìn lướt qua nét mặt ửng đỏ của Xá Chi, Hiên Viên vui mừng cong cong khóe môi, sau đó đi đến trước người Đế Thích vờn một bàn tay. Bất đắc dĩ thở dài, Đế Thích đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đầy máu kia, hai người nhìn nhau mà cười, không nói gì cả... Trùng mắt mà nhìn, Đường Đường dường như không thể tin vào hai mắt mình nữa. Hóa ra đại thúc cũng sẽ cười như vậy, cười đến cả khuôn mặt sáng bừng như Tỳ Hỷ, cơ hồ khiến tất cả mọi người khi nhìn thấy nụ cười của chàng cũng sẽ muốn cùng cười theo, cùng vui vẻ theo! Hình ảnh lại thay đổi, mỗi một bức tranh xuất hiện rất nhanh, nhưng dần dần có sự biến đổi, có điều khác lạ, bóng áo đen dần dần ít đi, hai bóng trắng chói mắt càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn. Hiên Viên vẫn kiêu ngạo như trước, vĩnh viễn là tấm gương cho binh sĩ, dũng mãnh vô địch. Mà Đế Thích là kẻ đứng đầu Thiên giới, hấn cơ trí mà dũng cảm, có thể bày mưu tính kế, trí dũng vô song. Hắn cũng là kẻ ôn nhu mà đa tình, luôn không quên đưa cho Xá Chi một bình nước suối mát lạnh mỗi lần vì tác chiến mà mệt mỏi, một tấm áo choàng giữ ấm, một sợi dây cột tóc, có khi chỉ là một bó hoa đại mới hái... Hắn không phải là vô địch, hắn sẽ bị thương, sẽ đổ máu, cho nên hắn càng cần, cần được Xá Chi chăm sóc. Mà cũng vì thế, Hiên Viên xuất hiện càng ngày càng ít, mà hình ảnh Đế Thích và Xá Chi ở cùng nhau càng lúc càng nhiều. Mãi cho đến một đêm trăng sáng mờ ảo, ánh sao sáng ngời, Đế Thích nắm lấy tay Xá Chi, kéo nàng vào lòng... “Đại thúc!” Thì thảo khẽ gọi, Đường Đường rơi lệ. Nàng tin tưởng không phải đại thúc không phát hiện ra, chỉ là chàng rất tin tưởng bạn bè, cũng rất tin — người chàng yêu. Hình ảnh lại thay đổi, một người đàn ông trung niên tuấn lãng cung kính đứng trước mặt Hiên Viên, lo sợ hỏi: “Nhân Vương ngài nguyên ý cưới tiểu nữ làm vợ

sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 172: Mở Ra Kết Giới

Edit: Trần Đồi mắt đen hơi trầm xuống, Hiên Viên quay đầu lại nhìn Xá Chi đang cúi đầu không nói lời nào, khoe môi cong lên, mỉm cười nói: “Đồng ý!”

Trái tim đau đớn, Đường Đường không để ý thấy hô hấp của mình đã ngừng lại, chỉ ngây ngốc nhìn khuôn mặt phần chân của tộc trưởng tộc Cổ Xuyên, ánh mắt mỉm cười của đại thúc, mà Xá Chi — giặt mình ngừng đầu, sau đó lại cúi phất xuống, hai giọt lệ trong suốt lặng lẽ rơi trên mặt đất... Khung cảnh đột nhiên trở nên tối om, cửa điện bị đá văng ra, Hiên Viên nổi giận dùng dưng bước vào. “Vương!” Một bóng đen bước theo vào điện, Tùy Hi quý một gối thấp giọng thưa: “Thiên Đế phái thiên binh xuống bắt vương, nói ngài muốn đưa binh lên tấn công Thiên giới!” Tiếng nói vừa dứt, đại điện chìm trong sự yên lặng khẩn trương. “Cái gì?” Không quay đầu lại, Hiên Viên chỉ lạnh lùng hỏi, bóng lưng cương cứng như một ngọn núi đá hùng vĩ. “Vương!” Lại là một bóng áo đỏ bay vào điện, Thường Túy ngay cả hành lễ cũng không kịp đã vội vàng nói: “Thiên Đế phái người bắt đi Xá Chi cô nương, công bố rằng tộc Cổ Xuyên giúp đỡ ngài nghịch thiên phạm thượng, phải chịu tội diệt tộc...” “Xoẹt —” Kiếm quang hiện lên, một cây cột lớn trong điện bị cắt gãy, Hiên Viên xoay người, bước ra phía cửa điện. “Vương!” Cuồng quýt đứng dậy, Tùy Hi đang muốn đuổi theo để ngăn cản — “Tùy Hi!” Duỗi cánh tay cản lại, Thường Túy thở dài thật sâu nói: “Xá Chi cô nương, Vương nhất định sẽ cứu —” “Keng!” Ánh sáng vàng chói tắt, hộp đựng thiên thư rơi xuống mặt đất, tất cả mọi người ngơ ngác đứng đó, giống như đều đã hóa thành tượng vậy. “Xá Chi cô nương, Vương nhất định sẽ cứu...” Lời Thường Túy nói còn vang vọng bên tai, vạt áo đại thúc như vẫn còn quanh quẩn chưa bay ra khỏi đại điện, hai chân Đường Đường mềm nhũn, quỳ trên mặt đất. Giận dữ vì hồng nhan. Đại thúc, hóa ra vì Xá Chi mà chàng khiến cho tội danh tấn công Thiên giới trở thành sự thật. Yên lặng đứng dậy, Đường Đường không nói một lời nào mà bước qua người Từ Tô, lại đi qua đám binh sĩ đứng đó, bước lên bậc thềm đá đầu tiên. “Đường Đường!” Cánh tay bị giữ chặt, Đường Đường quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Từ Tô. “Ta không sao!” Cổ kéo khoe miệng, Đường Đường quật cường nuốt nước mắt. Nàng là ai nào? Nàng là Tôn Đường Đường, là “chú gián nhỏ” thâm mến trăm lần, thất tình trăm lần, chết cả trăm lần, càng đánh càng hăng cơ mà! Nàng sẽ không nản lòng, sẽ không ừ ừ, sẽ không cam chịu, lại càng không làm chuyện điên rồ! Giờ nàng chỉ nghĩ, tự tay khắc lên bức tranh yêu đơn phương này thêm từng nét nữa, để nó hoàn mỹ hơn — tìm ra tất cả chân tướng, cho đại thúc một sự trong sạch. Tình báo ân cũng được, tình dè sau này thổ lộ cũng tốt, phải làm xong để cho tình yêu này chấm dứt, sau đó, nàng sẽ cố tìm dũng khí đi tìm sự khởi đầu mới tốt đẹp hơn. Chỉ là, lần khởi đầu tiếp theo, không biết nàng còn có thể tìm được người nam nhân nào đáng để yêu như đại thúc không? Trái tim lại buốt giá, Đường Đường cố mở to mắt nhìn, ngửa mặt lên trời ngây ngô cười: “Từ Tô, chờ Tam sư phụ quay lại, tôi muốn tới Yêu giới, tôi muốn gặp đám Vô Ưu!” Xoay người, thoát khỏi bàn tay Từ Tô, Đường Đường cười cười chạy lên thềm đá. Nước mắt tuôn rơi theo mỗi bước chân, qua mỗi chỗ rẽ. Thông đạo như thế này là nơi thích hợp nhất để từ biệt. Cho dù muốn quay đầu lại, nhưng mỗi một ngã rẽ sẽ vô tình cắt đứt ánh mắt lưu luyến kia... ***** Ánh trăng trong veo, không gian tĩnh mịch. Trên đỉnh núi cao ngất, cây không lay, gió không thổi, ngay cả tiếng chim chóc côn trùng cũng không có một tiếng. A Lăng bắt đầu đi thở dài một hơi. Nhìn Ma Vương mặt lạnh bên người, A Lăng nốc một ngụm rượu. Bá đạo, thật sự quá bá đạo! Ma khí dũng mãnh trào ra từ người nam nhân này có thể khiến cho trong vòng ba trăm dặm xung quanh đây ngay cả một tiếng chim cũng không có. Nhầm chán, nhầm chán quá đi! Ngồi một chỗ với người nam nhân này, dù chỉ một lát thôi đã khiến hân buồn chán muốn đập đầu vào núi, không hiểu tại sao nha đầu Đường Đường kia lại cứ thích cái núi băng này, chẳng lẽ vì ma khí của Ma Vương có thể đuổi muỗi? “Nhìn đủ chưa?” Ánh mắt lạnh lẽo quét qua, Hiên Viên Hận Thiên trừng mắt nhìn A Lăng. “Vì sao còn chưa mở kết giới?” “Phải đợi!” Nghiêng người ra sau, A Lăng tựa người trên một tảng đá lớn thông thả nói. “Đợi cái gì?” Ngực khí càng lúc càng lạnh, Hiên Viên Hận Thiên nheo mắt, lửa giận trong lồng ngực chậm rãi dâng lên “Chờ ánh trăng!” Chỉ chỉ không trung, A Lăng bắt chéo hai chân tức giận lắm hả? Tức chết người càng tốt! Người khiến Đường nha đầu kia không thoải mái, sư phụ là ta đây cũng khiến người không vui về gì! “Mặt trăng phải lên giữa không trung mới có thể mở được kết giới!” Khỏe miệng cong lên, A Lăng giờ giờ hồ lô rượu về phía Ma Vương: “Muốn uống rượu không? Hôm nay trăng rằm, đón gió uống rượu, đây là điều thú vị nhất chốn nhân gian đó!” “Keng!” Thanh kiếm đen hơi xẹt lên, kiếm khí dày đặc, Hiên Viên Hận Thiên chém một kiếm về phía hồ lô rượu. “Xoẹt!” Thân hình hơi động, A Lăng vội ôm hồ lô vội vàng xoay người ra sau, mảnh áo sau lưng đã nứt ra, chậm rãi chảy ra một tia máu. “Gi mà tức giận thế hả?” Miễn cưỡng cười, A Lăng chuyển thân, phiến nào xoay xoay hồ lô rượu trong tay: “Giết ta cũng không sao, nhưng nếu hủy mất hồ lô rượu này, bảo ta phải làm sao khi Đường nha đầu lên con thềm rượu bây giờ?” Ánh mắt lạnh lẽo dần dần chuyển xuống, chậm rãi nhìn hồ lô, Hiên Viên Hận Thiên cắn răng, thấp giọng nói: “Người nói, Đấng Nô từng dùng qua hồ lô rượu của người?” “Đúng thế đó!” Rùng mình một cái, A Lăng cố ý cười lớn: “Nha đầu kia thích nhất là tranh rượu với ta đó —” “Ong!” Tiếng kiếm rít như tiếng dế kêu gào, A Lăng gánh thêm một vết thương mới tinh vội vàng chạy dưới ánh trăng: “Mặt trăng lên giữa trời rồi, có thể mở được kết giới!” “Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Hận Thiên bước qua hải cốt của chiếc hồ lô, vừa lòng nói: “Mở!” Hương rượu thơm vương đầy đất, A Lăng đau lòng chộp miệng, rút ra từ trong ngực một ống trúc nhỏ. Ánh trăng chiếu xuống, trên tảng đá xuất hiện một vòng tròn sáng. A Lăng nghiêng thân đổ máu trong ống trúc vào trong vòng sáng. Đây là máu của Nhân Hoàng, là chìa khóa mở kết giới. Không có nó, vĩnh viễn không có khả năng mở được kết giới. “Ầm~” Không có sự báo trước, mặt đất đột nhiên chấn động dữ dội, đám ma chúng canh giữ bốn phía bị rung động làm rơi ngã xuống đất. Cả ngọn núi như bị chém nứt ra thành hai nửa, một vật khổng lồ kì lạ mọc ra từ mặt đất, dần dần dâng lên cao, bùn đất, đá vụn rơi ào ào xuống, bụi mù cả một khoảng trời. Hiên Viên Hận Thiên đổi mắt nhìn phía xa, ánh mắt lợi hại xuyên qua cơn mưa đá kia, khóa chặt lấy dị vật vừa xuất hiện — Một cây gỗ cực lớn nằm ngang đó, những sợi dây từ đằng buông xuống, cành lá rậm rạp, đó là một gốc cây cực lớn, có thể che lấp cả bầu trời, che khuất cả mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 173: Vì Yêu Mà Tới

Edit: Trần Thời gian dài như cả một thế kỉ, bụi đất đầy trời rồi cuộc cũng tan ra, ánh trăng lại chiếu sáng khắp nơi, những chiếc lá như được bao phủ bởi ánh sáng bạc đẹp đẽ. cái cây lớn nằm lơ lửng giữa không trung, gió thổi hiu hiu, ánh trăng rải một thứ ánh sáng hiền dịu lên từng tán cây.

Năm tầng đá cực lớn nằm bốn phía quanh cái cây, như năm hành tinh nhỏ, là lướt, chậm rãi xoay tròn xung quanh. “Nếu muốn vào thì nhanh đi,” hơi chuyển mắt, A Lăng mỉm cười cắt ngang sự hoảng hốt của đám ma chúng: “Máu của Nhân Vương chỉ có một chút thôi, nhiều nhất là một canh giờ sau kết giới sẽ tự động đóng lại.” Hiên Viên Hận Thiên quay đầu lại, yên lặng nhìn A Lăng một cái. Gã tiên này, dù lúc này cả người đầy bùn đất, chiếc áo trắng đã nhuộm màu bùn, nhưng dù hấn đứng trước kết giới duy nhất trong trời đất này mà vẫn không hề kích động, cũng không đi vào, hấn giống như ánh trăng kia bình tĩnh lại sáng trong, cực khiến người ta nghi ngờ. Chẳng lẽ hấn không muốn vào kết giới? “Vương!” Tiễn lên từng bước, Máu Chân cung kính cúi đầu chờ lệnh. Nàng vừa nhìn đã hiểu rõ, năm tầng đá lớn kia chính là cơ quan bảo vệ kết giới, nếu không phá vỡ chúng, chỉ sợ cho dù mở được kết giới cũng không vào được. “Có lẽ là ngũ hành thạch trận, xin cho thuộc hạ đi trước xem xét thử.” “Đi thôi!” Khoanh tay quay đầu, Hiên Viên Hận Thiên không để ý đến gã tiên chúng kì lạ kia nữa. Thời gian có hạn, hấn phải mau chóng vào kết giới, xác định xem nó có thật sự chắc chắn như trong truyền thuyết hay không, liệu có thể để nàng bình yên sống sót lúc trời đất bị hủy diệt hay không! Lĩnh mệnh xoay người, Máu Chân rút trường kiếm ra đi tới trước kết giới. Vô hình vô tướng, dường như không hề có thứ gì ngăn cản ở đây, nhưng Máu Chân hiểu, chỗ thoát nhìn càng an toàn ngược lại càng ẩn chứa nguy hiểm khủng khiếp. Trường kiếm giờ ra, Máu Chân cẩn thận đưa kiếm rờ xét vào trong kết giới. “Rầm – -” Một con lốc đột nhiên xuất hiện, mọi người còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy dưới chân lại có chấn động, đám ma chúng vừa mới đứng lên không bao lâu lại bị té ngã lần quay trên mặt đất, tiếng chửi bới vang lên khắp nơi. “Vương!” Khuôn mặt trắng bệch, Máu Chân tim đập thình thịch nhìn một tầng đá lớn từ bên cạnh kết giới chậm rãi bay trở về dưới tán cây, trở lại quỹ đạo vốn có của nó, bốn tầng đá còn lại cũng không nhanh không chậm bắt đầu xoay tròn như cũ. Trên mặt đất là một cái hồ sâu, nếu không phải đúng lúc đó Vương kéo nàng lại, chỉ sợ rằng nàng đã trở thành một đồng thịt nát. “Các người lui ra!” Lạnh lùng phân phó một tiếng, Hiên Viên Hận Thiên giờ kiếm lên, nhảy lên giữa không trung. Ngũ hành thạch trận? Thần phạt chi lực? Chỉ cần hấn muốn, trên đời này không có gì có thể ngăn được bước chân của hấn. Ánh mắt chớp qua năm khối đá đang bay lơ lửng, Hiên Viên Hận Thiên nắm chặt Đế Thiên trong tay mà nín thở chờ đợi. Năm tầng đá nhìn như thông thả xoay còn, kì thực vận hành không hề chậm, khi tầng đá đầu tiên bay qua bên người, bỗng dung trong lòng Hiên Viên Hận Thiên xuất hiện một màn khác cốt ghi tâm. “... Người phải hiểu, trong trời đất này chỉ có một vua, đó chính là trẫm!” Tiếng nói âm lãnh, ánh mắt tàn khốc, gương mặt tham lam như rắn độc, là Đế Thích. Mây kiếm nhú chặt, gương mặt tham lam theo tầng đá lớn im lặng lướt qua bên người, khối đá lớn thứ hai theo sát tới. Ánh trăng mờ lung, gió mát êm đềm, rất xa xôi, hấn thấy Xá Chi trong vòng tay Đế Thích, hai người khi thì nhìn nhau cười, khi thì nhẹ giọng thì thầm. Sau đó, Đế Thích giữ nàng lại, mà nàng cũng chẳng tránh ra... Giận giữ ngăn người, tầng đá lớn lại quét qua, giọng nói bất an mang theo sự chờ đợi của tộc trưởng tộc Cổ Xuyên vang lên bên tai: “Nhân Vương có nguyện ý lấy tiểu nữ làm vợ không?” Mắt đen trầm xuống, hấn nhớ rõ lúc đó hấn đã quay đầu liếc nhìn Xá Chi. Hình ảnh nàng cùng với Đế Thích đêm đó tựa như chiếc xương mắc ngang cổ họng, nhưng hấn lựa chọn xem nhẹ điều đó, hấn ngu dại mà cố chấp không muốn buông tay, vì thế hấn trả lời: “Đồng ý!” Cánh tay cầm kiếm không tự chủ mà run rẩy, máu nóng dâng trào đỏ cả hai mắt. Những tầng đá này là cái gì, tại sao lại có thể khiến hấn không tự giác nhớ lại những thứ dơ bẩn kia? Vung lên trường kiếm, Hiên Viên Hận Thiên tung người đánh về phía tầng đá lớn – - “Hiên Viên hấn – -” Tiếng nói mềm mại dịu dàng như tiếng lá liễu du dương, chim oanh yêu kiều. “Lúc đáp ứng lời cầu hôn của phụ thân ta, đã tự mình nói muốn đào điền Càn Khôn, tự mình xưng vương...” Phản bội, tuyệt tình, tổn thương, ti tiện, hết thảy những chuyện kiếp trước đã không muốn nhớ lại, không thể chịu nổi! Lửa giận ngút trời, trái tim giận dữ, Đế Thiên chém lên một tầng đá, “Keng” một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, hấn bị phản lực bắn ngược lại, một tầng đá lớn cuối cùng vô tình đánh tới – - “Phụt – -” Một ngụm máu tươi phun trên tầng đá, hấn sững sờ. Ánh trăng hiện lên, trên vệt máu là vàng sáng chói mắt... “Đại thúc, ta tên là Tôn Đường Đường!” “Đại thúc, chàng muốn giết ta sao?”

“Đại thúc, ta tới tìm chàng!” Đại thúc, ôm ta một cái đi, ta lạnh!” “Đại thúc, ta yêu chàng!” Tầng đá lớn đè lên lồng ngực hấn chậm rãi rời đi, mỗi một giọt máu đều bị ánh trăng chiếu vào thành từng giọt trí nhớ. Tất cả đều là khuôn mặt của Đấng Nô! Có bị thương, mừng rỡ, rơi lệ, cười vui... trong trái tim, trong trí óc, tất cả, đều là nàng! Cả cơ thể rơi nhanh xuống, hấn rơi xuống mặt đất lúc nào không hay. Khụy một gối trên mặt đất, một tay cầm kiếm, hấn cúi đầu không muốn động, chỉ mong sao đoạn kí ức ngăn ngừ này lưu lại lâu một chút, lâu thêm một chút... Sự tức giận dần dần biến mất, máu vốn sôi trào cũng như ngừng lại, lửa hận tuôn khắp tứ chi bách hài cũng thôi lui. Hiên Viên Hận Thiên ngẩng đầu lên, không để ý đến tiếng gọi lo lắng của ngũ đại tùy thị, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn năm tầng đá lớn kia. Ngũ hành thạch trận gì chứ, đó rõ ràng là Dục Niệm thạch mà hấn đã dùng Đế Thiên phá nát ở kiếp trước. Tham, sân, si, ái, hận, vỡ thành năm mảnh, lại bị thần phạt khắp nơi dùng để trấn thủ vùng đất Vô Cực này, thú vị, thật thú vị! Lau vết máu nơi khóe miệng, Hiên Viên Hận Thiên hơi động thân, như một con rồng đen bay vút lên trời. Khuôn mặt Đế Thích, Xá Chi, mặt những người khác, hấn đều không muốn nhìn thấy, hấn tới nơi này chỉ vì một người, con người có thể làm lửa giận trong hấn lắng lại, có thể cho hấn sự ấm áp và yên bình khi chuyển tới kiếp này! Duỗi trường kiếm ra, nhẹ nhàng đặt lên trên tầng đá loang lổ vết máu, khuôn mặt tươi cười của Đấng Nô tựa hồ đang ở ngay trước mặt, tóc bay là tả, áo lam phát phới, môi hồng hơi mở ra, thì thào gọi hấn: “Đại thúc – -” “Mô!” Dường như còn chưa sử dụng đến chân lực, tầng đá lớn đã âm âm lăn ra bên ngoài, lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó. Một lực hút mạnh mẽ bao vây, Hiên Viên Hận Thiên lập tức bị hút vào trong kết giới. Những chiếc dây mây là lướt hạ xuống, như nghênh đón hấn tiến vào. “Đấng Nô!” Thanh kiếm đen xẹt qua, cắt vào ngón tay giữa, một giọt máu thấm ra, ngưng trên ngón tay không chịu rơi xuống. Vận ma công, hấn phải để trong giọt tâm huyết này một bộ phận ma nguyên của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhâm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 174: Lời Hẹn Gặp Lại Không Thời Hạn

Đấng Nô, giữa những tầng đá này có một viên ái thạch, trên nó có máu của bốn vương. Tham, sân, si, hận đều không phải, chỉ có ái thạch mới là cánh cửa thực sự để vào kết giới.

Ngón tay run lên, huyết châu chậm rãi bay xuống, tan vào lớp đất dưới tán cây. Đấng Nô, bốn vương để lại trong vùng đất này một giọt tâm huyết. Nếu

có một ngày người tới được bên kết giới này nhưng không thể vào trong, giọt tâm huyết này của bốn vương sẽ dẫn người vào trong kết giới — tựa như mới vừa rồi, người ở phía trước dẫn đường cho bốn vương vậy! Đất trời có thể bị hủy, muôn vạn sinh linh có thể bị diệt hết, nhưng Đấng Nô, người nhất định phải sống sót! “Àm àm!” Năm tảng đá rơi xuống, cây đại thụ cũng chìm xuống vào lòng đất, giữa mưa bụi đầy trời, Hiền Viên Hận Thiên đi về phía ngũ đại tùy thị. Tâm nguyện đã xong, tiếp theo, hắn muốn đi thực hiện lời thề của hắn. Lời thề từ kiếp trước, lấy máu và sinh mệnh mà nguyện rửa với trời đất này! ***** A Lăng loạng choạng bước đi từng bước không nhanh không chậm, tay cầm theo một hồ lô rượu mới tinh, lững thững đi trên con đường lớn dẫn đến hoàng cung Nhân giới. Mặt trời muốn tới đỉnh đầu còn xa lắm, thứ hắn có nhiều nhất là thời gian, không cần phải vội. Giờ hắn phải đi gặp cái cô bé mới bị tổn thương kia, nói chẳng khác nào đi gặp con sư tử cái mới bị giẫm đuôi, cẩn thận, nhất định phải thật cẩn thận mới được! Bước lên bậc thềm đá, đứng trước mái hiên nguy nga A Lăng rút chiếc nút dây nắp hồ lô ra, đưa tới trước mũi người người, sau đó mới ho khan một tiếng, hét lớn: “Tôn Đường Đường, vi sư đã về rồi!” Mây vẫn êm đềm trôi, gió vẫn nhẹ nhàng thổi, những tấm lụa trắng treo trên hành lang nhẹ bay lên phất phơ, tiếng loẹt xoẹt của những làn váy dài quét trên hành lang truyền đến, A Lăng kinh ngạc mở to mắt, mãi đến — “Các người?” Há hốc miệng, về mặt A Lăng như nhìn thấy quỷ. Đám cung nga trước mắt áo xanh quần trắng, mái tóc đen dài buông xõa trên vai. Trên Hàng tóc mai trên vầng trán bị cuộn thành hai cái sừng, mái tóc đen dài trên vai bị cắt thành hai ba tầng tóc, đó hoàn toàn là kiểu tóc quái đản đến độc nhất vô nhị của Đường Đường. “A Lăng tiên tôn!” Thấy A Lăng tiên tôn nhìn mình chằm chằm, đám cung nga đều cảm thấy như có chú nai chạy loạn trong lòng, một cung nga cố nén sự xấu hổ hơi bước lên thì lễ: “Cô nương không có ở đây, cô ấy đến Độ Hạc Đường rồi!” “Ừ!” Gật gật đầu, A Lăng như có điều suy nghĩ nhìn các cung nga, sau đó xoay người, chậm rãi ngồi xuống thềm đá. Đám cung nga này lại bắt chước Đường Đường, thú vị, quá thú vị! “Bộp!” Ném hồ lô rượu lên mặt đất, A Lăng nhếch miệng ngồi xuống. Hai vết thương do kiếm trên lưng đau không nhẹ, hắn biết Ma Vương đã hạ thủ lưu tình, bằng không xương sống của hắn kiểu gì chẳng bị Đế Thiên chặt đứt. “Giờ đây?” Đường Đường kinh hãi, tròn to mắt nhìn chiếc hồ lô trước mặt mình. Quay đầu lại nhìn, ‘con sói’ nửa nằm nửa ngồi bên cạnh, cực kỳ hưởng thụ. “Sư phụ đã về rồi?” Đường Đường ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ cái hồ lô hô: “Đây là cái gì thế, đặc sản của Tu Di sơn à?” “Hi, đặc sản của Tu Di sơn không phải là hồ lô, đặc sản của nó là một cái cây đại thụ che trời.” Thờ phào một cái, A Lăng dùng hai tay đỡ lấy đầu, về mặt thích ý nhìn phía trước: “Đây là rượu, vi sư lấy được chỗ Nhân Hoàng đó.” “Người gặp Từ Tô rồi?” Về mặt Đường Đường buồn bã, quay đầu qua góc khác. Tam sư phụ đã gặp Từ Tô, nói như vậy ngài ấy đã biết chuyện xưa ghi lại trong thiên thư của Nhân giới rồi. “Gặp rồi!” Vẫn chưa thay đổi tư thế, nhưng nụ cười trên mặt cũng dần nhạt đi, A Lăng nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Gặp hắn trước, sau đó mới tới đây gặp con.” Yên lặng một hồi, hai người chỉ lẳng lặng nhìn phong cảnh trước mặt. Một lúc lâu sau, Đường Đường nhặt hồ lô lên, rút nút lọ ra người người, lập tức như mây trắng hồ lô: “Không nên đựng rượu trong cái này, mất hết cả hương vị. Hồ lô trước đây của người đâu?” “Vỡ rồi!” Cảm hồ lô nốc một ngụm, về mặt A Lăng nhăn như uống phải thuốc sâu, bất đắc dĩ nói: “Ma Vương chém hồ lô của ta, phí mất một hồ lô rượu rồi.” Đường Đường không nói gì nữa, chỉ mỉm cười. Đau lòng, chỉ vừa mới nghe thấy Tam sư phụ nhắc đến đại thúc thôi mình đã cảm thấy đau đớn không báo trước này, chỉ có thể im lặng nhìn xuống. Nàng không dám nói chuyện tiếp, vì nàng sợ vừa mở miệng sẽ bật khóc mất. Liếc mắt nhìn bờ môi mím chặt của Đường Đường, A Lăng khẽ thở dài đôi mắt trĩu nặng. “Nghe nói con muốn đi Yêu giới?” “Vâng!” “Muốn mở thiên thư của Yêu giới?” “Vâng!” “Khi nào thì đi?” Đường Đường ngẩng đầu lên, nhẹ giọng mà kiên định nói: “Ngài về là đi!” “Ta đã về rồi đấy thôi!” Khóe miệng hơi co rút, A Lăng nở nụ cười. “Vậy giờ đi thôi!” Phúi phúi mấy cọng cỏ bám trên váy, Đường Đường đứng dậy. “Bây giờ?” A Lăng ngạc nhiên, bật người ngồi dậy. Đường Đường đứng ngược sáng, khuôn mặt nàng hơi ảm đạm mờ hồ, nét mặt nàng khiến hắn nhìn không thể hiểu nổi. Đàn bà con gái đúng là sinh vật kì lạ nhất. Đôi khi yếu đuối thì cực kì yếu ớt, nhưng khi kiên cường lại rất kiên cường. “Biết vậy ta đã không đi lấy rượu này!” Lắc lắc hồ lô rượu trong tay phát ra từng tiếng òng ọc, A Lăng rút nút lọ ra, nghĩ sao lại nhét lại. Tuy khó uống chút, nhưng dù sao cũng là rượu, dọc đường đi cũng có cái đỡ thêm. “Đi chào tạm biệt Từ Tô đi!” A Lăng nhìn đám người đang đi tới Hạc Đường, nở nụ cười quan tâm. Đường Đường không nói gì, xoay người đón chào. “Đường Đường!” Vẫn nụ cười đó, vẫn ánh mắt đó, vẫn giọng nói dịu dàng đó, Đường Đường cười cười, đi lên nắm lấy tay Từ Tô. Đó từng là bàn tay của một thiếu niên, mà nay đã chậm rãi trở lên cứng cáp to lớn hơn, là bàn tay một người đàn ông, một bậc đế vương. “Từ Tô, tôi phải đi rồi!” Mắt hạnh cong cong, ánh sáng xoay chuyển trong đáy mắt, Đường Đường cười, thản nhiên nhìn Từ Tô. “Ừ!” Nắm chặt tay Đường Đường. Từ Tô hơi run rẩy, bởi vì trái tim hơi co rút, rất đau, hắn luyến tiếc. “Rất nhanh sẽ gặp lại mà!” Nhấn mặt nhăn mũi, Đường Đường cười đến híp mắt, hoạt bát nói: “Giờ tôi là tiên rồi nhé! Chờ mọi việc xong xuôi, muốn về hưởng phúc thì tôi chỉ cần ngự kiếm ‘vèo’ một cái là về rồi.” “Ha ha, được!” Thoải mái cười to, Từ Tô chậm rãi, nhẹ nhàng buông tay ra, một ngón, hai ngón, cho đến toàn bộ bàn tay. Hai người nhìn nhau cười, đều muốn giấu sự buồn bã khi chia tay vào tận đáy lòng. Chuyến đi này không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, không biết đến khi nào trời đất sẽ bị hủy diệt. Cho nên, ai cũng đều hiểu, lần gặp gỡ tiếp theo sẽ không thể rõ được là khi nào, không thể đoán trước được.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.3 - Chương 175: Tử Vong Mê Chướng

“Tam sư phụ, đi thôi!” Rút thanh kiếm ném lên không trung, Đường Đường nhảy lên đứng lên thân kiếm.

Vỗ vờ vai Từ Tô, A Lăng cũng rút kiếm bay đến giữa không trung. Gió nổi lên, tiếng thanh kiếm xé gió rì rì, hai bóng người hóa thành hai tia sáng một lam một trắng, nhanh đến nỗi như hòa tan trong bầu trời, không còn bóng dáng.

“Hoàng thượng!” Nhịn nửa ngày, cuối cùng Hồ Thú vẫn không nhịn được mà mở miệng: “Vi sao không giữ Tôn cô nương lại?”

“Muốn ở lại sẽ không đi, muốn đi, giữ không được!” Trong đôi mắt sáng phản chiếu vòm trời trong xanh, Từ Tô quay đầu, hơi cô đơn cười: “Hơn nữa, nàng là tiên, ta là người, hướng chi — Hồ Thú tương quân, ngài hiểu mà!”

“Thần không hiểu!” Hồ Thú trả lời như chém đinh chặt sắt, lạng lẽ trừng mắt nhìn đám cung nữ có mái tóc “đầu Đường Đường” phía sau.

Biết hoàng thượng thích Tôn cô nương, đám nữ nhân này đều học theo dáng vẻ nàng. Nhưng nghĩ như vậy là có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng sao? Đúng là không biết xấu hổ!

“Người không hiểu, trăm hiểu là được!” Không giải thích gì thêm, Từ Tô xoay người bước lên hành lang dài.

Đường Đường, người mà nàng yêu thương chỉ có một người, là Ma Vương chỉ dậm chân có thể khiến trời đất run lên, mà không phải là hắn.

Trong lòng nàng, hắn vĩnh viễn chỉ là một thiếu niên mãi không bao giờ trưởng thành đi? Ha ha...

Núi xanh bao phủ xung quanh, một khe núi sâu thẳm bị những cây đại thụ cao che trời che khuất bầu trời, trong khe núi chỉ có ánh sáng mờ mờ, rừng sâu âm u, so với đêm tối cũng không sáng tỏ hơn bao nhiêu.

Hạ thấp kiếm, Đường Đường tò mò đánh giá bốn phía.

Cũng là núi, nhưng nơi này hoàn toàn khác biệt so với Tiên Giới hay Ma giới. Núi ở Tiên giới rất đẹp, linh khí bức người, mà ở Ma giới thì khí thế hào hùng, hùng vĩ tráng lệ, còn nơi này –

“Chích chích!” Một tiếng chim vang lên xung quanh, Đường Đường rung mình một cái. Nàng có cảm giác có vô số ánh mắt đang nhìn mình, dưới chân, bên người, trên đỉnh đầu, đằng trước, đằng sau, bất kể chỗ nào, chúng nó nhìn thấy nàng, mà nàng thì không thấy chúng!

“Răng rắc!” Tiếng một cành cây gãy nát, Đường Đường giật mình vội đặt tay lên chuôi kiếm.

Thật ra mà nói, đến thời điểm này ngay cả một chiêu kiếm thức nàng cũng chưa từng học qua, cử động vừa rồi chẳng qua là bản năng mà thôi, giống như con rùa bị giật mình thì ngẩng cao đầu nhìn vậy.

Tích tích tích, một con thỏ nhỏ trắng như tuyết nhảy ra khỏi bụi cỏ, hai mắt như hai viên ru bi để phòng nhìn Đường Đường, nó hơi hít hít mũi như đang cố gắng cảm nhận hơi thở của loài vật mới xâm nhập này.

“A, đáng yêu quá đi” Đường Đường nở nụ cười, buông kiếm ra, rón rén bước qua: “Chú thỏ nhỏ, cho ta ôm một cái đi!”

“Xoẹt!” Một tia sáng bạc đột nhiên xuất hiện, một thanh kiếm đâm mạnh trên mặt đất, Đường Đường sợ tới mức sững người lại, con thỏ trắng trong bụi cỏ cũng dừng đứng người, đứng lên hai chân sau, trên mặt thỏ xuất hiện vẻ mặt vừa giật mình vừa sợ hãi, hai tròng mắt liếc trái liếc phải như đang tìm kiếm điều gì.

“Phụt – -” Mặc dù thấy một con thỏ có nét mặt khiến Đường Đường rất ngạc nhiên, nhưng vẫn khiến nàng không nhận được mà bật cười thành tiếng. Đáng yêu, đáng yêu quá đi mất, nàng hận không thể bắt con thỏ kia để “yêu thương” nó một phen.

“Ha ha, cùng lắm mới chỉ được ba trăm năm đạo hạnh, vậy mà Yêu Vương lại dám phái người đến canh giữ cửa vào Yêu giới.” Thanh âm biếng nhác từ trên trời rơi xuống, A Lăng tựa như một bông tuyết rơi xuống mặt đất, rút thanh trường kiếm ra như cười như không mà nói: “Đi báo một tiếng, Tam Tôn Xạ A Lăng và đệ tử Tôn Đường Đường của Tiên giới tới bái kiến.”

Thỏ yêu hơi do dự, lại nhìn đến thanh trường kiếm hàn khí bức người trước mắt, lập tức thức thời xoay người, đạp móng nhảy đi.

“Đó là yêu tinh hả?” Buồn cười nhìn thỏ yêu biến mất sau lùm cây, Đường Đường quay đầu hỏi Tam sư phụ.

“Ngay cả một con tiểu yêu cấp thấp còn chưa biết thu liễm yêu khí mà con cũng không ngửi được mùi tanh trên người nó sao?” Cảm hồ lô rượu nốc một ngụm lớn, A Lăng chán nản lắc đầu: “Chắc, tu hành lâu thế rồi mà ngay cả một con tiểu yêu cũng không nhận ra, aizz, thật mất mặt!”

“Mất mặt gì chứ!” Bị Tam sư phụ đụng trúng vảy ngược, khuôn mặt Đường Đường ngay lập tức chuyển sang trời đầy mây, âm u nói: “Con mới tu tiên bao lâu nào> Từ lúc nhập môn đến giờ không tới hai tháng, năm vị sư phụ không có trách nhiệm lại được thu nhận một đồ đệ thông minh lại chăm chỉ như con đáng lẽ nên đốt hương mà ăn mừng, còn dám trách con – -”

“Ừ, đúng đúng!” Chịu không nổi mà ngoáy ngoáy lỗ tai, A Lăng khoa trương cười: “Đồ đệ thông minh lại chăm chỉ của ta, chúng ta nên đi thôi! Trước mặt chính là cửa vào thật sự của Yêu giới.”

“Trước mặt?” Đường Đường nghi ngờ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bụi cây mờ mịt, cây mọc khắp nơi, muốn đi qua kiểu gì cũng phải vượt qua đám dây leo này.

“Thế này là đi kiểu gì?” Đường Đường rút kiếm, chân chờ không biết phải xuống tay chỗ nào, lại cảm thấy sau cổ áo bị túm lên, tiếng cười mắng của Tam sư phụ lập tức vang lên: “Đồ đần!”

Thân thể chột nhẹ, Đường Đường bị ném thẳng lên cao, liên tục lướt qua đám cây cối sau đó bắt đầu bị rơi mạnh xuống.

“Á, Á ~~~” Không hề đề phòng chút nào đã bị người ta ném lên trời, Đường Đường sợ hết vía, lại thấy mình sắp rơi xuống một chỗ không có một cái cây nào mà chỉ có một vùng nước xanh lè, bùn đất ngập ngụa, đầy lá lau bần thiêu, còn có mùi lạ bốc lên.

“Đầm lầy?” Đường Đường kinh hãi, vội rút thanh kiếm ném ra.

“Xẹt!” Mặt Đường Đường tái mét.

Chậm rãi, thanh kiếm đã rơi vào trong đầm lầy

Nước bùn âm ẩm bắt đầu dâng lên đến bắp chân, Đường Đường điên cuồng, muốn nhảy lên trên — ùng ục, tiếng bọt nước vỡ ra, giò đám bùn đã bám lên đến đùi rồi.

“Tam sư phụ ~~~” Đường Đường nước mắt lưng tròng, cuối cùng cũng nhớ ra là giữa đầm lầy không thể động đây, không thì càng lúc càng chìm nhanh hơn thôi.

“Con sói” chết tiệt, nàng muốn tới Yêu Giới, không phải Quỷ Giới, tên khốn đó lại ném nàng vào đầm lầy làm gì chứ?

“Hừ!” Tiếng hừ lạnh đầy khinh thường vang lên, lạnh băng, trầm thấp, trong nháy mắt khiến trái tim Đường Đường đau xót.

Giờ phút này, chết chóc và hiểm nguy đều bị Đường Đường quên lãng, nàng chậm rãi chuyển động chiếc cổ đã cứng ngắc, cho đến khi bóng hình quen thuộc kia dần rơi vào đáy mắt.

Tóc trắng, áo đen, đôi mắt lạnh vẫn kiêu căng như thế, hờ hững như thế, đang lạnh lùng nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 176: Cổ Cổ

“Đại, đại thúc!” Có thứ gì đó nghẹn lại trong cổ họng, Đường Đường cố gắng há miệng, nhưng chỉ phát ra được từng tiếng nghẹn ngào.

“Hừ, ngu ngốc!” Ngoài dự đoán của mọi người, Hiên Viên Hận Thiên hơi quay đầu, khóe miệng cong lên thành một nụ cười vừa lạnh lẽo vừa trào phúng, vô tình: “Ngốc như thế, chẳng thà chết đi cho xong!” “Đại thúc?” Đôi mắt mở to đầy nét ngỡ ngàng, trái tim như bị đập thành từng mảnh vụn, Đường Đường vươn tay, cố gắng duỗi thẳng tay về phía trước, nàng không thể tin, không thể nào nghĩ rằng đại thúc sẽ tuyệt tình như thế. “Chết đi!” Bờ môi mỏng hơi hé, lạnh lùng phun ra hai chữ. Hiên Viên Hận Thiên xoay người, không chút do dự đi vào chỗ sâu trong rừng, bóng lưng cao lớn mà lạnh nhạt. “Đại thúc!” Hai mắt nhắm nghiền, nước bùn dính dấp dần tràn lên đến ngực, đè vào nơi trái tim đau đến nghẹt thở, Đường Đường thôi không dựa nữa. Nếu chết được, vậy sẽ không còn đau đớn nữa, huống chi nàng sớm đã phải chết — từ lần trượt tuyết đó, từ lần lều cỏ của con lừa kia bị đốt cháy, hay lần ngã xuống từ Thông Thiên tháp, rất nhiều lần. ... “Tôn Đường Đường!” Hồn hên hét lớn một tiếng, A Lăng ngự kiếm vội vàng cúi người tóm lấy Đường Đường, trên bộ bạch y như tuyết bị vấy lên vô số vết bùn. “Tam sư phụ ~~~” Thì thào hai tiếng, nước mắt ướt đầm khuôn mặt, Đường Đường cuộn người, hai tay ôm lấy đầu, khóc trên vai Tam sư phụ: “Đại thúc, huhu, đại thúc. ...” “Đại thúc gì ở đây, ta là Tam sư phụ của ngươi!” Khóe miệng co giật, sắc mặt xanh lè, A Lăng đỡ người nhìn Đường Đường bơi lên người mình đầy nước bùn, nghiêng răng nói: “Yêu nghiệt!” Trường kiếm bắn ra, như một tia sáng trắng bay vút vào trong rừng. Từ phía xa, một tiếng kêu thảm theo gió truyền đến, A Lăng mỉm cười, tóm lấy Đường Đường còn đang thất hồn lạc phách vội vàng đuổi vào giữa rừng rậm. Trong khu rừng âm u, một bóng người màu đen quỳ rạp trên mặt đất, trường kiếm rơi bên cạnh người đó, trên thân kiếm còn vết máu mờ mờ. “Đại thúc?” Trái tim đập nhanh, Đường Đường ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn hắc y nhân. Kẻ đó là đại thúc sao? Nếu là đại thúc, sao chàng có thể dễ dàng bị Tam sư phụ gây thương tích được chứ? Nói không ngoa chứ bằng thực lực của đại thúc, năm vị sư phụ của nàng đồng thời ra tay cũng chưa chắc có thể gây thương tổn được cho hắn chứ đừng nói một mình Tam sư phụ! “Yêu nghiệt!” Bấm quyết thu lại trường kiếm, A Lăng cười lạnh bước lên: “Vi sao lại tạo mê chướng hại đồ đệ của ta?” “Ta hại nàng chỗ nào?” Một cơn gió lạnh thổi qua, hắc y nhân hơi nghiêng người, vẫn là khuôn mặt của Hiên Viên Hận Thiên, nhưng trên mặt lại có nét cười quý dị, yêu mị ngả ngón, khiến cho khuôn mặt vốn kiêu căng lạnh lùng nay lại có thêm vài phần tà mị và âm nhu. Đường Đường chợt thấy hốt hoảng, nàng có thể xác định người trước mắt tuyệt đối không phải đại thúc, nhưng khuôn mặt đó, đôi mắt đen và sâu thẳm như biển đó vẫn khiến nàng thấy đau đớn khôn nguôi. “Rốt cuộc ngươi là ai?” Đường Đường lớn tiếng chất vấn, trong giọng nói mang theo âm mũi nghẹn đặc. Nàng đã đủ thâm trầm rồi, tình yêu của nàng đã thất bại lắm rồi, nhưng mà — tên yêu tinh này, vì sao lại cố tình biến thành đại thúc để bỡn cợt nàng chứ? “Xi — —” “Hiên Viên Hận Thiên” nở nụ cười, vén mái tóc dài hơi cúi người quan sát, như thể đột nhiên cảm thấy thú vị với mái tóc của mình, “ta là đại thúc của ngươi đó!” Thu lại nét cười, “Hiên Viên Hận Thiên” duỗi tay về phía Đường Đường, đôi mắt đen đặc quánh như đêm đen, gió thổi tung vạt áo của hắn, khiến cho tiếng nói trầm thấp như tiếng đàn cầm vọng vào tai Đường Đường: “Lại đây, tới đây với ta nào!” “Ngươi có thôi đi không?” Đôi mày kiếm dựng ngược, trong đôi mắt hoa đào ánh lên tia nhìn giận dữ, trường kiếm trong tay A Lăng bắn về phía “Hiên Viên Hận Thiên”. “Không được!” “Không được!” Hai tiếng la đồng thời vang lên, một giọng nam, một giọng nữ, thân hình A Lăng hơi lao đảo, cánh tay bị một người ôm chặt. “Tam sư phụ!” Đường Đường nước mắt nước mũi chảy ra, tay thì ôm chặt lấy cánh tay Tam sư phụ, “Đừng làm hắn bị thương, cho dù là đại thúc giả cũng không được!” Cánh tay chậm rãi hạ xuống, A Lăng nhìn chăm chăm Đường Đường không nói một lời, một lúc sau đánh tra kiếm vào vỏ, yên lặng bỏ đi. Cốc nín nước mắt, Đường Đường nghiêng đầu nhìn. Phía xa xa giữa rừng đứng đây một đồng người, những đôi mắt khác nhau đều nhìn nàng đầy địch ý. Mà bên cạnh đại thúc giả — “Thanh Lam!” Trợn to mắt, Đường Đường nở nụ cười. Giờ thấy Thanh Lam, nàng mới biết mình nhớ hắn thế nào, nhớ những khi họ còn ở Ma Giới, đó là những ngày nàng nhớ nhất, mà Thanh Lam là người bạn thân thiết với nàng lúc đó. Mặc dù trong mắt vẫn còn vương lệ, nhưng Đường Đường vẫn cười càng lúc càng vui vẻ, nàng nhìn không được hơi bước lên trước nói: “Đã lâu không gặp — “ “Đừng tới đây!” Hơi chuyển tầm mắt, Thanh Lam quay đầu nhìn phía xa, trên gương mặt là nét nghiêm túc và thâm trầm như lúc nào cũng chứa đầy tâm sự. “Hai vị tiên nhân đây đến Yêu Giới là muốn làm gì?” Tiếng nói lạnh lẽo thốt ra, Đường Đường sững sờ, xáy hổ đứng tại chỗ không biết phải giải thích thế nào. “Đại thúc giả” cười khanh khách, bộ áo bào màu đen dần nhạt màu dần, biến thành màu trắng như tuyết. “Vô — Ưu?” Đường Đường chần chờ gọi một tiếng, nhưng ngay lập tức nàng biết đã nhận sai người, kẻ này không phải Vô Ưu, đây là nữ nhân. Mái tóc màu trắng, áo bào trắng, ngay cả đôi lông mày cũng thuần một màu, yêu nữ áo trắng hơi nhăn mày, trong đôi mắt xanh ánh lên từng tia oán giận, hét to: “Tiêu tiên ngươi lại dám gọi thẳng tên Vương của ta, muốn chết!” Tiếng nói vừa dứt, một tia sáng bạc bắn ra, Đường Đường cả kinh, theo bản năng sờ bên hông. Bên hông trống không, thanh kiếm còn đang chìm trong lớp bùn dơ bẩn, bi ai nén giận vì chủ nhân nó không thêm để ý nó. “Tam sư phụ!” Thấy chum

sáng càng lúc càng gần, Đường Đường hoảng sợ che mặt la to. “Đoàng!” Chùm sáng xanh hiện lên, tia sáng bạc tắt lịm, Thanh Lam hơi hạ tầm mắt, trong đôi mắt đầy vẻ tự giễu, đến khi nâng mắt lên đã khôi phục lại sự trầm tĩnh như trước. “Cổ Cổ, đừng càn quấy nữa!” “Hừ!” Yêu nữ tên Cổ Cổ trừng mắt nhìn Đường Đường, sau đó quay đầu cảm giận hét to với Thanh Lam: “Ngươi cứu nàng làm gì? Nàng ta rốt cuộc là ai?” “Đừng hỏi nhiều!” Sắc mặt trầm xuống, Thanh Lam trầm giọng: “Ngươi về trước đi.” “Vì sao ta phải về.” Yêu nữ ngẩng cao đầu, sau đó nở nụ cười âm u không có ý tốt: “Ngươi muốn cho nàng vào Yêu giới sao? Ngươi đừng quên, nàng là tiên, là tiên sẽ giết chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 177: Tới Không Phải Lúc

“Cổ Cổ!” Hàng mi dài nhú chặt, Thanh Lam phiền não thở dài: “Ngươi về trước đi, ta tự có chủ trương!”

Cổ Cổ không nói gì mà bưng bình đứng đó, trong đôi mắt to hằn lên sự thù địch. “Vương đang chờ ở hồ Bích U để kiểm tra xem tu vi của ngươi có tiến bộ không đó.” Xoa xoa đôi mày, Thanh Lam thấp giọng nói. “Thật sao?” Khóe môi cong cong, Cổ Cổ nở nụ cười vui vẻ mà vô cùng quyến rũ, tựa như ánh nắng mùa xuân kéo về giữa trời đầy tuyết: “Vậy ta về đây! Nhưng – – “Ta biết!” Vung tay áo lên, Thanh Lam sai bước, lạnh lùng dặn dò: “Các ngươi đều về đi! Đưa thánh nữ tới hồ Bích U, Vương đang ở đó!” “Vâng!” Đám yêu chúng đồng loạt khom người nhận lệnh, một cơn gió thổi qua, chúng đều biến mất. Cổ Cổ kiêu ngạo nhìn Đường Đường, đôi mắt xanh nhú lại, nở nụ cười xấu xa rồi ẩn thân đi mất. Vì không hiểu ra sao, Đường Đường ngờ ngác nhìn Thanh Lam mặt không chút thay đổi đi tới trước mặt mình, trong đôi mắt không hề có sự vui sướng hay kinh ngạc, hờ hững tựa như người xa lạ. “Cô tới làm gì?” Liếc mắt nhìn Tam Tôn Tiên Giới đang đứng một bên ung dung nốc rượu, lại quay đầu nhìn Đường Đường, Thanh Lam khinh thường chép môi, trầm giọng: “Tôn tiên nhân?” “Thanh Lam!” Chớp mũi cay xè, Đường Đường thiếu chút nữa lại rơi lệ, Giờ nàng thực sự rất mệt mỏi, những gì trông thấy trong Thiên Thư của Nhân giới đã bẻ gãy đôi cánh của tình yêu vừa mới chớm nở của nàng, trò đùa dai của Cổ Cổ lại giáng thêm cho nàng một đòn nữa. Đường Đường hiểu, trò đùa kia đã đem phơi bày hết tất cả sự sợ hãi trong nội tâm nàng. Nàng rất sợ, không dám thừa nhận cũng không dám nghĩ, sợ có một ngày đại thúc sẽ như Cổ Cổ, sẽ hờ hững, không còn quan tâm nàng, bất kể nàng sống, hay chết. “Thanh Lam, tôi là Tôn Đường Đường, vẫn là Đường Đường trước kia mà.” Mũi sụt sịt, Đường Đường cúi đầu lẩm bẩm một câu, đây là giải thích duy nhất mà nàng có thể. Mặc kệ là nàng tu tiên hay nhập ma, nàng vẫn là nàng. Trong mắt nàng, người, tiên, ma, yêu đều giống nhau, hợp tính thì thành bạn, không hợp thì tách ra, vì sao cứ nhất định phải dựa trên thân phận mà phân chia địch bạn? “Thế sao?” Khóe môi hơi cong lên, Thanh Lam nở nụ cười, ánh mắt khóa chặt khuôn mặt Đường Đường, như muốn có thể nhìn thấu nội tâm nàng: “Được rồi, Tôn Đường Đường, cô tới đây làm gì? Đừng có nói với tôi là cô nhớ chúng tôi, người đã từng, bạn của Yêu giới!” “Không phải là đã từng!” Cắn chặt môi, Đường Đường căm tức nhìn Thanh Lam. Thay đổi hết rồi, vì sao mọi thứ đều thay đổi? Thanh Lam đã không còn là Thanh Lam như trước kia, nàng chỉ muốn cứ như trước đây, vui hay không đều nói với hắn, khiến hắn dùng ánh mắt tang thương nhìn nàng, sau đó lạnh lùng đổ cho nàng cả thùng nước lạnh, khiến nàng tức giận nheo đôi tai lửa của hắn, tức giận, âm ỉ một lúc rồi lại cười vui cho qua, nhưng giờ đây. ... Trong ánh mắt Thanh Lam nhìn nàng đều là châm chọc, như kết luận nàng nói dối, nghĩ một đằng nói một nẻo. “Được rồi.” Thấy Thanh Lam không tin, Đường Đường cũng không muốn giải thích nhiều, hai mắt tròn ngược, dứt khoát nói: “Tôi tới vì muốn xem thiên thư của Yêu giới.” “Thiên thư của Yêu giới?” Hàng mi dài hơi nhướn lên, Thanh Lam nheo mắt, “Vì sao? Vì sao cô muốn xem thiên thư của Yêu giới?” “Tôi muốn biết vì sao đại thúc muốn hủy diệt trời đất, tôi phải tìm kiếm tất cả nguyên nhân từ đầu tới cuối.” Khuôn mặt Đường Đường đầy sự kiên định, nàng lớn tiếng nói: “Tôi muốn cho đại thúc một sự trong sạch.” “Ha ha, quả nhiên!” Thanh Lam mệt mỏi mở miệng: “Cô đi đi! Thiên thư của Yêu giới không thể cho cô xem được.” “Thanh Lam!” Đường Đường mở to mắt, vội vã kéo lấy ống tay áo của hắn, “Xin anh đó, chuyện này rất quan trọng với tôi.” “Rất quan trọng với cô, nhưng lại không hề liên quan gì đến chúng ta cả.” Kéo cánh tay Đường Đường ra, Thanh Lam càng dứt khoát hơn: “Các ngươi đi đi! Yêu giới không chào đón tiên chúng.” “Thanh Lam – – “Có liên quan đến các ngươi, còn rất quan trọng là đằng khác!” Tiếng nốc rượu vang lên, A Lăng bước lên đứng chắn trước mặt Đường Đường. “Liên quan gì?” Tròng mắt đảo quanh, Thanh Lam nhìn gã tiên chúng áo trắng trước mặt. Tên đàn ông này là sư phụ của Tôn Đường Đường? Hừ, gã quái đản. “Ngươi cũng biết thiên thư Lục giới có ghi lại cách cứu thế.” Khóe môi cong lên nở nụ cười ung dung, A Lăng không nhanh không chậm nói: “Không muốn mở thiên thư? Không muốn cứu thế? Nếu đúng là chán sống rồi, muốn cùng bị hủy diệt với trời đất, thế thì các ngươi cần gì phải tìm một phi yêu (魑妖) còn chưa đủ ba trăm năm tu hành làm thánh nữ? (Từ phi yêu ở đây tớ không hiểu là con gì, ai hiểu bảo tớ nhé.” Ngheến chặt hàm răng, hai bàn tay nắm chặt, đôi mắt Thanh Lam tròn trũng nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt. Lo lắng thêm một ngụm rượu, A Lăng nhướn mi với Thanh Lam, trong đôi mắt hoa đào đầy vẻ tự tin. Gió thổi qua, khung cảnh càng thêm u ám, trong khoảnh khắc, một tiên một yêu đã đánh qua lại một chiêu. Đường Đường mờ mắt nhìn Tam sư phụ và Thanh Lam. Thánh nữ, phi yêu tu hành chưa đủ ba trăm năm, là nữ tử từ Cổ Cổ vừa rồi sao? Thanh Lam rũ mắt xuống, cất tiếng nói: “Các ngươi đã mở được thiên thư của Tiên giới và Nhân giới rồi sao?” “Xem ra các ngươi đã biết rồi.” Nút chặt miệng hồ lô, rồi buộc chặt nó vào bên hông, A Lăng khẽ mỉm cười nói: “Thế nào, muốn mở không?” “Vì sao lại muốn mở tiếp Yêu giới?” Tròng mắt hơi xoay, Thanh Lam nhìn Đường Đường. “Đây là quyết định của đồ đệ ta.” Quay đầu lại, A Lăng cũng nhìn Đường Đường, “Nó là người hữu duyên với thiên thư, thế nên sư phụ ta đây cũng phải nghe theo nó.” “Vậy lúc này không thể nghe theo được rồi.” Thanh Lam khôi phục lại vẻ mặt như người chết, ánh mắt thâm trầm đầy tang thương: “Cầm địa thiên thư, chỉ có Yêu Vương mới được vào, mà các ngươi – – “Hồi dừng lại, Thanh Lam lại tiếp lời: “Tôi không phải lúc.” “Tôi không đúng lúc?” Một câu nói, Đường Đường dờ ra, A Lăng cũng đực mặt ra nhìn về mặt Thanh Lam, hàng lông mày nhú chặt, khuôn mặt ưu thương, chẳng lẽ – – “Vô Ưu bị làm sao? Đã có chuyện gì? Hắn bị bệnh, bị thương, hay...” Trái tim hơi thất lại, Đường Đường không thể nói tiếp. “Sắp chết rồi!” Thở dài tiếp lời, A Lăng cũng buồn bực, theo bản năng lại muốn nốc rượu. “Khụ!” Trợn trắng mắt, Thanh Lam bậm môi: “Nói lung tung gì thế hả? Ngài ấy chẳng có chuyện gì cả.” “Vậy anh...” Chớp chớp mắt, Đường Đường không dám nói lung tung. Quay đầu lại nhìn Tam sư phụ, ngài ấy còn mê man hơn mình. “Ừm – – “Thở mạnh một hơi, Thanh Lam dường như hạ quyết tâm rất lớn rồi nói: “Vương sắp cử hành hôn lễ, vào ngày mốt!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Ngộ Ma Vương Nhầm Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

